

*“ Thứ em có thể cho anh,
là những hồi ức đã bỏ lỡ
suốt 28 năm bên nhau của
chúng ta! ”*

CHÚNG TA

Tân Di Ổ

Mục lục

Mở Đầu: Chúng Ta Đều Từng Trải Qua Bể Dâu

Chương 1: Nhớ Kỹ Tiểu Kiều Mới Gặp

Chương 2: Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang

Chương 3: Cha Nào Con Nấy

Chương 4: Khoảng Cách Của Bạn Bè

Chương 5: Trúng Độc, May Mắn Không Chết

Chương 6: Công Chúa Tóc Dài Và Chàng Thiếu Niên

Chương 7: Yêu Thương Càng Sâu, Tổn Thương Càng Nặng

Chương 8: Số Mệnh "Song Tử"

Chương 9: Thế Giới Bóng Ma Mờ Áo

Chương 10: "Em Cứ Tưởng Đã Giấu Kĩ Anh Rồi"

Chương 11: Đạo Cô Đeo Tràng Hạt

Chương 12: Người Xấu Không Cần Nước Mắt

Chương 13: Không Cần Tiến, Chỉ Cần Thủ

Chương 14: Ánh Trăng Vỡ Nát

Chương 15: Toà Thành Sẵn Lòng Mở Rộng Cổng

Chương 16: Kẻ Càng Ích Kì Sẽ Càng Vững Vàng

Chương 17: Tự Giác Của Kẻ Trộm

Chương 18: Có Nhà Như Không

Chương 19: Mì Ăn Liền Và Tình Yêu

Chương 20: Một Người Họ Chu Khác

Chương 21(1): Lửa Nồng Và Dao Sắt

Chương 21(2): Lửa Nồng Và Dao Sắt

Chương 22(1): Thuần Khiết Như Cậu

Chương 22(2): Thuần Khiết Như Cậu

Chương 23(1): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Chương 23(2): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Chương 24: Tình Yêu Làm Sao Không Có Trói Buộc

Chương 25: Không Chờ Được Tha Thứ

Chương 26: Một Khoảng Trời Cao Biển Rộng Khác

Chương 27: Châu Chấu Trên Cùng Một Sợi Dây

Chương 28: Nào Có Ai Không Thế Thay Thế Được.

Chương 29: Một Tán Lá Khác

Chương 30: Người Kia Vừa Xuống Thì Người Này Lên

Chương 31: Vùng Cấm Kỵ Không Thế Chạm Vào

Chương 32: Cần Phải Cố Gắng Thì Đều Chẳng Phải Thật Lòng

Chương 33: Từ A Khiêm Đến Từ Khiêm

Chương 34: Ý Nghĩa Của Thời Khắc Này.

Chương 35: Sự Điên Cuồng Trong Bóng Tối

Chương 36: Tên Ký Sinh Và Kẻ Xâm Nhập

Chương 37: Người Bạn Đòi Định Mệnh

Chương 38: Thứ Có Được Mới Là Tốt Nhất

Chương 39: Hết

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Mở Đầu: Chúng Ta Đều Từng Trải Qua Bể Dâu

Một tác giả hay chính là một kẻ trộm.

Hai tháng trước mở hộp thư ra, tôi nhận được nửa đầu bản thảo "Chúng ta" của Tân Di Ổ. Vừa thấy lời đề từ "Điều em có thể tặng anh chính là hai mươi tám năm ký ức chúng ta quen biết nhau" ngay trang đầu tiên thì tôi đã không dám xem tiếp. Tôi quá hiểu cảm giác này. Tình yêu thời thanh xuân luôn là vậy, bất kể suôn sẻ hay gập ghềnh bao nhiêu, đều không hề có trường hợp ngoại lệ. Đó chính là quá trình trao hết con tim mình cho người khác, là sự cẩn thận dè dặt, đôi chút thấp thỏm, đôi chút đợi mong và phần nào sa ngã giống như bóc từng lớp vỏ hành tây. Cảm giác ấy như tiết trời tháng Tám, chẳng thể nào điều khiển mọi thứ.

Tôi biết mình không phải người may mắn. Tôi cũng biết rồi đây hết thấy những trải nghiệm và ký ức của mình đều sẽ bị trộm sạch, nhưng tôi vẫn dẫn thân lên chiếc du thuyền mang tên "Chúng ta" này. Nó sẽ chở chúng ta đến nơi sâu thẳm trong hồi ức rồi tắt máy, để mỗi người bắt đầu ngụp lặn trong sương mù nhận rõ từng dáng vẻ bản thân, từ kích động đến sợ hãi.

Bạn sẽ nhớ lại rất nhiều việc.

Mặc dù bạn luôn tâm niệm rằng khi trưởng thành mình sẽ dừng cảm, dù rằng bạn luôn miệng cảm ơn bản thân của quá khứ. Nhưng nếu quả thật có một ngày, chiếc hộp đen trong tim bạn bất chợt bị một bàn tay mở tung tất cả, phần đáng viết nhất trong thời tuổi trẻ hoặc phần bạn không dám chạm vào nhất lần lượt bị phơi bày, bạn sẽ hốt hoảng và thậm chí là sợ hãi.

Tất cả mọi người đều đã từng yêu, nhưng cảm xúc của tình yêu thời thanh xuân sẽ không bao giờ quay về nữa.

Suy cho cùng, chúng ta sợ là vì chúng ta xấu hổ.

Tất cả đã hoàn toàn thay đổi. Sự trưởng thành khiến chúng ta dù thành công hay tầm thường, dù may mắn hay bất hạnh đều sẽ trở thành một hạt cát trong dòng lũ cuộc đời, bị thời gian vùi vã cuốn đi.

Bạn vốn đã quen với tất cả chuyện này, thậm chí còn có tư cách để tự mãn giữa những khuôn mẫu tẻ nhạt của cuộc đời. Nhưng "Chúng ta" chính là ánh mắt vô hình luôn luôn nhắc nhở bạn một việc, tình yêu vẫn là chuyện quan trọng nhất trên cõi đời này. Sau đó bạn sẽ thoáng giật mình, tôi dám cá cảm giác tiếu theo của quá nửa người đọc quyển sách này sẽ không dễ chịu chút nào.

Như khi tôi một mình bước đi trên phố, sợ nhất nghe bài "Yêu" của Mạc Văn Úy. Chỉ một câu "Anh còn nhớ không" liền chết sững. Trong biển người mênh mông, ai ai cũng muốn tìm một nửa còn lại của mình, nhưng có bao nhiêu người chờ mãi đến cuối đời vẫn chưa thể gặp lại đối phương, có bao nhiêu người có được thật dễ dàng nhưng lại đánh mất, và có bao nhiêu người sẽ như lời ca "Nhắm mắt lại anh sẽ nhớ đến ai, mở mắt ra bên cạnh sẽ là ai" của Lâm Tịch? Cho dù tình yêu say đắm thời trẻ dại có thể tu thành chính quả bước vào cung điện hôn nhân, liệu sẽ có bao nhiêu người từ "tình yêu" trở thành "cuộc sống"?

Tân Di Ổ đã trau chuốt câu chuyện này suốt hai năm ròng rã. Có lần, cô ấy từng nghĩ sẽ dùng cuốn sách này như một lời giã biệt sự nghiệp mười năm ngắn ngủi của mình. Nhưng sau khi tôi xem xong, cảm thấy tác phẩm này lại giống sự tổng kết mười năm sáng tác của cô ấy hơn, là sự dồn nén cực đại chặt chiu tinh hoa nhất. Hiểu một cách đơn giản chính là đọc sách cũng giống như xem phim vậy. Những bộ phim hạng B thường lấy đi cảm xúc của người xem, khiến bạn khóc cười theo phim, hoàn toàn quên mất

bản thân. Còn những bộ phim hạng A sẽ cướp mất trái tim, lúc xem phim bạn vẫn sẽ khóc sẽ cười, nhưng đa số không phải là vì người mà là vì mình. Phim hay giống như chiến trường bị mai phục khắp chốn, đâu đâu cũng là bom đạn, không cẩn thận sẽ khuấy động tất cả yêu hận và ký ức trong bạn. Diễn viên dồn tâm huyết vào trình độ diễn xuất, khán giả cũng bất giác trao bản thân mình. Tựa như quá trình xăm mình, khi xăm xong bạn sẽ luôn luôn khác khi cảm giác đau đớn trong tình tảo ấy.

Tác phẩm "Chúng ta" chính là bước nhảy vọt quan trọng nhất từ "trộm cảm xúc" đến "trộm trái tim" trong sự nghiệp sáng tác của cá nhân Tân Di Ổ. Từ đây, cô ấy hoàn toàn có thể về ở ẩn nơi non nước, quẩy đuôi vượt sông, xóa tên mình trong bảng cao thủ văn học thanh xuân.

Có lẽ bạn sẽ thắc mắc, "Chúng ta" chỉ là một câu truyện thanh mai trúc mã, làm sao có khả năng ảnh hưởng mạnh thế? Nếu nhất định phải trả lời, trên phương diện kỹ xảo sáng tác có lẽ không thể thiếu được hai từ "tình tể".

Năm đó, thời điểm phim Hàn bắt đầu thịnh hành, bộ "Trái tim mùa thu" khiến cả đám con trai trong phòng ai cũng sốt mướt, ngoài ra còn "Chuyện tình Tokyo" cũng mang tới hiệu ứng tương tự. Nhưng phim trước chẳng qua là "trộm cảm xúc", còn phim sau mới là "trộm trái tim". Không có tình tiết rắc rối thặng trầm, chỉ là câu chuyện về cuộc tình tay ba. Kanchi chính là tên đầu đất, cũng là một cửa ải khó khăn khiến Rika vừa muốn thăm dò vừa chịu nhiều trắc trở. Chúng ta xem Rika đi ra "cửa" lại đi vào "cửa", hoặc chờ trước "cửa", hết lần này đến lần khác bỏ đi rồi quay về, hết lần này đến lần khác vô vọng lại dè dặt gõ "cửa". Tuy rằng Kanchi và Rika sống chung trong một thành phố, thậm chí làm cùng một công ty, chung một phòng. Nhưng con đường để một cô gái đặt được chân vào trái tim mọi chàng trai gập ghềnh quanh co chẳng thua gì đường núi mười tám cua. Cũng vì lối dẫn truyện và sắp đặt tỉ mỉ này, chúng luôn dễ dàng bắt gặp chút cảm xúc nào đó gần gũi với những câu chuyện riêng của Rika, khi đó

chúng ta trở thành người đồng cảnh ngộ với Rika, quên mất cô ấy chỉ là nhân vật trong phim, mà xem cô ấy như một bản ngã khác của ta trên thế gian.

"Chúng ta" cũng vậy. Tình yêu của Kỳ Thiện và Chu Toán nảy nở từ thời niên thiếu, họ vốn xuất phát từ một gốc dây mây, nhưng mà mỗi người lại tỏa đi mỗi hướng. Tình yêu của họ chưa hề trải qua sóng gió to lớn, thiên tai nhân họa, nhưng không chịu nổi sức ép của sự trưởng thành, cũng như chút tâm tự nhạy cảm yếu ớt về nỗi ràng buộc trong nội tâm họ. Thế nên, hai mươi tám năm qua với họ chỉ là những mầm dây quật cường vươn mãi, quấn từng vòng rối rắm trên gốc dây, không chịu bước đến tiếp cận đối phương, thế nhưng trên thực tế lại càng lúc càng gần.

Đây là một tác phẩm với cốt truyện và bối cảnh rất điển hình, không có hư cấu gay gân, không có số mệnh phức tạp, chỉ có câu chuyện hai người yêu nhau quen biết từ thời thiếu niên, cùng nhau trưởng thành, từ "tôi" và "cậu" trở thành "chúng ta". Nhưng thật ra, những tác phẩm không nhiều tình tiết đầy mạnh cao trào này rất khó viết, thảo nào Tân Di Ổ tự nhận mình viết tác phẩm này đến bạc tóc. Chúng ta đều biết, có một loại "bánh kem cầu vồng", bề ngoài nó chỉ có một màu, nhưng sau khi cắt ra mới phát hiện bên trong là từng lớp bánh xanh vàng lục lam tím, vừa rục rờ vừa tách bạch rõ ràng.

Điều ngạc nhiên "Chúng ta" mang đến chính là đây. Nếu bạn nghĩ chỉ có hai người nói chuyện yêu đương có cái gì để xem thì sai lầm rồi. Nói chuyện yêu đương quan trọng là chữ "nói" ấy, nếu cho bạn một đề văn viết về tình yêu giữa hai người, hơn nữa còn là kiểu tình yêu trải qua "tám năm kháng chiến" mới thành thân thuộc, thì chỉ cần nghĩ về nội dung sẽ nói với nhau trong mỗi lần gặp mặt suốt quãng thời gian dài đằng đằng ấy cũng đã phát điên rồi. Trên phương diện này, Tân Di Ổ đã thể hiện cực kỳ xuất sắc. Cảm xúc và tâm lý đối chọi của hai người không thua gì sự kịch tính của các mâu thuẫn thường thấy trong tình tiết phim. Hơn nữa, nó còn miêu tả rõ

ràng từng chi tiết vật vãn, để bạn nhận ra rằng những thói quen kia cũng có mặt thi vị và kích thích triền miên đến vậy. Đây chính là kỹ xảo của tiểu thuyết gia, giống như khi chiên trứng gà, thi thoảng cô ấy sẽ trở mặt một chút, để bạn thấy sự thay đổi, đồng thời được tận hưởng cả hương vị thơm ngon mê người. Càng hiếm có trong tác phẩm này là, ngoài miêu tả sắc nét tâm lý tình cảm của nữ chính, Tân Di Ổ còn khắc họa hình ảnh nam chính như một phiên bản tỉ mỉ của "Nỗi đau của chàng Werther(1)". Còn bối cảnh trường thành bên nhau của cả hai lại góp thêm hương vị sử thi tuổi trẻ vào tình yêu của họ. Sau khi Chu Toán lâm vào cảnh gia đình tan vỡ, sự nghiệp học hành bấp bênh, tình cảm mơ hồ, và từ một cậu thanh niên đột ngột bị buộc phải trưởng thành thành một người đàn ông, anh nảy sinh ham muốn chinh phạt, muốn làm anh hùng, muốn bảo vệ mọi người bên cạnh, nhưng lại không có nhiệt huyết và nghị lực, không biết nên bắt tay từ đâu. Trong trò chơi giải đố trái tim như mèo bắt chuột với Kỳ Thiện, ý nghĩ đầu tiên của chàng trai này là tránh né. "Cậu ta ở đó chuyên tâm nghịch bập lửa, châm rồi lại dập hết lần này đến lần khác", trong khi Kỳ Thiện liều mạng quạt sách, hồng xua tan mùi khói hai người để lại khi này. Đó là lần đầu tiên cô nàng bị tên Chu Toán hư hỏng gạ gẫm hút thuốc. "Âm thanh sột soạt của cuốn sách khua khua cùng tiếng bập lửa lách tách không dứt bên tai, khô khan và dai dẳng, như thể chẳng bao giờ kết thúc". Đúng lúc này, Chu Toán bỗng hỏi:

"Cậu nói xem, sau này tôi sẽ thay đổi ra sao? Chúng ta sẽ thành thế nào?"

Tôi rất thích chi tiết này, cảm giác hệt như xem phim của Vương Gia Vệ. Tình yêu rất quan trọng, nhưng tình yêu trong năm tháng chúng ta trưởng thành đôi khi lại là một mảnh lục bình trôi giạt. Trời sinh Chu Toán có ham thích dạy hư Kỳ Thiện, còn Kỳ Thiện mặc dù tích cực chống đối kiểu hư hỏng này, nhưng sau khi mùi khói tan đi, lại lưu luyến "hương vị tội lỗi" kia.

Còn câu hỏi gần như vô thức của Chu Toán lại giống hệt như đang nói với chúng ta thời son trẻ, từng câu từng chữ đánh động trái tim chúng ta. Khi ấy thật khó lòng để bạn giữ vững cảm xúc đa sầu đa cảm của bản thân. Dù sao, đây là bộ tiểu thuyết gần ba trăm nghìn chữ, chúng ta làm bạn với Chu Toán và Kỳ Thiện quá lâu, sao lại chưa từng trải qua những vết tích thanh xuân, thăng trầm trưởng thành, mâu thuẫn tình yêu ấy được? Ngoại trừ tình cảm nồng nhiệt sáng ngời khiến người ta lóa mắt thuở thiếu thời, tôi nghĩ, thời thanh xuân của ai lại không vượt qua trong lo âu và ngỡ ngàng ngùng. Mà cảm giác ấy ắt hẳn ta sẽ không bao giờ hé răng cho dù ngay chính người yêu của mình. Có lẽ, chúng ta đã trưởng thành từ khi buồn lo nhuộm vào tuổi mới lớn, từ đó già biệt thời thơ trẻ, bị đẩy vào quỹ đạo cuộc đời tiếp theo, bắt đầu cuộc sống khó khăn hơn. Cho nên tình yêu dưới ngòi bút của Tân Di Ổ chưa bao giờ là kiểu phim thần tượng khoa trương và Mary Sue giả tạo, vừa bắt đầu đã phủ kín trong nét ưu sầu nhàn nhạt của trưởng thành vì vậy mới càng chân thật, càng khiến người ta xúc động, cũng càng khiến độc giả cam tâm tình nguyện giao phó càng nhiều bí mật và trải nghiệm của bản thân trong quá trình đọc. Cứ thế, đọc đến cuối cùng một tác phẩm không phải là một sự kết thúc mà là một lần sáng tác mới mà tác giả và độc giả chung tay hoàn thành. Cảm giác tương tự vậy còn tìm thấy ở "Anh có thích nước Mỹ không", hai bộ này đều là tác phẩm "trộm đi trái tim" của bạn đọc, nhưng "Anh có thích nước Mỹ không?" là "cướp trắng trợn", còn "Chúng ta" là "len lén trộm mất", giống như bạn bị mất đồ nhưng mấy ngày sau mới phát hiện. Hiển nhiên, cái sau thủ đoạn cao siêu hơn.

Cho nên, chúng ta đều đem lòng yêu thương Chu Toán, con ngựa bất kham trong gia tộc luôn bị quấy rầy bởi "ông anh trai" - người con riêng của bố mình, một lần tỏ ra "ngang ngược" với khí thế của chủ nhà và cuối cùng nhận ra mình mới chính là người đứng từ đầu "xông vào" ngôi nhà ấy. Tuy rằng dòng cát chảy dưới chân càng lún càng sâu, song rốt cuộc chúng ta vẫn vui mừng khi tận mắt chứng kiến cậu tìm lại được chính mình như bao người đàn ông khác. Thế là, chúng ta càng hiểu Kỳ Thiện hơn, dù rằng

Yourcenar(2) đã từng nói "Thú thối nát nhất trên đời này không có gì ngoài lòng tự ái", nhưng trong tình yêu, phụ nữ cũng chỉ bảo vệ mình bằng lòng tự ái, giữ gìn phần thuần túy tốt đẹp trong tình yêu. Mặc dù tất cả lời nói và hành động của Chu Toán đều toát lên vẻ bất cần đời, nhưng Kỳ Thiện vẫn cẩn thận gìn giữ cậu ta từng chút một như những món đồ chơi thuở bé của bản thân. Cô từng cố gắng quên đi đêm đó với Chu Toán, thật ra thì trong lòng không hề bài xích bao nhiêu, nên càng luống cuống không biết phải làm sao giống như một kẻ sơ tầm nghiệp dư đột nhiên đối mặt với một vật báu vô giá. Và khi cô đã chuẩn bị sẵn sàng có thể kiểm soát nó, thì phiền não cũng sẽ biến thành nổi ngọt ngào. Đương nhiên, chúng ta cũng có thể lý giải được sự thay đổi sau này của Chu Tử Khiêm, Chu Yến Đình từng "lãng lơ" lại ra vẻ trinh tiết khi ở cùng phòng với người mình yêu. Thậm chí, chúng ta cũng có thể thông cảm được cho sự sa ngã của cô sơn nữ Ngụy Thanh Khê cũng như lần xúc động sau cuối trong đời của gã công tử phong lưu A Long dẫu rằng phải đánh đổi bằng sinh mạng. Có lẽ bởi tác giả và chúng ta đều là người từng trải, đều biết, trên đời này không có gì là mãi mãi, nhưng cũng chẳng có gì không thể thông cảm và thứ tha.

Tân Di Ổ đã trả lời cho câu hỏi của Chu Toán, hơn nữa cá nhân tôi cho rằng đó là sợi chỉ đỏ xuyên suốt cả tác phẩm, trích từ câu "Người thiện lương dù truy cầu trong nỗi hoang mang, nhưng cuối cùng vẫn sẽ nhận ra con đường đúng đắn" trong tác phẩm "Faust".

Tôi tin rằng, mỗi bạn đọc đều nhận ra bản thân trong tác phẩm này. Nếu bạn rơi lệ, vậy thì đúng rồi. Bởi vì chỉ có người từng yêu chân thành mới hiểu, từ "tôi" và "cậu" trở thành "chúng ta" phải trải qua bao nhiêu đau khổ và quanh co khúc khuỷu.

Lý Quốc Tĩnh

Nhà sáng lập " Bạch Mã Thời Quang"

Nhà sản xuất bộ phim điện ảnh "Ngày đã hứa"

(1) "Nỗi đau của chàng Werther": Tiểu thuyết thể thư tín của văn hào Johann Wolfgang von Goethe, miêu tả câu chuyện tình thuần hậu và sâu sắc của chàng thanh niên Werther nhạy cảm với nàng Lohtea. Chìm đắm trong những đam mê tình ái của bản thân, chàng đã sớm tự kết liễu đời mình bằng cái chết bi thảm và tuyệt vọng. "Nỗi đau của chàng Werther" là tác phẩm tiêu biểu trong sự nghiệp Geothe nói riêng và văn học Đức cũng như châu Âu nói chung.

(2) Tức Marguerite Yourcenar, nữ tiểu thuyết gia Pháp nổi tiếng thế kỷ XX.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 1: Nhớ Kỹ Tiểu Kiều Mới Gặp

Chờ đợi mệt mỏi nhất không phải là chờ mãi không đến, mà là không thể đoán trước được kết quả. Giả dụ ngay bây giờ bạn lựa chọn bỏ cuộc, thì có nghĩa là tất cả tinh lực và tâm huyết bạn bỏ ra ở hàng ngàn giây phút trước đó đều uổng phí. Chờ đợi một ngày hay chờ đợi một đời, trước khi có kết quả đều chẳng có gì khác biệt, kết quả cuối cùng chỉ đơn giản phân thành 2 loại: Thành công hoặc thất bại.

Có khi một giây sau người đó sẽ đến thì sao?

Hoặc có khi đợi thêm một chút nữa sẽ có kết quả thì sao?

Nhà phát minh vĩ đại Edison chính là nhờ sự kiên trì bền bỉ không bỏ cuộc mà phát minh ra bóng đèn đó!

Kỳ Thiện nghĩ, tại sao cô không thể cũng ôm tâm lý gặp may như thế chứ? Không nên đợi cũng đợi rồi, xấu hổ cũng xấu rồi. Một đám cưới bị tạm hoãn dù sao cũng đỡ hơn là cô dâu bị chú rể cho leo cây. Cô đứng một mình ở vòng hoa tươi trước lễ đài, khuôn mặt dưới khăn voan bình tĩnh như tượng, nhưng suy nghĩ đã sớm không còn ở đây, dường như hoàn toàn không phát hiện ra tiếng nhạc phía sau dần dần bị những tiếng thì thầm lấn át, chỉ nắm chặt bó hoa cưới trong tay, trầm mặc chờ đợi. Chờ đợi là sở trường của Kỳ Thiện, giống như sở trường của cô là tha thứ cho anh vậy.

"Chắc anh ta không đến đâu." Bạn thân có lòng tốt khuyên nhủ bên tai.

Kỳ Thiện chăm chú nhìn mũi giày của mình, chậm rãi lắc đầu.

"Cậu dựa vào đâu mà tin tưởng anh ta như thế?" Người bên cạnh cũng đau lòng cho sự cố chấp của cô.

"Đúng vậy, nếu đến thì anh ta đã đến từ lâu rồi."

"Anh ta vốn dĩ chẳng muốn kết hôn với cậu."

"Cậu ngốc quá..."

Những lời bàn tán và chất vấn bỗng chốc bủa vây lấy cô.

Kỳ Thiện không chịu nổi sự quấy nhiễu nữa. Cuối cùng không nhịn được, lôi ra hai tờ giấy chứng nhận kết hôn, bày ra trước mặt mọi người, chỉ để chứng minh hôn lễ này chẳng qua chỉ là hình thức. Anh sẽ lấy cô, bọn họ vốn dĩ là một.

Một chiêu này thật cuộc có thể khiến xung quanh yên tĩnh trở lại - yên tĩnh đến mức khiến lòng người lo lắng.

Kỳ Thiện chần chừ mở khăn voan ra, lúc này mới phát hiện trên tay cô nào phải giấy chứng nhận kết hôn, rõ ràng chỉ là hai cuốn vở bài tập cũ kỹ.

Hai mắt cô tối sầm, chột như sét đánh ngang tai.

.....

"Tỉnh rồi?" Triển Phi duỗi eo, cười hì hì nói, "Mơ thấy mộng đẹp gì thế ạ?"

Kỳ Thiện khẽ chớp mắt để thích ứng với sự thay đổi của ánh sáng, cô không giải thích với đồng nghiệp về giấc mơ vừa ly kỳ vừa hoang đường ban nãy. Triển Phi cũng không chú ý đến sự thay đổi ngẩn ngui trên gương mặt cô, chỉ nhỏ giọng oán trách, "Lãnh đạo của viện chúng ta đúng là keo kiệt. Khó khăn lắm mới tổ chức hoạt động tập thể một lần, không đặt vé

máy bay cho chúng ta thì thôi đi, mười ba tiếng tàu hỏa, tốt xấu gì cũng phải đặt giường mềm chứ. Lưng của em sắp gãy ra cả rồi."

Tàu vừa đi qua một đường hầm dài, bên ngoài khung cửa đập vào mắt là bạt ngàn núi non và đồng ruộng, nhìn mãi cũng khiến đôi mắt mỏi mệt, trái tim trống rỗng. Rõ ràng trước khi ngủ gật Kỳ Thiện vẫn còn mắc kẹt trong việc lo được lo mất của sự chờ đợi, lại bứt rứt không yên vì tiếng ồn lúc có lúc không của âm thanh tín hiệu trên tàu hỏa, trong tình huống này mà vẫn có thể ngủ được, lại còn mơ một giấc mơ sống động như thật, đúng là không thể hiểu nổi. Chắc chắn là do tối qua ngủ không ngon. Trước đó tàu hỏa vẫn luôn di chuyển ở khu vực tín hiệu yếu, tin nhắn gửi đi mãi vẫn chưa nhận được trả lời, cô hoảng hốt suy nghĩ vẫn vơ, mới có thể quên đi giấc mơ đáng ghét kia.

Vừa nghĩ đến điện thoại, Kỳ Thiện mới phát hiện trên tay trống không, trước khi ngủ cô vẫn luôn cầm nó trong tay. Cô giật mình ngồi thẳng người dậy tìm kiếm xung quanh, kết quả trông thấy điện thoại bị kẹt ở khe hở của chỗ ngồi kế bên đầu, điện thoại hiển thị có ba tin nhắn chưa đọc, tin nhắn cuối cùng được gửi tới vào 18 phút trước. Cô vội vàng mở ra xem, rõ ràng mỗi câu mỗi chữ đều quen thuộc, nhưng xem xong lại hơi thần thờ, sợ bản thân mình vẫn chưa thực sự trở về thực tại sau giấc mơ kia, lại xem ngược, xem xuôi tin nhắn kia lần nữa.

12:26 phút: Máy giờ tới nơi?

12:29 phút: Anh đi đón em được không? Có chuyện muốn nói với em.

12:34 phút: Nhớ thì có nhớ, nhưng không phải là vì bánh gạo đỏ.

Mà Kỳ Thiện gửi tin nhắn cuối cùng vào lúc 12:21 phút, lúc đó nửa đùa nửa thật hỏi anh: "Lúc nào cũng hỏi em khi nào về đến, nhớ bánh gạo đỏ em mang về cho anh thế sao?"

Màn hình điện thoại trong tay Kỳ Thiện đang tối dần. Tiếng lá nhai liên hồi của Triển Phi tựa như được truyền đến từ một nơi xa xôi.

"Máy giờ rồi? Sắp đến chưa ạ?"

"Em đói sắp chết đến nơi rồi. Lần sau mà có hoạt động kiểu này, em xin thề nhất định phải nghỉ phép bệnh."

"Chút nữa chị có ngồi xe của đơn vị về trường không?"

"Chị Kỳ Thiện, chị đang làm gì vậy?"

"Kỳ Thiện!"

Bị bỏ mặc nên câu nói cuối cùng của Triển Phi gần như là hét lên, tức giận vỗ lên cánh tay của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện suýt chút nữa không đỡ được điện thoại, ngẩng đầu nhìn Triển Phi một cái, đáp: "Ừ..."

Triển Phi nói: "Nghĩ gì thế, xem giùm em mấy giờ rồi, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới đến nơi?"

"À, còn một tiếng bốn mươi phút nữa."

Kỳ Thiện chợt dạ cầm điện thoại ngoảnh sang một bên, sợ người khác phát hiện ra sắc mặt và đôi tai đang đỏ ửng của mình, lại khẽ cúi đầu xuống. "Sắp đến rồi."

Triển Phi đã quen với tính cách chậm chạp của Kỳ Thiện, nên vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của cô, than vãn nhàm chán rồi lại im lặng nằm nhoài nhìn ra ngoài cửa sổ. Kỳ Thiện lại xem mấy tin nhắn kia thêm lần nữa. Cánh tay bị Triển Phi vỗ vẫn còn hơi âm ỉ, nhắc nhở cô tính chân thật của mọi chuyện đang diễn ra trước mắt. Nghi hoặc, bất an, rụt rè e lệ... lại có chút vui vẻ, tất cả những cảm xúc này giống như một đàn kiến

không có kỷ luật lặng lẽ men theo sống lưng bò dọc lên trên, đến khi chiếm cứ đại não của cô. Tiếng còi tàu âm ã giống y như nhịp tim của cô lúc này, càng lúc càng dồn dập.

Cô đã nghĩ ra mấy cách trả lời, nhưng viết rồi lại xóa, giày vò đến khi điện thoại chỉ còn 20% pin, cuối cùng chỉ trả lời đơn giản ngắn gọn: "Bố mẹ em muốn đến rước em, trở về sẽ gọi điện thoại cho anh."

Hơn một tiếng đồng hồ còn lại bỗng nhiên trở nên nhanh vô cùng. Cảnh vật bên ngoài cửa sổ càng lúc càng xuất hiện nhiều nhà cửa và biển quảng cáo, sắp đến ga rồi. Lúc đi ra, Triển Phi lại hỏi: "Chị Kỳ Thiện, chị về bằng cách nào thế, có muốn cùng gọi xe không ạ?"

Thư viện của bọn họ đã sắp xếp một chiếc xe đến đón, nhưng lại trực tiếp đưa về trường, mà Kỳ Thiện và Triển Phi đều sống ở bên ngoài.

Nhắc đến chuyện nhà, Kỳ Thiện lại thấy hơi đau đầu. Hôm qua lúc gọi điện thoại với người nhà, bố mẹ cứ nằng nặc đòi đến nhà ga đón cô, ban nãy cô cố ý không cho Tử Khiêm đến đón, để tránh phải giải thích với người lớn trong khi mối quan hệ của họ vẫn chưa xác định chắc chắn. Ai ngờ mười phút trước, mẹ cô gọi điện thoại đến nói đơn vị có việc phải tăng ca, mà bố của Kỳ Thiện lại không biết lái xe, vậy có nghĩa là bọn họ đều không thể đến được, sớm biết như thế.... Kỳ Thiện vừa định nói, thì điện thoại trong túi lại đổ chuông, cô lấy điện thoại ra nhìn thử, nhủ thầm: "Quả nhiên!"

Triển Phi đỡ hành lý giúp Kỳ Thiện, nghe cô có chút khó xử nói với người trong điện thoại: "Tôi biết ngay là bọn họ sẽ bắt cậu gánh nợ mà. Không cần, tôi tự gọi xe về... hôm nay cậu rảnh lắm hả à, thế cũng được!"

"Tiểu Kiều?" Triển Phi gần như đoán được là ai gọi tới, nhìn thấy Kỳ Thiện gật đầu, lại vừa cười vừa hỏi: "Cô ấy tới đón chị hả, có thể cho em đi

ké không?"

Gần nhà ga đang tiến hành sửa chữa nên khó đón xe. Kỳ Thiện do dự trong phút chốc, cuối cùng vẫn bảo: "Được."

Xe đến đón cô vẫn còn trên đường, bọn họ phải chờ. Kỳ Thiện và Triển Phi tạm biệt đồng nghiệp trong đơn vị rồi lại lần lượt đi vệ sinh. Kỳ Thiện đứng một lúc trước bồn rửa mặt, ngẩn người nghĩ ngợi, sau khi về nhà gọi điện thoại cho Tử Khiêm nên nói gì đây? Hôm nay là cuối tuần, không biết là bây giờ anh ấy đang làm gì. Nếu cô vừa về đến, buổi tối lại muốn gặp ngay, như thế có phải hơi vội vã hay không? Cô dùng bàn tay mới vừa rửa xong đang còn hơi ẩm ướt, vuốt suôn mái tóc, nhìn bản thân mình trong gương, bất giác có chút xa lạ.

Khi Kỳ Thiện cúi đầu lau đi vết nước trên tay, chậm rì rì đi từ phòng vệ sinh ra ngoài, thì chỉ thấy hành lý của cô và Triển Phi nằm trơ trọi ở chỗ cũ, mà người vốn dĩ phải trông coi hành lý là Triển Phi lại không thấy tăm hơi. Cô gái Triển Phi này đúng là sơ sẩy quá đi, chẳng lẽ không biết ở nhà ga nhiều người qua lại, rất dễ mất đồ sao? Hay là lúc cô rời khỏi đã xảy ra chuyện gì chẳng? Vừa nghĩ đến đây, Kỳ Thiện hơi lo lắng, vội vàng nhìn xung quanh, mãi đến khi nhìn thấy dáng người quen thuộc mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Thực ra Triển Phi chỉ đứng cách đó vài bước, nhưng vì cô nàng quay lưng lại với Kỳ Thiện, mà bên cạnh lại có cây trụ, thế nên Kỳ Thiện nhìn sơ qua thì không thấy được. Cô nàng đang nói chuyện với ai đó, nom bộ dáng rất chi là vui vẻ, lúc Kỳ Thiện kéo hành lý của hai người qua đó, thì bọn họ đang cầm điện thoại trao đổi phương thức liên lạc.

Thấy Kỳ Thiện đến gần, Triển Phi hưng phấn vẫy tay với cô.

"Đây là người bạn em mới quen." Kỳ Thiện vừa dừng chân, thì Triển Phi vừa cười vừa giới thiệu bạn mới với cô, nói xong lại tiếp tục nhập tên

người liên lạc mới vào danh bạ, miệng lẩm bẩm. "Chu" trong triều đại "Chu", "Tán" trong tán mỹ phải không ạ?"

"Họ thì đúng rồi, còn "Tán" thì có bộ "Vương" ở kế bên nữa." Chủ nhân của cái tên đáp.

Triển Phi vẫn chưa nghĩ ra, nghi hoặc ngẩng đầu, "Bộ "Vương" kế bên?"

"Sắt bì ngọc toàn, hoàng lưu tại trung". Anh ta cười bảo, "Lấy từ "Kinh thi". " Bố mẹ tôi thích học đòi văn vẻ.

Ngón tay của Triển Phi vẫn còn do dự đặt trên màn hình điện thoại, ánh mắt lại lưu luyến nụ cười của người kia.

Anh thấy Triển Phi vẫn chưa nghĩ ra, bèn cầm lấy điện thoại trong tay cô nàng, nhập vài chữ, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt cô nàng. Động tác của anh vô cùng tự nhiên, khiến cho hai má của cô gái hoạt bát trẻ tuổi nhất của thư viện Kỳ Thiện bỗng chốc đỏ bừng. Khi anh trả điện thoại lại cho chủ nhân của nó, Triển Phi vẫn còn ngơ ngác chưa kịp đưa tay nhận lấy.

Kỳ Thiện vội ho khan một tiếng, Triển Phi hiểu ý, mặt lại càng đỏ hơn, vội vàng nhận lấy điện thoại, không dám nhìn vào mắt anh nữa, vờ như đang nghiêm túc nghiên cứu cái tên mà anh vừa nhập vào điện thoại của cô nàng, không hề phát hiện ra giọng nói của mình đã không như ban đầu.

"Ôi, hóa ra là chữ "Toán" này... ít khi dùng để đặt tên lắm, em đoán đây cũng có nghĩa là một món đồ làm bằng ngọc." Triển Phi đã làm việc ở thư viện đại học G hơn nửa năm, tuy rằng công việc liên quan đến tư vấn cho khách hàng, nhưng sổ sách đọc được cũng không ít.

Chu Toán nghe Triển Phi nói xong chỉ cười chứ không đáp. Lần đầu tiên gặp mặt, Triển Phi cảm thấy lúc cười ánh mắt và nếp nhăn nơi khóe miệng của người đàn ông trẻ tuổi này mới thật đẹp làm sao. Chẳng trách chị Kỳ Thiện từng bảo cụm từ "Như hoa như ngọc" này ban đầu là dùng để miêu tả đàn ông, bấy giờ cô nàng chẳng tin. Xem ra bố mẹ anh thật biết đặt tên.

""Toán" có nghĩa là "cái thìa". Người lên tiếng là Kỳ Thiện vẫn luôn im lặng này giờ, trong sự ngạc nhiên của Triển Phi và hàng lông mày hơi nhíu lên của Chu Toán, cô lại bổ sung một câu, "Làm bằng ngọc thì đúng rồi, nhưng loại ngọc này không phải thuần ngọc."

Nguyên tắc đối nhân xử thế của Kỳ Thiện trước nay luôn là "Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện", Triển Phi hoàn toàn không ngờ cô lại đột nhiên chêm vào một câu như thế. Mặc dù cô vẫn dùng giọng điệu bình thản để nói chuyện như mọi khi, cứ như đang thảo luận một vấn đề học thuật đơn giản, nhưng không hiểu tại sao lại khiến cho màu sắc của "Kinh thi" phát sinh biến hóa một cách tế nhị như thế.

Triển Phi há hốc miệng, kéo Kỳ Thiện về hướng "Chu Thìa", vừa cười vừa giải thích: "Đây là đồng nghiệp của em, Kỳ Thiện, là nhân viên quản lý ở bộ phận sưu tập của thư viện chúng em. Bệnh nghề nghiệp, anh đừng để ý."

Chu Toán hiển nhiên không hề để bụng.

Triển Phi cầm lấy hành lý từ trong tay Kỳ Thiện. Cuộc gặp gỡ tình cờ khiến người ta vui vẻ này là món quà lớn nhất trong chuyến đi lần này, những điều nên nói đã nói xong rồi, những điều chưa nói nên lời bây giờ cũng chưa phải lúc để nói.

"Chúng em đi đây, rất vui vì quen biết anh." Triển Phi ngẩng đầu lên nhìn Chu Toán, dịu dàng nói, "Sau này nếu như em gọi điện thoại cho anh

hỏi này hỏi nọ thật, thì anh không được chê em phiền đâu đấy!"

Chu Toán cười bảo, "Vậy còn phải xem em hỏi gì."

Anh nói thế, nhưng trực giác của Triển Phi mách bảo rằng anh ấy hẳn là không ghét mình. Mật ngữ 12 chòm sao nói tháng này cô nàng sẽ gặp vận đào hoa, tuần trước cô nàng mới nhờ chị Kỳ Thiện khâu cho mình một chuỗi vòng tay pha lê màu hồng, chẳng lẽ linh nghiệm đến thế sao?

Những suy nghĩ của cô nàng đều viết hết lên đuôi mày khóe mắt, lại có chút thẹn thùng muốn che giấu, vội vàng lảng sang chuyện khác hỏi Kỳ Thiện: "Tiểu Kiều đến chưa? Xe của cô ấy đỗ ở đâu ạ?"

Lông mày của Chu Toán lại càng nhướng cao hơn, đáng tiếc Triển Phi chỉ chú ý đến vẻ mặt phức tạp của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện hất cằm chỉ vào người đứng bên cạnh Triển Phi.

"Tự em hỏi cậu ta đi."

Xe của Chu Toán vừa chạy đến đoạn đường gần nhà Triển Phi, Triển Phi liền chuồn xuống xe nhanh như cắt, ngay cả ý tốt muốn lấy hành lý giúp cô nàng của Chu Toán cũng bị từ chối. Cuối cùng là Kỳ Thiện giúp cô nàng khiêng hành lý từ trong cốp xe ra.

Triển Phi nhìn Kỳ Thiện, lại liếc nhìn bóng lưng đang cúi đầu ngồi trên ghế lái của Chu Toán, muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn không nhận được, cô nàng lấy cớ không tìm thấy chìa khóa của văn phòng, kéo Kỳ Thiện cách xa hơn mười mét, xác định Chu Toán không nghe thấy cuộc đối thoại, mới ghen đỏ mặt mà oán trách: "Sao chị chưa từng nói với em "Tiểu Kiều" là đàn ông hả?"

"Nhưng chị cũng chưa từng nói cậu ta là con gái mà. Em chưa từng hỏi chị à?"

Kỳ Thiện quả thật là oan uổng. "Tiểu Kiều" là biệt danh từ thuở nhỏ của Chu Toán, ngoài người lớn trong nhà thỉnh thoảng chọc ghẹo mới gọi, thì rất ít người biết đến cái tên này, bình thường Kỳ Thiện cũng rất hiếm khi gọi anh như thế. Chỉ là mấy hôm tết vừa rồi, Kỳ Thiện vô ý làm rơi cái chặn giấy bằng đá trên bàn, đập ngay vào chân Chu Toán, khiến cho hai ngón chân của anh sưng tấy mấy hôm, vì vậy mà anh oán trách cô vô số lần, còn bày ra bộ dạng không đi đứng được, khiến bố mẹ Kỳ Thiện cũng mắng cô bất cần. Kỳ Thiện nổi nóng liền đổi tên của Chu Toán trong danh bạ thành "Tiểu Kiều", cố ý trêu chọc một phen, sau đó cũng lười đổi lại.

Triển Phi là nghiên cứu sinh vừa được giữ lại trường năm nay, cũng coi như đang trong thời gian thực tập trước khi bước vào làm chính thức, công tác ở thư viện chưa đến một năm. Bởi vì nguyên nhân người trẻ tuổi ở thư viện quá ít, nên từ khi mới đến Triển Phi vẫn luôn thích ở cùng với Kỳ Thiện. Cho dù Kỳ Thiện lớn hơn cô nàng ba tuổi, tính cách trầm tĩnh, bộ phận công tác cũng khác nhau, nhưng những cô gái chưa kết hôn trong đơn vị chỉ còn lại hai người họ thôi, lúc nhàn rỗi Triển Phi theo thói quen đến văn phòng của Kỳ Thiện tìm cô tán gẫu. Tính cách của Triển Phi hoạt bát, dễ thân quen, khi ở cùng với Kỳ Thiện chủ yếu là cô nàng nói, Kỳ Thiện nghe. Quen biết lâu ngày. Triển Phi phát hiện thoạt nhìn thì Kỳ Thiện trông có vẻ tẻ nhạt, nhưng thật ra cũng rất thú vị, lại thêm bối cảnh gia đình và quá trình trưởng thành của hai người cũng có nhiều nét tương đồng, nên lại càng cảm thấy hợp nhau hơn, bữa trưa hoặc lúc tan ca cũng thường đi cùng nhau.

Triển Phi tự cho rằng hiểu rất rõ về Kỳ Thiện. Các mối quan hệ của Kỳ Thiện rất đơn giản, những người thân thiết với cô trừ bố mẹ ra, thì chính là "Tiểu Kiều". Cái tên "Tiểu Kiều" này, Triển Phi vô tình nhìn thấy khi điện thoại của Kỳ Thiện hiển thị có cuộc gọi đến, sau đó cũng thường xuyên thấy Kỳ Thiện và "cô ấy" nói chuyện điện thoại, bất kể là thời gian làm việc hay thời gian nghỉ trưa, Kỳ Thiện và "Tiểu Kiều" chuyện gì cũng nói được, trong đó đa số là việc lặt vặt về người lớn trong nhà. Tuy rằng

Triển Phi chưa từng gặp "Tiểu Kiều", nhưng trong lòng lại chẳng cảm thấy người này xa lạ, quan trọng hơn là, cô nàng chưa từng nghĩ rằng "Tiểu Kiều" là đàn ông, chưa hề.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là Kỳ Thiện chưa từng đề cập đến vấn đề giới tính của "Tiểu Kiều", Triển Phi cũng chưa từng hỏi, mọi người đều cảm thấy không cần thiết, nhưng mà.... "Anh ấy lại chẳng phải bạn trai của chị, bọn chị cùng nhau xem phim, dạo phố, ăn cơm, đúng là biến thái mà!" Triển Phi không phục nói. Kỳ Thiện bất đắc dĩ bảo: "Cậu ta uống sữa của mẹ chị mà lớn, bọn chị từ nhỏ đã ngủ chung nôi. Bình thường cậu ta cũng đi xem phim, ăn cơm, dạo phố với mẹ chị. À, đúng rồi, càng biến thái hơn nữa là đôi khi bố chị cũng đi cùng". Cô nói xong, nhìn bộ dạng ầm ức mà dẫu môi của Triển Phi, nghĩ ngợi, rồi bảo: "Chị phải nói với em một tiếng 'xin lỗi', đáng lẽ chị phải nhắc em sớm một chút."

Bấy giờ, ban đầu Kỳ Thiện vẫn chưa hiểu rõ tình hình của hai người bọn họ, cũng không biết bọn họ làm sao lại bắt chuyện với nhau, có nói rõ thân phận chưa? Cô cũng chưa xác định được Triển Phi có biết Chu Toán là người đến đón bọn họ hay không, lại nhìn ra được tâm tư của cô nàng, lúc này nếu như bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở, nói không chừng lại khiến cô nàng hiểu lầm cô đang tuyên bố chủ quyền, tức giận không vui, thế nên bèn im lặng đứng xem. Đến khi Triển Phi giới thiệu Chu Toán cho cô, cô mới chắc chắn được là nhầm lẫn rồi, mà Chu Toán lại mang nụ cười túm túm thích thú, ánh mắt của Triển Phi thì chưa hề rời khỏi người Chu Toán, cô liền biết cho dù nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa, chỉ có thể giả chết đến cùng. Đây là điểm duy nhất mà khiến Kỳ Thiện cảm thấy có lỗi với Triển Phi. Mẹ cô và Chu Toán đều từng bảo, con người của cô, tật xấu chính là suy nghĩ quá nhiều. Triển Phi không nghĩ về vấn đề này quá lâu, cô nàng cũng không phải là người nhỏ nhen, nghĩ đến Chu Toán lúc bấy giờ mới đến cửa ga tàu, mang bộ dáng đợi người đứng bên cạnh cô nàng, là cô nàng gặp sắc nổi lòng tham chủ động bắt chuyện.

Cô nàng có chút ngượng ngùng giải thích với Kỳ Thiện: "Em ...em cũng chỉ có lòng hiếu kỳ với chuỗi vòng trên tay anh ấy, cảm thấy rất đẹp, mới đi hỏi anh ấy mua ở đâu, không có ý gì khác. Anh ấy nói vòng tay trên tay anh ấy là xương bò Tây Tạng và sáp ong cũ mang về từ Tây Tạng. Chị cũng biết, em vẫn luôn muốn đi Tây Tạng một chuyến, cho nên mới nói hay là lưu lại phương thức liên lạc, dù sao thì anh ấy đã từng đi, sau này nếu có chuyện gì thì có thể hỏi thăm. Thật đó, chỉ có thể thôi..."

Kỳ Thiện gật đầu. Không vạch trần, cũng không hỏi cô nàng vì sao phải giải thích. Đối với chuyện này cô đã gặp nhiều rồi.

Ngược lại Triển Phi nói một lúc, cũng cảm thấy có chút giấu đầu hở đuôi, ngượng ngùng bật cười.

Chu Toán vẫn luôn ở trong xe, không thúc giục, cũng không thấy anh quay đầu. Sự ngượng ngùng của Triển Phi không thể vượt qua được sự tò mò của cô nàng. Đối diện với ánh mắt hiểu rõ mọi chuyện của Kỳ Thiện, đỏ mặt chà chà chân, dứt khoát hỏi chuyện trong lòng.

"Chị Kỳ Thiện, em hỏi chị mấy câu, chị không được gạt em." Triển Phi không đợi Kỳ Thiện trả lời, liền hỏi một câu, "Anh ấy là gay hả?"

Sau khi sững sốt, Kỳ Thiện hươ tay nói: "Không, không phải." Chuyện này không thể nói bừa được, tuy rằng cô lại mong anh như thế thật.

Triển Phi nhìn thẳng vào mắt Kỳ Thiện hỏi, "Câu hỏi thứ hai của em, bọn chị có phải một đôi không?"

Lần này Kỳ Thiện hươ tay càng nhanh, "Không phải, không phải đâu!"

"Chị có dám thề không?" Triển Phi không chịu tin hoàn toàn. Cô nàng không tin giữa nam và nữ lại có tình bạn hoàn toàn thuần khiết, đặc biệt là giống như Kỳ Thiện và Chu Toán, ít nhất là trước đây cô nàng vẫn chưa từng thấy.

Kỳ Thiện dờ khóc dờ cười nói: "Được rồi, chị thề."

Bấy giờ Triển Phi mới thở phào nhẹ nhõm, Kỳ Thiện không phải là người giỏi nói dối, chuyện này cô nàng có thể tin tưởng. Sau đó cô nàng hỏi câu hỏi thứ ba, ngữ khí thêm mấy phần mong đợi.

"Anh ấy làm nghề gì ạ?"

"Nhà giàu đời thứ hai, ăn bám. Chuyện gì cũng làm, chẳng chuyện nào đàng hoàng cả."

Kỳ Thiện lựa chọn dùng lời của ông nội anh để đánh giá anh, "trích dẫn" như vậy chắc không phải là nói xấu sau lưng đâu nhỉ.

"Chuyện gì cũng làm là sao? Anh ấy... vẫn chưa kết hôn chứ? Bây giờ có bạn gái không? Năm nay bao nhiêu tuổi? Chòm sao nào? Nhóm máu gì?"

"Bạn gái? Đạo này chắc là không có." Kỳ Thiện sờ cằm nghiêm túc suy nghĩ. Cô không thích nghe ngóng mớ chuyện hư hỏng của Chu Toán, cô gái tiếp viên hàng không kia hình như đã hai tháng rồi không nghe thấy anh nhắc đến, người mới thế chỗ tạm thời vẫn chưa nghe nói.

"Chị Kỳ Thiện, nghe chị nói, chắc anh ấy có nhiều bạn gái lắm nhỉ!" Giọng nói của Triển Phi hơi mất mát.

"Đúng là không ít." Kỳ Thiện nhân cơ hội nhắc nhở, hi vọng tiêu cô nương kịp thời tỉnh ngộ, quay đầu là bờ.

Triển Phi ngoảnh đầu nghĩ ngợi, lẩm bẩm nói: "Cũng đúng, người như anh ấy, đã không phải gay, bên cạnh không có phụ nữ vây quanh mới là kỳ lạ. Anh ấy thích phụ nữ thế nào ạ? Quan hệ của bọn chị tốt như thế, chị chắc chắn là biết."

Sự cố chấp của Triển Phi khiến Kỳ Thiện âm thầm kêu khổ, "Chị thật sự không biết."

Không phải là Kỳ Thiện đối phó qua loa, mà khẩu vị chọn bạn gái của Chu Toán rất hỗn loạn, biến hóa khôn lường. Trước cô tiếp viên hàng không thì là cô bạn gái bán trái cây, lúc hẹn hò với Chu Toán còn thiếu mấy tháng nữa mới đủ 20 tuổi. Mà trước cô bạn gái bán trái cây thì là một nữ sinh anh đầu ngành, Kỳ Thiện chỉ gặp cô ấy một lần, cụ thể bao nhiêu tuổi thì không tiện hỏi, nhưng chắc chắn là lớn hơn Chu Toán vài tuổi.

Tên nhóc Chu Toán này là cung Song Tử nhóm máu AB, một mình có thể đánh được một bàn mạt chược bốn người, anh muốn gì, thích gì, nói không chừng chính bản thân anh cũng không rõ.

"Vậy chị hỏi anh ấy xem." Triển Phi cười hì hì khoác tay Kỳ Thiện, "Nhưng mà chị đừng để anh ấy biết được là em hỏi thăm đấy. Còn nữa, anh ấy sống ở đâu, bình thường thích đi đâu chơi?"

Kỳ Thiện chịu không nổi, qua loa nói: "Chẳng phải em có số điện thoại của cậu ta à? Mấy chuyện này em tự hỏi được không?" Cô thực sự không muốn nhúng tay vào chuyện này, lại nói, chút tâm tư nhỏ bé này của Triển Phi, trước mặt Chu Toán hoàn toàn chẳng là gì.

Thật ra Kỳ Thiện đã thể hiện rất rõ thái độ của mình rồi. Có một số chuyện cô không quản được, thì sẽ không nhúng tay vào. Đứng ở lập trường của cô, một bên là đồng nghiệp nữ có quan hệ khá tốt với mình, một bên là bạn từ thuở nhỏ, nói nhiều hay nói ít, nói tốt hay nói xấu đều không thích hợp.

Chuyện đã đến nước này, cô sợ Triển Phi nghĩ không thông, trước khi tạm biệt, không nặng không nhẹ bồi thêm một câu: "Thật ra cậu ta chẳng có gì tốt cả. Đàn ông quan trọng nhất là ở tấm lòng."

Chỉ tiếc là ánh mắt của Triển Phi nhìn về phía Chu Toán đang ngồi trong xe trước khi quay người kéo hành lý, khiến Kỳ Thiện hiểu được, những lời này có lẽ đều là vô ích.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 2: Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang

Kỳ Thiện trở lại trên xe, Chu Toán đang dựa vào ghế lái nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy tiếng động đóng cửa xe của Kỳ Thiện, anh ném cái túi vốn đang đặt ở ghế phụ xuống hàng ghế sau giúp cô, vừa khởi động xe vừa hỏi: "Chẳng phải là đồng nghiệp sao? Ngày nào cũng gặp mặt mà còn có chuyện để nói lâu thế à."

"Nói về cậu đó." Kỳ Thiện cúi đầu thắt dây an toàn.

Chu Toán nghe vậy ngoảnh đầu sang nhìn cô, cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, chỉ "ừ" một tiếng xem như đáp lời.

"Cô gái nhỏ rất có hứng thú với cậu đấy."

"Ừ."

"Nói không chừng mấy hôm nay sẽ gọi điện cho cậu."

"Ừ."

Kỳ Thiện liếc nhìn Chu Toán, anh đang chuyên tâm lái xe, nghe cô nói xong, trên mặt như cười như không, cũng không có phản ứng gì nữa. Kỳ Thiện chán ghét bộ dạng này của anh, cứ như người ta thích anh, theo đuổi anh là chuyện hiển nhiên, còn tự cho mình là cao thủ tình trường --- đi qua ngàn bụi hoa, thâm tàng bất lộ. Vốn dĩ cô cũng chẳng muốn tiếp tục vấn đề này, để tránh cho chứng bệnh yêu bản thân của anh càng nặng thêm, nhưng nghĩ đến ánh mắt lấp la lấp lánh của Triển Phi ban nãy, rốt cuộc không nhịn được bèn chêm một câu: "Tôi cảnh cáo cậu, đừng có đụng vào cô ấy!"

"Sao lại nói lời khó nghe thế chứ!" Chu Toán vừa cười vừa nói, trả lời ấy vậy mà dứt khoát "Không thành vấn đề, chỉ cần cô ta đừng đụng vào tôi là được."

Kỳ Thiện nhất thời buồn bực. Cô có thể nhìn ra được trong chuyện "tình cờ gặp gỡ" của Chu Toán và Triển Phi, thì Triển Phi là người nặng lòng hơn, khó mà đảm bảo được cô nàng sẽ không chủ động liên lạc với Chu Toán.

Con người của Chu Toán Kỳ Thiện hiểu rõ hơn ai hết. Anh là kiểu người từ nhỏ đã biết bản thân mình có vẻ ngoài đẹp trai, lớn lên trong sự theo đuổi và vây quanh của người khác, đã quen chiếm ưu thế trong mối quan hệ nam nữ, trước giờ chưa hề thiếu các cô gái chủ động đối xử tốt với anh, anh chẳng phải hao tổn tâm tư, cũng chẳng cần chủ động theo đuổi, những chuyện phiền hà anh cũng sẽ không đụng tới. Có đôi khi đối phương theo đuổi quá sát sao, nom người ta cũng thuận mắt, thế là anh bèn thuận nước đẩy thuyền qua lại một thời gian, sau nữa thấy không còn gì mới mẻ, tâm tư cũng dần dần phai nhạt. Sự đào hoa của Chu Toán không nằm ở chỗ anh đã yêu đương bao nhiêu lần, mà là đếm không xuể được những mối tình mập mờ vây quanh, ý mình có vẻ ngoài điển trai, lời nói hành động lại làm cho người ta thích thú, đây chính là điều dễ dàng khiến người ta rung động nhất. Ấy thế mà anh lại còn cho rằng mình vô tội, thường trước mặt Kỳ Thiện nói anh vốn chẳng lãng nhãng, cũng chẳng đa tình. Anh chỉ là "từ chối không được rõ ràng lắm, rung động cũng chẳng mấy mãnh liệt."

Kỳ Thiện hồi hận lúc ở nhà ga đã đồng ý để "Tiểu Kiều" đưa Triển Phi một đoạn, sợ cái gì thì cái ấy đến. Cô buồn bực nói: "Cậu nghe rõ đây, Triển Phi là đồng nghiệp của tôi, bọn tôi ngày nào cũng gặp. Cô ấy là học trò của đơn vị, bố cô ấy là thầy hướng dẫn của học viện môi trường ở trường bọn tôi, mẹ cô ấy là phó chủ nhiệm bộ phận lưu thông của thư viện, cậu đừng có hại tôi sau này không sống nổi ở đơn vị, khó xử chết mất."

Chu Toán khinh bỉ đáp: "Cậu bảo con người cậu có ích kỷ không cơ chứ, cái gì cũng chỉ nghĩ cho bản thân."

"Cậu đừng có cãi ngược lại tôi! Con người Triển Phi tốt lắm, quan hệ giữa bọn tôi cũng không tệ. Cậu tránh xa cô ấy một chút, coi như tích đức đi." Kỳ Thiện nghiêm mặt nói.

Chu Toán nghe ra được cô hơi bực bội, bèn bật cười bảo: "Cậu nói cứ như tôi là tên biến thái dâm dê không bằng, tôi đã làm gì nào? Khoan hẵng nói tôi với cô ấy bất tự còn chưa xem, cho dù là yêu đương thật, rồi chia tay, thế thì sao nào? Cậu bảo cô đồng nghiệp của cậu tìm đại một người đàn ông trên đường rồi yêu đương thử xem, cậu có dám đảm bảo là sẽ bạc đầu giai lão không?"

"Tùy tiện tìm một người đàn ông đều tốt hơn cậu, ít ra người ta thật lòng thật dạ, có kết quả gì hay không lại là chuyện khác." Kỳ Thiện ghét nhất điểm này ở anh, luôn luôn có nhiều lý lẽ lạch lạch, đen cũng bị anh nói thành trắng được.

"Tôi không thật lòng chỗ nào?" Chu Toán bị Kỳ Thiện nói cho cũng có chút không vui, "Nếu cô đồng nghiệp kia của cậu tốt như thế, nói không chừng tôi và cô ta vừa mắt nhau, sau này thật sự có thể kết hôn sinh con cũng không chừng."

"Đó đương nhiên là chuyện đáng mừng. Hy vọng vận may của cô ấy tốt, đừng có diễn lại vở kịch của bạn thời đại học của tôi khi xưa."

"Bạn đại học làm sao.... À!"

Kỳ Thiện trừng mắt nhìn Chu Toán, anh không đáp lời nữa. Lần trước bạn thời đại học của Kỳ Thiện hẹn cô đi dạo phố, ăn cơm, Kỳ Thiện muốn tiện lợi, nên đến nhà hàng mà Chu Toán góp cổ phần ở trung tâm thương mại. Ấy thế mà trùng hợp, cái vị cổ đông ngày thường không thấy bóng dáng hôm đó lại có mặt, ăn cơm cùng với hai cô. Trên bàn ăn mọi người trò

chuyện rôm rả, ăn uống cũng thỏa thích. Đến mãi giữa khuya hôm nào đó của nửa tháng sau, Kỳ Thiện nhận được điện thoại khóc lóc kể lể của bạn học mới biết, sau bữa cơm đó, Chu Toán đã thông đồng với cô nàng sau lưng cô, chẳng được bao lâu lại đá người ta ra sau đầu. Kỳ Thiện tốn hết sức lực khuyên nhủ người bạn học kia, kết quả cuối cùng lại mất đi một người bạn có quan hệ không tồi. Chưa đến một năm, tên khốn Chu Toán này thế mà đã quên sạch chuyện này rồi.

"Không hợp thì chia tay thôi. Đều đã là người lớn cả rồi, đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?" Một lát sau, Chu Toán mới lơ đễnh đáp.

Kỳ Thiện bốc hỏa, nghiêm mặt nói: "Cậu với cậu ấy thì thôi đi, còn nhập nhằng với chị họ cậu ấy làm gì, như thế mà cậu bảo là bình thường sao? Chị họ cậu ấy là bạn gái của hướng dẫn viên trường bọn tôi, cậu biết không hả?!"

Chu Toán lập tức biện minh: "Kỳ Thiện, tôi nói cho cậu biết, chuyện nào ra chuyện đó. Chị họ cô ấy là sau khi tôi đã chia tay với cô ấy cơ, hơn nữa cũng chỉ là đi chơi với nhau một, hai lần. Tôi không biết cô ấy đã có bạn trai, lại càng không biết bọn cậu có mối quan hệ đấy."

Kỳ Thiện ngoảnh mặt ra ngoài cửa, gằn lên từng tiếng: "Chu Toán, tôi nói cho cậu biết, làm người phải có đạo đức!"

"Lại nữa rồi. Cậu nói cứ như tôi là kẻ đê tiện thật ấy. Bọn họ đến bây giờ vẫn còn liên lạc với tôi đấy, sao cậu lại phê phán đạo đức làm người của tôi chứ?" Chu Toán bị Kỳ Thiện nói cho trong lòng cũng có chút buồn bực, nếu không phải bên lề không có chỗ đỗ xe, chứ không suýt chút nữa đã dừng xe ở bên đường để lý luận phải trái một phen.

Anh nghiêng đầu nhìn cô mấy lần, cô vẫn quay mặt đi, sắc mặt nhàn nhạt.

Chu Toán gật đầu, đáp: "Được rồi, đồng ý với cậu, cho dù cái cô Từ Phi kia chủ động liên lạc với tôi, tôi cũng tuyệt đối không vướng mắc gì với cô ta, được chưa?"

"Triển Phi." Kỳ Thiện sửa lại, trầm mặc một lúc mới nói, "Không phải là tôi muốn xen vào chuyện của người khác, cũng không phải nói cậu không tốt. Tôi luôn cảm thấy cậu có được tình cảm quá dễ dàng, căn bản không biết cách trân trọng."

Chu Toán đang đợi đèn đỏ, khó khăn lắm mới chuyển sang đèn xanh, chiếc xe phía trước lại cứ chậm rì rì, anh ấn kèn thúc giục vài lần, bực bội khẽ mắng mấy câu, mãi đến khi vượt lên được, tiện thể ép xe người ta một cái, rồi mới nhìn về phía Kỳ Thiện: "Ban nãy cậu nói gì cơ?"

"Không có gì. Chỉ là dùng lập trường bạn bè mà khuyên cậu vài câu."

Chu Toán nghe khẩu khí liền biết cơn giận của cô đã nguôi ngoai, liếc mắt nhìn cô, thấy cô vẫn nghiêm mặt, vừa cười vừa nói: "Cậu đúng là thích lo lắng vớ vẩn. Bớt lo lắng mấy chuyện tầm phào đi, tóc bạc trên đầu cậu có khi sẽ bớt được mấy sợi đấy."

Kỳ Thiện trầm mặc trong chốc lát, cũng thuận nước đẩy thuyền. Về chuyện của Triển Phi, anh đã nói đến mức này rồi, cô cũng yên tâm phân nửa, cũng không muốn tính toán chuyện cũ nữa. Cô và Chu Toán biết rõ gốc rễ của nhau, những gì nên nói hay không nên nói đều hiểu rõ, dừng ở đây là được rồi.

Cô liếc qua bàn tay đang đặt trên vô lăng của Chu Toán, đúng lúc nhìn thấy "đầu sỏ gây chuyện" hôm nay trên trục Triển Phi.

Vòng tay xương bò kia là lần trước Chu Toán đi Tây Tạng với bạn bè mang về, lần nào đi Tây Tạng anh cũng mang về cho cô một bọc hạt châu Tây Tạng. Kỳ Thiện thích mấy thứ đồ nhỏ nhắn kia, cũng giỏi về khoản này. Chuỗi tràng hạt và vòng tay lần này cô xâu, đa số bị Chu Toán mang đi

tặng bạn gái. Nói là tặng bạn bè và đối tác, ai mà biết có phải mang đi đồ mấy cô nàng kia không. Mấy chuyện này cô chẳng muốn so đo, chỉ cần đừng để cô nhìn thấy chiếc vòng anh đang đeo hôm nay vài hôm nữa lại nằm trên tay Triển Phi thì cô đã cảm tạ trời phật rồi.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, ai bảo hang của cô và Chu Toán lại gần đến thế chứ?

"Nhìn gì thế?" Chu Toán cũng nường theo ánh mắt của Kỳ Thiện nhìn lên vô lăng.

Kỳ Thiện nhìn anh nói: "Cô bé Triển Phi này luôn cho rằng đi Tây Tạng một, hai chuyến sẽ có thể gột rửa tâm hồn, thế mà cậu đi đi về về không biết bao nhiêu lần rồi, sao vẫn cứ bần thiêu như thế."

Chu Toán ngả ngớn đáp: "Sự thuần khiết và si tình của tôi, người bình thường làm sao có thể cảm nhận được? Nếu không phải Long Huỳnh cái tên nhát gan kia mỗi lần đi Tây Tạng đều không dám tự mình lái xe, chết cũng phải kéo theo tôi, tôi mới không thêm đày đọa bản thân đâu, cậu cũng đừng mong có người giúp cậu kiếm mấy thứ bảo bối kia."

"Cậu bảo cái này?" Kỳ Thiện liếc chuỗi tràng hạt trên tay anh. Chu Toán dạo này đang thân thiết với nhóm bạn lặn, vừa mới chạy đến đảo nào đó của Ấn Độ thi được tấm bằng, cả người phơi nắng đen bóng cả ra. Tay của anh không đẹp như khuôn mặt, so với một người chẳng phải làm lưng vất vả mà nói, xương ngón tay rõ ràng, gân tay trên mu bàn tay nổi rõ, may mà khớp tay cũng coi như thon dài, cơ bắp trên cánh tay cũng coi như đẹp mắt, chiếc vòng xương bò màu xám đeo trên cổ tay mới không quá khó coi.

"Cậu bảo mấy thứ đồ kia là "bảo bối"? Chiếc vòng này nếu như không gắn thêm một viên hồng ngọc cực phẩm và hai viên sáp ong chất lượng tốt của tôi thì cũng chỉ là đồ bỏ đi." Kỳ Thiện có sao nói vậy.

"Đúng thế, đồ của cậu toàn đồ tốt. Nhưng mà hoa hồng cũng cần có lá xanh chứ?" Ban nãy hai người vừa có chút chuyện không vui, Chu Toán nói vài lời dễ nghe, anh khẽ nhắc tay lên cho Kỳ Thiện xem, "Tôi đeo hơn mười mấy ngày rồi, không dưới ba người hỏi xin tôi đâu đấy."

"Còn dám mở miệng nói nữa hả, mấy thứ cậu lấy ở chỗ tôi chắc chỉ còn cái này thôi nhì."

"Yên tâm, chuỗi này có đồ riêng của cậu, tôi không cho người khác đâu."

Chu Toán cười với Kỳ Thiện. Anh được di truyền đôi mắt đào hoa từ bố mình, lúc nhìn sâu vào mắt người khác rất dễ khiến người ta có ảo giác rằng anh đang rất chân thành tha thiết, trong nụ cười mang tình ý, không ít cô gái chết trong loại ảo giác này. Nhưng Kỳ Thiện nhìn anh cả nửa đời rồi, đã miễn dịch từ lâu, đập vào tay anh nhắc nhở: "Chú ý lái xe, đằng trước có đèn đỏ!"

Chu Toán ngượng ngùng nhìn về phía trước, một lúc sau lại hỏi cô: "Đợt này đi chơi vui không?"

Kỳ Thiện lắc đầu đáp: "Chẳng ra làm sao. Chỉ lo mỗi ngời xe, với cả đổi xe, chẳng còn nhớ được gì cả."

"Tôi tưởng cậu thích đi chơi với đám người ở đơn vị lắm chứ." Chu Toán cười trên nỗi đau của người khác, "Trước khi đi tôi đã bảo rồi, bảo cậu xin nghỉ phép bệnh đi, giấy tờ ở bệnh viện tôi làm giúp cho, thì cậu không chịu, sĩ diện thì cực thân."

Kỳ Thiện ảo não đáp: "Ôi chao, đơn vị tôi một năm chỉ có một, hai lần tổ chức hoạt động tập thể, tôi cứ xin nghỉ phép mãi cũng không ổn lắm. Nói thế nào thì tôi cũng là phần tử tích cực của đảng mà!"

Chu Toán không cho là đúng, "Con người cậu rõ là buồn cười. Rõ ràng không muốn tham gia hoạt động, bảo cậu tìm lý do tránh đi, cậu không chịu. Kết quả trong chuyến du lịch êm đẹp, lại thích thú mà đọc truyện đòi truy suốt cả chặng đường."

Cho dù hai người đã thân thiết nhường ấy, nhưng khi Kỳ Thiện nghe anh nói đến đây cũng thấy ngỡ ngàng, "Nói bậy gì đó, làm gì có truyện đòi truy gì đâu!"

Chu Toán cố ý vạch trần cô, "Như ý quân truyền" vẫn còn đang chạy trong ứng dụng ngầm của điện thoại kia kìa, không phải truyện đòi truy thì là gì? Tôi không học hành nhiều như cậu, nhưng vẫn muốn thỉnh giáo một chút "Tà đầu tấn khẩu, lưỡng tướng dâm dăng" có nghĩa là gì ...

"Cậu im miệng ngay!" Kỳ Thiện thấy anh không chịu im lặng, mặt mày nóng bừng nhào sang định bịt miệng anh, lại bị đai an toàn kéo về, chỉ bừng bừng lửa giận nhéo một cái trên gò má anh.

"Tôi còn phải dựa vào bản mặt này kiếm cơm đây!" Chu Toán bật cười, nép vào một bên, tay lái có chút không vững.

"Phải xem để biết, đây là tác phẩm văn học cậu hiểu không hả." Kỳ thiện cứng đầu cứng cổ cãi bướng. Trước khi cô đi du lịch với đơn vị, nhìn thấy luận văn nghiên cứu liên quan đến tiểu thuyết diễm tình Minh Thanh của vị sư huynh nào đó ở viện văn học trong kho tư liệu của thư viện, cảm thấy hứng thú, liền tải vài chương vào điện thoại để giết thời gian trên đường đi du lịch. Chuyến đi lần này, chỉ những lúc không có người cô mới đọc một lúc, trong lòng quả thực có chút tò mò, cứ nghĩ rằng chuyện này chỉ có trời biết đất biết, ai ngờ lại bị tên Chu Toán xấu xa này nắm được thóp cơ chứ.

"Chậc chậc, tôi chỉ xem một đoạn ngắn thôi đã thấy đỏ mặt rồi, cậu còn xem cả 89% ..."

Kỳ Thiện liền biết ngay là tên oắt này nhân lúc cô xuống xe nói chuyện với Triển Phi đã xem trộm điện thoại của cô, vừa cúi đầu nhìn, điện thoại vốn dĩ đặt ở bảng hiển thị quả nhiên đã không thấy tăm hơi, chau mày bảo: "Chu Toán, làm người phải có ..."

"Giới - hạn - đạo - đức, đúng không?" Kỳ Thiện vẫn chưa nói xong, Chu Toán đã kéo dài giọng tự động nói tiếp nửa câu sau. Đây chính là câu nói mà Kỳ Thiện thường xuyên nói trước mặt anh, anh cũng đã nghe cả trăm ngàn lần rồi, mỗi lần nhìn cô mặt ủ mày chau, nghiêm túc dạy dỗ anh, anh đều không nhin được muốn cười. Người khác đều khen Kỳ Thiện ngoan ngoãn, đũa trẻ thành thật, chẳng lẽ anh còn không biết nội tâm hư hỏng của cô sao?

"Trả điện thoại của tôi đây." Kỳ Thiện nghiêm giọng nói.

Chu Toán cười nhạt một tiếng, rút dây sạc điện thoại ra ném lên đùi cô, nói: "Đồ vô lương tâm. Điện thoại của cậu sắp hết pin rồi. Ban nãy mẹ cậu gọi điện đến, tôi nghe máy giúp cậu. Mẹ cậu hỏi khi nào về đến, bảo cậu tự giải quyết bữa tối."

Chu Toán có nghe điện thoại của mẹ cô hay không, Kỳ Thiện không hề để bụng, dù sao thì mẹ cô không tìm thấy cô, kiểu gì cũng sẽ gọi điện cho Chu Toán. Bọn họ trước giờ vẫn tùy tiện như thế, trước đây Kỳ Thiện cũng không nhạy cảm thế này, chỉ là bây giờ có chút đặc thù, không biết lúc anh mở điện thoại có xem mục tin nhắn của cô hay không.

"Ôi chao, đặt mật khẩu luôn?" Chu Toán tinh mắt, liếc nhìn hành động của Kỳ Thiện, châm chọc nói: "Vẫn còn để bụng vụ truyện đòi trụ kia à? Chạy nhiều ứng dụng ngầm quá sẽ hao pin, đã nhắc cậu bao nhiêu lần rồi. Tôi có lòng tốt tắt đi giúp cậu, cậu tưởng tôi thích xem mấy thứ kia của cậu lắm à? Toàn là lý luận suông cả."

Kỳ Thiện không động đậy, lúc xác nhận mật khẩu cô khẽ quay người đi, để tránh Chu Toán "không cẩn thận" nhìn thấy. Chu Toán cả giận: "Lần sau có quên mật khẩu cũng đừng tìm ông đây."

Anh bảo chỉ tắt ứng dụng chạy ngầm giúp cô, Kỳ Thiện tiện tay mở danh bạ ra xem, quả nhiên tên của anh ở trong danh bạ đã từ "Tiểu Kiều" đã đổi thành "Toán thân yêu". Kỳ Thiện kìm nén cơn buồn nôn, sửa lại thành "Chu Thìa".

Lần này cô không tránh ánh nhìn của Chu Toán. Chu Toán nói: "Cậu lâu lâu lại mang tên của tôi ra chế, chẳng lẽ cậu không sợ làm tổn thương trái tim của bố tôi à ... Còn cả linh hồn của mẹ tôi trên trời nữa chứ. Hai người dân chuyên ngành tự nhiên như bọn họ ban đầu nghĩ ra cái tên có văn hóa như thế này bộ dễ lắm hả?"

Chiêu này của anh quả nhiên có tác dụng, Kỳ Thiện ngừng tay, liền ngoan ngoãn sửa thành "Chu Toán".

Chữ "Toán" vẫn chưa nhập xong, thì có cuộc gọi đến. Kỳ Thiện vừa nhìn, lúc nghe điện thoại lơ đãng điều chỉnh tư thế ngồi.

Trong điện thoại Tử Khiêm nói, vốn dĩ tối nay rất muốn đến gặp cô, nhưng chẳng may có chuyện quan trọng cần làm, thực sự không thể thoát thân, đợi xong việc bên đấy, bất kể muộn thế nào anh cũng sẽ đến, bảo Kỳ Thiện đợi anh.

Kỳ Thiện liên tục bảo không cần, bảo anh cứ lo chuyện của mình trước, hai người ngày mai gặp cũng được. Trước khi đi du lịch cô với Tử Khiêm đã có vài phần mập mờ. Cho dù không có kinh nghiệm nhiều đối với chuyện tình cảm, nhưng cũng nhìn ra chút manh mối từ ánh mắt của Tử Khiêm khi nhìn cô và giọng nói khi nói chuyện với cô. Nói thật, đối với chuyện tình cảm này, Kỳ Thiện quả thật có chút mong đợi, chỉ là không biết nên biểu đạt và xử sự thế nào thôi. Nếu như trước đây Tử Khiêm dùng

hành động để ám thị, vậy thì những tin nhắn trên tàu lúc trở về của anh gần như đã thể hiện rõ ràng rồi, Kỳ Thiện im lặng vui vẻ đã cho anh lòng tin.

Kỳ Thiện bảo sau khi xong việc buổi tối không cần phải đến, một mặt là vì buổi tối cô rất ít khi ra ngoài, sợ bố mẹ dò hỏi, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để nói với họ; Hai là, sợ Tử Khiếm làm việc cả ngày mệt nhọc, mà trong lòng cô vẫn còn đang ngổn ngang phức tạp, chi bằng đợi ngày mai hẵng nói, cô cũng có thêm một buổi tối để nghĩ xem ngày mai làm sao để đối mặt với sự thay đổi trong mối quan hệ của hai người. Bởi vì cô vẫn còn ngồi trong xe của Chu Toán, có rất nhiều lời không tiện nói, nên khẽ ậm ừ vài câu, rồi vội vàng ngắt máy.

Cô biết trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi ban nãy, mặt của cô đã nóng bừng lên cả rồi, nhiệt độ của máy lạnh trong xe vừa phải, nhưng sau gáy lại phủ một lớp mồ hôi mỏng. Dây thần kinh của Chu Toán lại không thô như Triển Phi, anh tinh quái lắm. Kỳ Thiện sợ anh hỏi, cố ý ậm ừ một tiếng: "Buồn ngủ chết mất." Sau đó vắn nhỏ tiếng nhạc trong xe làm bộ buồn ngủ. Một lúc sau, Chu Toán đột nhiên mở miệng hỏi: "Cậu muốn uống nước không?"

"Được... à, không cần." Kỳ Thiện không động đậy.

"Bữa tối chúng ta giải quyết ở gần nhà cậu được không? Cậu muốn ăn gì? Món Nhật hay là ăn canh hầm ở nhà hàng mới mở kia?"

Kỳ Thiện hơi kinh ngạc vì tối nay anh không phải tiếp giai nhân, nhắm mắt lờ mờ nói: "Tôi không muốn ra ngoài, cậu tự mình đi ăn đi."

"Vậy thì ở nhà cậu ăn gì đó đi. Lần trước bố cậu gói sủi cảo chắc trong tủ lạnh còn hơn một nửa nhỉ?" Chu Toán lại nhắc.

Thật ra hôm nay Kỳ Thiện muốn ở một mình, mỗi lần đến nhà cô Chu Toán đều chiếm đóng bàn học của cô, rất ồn ào. Cô ậm ừ đáp: "Không ăn đâu, tôi giảm béo. Cậu tự mình tìm chỗ nào đó ăn đi."

Lần này Chu Toán không nói gì nữa, Kỳ Thiện cũng vui vẻ hưởng thụ sự yên ắng này. Ngõ phía trước nữa là đến nhà cô rồi, điện thoại đang gác trên đui lại rung vài cái, là tin nhắn của Tử Khiêm.

"Buổi tối ăn uống đàng hoàng, bánh gạo đỏ nhớ để lại cho anh."

Kỳ Thiện nhìn mãi hồi lâu, không nhin được gương khoe miệng.

"Người cậu như thế mà còn giảm béo ... Trước đây chưa từng nghe nói Chu Tử Khiêm thích con gái mình dây dẫu, quả nhiên là khẩu vị thay đổi rồi." Đột nhiên giọng nói không mặn không nhạt của Chu Toán vang lên bên tai, lập tức phá hỏng điều ngọt ngào nhỏ bé thầm kín trong lòng Kỳ Thiện.

"Ý gì đây?"

"Chẳng có ý gì cả. Có lòng tốt nhắc nhở cậu, đêm nay chắc hẳn anh ta chẳng thể qua đây hẹn hò với cậu đâu. Ông già nhà tôi mở tiệc, anh ta không ở đó đến nửa đêm thì không đi được đâu. Ngày tháng còn dài, vì chuyện này mà đói bụng thì ngu ngốc quá đấy."

Tâm tư của Chu Toán nhạy bén, bị anh nhìn thấu cũng chẳng có gì lạ, nhưng Kỳ Thiện vẫn cảm thấy có chút phản cảm với giọng điệu hà khắc của anh.

Cô biết làm sao để đối phó với anh, mí mắt cũng chẳng thèm nhắc, ậm ừ một tiếng "Ừ", lãnh đạm đối phó.

Chu Toán vẫn không chịu bỏ qua, tự mình vừa cười vừa nói: "Cũng đúng, đầu năm nay có người cũng thay đổi quá nhanh đi, trước đây cũng chẳng nghe nói anh ta thích ăn bánh gạo đỏ."

Kỳ Thiện vốn dĩ không muốn đấu võ miệng với anh, nhưng nghe đến đây khuôn mặt không kiềm được thoát đỏ thắm trắng. Anh quả nhiên

"tiện thể" xem luôn tin nhắn trong điện thoại của cô, đồ bỉ ổi!

"Tôi mua một ít đặc sản địa phương ở khu du lịch, cậu muốn ăn thì mang về một ít mà ăn." Cô lại chẳng thèm tính toán với anh.

Chu Toán cười nhạt, "Tôi lại chẳng tính mượn vật để nói tiếng lòng, hà tất phải làm khó dạ dày của mình."

"Biết dạ dày của cậu cao quý, may mà tôi cũng chẳng mua nhiều." Kỳ Thiện hờ hững nói, "Vận dụng thành ngữ tốt đấy."

"Cảm ơn. Xin cô giáo Thiện chỉ giáo một chút, "Ám thông khoản khúc", "Tư tương thụ thụ" dùng ở đây có thích hợp chẳng?" Chu Toán không đứng đắn đáp.

***Chú thích (người dịch): "Ám thông khoản khúc", "Tư tương thụ thụ": Ý chỉ nam nữ lén lút, lén lút cho và nhận.

Kỳ Thiện bị anh làm cho tức giận mà bật cười, "Tôi với Tử Khiêm nam chưa cưới, nữ chưa gả, nếu như ở bên nhau cũng sẽ quang minh chính đại. Bây giờ vẫn chưa công khai là vì chưa đến lúc!"

"Cậu tính chấp nhận anh ta thật à?" Trên mặt Chu Toán trắng trợn viết mấy chữ "không thể hiểu nổi."

Kỳ Thiện không được tự nhiên đáp: "Không được à?"

"Cậu không có bệnh đấy chứ?"

"Câu này hình như phải để tôi nói mới đúng. Tôi chọc phải cậu lúc nào rồi hả?"

Ngón tay Chu Toán gõ nhẹ theo tiết tấu lên vô lăng, khóe miệng có chút cứng nhắc. Anh thả chậm tốc độ lái xe, sắp đến nhà Kỳ Thiện rồi.

"Thích đàn ông lớn tuổi, đây là chính miệng cậu nói mà. "Thỏ không ăn cỏ gần hang", có phải cũng là cậu nói không?" Chu Toán dừng xe ở bên ngoài gara nhà cô, cởi đai an toàn, điều chỉnh tư thế ngồi, nhìn chăm chăm vào cô, "Không tìm người nhà họ Chu thì cậu chết đi à?"

Kỳ Thiện im lặng không đáp.

"Những lời cậu đã nói cứ như đánh rắm ấy." Anh cười lạnh.

Kỳ Thiện thực sự nghe không nổi nữa, nên bước xuống xe, lúc đóng cửa xe cô nói: "Tôi là phụ nữ, là tiểu nhân, nói không giữ lời, không biết xấu hổ ... nói thế này đã được chưa?"

Chu Toán cũng bất động, nói với theo bóng lưng cô: "Tôi khinh thường bộ dạng lén lén lút lút của mấy người thôi."

Kỳ Thiện làm như không nghe thấy, lấy chìa khóa cửa ra, tra mấy lần vẫn không trúng ổ.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 3: Cha Nào Con Nấy

Chu Toán chạy đến câu lạc bộ ở ngoại ô của Long Huynh đã vào khoảng 10 giờ đêm. Nữ tiếp tân trẻ tuổi mở cửa dẫn anh vào, tiếng nhạc êm dịu cùng giọng hát trầm ấm của người đàn ông trung niên quanh quẩn bên tai. Anh trông thấy bố mình một tay đút vào túi quần, một tay cầm micro, đứng giữa khán phòng rộng lớn, bài hát "Ánh đèn" của Nga đã đến đoạn cuối.

Âm nhạc vừa ngừng, tiếng vỗ tay và khen ngợi vang vọng khắp căn phòng. Chu Toán vừa đứng lại, cũng vỗ tay qua loa vài cái.

"Bêu xấu, bêu xấu!" Chu Khải Tú đưa micro cho nhân viên phục vụ, mỉm cười với khách khứa trong sảnh, sau đó dừng lại vài giây ngẩn ngui trên mặt Chu Toán, rồi ngồi xuống cạnh chiếc bàn trà gỗ mun nạm vàng.

Chu Toán đi về phía Chủ Khởi Tú, gọi một tiếng: "Bố". Lại chào hỏi người bên cạnh Chu Khải Tú: "Lâu lắm rồi mới gặp chú Tần, khí sắc tốt thế này, chắc là lén đi tập thể hình một mình đây, thế mà chẳng gọi bọn cháu một tiếng."

Chu Khải Tú trách cứ bảo: "Không biết lớn nhỏ, chẳng biết lễ phép gì cả."

Ngược lại, người được Chu Toán gọi là "chú Tần" lại lên tiếng bênh vực: "Anh mắng cái gì? Người trẻ tuổi, cần gì phải câu nệ?" Dứt lời, ôn hòa gật đầu với Chu Toán: "A Toán đến rồi à, ngồi đi. Chú vốn định tìm cháu đi bơi cùng, nhưng đáng tiếc thân bất do kỷ, sức khỏe kém quá. Già rồi! Nếu là trước kia làm việc xong, nửa đêm đi bơi cả chục vòng cũng không thành

vấn đề. A Lung cũng kêu réo muốn học bơi, mấy ngày trước còn hỏi thăm cháu đấy, cháu có thời gian thì đi cùng con bé. Người trẻ tuổi với nhau chơi mới thỏa thích."

Chu Toán thành thạo rót cho chú Tần chén trà xanh, đoạn mới ngồi xuống. Long Huynh đang ngồi ở sô pha đánh bài với đám người đằng kia cũng nhân cơ hội nháy mắt với anh, Tử Khiêm cũng cười cười.

Chu Toán cười nói với chú Tần: "A Lung có cao thủ như chú ở bên, cháu làm sao dám dạy cô ấy. Chú mà chê mình già, thế bố cháu phải làm sao bây giờ. Bố cháu còn hơn chú một tuổi đấy, hát tình ca ấy à, ngay cả mấy cô gái đứng ở ngoài cửa kia tim cũng đập loạn cả lên."

"Anh xem nó nói gì kia kìa!" Chu Khải Tú cười mắng.

Bố của Chu Toán - Chu Khải Tú tuổi tác đã quá năm mươi, nhưng do thân hình và tướng mạo được chăm sóc tốt, nên thoạt nhìn có vẻ chỉ mới hơn bốn mươi, phong thái anh tuấn chẳng kém năm xưa, hành động cử chỉ mang theo dấu vết trầm ổn của tháng năm mà thêm mấy phần sức hút. Giọng hát của ông quả thật rất hay, thanh âm trầm ấm, tiếng Nga lưu loát, các cô gái trẻ si mê cũng chẳng có gì là lạ.

Lão Tần cười cười nhấp một ngụm trà, nửa đùa nửa thật nói với Chu Toán: "Phương diện này chú làm sao dám so với bố cháu. Ngay cả cháu cũng chưa chắc độ được với sự hấp dẫn thời trẻ của bố cháu đâu, chẳng qua ông ấy không biết dỗ người như cháu thôi."

"Người anh em, ông muốn tôi xấu mặt à?" Chu Khải Tú khiêm tốn đáp, lại nhìn Chu Toán rồi lắc đầu, "Cũng chẳng biết nó giống ai, sắp ba mươi tuổi đầu rồi, việc đàn hò thì chẳng làm, chỉ biết chơi bời lêu lổng thôi."

Chu Toán cúi đầu uống trà, trong lòng thầm nghĩ, nếu Kỳ Thiện ở đây, có lẽ lại nói một câu "Dùng thành ngữ hay lắm."

"Nó chẳng qua là không muốn kiếm cơm dưới trướng ông thôi, cũng chẳng dựa vào ông. Tùy nó đi. Có đứa cháu tài năng ở bên cạnh, ông lại đương lúc tráng niên, để nó chơi thêm vài năm nữa thì đã sao?"

Lão Tần nói chuyện với Chu Khải Tú thêm một lúc thì cáo từ, mọi người ở sảnh đều đứng dậy chào, Chu Khải Tú đích thân tiễn ông ấy đến cửa chính, thấy tài xế chở lão Tần đã khuất xa, mới cùng đám người đi vào gian phòng ban này. Lão Tần đã đi trước, nhưng vài người cấp dưới của ông vẫn còn ở lại, mọi người đều quen biết lẫn nhau, không phải đang đánh bài với Long Huynh, thì là đang uống rượu với Tử Khiêm.

Trên đường trở về phòng, Chu Khải Tú không nhịn được quở trách Chu Toán vài câu, chẳng ngoài mấy câu đã nghe nhàm cả tai. Chu Toán chẳng buồn cãi lại, cũng chẳng thềm để vào tai. Tử Khiêm đi phía sau Chu Khải Tú, vẫn một mực im lặng.

Chu Toán trước giờ chưa từng nhúng tay vào công việc của công ty Chu Khải Tú, tự mình lăn lộn bên ngoài, Chu Khải Tú bình thường cũng chẳng hy vọng vào anh. Bữa tối hôm nay nhân vật chính là lão Tần, trước khi đến câu lạc bộ của em trai vợ lão Tần, họ đã dùng bữa tối ở nhà hàng mà Chu Khải Tú sắp xếp từ trước. Bấy giờ Chu Toán vẫn chưa đến, Chu Khải Tú và Tử Khiêm cũng tự mình ứng phó được. Lúc này ép buộc Chu Toán đến, là vì Chu Khải Tú đoán được kiểu gì lão Tần cũng sẽ về sớm, mà mấy tay đắc lực dưới trướng ông ấy nếu như vẫn ở lại chơi, tất cả đều là thanh niên trai tráng, trời đã về khuya, với thân phận và tuổi tác của Chu Khải Tú mà ở lại đón tiếp, thì quả thật không tiện.

Con người Tử Khiêm có tài, hạng mục có lớn mấy vào tay anh, Chu Khải Tú cũng chẳng mấy may do dự hay lo lắng, nhưng những trường hợp thế này, với tính cách quá mức đứng đắn nghiêm cẩn của anh, ngược lại có hơi cứng nhắc, chỉ bằng để tên ăn chơi trác táng Chu Toán ở đây như cá gặp nước. Hơn nữa Chu Toán với em đăng vợ của lão Tần "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", trước giờ vẫn qua lại thân thiết, những trường hợp thế này có

anh ở đây thích hợp hơn cả. Chu Khải Tú thường âm thầm thờ dài, tính cách của hai đứa Tử Khiêm và Chu Toán cách xa nhau cả ngàn dặm, nếu Tử Khiêm học được một nửa thủ đoạn gian xảo của A Toán, A Toán lại có được một nửa thành thật đáng tin của Tử Khiêm... nghĩ đến đây ông lại tự cười mình hoang đường, sống hơn nửa đời người rồi mà vẫn còn tham lam như cũ.

Chu Khải Tú đã bảo Tử Khiêm gọi điện bảo Chu Toán qua đây từ sớm, thế mà thằng nhãi Chu Toán này lại dám làm bộ làm tịch thoái thác, nói mình không phải là nhân viên của công ty bọn họ, không phận sự, buổi tối có việc khác rồi. Chu Khải Tú tức muốn nổ phổi, tự mình gọi điện thoại, vừa chửi mắng vừa dụ dỗ, anh mới không tình nguyện mà xuất hiện.

Bị bố quả trách đối với Chu Toán mà nói cứ như cơm bữa, anh cứng đầu cứng cổ, mềm cứng cũng không ăn, thật ra Chu Khải Tú cũng hết cách với anh. Thường ngày một người thì cứ nói, còn một người nghe tại nạn xọ tai kia, nghiêm nhiên đã trở thành hình thức ở chung của hai người họ, những gì nói xong như nước đổ lá khoai. Nhưng sau khi lão Tần đi Chu Khải Tú liền nhìn ra, hôm nay con trai ông không mấy tập trung.

Khi Chu Khải Tú lại lần nữa nói đến "Tôi không yêu cầu anh phải làm ông nọ bà kia, nhưng anh không ngoan ngoãn làm một công việc đàng hoàng được à? Nói ra lại khiến tôi mất mặt thay anh, nếu anh được một nửa của Tử Khiêm..." Vốn dĩ từ trước đến giờ đây là "Bài văn tổng kết" dạy con của Chu Khải Tú, nhưng Chu Toán này giờ đang giả điếc lại bỗng cười, đáp lại: "Bố, bố nói xem con như vậy là di truyền từ ai? Bố xem Tử Khiêm cái gì cũng tốt, theo lý mà nói chắc không phải vấn đề di truyền của bố, vậy thì chắc chắn là gen di truyền của mẹ con không tốt!"

Chu Khải Tú ngẩn ra, sau đó chỉ thấy máu nóng bốc lên đầu, giơ tay muốn đánh chết thằng con bất tài này, nhưng nhìn khuôn mặt vừa giống mình, lại có nét giống người vợ quá cố, bàn tay run run không cách nào hạ xuống.

Đương lúc giảng co, có một bàn tay vững vàng đỡ lấy cánh tay Chu Khải Tú.

"Chú hai, A Toán chỉ đùa thôi." Tử Khiêm nói.

Chu Toán nhướn mày, tiện đà cà lơ phất phơ phụ họa đáp: "Đúng đấy, bố, tính hóm hình của bố sao ngay cả Tử Khiêm cũng chẳng bằng thế?"

Chu Khải Tú hít sâu vài hơi, ổn định lại cảm xúc, kín đáo thở dài một hơi. Nếu Gia Nam vẫn còn sống, nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cười nhạo ông thế mà bị con trai làm cho tức đến sượng mặt. Gia Nam không phải là mẹ hiền, nhưng bảo bối của bà ấy chỉ có bà ấy mới được dạy dỗ, rất bênh vực con cái. Chu Khải Tú từng cho rằng thằng con bất tài này chẳng giống ai, bây giờ xem ra là hoàn toàn kế thừa mặt đen tối của ông và Gia Nam, tính kế mưu mô giống ông, cũng cố chấp ương ngạnh như Gia Nam, cầm dao cười tùm tùm đâm một nhát vào vị trí đau nhất nơi trái tim của người ta, lại khiến người ta phải ngấm ngấm chịu đựng không thốt nên lời.

"Tôi gọi anh đến làm gì hả? Nên làm gì thì làm đi." Chu Khải Tú phất tay bảo Chu Toán tránh xa mình ra, thấy anh vui vẻ xoay người đi vào trong phòng, rốt cuộc vẫn chưa hết giận, lại nói với con trai: "Lần trước anh bảo cái gì mà công ty cho vay nhỏ kia đấy, tôi không đồng ý, tôi không cho anh vay tiền đâu."

Mấy năm nay, Chu Khải Tú đã bỏ cuộc với dự định bảo Chu Toán về công ty, tuy nhiên ông vẫn chẳng để mấy thứ gọi là "sự nghiệp" của con trai ở ngoài kia vào mắt. Gia Nam mẹ của Chu Toán, sau khi qua đời, đã để lại toàn bộ tài sản dưới tên bà cho con trai, đó là một khoản tiền không hề nhỏ. Trước khi mất, Phùng Gia Nam đã li hôn với Chu Khải Tú, Chu Khải Tú không tiện nhúng tay đi hỏi phương hướng của số tiền này, theo như nhiều nguồn tin biết được, mấy năm nay, ngoài một số cổ phần và bất động sản không tiện xuống tay, tất cả số tiền có thể dùng trong tay Chu Toán đều bị

giày vò đến mức chẳng còn lại bao nhiêu. Số tiền này đa số bị Chu Toán đầu tư vào đủ mọi ngành nghề. Chỉ tính số Chu Khải Tú biết, thì có quán bar, các loại nhà hàng, trang trại rượu cỡ nhỏ, câu lạc bộ đêm, spa massage chân, hãng xe, bệnh viện thú cưng, ... Tóm lại, ăn uống chơi bời không loại nào không có mặt. Chu Toán hôm nay có hứng thú với cái này, hôm sau lại thích cái khác, vô cùng tùy hứng. Những thứ này trong mắt Chu Khải Tú chính là "Mỗi làm ăn" chẳng ra làm sao, cũng chẳng có cái nào là của riêng anh. Anh giống Thiện Tài Đồng Tử thích giao tiền cho người khác, tự mình làm cổ đông nhỏ, như thế không cần phải hao tâm tốn sức đi làm mấy chuyện cực nhọc, còn có thể kết giao với một đám bạn bè chẳng ra làm sao.

Chu Khải Tú hồi còn trẻ cũng đã từng trải qua thời gian phong lưu hoang đường, nhưng lại rất cẩn trọng trong việc làm ăn, nếu không cũng sẽ không từ hai bàn tay trắng đi tới địa vị ngày hôm nay. Những việc làm này của Chu Toán, Chu Khải Tú mỗi lần nghe thấy đều tức đến nổi nghiến răng nghiến lợi. Thậm chí ông còn mong con trai sớm ngày tiêu xài hết số tiền mẹ nó để lại, để anh nếm chút cực khổ của sự nghèo khó, tư vị của cù cùng đường cụt lối, mài mòn bớt nhuệ khí, nói không chừng còn có thể cứu được. Thế mà ngược lại, mấy mỗi "Làm ăn" của Chu Toán lại cứ như nấm mọc sau mưa, như rết trăm chân, mấy năm rồi cũng chẳng thấy suy sụp. Bên này kinh doanh không tốt phải đóng cửa, bên kia lại mở thêm chi nhánh, khiến Chu Toán lắc lư nhiều năm ở bên ngoài, nói tốt cũng không phải tốt, nói xấu cũng không đến nỗi, nhưng tóm lại là không chết đói được.

Công ty cho vay lần này là chuyện khiến Chu Toán có hứng thú nhất gần đây, số tiền cần đầu tư cho đầu kỳ không nhỏ. Chu Khải Tú biết số vốn trong tay Chu Toán chắc chắn không xoay kịp, nếu không sẽ không nhớ đến ông, trở về tìm ông mượn tiền cấp cứu. Nếu như nói trước ngày hôm nay Chu Khải Tú vẫn còn dự có nên nể mặt thẳng con hiểm khi mở miệng nhờ vả mình, liệu mình cho nó càn rỡ một phen không, nhưng nhìn

bộ dạng khiến người ta phát bực của anh hiện giờ, quả thực không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa.

Chu Toán nghe thấy thế thì quay đầu, trên mặt không mảy may biểu tình, thấu hiểu lòng người mà đáp: "Bố, bố khỏi cần bận tâm nữa, chuyện tiền bạc con đã giải quyết xong rồi. Bố không cho con vay tiền, công ty khai trương con sẽ gửi thiệp mời cho bố theo lệ thường."

Chu Khải Tú nheo mắt nghi ngờ đánh giá con trai. Chu Toán có hàng đồng tật xấu, nhưng anh có hai nguyên tắc, là Phùng Gia Nam lúc còn tại thế đã nghiêm khắc dạy dỗ mà nên. Một, không mượn tiền của bạn bè; hai, không thể bán đồ. Anh đã không còn thứ gì để thế chấp ngân hàng nữa, đây cũng là nguyên nhân Chu Khải Tú lấy làm thích thú mà kiểm chế anh. Anh lấy tiền ở đâu ra?

"Anh lại nhắm vào Tiểu Thiện hả?" Chu Khải Tú cũng là người có tâm tư sâu sắc, trầm ngâm giây lát liền nghĩ đến đáp án có tính khả thi nhất.

Chu Toán bắt được sắc mặt bình tĩnh của Tử Khiêm hơi biến đổi, nở nụ cười thâm ý nơi khóe miệng.

"Quả nhiên là bố ruột của con."

Chu Khải Tú cảm thấy bản thân sớm muộn gì cũng chết ngất trước mặt Chu Toán. Lần trước khi uống trà với ông, trong lúc vô tình Kỳ Định có nhắc, toàn bộ tiền của Tiểu Thiện không nằm trong tay cô, tất cả đều bị Chu Toán mang đi mở bệnh viện thú cưng rồi. Chu Khải Tú trở về mắng Chu Toán một trận, ra lệnh cho anh trong vòng một tuần phải trả tiền lại cho Tiểu Thiện, nếu không sẽ cho anh biết tay. Sau một tuần, Chu Khải Tú đích thân đi hỏi Tiểu Thiện đã nhận được số tiền đó chưa, Tiểu Thiện gật đầu giống như gà con mổ thóc. Để chắc chắn, Chu Khải Tú còn muốn xem bằng chứng chuyển tiền của Chu Toán, Tiểu Thiện lại nói, sau khi Chu Toán trả tiền cho cô, thuận tiện giúp cô lập một phương án quản lý tài sản -

để cô nhập một nửa vào cổ phần của bệnh viện thú cưng, một nửa nhập vào chuỗi cửa hàng trái cây của bạn anh, số tiền kiếm được còn nhiều hơn số tiền lãi gửi tiết kiệm ngân hàng.

Tức giận thì tức giận, Chu Khải Tú vẫn nhớ số tiền Chu Toán hỏi mượn lần này không hề nhỏ. Ông truy hỏi đến cùng: "Tiểu Thiện làm gì có nhiều tiền đến thế?"

Lúc hỏi trong lòng ông đã có dự cảm không lành. Quả nhiên, Chu Toán ngậm cười nói: "Chúng con thế chấp hai cửa tiệm mặt tiền ở bên khu phố cũ."

Chu Khải Tú tự nhận mình là người phong độ, lúc này cũng có nổi xúc động muốn cời giày đánh người. Cửa tiệm ở phố cũ là một trong những cửa hồi môn của vợ chồng Kỳ Định chuẩn bị cho con gái.

"Ngay cả tiền của phụ nữ anh cũng lừa được, còn có chuyện gì mà anh không làm được không hả?" Chu Khải Tú chỉ có thể lần nữa lắc đầu.

"Ban này chẳng phải nói rồi sao, bố là bố ruột của con. Con cũng là con ruột của bố!" Chu Toán cười bảo, một tay đẩy cánh cửa gỗ vừa dày vừa nặng.

Long Huynh vừa nhìn thấy Chu Toán đi vào, ngoắc tay liên tục bảo anh lại uống một ly. Chu Toán ngồi xuống bên cạnh anh ta, đáp: "Anh rẽ anh lại thăng chức rồi, chúc mừng nhé."

Long Huynh tạm thời đặt lá bàn trên tay xuống, ghé vào tai Chu Toán vừa cười vừa nói: "Đứa cháu gái của anh ban này lúc ăn cơm cũng có mặt, lúc đi thất vọng lắm đấy. Cậu cố gắng một chút, chúng ta liền cùng vui".

"Cút, mồm miệng toàn mùi rượu phả vào mặt ông đây." Chu Toán đẩy Long Huynh một cái, rồi nửa đùa nửa thật nói: "Tôi chẳng có lòng, càng chẳng có gan ấy đâu."

Long Huynh hiểu rõ đáp, "Cũng đúng, nếu là anh, anh cũng chẳng làm. Cậu bây giờ sướng biết mấy, muốn làm gì thì làm nấy, chẳng có gì vướng bận, anh hâm mộ cậu chết đi được."

Long Huynh đại danh là "Long Hung", là em ruột của vợ lão Tần. Anh ta xuất thân ở đại viện quân đội, người lớn trong nhà toàn là quân nhân, đặt tên này cũng không tệ, có vài phần mạnh mẽ khoáng đạt, cũng tương đồng với bản tính trượng nghĩa không câu nệ của anh ta. Sau khi trưởng thành tên gọi này bị thêm vài phần ý nghĩa khác, mỗi lần người lạ gọi lên khoe miệng đều run rẩy vài cái. Anh ta cũng chẳng kị, ngược lại còn lấy làm thích thú, lúc giới thiệu bản thân còn cố ý ưỡn ngực, khiến người ta có ý nghĩ khác. Long Huynh lớn hơn Chu Toán vài tuổi, tính tình tùy tiện của Chu Toán rất hợp với khẩu vị của anh ta, hai người rất hợp rơ, thường chơi bời cùng nhau.

Không giống với người nhà mình, Long Huynh không thích trở thành quân nhân, đã sớm giải ngũ trở về, dựa vào quan hệ của gia đình, công việc làm ăn cũng vô cùng thuận lợi, càng làm càng lớn, mấy câu lạc bộ, hội sở vui chơi nổi tiếng nhất ở địa phương đều có sự góp vốn của anh ta. Lão Tần anh rể của anh ta, dưới gối chỉ có một cô con gái, tình cảm với vợ vô cùng sâu đậm, vì vậy rất nể trọng người em vợ này. Mấy năm gần đây con đường làm quan của lão Tần vô cùng thuận lợi, anh ta cũng trở thành quý nhân trong mắt nhiều người. Ngay cả Chu Khải Tú vốn dĩ không thích phong cách làm người và làm việc của anh ta cũng phải nể mặt vài phần, cũng nhắm một mắt mở một mắt với quan hệ của Chu Toán và anh ta.

Lão Tần đã rời đi, Chu Khải Tú cũng chẳng muốn nán lại lâu nữa, nói vài lời khách sáo với Long Huynh, dặn dò Tử Khiêm và Chu Toán tiếp đón cho tốt, rồi tự mình rời đi. Chu Toán có bực bội mấy đi nữa cũng biết đứng lên tiễn bố mình ra đến cửa. Chu Khải Tú ngồi lên xe của tài xế vừa đỗ lại, hạ cửa xe nói với Tử Khiêm: "Để ý bọn nó một chút, đừng chơi đùa quá mức."

Thấy Tử Khiêm gật đầu, Chu Khải Tú lại đổi sắc mặt nhìn Chu Toán, nói khê: "Bố nhắc lại lần nữa, anh chơi với đám em vợ của lão Tần, chơi thì chơi, nhưng không được..."

"Con biết rồi!" Chu Toán không đợi bố mình nói hết liền ngắt lời. Anh biết Chu Khải Tú muốn anh tuyệt đối không được có bất kỳ mối quan hệ kinh tế nào với Long Huỳnh, anh quả thực cũng không làm thế. Chu Khải Tú vốn dĩ sợ anh đáp ứng quá nhanh gọn thì không để trong lòng, nhưng vừa nghĩ lại, tên nhãi khốn kiếp này tuy rằng không nghe lời, nhưng liên quan đến vấn đề lợi ích của bản thân trước giờ chưa từng thấy anh cầu thả, cho nên liền gật đầu, lại nói: "Còn nữa, lúc dùng tiệc tối tôi nhìn bộ dạng A Lung....."

"Con không làm cô ta, cũng chẳng có ý định để cô ta làm con! Trước đây, bây giờ, sau này đều sẽ không!" Chu Toán nổi đóa, hôm nay làm sao mà người nào người nấy đều coi anh như dâm trùng vậy? Anh có đói bụng ăn quàng đến thế không?

Chu Khải Tú chỉ dùng giọng thương thảo tùy ý nói vài câu, ai mà ngờ con trai lại phản ứng kịch liệt như vậy. Người trẻ tuổi nói chuyện chẳng kiêng kỵ, ông nghe xong sắc mặt cũng có chút khó coi.

"Cái gì mà "làm" tới "làm" lui, chơi bời với đám bạn lâu lổng của anh ngày càng thô tục. Trong lòng anh có chừng mực là được, vào đi."

Chu Toán nhìn xe của bố đã chạy đi xa, thật sự muốn nói cho ông biết, chữ "làm" này thật ra là học được từ chỗ bạn học sinh ngoan ngoãn gương mẫu Kỳ Thiện kia đấy.

"Đi thôi."

Tử Khiêm vỗ nhẹ vào vai Chu Toán, ý bảo hai người cùng vào trong hội sở. Chu Toán cười cười với anh ta, hai người bước trước bước sau đi vào đại sảnh.

"Mời hai vị đi bên này."

Người dẫn đường cho bọn họ vẫn là cô tiếp tân trẻ tuổi kia, hôm nay cô nàng và một chàng trai khác phụ trách phục vụ phòng bao của bọn Chu Toán.

Chu Toán liếc cô nàng một cái, gió xuân ấm áp nói: "Đứng cả đêm rồi hả, trong đó còn lâu lắm. Làm gì thì làm đi, có chuyện cần sẽ gọi em sau."

Anh nói xong, thả chậm bước chân, ngoái đầu nhìn, Tử Khiếm đang xem điện thoại, đi chậm sau anh vài bước.

Tác phong làm việc của Tử Khiếm mạnh mẽ vang dội, xử lý mọi chuyện nhanh nhẹn dứt khoát, một lời có thể nói rõ trong điện thoại, tuyệt đối sẽ không nói thừa nửa câu. Chu Toán nhìn ngón tay cái của anh ta lúc này đang di chuyển trên phím điện thoại, liền đoán được đầu bên kia điện thoại là ai.

Chu Toán kiên nhẫn đợi một lúc ở cửa, chờ Tử Khiếm theo kịp, lơ đãng hỏi: "Hôm nay đã uống bao nhiêu rồi?"

"Một chai rượu vang, nửa chai rượu đế. Vẫn ổn."

"So với tửu lượng của anh thì vẫn ổn. Nhìn sắc mặt anh, tôi còn tưởng không chỉ uống bấy nhiêu chứ."

Hai anh em tùy ý nói mấy câu, nữ tiếp tân nhanh ý đi trước mở cửa cho bọn họ. Tử Khiếm gạt đầu tỏ ý cảm ơn, lướt qua vai nữ tiếp tân, ánh mắt dừng lại chốc lát trên mặt cô ấy. Chu Toán bất động thanh sắc, thu tất cả vào đáy mắt.

Sau khi hai người lớn tuổi đều rời khỏi, không khí trong phòng bỗng nóng nực hơn hẳn, uống rượu vui đùa cũng không còn câu nệ. Long Huỳnh gọi một cuộc điện thoại, lúc sau khoảng bảy, tám cô gái trẻ tuổi thân hình

cao gầy tiến vào, hoặc thanh thuần hoặc quyến rũ, quần áo hợp thời lại không hề diêm dúa.

Long Huynh khoác vai Chu Toán, nói với một tên cấp dưới của lão Tần: "Những cô nàng dung chi tục phấn bình thường tôi cũng không dám gọi đến làm bận mắt các anh. Đây là những người mẫu hàng đầu trong cuộc thi người mẫu của tôi với Minh Đăng sơn trang cùng nhau hợp tác tổ chức đây, gọi đến đây để mở rộng tầm mắt."

Anh ta gật đầu, mấy cô gái tự động tìm chỗ ngồi, không biết từ bao giờ, ánh sáng trong phòng cũng tối dần. Cấp dưới của lão Tần tương đối hài lòng với mỹ nhân tóc ngắn ngồi bên cạnh hẳn, nắm tay cô nàng cùng hát "My heart will go on". Long Huynh mỗi tay ôm một cô chọc mấy cô nàng cười khanh khách.

Trên đùi Chu Toán cũng có một cô ngồi lên, tóc dài đến vai, mặt bầu dục, ngũ quan xinh xắn, eo nhỏ mỏng cong. Cô nàng nhón lấy chiếc ly thủy tinh trong tay Chu Toán nhấp một ngụm chất lỏng không nhìn rõ màu sắc bên trong, kinh ngạc sảng giọng: "Anh uống cái này?"

Thứ Chu Toán uống vẫn là trà mà hai ông già kia để lại, trà Lư Sơn Vân Vụ nước tiếng, chẳng qua vì để đối phó, anh rót vào ly đựng Whisky.

"Sao nào, em không cho?" Đôi mắt kia của Chu Toán, không cười đã có ba phần tình ý, hưởng hồ lúc này cả khuôn mặt và cơ thể đang trong trạng thái thả lỏng, giống như chú mèo trong bóng đêm. Cô nàng kia đã quen chuyện gái trai, nhưng lúc này trái tim cũng có phần chao đảo.

Không đợi Chu Toán mở miệng, Long Huynh vẫy tay gọi tiếp viên rót thêm một ly trà nóng cho anh.

"Không dám uống thứ em đã uống sao? Chê em à?" Cô gái trong lòng bày ra vẻ mặt đau lòng.

Chu Toán cười cười, ghé sát vào tóc mai cô nàng nói nhỏ: "Là không dám uống, sợ say." Vừa dứt lời, liền bị giai nhân hờn dỗi đẩy nhẹ mấy cái, anh chỉ cười, trong mắt lờ mờ có chút mong đợi, chờ chút nữa nói không chừng còn có kịch hay để xem.

Người duy nhất không dung nhập vào nơi này chỉ có Tử Khiếm, cô gái theo phục vụ ngồi kế bên, nhưng anh chỉ lo uống rượu của mình. Những người ở đây đều không phải lần đầu gặp Tử Khiếm, biết rõ anh là người như vậy, chẳng phải cố ý làm ra vẻ thanh cao, là bản thân anh không ham thích thứ này, nhưng cũng sẽ không can thiệp đến niềm vui của người khác.

Cô tiếp tân kia rót trà cho Chu Toán xong, lại nhìn về phía cô gái đang nửa ngồi nửa quỳ trước bàn rót rượu vào ly cho Tử Khiếm. Tử Khiếm cúi đầu giống như đang đánh giá cô nàng, nửa sáng nửa tối không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta. Nữ tiếp tân làm xong nhiệm vụ của mình, cúi người lui ra ngoài. Tử Khiếm nói chuyện với cô gái ngồi trên sofa đối diện một lúc, đặt ly rượu xuống liền đi ra ngoài.

Chu Toán trong lòng thấu hiểu, lộ ra nụ cười thư thái nhất đêm nay, cười cười nói với cô nàng ngồi trong lòng, chọc cô ta mặt mày đỏ bừng mới thôi. Anh chậm rãi uống nốt nửa chén trà, lại trò chuyện với Long Huynh về chuyện cổ phần một lát, mới vỗ vỗ mông cô nàng đang ngồi trên đùi, lười biếng nói: "Nặng chết đi được, nhích ra một chút."

"Nhích thế nào?" Cô nàng cắn môi cười.

"Tùy, đừng dè tôi là được, đùi tôi tê rần rồi." Vẻ mặt anh vô lại, ngữ khí thế mà ôn tồn, "Em tham gia cuộc thi người mẫu có chắc là cân nặng của mình không có vấn đề đấy chứ?"

Anh đi ra ngoài hoạt động đôi chân bị tê dại trong tiếng cười của Long Huynh. Quen đường thuộc lối đi phải rẽ trái, đến gần phía phòng thay đồ của nhân viên, quả nhiên nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ vụn vặt truyền đến,

giọng nói lí nhí, nghe không hiểu chút gì, hình như ngôn ngữ địa phương của dân tộc thiểu số nào đó, còn kèm theo vài tiếng cảm khái, dường như còn có tiếng khóc thút thít.

Thế thì đúng rồi, Chu Toán rất là khoái trá. Tử Khiêm hiện giờ cả người tràn đầy hơi thở trí thức tinh anh của thành thị, rất ít người biết trước năm mười chín tuổi anh luôn sống ở nhà bác cả của Chu Toán dưới quê. Bên cạnh thôn sơn ít nhiều sẽ có người dân tộc thiểu số, Tử Khiêm biết nói tiếng địa phương cũng là chuyện bình thường. Chu Toán cũng chẳng lo mình nghe không hiểu, anh có cách biết được bọn họ đã nói những gì.

Chu Toán trở về phòng bao không lâu, thì Tử Khiêm cũng trở lại. Chu Toán cố ý gọi người đến rót rượu cho anh ta, nữ tiếp tân kia bước vào, sắc mặt vẫn như cũ, nhưng đôi mắt lại hơi ửng đỏ, nếu không phải người tinh ý chưa chắc đã phát hiện ra. Chu Toán đương nhiên là người tinh ý, thứ anh nhìn thấy không chỉ là vệt nước mắt vừa lau khô kia, mà dường như ẩn sau đó còn có một tia thất vọng.

Long Huynh cũng nhìn vài lần về hướng cô nữ tiếp tân kia, thấy cô nàng vóc người nhỏ nhắn, khuất trong bộ quần áo kia là thân thể lung linh. Làn da hơi ngăm nhưng nhẵn nhụi, mắt to miệng nhỏ, nom có vài phần xinh đẹp. Long Huynh nói nhỏ bên tai Chu Toán: "Cô nàng này cũng không tệ, một đóa hoa dại. Nếu không phải cậu đặc biệt dặn dò tôi đưa cô ta từ KTV kia qua bên này phục vụ, quả thật tôi không biết dưới tay mình còn có một người như vậy. Bắt được chưa?"

Chu Toán cười cười không đáp. Lúc này có người đề nghị giải tán, mọi người đều phụ họa. Long Huynh và Chu Toán khách sáo giữ lại vài câu, mọi người liền bắt đầu từ biệt lẫn nhau. Tiễn khách khứa gần xong, Tử Khiêm cầm áo khoác định ra bãi đỗ xe, Chu Toán kéo anh ta lại.

"Anh uống nhiều rồi, tôi đưa anh về."

Bọn họ tuy rằng là anh em, nhưng thật ra quan hệ có chút gượng gạo, thường ngày qua lại không mấy thân thiết. Tử Khiêm chẳng còn cách nào, Chu Toán lại có ý né tránh. Tối nay anh chủ động đề nghị đưa về, Tử Khiêm sau khi kinh ngạc, trên mặt liền có vài phần cảm kích, đang muốn nói vài câu, lại bị Chu Toán cướp lời.

"Tôi chỉ đang nể mặt Tiểu Thiện thôi. Nếu anh xảy ra chuyện sau khi uống rượu, cô ấy chẳng biết sẽ oán trách tôi thế nào đâu."

Chu Toán nói xong tự mình thắt dây an toàn, ngẩng đầu nhìn Tử Khiêm đang đánh giá mình, nhún vai bảo: "Ồ, ... Xin lỗi, tôi quên mất hai người vẫn chưa có ý định công khai. Coi như tôi chưa nói gì đi."

"Người một nhà cả cần gì khách sáo như thế." Tử Khiêm ôn hòa nói, "Sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết cả thôi."

Lúc anh ta lên xe đã chú ý đến chiếc vali đang đặt ở hàng ghế ngồi phía sau, rất quen mắt.

Chu Toán thuận theo ánh mắt của Tử Khiêm nhìn về phía sau, hồ hởi đáp: "Đúng rồi, bánh gạo đỏ của anh vẫn còn trên xe tôi, có cần mang về luôn không?"

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 4: Khoảng Cách Của Bạn Bè

Kỳ Thiện đang cúi đầu chuyên tâm chiến đấu với món tráng miệng sau bữa ăn, phía trước ly sứ trắng đựng bánh pudding phủ bơ bông nhiên có thêm một tấm thẻ ngân hàng và bàn tay đưa tới của Tử Khiêm.

Có ý gì đây? Kỳ Thiện cảm thấy hoang mang. Tuy rằng hiện giờ quan hệ của cô và Tử Khiêm đã có sự thay đổi so với trước kia, nhưng vẫn chưa đến mức thích hợp để bảo quản tài sản cá nhân của anh.

Tử Khiêm nói: "Mấy năm nay trong người có một ít tiền, đa số đều ở trong này ..." Anh nhìn Kỳ Thiện đang định đưa tay từ chối, bèn mỉm cười bảo: "Không phải đưa cho em xài đâu. Em cứ cầm tạm đi, chuộc lại hai căn tiệm mà bố mẹ em cho em về đi."

Kỳ Thiện vừa nghe đến đây, cánh tay giơ ra cũng có chút cứng đờ. Cô nhanh chóng nuốt xuống miếng bánh pudding trong miệng, bỏ chiếc thìa nhỏ trong tay xuống, nghi ngờ cầm lấy tấm thẻ ngân hàng kia, cũng không biết làm thế nào để tiếp lời của Tử Khiêm.

"Đúng rồi, bánh gạo đỏ em mang về tối qua A Toán đã đưa cho anh rồi. Anh không cảm ơn nữa nhé, khách sáo quá cũng không tốt." Tính tình của Tử Khiêm nghiêm túc, anh lớn hơn Kỳ Thiện một tuổi, nhưng cũng coi như cùng nhau lớn lên, trước giờ vẫn luôn nói chuyện với cô bằng giọng điệu ôn hòa.

Quả nhiên là chuyện tốt mà Chu Toán làm. Ngoài mặt Kỳ Thiện không thể hiện gì, nhưng trong lòng đã mừng tên oắt kia vô số lần. Chiều hôm qua cô vừa vào đến cửa nhà liền phát hiện va li hành lý của mình vẫn

đang còn trên xe Chu Toán, vừa quay đầu lại thì anh đã lái xe đi mất tăm. Cô đang bực bội, nên cũng chẳng muốn gọi điện cho anh, dù sao thì sớm muộn gì anh cũng phải mang hành lí của cô qua đây. Phần bánh gạo đỏ cho Tử Khiêm thật ra cô vẫn luôn mang theo bên mình, phần trên xe Chu Toán vốn dĩ định cho anh và chú A Tú, không ngờ lại bị anh chơi một võ.

Tuy rằng Kỳ Thiện bực bội trong lòng, nhưng vẫn không nói năng gì. Cô rất rõ ràng quan hệ của Tử Khiêm và Chu Toán, cùng với vị trí khó xử của mình hiện tại. Bắt đầu từ ngày cô đồng ý chấp nhận Tử Khiêm, cô đã âm thầm nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không bao giờ ở trước mặt một trong hai người bàn luận về người kia, không đánh giá, cũng không tham gia vào chuyện của hai người họ.

Tuy biết rằng không dễ dàng, nhưng quan hệ của bọn họ đã đủ rắc rối lắm rồi, cô không muốn thêm dầu vào lửa, cho dù là trong lúc vô tình.

Sau một hồi trầm ngâm cô mới giải thích rằng: "Thật ra thì ..."

"Anh hiểu mà." Tử Khiêm không để Kỳ Thiện nói tiếp, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cô. Những lời cô muốn nói anh đều hiểu, thậm chí việc Chu Toán cố ý anh cũng rõ ràng.

Thật ra vài năm trước Tử Khiêm và Kỳ Thiện cũng có khả năng tiến thêm một bước, nhưng do Kỳ Thiện lo lắng quá nhiều, từ đầu chí cuối vẫn không chịu gật đầu. Chu Toán là bạn tốt nhất của cô, mà Tử Khiêm là anh họ trên danh nghĩa của Chu Toán, những người thân thiết đều biết thật ra anh là anh em cùng cha khác mẹ của Chu Toán, cũng là cái gai trong lòng của mẹ Chu Toán khi còn sống. Hiện tại bọn họ nhìn thì có vẻ ổn, không đến mức trở mặt, nhưng những chuyện mờ ám sau lưng hai người họ đều hiểu rõ trong lòng. Đặc biệt là Chu Toán, Kỳ Thiện là người hiểu rõ nhất những khúc mắc trong lòng anh.

Tử Khiêm nói: "Trong lòng A Toán không thoải mái là chuyện bình thường thôi. Có đôi lúc cậu ấy vẫn cứ như đứa trẻ."

Kỳ Thiện không tiếp lời, trong lòng thầm nghĩ lời nói của Tử Khiêm quá là khoan dung đi. Nếu như Chu Toán là đứa trẻ, vậy thì tâm tư của đứa trẻ kia cũng quá sâu xa rồi. Cô đùa nghịch tấm thẻ ngân hàng trong tay, nhìn thấy chữ ký phía sau tấm thẻ của Tử Khiêm, nét chữ mạnh mẽ tinh tế, nhưng bút lực quá nặng nề.

Lúc bọn họ mới vừa ngồi vào chỗ, giám đốc nhà hàng mang một chai rượu vang đến xác nhận, nói: "Xin hỏi có phải là ông Chu Tử Khiêm không ạ? Xin hai vị xác nhận rượu mình đã đặt."

Tử Khiêm sửa lời của anh ta, "Là Chu Tử Khiêm, chữ Khiêm có nghĩa là lời xin lỗi."

Giọng anh nhàn nhạt, dường như đã lặp lại vô số lần, trong lòng đã không còn để tâm từ lâu. Kỳ Thiện nghe xong có đôi chút thương xót. Cô hiểu được sự phẫn nộ và để bụng của Chu Toán, Chu Toán không có lỗi, nhưng Tử Khiêm có lỗi sao? Là do vừa chào đời đã mang tội, cho nên cả đời phải dùng cái tên ấy để gánh vác tội lỗi vốn không phải do anh gây nên sao?

"Anh không cần phải đưa tiền cho em để chuộc lại đâu. Mỗi lần Chu Toán mượn tiền, chẳng bao lâu sau đã trả lại. Cho dù cậu ta hư hỏng thế nào, cũng chưa bao giờ lừa tiền của em. Chuyện chuộc cửa tiệm cứ để cậu ta làm đi ạ. Ngày thường em cũng không tiêu xài gì, cho nên lúc cậu ấy mở miệng hỏi vay em cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều." Kỳ Thiện giải thích đáp.

"Em đấy ..." Tử Khiêm vừa cười vừa lắc đầu. Kỳ Thiện và Chu Toán đều lớn lên trong hoàn cảnh sung túc, chưa từng lo lắng về vấn đề tiền bạc. Chu Toán là người biết tính toán cho bản thân, nhưng Kỳ Thiện ấy à, có lẽ chưa chắc đã nắm rõ được cụ thể thu nhập hàng tháng của mấy cửa tiệm

cho thuê dưới tên cô. Cô được bảo bọc quá tốt, sống trong thế giới nhỏ của chính mình. Dùng lời của Chu Khởi Tú nói, Tiểu Thiện bị A Toàn bán đi rồi còn đếm tiền thay nó, có khi còn sợ Chu Toán bị lỗ vốn nữa kia.

"Anh nhớ hồi trước chú hai có nhắc đến một chuyện thú vị." Tử Khiêm đảm chiêu bảo, "Lúc em và A Toàn mới bốn, năm tuổi, có một hôm chú ấy đi công tác về, nhìn thấy hai người bọn em đang chơi đùa ở cửa nhà. A Toàn dạy em chơi một trò chơi mới, gọi là "Hãy đánh tôi một cái". Hai người luân phiên tiến hành, trước khi động thủ phải hô khẩu hiệu là "Đánh tôi một cái".

Mỗi lần đều là em nói trước, tóm lại đây là quy tắc cậu ta quy định. Kết quả chú hai nhìn thấy cảnh tượng cậu ta không ngừng đánh vào đầu em, em hô khẩu hiệu đó một lần, cậu ta đánh em một cái. Mãi đến khi em khóc bù lu bù loa, cũng vẫn chưa đến lượt cậu ta bị đánh."

"Anh nói thế, có vẻ như hồi bé em ngốc lắm." Kỳ Thiện không khỏi thẹn thùng, Tử Khiêm nói như vậy, cô mơ hồ nhớ lại đúng là có chuyện như thế thật. Bấy giờ chú A Tú lôi Chu Toán ra, chất vấn Chu Toán vì sao lại đánh cô. Chu Toán hợp tình hợp lý nói: "Cậu ấy cứ bảo con "Đánh cậu ấy một cái"." Sau khi chú A Toàn hiểu rõ nguyên do, bèn đặt va li xuống, bảo A Toàn chơi với ông một ván, kết quả Chu Toán bị đánh cho tè ra quần. Vì để an ủi Kỳ Thiện đang khóc lóc không ngừng, Chú A Tú còn mang hết tất cả số sô cô la mang về từ chuyến công tác cho cô, kết quả trời vẫn chưa tối, liền bị Chu Toán lấy lý do ăn nhiều sô cô la sẽ bị sún răng mà cướp mất, toàn bộ chui vào túi anh.

Tử Khiêm cũng cũng cười rộ lên, không khách khí nói: "Em hồi trước đúng là ngốc thật, bị cậu ta bắt nạt còn ít à?"

Sau khi Tử Khiêm chuyển đến sống bên cạnh chú hai, mới dần dần thân thiết với Kỳ Thiện. Ban đầu anh cũng không ưa việc Chu Toán suốt ngày chọc gheo Kỳ Thiện, nhưng sau này mới phát hiện, Kỳ Thiện rất rộng

lượng, sẽ không tính toán với Chu Toán. Chu Toán nghịch chán rồi, sẽ lại dỗ cô, dùng hết tâm tư sức lực để dỗ dành. Sau cùng Kỳ Thiện cũng không phải chịu quá nhiều thiệt thòi, Chu Toán cũng chẳng được lợi là bao. Lúc bấy giờ người lớn hai nhà đều nói bọn họ là "oan gia", ngoài mặt không nói gì, nhưng ngay cả tên nhóc Tử Khiêm choai choai ngày ấy cũng đều cho rằng Chu Toán và Kỳ Thiện sớm muộn gì cũng sẽ ở bên nhau. Bọn họ là "thanh mai trúc mã" chính hiệu, nếu sau này lớn lên không tu thành chính quả, thì sẽ mỗi người một ngã, dần dần phai nhạt. Chẳng ai ngờ rằng bọn họ ấy thế mà duy trì mối quan hệ thân thiết từ nhỏ đến lớn đằng đằng 28 năm trời.

Ông trời thật biết trêu người, ngày ấy nào ai nghĩ người ngồi trước mắt đây mới thật sự là duyên phận của mình? Kỳ Thiện cảm thấy bàn tay của Tử Khiêm đang áp trên mu bàn tay mình càng thêm siết chặt, biết anh lúc này cũng đang cảm khái như vậy. Kỳ Thiện rủ mắt, hơi ngượng ngừng dùng bàn tay trống còn lại vuốt lại mái tóc bên tai, tấm thẻ ngân hàng trong lòng bàn tay cọ vào bên má.

Tử Khiêm cũng có lòng. Chuyện cho Chu Toán mượn tiền là chuyện xảy ra trước khi Kỳ Thiện đi du lịch với đơn vị, nhưng cô suy nghĩ không chu đáo, không suy xét đến cảm nhận của Tử Khiêm.

"Xin lỗi anh." Kỳ Thiện nói lời tự đáy lòng.

"Anh không có ý đó đâu. Tiền của em, em có toàn quyền quyết định." Tử Khiêm nhìn cô rồi nói, "Chuyện khác thì không sao, có điều... anh nghe nói hai căn tiệm đó cũng nằm trong của hồi môn của em."

Hai má Kỳ Thiện đỏ bừng, cô phát hiện ánh mắt của Tử Khiêm có ý cười. Một người không hay nói lời ngọt ngào thỉnh thoảng nói vài câu, quả thật làm lay động lòng người hơn những người ngày thường mồm miệng bôi mật.

Tử Khiêm đưa Kỳ Thiện đến cửa nhà. Trước khi xuống xe, Kỳ Thiện ngẫm nghĩ, đoạn hỏi anh: "Anh có muốn cùng em vào trong ngồi một lát không? Bố mẹ em hình như đều ở nhà."

Tử Khiêm hiểu ý của cô. Bố mẹ Kỳ Thiện tuy rằng đều biết Tử Khiêm, nhưng nếu anh lấy thân phận là bạn trai của Kỳ Thiện xuất hiện, như vậy đối với hai nhà họ Kỳ và họ Chu mà nói thì đây không phải là chuyện nhỏ.

"Hôm nay hơi muộn rồi, như thế này mà đi vào thì không phải phép, hôm khác anh sẽ lại đến." Tử Khiêm mở cửa xe giúp cô, hai người đứng sóng vai bên cạnh cửa xe.

Thân hình Tử Khiêm tương đương với Chu Toán, cao hơn Kỳ Thiện một cái đầu, cô đứng quá gần, nếu không cố ý ngẩng đầu lên sẽ không thấy được vẻ mặt của anh, ánh mắt chỉ dừng lại ở nút áo thứ nhất nơi yết hầu của anh, mùi hoa ngọc lan bố cô trồng trong sân dường như đang phảng phất bên mũi. Trước đây cô không biết mùi hoa ngọc lan lại nồng đậm đến thế, cũng không biết đèn đường ở cổng nhà lại cao như vậy.

Chiếc bóng của Tử Khiêm trên nền xi măng khẽ động, hình như là giờ tay lên, lưng cũng khẽ cúi xuống. Mặt Kỳ Thiện bỗng nóng bừng, cuối cùng vì ngại ngùng, nên nắm lấy quai đeo của chiếc túi trên vai, vội vàng nói "tạm biệt" rồi chạy như bay vào nhà.

Bố mẹ của Kỳ Thiện là Kỳ Định và Thẩm Hiểu Tinh đều đang ở phòng khách, một người xem ti vi, một người ôm laptop ngồi xếp bằng trên sofa. Nhìn thấy con gái đi vào, bên ngoài lại vang lên tiếng khởi động xe, hai người không khỏi trao đổi ánh mắt, nhưng lại rất ăn ý mà không hỏi han gì. Kỳ Thiện ngả lưng xuống sofa, Thẩm Hiểu Tinh gấp laptop lại, hỏi cô đã ăn cơm chưa. Kỳ Định rót cho con gái ly trà.

"Đây là cách uống trà gần đây bố mới mò ra, trà hoa cúc chính hiệu thượng đẳng, con thử xem, có phải mùi vị đặc biệt lắm không?" Kỳ Định nói với con gái.

Thẩm Hiểu Tinh trừng mắt, "Muộn thế rồi, còn bảo con gái uống trà, buổi tối làm sao mà ngủ?"

Nói đoạn, Thẩm Hiểu Tinh cầm thiệp mời ở trên bàn trà đưa cho Kỳ Thiện.

"Lại là ai kết hôn vậy ạ?" Kỳ Thiện có hơi đau não, một, hai năm trở lại đây cứ mỗi khi cô nhận được quả bom màu đỏ của những người cùng trang lứa, bố mẹ không nói gì, nhưng lại luôn dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô, dường như đang không tiếng động nhấn mạnh: "Con tự hiểu đi, không cần bố mẹ phải nhiều lời."

"Không phải." Thẩm Hiểu Tinh mở thiệp mời ra cho cô xem, nói, "Là con trai của con trai của em chú A Tú đây trăm ngày."

Kỳ Thiện muốn thổ huyết, "Mẹ, mẹ cứ nói thẳng là tiệc trăm ngày của con trai anh Tử Dực không được à?"

Cô bỗng nhiên nghĩ đến bố mẹ mình và anh Tử Dực không mấy thân thiết, chỉ là do có quan hệ tốt với Chu Khởi Tú, mới đi lại với anh em bên nhà chú ấy. Nếu đổi lại là trước kia, thông thường mẹ sẽ trực tiếp gọi Chu Tử Dực là "Anh họ cả của A Toàn", nhưng hôm nay... nhất định là cho rằng cô và A Toàn vẫn còn đang giận nhau, sợ trực tiếp nhắc đến cái tên kia sẽ khiến Kỳ Thiện không vui.

Kỳ Thiện cười thầm mẹ mình cũng quá cẩn thận đi, tuy rằng hôm qua sau khi cô về nhà quả thật có chút không vui, bị bố mẹ về muộn bắt gặp, nhưng cô cũng chẳng phải là con nít, cô mới không thèm để tên khốn kiếp kia ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Hôm nay cô vừa tan làm liền đi cùng Tử Khiêm, thì ra yêu đương cũng có chút mệt mỏi thế này. Kỳ Thiện nói chuyện với bố mẹ chưa đến mười phút thì định lên lầu tắm rửa. Vừa vào phòng, cô nhìn thấy va li hành lý trước cửa phòng thay đồ.

Hôm nay Chu Toán đã đến đây? Đèn trong phòng cô vẫn còn sáng.

Cô thả cánh tay đang định kéo vạt áo từ trong váy xuống, liền trông thấy một bóng người to lớn đang nằm ngửa trên chiếc ghế quý phi trong phòng cô.

Thời gian trên điện thoại hiển thị 9 giờ 15 phút. Không phải đêm khuya, nhưng tuyệt đối chẳng phải là thời gian thích hợp để ghé thăm.

"Cậu làm gì ở đây?" Kỳ Thiện không muốn chấp nhận với anh, nhưng ngữ khí không mấy tốt đẹp .

Chu Toán vẫn nhắm mắt, anh ở địa bàn của cô ngủ thoải mái thế sao. Kỳ Thiện bước vài bước đến rút tai nghe trên tai anh xuống, "Tỉnh dậy. Tôi hỏi cậu đấy, tại sao cậu lại ở đây?"

"Về rồi à? Muộn thế!" Lần này cuối cùng anh cũng mở mắt, nhìn thấy Kỳ Thiện, cũng chẳng vội vàng đứng dậy, mà dùng một tay kê dưới đầu, nhú mày, có ý trách móc.

Kỳ Thiện không nói nổi với anh nữa, chạy "bình bịch" xuống lầu, vừa vào phòng khách liền oán trách nói: "Mẹ, Chu Toán đến sao không nói với con một tiếng, còn để cậu ta vào phòng con. Mẹ đã quên tụi con bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Thẩm Hiểu Tinh đang nuốt miếng lê chồng vừa bỏ vào miệng xuống, nghe vậy suýt chút nữa bị nghẹn, uống một ngụm nước mới hòa hoãn lại, bỗng nhiên tức giận, "Con trách mẹ cái gì? Chu Toán đến khi nào, sao mẹ không biết?"

Ánh mắt hai mẹ con đồng thời di chuyển đến Kỳ Định đang tập trung tinh thần xem phim. Kỳ Thiện phát rầu, nói thế nào bố cô cũng là một họa sĩ có tiếng, không giữ được tiên phong đạo cốt thì thôi đi, bình thường không mặc đồ ngủ hình bông hoa nhỏ đi mua đồ ăn sáng, thì chính là ở nhà coi phim truyền hình dài tập chiếu vào khung giờ vàng.

"Ừ, đúng rồi, Chu Toán có đến. Nó nói lên lâu đợi con. Máy tiếng rồi chẳng nghe ừ hử gì cả, bố cũng quên mất."

Đơn vị của Thẩm Hiểu Tinh hôm nay có hoạt động, bà cũng ăn tối xong mới trở về. Bà nói với Kỳ Thiện: "Nó đến lâu như thế rồi, sao chẳng có động tĩnh gì cả vậy, ngay cả mẹ cũng chẳng biết. Con đi hỏi nó xem đã ăn gì chưa?"

Mặt Kỳ Thiện khẽ co rút, uể oải đáp: "Bố mẹ làm sao thế? Bây giờ đã là mấy giờ rồi, cậu ấy vẫn ở trong phòng con. Con là con gái, cậu ấy là con trai, bố mẹ không quản một chút sao?"

"Quản như thế nào đây?" Thẩm Hiểu Tinh vừa nghe con gái mở miệng đổ lỗi cho bọn họ liền không vui, "Nó một tuần thì ăn cơm ở nhà chúng ta ba bữa, không phải buổi tối thì là buổi trưa. Con nói nếu bố mẹ quản, là bảo con không được đưa chìa khóa dự phòng nhà chúng ta cho nó, hay là không cho hai đứa bọn con đơn độc ở cùng nhau suốt cả ngày trời trên lầu?"

Kỳ Thiện cãi không lại mẹ mình. Mẹ của Kỳ Thiện - Thẩm Hiểu Tinh và Phùng Gia Nam là bạn bè thân thiết mấy chục năm, sau khi sinh xong sức khỏe Phùng Gia Nam không tốt, Thẩm Hiểu Tinh dùng sữa của mình nuôi hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ ăn no xong liền đặt nằm chung một cái giường để ngủ. Sau khi Phùng Gia Nam mất, Thẩm Hiểu Tinh thương xót Chu Toán, quan tâm chăm sóc có thừa, lại càng thân thiết hơn trước, nói anh là một nửa con trai vẫn còn nhẹ.

Trước đây nhà Chu Toán và nhà họ Kỳ làm hàng xóm hai mươi mấy năm trời, mấy năm trước Chu Khởi Tú lấy lý do công ty mới ở xa, chuyển ra khỏi căn nhà vốn dĩ thuộc về nhà họ Phùng. Chu Toán đã dọn ra ở riêng từ lâu, so với nơi ở của Chu Khởi Tú và Tử Khiêm hiện giờ, nơi đây càng giống nhà của anh hơn. Anh ở nhà họ Kỳ dường như là chuyện đương nhiên, không có ai đặc biệt đối đãi khác biệt với anh, cũng chẳng có ai hỏi anh vì sao lại đến, đến rồi có cơm thì ăn, buồn ngủ thì ngủ trên sofa, ngủ qua đêm ở phòng khách là chuyện bình thường. Bố mẹ Kỳ Thiện biết anh thích cái gì, không thích cái gì, giống y như họ hiểu tính nết của con gái mình vậy. Nếu anh nói với người khác buổi tối về nhà ăn cơm, quá nửa không phải là đến chỗ Chu Khởi Tú để nuốt giận, mà là trở về nhà họ Kỳ.

Kỳ Thiện than thở một tiếng, rồi quay lên lầu, vẫn là đi tính sổ với Chu Toán dễ dàng hơn.

Thẩm Hiểu Tinh dõi mắt theo bóng dáng khuất dần của con gái mình ở cầu thang, xoay người cầu nhàu ông chồng nhà mình: "Đồ đạc của nó để ở đâu, đừng nói hai người làm bố mẹ như chúng ta, ngay cả nó còn chẳng biết, thường phải gọi điện thoại đi hỏi A Toán. Tuần trước cái ly của A Toán bị vỡ, nó còn chạy đi mua cho thẳng bé cái mới giống y như đúc. Bây giờ lại dám trách em không quản nó, em mà muốn quản thật ấy hả, nó đừng có tìm em mà khóc!"

"Đúng thế!" Kỳ Định đã quen phụ họa với cô vợ anh mình của mình.

Thẩm Hiểu Tinh nghe ông lên tiếng mới nhớ ra, nhéo mạnh một cái lên cánh tay chồng mình, "Anh là người chết hả? Chu Toán ở trên lầu cũng chẳng biết đường mà nói một tiếng?"

"Chẳng phải là anh quên sao!" Mẹ chồng nàng dâu trên phim đang đấu tranh gay gắt, ánh mắt của Kỳ Định chốc lát vẫn chưa dời đi được.

"Anh quên? Tầm phào! Tuần trước anh mới bảo với em bọn nhỏ lớn rồi, Chu Toán đến đây thường xuyên như vậy, bọn chúng lại chẳng đến được với nhau, sợ người khác gièm pha sau lưng. Bây giờ anh xem như không có gì hả?" Thẩm Hiểu Tinh nói đến khát khô cả cổ, tay vừa cầm ly trà lên, nhìn thấy chất lỏng sáng hồng ở trong ly, tinh ngộ bảo: "Lá trà và hoa cúc không tộ nhỉ!"

"Đúng thế!" Kỳ Định gật đầu.

"Chu Toán cho anh à?" Thẩm Hiểu Tinh liếc mắt nói.

"Đúng vậy!" Kỳ Định nói xong cảm thấy không đúng lắm, nhanh chóng tránh được bàn tay sắt của vợ mình.

Thời gian quảng cáo, Kỳ Định tháo kính xuống lau, nghiêm mặt nói: "Thật ra A Toán cũng không đến nỗi nào, chỉ là quá ham chơi, nhưng người trẻ tuổi ai mà chẳng như thế? Sau này rồi sẽ tu chí thôi. Chỉ cần nó thật lòng đối xử tốt với Tiểu Thiện là được..."

"Thối lắm!" Thẩm Hiểu Tinh cũng không thèm để ý đến sự nho nhã của phần tử tri thức cao cấp nữa, "Anh là đồ ba phải không có lập trường, lúc này lúc khác. Mấy câu này của anh thán trước em đã nói rồi, nhưng khi đó anh còn bảo sợ con gái không giữ được thằng bé, ở cùng nhau sẽ chịu khổ!"

Chuyện liên quan đến Kỳ Thiện và A Toán, hai vợ chồng bọn họ đã bàn luận sau lưng không biết bao nhiêu lần, tất cả những chuyện có thể xảy ra, chuyện xấu và chuyện tốt đều nói qua nói lại vô số lần, Kỳ Định làm sao nhớ được nhiều đến vậy, chỉ có thể muối mặt nhận thua.

Chu Toán đã ngồi dậy, thấy Kỳ Thiện trở lại, mới lười biếng nói: "Phản ứng kịch liệt như thế, sợ Chu Tử Khiêm biết được trong lòng không vui à?"

Kỳ Thiện không lên tiếng, bên này Chu Toán thấy vậy coi như cô âm thầm thừa nhận. Trên mặt anh mang ý cười nhạt.

"Anh ta mới quen cậu ngày đầu tiên à? Một người đàn ông thật lòng thích cậu, lẽ ra anh ta phải chủ động chấp nhận quá khứ của cậu..."

"Tôi có quá khứ gì? Nói cứ như tôi với cậu có chuyện gì không thể cho người khác biết vậy." Kỳ Thiện không vui đáp.

"Cần gì phải gấp gáp vạch rõ quan hệ như thế, cũng chẳng để tôi nói hết. Chúng ta đương nhiên không có chuyện gì. Ý của tôi là, phải để Chu Tử Khiêm chấp nhận cách sống của cậu từ trước đến nay, chứ không phải cậu phải thay đổi bản thân để thích ứng với anh ta. Loại chuyện giữa nam với nữ này, cậu quá non tay, bây giờ không nắm quyền chủ động, dựa vào đức hạnh của cậu, sau này chắc chắn sẽ bị anh ta bắt nạt."

"Yên tâm đi, trừ cậu ra chẳng có ai cả ngày nhớ để bắt nạt tôi đâu." Kỳ Thiện ngồi ở cạnh giường, bực bội nói, "Chuyện yêu đương thì tôi không có nhiều kinh nghiệm như cậu, nhưng chí ít tôi biết hai người đều phải suy nghĩ cho đối phương."

Chu Toán mang dáng vẻ rửa tai lắng nghe đợi cô nói tiếp. Không ngờ Kỳ Thiện chờ một chút, không kiên nhẫn nói, "Ý của tôi là, cậu nên đi rồi. Sau này không được phép chưa thông báo mà đã vào phòng của tôi nằm."

"Lẽ ra tôi nên quăng va li của cậu trên đường, đỡ phải đích thân đem đến mà còn phải nhìn sắc mặt cậu." Chu Toán bực ra mặt, "Lúc tôi tìm bạn gái cũng chẳng bỏ rơi cậu!"

Kỳ Thiện chẳng nghĩ ngợi liền đáp: "Làm sao mà giống nhau được?"

"Chỗ nào không giống, chỉ có hai người là yêu đương thuần khiết thôi à?"

"Đúng là thuần khiết hơn cậu."

Chu Toán bỗng nhiên bật cười, "Anh ta thuần khiết với cậu, nhưng với người khác thì chưa chắc."

Trong sự nghi hoặc của Kỳ Thiện, anh móc một tờ giấy ra ném lên giường cô. Kỳ Thiện cúi đầu nhìn, đó hình như là tờ hóa đơn của câu lạc bộ nào đó, phía sau còn viết ngoáy một dãy số, là số điện thoại riêng của Tử Khiêm, bút tích đậm in trên giấy cũng rất quen thuộc.

"Bạn trai của cậu trước mặt cậu thì chính nhân quân tử, sau lưng thì lại đưa số điện thoại cho một cô tiếp tân mới quen ở KTV, chuyện này có thú vị không cơ chứ?"

"Ai mà biết được cái này cậu lấy được ở đâu. Anh ấy đưa số điện thoại cho người khác, vì sao lại nằm trong tay cậu?"

Chu Toán phát hiện khi Kỳ Thiện vừa nghe xong chuyện này, đầu tiên không phải nghi ngờ con người của Chu Tử Khiêm, mà là suy đoán mục đích của anh, từ đó có thể hiểu được đánh giá về nhân phẩm của anh và Chu Tử Khiêm trong lòng cô. Anh nổi nóng suýt nữa thì nháy dưng lên, may mà nghĩ lại hôm nay mình đến không phải để cãi nhau đến cùng với cô, bấy giờ mới nuốt cục tức xuống, nhàn nhạt đáp: "Tôi nhìn thấy bọn họ mất đi mà lại, sau đó nhét cho cô gái kia ít tiền, cô ta liền đưa cho tôi cái này. Nếu không phải tôi lo cậu bị người ta lừa, tôi phải đi làm tiểu nhân sao?"

Kỳ Thiện trầm mặt nắm lấy tờ giấy trong tay. Đàn ông mà, ở bên ngoài khó tránh phải tiếp khách, hưởng hồ Tử Khiêm là cánh tay đắc lực của chú A Tú, thay chú ấy làm việc, thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi, đây chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng mà... "Người đi ra ngoài chơi đây ra, ai sẽ coi là thật chứ. Nhưng mà chơi xong rồi còn cho loại phụ nữ ấy phương

thức liên lạc, tôi nên nói bạn trai mới của cậu ngốc, hay là khen anh ta thật thà đây?" Chu Toán một lời xé toạc sự do dự trong lòng Kỳ Thiện.

Anh ung dung ngồi đó, đợi xem thái độ của Kỳ Thiện. Ai ngờ Kỳ Thiện trầm mặc một lúc, vò tờ giấy thành cục rồi ném vào thùng rác trước giường.

"Tử Khiêm là người thế nào trong lòng tôi biết rõ. Không chừng cô gái này có quan hệ gì đó với anh ấy, tôi sẽ tự mình đi hỏi anh ấy. Sau này cậu đừng làm mấy chuyện này nữa, chuyện giữa tôi và anh ấy không cần cậu nhúng tay vào."

Chu Toán âm thầm nghiêng chặt răng hàm, anh không phải là không còn hậu chiêu, nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc. Anh vồ vồ ùi rồi đứng lên, mặt không biểu cảm nói với Kỳ Thiện: "Được, tôi hiểu ý của cậu rồi. Hôm nay là tôi nhiều chuyện, sau này tôi sẽ bớt đến chỗ cậu."

Nói xong bèn rút tai nghe vốn dĩ đang đeo trên tai anh xuống ném lên ùi Kỳ Thiện.

"Này, đây là tai nghe mà cậu cần, tôi nghe thử năm ngày, âm thanh cũng miễn cưỡng chấp nhận được."

Kỳ Thiện muốn bộ tai nghe mới chỉ dùng để chơi game thôi, để tránh ban đêm mẹ cô nghe tiếng động "dọa người" trong phòng cô truyền ra, cứ đến gõ cửa kháng nghị. Bạn bè của Chu Toán nhiều, trong đó có người kinh doanh về thiết bị âm thanh, anh nói sẽ làm cho cô một cái phù hợp. Kỳ Thiện trước giờ không có yêu cầu nhiều nhận gì về những lĩnh vực cô không am hiểu, Chu Toán hay nhắc đến cái gì mà "tần số âm tiết", "độ giãn của âm thanh", cô chẳng thèm quan tâm, chỉ cần thứ này có thể phát ra âm thanh là được rồi.

"Cảm ơn." Cô cúi đầu xếp lại dây tai nghe cho gọn gàng.

"Đồ trên bàn trang điểm chút nữa cậu nhớ cất gọn vào." Chu Toán lại dặn dò.

Kỳ Thiện khó hiểu, nhìn về phía bàn trang điểm. Nếu anh không nhắc nhở, thì cô sẽ không phát hiện ở đó có thêm một chiếc hộp sẫm màu.

Chu Toán nói: "Bố tôi nghe nói tôi mượn tiền của cậu tức đến nỗi sắp chết rồi, bắt tôi lập tức trả tiền cho cậu, nếu không phải viết giấy nợ đàng hoàng."

"Không cần." Kỳ Thiện có chút khó xử, cô không ngờ Tử Khiêm và chú A Tú đều nhạy cảm với chuyện mượn tiền của cô như thế, cô thấy chuyện này chỉ là chuyện con con. Chuyện tiền nong của cô và Chu Toán trước giờ đều tùy tiện quen rồi, không ít lần anh mượn tiền của cô đi dùng gấp, mượn rồi lại trả. Mà mấy thứ đồ chơi kia của cô cũng tốn kém vô cùng, Chu Toán cho cô không ít, cho dù là đắt hay rẻ đều chưa từng nhắc đến tiền bạc với cô. Chuyện tiền bạc này làm sao có thể tính toán rõ ràng đây.

"Giấy nợ là cái gì? Tôi cũng chẳng định viết." Chu Toán cà lơ phất phơ đáp, "Chiếc đồng hồ này vẫn đáng chút tiền, cứ để ở chỗ cậu đi. Sau này nếu tôi không trả nổi, thì cậu có thể bán nó đi, không lỗ đâu!"

Chu Toán nói như thế, Kỳ Thiện liền biết thứ đựng trong chiếc hộp kia chính là chiếc đồng hồ xuân cung tam vấn Blancpain. Nếu nói bảo vật yêu thích của tên Chu Toán này là gì, thì chiếc đồng hồ kia chính là một trong số đó. Sau khi dì Gia Nam mất, Chu Toán kế thừa một số tiền lớn từ bà. Tro cốt dì Gia Nam còn chưa lạnh, anh đã làm chuyện bất hiếu đầu tiên chính là đi đặt một chiếc đồng hồ. Sau khi Kỳ Thiện biết anh vì thứ "quái lạ" này mà tiêu xài số tiền đó, suýt chút nữa định giúp dì Gia Nam đã khuất thay trời hành đạo.

Chuyện này cũng triệt để khiến Chu Toán trở thành tên điên khùng trong lòng Kỳ Thiện, từ đó trở đi cho dù anh có làm bao nhiêu chuyện hoang đường kỳ dị, Kỳ Thiện chỉ trợn mắt một cái, rồi cũng chẳng thấy có gì kỳ lạ nữa.

Lại nói, Kỳ Thiện cũng từng có lòng hiếu kỳ đối với chiếc đồng hồ này. Sau khi đặt làm một năm, chiếc đồng hồ nghe nói là "độc nhất vô nhị" này đã đến tay Chu Toán, Kỳ Thiện đặc biệt quan sát một lần. Đó là đồ vật kết hợp giữa sự thần kỳ và bệnh thần kinh, phía trước rõ ràng là mặt đồng hồ màu trắng men tinh xảo thuần túy, mang đầy hơi thở tiết chế tao nhã; Mặt trái của đồng hồ là hình ảnh nam nữ trần trụi làm bằng vàng thật. Chu Toán cố ý chọn đúng thời gian đưa cho cô xem, Kỳ Thiện chỉ nghe được ba tiếng giống như tiếng chuông lanh lảnh báo giờ ở giáo đường, tiếp đó đôi nam nữ phía sau mặt đồng hồ liền bắt đầu tiết tấu cơ thể giao hòa, xuân sắc nhộn nhạo, sống động như thật, chỉ là vào lúc bấy giờ cô vẫn là thiếu nữ đậu khấu mặt đỏ tim đập, trước mặt Chu Toán không dám mở mắt nhìn thêm lần nào nữa.

Chu Toán chẳng mấy bận tâm đến vấn đề tiền bạc, duy nhất vẫn luôn mang theo chiếc đồng hồ này bên mình nhiều năm, bây giờ thế mà nữ "thế chấp" cho cô.

"Không phải cho cậu đâu, chỉ để tạm ở chỗ cậu một thời gian thôi." Chu Toán liếc xéo cô, "Nếu cậu buồn chán, dùng để giải khuây cũng được."

Trông Kỳ Thiện có vẻ rất ngoan ngoãn, hờ cái là đỏ mặt, nhưng thực tế cô lại mê mẩn các loại đồ vật nhỏ cổ quái hiếm gặp thậm chí là tà môn ngoại đạo, Chu Toán dám chắc cô sẽ không từ chối. Quả nhiên, cô chỉ về phía tủ, ậm ờ đáp: "Đặt vào trong kia đi, đừng để mẹ tôi nhìn thấy."

Chu Toán cất giúp cô, hăng giọng nói: "Tôi đi đây."

Sắc mặt Kỳ Thiện đã không còn khó coi như trước. Khi cô nhận chiếc tai nghe từ anh, đã nghi ngờ thái độ của bản thân có phải hơi quá đáng hay không, tuy không thể nói lời dễ nghe, chỉ nhân lúc trước khi Chu Toán đi ra khỏi phòng hỏi thăm: "Cậu đến lúc mấy giờ, mẹ tôi hỏi cậu ăn cơm chưa?"

"Tôi không đói."

Ý trong lời nói chính là chưa ăn. Kỳ Thiện đi đến lối cầu thang, hét một tiếng với người dưới lầu: "Mẹ, Chu Toán nói cậu ấy chưa ăn gì cả."

Thẩm Hiểu Tinh vẫn đang càu nhàu chõng nghe thế, dùng khuỷu tay huých Kỳ Định một cái, nháy nháy mắt, lê dép lê vào phòng bếp, miệng đáp: "Mấy giờ rồi, chưa ăn cơm bây giờ mới biết đường nói. Đợi chút, mẹ đi nấu bát mì."

Chu Toán rên thếp nhân lúc còn nóng quay ngược vào phòng, gãi gãi đầu ngồi xuống bên cạnh Kỳ Thiện, nói: "Đúng vậy, hai người bên nhau, tôi rất không vui! Trên thế giới này nhiều đàn ông như thế, cậu cứ khẳng khẳng một lưới vớt sạch hai đứa con trai của bố tôi. Cậu không tìm được người khác à?"

Kỳ Thiện lờm anh, "Hai đứa con trai của bố cậu, tôi chỉ tìm mỗi Tử Khiếm, cái gì gọi là một lưới vớt sạch hả?"

"Bạn tốt cũng là một loại quan hệ mà. Chúng ta đã quen thân thế này, cậu với Chu Tử Khiếm ở bên nhau là thế nào?"

"Tôi với Tử Khiếm ở bên nhau là nghiêm túc, chúng tôi rất hợp nhau." Kỳ Thiện không nói, nếu như không phải để ý đến cảm giác của Chu Toán, cô và Tử Khiếm chưa chắc đã kéo dài đến tận hôm nay. Bây giờ dì Gia Nam đã qua đời nhiều năm, Chu Toán cũng cách xa sự nghiệp của chú A Tú, quan hệ giữa anh và Tử Khiếm cũng không còn nhạy cảm như năm ấy. Bởi vì nguyên nhân này, khi Tử Khiếm nhắc lại chuyện cũ, cô do dự vài lần bèn gật đầu.

"Các cậu có cùng chung tiếng nói không? Hợp nhau ở phương diện nào?" Chu Toán ghé sát lại gần, chất vấn.

Kỳ Thiện tiện tay cầm gối đập lên cái đầu toàn ý nghĩ xấu xa của anh, mắng đáp: "Đừng ngồi trên giường của tôi, miệng chó không mọc được ngà voi." Cô tự mình đến trước bàn đọc sách, ngồi quay lưng lại với anh.

"Cậu không chấp nhận được trong chốc lát tôi cũng chẳng trách cậu. Nhưng cậu phải tôn trọng tình cảm của tôi chứ. Tôi không so được với cậu, thay người yêu như thay áo, tôi tìm được người thích hợp mà lại có ý với mình chẳng dễ dàng. Tôi với Tử Khiêm là muốn đi cùng nhau cả đời, nếu cậu xem tôi là bạn bè, sớm muộn gì cũng phải làm quen với sự thay đổi của mối quan hệ này."

Chu Toán nghe thấy "cả đời", không cho là đúng bĩu bĩu môi, tuy rằng Kỳ Thiện không nhìn thấy. Hai tay anh từ phía sau kéo đầu của cô, đùa nói: "Để tôi xem nào, dù tính cách cậu có hơi tẻ nhạt, thân hình cũng hơi khiêm tốn, không chú trọng ăn mặc, nhưng vẫn chưa đến mức không gả đi được. Vợ cái gì?"

Kỳ Thiện bị anh kéo trúng tóc, nghiêng răng gỡ ra. "Tình yêu không lấy hôn nhân làm mục đích, chỉ có ở lứa tuổi không kết hôn cũng chẳng hề gì thì chơi bời mới thỏa thích. Thời gian chào đời của chúng ta chỉ hơn kém nhau một ngày, nhưng tôi đã không còn ở độ tuổi đó nữa, cậu còn có thể chơi bời thêm vài năm, cậu đương nhiên không cần vợ."

"Chẳng phải Chu Tử Khiêm cũng vậy à."

"Cậu sờ lương tâm của mình, nói hai người giống nhau một lần nữa xem?"

Chu Toán phẫn nộ đáp: "Tôi cố gắng để thích ứng với quan hệ của hai người, không có nghĩa là tôi cảm thấy anh ta phù hợp với cậu. Còn nữa, cậu sau này không được phép trọng sắc khinh bạn rõ ràng như thế nữa."

Kỳ Thiện thấy anh cuối cùng cũng nói được một câu nghe lọt tai, sắc mặt hòa hoãn, nói: "Đợi đến khi cậu có bạn gái đúng nghĩa sẽ biết, bạn bè có khoảng cách của bạn bè. Chúng ta đều không còn nhỏ nữa, không thể nào mãi mãi giống như trước đây được."

Cô đã nói rõ ràng rồi, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều, quay đầu nhìn Chu Toán đang cúi đầu, còn muốn khuyên anh vài câu, ai ngờ anh thở dài thườn thượt, rầu rĩ đáp: "Nếu tôi có thể vừa mắt cậu thì tốt biết mấy. Giải quyết nội bộ, mọi người đều đỡ phải lo lắng. Đáng tiếc tôi chẳng đời nào ăn quà như Chu Tử Khiêm."

Kỳ Thiện từng câu từng chữ đáp: "Như nhau cả thôi."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 5: Trúng Độc, May Mắn Không Chết

Kỳ Thiện vừa tắm xong, trong khi đợi tóc khô cô chơi game một lát theo thói quen. Máy tính trên bàn vẫn đang mở, vừa đăng nhập vào giao diện game, thấy số tiền trong game nhiều thêm mấy số không. Không cần nói, chắc chắn là chuyện tốt Chu Toán đã làm trước khi cô về.

Ngoài việc học, Kỳ Thiện có ba sở thích: đồ chơi văn hóa, game, mặt chược. Ngoài thứ đầu tiên chịu ảnh hưởng từ ông bố Kỳ Định, hai thứ kia đều là "tật xấu" bị Chu Toán tiêm nhiễm. Sở thích của Chu Toán nhiều vô kể, hồ hởi được ba phút đầu, chừng một lúc sau liền quăng ra sau đầu, kiếm trò vui khác. Khác với "mỏng mà nhạt" của anh, Kỳ Thiện là kiểu người có vài phần "si mê". Cô có sự tập trung tốt, có quyết tâm, đối với chuyện gì hoặc vật gì, hoặc là không có hứng thú, nhưng một khi có hứng thú sẽ si mê vô cùng, cho dù chuyện này người khác thấy chẳng có ý nghĩa gì chẳng nữa, cô đều sẽ toàn tâm toàn ý dốc sức. Cô học không nhanh ý như Chu Toán, nhưng khi học được rồi, sẽ tinh thông hơn anh rất nhiều. Dựa vào sự "si mê" này, từ khi tiểu học Kỳ Thiện bắt đầu làm ủy viên học tập, luôn là học sinh xuất sắc đến khi tốt nghiệp thạc sĩ và hiện đang học lên tiến sĩ, không phải "Học để làm quan", cũng không phải "Học để thay đổi vận mệnh", chỉ vì thời học sinh, học hành là một trong những sở thích của cô.

Đánh mặt chược là kỹ năng mà Chu Toán truyền thụ cho Kỳ Thiện khoảng hồi lớp năm tiểu học. Đoạn thời gian học tiểu học của bọn họ là thời kỳ đang phát triển trong sự nghiệp của bố mẹ hai gia đình, trong bốn người thì có ba người vô cùng bận rộn. Đối với bọn họ, để một đứa trẻ ở nhà là một hành vi vô trách nhiệm, nhưng để hai đứa nhỏ làm bạn chăm sóc lẫn nhau thì lại là chuyện khác. Có Kỳ Thiện trông chừng Chu Toán, Phùng

Gia Nam trước giờ vẫn luôn trông nom kỹ đứa con trai, rốt cuộc đã có thể dùng toàn bộ tinh lực vào cuộc tranh đoạt vị trí lãnh đạo cao cấp trong công ty. Hôm nọ Chu Toán nhìn thấy mấy ông bà già hàng xóm ở đầu hẻm đánh vài ván thì liền say mê, buổi tối làm xong bài tập rảnh rồi không có việc làm, vừa hay trên gác nhà họ Kỳ có một bàn mạt chược, anh liền kéo Kỳ Thiện đi làm thử nghiệm. Ngày hôm sau, sau khi tan học hai người quải ba lô trên lưng đi quan sát thực tiễn một phen, sau khi trở về cái gì mà "đôi", "phỗng", "chiếu" đều không đáng nhắc tới. Mới bắt đầu mỗi người chơi hai cửa, về sau Chu Toán chê Kỳ Thiện chơi quá chậm, liền một mình mình chơi ba cửa, cứ thế đánh quên trời quên đất. Người phụ trách trông chừng bọn trẻ là Kỳ Định có một lần từ phòng vẽ tranh đi ra, phát hiện hai đứa trẻ đang "sờ bài", không khỏi giật nảy mình. Trò chơi yêu thích của bọn họ đến đây là bị cấm hẳn. Chu Toán thì chẳng hề gì, rất nhanh sau đó liền chuyển tâm tư sang chuyện khác, Kỳ Thiện lại không nỡ bỏ, một mình mò mẫm rất lâu. Đến nay thỉnh thoảng thấy ngứa tay, thường đến trung tâm hoạt động của lão cán bộ chơi vài ván.

Chơi game cũng là do thời học đại học Chu Toán nghiện trước, anh chơi ngày chơi đêm liền tù tù mấy tháng, tiện thể kéo người xem là Kỳ Thiện cùng tập luyện. Đợi Kỳ Thiện vừa cảm thấy hơi thích thú, sự chú ý của Chu Toán đã chuyển sang sưu tập mô hình, để lại cho Kỳ Thiện một đồng nick game. Kỳ Thiện vất vả cực khổ luyện mấy nick game này đến cấp độ cao nhất, kiên trì làm nhiệm vụ hàng ngày, vất vả làm nhiệm vụ bảng phụ, lấy được một bộ trang bị ngon lành, khiến cho nhân vật trong game có kỹ năng tuyệt đỉnh. Chu Toán thỉnh thoảng cũng nhớ đến tài khoản game "của mình", đăng nhập vào chơi một lát, thỉnh thoảng còn giả mạo thân phận đại thần trong game gọi video nói chuyện phiếm với mấy cô gái trong đó, lưu lại vài chuyện tình phong nhã trên mạng, sau đó lại mất tâm mất tích.

Chu Toán hài lòng thỏa dạ uống xong ngụm nước canh cuối cùng trong tô mì, đột nhiên nghe thấy tiếng thét ở trên lầu vọng xuống, thầm nhủ

không ổn, vội vàng chuồn là thượng sách. Anh cười khan vài tiếng với hai vị lão cán bộ không hiểu đầu cua tai nheo trong phòng khách, "Mẹ Thiện con ăn no rồi, mẹ dọn bát giùm con nha, lần sau đến ăn chén bát cứ để con rửa hết cho. Chú Định nếu chú cảm thấy trà kia không tệ, thì con lại mang đến cho chú mấy hộp..." Vừa dứt lời người đã chuồn đến cửa, còn tiện tay cầm theo miếng lê Thẩm Hiểu Tinh vừa gọt vỏ xong.

Kỳ Thiện đuổi theo xuống dưới đã chẳng thấy anh đâu. Cô phát hiện toàn bộ nick game của mình đều đã bị kết hôn với người khác, tất cả đều phát sinh trong hai tiếng đồng hồ cô chưa về, trong đoạn chat riêng còn lưu lại phương thức liên lạc ngoài đời, có nam cũng có cả nữ.

Đáng giận là, sau khi biết được lý do khiến con gái nổi giận, mẹ cô không những không an ủi, còn mắng cô chuyện bé xé ra to, không phân biệt được hiện thực và thế giới ảo.

Kỳ Thiện xị mặt vì bị mẹ dạy dỗ, đem bát mì Chu Toán để lại mang vào phòng bếp, phát hiện vỏ trứng và vỏ tôm trong thùng rác.

"Ai mới là người chui ra từ trong bụng mẹ vậy?" Cô âm ỨC nói, "Nấu cho cậu ta bát mì có cần phải thịnh soạn thế không?"

Thẩm Hiểu Tinh đi tới, nhéo lên gáy của con gái, "Con học bộ dạng keo kiệt này của ai thế? Thanh niên cần nhiều sức lực, thì phải ăn nhiều chất dinh dưỡng một chút chứ. Huống hồ từ nhỏ thân thể Chu Toán đã không tốt, lại không còn mẹ, mẹ quan tâm nó một chút thì đã sao nào?"

Kỳ Thiện đang buồn bực cũng suýt nữa bị mẹ chọc cho bật cười. Chu Toán chào đời không đủ ngày, trước đây sức khỏe yếu ớt, được nuôi nấng cẩn thận, biệt danh "Tiểu Kiêu" cũng do vậy mà nên. Nhưng đó là chuyện từ trước khi học tiểu học cơ, trong trí nhớ tương đối rõ ràng của Kỳ Thiện, Chu Toán đã ăn uống ngon lành, bay nhảy loạn xạ từ lâu rồi, các loại vận động lên núi xuống biển đều chơi hết sức vui vẻ, dù thế nào cũng chẳng

giống thiếu dinh dưỡng được. Nếu như anh đúng là có vấn đề về sức khỏe, trừ phi là ham dâm quá độ, thế cho nên mới đầu cạn đèn tắt. Anh bên này vừa ăn xong bát mì tình yêu của mẹ cô nấu, nói không chừng chút nữa sẽ đến nơi nào đó mặc sức ăn chơi đàng điếm ấy chứ.

Trong mắt người lớn, bất kể là đứa trẻ đã bao lớn, vẫn mãi mãi mang dáng vẻ trẻ con trong mắt họ. Ví như Chu Toán bất luận càn quấy ra sao, thì những gì mẹ Kỳ Thiện nhớ đến vẫn luôn là đứa trẻ yếu ớt không giành được sữa với Kỳ Thiện mà khóc nhè kia, mà Kỳ Thiện ở đơn vị đã trở thành nhân viên cốt cán từ lâu, nhưng bố mẹ luôn cảm thấy cô vẫn là cô bé ngốc nghếch chẳng hiểu gì trước kia.

"Tiệc đầy trăm ngày ngày một mẹ với bố con có bữa tiệc khác phải tham gia, con đại diện nhà mình đi là được. Các con cùng trang lứa, cũng thuận tiện giao lưu hơn. Mẹ đã nói chuyện với chú A Tú bên kia rồi. Lúc con đi mang thiệp của bố mẹ theo luôn."

Thẩm Hiểu Tinh nói vậy, rồi lấy phong bì đã bỏ sẵn tiền đưa cho Kỳ Thiện, gọi cô đến gần bàn uống trà trong phòng khách, nói: "Con ghi tên lên trên ấy đi."

Kỳ Thiện nhận lấy, phát hiện có hai cái phong bì. Cô vẫn chưa gả, theo lý thông thường thì sẽ mời chung cả nhà luôn, một nhà ba người chỉ cần chuẩn bị một phong bao là được.

"À, còn một cái là của A Toán, nó bảo mẹ tiện thể chuẩn bị cho nó một cái. Con viết tên nó lên cái phong bì còn lại là được."

"Mẹ, anh Tử Dực là anh họ của cậu ta, chút chuyện con con này cậu ta cũng bắt mẹ phải lo, kỳ cục quá đi!"

"Bảo con viết thì con viết đi." Thẩm Hiểu Tinh không vạch trần, chuyện Kỳ Thiện làm cho Chu Toán còn ít sao? Hai đứa nhỏ này gần đây

chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, "Nó dù gì cũng là đàn ông, mấy chuyện vặt vãnh này khó tránh khỏi không chu toàn, nó lại không còn mẹ..."

Kỳ Thiện rất cuộc cũng thông suốt, chuyện "không còn mẹ" cứ như là kim bài hộ thân của Chu Toán vậy. Kỳ Thiện ác ý suy đoán, nếu mẹ biết Chu Toán đã thế chấp hai căn tiệm kia của cô ở ngân hàng, không biết có phải cũng sẽ quy chuyện này cho việc anh "không còn mẹ" hay không. Kết quả có thể xảy ra nhất đó là, bố mẹ cô sẽ dạy dỗ anh một trận, sau đó sẽ tìm chú A Tú nói chuyện, thậm chí tự mình móc túi ra để giúp anh tạm thời vượt qua giai đoạn khó khăn này cũng không chừng. Anh tuy rằng "không còn mẹ", nhưng lại sắp dụ dỗ mẹ của cô đi mất rồi.

"Dì Gia Nam đúng là biết kết bạn. Nếu Chu Toán chết đi, chưa chắc con đã đối xử với con của cậu ấy tốt thế đâu."

Thẩm Hiểu Tinh lập tức trách cứ, "Con bé miệng quạ đen này. Nó khiến con thấy ghét thế hả?"

"Đúng vậy!" Kỳ Định cũng lắc đầu nhìn con gái một cái.

Kỳ Thiện vừa nghe thấy bố mình muốn chêm lời, thì biết ngay thời gian quảng cáo đến rồi. Cô cũng chỉ là nói bậy bạ trước mặt bố mẹ thôi, thấy mẹ phản ứng kịch liệt như vậy, thì lập tức ngậm miệng. Cô đương nhiên biết rõ mẹ và dì Gia Nam là bạn bè thân thiết thực sự. Dùng lời của Thẩm Hiểu Tinh để nói, phụ nữ quá bốn mươi tuổi, hoặc là sớm đã không còn bạn bè nữ giới thân thiết từ lâu, nếu như vẫn còn một, hai người bạn thân thiết từ thời còn trẻ cùng nhau đi đến ngày hôm nay, chắc chắn sẽ đáng tin hơn cả người đàn ông bên cạnh mình.

Trong số bạn bè của họ, nhà của Thẩm Hiểu Tinh và Phùng Gia Nam ở gần nhau nhất, từ nhỏ đã cùng nhau học chung một lớp, thời cấp hai mỗi tuần một lần cùng nhau kéo cờ, hai người chị em bọn họ đeo khăn quàng đỏ ưỡn ngực, ngẩng đầu đứng trước mặt giáo viên, học sinh toàn trường kéo

cờ. Bọn họ từng cãi cọ, từng so đo, từng mặc chung nội y của nhau, cũng từng yêu thầm thầy giáo mỹ thuật năm ấy, mãi đến khi thi vào trường đại học khác nhau mới tách ra, nhưng tình cảm lại chưa từng gián đoạn. Bố của Chu Toán - Chu Khải Tú cũng thông qua Thẩm Hiểu Tinh mới quen biết được với Phùng Gia Nam, ông ấy là bạn cùng lớp đại học với Thẩm Hiểu Tinh, là bạn học của Kỳ Định. Sau khi kết hôn, hai nhà càng đi lại thân thiết hơn, chưa kể đến việc họ là hàng xóm lâu năm, mà bố mẹ mỗi nhà đều qua lại thân thiết hết như người thân ruột thịt.

Phùng Gia Nam đột ngột rời xa nhân thế, Thẩm Hiểu Tinh giúp Chu Khải Tú và A Toán việc trong việc ngoài lo liệu tang lễ. Nhưng đến bây giờ bà vẫn chưa hề đến nơi yên nghỉ của Phùng Gia Nam, chưa hề đi lần nào. Kỳ Thiện hỏi bà, bà bảo tuổi tác của bản thân cũng đã lớn, không muốn khiến trái tim đau đớn thêm nữa.

Trong mối quan hệ như thế, Thẩm Hiểu Tinh tự hỏi cho dù bà có bao bọc Chu Toán như thế nào cũng không đủ, trong lòng Chu Toán bà đã đóng vai trò như một người mẹ từ lâu rồi. Ngay cả lễ tiết "mẹ nuôi", "con trai nuôi" cũng đều không cần, anh bình thường hay gọi bà là "mẹ Thiện", lúc miệng mồm ngọt ngào còn gọi là "mẹ". Trong mắt Thẩm Hiểu Tinh, Kỳ Thiện và Chu Toán đều là con của bà, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt cả.

Kỳ Thiện tự thấy hối hận vì đã lỡ lời, bỏ bút xuống dựa vào vai mẹ. Dì Gia Nam đã từng đối xử với cô tốt thế nào, cô không phải không nhớ. Chỉ là Chu Toán có những lúc quả thực rất quá đáng, cô rất khó để mà không ấm ức.

"Mẹ, con chỉ là muốn nói, nếu con có một người bạn, có thể giống mẹ và dì Gia Nam thì tốt biết mấy." Kỳ Thiện làm nũng với mẹ mình. Cô có chút buồn bã nghĩ: Nếu Chu Toán là con gái thì tốt biết mấy, có lẽ là quan hệ giữa hai người họ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thẩm Hiểu Tinh xoa tóc con gái, cảm thán đáp: "Dì Gia Nam của con cả đời hiếu thảo. Bà ấy đẹp hơn mẹ, thành tích thi đại học cao hơn mẹ năm điểm, sau khi tốt nghiệp thẳng tiến sớm hơn mẹ, yêu đương cũng cuồng nhiệt hơn mẹ, gả cho người đàn ông cũng bắt mắt hơn bố con..."

Kỳ Định đang cúi đầu uống trà cũng nghe không nổi nữa, "Nói gì thế hả. Năm ấy chẳng phải là vì em thấy anh đẹp trai với tài giỏi mà chọn anh à?"

Thẩm Hiểu Tinh liếc ông một cái, ông sờ sờ mũi, cười cười rồi chuyển tầm mắt về phía ti vi. Kỳ Thiện cũng nhin cười, trong mắt cô bố cô đương nhiên là tốt, nhưng đem bộ dạng cả ngày mặc đồ ngủ ô vuông nhỏ của ông so sánh với chú A Tú ngọc thụ lâm phong thì quả thật có sự khác biệt.

Đây đương nhiên không phải là trọng điểm mà Thẩm Hiểu Tinh muốn biểu đạt. Bà nhìn con gái, lại nói: "Dì Gia Nam của con chuyện gì cũng đều hơn mẹ một bậc, nhưng nói đi nói lại, hai thứ quan trọng nhất trong đời người đều không lâu bền hơn mẹ, bất luận là tình cảm hay sinh mệnh. Rõ ràng là người đàn ông bà ấy chọn, con đường bà ấy chọn, bà ấy luôn làm chủ mọi thứ. Đời người thật sự cần thứ gì nhất, chỉ có bản thân mình biết rõ..."

Kỳ Thiện yên lặng nghe mẹ lẩm nhẩm bên tai, nếu đổi lại là trước kia, ít nhất cô sẽ gật đầu, hoặc nói một vài câu để thể hiện rằng mình không hề thất thần, nhưng bây giờ cô và bố đều như nhau, sự chú ý đều bị cảnh tượng trên ti vi hấp dẫn.

Bộ phim truyền hình mà mỗi ngày Kỳ Định theo dõi đã vang lên ca khúc kết thúc, hiện tại đang dừng ngay đoạn cuối của tập phim, trên màn hình ti vi là góc nghiêng khuôn mặt của một cô gái trẻ.

Kỳ Thiện bỗng hoảng hốt.

"Ồ, Tiểu Thiện, bố nhớ đợt trước có ai đó từng nói, cô diễn viên này là bạn hồi cấp ba của con. Có phải không thế? Bọn con bây giờ còn liên lạc không? Cô bé này diễn khá lắm, nhưng vai diễn này đúng là khiến người ta tức sôi máu." Kỳ Định cảm thấy hứng thú hỏi.

Kỳ Thiện nheo mắt nhìn danh sách diễn viên, chậm rì rì đáp: "Không phải đâu, con không nhìn thấy cái tên nào quen cả, cũng chẳng thấy quen mặt. Chu Toán nói phải không ạ? Bố nghe cậu ta bốc phét làm gì!"

Không bao lâu sau cô lấy lí do buồn ngủ đi lên lầu. Cái tên trong danh sách diễn viên kia từ "Chu Yến Đình" đổi thành "Yến Đình", khuôn mặt kia cũng trở nên xinh đẹp sắc xảo hơn xưa, nhưng Kỳ Thiện chỉ cần liếc mắt một cái cũng vẫn có thể nhận ra.

Từ lâu đã nghe nói hiện giờ Yến Đình đã trở thành diễn viên, tuy rằng không phải ngôi sao lớn, nhưng dù gì trong đám bạn cũ cũng là nhân vật của công chúng. Kỳ Thiện đã nhiều năm không gặp cô ấy, cũng không xem phim của cô ấy, nhưng khi khuôn mặt kia bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, nói không rõ là có cảm giác gì. Không phải hận, thậm chí cũng không phải là chán ghét, chỉ là thông qua đó nhớ lại một số chuyện cũ trong quá khứ. Giống như bộ móng tay vừa được cắt tỉa nhưng vẫn chưa mài giữa kẽ gài một cái, không đau, nhưng cảm giác lạ lùng lại vô cùng rõ ràng.

Kể ra, có một số chuyện vẫn là bởi vì cô ấy mà thay đổi, tuy rằng sự thay đổi này đối với Kỳ Thiện mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Điện thoại vẫn luôn để trên bàn hiển thị có cuộc gọi đến. Đều là Chu Toán gọi.

"Làm gì thế?" Kỳ Thiện gọi qua, anh tốt nhất phải giải thích đàng hoàng chuyện mà anh làm trong game của cô.

Cấu tạo đầu óc của Chu Toán lại hoàn toàn không giống với cô. Anh nói: "Thể diện của cậu cũng lớn quá nhỉ, gọi điện ba lần mới nghe máy. Có

vấn đề tôi nghĩ mãi vẫn không ra, ban nãy cậu nói "Như nhau cả thôi" là có ý gì?"

"Cái gì "Như nhau cả thôi"?" Kỳ Thiện bị anh làm cho lơ mơ.

"Chậc!" Anh hơi sốt ruột, "Chính là tôi nói tôi không thèm để mắt tới cậu, cái câu mà cậu trả lời "Như nhau cả thôi"."

"Giống với ý của cậu đó." Kỳ Thiện coi như đương nhiên mà đáp.

"Chính vì thế mà tôi mới nghĩ không thông, tôi có chỗ nào khiến cậu không thèm để mắt tới hả?" Trong lời nói của Chu Toán có sự nghi hoặc và khiêu khích.

Anh gọi ba cuộc điện thoại là vì chuyện rách nát này. Là anh nói không thèm để mắt đến cô trước, thế mà ngược lại dám không cho cô cũng không thèm để mắt đến anh, hà cớ gì lại có lý này, đáng ghét đến nực cười.

"Cậu không thèm để mắt đến tôi điểm nào, tôi cũng không thèm để mắt đến cậu điểm đó. Tự cậu kiếm chuyện trước. "Như nhau cả thôi" chính là có ý này." Kỳ Thiện nhàn nhạt đáp.

Hiển nhiên Chu Toán không thể chấp nhận đáp án này, cách màn hình điện thoại Kỳ Thiện có thể tưởng tượng bộ dạng hống hách của anh lúc này, "Ánh mắt của cậu đã bại hoại đến mức có thể nhìn trúng Chu Tử Khiêm rồi, cho nên cậu không có tư cách xem thường tôi!"

Đúng là bị thần kinh. Tâm trạng Kỳ Thiện chẳng ra sao, nhin anh vài giây, lạnh lùng hỏi: "Cậu để ý chuyện này đến thế hả?"

Chu Toán hình như không ngờ cô sẽ nói như vậy, trầm mặc một lúc, đáp: "Đây chỉ là vấn đề liên quan đến lòng tự tôn. Anh ta là cái thá gì?"

"Đối với vấn đề "đề mắt hay không đề mắt", cậu không có tư cách so sánh với Tử Khiêm. Hy vọng nói như vậy lòng tự tôn của cậu sẽ dễ chịu hơn một chút." Kỳ Thiện không đợi anh cãi lại, bèn cúp điện thoại trước, để ngăn chặn anh tiếp tục quấy rầy, liền mau chóng tắt nguồn cho xong chuyện.

Ban ngày làm việc ở đơn vị, hứng thú của Triển Phi đối với Chu Toán không thuyên giảm, nói bóng nói gió hỏi rất nhiều vấn đề liên quan đến anh, Kỳ Thiện trả lời từng câu, duy chỉ vấn đề Triển Phi hiếu kỳ nhất kia cô ngậm miệng không đáp.

Triển Phi rất muốn biết Kỳ Thiện làm sao có thể miễn dịch đối với một người như Chu Toán.

Kỳ Thiện không nói, cái gọi là "miễn dịch", thật ra nguyên lý rất đơn giản - đã từng trúng độc, may mắn thoát chết, từ đó trong lòng không còn vướng bận.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 6: Công Chúa Tóc Dài Và Chàng Thiếu Niên

Có bao nhiêu sự việc vì một ý niệm của con người mà lạng lẽ thay đổi?

Hoặc là một ý niệm quá dài.

Theo "Nhân Vương Kinh" ghi lại, 90 tích tắc là một ý niệm. Kỳ Thiện đã từng thử tính, một tích tắc khoảng 0.013 giây, cũng có nghĩa là, trong một tích tắc, con người có thể chớp mắt 24 lần. Mà cô được biết trong tiếng Phạn đơn vị tính lớn nhất là Tăng kỳ. Tăng kỳ cũng có thể gọi là A - tăng - già, một A - tăng - già có một ngàn vạn vạn vạn vạn vạn vạn vạn triệu, ý nghĩa của nó là vô số kể.

***Người dịch chú thích: Tham khảo "Tăng kỳ" trên Wikipedia để biết thêm.

Bạch Cư Dị có câu thơ "Sâu hận dài vô biên, mừng vui trong chớp mắt". (***)Người dịch tạm dịch)

Cuộc đời Kỳ Thiện trước năm 28 tuổi, có bao nhiêu tích tắc vì Chu Toán mà thay đổi, thời gian chung đụng với anh sau này còn lại bao nhiêu Tăng kỳ?

Hai phong bì mẹ cô chuẩn bị, một cái viết tên Kỳ Thiện, một cái để tên Chu Toán, tùy ý đặt chồng lên nhau ở trên bàn. Cảnh tượng này cô chẳng còn lạ lẫm gì.

Kỳ Thiện dường như lại nhìn thấy bản thân mình của rất nhiều năm về trước. Vẫn là ngôi nhà nhỏ này, phòng của cô cũng chẳng hề thay đổi, chỉ là vị trí của bàn học ngày ấy dựa vào cửa sổ.

Buổi tối mùa xuân âm thầm ủa tới khi nào chẳng hay. Kỳ Thiện đã làm xong bài tập, cô có tính tự giác vô cùng cao của một học sinh lớp 12, bấy giờ đã làm được nửa cuốn đề thi thử hóa học, quá trình học từ vựng bị bữa khuya làm gián đoạn, cô quyết định tối nay chỉ học đến đây thôi, vừa thưởng thức món tử của mẹ cô là chè đậu đỏ hoa quế trần bì, vừa lật xem "Cẩm khôi đôi" lấy từ thư phòng của bố.

Đương lúc Kỳ Thiện bị hấp dẫn bởi đoạn miêu tả Ngô Chi Phan ba lần cầu ống đựng bút hoàng dương, ngoài cửa sổ vang lên tiếng động. Cô liền nhanh chóng dời bát chè đậu đỏ đến nơi an toàn. Cửa sổ bị người nào đó đẩy từ bên ngoài vào, thứ đập lên bàn học đầu tiên là ba lô của anh, sau đó cả người Chu Toán cũng nhảy vào.

"Cậu dẫm lên sách của tôi kìa!"

Kỳ Thiện đau lòng nhìn nửa dấu giày in trên trang giấy vẽ hình minh họa của cuốn sách.

Chu Toán làm lơ, phui phui vệt màu xanh đậm bị cành cây cọ vào trên quần jeans, nghiêng răng nói, "Cửa sổ đóng chặt như vậy, muốn tôi té chết hả?"

Kỳ Thiện rút khăn giấy lau trang giấy bị vấy bẩn, sớm biết anh vẫn đáng ghét như thế, đáng lẽ cô nên khóa cửa sổ từ bên trong luôn cho rồi.

"Bài tập đại số của cậu đâu? Mau đưa cho tôi xem nào." Chu Toán chỉ hỏi cho có lệ, không đợi Kỳ Thiện trả lời, anh mau chóng tìm được thứ mình cần từ trong cặp cô, kéo chiếc ghế qua, vùi đầu chép. Nếu lần này anh còn không nộp bài tập toán, lão Tôn chắc chắn sẽ xử lý anh, đến lúc đó một

cú điện thoại gọi đến chỗ của mẹ anh bên kia, những ngày tháng sau này sẽ là những cuộc tra tấn không ngừng nghỉ.

Kỳ Thiện chỉ có thể ngồi ở cạnh giường, trừng mắt với bóng lưng anh bảo: "Chép đi, chép đi, ngay cả đề bài cũng không chịu nhìn. Lát nữa tôi mách với dì Gia Nam... À không, tôi đi nói với chú A Tú."

"Không đi mách lẻo thì cậu chết đi à?" Chu Toán đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại, vẫn hăng hái chép xong, mới cười hì hì quay đầu nói với Kỳ Thiện, "Làm nhanh vượt của thể lực tà ác thì có gì tốt?"

Anh thấy Kỳ Thiện không thèm để ý đến mình, bèn vò tờ giấy nháp ném vào đầu cô, "Con gái đúng là đồ nhỏ mọn!"

Kỳ Thiện không vui là hoàn toàn có đầy đủ lý do. Bọn họ học cùng lớp, chỉ có điều Chu Toán ở lại ký túc xá trong trường, còn kỳ Thiện ở nhà. Trường cấp ba của bọn họ khuyến khích học sinh ở lại ký túc xá, Kỳ Thiện là bởi vì gia đình cảm thấy điều kiện ăn uống trong trường có hạn, thương xót con gái, mà cô lại luôn chủ động trong việc học hành, khoảng cách từ nhà đến trường cũng không xa, cho nên bố mẹ đã gửi đơn xin ở lại ngoài trường cho cô, nhà trường cũng đã phê chuẩn. Chu Toán lại hận không thể ngày ngày ở lại trong trường để thoát khỏi sự quản thúc của bố mẹ. Bởi vì hai nhà ở gần nhau, bình thường bố mẹ Chu Toán có gì cần đưa cho con trai, đều nhờ Kỳ Thiện chuyển giúp.

Hôm nay là thứ bảy, buổi chiều chỉ cần học phụ đạo xong thì được về nhà, buổi tối không có tiết tự học. Sau khi Phùng Gia Nam tan ca tiện đường lái xe đến đón hai đứa về nhà. Chu Toán nói sau khi học xong phải đi đá bóng với bạn, đã nói trước với Kỳ Thiện, bảo cô mang quần áo bẩn tuần này của anh về trước.

Kỳ Thiện và Chu Toán từ nhỏ đã như hình với bóng, luôn học cùng trường từ nhà trẻ đến nay. Trước đây bọn họ còn nhỏ, ở cạnh nhau quen rồi,

cùng ra cùng vào trước giờ chưa từng cảm thấy bất ổn. Nhưng từ sau khi lên lớp 8, bước vào thời kỳ thanh xuân, có một đợt bạn bè đồn đãi chuyện về bọn họ, những người không hiểu nội tình chọc bọn họ là "vợ chồng son". Kỳ Thiện không hề cảm thấy làm sao, nhưng Chu Toán nghe xong rất không vui, vì vậy thường xuyên xử lý mấy người nhiều chuyện, nhưng vẫn khó để bịt miệng được tất cả mọi người.

Từ khi bọn họ lên cấp ba, đổi sang môi trường mới, Chu Toán càng cố ý giữ khoảng cách với Kỳ Thiện ở trường, để tránh có người nhiều chuyện. Hồi lớp 10 còn đỡ, bọn họ không cùng lớp, thỉnh thoảng gặp nhau ở sân trường cũng cố gắng giảm bớt tương tác, những người biết quan hệ của bọn họ không nhiều. Thế nhưng lớp 11 phân ban tự nhiên và xã hội, bọn họ lại cùng bị phân đến ban tự nhiên lớp 3, Chu Toán vô cùng hoài nghi đây là kiệt tác của mẹ anh Phùng Gia Nam, mục đích là để Kỳ Thiện giám sát nhất cử nhất động của anh ở trường.

Hai người ngày ngày cùng ngồi chung một lớp, nhưng Chu Toán hầu như không hề nói chuyện với Kỳ Thiện. Bọn họ một người ngồi ở bàn đầu, một người ngồi bàn cuối, giống như bạn học nam nữ bình thường nhất, chỉ có số ít bạn học có quan hệ thân thiết mới biết hai nhà bọn họ là hàng xóm, bố mẹ cũng quen biết lẫn nhau, chỉ như vậy mà thôi.

Kỳ Thiện nghe theo ý muốn của Chu Toán, cô rất ít khi làm trái ý anh. Nếu anh đã để ý như vậy, thì cô phối hợp là được. Đương nhiên cuộc sống bên ngoài trường thì vẫn như cũ. Mỗi tuần nếu Chu Toán không hẹn bạn bè đi chơi, trên cơ bản đều ở nhà cô, ngay cả máy chơi game chú A Tú đưa về từ Nhật Bản cho anh, để tránh dì Gia Nam hạn chế thời gian chơi game của mình, anh cũng để ở trên gác nhà Kỳ Thiện. Ngày nghỉ hai nhà thường xuyên cùng nhau đi chơi, hẹn nhau ra ngoài ăn uống.

Chuyện lúc chiều cũng là do Chu Toán lười biếng. Anh không muốn ngồi xe mẹ mình về nhà, nhưng cũng không muốn ôm đống quần áo bẩn

bắt xe buýt. Cho nên lén hẹn với Kỳ Thiện, sau khi tan học bảo cô đến hồ nhân tạo kế bên ký túc xá đợi.

Kỳ Thiện thật thà, vừa tan học liền đợi ở bên hồ. Mười phút sau, Chu Toán cũng ôm đồng quần áo bản xuất hiện.

Bởi vì chuyện Chu Toán nhiều lần không nộp bài tập nên bị lão Tôn mắng, Kỳ Thiện cảnh cáo anh, cẩn thận để mẹ anh biết được là tiêu ngay. Chu Toán chẳng thẹn bận tâm, dặn dò Kỳ Thiện làm xong bài tập sớm một chút, buổi tối anh ăn cơm xong sẽ qua chép. Nói xong lại chế nhạo mắt kính cô mới mua hình thù kỳ quái. Hai người đang nói chuyện, lại gặp ngay bạn học cùng lớp.

Trương Hàng là con em giáo viên, sau khi tan học đang về nhà với hai người bạn học, đột nhiên liếc thấy Kỳ Thiện và Chu Toán đang đứng dưới gốc cây bên hồ. Bởi vì không đề phòng người khác, nên hai người đứng rất gần, một tay của Chu Toán còn đặt trên gọng kính của Kỳ Thiện.

Đều là học sinh cấp ba mười bảy, mười tám tuổi, cũng không hiếm bạn học xung quanh lén lút yêu đương. Chỉ là phong cách của hai người Chu Toán và Kỳ Thiện cách biệt khá lớn, cho dù là bạn cùng lớp cũng rất khó để liên tưởng hai người họ với nhau. Quan hệ của Trương Hàng và Chu Toán cũng khá, đều là học sinh nghịch ngợm đứng đầu lớp, gặp cảnh này khoa trương hú hét một tiếng.

"Các cậu lén lén lút lút làm gì ở đây? Thành thật khai báo!" Trương Hàng lại gần, cười đe tiện hỏi.

Chu Toán vừa nhìn thấy Trương Hàng bèn lập tức rút tay về, nom biểu tình mờ ám của anh chàng, lại hỏi trực tiếp như thế, thản nhiên nói: "Tôi bảo cậu ấy mang đồ về nhà giùm, chúng tôi là hàng xóm. Cậu có cần phải cười dâm dăng thế không?"

"No! No! No! Rốt cuộc là ai dâm dăng?" Trương Hàng cũng chẳng phải là kẻ ngốc, trông thấy Chu Toán vừa dứt lời liền dịch ra một bước. Anh chàng có lòng đùa bỡn, học theo bộ dạng của Chu Toán đặt tay lên mặt người bạn đi cùng, bị người kia chán ghét tránh đi.

"Làm ông đây nổi hết cả da gà!" Chàng trai bên cạnh cậu chàng cười đáp.

"Đều là hàng xóm cả, sao mà khác biệt lớn thế." Trương Hàng làm mặt quỷ, khiến bạn học cười không dứt.

Hai chàng trai đi cùng Trương Hàng đều sống ở ký túc xá dành cho giáo viên, trong đó có một người sống dưới lầu nhà Trương Hàng, cùng khối nhưng không cùng lớp với bọn họ, bình thường hay cùng nhau đá bóng chạy bộ, Chu Toán cũng quen biết. Bỗng chốc có thêm ba đôi mắt dùng bộ dạng bắt gian đánh giá anh và Kỳ Thiện, anh hơi ngại ngùng, cười nhạo: "Trí tưởng tượng của các cậu phong phú quá ha, nói thêm lần nữa, cậu ấy chỉ là giúp tôi mang quần áo bẩn về nhà thôi!"

"Tôi nhớ ra rồi, hồi trước lớp chúng ta có người nói, hai cậu hồi học cấp hai đã rất thân rồi. Bọn tôi còn cảm thấy không thể nào có chuyện ấy, thì ra là... hê hê!" Một chàng trai khác cũng tham gia vào hàng ngũ trêu ghẹo.

"Đừng nói là cấp hai, tôi và cậu ấy từ thời mẫu giáo đã là hàng xóm rồi. Thế nào, cậu có ý kiến?" Chu Toán giương cằm.

Kỳ Thiện đứng một bên làm người vô hình này giờ trông thấy bộ dạng này của anh, biết anh đã bắt đầu nổi giận rồi, sợ anh nảy sinh xung đột với bạn học, nói, "Bọn tôi thật sự là hàng xóm. Mẹ cậu ấy bảo tôi đến lấy quần áo bẩn. Các cậu đừng có nói lung tung."

Kỳ Thiện bình thường trong mắt các bạn học chính là hình tượng ủy viên học tập ngoan ngoãn không có gì để chê trách, mỗi ngày theo nề nếp

thu vở bài tập về nhà giúp giáo viên, trước giờ chưa từng sai sót. Lúc này nom bộ dạng đỏ bừng mặt lo lắng giải thích của cô càng khơi dậy ham muốn chọc ghẹo của đám con trai.

Trương Hàng cười nói: "Cậu nói đỡ cho cậu ta, giúp cậu ta làm việc, còn nghe lời mẹ cậu ta, chẳng lẽ cậu là "con dâu nuôi từ bé" của nhà cậu ta?"

Câu nói đùa này đã chạm đến giới hạn của Chu Toán.

"Có ý gì? Cậu nói lại lần nữa xem!" Anh bước lên một bước, Kỳ Thiện đứng bên cạnh cũng không để ý đến việc giữ khoảng cách với anh nữa, hoảng hốt kéo cánh tay anh lại.

"Rốt cuộc là "phải" hay "không phải"? Cậu nói xem nào!" Cũng chẳng biết làm sao, một Trương Hàng ngày thường hi hi ha ha hôm nay lại cứ nảm mãi chuyện này không buông.

May mà cậu bạn đi cùng với Trương Hàng không muốn làm lớn chuyện, nhắc nhở: "Đi thôi, bố cậu sắp tan giờ rồi đó."

Bố của Trương Hàng là thầy giáo dạy vật lí lớp bọn họ kiêm tổ trưởng giáo viên lớp 12, là một người nghiêm khắc, ai dám gây chuyện dưới mắt ông ấy, thì đừng mong thoát tội. Trương Hàng phản ứng kịp thời, cười nhạo bảo: "Không nói thì thôi, đùa một chút thôi mà. Hàng xóm thì hàng xóm, tôi còn có thể làm gì các cậu?"

"Đúng vậy, không cần nghiêm túc thế đâu." Nam sinh lớp kế bên cũng phụ họa nói.

Chu Toán cúi đầu liếc Kỳ Thiện vẫn còn đang đáng thương nắm lấy cánh tay của anh, thầm buồn bực, cũng không biết là do cô, hay là do bản thân mình. Anh vung tay giăng khỏi sự kiềm chế của cô, cười gằn: "Đương nhiên là đùa rồi, ánh mắt của tôi có thể tệ đến mức ấy à?"

Đây là chuyện xảy ra ban chiều, ánh mắt lạnh nhạt của anh khi nói lời này dường như vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt. Kỳ Thiện nhặt cục giấy rớt dưới chân lên, buồn bực ném vào thùng rác. Nếu nói cô không giận Chu Toán chút nào là nói dối. Chu Toán không thích người khác ghép đôi anh với Kỳ Thiện, nhưng cũng không nên dùng cô để xả giận, khiến cô khó xử chứ. Anh đúng là đồ mặt dày, ban ngày ở trước mặt bạn học phải sạch quan hệ với cô, cứ như cô là loại virus nguy hiểm ấy, trời vừa tối lại đến trèo cửa sổ nhà cô.

"Ánh mắt của cậu tốt như thế, sao lại phải chép bài tập của tôi?" Kỳ Thiện bực bội đáp.

"Cái gì mà "ánh mắt"... À!" Chu Toán giả ngu, kéo chiếc ghế lại gần cô một chút, nịnh nọt đáp: "Chính bởi vì ánh mắt của tôi tốt, mới không phải bài tập của cậu không chép. Tôi làm sao phải nói với bọn họ?"

"VẬY CẬU CŨNG ĐỪNG NÓI..."

Da mặt con gái mỏng, cô không muốn lặp lại lời nói mang ý khinh thường của anh. Chu Toán bày ra vẻ mặt giật mình, cười nói: "Lần sau còn gặp chuyện như vậy, đến lượt cậu chê tôi hết nước hết cái là được chứ gì."

Anh quơ quơ vở bài tập đã chép xong đến trước mặt cô, nói: "Mau viết tên giúp tôi đi."

Nếu những cô gái thích vẻ bề ngoài của Chu Toán sau khi nhìn thấy chữ của anh, chắc chắn sẽ có vài phần thất vọng. Dùng lời của Kỳ Thiện nói, cho dù cô dùng chân chấm mực rồi viết lên giấy cũng vẫn đẹp hơn chữ của Chu Toán. Nếu như không phải nét chữ của hai người quá khác nhau, nói không chừng ngay cả chuyện làm bài tập này Chu Toán cũng sẽ giao phó cho Kỳ Thiện.

"Chỉ biết chăm chút vẻ bề ngoài thôi." Kỳ Thiện hơi bất mãn, nhưng vẫn đi tới viết cho anh. Bên ngoài nằm ngọc bên trong thối nát, chẳng phải

là đang nói loại người như anh sao. Tên của anh cũng mang vài phần ý nghĩa hoàn hảo, Chu Toán Chu Toán, luôn khiến cô nghĩ đến "Giả Liễn" hoặc là "Tiết Bàn".

Thế chữ Sáu Kim Thế (còn có thể gọi là Chính Khải) do Kỳ Thiện viết vô cùng có phong cách, ngay cả người bố luôn tự nhận mình là cao thủ về phương diện tranh chữ cũng cho rằng "trò giỏi hơn thầy". Cô hạ bút thận trọng, mỗi chữ mỗi nét đều rất chậm. Chu Toán chống tay lên cạnh bàn, nhào người nhìn cô, thúc giục bảo: "Tạm tạm là được, cũng chẳng phải là viết giấy chứng nhận kết hôn."

Bị anh quấy nhiễu như vậy, chỗ thu bút của chữ "Toán" hơi bị nghiêng. Kỳ Thiện lờm anh, "Giấy kết hôn viết bằng tay à, cậu từng nhìn thấy rồi hả?"

Chu Toán nhét vở bài tập vào cặp của mình, nói: "Cái này có là gì, mỗi lần bố mẹ tôi cãi nhau xong đều sẽ tàn phá giấy chứng nhận kết hôn của bọn họ. Tôi dám chắc là giấy chứng nhận kết hôn của họ là cuốn rách nát nhất khu phố này."

Chú A Tú và dì Gia Nam thường có mâu thuẫn, Kỳ Thiện cũng từng nghe nói, nhưng cô chưa từng tận mắt trông thấy bộ dạng cãi nhau của bọn họ. Cô hỏi: "Vậy sau khi cãi nhau xong thì sao?"

Thứ Kỳ Thiện quan tâm chẳng qua chỉ là tờ giấy chứng nhận kết hôn tội nghiệp kia mà thôi. Nhưng Chu Toán lại lộ ra vẻ mặt có đôi chút quý dị, mím môi đáp: "Cậu sẽ không muốn biết đâu."

Anh nói xong, Kỳ Thiện hình như càng mơ hồ hơn.

Chu Toán cầm cuốn sách vỗ vào sau gáy cô, mắng đáp: "Đồ ngốc... đồ mọt sách!" Sau đó mặc kệ Kỳ Thiện hỏi thế nào, anh cũng chỉ cười, làm thế nào cũng không chịu nói thêm.

"Lần sau đừng trèo cửa sổ nữa, cây ngọc lan bên ngoài kia sắp bị cậu đạp gãy rồi." Kỳ Thiện thật sự không muốn những ngày hạ sau này sẽ không còn được ngửi hương hoa ngọc lan ngoài phòng nữa.

"Vậy tôi sẽ ở dưới lầu hét: Công chúa tóc dài ơi, mau thả tóc của cô xuống..."

Chu Toán đang chọc cười Kỳ Thiện, bỗng dưng ngậm miệng, quay đầu lặng lẽ làm mặt quý.

"Không nói nữa à, dì là mục phù thủy trong nhà công chúa tóc dài?" Cũng không biết Thẩm Hiểu Tinh lên lầu từ lúc nào, bà đặt bát chè đậu đỏ lên bàn học, nói, "Kỳ quái, ban này dì vẫn luôn ở dưới lầu, cũng không nhìn thấy con đến lúc nào."

Thẩm Hiểu Tinh dứt lời, nhìn về phía cửa sổ đang mở, lắc đầu, "Rõ ràng trong nhà không phải là không cho con quang minh chính đại mà đến, con lại thích trèo cửa sổ, muốn làm gì hả?"

Chu Toán không lên tiếng, không đợi anh đáp, Thẩm Hiểu Tinh nhanh chóng giơ tay néo tai của anh, chậm chậm nói: "Càng lớn càng không hiểu chuyện. Lần sau mà còn để dì bắt được con trèo cửa sổ, bố mẹ con không xử lý con, dì sẽ xử con đến khi nào nhớ thì thôi."

Kỳ Thiện nhin cười nom Chu Toán đang nhe răng trợn mắt dưới bàn tay của mẹ cô. Sau khi Thẩm Hiểu Tinh giáo huấn xong, bà bảo anh ăn bát chè đậu đỏ kia, lại hỏi: "Lần sau đi cửa chính, hay là trèo cửa sổ?"

"Cửa chính, cửa chính!" Chu Toán xoa tai quyết đoán đáp.

"Đáng đời!" Sau khi Thẩm Hiểu Tinh xuống lầu, Kỳ Thiện cười trên nỗi đau của người khác nói.

Chu Toán thấy cô vui vẻ, cười đến nổi mí mắt cong cong, sớm ném chuyện không vui lúc chiều đến chín tầng mây. Anh cũng vui vẻ trở lại, nói: "Ôi, Tiểu Thiện, suýt nữa thì tôi quên một chuyện. Tuần trước đi leo núi, tôi nhặt được một khúc gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo. Gọt một dao, người thấy cũng thơm thơm, cậu nói xem có phải tôi nhặt được bảo bối rồi không?"

"Khúc gỗ rất thơm... chẳng lẽ là trầm hương?" Kỳ Thiện không tin Chu Toán sẽ gặp may như vậy, nhưng không kiếm được sự tò mò, "Khúc gỗ đó ở đâu, tôi đi xem thử."

"Ở trong sân nhà tôi. Bây giờ đi hả? Ngày mai nó cũng đâu có mọc chân chạy mất."

"Tôi chỉ nhìn một cái thôi, xem xong thì về ngay, nhanh lắm."

Mắt của Kỳ Thiện sáng bừng bừng, Chu Toán cũng không muốn khiến cô mất hứng. Hai người xuống lầu nói với Thẩm Hiểu Tinh một tiếng. Trời vừa tối chưa lâu, nhà Chu Toán cách nhà Kỳ Thiện không quá mười mét, hai nhà bọn họ chạy qua chạy lại là chuyện bình thường. Thẩm Hiểu Tinh dặn dò Kỳ Thiện đừng về trễ quá, rồi cho họ ra cửa.

Phùng Gia Nam và Chu Khải Tú đều chưa về, nhà Chu Toán chỉ có người giúp việc ở nhà. Kỳ Thiện không vào nhà, ngồi xõm ở góc sân, nường theo ánh sáng của đèn đường bên ngoài nghiên cứu khối gỗ kia.

Chu Toán hứng trí bừng bừng hỏi: "Sao rồi, có phải là trầm hương mà cậu nói không?"

"Hơi có mùi, hàm lượng dầu cũng cao, dùng để làm củi đốt là vừa đẹp."

Nghe Kỳ Thiện nói như vậy, Chu Toán có chút thất vọng. Khối gỗ này cũng khoảng mười mấy cân, uống công anh vất vả mang nó về, còn bị mẹ mắng làm bẩn sân.

Nếu đã là phế liệu, anh cũng không định để lại cho chướng mắt, đang tính cùng với Kỳ Thiện mang đi vứt, thì trong sân bỗng vang lên tiếng đỗ xe. Kỳ Thiện nghe thấy định đứng dậy chào hỏi, bên vai lại bị anh dùng lực ấn xuống. Chu Toán chau mày, ý bảo không được lên tiếng.

Tường bao ở sân nhà Chu Toán làm bằng lan can sắt, bên trong còn trồng cây thạch nam lá đỏ được cắt tỉa cao đến ngực. Hai người bọn họ đều ngồi xổm ở trong góc, chỉ có thể thông qua khe hở rậm rạp của vòm cây nhìn thấy bắp chân và giày của hai người ngoài tường.

Đôi giày không nhiễm hạt bụi của nam giới có lẽ là của chú A Tú, mà đôi giày cao gót màu xanh ngọc đứng sát bên cạnh ông... Trong ấn tượng của Kỳ Thiện dì Gia Nam rất ít mang những đôi giày có màu sắc tươi sáng như vậy. Cô bỗng cảm thấy căng thẳng, không nhin được nhìn Chu Toán một cái, anh cũng đang nhìn chăm chăm bên ngoài, khuôn mặt ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ được nét mặt hiện giờ của anh.

Người bên ngoài không hề phát hiện bên trong vòm cây có người. Kỳ Thiện nghe được tiếng nuốt nước miếng rất khẽ của chính mình, cô luôn cảm thấy như vậy không ổn lắm, bị người lớn phát hiện, nói không chừng còn cho rằng cô và Chu Toán đang làm chuyện xấu gì đó. Đang rầu rĩ, đôi giày cao gót màu xanh ngọc kia lại tiến về phía trước nửa bước, hơi kiểng gót giày, hai đầu của mũi giày cơ hồ đang dính lại với nhau.

"Bố, bố về rồi à!" Chu Toán không hề báo trước bỗng nhiên đứng dậy khiến Kỳ Thiện giật nảy cả mình. Cô hơi do dự một chút, cũng đứng bên cạnh anh. Hai người bên ngoài tường cũng bị giật mình, cô gái trẻ thân hình duyên dáng rút bả vai lại một chút, tay vẫn đặt trên ngực Chu Khải Tú vài giây, rồi mới vội thu về, người cũng lùi lại vài bước.

Chu Khải Tú nhìn rõ là Chu Toán và Kỳ Thiện, thu lại thần sắc kinh ngạc, nghiêm mặt hỏi: "Hai đứa bọn con lén lén lút lút trốn ở đây làm gì?"

"Còn không phải là Kỳ Thiện..." Chu Toán dùng cánh tay huých Kỳ Thiện một cái. Kỳ Thiện như vừa tỉnh mộng, lấp bắp nói: "Con, chúng con đang xem khúc gỗ A Toán nhặt về, cậu ấy nói là trầm hương... chú A Tú, bọn con không phải cố ý trốn ở đây đâu."

Chu Toán để Kỳ Thiện nói là do anh biết trong mắt bố mình, Kỳ Thiện đáng tin hơn anh nhiều, lời nói ra càng đáng tin hơn. Quả nhiên, sắc mặt Chu Khải Tú hòa hoãn lại, gật đầu nói: "Ừ, không còn sớm nữa, đừng nghịch ngợm với nó nữa."

Kỳ Thiện nhân cơ hội định chuồn, Chu Toán lại kinh ngạc hỏi bố: "Ừa, mẹ con đâu? Con còn tưởng hai người về cùng chứ?"

Sự tò mò của Chu Toán hết như xuất phát từ nội tâm, nhưng trong lòng Chu Khải Tú biết tổng, cũng đã một thời gian ông không cùng đi cùng về với Phùng Gia Nam, Chu Toán thân là con trai làm sao mà không biết chút gì được chứ. Cách hàng lan can bằng sắt, ánh mắt Chu Toán nhìn thẳng vào mặt Chu Khải Tú. Chu Khải Tú bỗng cảm thấy khuôn mặt giống mình như đúc lúc này đây lại có đôi mắt thuộc về Phùng Gia Nam, đang lạnh nhạt mang theo sự trào phúng quen thuộc nhìn chăm chăm vào ông.

Loại cảm giác này khiến Chu Khải Tú cảm thấy lạnh sống lưng. Ông vốn dĩ chẳng cần thiết phải giải thích với hai đứa nhóc này, nhưng bây giờ không nói gì đó ngược lại có vẻ không mấy thích hợp, đặc biệt là Kỳ Thiện cũng ở đây, mang vẻ mặt mờ mịt, chốc lát nhìn ông, chốc lát lại nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh ông.

"Đây là Tiểu Trần bộ phận tiêu thụ ở công ty, tối nay chúng ta cùng nhau đi gặp khách hàng."

"À, bộ phận tiêu thụ..." Chu Toán lộ ra vẻ mặt bưng bình, quay đầu hỏi Kỳ Thiện, "Tiểu Thiện, môn ngữ văn của cậu tốt hơn tôi, "tiêu thụ" có nghĩa là "bán" sao?"

"Hả?" Kỳ Thiện cũng nghe ra anh cố ý nhấn mạnh chữ "bán" kia, hé miệng không biết phải tiếp lời như thế nào mới tốt.

Chu Khải Tú không ngờ con trai sẽ nói như vậy, sắc mặt khế biển, quát lớn: "Không biết lớn nhỏ, mẹ con dạy con thế hả?"

"Xin lỗi, là thế này, tối nay Chu tổng uống chút rượu nên không tiện lái xe, tôi đưa ông ấy trở về." Cô gái trẻ đứng cạnh cửa xe này giờ nhìn không được cũng mở miệng giải thích.

"Con làm sao biết ai lớn ai nhỏ?" Chu Toán mặt không cảm xúc đáp, "Bố, là bố bảo những chuyện liên quan đến học hành phải học hỏi Kỳ Thiện. Chuyện cô ấy không hiểu, hay bố dạy con đi?"

"Em lái xe về công ty trước đi." Chu Khải Tú thấp giọng dặn dò cô gái một câu, cô ta gật gật đầu, nghe lời ngồi vào xe, trước khi đóng cửa xe, trong ánh mắt ẩn hiện chút lo lắng. Chu Toán làm như không thấy cô ta. Từ lúc gặp mặt đến giờ, anh chưa từng để cô ta vào mắt, cũng chẳng thèm nghe cô ta nói, cứ như không có sự tồn tại của con người này.

Chiếc xe cuốn bụi đi xa, Chu Khải Tú cũng đi vào sân nhà mình.

"Con về đây. Tạm biệt chú A Tú." Kỳ Thiện nóng lòng rời khỏi hiện trường.

Chu Khải Tú nói với con trai: "Trời tối rồi, con đưa Tiểu Thiện về đi."

Chu Toán biết rõ thời khắc này bố mình không muốn đối mặt với mình, nên cũng phối hợp, đẩy lưng Kỳ Thiện một cái, nói: "Đi thôi." Anh lướt qua bên cạnh Chu Khải Tú, dừng bước, tốt bụng nhắc nhở: "Bố, trên áo của bố có một nút vẫn chưa cài."

Chu Khải Tú vẫn luôn chú ý dáng vẻ bề ngoài, cũng thường dùng "Mũ phải thẳng, khuy áo phải cài, giày và tất phải chỉnh tề, dây giày phải cột

chặt" trong "Đệ tử quy" để giáo dục con.

Bước chân của Kỳ Thiện càng nhanh, nhưng cô vẫn nghe rõ ràng lời nói của chú A Tú đằng sau.

"A Toán, dạo này những chuyện khiến mẹ con phiền lòng đã đủ nhiều rồi!"

Chu Toán không ngoảnh đầu, một mực đi cùng Kỳ Thiện về hướng nhà cô.

Anh người cao chân dài, vài bước đã vượt qua cô, lúc đứng ở trước cửa nhà đợi cô, trên mặt mang vẻ mất kiên nhẫn, "Lề mề cái gì thế, chẳng phải cậu kêu gào đòi về nhà à?"

Tiếng đóng cửa vọng lại từ phía cách đó không xa, Chu Toán đã vào phòng. Kỳ Thiện không trách Chu Toán lấy cô để xả giận, cô có hơi hối hận, nếu không phải tối nay cô nhất quyết phải đi xem khúc gỗ mục kia cho bằng được, không chừng anh vẫn còn đang ở nhà cô vui vẻ ăn chè đậu đỏ, sẽ không gặp phải cảnh tượng buồn lòng kia.

Chu Toán đã không còn mang bộ dáng thờ ơ như lúc đứng trước mặt bố và người phụ nữ ban nãy. Hơi thở của anh dồn dập hơn bình thường rất nhiều, bàn tay đặt trong túi quần cũng không tự chủ được cuộn chặt lại thành nắm đấm. Kỳ Thiện vốn dĩ không giỏi ăn nói, cũng biết trong tình huống này bất kỳ lời an ủi nào cũng không thể khiến anh dễ chịu, chỉ có thể im lặng đứng bên cạnh anh.

"Vỡ kịch nhà chúng tôi đặc sắc không?" Chu Toán thấp giọng hỏi, không đợi Kỳ Thiện trả lời liền bảo: "Ông ta thế mà còn muốn bịt miệng tôi, cậu nói có buồn cười không cơ chứ? Nếu ông ta sợ mất mặt, để ý đến cảm nhận của vợ ông ta một chút thôi, thì sẽ không đưa loại phụ nữ như thế đến tận cửa nhà mình!"

Bên ngoài không ít lời đồn liên quan đến chuyện phong lưu của chú A Tú, nhưng Kỳ Thiện rất khó để nghĩ xấu về một người ngọc thụ lâm phong như chú ấy. Nhưng cô có thể nói gì đây, mặc dù cô vẫn mơ hồ đối với chuyện nam nữ, nhưng vẫn cảm thấy hai người ban nãy tuyệt đối không phải quan hệ cấp trên cấp dưới thông thường. Chu Toán chắc có lẽ cũng là lần đầu tiên bắt gặp, khó trách anh phần nộ như thế.

"Cậu có nói với dì Gia Nam không?" Kỳ Thiện buồn rầu nói.

Chu Toán cúi đầu nhìn chiếc bóng của hai người kéo dài dưới ánh đèn đường, trầm mặc một lát rồi nói: "Chuyện ban nãy cậu xem như chưa từng thấy đi."

Kỳ Thiện liên tục gật đầu, đặt tay lên cánh tay Chu Toán, "A Toán, đây không phải là chuyện chúng ta có thể quản được."

Chu Toán không nói gì nữa. Kỳ Định đi ra đổ rác nhìn thấy bọn họ, gọi hai đứa vào nhà, đừng đứng bên ngoài kẻo bị muỗi cắn. Vừa hay bây giờ Chu Toán cũng không muốn về căn nhà kia. Thẩm Hiểu Tinh thấy sắc mặt hai đứa có gì đó không ổn, rõ ràng lúc đi còn vui vẻ như thế. Bà chỉ cho rằng hai đứa trẻ lại cãi nhau, cũng chẳng lấy làm lạ, đợi Kỳ Thiện lên lầu tắm rửa, bà kéo Chu Toán cùng đập quả óc chó ăn.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 7: Yêu Thương Càng Sâu, Tổn Thương Càng Nặng

Lúc Chu Toán về nhà, xe của Phùng Gia Nam đã đỗ ở ngoài sân. Anh trốn về phòng của mình, đánh răng rửa mặt xong liền lên giường nằm đọc cuốn truyện tranh mới mua, nghe thấy tiếng gõ cửa, chưa đợi anh kịp lên tiếng, người bên ngoài đã bước vào.

Phùng Gia Nam lau mái tóc ướt nhẹp, ngồi xuống cạnh cậu con trai đang chằng buồn ngẩng đầu lên. Đã suốt một tuần bà chưa được nhìn thấy tâm can bảo bối của mình, rất muốn hỏi con ở trường ăn uống thế nào, học hành ra sao, vết thương cũ ở đây chằng khi vận động có vấn đề gì không, có gặp được chuyện vui hay đụng phải nỗi buồn gì không... Phùng Gia Nam là người phụ nữ của công việc, là nhóm người đầu tiên làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài, đảm nhiệm chức vụ quản lý cấp cao về mảng nhân sự của công ty đã nhiều năm, mỗi ngày xử lý chuyện cấp dưới đều thuận buồm xuôi gió, duy nhất có cậu con trai trước mắt này, cho dù bà làm gì hay nói gì đi chằng nữa, đều giống y như đang kích thích tâm lý phản nghịch của anh vậy. Tuần trước vì chuyện tìm gia sư cho anh, hai mẹ con đã có chút không vui, hôm nay Phùng Gia Nam đặc biệt tan làm sớm đi đón Chu Toán, muốn đưa anh và Kỳ Thiện đi ăn bữa cơm, nhưng anh lại cố ý chạy đi đá bóng.

"Con cứ bắt nạt Tiểu Thiện mãi. Một bọc quần áo bẩn như thế lại bảo con bé khiêng lên xe giúp con, không cảm thấy kỳ cục hả?" Phùng Gia Nam chọn một vấn đề mở đầu tương đối an toàn để tâm sự với con trai.

"Không cảm thấy." Chu Toán lật cuốn truyện tranh.

"Gần đây thầy Tôn của bọn con không gọi điện thoại cho mẹ để tố cáo, xem ra gần đây thái độ học hành của con cũng tạm tạm nhỉ."

"Được rồi đấy, con đã một tuần không nộp vở bài tập rồi. Mẹ chủ động gọi điện thoại cho lão Tôn, thầy ấy không nói với mẹ à?"

"Không sao cả, chuyện học hành ngoài hứng thú ra, còn phải chú trọng phương pháp nữa. Mẹ có một người bạn là gia sư rất giỏi, tính cách cũng thú vị, có thời gian thì mình gặp gỡ một chút nha con?"

"Mẹ hẹn với cô giáo khi nào?"

"... Chiều mai được không?"

"Nói không chừng ngay cả tiền học mẹ cũng đóng luôn rồi, con nói không gặp, chẳng lẽ mẹ bảo người ta khỏi đến hả?"

"Không đâu."

Phùng Gia Nam tâm tính kiêu ngạo, cho dù là ở công ty hay ở nhà đều là người nói một là một, nói hai là hai. Bà tự thấy bản thân đã nhún nhường với con trai lắm rồi, cũng đã rất chú trọng đến phương pháp giáo dục và cách thức nói chuyện với con, nhưng vẫn không cẩn thận bị chọc tức, lộ ra bản tính cứng cỏi ngày thường.

"Vậy thì đúng rồi, cần gì phải vòng vo hỏi con làm gì nữa?"

"Nếu con trai của mẹ thích nói thẳng, vậy thì mẹ cũng nói thẳng luôn." Phùng Gia Nam cầm lấy cuốn truyện tranh trên tay Chu Toán liếc vài cái, nói: "Con thích hội họa, cũng được, có thể nhờ chú Định lúc rảnh rồi dạy cho con một chút. Nếu con có hứng thú với âm nhạc, mẹ cũng có thể tìm giáo viên tốt nhất cho con, giúp bù lại kiến thức cơ bản bị hổng lúc nhỏ. Con người ai cũng đều có sở thích, nhưng mẹ sâu sắc đề nghị con không nên dùng những thứ này làm phương thức mưu sinh cho ngày sau."

"Xem ra mẹ không thích con trở thành học sinh nghệ thuật lắm."

"Con sớm muộn gì cũng phải tiếp nhận công ty của bố con, cần gì phải cực khổ lãng phí thời gian học đại học vào những thứ không liên quan này?"

Chu Toán không hề cảm thấy quá kinh ngạc. Hoặ là anh đã sớm quen rồi, giống như hồi học tiểu học anh thích chạy ngẩn, thầy giáo thể dục bấy giờ cũng nói anh là mầm non tốt, có ý muốn bồi dưỡng. Nhưng một câu "vận động quá mức có hại cho sức khỏe" của mẹ anh, giấc mộng điền kinh của anh cứ như vậy đặt dấu chấm hết. Rất nhiều người nói anh thừa kế chất giọng trầm ấm dễ nghe của bố, hai năm trước anh phát hiện bản thân rất có hứng thú với việc ca hát, chẳng qua chỉ lén trốn đến quán bar có nhóm nhạc biểu diễn với bạn bè vài lần, định học một ít nền tảng về phương diện này, chẳng biết làm sao lại bị Phùng Gia Nam biết được, sau đó kế hoạch liền bị dập tắt từ trong nôi. Từ nhỏ đến lớn anh tham gia lớp học ngoại khóa nào, học loại nhạc cụ nào, báo danh vào trường nào, chia lớp lúc phân ban tự nhiên - ban xã hội cũng không do anh quyết định. Anh đấu tranh giành cơ hội chuyển vào ở trong ký túc xá tại trường để cách xa bà ấy, nhưng chẳng hiểu vì sao lại bị phân vào phòng ký túc xá bốn người mà nhà trường chỉ có vốn vẹn mấy căn, không cần chen chúc với những bạn học khác một phòng tám người, bạn cùng phòng của anh cũng là những người "ôn lương cung kiệm nhường, "may mắn" như thế đấy.

Không sai, nếu nói bố anh là kẻ bất trung với cuộc hôn nhân của họ, vậy mẹ anh chính là người cuồng kiểm soát. Đã như vậy nhưng Chu Toán lại không thể thẳng thắn bày tỏ sự phẫn nộ của mình, bởi vì tất cả mọi người, bao gồm cả bản thân anh đều biết, Phùng Gia Nam chỉ là quá quan tâm đến anh, bà muốn bao bọc con trai của bà, dùng phương thức của chính bà.

Chu Toán là đứa trẻ bị sinh non, chưa đến tám tháng đã chào đời, vì bị sinh non mà mắc phải đủ thứ bệnh, người nhà đã chuẩn bị tâm lý không thể

giữ được anh. Trong quá trình sinh con Phùng Gia Nam đã phải chịu không ít đau đớn, bác sĩ nói sau này bà rất khó có con được nữa. Nuôi trong lồng ấm hơn một trăm ngày, khi mọi chỉ số của đứa trẻ đều gần như bình thường được y tá bế đến trước mặt Phùng Gia Nam, thân hình gầy gò ốm yếu sau khi sinh ấy khóc lóc đau đớn và bà thề rằng sau này sẽ không bao giờ để anh xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Trước năm ba tuổi, Chu Toán "gắn bó keo sơn" với bác sĩ, tất cả những loại bệnh mà trẻ con dễ bị mắc phải, anh hầu như đều đã từng bị, nếu không phải Phùng Gia Nam hết lòng chăm sóc, thì chưa chắc anh đã sống được đến ngày hôm nay. Sau nữa, dưới sự điều trị và vận động thích hợp, anh dần dần giống như những đứa trẻ bình thường khác, thậm chí còn hoạt bát hiếu động hơn những đứa trẻ bằng tuổi, nhưng sự bảo bọc thái quá của Phùng Gia Nam dành cho anh cứ mãi kéo dài cho đến nay.

Những đồ dùng hằng ngày hay đồ ăn thức uống của Chu Toán đều thông qua sự tuyển chọn tỉ mỉ của Phùng Gia Nam, xác định an toàn rồi mới được phép sử dụng. Khoảng hai tuổi rưỡi, anh không cần thận bị thương sau gáy, từ đó ngay cả trên tường trong phòng chơi game cũng phải bọc một lớp xốp chuyên dụng. Hồi mẫu giáo Chu Toán chỉ học mỗi lớp lá, bởi vì Phùng Gia Nam sợ anh còn nhỏ, sức khỏe yếu, sẽ dễ bị lây bệnh truyền nhiễm từ bạn học. Kỳ Thiện dường như là người bạn duy nhất mà Phùng Gia Nam yên tâm khi chơi cùng với anh, cô là con gái, ngoan ngoãn, hiền lành, sẽ nhường nhịn Chu Toán, hơn nữa quan hệ của hai nhà lại vô cùng thân thiết. Chỉ có ở nhà Kỳ Thiện, Chu Toán mới có thể tạm thời thoát li khỏi ánh mắt của mẹ anh, hồi còn nhỏ tất cả những đồ ăn vật mà anh từng ăn đều là Kỳ Thiện cho anh, trước hồi tiểu học bà đều đóng vai trò là người "bảo vệ con trai". Tuy Kỳ Thiện thích nhất gọi Chu Toán là "Tiểu Kiêu", khiến anh tức tối, nhưng anh cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Phùng Gia Nam cuối cùng cũng suy xét lại phương pháp giáo dục con cái của bản thân dưới cái lắc đầu của chồng và sự khuyên nhủ không ngừng

của người bạn thân Thẩm Hiểu Tinh, một phút trước bà thừa nhận bản thân mình quả thực có chút quá đáng, yêu thương quá đôi khi cũng chính là tự hại con, nhưng một giây sau bà lại phát hiện con trai có thể đang trong tình huống "nguy hiểm", bà lại không nhịn được muốn bảo vệ anh dưới đôi cánh của mình. Cuộc đời này của bà chỉ có mỗi đứa con trai này thôi, con trai thông minh lại dễ nhìn, kế thừa tất cả ưu điểm của bà và Chu Khải Tú, là miếng thịt trong tim bà, con mà có chuyện gì, bà cũng không sống nổi nữa. Phương pháp bảo vệ anh tốt nhất chính là không được để anh mất kiểm soát.

Những đứa trẻ trưởng thành trong môi trường giống như Chu Toán rất dễ trở nên cực đoan, hoặc là yếu ớt đến cực điểm, không thì sẽ phản nghịch đến cực độ. Chu Toán hiển nhiên là về sau. Anh vẫn chưa trưởng thành, không thoát li được sự kiểm soát của mẹ, vì vậy anh nuốt giận trong lòng, càng là những thứ mẹ anh thích, anh lại càng ghét, những chuyện bà muốn làm, anh lại làm ngược lại hoàn toàn. Mặc dù có một số chuyện anh không nhất thiết phải làm như vậy, có một số thứ anh không nhất định là thích, nhưng bởi vì Phùng Gia Nam không chấp nhận, nên anh lại cứ muốn thử, nhìn bộ dạng sốt ruột của bà cũng là một thú vui.

Chu Toán rất muốn hỏi, cái gì mới gọi là "chuyện chính đáng", "chuyện nên làm"? Là trở thành người thành công như bà và bố anh, sống cuộc sống người người hâm mộ, sau lưng lại chuyện ai người nấy làm? Nếu như đúng là như vậy, anh thà rằng cả đời lông bông.

Anh ngoài miệng chẳng nói gì. Nếu như dùng lời nói và hành động cũng không thể thay đổi được, vậy thì cần gì phải hao tâm tổn sức.

Phùng Gia Nam gấp cuốn truyện tranh của con trai lại đặt lên đầu giường, dặn dò: "Đừng xem nữa, nằm đọc sách hại mắt lắm."

"Vâng." Chu Toán gãi đầu lên hai tay, "Con buồn ngủ rồi."

Phùng Gia Nam chỉnh đèn tối lại cho anh, lại nói: "Hôm nay mẹ nhìn thấy dì giúp việc phơi quần áo cho con, mấy cái quần jeans lủng lỗ của con là sao vậy? Không đẹp mắt. Có thời gian chúng ta cùng nhau dạo phố, gọi thêm cả Tiểu Thiện đi cùng nha?"

Chu Toán nhăn nheo với "sự quan tâm" từ chân tơ kẽ tóc của mẹ. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai đôi giày dính sát vào nhau ngoài vòm cây. Anh thấy mẹ mình phiền phức, lại thấy bà thật đáng thương.

"Mẹ lo cho mình đi!" Anh quay lưng lại nói với bà.

Phùng Gia Nam ngăn người, bà cho rằng con trai đang nói đến chuyện khiến bà nuốt không trôi gần đây.

Ông nội của Chu Toán qua đời đã được 5 năm, mấy anh em Chu Khải Tú thương lượng nhân cơ hội về quê tế tổ lần này, dời mộ phần của bố đến nơi "phong thủy tốt", nhân tiện hợp táng cùng với người mẹ đã khuất ba năm trước. Trước đây mỗi khi nhà dưới quê có việc gì Chu Khải Tú cũng đều sẽ hết sức cố gắng dành Phùng Gia Nam, hy vọng bà có thể cố gắng sắp xếp đi cùng mình. Nhưng lần này ông lại rất thông cảm cho công việc bận rộn của bà, chủ động bảo đường về quê vất vả, chuyện lần này chỉ là chuyện vặt vãnh, bảo bà ở nhà với con trai là được rồi. Đối với chuyện tế tổ lần này, trước mặt bà mấy anh em của ông cũng lập lờ qua loa.

Phùng Gia Nam há lại có thể dễ dàng bị qua mặt như vậy, bà đã ngầm đoán được ông có ý định khác, rất có thể là liên quan đến chuyện bà để ý nhất kia. Chu Khải Tú có lẽ cũng đoán được bà đang cảnh giác, hai người chỉ là không nói thẳng ra, nhưng trong lòng đã ngầm ngầm so đo rồi. Nửa tháng nay hai vợ chồng họ đều chia phòng ngủ, không ai chịu nhường bước trước.

Không biết từ lúc nào, ngay cả cái vĩa bọn họ cũng cảm thấy tổn sức? Phùng Gia Nam thầm cười khổ, bà thậm chí còn hoài niệm về những ngày

tháng hai người hễ một lời không hợp liền động tay động chân, ít nhất còn biết được đối phương thật sự đang nghĩ gì. Lúc ấy bọn họ quả thật đã từng cãi cọ, sau đó cũng từng thực sự hòa hợp như lúc ban đầu.

"Bố của bác cả gái bị bệnh nặng, đưa đến bệnh viện chỗ chúng ta kiểm tra, vợ chồng hai bác với mấy người anh của bác gái cũng đến đây. Ngày mai chú ba mời cả nhà ăn bữa cơm, con cũng đến đi." Phùng Gia Nam đứng dậy nói với con trai.

"Người nhà của bác cả gái, đây là thân thích gì chứ? Cậu của em họ mẹ dì hai đến đây, có cần đi nghênh đón luôn không? Ngày mai con có hoạt động ngoại khóa bên nhóm mô hình máy bay." Chu Toán không cần nghĩ ngợi gì đã cự tuyệt luôn.

Nếu đổi lại là trước đây, Phùng Gia Nam chưa chắc sẽ ép buộc con trai đi đến những nơi như vậy, nhưng nghĩ đến tình cảnh ngày hôm nay của mình, bà cô độc một mình đối diện với cả đám người nhà chồng, cho dù bà có mạnh mẽ mấy đi chăng nữa, cũng sẽ có vài phần mỗi mọt kiệt sức.

Phùng Gia Nam thở dài, nói: "A Toán, dù gì thì con cũng là con của mẹ." Con trai lớn rồi, càng ngày càng có chính kiến của bản thân, bà sắp không thể nhìn thấu những tâm tư suy nghĩ của con nữa rồi, cũng chẳng kiểm soát được nữa, nhưng lúc này, con trai mới là người duy nhất có thể đứng bên cạnh bà.

Bà ngồi ở cạnh giường một lát, nghe thấy tiếng lầm bầm của con trai: "Hoạt động ngoại khóa của con ngày mai đến sáu giờ rưỡi là xong. Mẹ đưa địa chỉ cho con, lúc đó con tự đến."

Sau khi kết thúc hoạt động ngoại khóa, Chu Toán vội đến nơi chú ba mời ăn cơm, anh nghiễm nhiên là người đến muộn nhất. Những người trong phòng có người anh quen mặt, cũng có những người chỉ biết sơ sơ.

Bố mẹ anh đang ngồi ở bên trong, khiến anh ngạc nhiên là Kỳ Thiện cũng có mặt ở đây.

Phùng Gia Nam nhìn thấy con trai, trên mặt nở nụ cười, vẫy tay gọi Chu Toán đến bên cạnh. Chu Toán kéo chiếc ghế bên cạnh Kỳ Thiện ngồi xuống, nghe thấy mẹ anh nói: "Dù sao thì tối nay nhà Tiểu Thiện cũng không có người nấu ăn, nên mẹ kéo con bé tới đây luôn."

Chu Toán nhớ lại, tuần trước chú Định đã nói phải đi sưu tầm tư liệu với liên đoàn nghệ thuật, mẹ Thiện chắc là lại tăng ca, chuyên đề nghiên cứu của bọn họ gần đây có hạng mục quan trọng, bận tối mắt tối mũi.

Kỳ Thiện cười cười với Chu Toán, anh trợn mắt. Anh trốn còn chẳng kịp, cô lại ngu ngốc mà chạy đến nơi này ăn chực.

Dưới sự nhắc nhở của bố mẹ, Chu Toán chào hỏi bà con họ hàng gần xa một lượt, tuy thái độ hời hợt, nhưng không hề thiếu sự lễ phép. Chu Khải Tú cảm thấy vui trong lòng, Phùng Gia Nam chỉ cười không nói gì.

Chu Khải Tú sinh ra ở một vùng nông thôn vô cùng xa xôi, nghe nói thời tổ tiên bọn họ cũng từng có một thời hiển hách, sau này vì chạy nạn trong chiến tranh, mấy trăm năm trước trốn vào một vùng núi hẻo lánh rồi cắm rễ ở đó luôn, trở thành một trong những người dân tộc Hán ít ỏi ở nơi đó. Đối với cách nói này, Phùng Gia Nam trước giờ chỉ cười cho qua chuyện, nếu cứ tính ngược như vậy, chẳng phải bọn họ lại có cả quan hệ với Chu Công luôn à? Con người thường là thiếu thứ gì thì lại càng coi trọng thứ ấy, bà chưa từng kiêng kị chuyện xuất thân từ chân đất của đời ông nội mình, điều này không phải là trở ngại khi bố bà là người cất nhắc ở giai đoạn quan trọng nhất trong sự nghiệp của Chu Khải Tú.

Nhà họ Chu đến đời Chu Khải Tú, tổng cộng có ba anh em ruột. Anh cả thật thà chất phác, làm nông ở quê thuận tiện chăm sóc bố mẹ luôn. Chu Khải Tú đứng thứ hai, là người xuất sắc nổi trội nhất trong dòng tộc nhà họ,

bất luận là tướng mạo hay tính cách. Mười mấy tuổi ông đã tự ra ngoài đi học, là sinh viên đại học xuất sắc hiếm thấy ở quê thời bấy giờ, bố mẹ ông thời còn sống vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo. Người thứ ba là cũng là một truyền kỳ, đầu óc ông ta linh hoạt, không học cao hiểu rộng, từ nhỏ đã cùng với mấy người ở quê ra ngoài làm việc, từ công nhân phụ hồ đến nhà thầu, sau đó lại mở công ty, vinh quang giàu có một cõi. Có một khoảng thời gian ông ta trở thành trụ cột kinh tế trong gia đình, nuôi anh hai học xong đại học, lại thường xuyên gửi tiền về nhà chăm sóc bố mẹ già và anh cả.

Năm Chu Toán học cấp một, chú ba khuyên bố anh tạm bảo lưu chức vụ không lương để làm kinh doanh. Chu Khải Tú xuất thân từ ngành hóa chất, ban đầu dựa vào ba mươi ngàn tiền vốn đăng ký thành lập một công ty kỹ thuật sinh vật, quy mô không lớn, lợi nhuận tạm ổn. Bấy giờ bố của Phùng Gia Nam, cũng là bố vợ của Chu Khải Tú còn tại chức, mối quan hệ này đối với Chu Khải Tú mà nói bất luận là tiền vốn hay là quan hệ đều có sự giúp đỡ rất lớn, lại thêm ông vốn thông minh, mắt nhìn chuẩn, tâm tư ổn trọng, nhân duyên tốt. Trong sáu năm ngắn ngủi, tài sản của công ty Chu Khải Tú không ngừng gia tăng, trở thành xí nghiệp đứng thứ nhất, thứ hai về ngành hóa chất tại địa phương. Tiếp đó Chu Khải Tú mở rộng phạm vi kinh doanh, bắt tay hợp tác với em trai thứ ba. Kiến thức và sự quyết đoán của ông bù vào sự thiếu hụt của em trai, mà em trai lăn lộn ở bên ngoài nhiều năm, có đủ loại các mối quan hệ, hai người bọn họ vào thời điểm thích hợp lúc bấy giờ dùng giá cả hợp lý nhất mua được vài miếng đất, cùng với sự cải tạo đường xá ở thành phố cũ, từ đó sự nghiệp càng thêm phát triển bền vững. Mặc dù bố vợ Chu Khải Tú nghỉ hưu vài năm sau liền bệnh nặng qua đời, nhà họ Phùng cũng lụn bại theo, nhưng sự nghiệp của Chu Khải Tú chẳng những không dừng bước, mà còn dưới sự dẫn dắt của em trai kết thân được với người có sự nghiệp đang ngày một đi lên là lão Tân, hai người vừa gặp mà như đã quen biết từ lâu, từ đó dựa dẫm vào nhau, người nào người nấy đều lên như điều gặp gió.

Bác cả của Chu Toán không hề ghen tỵ với sự nghiệp thành đạt của hai người em trai, ông giống với đời cha ông của mình, có quan niệm rất mạnh về dòng tộc. Sau khi bố mẹ qua đời, liền sống ở nhà tổ của gia đình, để hai người em trai không phải lo nghĩ. Bác cả và vợ có tổng cộng bốn người con gái, người nhỏ nhất cũng đã kết hôn sinh con. Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam dưới gối chỉ có một mình Chu Toán. Mà chú ba của Chu Toán là người thú vị nhất, ông ta kết hôn sớm, cùng với người vợ đầu tiên sinh được một người con trai, cũng chính là anh họ của Chu Toán - Tử Dực. Mấy năm trước đã ly hôn với người vợ từ thuở tào khang, sau đó lại cưới thêm ba bà vợ bé, bà nào cũng đều sinh con gái. Nhà của bọn họ tuy rằng giàu có thịnh vượng, nhưng con cháu trai lại không nhiều, đây là nỗi tiếc lớn nhất của ông nội Chu Toán khi còn tại thế.

Chu Toán nghe nói, chú ba vẫn chưa hết hi vọng, đến nay vẫn còn phấn đấu sinh con trai với mấy cô nàng trẻ tuổi, nhưng đáng tiếc mấy năm trước vẫn liên tục nghe thấy lại có thêm mấy người chị họ, gần đây mới dần dần yên ổn. Còn về "bóng dáng" mơ hồ kia, Chu Toán nghĩ đến, chỉ cười lạnh. Ông bố tốt của anh không những là nòng cốt trong sự nghiệp của dòng họ, ngay cả chuyện nối dõi tông đường cũng là chủ lực.

Mối quan hệ của Phùng Gia Nam và người nhà của Chu Khải Tú không được xem là hòa thuận. Năm đó bố mẹ Chu Khải Tú không mấy vừa lòng với chuyện hôn sự của con trai. Vì cái gọi là ngẩng đầu gả con gái, cúi đầu rước con dâu. Bọn họ lo lắng với bối cảnh gia đình của Phùng Gia Nam và tính cách mạnh mẽ của bà sẽ khiến Chu Khải Tú chịu khổ. Mà trên thực tế quả thực Chu Khải Tú là người phải nhún nhường đối phương trong cuộc hôn nhân này, cho dù về sau sự nghiệp của ông vượt qua cả Phùng Gia Nam, cũng chưa từng thay đổi hình thức ở chung này.

Phùng Gia Nam có công việc của mình, không mấy để tâm đến việc nhà việc cửa, Chu Khải Tú bận rộn bên ngoài, nếu không phải sau này tìm người giúp việc, e là lúc về đến nhà ngay cả bát cơm nóng cũng chẳng có

mà ăn, chuyện này khiến người có quan niệm truyền thống như bố mẹ Chu Khải Tú nói ra nói vào rất nhiều lần. Mà Chu Toán thuở nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, không hề phù hợp với mong đợi của người lớn về "đứa trẻ mập mạp", Phùng Gia Nam vì vậy mà không ít lần bị mẹ chồng chỉ trích không biết nuôi con. Chu Khải Tú có vẻ ngoài điển trai, trời sinh có tính đa tình. Tuy rằng ông và Phùng Gia Nam có tình cảm sâu đậm, mấy năm nay cũng có vài lời đồn về chuyện phong lưu của ông. Nếu ông chủ động đề cập đến vấn đề li hôn rồi tái hôn, người trong nhà cũng sẽ chẳng có ai ngăn cản. Mà khiến mọi người kinh ngạc là, ông và Phùng Gia Nam không ngừng cãi cọ, nhưng chưa hề có ý định ly hôn với bà.

Phùng Gia Nam tâm cao khí ngạo, không giỏi xu nịnh, người nhà chồng không thích gặp bà, bố mẹ chồng có vẻ yêu thích con nhà chú ba hơn, bà cũng thản nhiên không để trong lòng. Trước đây bà chưa hề để tâm đến cách nhìn của gia đình Chu Khải Tú về mình, cũng không ngăn cản ông hiếu kính với bố mẹ, bà chỉ làm tròn bổn phận của mình, ngoài ra những chuyện khác bà mặc kệ. Sau này xảy ra một số chuyện như cái gai đâm vào tim bà, dẫn đến quan hệ của Phùng Gia Nam và người nhà Chu Khải Tú gần như tan vỡ, trong quá trình đó cũng gián đoạn mười năm không đi lại. Mãi đến khi Chu Toán dần dần lớn lên, những năm cuối đời hai ông bà cụ có nhiều vướng bận với đứa cháu này, dưới sự điều đình của Chu Khải Tú bà mới dần dần buông lỏng, bằng lòng để con trai đi lại với người nhà của chồng mình, nhưng để thân thiết với bọn họ như với người nhà thì không bao giờ có khả năng.

Bởi vì những mối quan hệ này, Chu Toán vẫn luôn lạnh nhạt với thân thích bên nhà bố mình, anh chỉ đi lại tương đối thân thiết với anh họ con nhà chú ba, trong mắt anh những người kia có cũng được không có cũng xong.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 8: Số Mệnh "Song Tử"

"Chà, lâu rồi không gặp, Tiểu Kiều nhà chúng ta lại cao lên không ít ấy nhỉ, mấy người xem có phải nó càng lớn càng giống với bố nó thời trẻ không? Không biết lại sẽ làm hại bao nhiêu cô gái nhà người ta đây."

Chú ba vừa mở miệng liền chọc ghẹo Chu Toán, dường như không nhìn thấy ánh mắt của bác cả gái đang nhìn ông ta. Người trong nhà ai mà chẳng biết Chu Toán ghét nhất là bị người khác nhắc đến cái nhũ danh đáng ghét này? Huống hồ hôm nay Phùng Gia Nam cũng có mặt, lão tam thế mà còn nhắc đến chuyện phong lưu của Chu Khải Tú năm xưa, cứ như muốn làm người ta mất hứng vậy.

Phùng Gia Nam cúi đầu uống trà, Chu Toán cũng không nổi nóng, cầm lấy chiếc khăn nóng nhân viên phục vụ vừa đưa đến lau tay, cười hì hì đáp: "Chú ba sinh con gái nhiều quá, cũng bắt đầu lo lắng cho con gái của mình rồi à."

Giọng nói của anh vẫn mang theo thanh âm khàn khàn trong thời kỳ vỡ giọng của thiếu niên, dường như nhắc đến chuyện vô cùng thú vị. Trên bàn ăn tức thì im ắng mấy giây, vài ánh mắt dừng lại tập trung trên khuôn mặt lão tam. Mặt ông ta cứng đờ, rồi cười khan, đáp: "Ánh mắt của chú ba đúng là không tốt, ai nói cháu giống hệt bố cháu? Mồm miệng trôi chảy thế này chắc chắn là giống chị dâu rồi."

"Cháu họ Chu, nếu không giống bố mẹ cháu, thế chẳng phải giống với thứ con hoang chui từ xó xỉnh nào ra à?" Nửa câu sau Chu Toán hạ thấp

giọng nói, cứ như là đang nói thầm với Kỳ Thiện bên cạnh vậy, nhưng lại đủ cho những người có lòng nghe được rõ ràng.

Kỳ Thiện đang cắn hạt dưa, nghe vậy suýt nữa thì nuốt luôn vỏ.

Phùng Gia Nam trừng mắt nhìn con trai, trước khi chồm mình kịp lên tiếng nói, "Con nít con nôi chỉ biết nói bừa."

Bác cả gái vẫn luôn im lặng này giờ nhìn khuôn mặt hơi hơi đỏ lên của Chu Khải Tú, vội vàng giảng hòa. Bà cười hòa ái với Kỳ Thiện: "Tiểu Thiện cũng thành cô gái mới lớn rồi này, nếu không ai nhắc thì suýt nữa là bác không nhận ra luôn. Bố mẹ cháu vẫn khỏe chứ? Lần trước lưng của bác trai Chu Toán bị đau, may mà có phương thuốc mẹ cháu đưa cho mới khỏi được, chút về cho bác gửi lời cảm ơn đến mẹ cháu nha."

Thẩm Hiểu Tinh làm việc ở phòng nghiên cứu thuốc đông y nào đó, Kỳ Thiện không hề nghe nói đến bà còn có qua lại với nhà bác cả của Chu Toán, chắc là chú A Tú tìm mẹ cô hỏi chuyện rồi.

Cô gọi "bác cả gái" theo Chu Toán, gật đầu liên tục nói nhất định sẽ chuyển lời cho mẹ.

Kỳ Thiện ngoan ngoãn lễ phép hiển nhiên càng dễ dàng nhận được sự yêu mến của người lớn, mọi người cũng vui vẻ tránh qua "cái gai" kia, đưa vấn đề chuyển đến trên người cô.

"Chẳng lẽ đây là "nàng dâu nhỏ" của Chu Toán mà mọi người thường hay nói đây sao?" Người nói chuyện là em dâu của bác cả gái Chu Toán. Cô ta nói rồi đánh giá Kỳ Thiện từ trên xuống dưới, trêu ghẹo nói, "Đúng là có duyên phận mà, chẳng trách hai đứa trông có vẻ thân thiết như thế. Lời của Vương đại tiên nói đúng là quá chuẩn, đáng tiếc ông ấy đã qua đời từ lâu, nếu không em cũng muốn tìm ông ấy nhờ xem giùm con gái em."

Bác cả gái vừa gật đầu vừa cười, đây là chuyện "thú vị" mà đại đa số người nhà họ Chu đều biết.

Bởi vì thời gian Chu Toán và Kỳ Thiện chào đời chỉ hơn kém nhau một ngày, cho nên năm ấy tiệc đầy năm của bọn họ được tổ chức cùng một hôm, bày gần trăm bàn tiệc náo nhiệt vô cùng. Chu Toán sinh non, bệnh tật liên miên, bởi vậy thân thích bên nhà Chu Khải Tú chỉ có nhà bác cả đại diện đến thăm, nhưng hai ông bà già trong nhà đặc biệt bảo vợ chồng bác cả đưa ông thầy bói mù nghe nói xem bói rất linh nghiệm đi cùng, hy vọng ông ta có thể sờ gân nắn cốt cho đứa cháu trai thân thể suy nhược của mình, tính toán tử vi, để xem có cách nào cho nó bình yên trưởng thành hay không. Cái tên "Tiểu Kiều" khiến Chu Toán tức đến ngứa răng ngứa lợi chính là do ông thầy bói mù này đặt, bảo rằng lấy nữ danh là tên của con gái để cho dễ nuôi.

Lúc ấy Phùng Gia Nam không hề thích mấy thứ mê tín này, vô cùng kháng cự việc thầy bói mù đụng tới con trai bà, nhưng nể mặt Chu Khải Tú không muốn làm khó ông trước mặt mọi người, nên trong lòng chỉ xem đây là sự ngu muội của mấy người nhà quê, còn Chu Khải Tú lại xem ông thầy bói mù kia như khách quý. Thầy bói mù đặt nữ danh cho Chu Toán, lại cho anh bùa hộ thân và gạo bách gia, sau đó ngồi bên cạnh vợ chồng bác cả vui đầu ăn uống. Khi vợ chồng Chu Khải Tú và vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh bế hai đứa trẻ đến bàn của bọn họ kính rượu, ông thầy bói được Chu Khải Tú gọi là "đại tiên" trước mặt mọi người, vì uống chút rượu mà người lâng lâng, rung đùi đắc ý khen Chu Khải Tú là người có tướng đại phú đại quý, mà trong mệnh nhất định có "song tử".

Bấy giờ chính sách kế hoạch hóa gia đình đã tiến hành thực thi phổ biến từ lâu, Chu Khải Tú còn là công nhân viên chức, rất khó có khả năng sẽ sinh thêm đứa nữa, huống hồ Phùng Gia Nam đã không thể sinh con được nữa. Thầy bói mù vừa dứt lời, những người ở buổi tiệc đều coi như ông ta nói bừa, chỉ có số ít người chú ý đến sự thay đổi nho nhỏ trên khuôn

mặt Chu Khải Tú, mà cánh tay đang bông con của Phùng Gia Nam cũng lặng lẽ nắm chặt, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Bác cả gái của Chu Toán nghe xong cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức kéo tay áo của "đại tiên", luôn miệng nói ông say rồi.

Tên thầy bói mù kia cũng là người tinh ranh, chuyện sở trường nhất của ông ta là đoán ý người khác qua lời nói, sự trầm mặc của chủ nhà khiến ông ta tỉnh táo vài phần, cảm thấy hình như mình đã lỡ lời, lo sợ vụt mất số tiền cảm tạ sắp tới tay, đảo đảo đôi mắt trắng dã, vội cười giải thích với mọi người, lời nói của ông mới là một nửa, câu "mệnh có song tử" của Chu Khải Tú có nghĩa là, ông ta đã biết trước được thiên cơ: trong mệnh của bé gái cùng tổ chức tiệc đầy năm chung với con trai của Chu Khải Tú hôm nay có số vượng cho nhà họ Chu, tương lai đã định sẵn sẽ là con dâu của nhà họ Chu. Giao tình của hai nhà tốt, vợ chồng Chu Khải Tú cũng sẽ xem cô con dâu này như là đứa con do chính mình sinh ra, không khác gì con ruột, vậy chẳng phải là có thêm một đứa con sao!"

Những người có đầu óc đều nghe ra sự gượng gạo trong cách nói này, nhưng đây lại là cách duy nhất hóa giải cho sự khó xử trước mắt của Chu Khải Tú. Ông nửa đùa nửa thật nắn nắn gương mặt bầu bĩnh đang lộ ra bên ngoài chiếc khăn của Kỳ Thiện, cười lớn tiếng nói với vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh: "Chẳng trách tôi càng nhìn Tiểu Thiện càng thấy thích, thì ra là còn có cách nói như vậy. Nếu hai người không chê A Toán, vậy thì cứ quyết định như thế đi. Tôi cũng nói ở đây luôn, sau này Tiểu Thiện cứ coi như con ruột của tôi."

Dứt lời ông liền ôm chặt thân hình đang cứng đờ của vợ mình, khẽ bảo: "Chẳng phải em thường nói sau này muốn A Toán cưới Tiểu Thiện về nhà sao? Đại tiên đã nói con bé chắc chắn là con dâu nhà chúng ta rồi, em không vui sao?"

Bấy giờ Thăm Hiếu Tinh mẹ của Kỳ Thiện khẽ chau mày, nhìn chồng một cái. Bọn họ thân thiết với nhà Chu Khải Tú là một chuyện, nhưng cha mẹ trên đời này nào có ai muốn mang con cái của mình ra làm bia đỡ đạn. Nhưng dù sao thì bọn họ đều là người được dạy dỗ đàng hoàng, cho dù trong lòng có chút không vui, nhưng trên mặt lại không hề thể hiện ra, chỉ xem lời nói của ông thầy bói mù kia là chuyện cười. Huống hồ sắc mặt của Gia Nam đã vô cùng khó coi, Chu Khải Tú cũng sắp không trụ được nữa, bọn họ trông thấy tình cảnh như vậy, cũng chỉ đành hóa giải tình huống khó xử cho bạn của mình trước rồi mới tính sau.

Cho nên vợ chồng Thăm Hiếu Tinh chỉ cười cười, không nói gì. Ngược lại sau khi Phùng Gia Nam tỉnh táo lại, hốc mắt đỏ bừng, trước mặt mọi người gỡ khối ngọc dương chi trên cổ xuống, nhẹ nhàng đặt vào trong khăn của Kỳ Thiện, cố gượng cười nói: "A Toán vẫn luôn uống sữa của Hiếu Tinh, Tiểu Thiện vừa nhìn thấy A Toán liền cười. Nếu như điều này là đúng thì đây cũng là phúc phần của con trai nhà chúng tôi."

Thăm Hiếu Tinh biết khối ngọc dương chi này là vật gia truyền của nhà họ Phùng, đây cũng coi như là bảo bối bên người của Phùng Gia nam, chẳng qua chỉ là một câu nói đùa, làm sao có thể nhận một món quà như thế này? Phùng Gia nam thấy vợ chồng bạn thân mình kiên quyết từ chối, chỉ đành giữ lại khối ngọc ấy, nói: "Vậy thì tôi thay Tiểu Thiện giữ thêm vài năm nữa, sớm muộn gì cũng phải cho nó."

Người nhà họ Chu và thầy bói mù đều thở phào một hơi, chuyện này liền cho qua như vậy. Nhưng đoạn "giai thoại" này của Chu Toán và Kỳ Thiện lại bị mấy nhà truyền tai nhau, những người còn nhớ chuyện này đều thích gọi Kỳ Thiện là nàng dâu nhỏ của Chu Toán. Trong quá trình trưởng thành của bọn họ, những lời đồn này vẫn chưa từng gián đoạn, thậm chí bố mẹ của hai người bọn họ đôi lúc trêu đùa cũng thường gọi đối phương là "thông gia".

"Còn chẳng phải sao!"

Đây là chuyện Phùng Gia Nam cũng ngầm thừa nhận, bác cả gái thuận theo chủ đề này nói tiếp: "Tên Vương đại tiên này tuy rằng không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại rất sáng, đừng nói sờ xương tủy mệnh, cho dù lấy quần áo người khác đã từng mặc, đồ người khác đã từng dùng, cũng có thể đoán ra hung cát. Mười mấy năm trước, trong thôn chúng tôi có người muốn thử bản lĩnh của ông ta, bèn cố ý mang một bộ quần áo của người vừa qua đời bảo ông ta tính thử xem. Ai mà biết ông ta vừa chạm tay vào quần áo, liền nói thẳng "âm dương cách biệt", ông ta chỉ tính số mệnh cho người sống. Mọi người nói xem có tài không?"

Chu Toán mắng thầm trong bụng, anh lại nghe nói lão mù họ Vương chết ngay trên đường đi chợ. Nếu ông ta thật sự liệu việc như thần như những lời đồn kia, sao lại duy nhất không tính ra ngày giờ chết của chính mình.

Nhưng anh không nói lời này ra miệng, tranh cãi mấy thứ này với bọn họ có ý nghĩa gì đâu cơ chứ? Anh âm thầm nhìn cặp bố mẹ tâm sự trùng trùng của anh, người chú thứ ba chỉ sợ thiên hạ không loạn và vợ chồng bác cả ra về lương thiện hiền lành nhưng kỳ thực đang có việc nhờ người, cùng những bà con thân thích đang mang bộ dạng xem kịch, bỗng nhiên cảm thấy cạn kiệt sức lực, ngay cả không khí trong căn phòng nay cũng khiến người ta chán ghét.

Sau cùng ánh mắt của Chu Toán dừng lại trên người Kỳ Thiện. Trong căn phòng này chỉ có mỗi một mình cô thật sự vì muốn lấp đầy bụng mà đến đây. Bất kể người bên cạnh trò chuyện vui vẻ hay là trong lời nói mang mùi thuốc súng, cô đều xem như chẳng có chuyện gì cúi đầu cắn đĩa hạt dưa trước mặt.

"Nếu Vương đại tiên đã có lời từ trước, chuyện này chắc chắn không thoát đi đâu được, chẳng trách tôi vừa nhìn liền thấy Tiểu Thiện giống người nhà họ Chu."

"Bọn trẻ con nhỏ, nói mấy lời này trước mặt bọn chúng làm gì?"

"Được, được rồi, không nói nữa... bọn chúng cũng chẳng phải là không biết gì."

"Nói không chừng vài năm nữa là được uống rượu mừng rồi..."

Kỳ Thiện đang cắn hạt dưa và đợi nhân viên phục vụ dọn món. Đường như tất cả những lời nói kia đều bị cô ngăn cách ở bên ngoài, người ta nói gì cũng không liên quan đến cô, cô sẽ không nổi giận, cũng sẽ không xấu hổ. Bởi vì nhân viên phục vụ mang món canh lên, mà cô đang lúc đói bụng lại sắp được ăn nên khóe miệng bỗng xuất hiện ý cười.

Chu Toán bỗng dừng tức giận, dựa vào cái gì mà cô không thèm đếm xỉa đến chứ? Cứ như những lời đồn hoang đường này ở trong mắt cô bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa, giống như người ta nói trời nổi sấm sẽ mưa, mà trời nắng gắt phải thu quần áo. Cô cam chịu để người khác nhào nặn cuộc đời của mình, còn cảm thấy những chuyện này đều không thành vấn đề? Chu Toán nhìn chằm chằm Kỳ Thiện một lúc, cô vẫn chưa phát hiện. Tiếng cắn hạt dưa nho nhỏ khiến Chu Toán bắt đầu cảm thấy chói tai, giống y như ý cười bên khóe môi cô khiến người ta tức giận.

Ăn, ăn, ăn, chỉ biết có ăn!

Đột nhiên tay Chu Toán quét qua đĩa hạt dưa của Kỳ Thiện.

"Có gián!" Anh nói.

Đĩa hạt dưa trước mặt Kỳ Thiện bị đổ, cô không đề phòng, bị giật mình, giơ tay muốn giữ vững cái đĩa, nhưng lại không cẩn thận làm đổ nửa ly nước trà trên bàn, vừa kinh ngạc la lên, liền thấy chiếc áo đã bị ướt một mảng trước ngực.

"Có bị bỏng không?" Phùng Gia Nam lập tức đứng dậy kiểm tra, mau chóng cầm chiếc khăn Chu Toán đưa qua lau nước trà và lá trà trước ngực cho Kỳ Thiện, trừng mắt nhìn Chu Toán, mắng: "Con bị lên cơn hả?"

Chu Khải Tú cũng nổi giận, trách mắng đứa con trai đang đứng nhìn: "Nhìn gì mà nhìn, ngay cả nói xin lỗi cũng không biết hả?"

Bác cả gái và mấy người khách nữ cũng liên tục hỏi Kỳ Thiện có bị bỏng không.

Sự lo lắng và bất an vừa hiện lên trong lòng Chu Toán đã bị lấn át bởi tiếng quát mắng của bố mẹ. Dù sao thì cũng có nhiều người quan tâm bảo vệ cô như vậy rồi!

"Cũng đâu phải con cố ý." Anh buột miệng nói.

"Chút nữa mẹ tính sổ với con!" Phùng Gia Nam khễ mắng Chu Toán, kéo Kỳ Thiện bảo: "Đi, Tiểu Thiện, dì đưa con đến phòng vệ sinh xem thử."

Tình huống đột ngột phát sinh khiến Kỳ Thiện chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào sự quần bách của mình, hơn nữa vị trí ẩm ướt lại ở trên ngực, khiến khuôn mặt cô càng đỏ bừng, quay lưng lại lau quần áo bị ướt. Nghe thấy lời nói của dì Gia Nam, liền lắc đầu lia lịa, "Không cần đâu, con tự mình tới nhà vệ sinh là được rồi. Con không sao đâu ạ, mọi người ăn cơm tiếp đi."

Dứt lời Kỳ Thiện vội vàng đi đến phòng vệ sinh dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ. Cô chỉ muốn mau chóng thoát khỏi sự chú ý của mọi người ở đây, cho dù là lòng tốt của dì Gia Nam cũng khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Kỳ Thiện đi hơn mười phút rồi mà chưa thấy quay lại. Phùng Gia Nam biết suy nghĩ của cô gái mới lớn, không nằng nặc đòi đi theo, nhưng dù sao

cũng không thể yên tâm, đang định đứng lên đi xem thử, thì nghe thấy con trai đứng dậy nói: "Con đi vệ sinh một tí, uống hơi bị nhiều nước."

Chẳng lẽ Phùng Gia Nam còn không hiểu mấy trò vặt trong lòng Chu Toán sao, thậm mắng một câu "thằng oắt con", rồi lại ngồi im.

Chu Toán đi qua đi lại trước cửa nhà vệ sinh nữ một lúc lâu, mới thấy Kỳ Thiện cúi đầu đi ra, suýt chút nữa đụng trúng Chu Toán đang nhìn trước ngó sau.

"Ra rồi à? Cậu không sao chứ?" Chu Toán liếc Kỳ Thiện một cái, không được tự nhiên hỏi.

"Ừ." Kỳ Thiện đáp một tiếng, đầu vẫn luôn cúi xuống, mắt nhìn đi nơi khác. Cô đã cởi chiếc áo len bị ướt ra, bên trong chiếc áo khoác mỏng chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng bó sát người, tuy rằng không phải trong suốt, nhưng tay của cô vẫn vòng trước ngực nơi bị ướt.

Đây không phải là kết quả mà Chu Toán muốn nhìn thấy, anh nhất thời buồn bực trong lòng, muốn chọc ghẹo Kỳ Thiện một chút, khiến cô không gặm hạt dưa nữa là được, không ngờ lại gây ra họa.

"Không sao là được rồi, tôi sắp bị bọn họ mắng chết rồi." Anh nhìn Kỳ Thiện nói.

Kỳ Thiện không lên tiếng, trên mặt không có cảm xúc gì.

Cô ấy giận rồi? Lại còn im như thóc, không nói gì, cũng không làm gì, cứ y như một "nàng dâu nhỏ" ngoan ngoãn vậy.

Cách gọi "nàng dâu nhỏ" mới bị người khác dùng để chọc ghẹo khiến trong lòng Chu Toán ngổn ngang cảm xúc, lại nghĩ đến chuyện không lâu trước đây.

"Cậu là tên gốc há? Ai bắt nạt cậu cậu cũng không có ý kiến gì à?" Chu Toán hơi bực mình, vốn dĩ muốn thể hiện sự quan tâm nhưng lời nói ra đến miệng lại bị biến thành thế này, "Người ta lấy chuyện kia ra để trêu cười, cậu còn giả vờ như không nghe thấy. Cậu có phải là con gái không? Tôi còn đỏ mặt thay cậu!"

Ly nước trà đổ lên ngực Kỳ Thiện không phải không nóng, vùng da dưới áo cô đã đỏ lên một mảng. Cảm giác đau rát trước ngực không thể nào so sánh với sự nóng bừng của khuôn mặt cô lúc này.

Kỳ Thiện sống bao lâu, thì nghe người ta nói cô và Chu Toán là "trời sinh một đôi" bấy lâu. Cô trước giờ chưa từng đáp trả, trong lòng đã sớm quen. Cô không học được sự bén nhọn nhường ấy của Chu Toán, cũng không hiểu vì sao anh lại phản kháng kịch liệt đối với chuyện này như vậy, nếu như không thích, thì cứ coi như đây là trò đùa là được rồi, cũng không thể lần nào cũng khiến người khác bị mất mặt, mà bản thân mình cũng rơi vào tình huống khó xử. Nhưng giọng điệu và kiểu cách nói chuyện của Chu Toán lúc này đây, khiến Kỳ Thiện một lần nữa sâu sắc lĩnh hội được sự chán ghét của anh đối với chuyện "trời sinh một đôi". Dù cho đây chỉ là một loại giả thiết, cũng đủ để khiến anh mỗi lần đều hùng hực lửa giận..

Kỳ Thiện không nhịn được nhìn thẳng vào mắt của Chu Toán, muốn biết bản thân mình trong mắt anh có phải thật sự đáng ghét như thế không? Cũng phải thôi, cô giống như một con ốc, là đồ đầu gỗ! Ngay cả bây giờ, rõ ràng trong lòng giống như có hàng ngàn hàng vạn đôi tay đang cào cấu nắn bóp, nhưng trên mặt cũng chỉ có vẻ kinh ngạc mà thôi.

Cô vòng qua anh tiếp tục đi thẳng về phía trước. Chu Toán lại chặn đường của cô, gặng hỏi: "Tôi có ý định thi ngành nghệ thuật, có phải cậu nói với mẹ tôi không?"

Chuyện này Chu Toán chỉ tiết lộ với mỗi một mình Kỳ Thiện, cũng chỉ là một ý niệm chợt lóe lên trong đầu thôi, nhưng chẳng bao lâu mẹ anh

đã nghe được động tĩnh, anh chẳng có lý do gì để không nghi ngờ Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện sững người, nhanh chóng nghĩ tới hôm qua trên đường từ trường về nhà dì Gia Nam có "tâm sự" với mình. Dì Gia Nam hỏi một đống chuyện về tình hình học hành của Kỳ Thiện và ý định thi đại học của cô, giống như những cuộc trò chuyện trước đây, trong đó khó tránh khỏi liên quan đến Chu Toán. Bọn họ thân thiết như mẹ con ruột thịt, trước giờ không có chuyện gì không tán gẫu được. Kỳ Thiện không thể nào xác định được bản thân mình trong lúc vô tình có bị lỡ miệng hay không, khiến dì Gia Nam nghe ra được manh mối.

Nhà bọn họ toàn là yêu tinh, trước mặt Chu Toán Kỳ Thiện còn bị ăn không sót không mảnh, nếu dì Gia Nam thật sự có lòng muốn bẫy cô, thì khó tránh khỏi trong lúc vô tình cô đã trở thành "phản đồ".

"Tôi... tôi không biết." Kỳ Thiện không muốn nói dối, giọng nói cũng có phần yếu ớt.

"Biết ngay là chuyện tốt cậu làm mà!" Chu Toán nghiêng răng nói.

"Dì ấy nói nhiều lắm, hỏi toàn là chuyện liên quan đến tôi..."

"Biết rõ là mình ngu ngốc, cậu còn không biết ngậm miệng lại?"

"Dì ấy là người lớn, tôi làm sao mà không trả lời cho được!"

"Cậu thân thiết như vậy, thế thì gọi bà ấy một tiếng "mẹ" cho rồi, dù sao thì các người cũng là người cùng đường."

"A Toán, cậu nói chuyện có đạo lý chút đi. Dì Gia Nam cũng chỉ là muốn quan tâm cậu thôi, chuyện gì cậu cũng không chịu nói với dì ấy..."

"Vậy cũng không tới lượt cậu lắm miệng!"

Mắt Kỳ Thiện đỏ au. Chu Toán càng phát cáu, giọng điệu của cô càng ngày càng giống mẹ anh, phát hiện này khiến anh không rét mà run.

"Cậu thích làm con chó theo đuôi của mẹ tôi như thế, mẹ tôi cho cậu lợi ích gì rồi?" Chu Toán cúi đầu chăm chú nhìn Kỳ Thiện, nhếch khóe miệng cười cười, giễu cợt nói, "Cậu coi mình là con dâu của mẹ tôi thật à!"

Anh nói xong im lặng chờ một lúc, chỉ đợi được sự âm ướn nơi hốc mắt và bả vai hơi run rẩy của cô.

Kỳ Thiện hít sâu vài hơi, ngoảnh mặt nói với Chu Toán: "Tôi về nhà trước, cậu nói với chú và dì một tiếng."

Cô đi rất nhanh, mấy chữ cuối cùng giọng nói đã thay đổi. Chu Toán mang theo khoái cảm của kẻ chiến thắng dõi theo Kỳ Thiện đến đoạn cuối của hành lang, siết chặt chiếc áo khoác trong tay, không hiểu vì sao chẳng còn khẩu vị. Anh tính đi lấy ba lô rồi bỏ của chạy lấy người, mặc kệ mấy người bọn họ có rắc tâm gì, để bữa cơm này đi gặp quỷ đi!

Hình như ông trời nghe thấy tiếng lòng của Chu Toán. Khi anh về đến phòng bao của nhà mình, chỉ nhìn thấy khắp nơi hỗn độn. Nguyên cả bàn ăn bị người nào đó lật đổ xuống đất, trên mặt mỗi người đều như đang xem kịch hay.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 9: Thế Giới Bóng Ma Mờ Ảo

Sau khi Chu Toán đi theo Kỳ Thiện đến phòng vệ sinh, bác cả gái vừa cười vừa nói vài câu kiểu như "đàn ông con trai lúc nào trông cũng nóng nảy hơn". Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam biết thừa hành vi của Chu Toán là hoàn toàn cố ý.

"Thằng nhóc này càng ngày càng chẳng ra làm sao!" Chu Khải Tú thờ dãi, "Cũng chẳng biết trong lòng nó nghĩ cái gì nữa."

Lão tam chen miệng: "Anh hai, chị dâu, anh chị đừng trách tôi lắm miệng. Tôi thấy Chu Toán bị anh chị chiều hư rồi, chẳng để ai vào trong mắt cả."

Phùng Gia Nam nghe vậy buông thìa canh trong tay xuống đáp: "Chúng tôi chỉ có mỗi một đứa con trai, không tự lập được như Tử Dực, cũng chẳng được như mấy cô con gái nhà mấy người, mỗi cô đều có mẹ của mình trông nom quản thúc, khó tránh khiến người khác bận lòng."

Quan hệ của lão tam và đứa con trai cả Chu Tử Dực vẫn luôn lạnh nhạt. Từ khi Chu Tử Dực lên đại học thì rất ít khi về nhà, nếu có liên lạc với người trong nhà thì chủ yếu là gọi điện thoại cho mẹ mình. Trong lòng lão tam không vui, nhưng con gái của ông ta không ít, mà con trai lại chỉ có mỗi một đứa, đương nhiên ông ta không thể cắt đứt quan hệ với nó được. Hai mẹ con Chu Toán không hện mà cùng nhau dậm vào nỗi đau của ông ta.

Trong lòng Chu Khải Tú biết vợ mình vẫn luôn bênh vực con trai, lại không nỡ khiến em trai mình bẽ mặt, nhẹ nhàng nói: "Gia Nam, mọi người

đều vì muốn tốt cho A Toán thôi, những lúc nên dạy dỗ thì cũng phải dạy dỗ nó mới được!"

"Năng lực của tôi có hạn, không biết dạy con. Anh suốt ngày bận rộn, cả ngày cũng chẳng nói được với nó mấy câu, thì làm sao hiểu được suy nghĩ trong lòng nó?"

"Em dâu à, chú hai bận rộn cũng là vì muốn gia đình có được cuộc sống tốt hơn, em hiểu cho chú ấy một chút." Bác cả gái nói thay Chu Khải Tú vài lời.

Phùng Gia Nam nhìn chông mình, khóe miệng vương ý cười lạnh, "Anh vì cái gia đình nào cơ? Chẳng lẽ chúng ta sống không tốt à?"

Trong lời nói có ẩn ý. Chu Khải Tú nhú mày. Lão tam lại nghe không lọt tai, vỗ mạnh lên bàn, nói lớn: "Chị dâu, lời này của chị là có ý gì? Chị chê anh hai tôi còn chưa đủ khó xử..."

"Anh ta có chuyện gì khó xử cơ? Tôi chưa nghe nói, các người thế mà rõ ràng hết nhỉ!"

Giọng nói của Phùng Gia Nam không lớn nhưng khí thế bức người. Chu Khải Tú biến sắc, nhẫn nại khuyên nhủ bảo: "Có chuyện gì chúng ta về nhà rồi nói."

"Ai là "chúng ta"? Tôi chỉ nhìn thấy "tôi" và một nhà lang tâm cầu phế "các người" thôi!"

Lão tam không thể nào nhịn nổi nữa, đứng bật dậy, "Anh hai, anh sợ người đàn bà này vậy hả? Để mặc chị ta cười lên đầu lên cổ anh, con trai chị ta cũng chẳng thèm để chúng tôi vào mắt! Anh không phải là chủ một gia đình sao? Có cái gì không nói ra được? Tử Khiêm vốn dĩ là con ruột của anh, chị ta không phải là không biết! Cốt nhục của nhà họ Chu chúng ta, đã ghi tên vào gia phả, ai cũng không được nói chữ "không"!"

Nhất thời, không ai đáp lời của lão tam, xung quanh tĩnh lặng như tờ, ngay cả trung tâm cơn bão là Phùng Gia Nam và Chu Khải Tú cũng ngồi im như tượng tạc.

Đã nói đến mức này rồi, lão tam cũng không giấu diếm gì nữa, nửa khuyên nửa ép buộc nói: "Chị dâu, mặc kệ chị có nhận hay không, đây đều là sự thật! Đứa nhỏ Tử Khiêm này tôi thấy không tệ, hiểu chuyện hơn A Toán, sau này cũng sẽ hiểu thuận với anh chị thôi! Nói thế nào thì anh hai của tôi cũng vẫn muốn sống tiếp những ngày về sau với chị và con, đợt trước anh ấy về quê đi thăm mẹ ruột Tử Khiêm cùng với nó, chẳng qua là đưa con trẻ đi làm tròn bốn hiếu. Cô ấy cũng đã gả cho người khác rồi, chị cần gì phải..."

"Lão Tam, đây là lời chú nên nói sao!" Bác cả trai vẫn luôn im lặng không nói cuối cùng lên tiếng cắt ngang lời nói của em trai út.

Phùng Gia Nam ngậy người nghĩ ngợi, ông ấy đi thăm mẹ ruột của đứa bé kia, chuyện này vào lúc nào? Có lẽ là hồi ông ấy nói đi công tác ở Hàng Châu. Nhưng khi ấy ông ấy đi mấy ngày, lúc về bên cạnh bà tình cảm vẫn nồng đượm như thường. Chu Khải Tú còn nói ông đã nhìn trúng một căn hộ có phong cảnh tuyệt đẹp ở bên đó. Đợi đến khi con trai kết hôn, hai người họ già rồi, có thể cùng nhau trải qua những ngày tháng còn lại ở nơi ấy. Buổi sáng bà tập yoga trong bầu không khí trong lành, còn ông tưới nước cho đám hoa cỏ ở trước sân.

Lần đó, bà gần như là tin tưởng bọn họ còn có thể cùng nhau bầu bạn đến già.

Phùng Gia Nam lặng lẽ dời tầm mắt về phía chông mình, ông đã không còn là chàng thiếu niên tài hoa năng nổ trong ký ức của bà nữa, nhưng hình dáng nửa bên mặt vẫn cứ tuấn lãng như ngọc. Ông ấy nhắm mắt, trốn tránh ánh nhìn của bà.

Phùng Gia Nam cố ý nói những lời như vậy, chính là muốn tận tai nghe thấy những chuyện cấu kết của bọn họ sau lưng bà. Nhưng khi mọi việc đã bị vạch trần, vì sao bà lại còn đau buồn hơn cả trong dự liệu?

"Thôi đừng nói nữa, món ăn đã lên hết rồi. Mọi người ăn cơm trước đi đã." Bác cả gái trừng mắt nhìn lão tam một cái, lại cười với Phùng Gia Nam.

Phùng Gia Nam đứng dậy lần đầu tiên sau khi ngồi vào chỗ, liếc nhìn một vòng những khuôn mặt đang yên lặng ngồi ở quanh bàn. Bà dùng toàn bộ sức lực rút chiếc khăn trải bàn ra, chén bát rơi xuống trong tiếng kính hô của mọi người, nói: "Các người cứ từ từ mà ăn!"

Chu Toán ngồi xe của Phùng Gia nam về nhà. Trước khi lên xe anh hỏi mẹ: "Hay là để con lái cho?"

Phùng Gia Nam còn dạy dỗ anh, nói: "Con có bằng lái hả? Lái cái gì mà lái! Mẹ còn sống một ngày, con đừng có mơ lái xe bất hợp pháp ở trước mắt mẹ!"

Cả đoạn đường hai mẹ con họ không nói với nhau câu nào, từ đầu tới cuối Chu Toán vẫn luôn nhìn về phía trước. Với tính cách mạnh mẽ của mẹ anh, sẽ không hy vọng con trai nhìn thấy bà rơi nước mắt.

Chu Khải Tú về đến nhà là chuyện của một tiếng sau. Ông gặp Chu Toán xuống uống nước ở cầu thang, hơi mở miệng, vốn dĩ định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng mới phát hiện mỗi câu mỗi chữ lại gian nan nhường ấy, chỉ có thể nhìn con trai giống như không có chuyện gì lướt qua bên người ông.

Thật ra Chu Toán chẳng hề khát nước, anh nghe thấy tiếng xe của bố mình đỗ ở ngoài sân, không nhịn được đi ra xem thử. Anh bảo dì giúp việc vốn dĩ vẫn đang lau dọn trong phòng bếp về phòng nghỉ ngơi sớm, tự mình cầm ly nước đứng dựa ở tay vịn của cầu thang. Phòng của bố mẹ anh vẫn

đóng chặt, im lặng không một tiếng động. Chu Toán thà rằng bọn họ ồn ào giống như trước đây, lâu lâu lại truyền ra tiếng vật nặng rơi xuống hoặc tiếng thủy tinh rơi vỡ, hay là một vài "động tĩnh đặc biệt" khiến anh chịu không nổi mà phải chạy sang nhà Kỳ Thiện đi trốn. Lần này anh không nghe thấy gì cả, nhưng trong lòng lại không hề nắm chắc.

Chu Toán đi ra ngoài sân muốn hít thở không khí trong lành, nhưng vì sao ánh trăng cũng khiến lòng người buồn chán đến thế? Anh vốn dĩ định quay người về phòng, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy khúc gỗ mục mà anh tưởng nhầm là gỗ trầm hương. Mới hôm qua đây, hai người bọn họ còn chụm đầu gối xõm ở trong góc kia, bộ dạng ngốc nghếch nhưng lại chuyên tâm của Kỳ Thiện vô duyên vô cớ khiến anh buồn cười, mãi đến khi xuất hiện hai đôi giày bên ngoài vòm cây... Vì cớ gì anh phải để ý đến những chuyện bẩn thỉu của đám người lớn kia chứ? Anh có thể làm được gì đây?

Sáng sớm ngày mai anh sẽ trở thành cô nhi sao? Nói không chừng trên báo còn có thêm một tiêu đề "Huyết án gia đình" nữa.

Nếu Kỳ Thiện nghe được "lời tầm phào" này, e rằng lại sẽ lên mặt dạy dỗ anh.

Nhà Kỳ Thiện vẫn chưa sáng đèn, cửa sổ phòng cô vẫn đang đóng chặt. Theo hiểu biết của Chu Toán đối với Kỳ Thiện, tám phần mười là cô đã đến đơn vị của mẹ Thiện rồi. Lúc dùng bữa tối Kỳ Thiện rời đi sớm như vậy cũng không phải không có điểm tốt, ít ra không cần để cô lần nào cũng nhìn thấy mớ hỗn độn của gia đình anh.

Chu Toán thích ở nhà Kỳ Thiện, tuy rằng cách bài trí trong nhà cô có hơi lộn xộn. Mẹ Thiện lúc nào cũng bận rộn, chú Định lại không đáng tin cậy lắm, đã bảo chú ấy tạm thời chăm sóc hai đứa nhỏ, nhưng chú ấy cũng sẽ thường quên làm cơm cho bọn họ ăn. Vì vậy khi Chu Toán bảy tuổi đã làm món trứng gà chiên vẫn còn dính vỏ và cơm trộn nước tương cho Kỳ

Thiện ăn, anh cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, Kỳ Thiện cũng không kén chọn. Hồi nhỏ anh có một kiểu hy vọng rất hoang đường, nếu anh và Kỳ Thiện bị nhận nhầm bố mẹ thì tốt biết mấy. Dù sao thì Kỳ Thiện và mẹ anh cũng hợp nhau như vậy mà. Tuy rằng Phùng Gia Nam khó thân cận, nhưng Kỳ Thiện giống như nước, cô có thể đựng được trong bất kỳ vật chứa nào. Cô cũng có thể hiểu cho tấm lòng của Phùng Gia Nam hơn Chu Toán.

Chìa khóa dự phòng của nhà họ Kỳ để ở dưới đáy của chậu hoa thứ hai bên phải, nhưng Chu Toán lại ngồi ở bậc thang nhà họ, nhặt nhánh cây ngọc lan khô ở bên cạnh tường nhằm chắn vẽ nguệch ngoạc lên đất.

Anh phát hiện cái tên thứ hai mình viết là "Vi Tử Khiêm - Tên này rất hiếm gặp, nhưng người này trời sinh lại có vướng mắc với anh. Theo như cái tên này, rõ ràng không cùng họ với anh, nhưng tên lót lại theo thứ tự trong gia phả nhà họ Chu.

Tên của Chu Toán vốn dĩ phải là Chu Tử Tán, đời này của bọn họ xếp ở chữ "Tử". Nhưng bởi vì Phùng Gia Nam là con gái một, hồi bố bà còn tại thế xem đứa cháu ngoại này như cháu nội. Chu Khải Tú cũng đồng ý dùng tên đơn đặt tên cho con trai theo ý của bố vợ. Còn thay chữ "Tán" thành chữ "Toán", theo như thứ tự đời cháu nhà họ Phùng. Người nhà họ Chu đối với vấn đề này vẫn luôn không hài lòng, oán trách ông quá nhu nhược. Đến nay trên gia phả nhà họ Chu, tên của Chu Toán vẫn là "Chu Tử Tán".

Chu Toán biết được mình còn có một người anh em cùng cha khác mẹ, là vào năm ông nội qua đời, anh về quê chịu tang cùng với bố. Ngày đưa tang hôm ấy, ở trong đội ngũ đưa tang anh có chú ý đến một người con trai xa lạ, lớn hơn anh khoảng một, hai tuổi, đi sau lưng mấy người chị họ. Bác cả gái bảo với anh rằng đây là đứa trẻ nhà anh em đằng ngoại của bác ấy, bố mẹ đang làm thuê ở bên ngoài, cho nên được bác ấy nuôi dưỡng. Bấy giờ, anh họ của anh là Chu Tử Dực nhìn anh với ánh mắt sâu xa. Anh bỗng

chốc bưng tỉnh, hóa ra đây chính là hình bóng ngăn cách giữa bố mẹ anh nhiều năm trời, là cái gai vĩnh viễn không thể nhổ khỏi trong lòng mẹ anh.

Vi Tử Khiêm là đứa con riêng, điều nực cười là anh ta còn lớn hơn Chu Toán một tuổi.

Đoạn còn lại là do Chu Toán ghép nối được từ những cuộc cãi vã của bố mẹ anh và những "bí mật" mà ông anh họ ngẫu nhiên tiết lộ.

Bố của Chu Toán - Chu Khải Tú, trong ký ức của nhiều người, dường như luôn giống như cái tên của ông ấy, ôn tồn hoàn mỹ, tài hoa xuất chúng. Ông đã rời khỏi nơi thôn quê sinh dưỡng ông từ thuở thiếu thời, nhưng vẫn luôn là cái tên mà những cô gái nơi thôn quê âm thầm trộm nhớ mỗi khi rung động thẹn thùng.

Trước khi bắt đầu học kỳ cuối cùng của thời đại học, Chu Khải Tú về nhà ăn tết. Ngày mừng tám âm lịch hôm ấy là ngày lễ của người dân tộc thiểu số ở thôn bên cạnh, lão tam kéo ông đi ngắm các cô gái trẻ tuổi ăn vận xinh đẹp. Đêm hôm đó lửa trại nhuộm hồng suốt đêm, tiếng ca cũng ngân mãi đến khi trăng tàn. Chu Khải Tú không nhớ được mình uống say khi nào, cũng quên mất cuối cùng thân thể mềm mại kia dựa vào ông rốt cuộc là ai, chỉ biết mình tỉnh dậy ở trong rừng trúc bên cạnh khe suối. Đương lúc đầu đau như búa bổ ông gặp lại lão tam ở cổng thôn, lão tam cười rồi nháy mắt với ông.

Chu Khải Tú đoán rằng có lẽ tối hôm trước đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng cô gái kia đã rời đi trước khi ông tỉnh dậy. Phong tục ở thôn trại của bọn họ thông thoáng, về phương diện này cách nhìn nhận của các cô gái dân tộc thiểu số có vẻ phóng khoáng hơn bọn họ. Đương nhiên, ông cũng đã quen với sự chủ động quan tâm của các cô gái, cho dù là ở đại học cũng như vậy. Tuy ông không lưu luyến, nhưng cũng không bài xích. Ông luôn đối xử tốt với mỗi cô gái thích mình, mà người khiến ông rung động vẫn chưa xuất hiện.

Chu Khải Tú trở lại trường chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, chuyện ông không hay biết đó là, vào một buổi chiều nào đó của bốn tháng sau, có một cô gái vội vàng hối hả chạy đến nhà nghe ngóng tin tức của ông. Bố mẹ Chu Khải Tú đều đang ở vườn trái cây của gia đình, người mà cô gái ấy gặp là đứa con trai thứ ba của nhà họ Chu chuyển này về nhà đưa tiền. Lão tam nhận ra cô gái này, tối hôm ấy ông ta nhìn thấy ánh mắt của anh hai còn nồng nhiệt hơn cả lửa trại, cô gái này cũng luôn quanh quẩn bên cạnh anh hai ông ta. Sau khi làm rõ sự tình, lão tam người đã trở thành một nhà thầu nhỏ năm ấy chỉ do dự một phút đồng hồ liền đưa ra quyết định. Ông ta đưa cho cô gái kia một khoản tiền, bảo cô ta về nói với người nhà là ra ngoài làm thuê. Người nhà cô gái vui mừng vì cô con gái không được ăn học bấy nay đã tìm được công ăn việc làm, chẳng ngờ rất nhanh sau đó cô ta bị lão tam sắp xếp cho ở trong một căn nhà của người dân ở trên trần đợi sinh con.

Vào trước đêm tốt nghiệp, Chu Khải Tú thông qua người bạn cùng lớp là Thẩm Hiếu Tinh mà bất ngờ gặp gỡ được với Phùng Gia Nam, hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng bước vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt. Lão tam đã gặp Phùng Gia Nam một lần ở thành phố, lúc anh hai gặp ông ta còn đặc biệt dẫn bạn gái theo. Nhưng ông ta cũng nhớ rất rõ ràng, lúc nghe thấy tiếng động phát ra khi ăn mì của mình, ánh mắt của cô gái Phùng Gia Nam kia toát lên vẻ giễu cợt.

Trong mắt lão tam, cô gái này cũng chẳng có gì nổi bật. Những cô gái xinh đẹp rất nhiều, gia thế tốt, học vấn cao cũng không phải không có, dạng người phụ nữ thế nào mà anh hai ông ta chẳng tìm được? Đây chỉ là nhất thời mê muội, không chừng bọn họ sẽ chia tay sớm thôi. Ông ta thẳng tính, ý định ban đầu khi giữ lại đứa nhỏ kia là vì dù sao nó cũng là con ruột của anh hai ông ta, tiện thể chọc tức Phùng Gia Nam một chút cũng tốt.

Nhưng mà, lão tam không bao giờ ngờ tới, Chu Khải Tú trải qua muôn vàn khó khăn, thậm chí thuyết phục bố mẹ Phùng Gia Nam cao cao tại

thượng đồng ý, vừa tốt nghiệp không lâu liền cưới Phùng Gia Nam. Trong căn nhà ở thị trấn, bụng của cô gái kia đã to lên rõ ràng, bất luận lão tam cho cô ta bao nhiêu tiền, cô ta cũng không chịu "tạo nghiệt". Lão tam sợ hãi, cuối cùng nói rõ chuyện này với bố mẹ và anh cả. Cả nhà suốt đêm không ngủ, sáng hôm sau, hai ông bà già đưa ra quyết định, nếu đã như vậy thì sinh đứa trẻ này ra, vừa hay con cháu trai của nhà bọn họ cũng không nhiều, đến mãi bây giờ cũng chỉ có nhà lão tam có một đứa con trai. Bọn họ bồi thường cho cô gái kia, đưa đứa trẻ vừa sinh ra tạm thời nuôi ở nhà mẹ của chị dâu cả Chu Khải Tú.

Khi Chu Khải Tú biết được chân tướng, ông cũng đang chìm đắm trong sự vui mừng của người được làm cha, chẳng qua là sự vui mừng này đến từ đứa con vừa mới thành hình trong bụng của Phùng Gia Nam. Lão tam mang đến tin tức này đối với Chu Khải Tú mà nói không khác gì sét đánh giữa trời quang. Ông dùng lý do sức khỏe của mẹ không tốt về quê thăm đứa trẻ kia, sau khi trở về cả người hoảng hốt, vô cùng tiêu tụy. Phùng Gia Nam bị cục cưng trong bụng thu hút toàn bộ sự chú ý chỉ nghĩ rằng Chu Khải Tú chăm sóc người bệnh nên mệt mỏi, thương xót không thôi. Lão tam thường xuyên biếu tặng đủ loại quà cáp, bà cũng chỉ cho rằng người chú út này thương yêu đứa cháu trai chưa chào đời.

Trong lòng Chu Khải Tú không phải chưa từng oán trách lão tam, nhưng ông cũng hiểu rõ đây là mầm mống tai họa lưu lại trong lúc phong lưu nhất thời của bản thân. Chuyện đã sai rồi, ca thán hối hận cũng chẳng ích gì. Người nhà ông đã nói sẽ giúp ông chăm sóc đứa con này, đồng thời sẽ không nhắc bất kỳ một chữ nào trước mặt người vợ mới cưới của ông. Lão tam cũng đã thề sẽ giữ bí mật. Chu Khải Tú không muốn đánh mất Phùng Gia Nam, chỉ có thể nuốt xuống bí mật này từ đây, đối xử với bà càng ngày càng cẩn thận che chở, càng ngoan ngoãn phục tùng.

Chỉ là sự bình yên trong cơn giả dối cũng không thể kéo dài quá lâu. Sau khi Phùng Gia Nam mang thai kiên quyết từ chối hảo ý muốn đến

chăm sóc cô của bố mẹ Chu Khải Tú, tuy ngoài mặt bà nói là sợ người già mệt mỏi, nhưng lão tam lại nhận định bà xem thường người nhà ở dưới quê, trong lòng không vui. Nhân dịp mẹ ruột Chu Khải Tú đại thọ sáu mươi tuổi, thai tượng của Phùng Gia Nam không ổn định, không thể về quê chúc thọ, lại bởi vì nửa năm tiền lương của Chu Khải Tú không biết đi về nơi nào mà chất vấn không thôi. Lão tam bắt gặp hai vợ chồng họ tranh cãi, mượn hơi men trách bà quản quá rộng, Chu Khải Tú dùng tiền của mình chăm sóc con mình cũng là việc bình thường.

Thực ra lão tam chỉ nói đến nửa câu đầu đã kịp thời ngừng lại. Nhưng Phùng Gia Nam không phải là người dễ gạt, từ trong lời nói của chú út và khuôn mặt trắng bệch của Chu Khải Tú liền nhìn ra manh mối. Khi bà chất vấn, Chu Khải Tú bởi vì trong lòng luôn áy náy bất an mà không thể giữ vững được bí mật này nữa.

Phùng Gia Nam mang thai bảy tháng rưỡi sinh non ngay trong đêm đó. Nếu không phải nhà họ Phùng năm ấy vẫn còn có nhiều mối quan hệ, kịp thời tìm được bác sĩ khoa sản giỏi nhất địa phương, bằng không hậu quả khó bề tưởng tượng. Phùng Gia Nam suýt chút nữa không thể giữ được đứa con trai sinh không đủ tháng, sau khi sinh xong do mất máu quá nhiều khiến tử cung bị tổn thương nặng, từ nay về sau bà không thể sinh con được nữa.

Sau đó không ai muốn nhắc đến chuyện đau khổ lằng nhằng này nữa. Chu Toán sinh ra không làm tiệc đầy tháng, cũng không có tiệc trăm ngày. Không chỉ là do sức khỏe anh không tốt, mà còn bởi vì trong những ngày tháng đó, Phùng Gia Nam căn bản không cho Chu Khải Tú và người nhà họ Chu đến gần bà và con trai bà nửa bước. Sau khi mẹ con hai người xuất viện thì về thẳng nhà họ Phùng, bố mẹ Phùng gia bày tỏ ủng hộ quyết định ly hôn của con gái.

Cũng không ai biết vì sao về sau Phùng Gia Nam lại tha thứ cho Chu Khải Tú. Người nhà họ Chu đều không rõ tình tiết bên trong như thế nào.

Bố mẹ Chu Khải Tú không đành lòng nhìn đứa con trai cưng nhất của mình vì chuyện này mà suy sụp, hai lần ra mặt nói chuyện, nhưng ngay cả mặt mũi bố mẹ nhà họ Phùng cũng chưa được gặp. Phùng Gia Nam và Chu Khải Tú trước giờ chưa từng nhắc lại đoạn quá khứ này, cho dù là lúc cãi nhau kịch liệt nhất. Chu Toán nghe được vài đoạn rời rạc trong lúc bà ngoài bị bệnh nặng nói mớ, hình như Chu Khải Tú quỳ xuống trước mặt bố mẹ vợ, không chỉ đồng ý để từ nay Chu Toán theo họ mẹ, mà còn hoàn toàn đồng ý với yêu cầu cực đoan của Phùng Gia Nam.

Theo tính cách mạnh mẽ và quyết tuyệt của Phùng Gia Nam, người làm con như Chu Toán không thể nào tưởng tượng ra được bố mình rốt cuộc đã thỏa hiệp điều gì mới có thể làm cho gương vỡ lại lành. Tóm lại, kết quả nhìn thấy là cuối cùng sau khi Phùng Gia Nam thuyết phục được bố mẹ vẫn để cho Chu Toán theo họ "Chu" của bố. Ông bà nội của Chu Toán hứa vĩnh viễn không cho đứa con bên ngoài kia của Chu Khải Tú nhập vào gia phả nhà họ Chu, Chu Khải Tú cũng sẽ không nhận nó, chỉ gửi nuôi ở nhà mẹ của bác cả gái, để đứa trẻ kia được ăn no mặc ấm. Chu Toán không trở thành đứa trẻ của gia đình đơn thân, nhưng mối quan hệ của mẹ anh và người nhà họ Chu lại gián đoạn đằng đẵng mười năm.

Chu Toán không hề căm hận người "anh trai" mà anh chỉ gặp mới gặp một lần kia, thậm chí có một dạo cũng cho rằng đối phương vô tội. Trong lòng Chu Toán, Vi Tử Khiêm giống như một bóng dáng mơ hồ trong một thế giới khác, tồn tại, nhưng lại không hề liên quan đến anh. Nhưng anh không ngờ rằng, thật ra khoảng cách giữa bọn họ chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng manh yếu ớt mà thôi, chỉ cần người có lòng khê đâm vào, chiếc bóng này sẽ lập tức cuốn đến, chiếm hết những thứ bấy lâu nay vẫn luôn thuộc về anh.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 10: "Em Cứ Tưởng Đã Giấu Kĩ Anh Rồi"

Chu Toán vừa về đến sân nhà mình, thì thấy xe của Thẩm Hiểu Tinh đang rẽ vào từ trục đường chính. Tay của anh thoáng ngừng lại trên tay nắm cửa, cuối cùng vẫn bước vào nhà trước khi họ đến gần.

Thẩm Hiểu Tinh đang trò chuyện với con gái ngồi ở bên ghế phụ về Chu Toán. Đạo này trong đầu bà toàn là chuyên đề hạng mục, ở đơn vị bận đến nỗi không kịp ăn cơm, Kỳ Thiện đột nhiên đến tìm bà, hai mẹ con đành ăn chung một hộp cơm. Trên đường về nhà, trợ lý lại không ngừng gọi điện thoại. Đợi xử lý ổn thỏa xong mọi chuyện, bà mới hỏi thăm cụ thể về tâm sự của con gái.

Thẩm Hiểu Tinh nhớ lúc Kỳ Thiện mới đến tìm mình ăn mặc rất mỏng manh, trong ba lô đựng một chiếc áo len nửa ướt nửa ráo, Thẩm Hiểu Tinh phơi chiếc áo lên lưng ghế giúp con, phát hiện bên trong còn có một tuýp thuốc trị bỏng. Bà hỏi Kỳ Thiện bị làm sao, Kỳ Thiện chỉ nói mình không cẩn thận làm đổ ly trà, trên ngực bị bỏng một mảng da, cũng không có chuyện gì lớn.

Buổi chiều Phùng Gia Nam vừa gọi điện thoại đến, nói tối nay đưa Kỳ Thiện đi ăn cơm, kết quả cơm cũng chẳng được ăn, người lại còn bị bỏng, sắc mặt cũng không tốt lắm. Tuy trong lòng Kỳ Thiện có chuyện nhưng cũng không nóng nảy, Thẩm Hiểu Tinh đã đoán được chuyện này tám phần mười là liên quan đến Chu Toán, chỉ là không rõ cụ thể nguyên nhân. Cô con gái này của bà miệng kín như hủ nút, chuyện cô không muốn nói, đánh chết cũng không mở miệng, dùng biện pháp cứng rắn cũng chẳng ích gì.

"Đợi chút nữa mẹ đi hỏi dì Gia Nam của con, xem có phải thằng nhóc Chu Toán kia lại bắt nạt con không." Thẩm Hiểu Tinh cố ý nói.

"Mẹ! Con đã bảo là không liên quan đến cậu ta rồi mà!" Kỳ Thiện không kìm được nói, chán nản nhấn mạnh, "Mẹ khỏi lo, cũng không được đi tìm ai hết."

Nếu không phải là do Chu Toán làm, con bé này cũng chẳng cần vội vàng giải thích như vậy.

Thẩm Hiểu Tinh đã xem qua chỗ bị thương của Kỳ Thiện, không nghiêm trọng lắm, điều khiến bà để ý là vết ử dột trong mắt con gái. Nhưng con nhóc này đã chịu thiệt, lại còn muốn giải vây cho người ta, cho dù người này là Chu Toán thì Thẩm Hiểu Tinh cũng có chút bực bội.

Đương nhiên là Chu Toán không có ý xấu với Kỳ Thiện, nhưng tính tình của anh người bình thường nuốt không trôi.

Thẩm Hiểu Tinh còn nhớ thưở nhỏ câu cửa miệng của Chu Toán là "Không cần!", không thích thì sẽ liều chết phản kháng, nhưng rõ ràng đôi khi thích rồi mà vẫn còn khẩu thị tâm phi.

Kỳ Thiện thì sao, thích nhất là nói "Được ạ". Trong lòng rõ ràng đã có chủ kiến rồi, nhưng trên mặt lại rất ba phải.

Giữa "Không cần, không cần" và "Được ạ, được ạ", từ nhỏ Kỳ Thiện bị Chu Toán giày vò không ít, nhưng cũng lấy được khá nhiều đồ tốt từ anh. Ngày trước, cấp dưới của ông ngoại Chu Toán mang đến bộ đồ chơi mới lạ, Phùng Gia Nam đi công tác từ nước ngoài mang về đồ chơi và sách, còn có đủ loại quà tặng của khách hàng công ty Chu Khởi Tú... Chu Toán cứ hễ vừa mở miệng nói "Không cần", Kỳ Thiện đã vươn tay ra lấy hết. Thẩm Hiểu Tinh cũng không thể hiểu nổi, con gái bà từ nhỏ vốn đã chẳng thiếu thốn thứ gì tại sao lại mê mẩn mấy thứ đồ chơi này đến như vậy.

Sau đó trên căn gác nhà Kỳ Thiện, Chu Toán sẽ âm thầm chọn lấy vài thứ mà anh thật sự thích, những thứ còn lại đều cho Kỳ Thiện. Chỉ e là đến tận bây giờ Phùng Gia nam vẫn không hề hay biết, quá nửa số táo và sữa mà bà ép buộc con trai uống vào buổi sáng đã rơi vào bụng Kỳ Thiện. Trước giờ Chu Toán chưa từng keo kiệt với Kỳ Thiện, Kỳ Thiện lại bao che đối với các loại hành vi bất hảo của Chu Toán. Bọn họ tự có phương thức chung đụng của chính mình, người ngoài khó mà gia nhập.

"Các con ấy, đúng là "không có đầu óc" và "không vui". Một đứa nguyện đánh, một người nguyện chịu!" Thẩm Hiểu Tinh lắc đầu nói.

Hai mẹ con xuống xe, Thẩm Hiểu Tinh vẫn còn đang thì thầm với con gái: "Dì Gia Nam của con nói tối nay qua đây lấy cuốn sách, sao mà gọi điện thoại không chịu bắt máy..."

Kỳ Thiện làm như không nghe thấy, cô phát hiện trên bậc thang có mấy nhánh cây bị người ta bẻ gãy. Đây là chuyện mà Chu Toán thích làm. Anh đã đến đây sao? Đã biết rõ là cô không có ở nhà.

Vết bồng vồn dĩ bị Kỳ Thiện xem nhẹ nay lại bắt đầu đau âm ỉ, cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ phòng anh.

Ánh đèn trong phòng Chu Toán vừa vụt bị tắt. Kỳ Thiện lặng lẽ dùng mũi giày đá mấy nhánh cây kia xuống bậc thang.

Một màn này bị Thẩm Hiểu Tinh đứng sau con gái nhìn thấy hết. Trước đây bà không hề lo lắng quan hệ giữa Kỳ Thiện và Chu Toán, một đứa không chiếm được bao nhiêu lợi lộc, một đứa không phải chịu bao nhiêu thiệt thòi. Nhưng bây giờ không giống thế nữa, bọn trẻ càng lớn, tâm tư càng nhiều, đã không còn là vấn đề được mất của trò chơi đồ hàng khi còn nhỏ nữa rồi. Nhỡ không may tâm tư của hai đứa không giống nhau, người cố chấp kia khó tránh khỏi phải chịu khổ. Bà thầm nghĩ, bản thân mình cũng nên lưu ý nhiều đến hai đứa nhỏ, nếu Kỳ Thiện có thể nghĩ

thông, tự mình lùi đến khoảng cách an toàn, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Sáng ngày hôm sau, Chu Toán xem như chẳng có chuyện gì ôm cặp sách xuất hiện trước cửa nhà Kỳ Thiện, anh lớn giọng nói với Thẩm Hiểu Tinh ra mở cửa: "Mẹ Thiện, mẹ gọi Tiểu Thiện mau lên, nếu không sẽ không kịp bắt xe buýt mất!"

Thẩm Hiểu Tinh kinh ngạc đáp: "Tiểu Thiện đã đi học từ lâu rồi, nó không gọi con sao?"

Lúc Chu Toán đi vào lớp còn hậm hực nghĩ, đồ oắt con! Uống công nửa đêm hôm qua còn lục tung phòng tìm thuốc mỡ lô hội cho cô.

Kỳ Thiện ngồi ở hàng ghế thứ hai gần cửa ngay chỗ ra vào, Chu Toán đi qua, ném cuốn vở bài tập hóa học lên bàn cô. Kỳ Thiện đang cúi đầu viết từ mới, thấy thế im lặng cầm cuốn vở của Chu Toán do chính tay cô viết tên giúp anh đặt vào cạnh bàn cùng với chồng vở bài tập, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, Kỳ Thiện mang vở bài tập đến phòng giáo viên nộp, ở hành lang "ngẫu nhiên" gặp Chu Toán. Cô tuân theo ước định từ trước, không bắt chuyện với anh ở trường học và chốn đông người, nhưng anh lại không giống ngày thường mà đứng chặn trước mặt cô.

Không có bạn học nào xung quanh nên Kỳ Thiện cũng dừng chân cách chỗ Chu Toán đứng ba bậc thang, xem thử rốt cuộc anh muốn làm gì.

Chu Toán gác tay lên lan can cầu thang, oán trách nói: "Sao cậu lại không đợi tôi! Sáng nay sữa của tôi chẳng có ai uống."

Kỳ Thiện im lặng. Chuyện đã xảy ra một đêm, cô đã không còn tức giận như tối qua, cho nên cũng không muốn tiếp tục vấn đề này nữa. Chỉ cần anh xin lỗi, chuyện này coi như đến đây là chấm dứt. Tỏ ra yếu thế vốn

không phải là sở trường của Chu Toán, nhưng anh đã nói ra mấy lời chói tai như vậy, hạ mình nói tiếng "Tôi xin lỗi" cũng chẳng thiệt thòi gì.

Chu Toán sao lại không hiểu tâm tư của Kỳ Thiện, nhưng ba chữ kia cứ mắc kẹt ở trong cổ họng. Anh ngoảnh đầu nhìn tay của mình đang đặt trên tay vịn cầu thang, không nhìn vào mắt cô có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút. Nhưng chưa kịp mở miệng thì mấy nam sinh trong lớp cười đùa âm ỉ đi từ dưới lầu lên, trong đó có Trương Hàng đã từng bắt gặp bọn họ ở cùng nhau một lần.

Chu Toán ngớ người, đi lướt qua người Kỳ Thiện.

"Sắp đổ chuông rồi, cậu còn xuống lầu?" Trương Hàng hiếu kỳ hỏi.

"Đi vệ sinh mà cậu cũng muốn quản?" Chu Toán qua loa đáp.

"Nhà vệ sinh ở trên lầu hư rồi à?" Mấy nam sinh kia nghi hoặc hỏi, còn Trương Hàng nhìn về phía Kỳ Thiện.

Chu Toán đi đến khúc ngoặt của cầu thang mới mượn cơ hội quay đầu lại, nhưng Kỳ Thiện đã không còn ở đó nữa.

Sau đó vào giờ ra chơi, ở căn tin lúc chạng vạng Chu Toán và Kỳ Thiện cũng chạm mặt nhau trong chốc lát. Nhưng bên cạnh lúc nào cũng có người ngoài, Kỳ Thiện cũng không hề có bất kỳ tiếp xúc ánh mắt nào với Chu Toán nữa.

Lúc Chu Toán ăn cơm gửi tin nhắn cho cô, còn trịnh trọng thêm dấu chấm than phía sau ba chữ "Tôi xin lỗi". Đợi đến khi ăn hết hộp cơm, cô chỉ nhắn lại một chữ "Ừ".

Mấy bạn học nam bên cạnh đang thảo luận sôi nổi về trận bóng tối qua, Chu Toán buồn bực đặt đũa xuống.

"Chu Toán, đội bóng cậu yêu thích thua thảm luôn!"

Chu Toán cười đáp qua loa, khi nhìn về phía sau gáy của Kỳ Thiện lần nữa trong lòng lại ngập tràn oán khí.

Anh đã phiền lắm rồi. Sáng nay, bố mẹ anh yên lặng đi ra khỏi phòng, ai làm việc nấy. Trên mặt không mấy may cảm xúc, chần nệm và bài trí trong phòng ngăn nắp trật tự. Chỉ là lúc ra cửa, bóng lưng của bọn họ cứ y như hai người không liên quan đến nhau. Lần đầu tiên Chu Toán nảy sinh lo lắng đối với chuyện hôn nhân của bố mình. Kỳ Thiện là người duy nhất có thể nghe anh kể khổ, giúp anh giải sầu, nhưng bây giờ ngay cả cô cũng ngoảnh mặt làm ngơ với anh.

Mấy ngày sau đó, Kỳ Thiện và Chu Toán không hề nói chuyện với nhau. Đây vốn dĩ là trạng thái bình thường khi họ ở trong trường, nhưng do trong lòng thấp thỏm nên cảm thấy có vài phần bức bối.

Tiết học thứ nhất của chiều thứ bảy kết thúc, Chu Toán sắp xếp mấy thứ đồ đạc cần mang về nhà, phát hiện thẻ xe buýt không biết đã nhét ở chỗ nào. Anh lục tới lục lui trong ba lô, bỗng lóe lên ý nghĩ, bèn gửi tin nhắn cho Kỳ Thiện, "Vé xe buýt của tôi mất rồi".

Kỳ Thiện đang nói chuyện với Trương Hàng. Cô cũng không hiểu vì sao Trương Hàng lại cứ cảm râm mãi về số bài tập được giao vào tuần sau như vậy. Bài tập có hơi nhiều, nhưng cô chỉ là người phụ trách thu vở bài tập, Trương Hàng tìm cô oán trách thì có tác dụng gì? Nhưng Kỳ Thiện trước giờ luôn là người chăm chỉ và có trách nhiệm, ba năm liền được bầu làm ủy viên học tập với số phiếu cao ngất ngưỡng, đồng thời đây cũng là nguyên nhân khiến giáo viên các bộ môn đều vô cùng hài lòng. Cho dù Trương Hàng cứ vô lý chất vấn liên tục, cô cũng chỉ đành nhẫn nại giải thích với cậu trong khoảng thời gian nghỉ ngơi quý báu này.

Chu Toán đợi một lúc lâu, mới nhìn thấy Kỳ Thiện cầm điện thoại lên. Một lát sau, cô quay đầu liếc anh một cái, ánh mắt đó rõ ràng đang nói: "Sao cậu không làm mất chính mình luôn đi!"

Chu Toán cúi đầu, khước miệng khe khẽ mỉm cười.

Đến khi tan học, Chu Toán về ký túc xá lấy quần áo bẩn. Anh không nhận lời đi chạy bộ với bạn cùng phòng, nhưng cũng không cố ý tăng nhanh cước bộ đuổi theo Kỳ Thiện. Tuy rằng Kỳ Thiện không nói gì, nhưng chắc chắn sẽ ở trạm xe buýt gần trường đợi anh.

Chu Toán đi qua gần khu phòng học, bạn cùng bàn Mạc Hiểu Quân gọi điện thoại cho anh, hỏi anh mau chóng về phòng học xem một chút. Chu Toán hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mạc Hiểu Quân chỉ cười cười, còn thần bí nói: "Mau lên, dù sau cũng không phải chuyện xấu."

Trong phòng học cả đám người ồn ào ầm ĩ, sự việc liên quan đến một nữ sinh trong lớp tên Chu Yến Đình.

Chu Yến Đình chuyển đến vào năm lớp mười một, cô ấy là học sinh khối ngành nghệ thuật, nghe nói trước đây học ở một trường nghệ thuật có tiếng ở tỉnh kế bên, từ nhỏ đã luyện tập tạt kỹ, giành được không ít giải thưởng. Chu Yến Đình không muốn bỏ các môn văn hóa quá sớm, nhưng khối trường nghệ thuật không tập trung trọng điểm vào các môn học này, cho nên vào năm lớp mười một, dưới sự sắp xếp của gia đình chuyển đến trường trung học trọng điểm hiện nay. Trường học cũng coi trọng những giải thưởng mà Chu Yến Đình đạt được trước đây, cho nên bỏ qua thành tích các môn học văn hóa của cô ấy, phá lệ nhận học sinh khối ngành nghệ thuật này.

Chu Yến Đình rất xinh đẹp, dáng người cao gầy cân xứng, ngũ quan trong sáng diễm lệ. Cô ấy học nghệ thuật từ nhỏ, trong quá trình trưởng thành thường xuyên đi biểu diễn cùng với đoàn nghệ thuật, trải nghiệm

cuộc sống khác hẳn với những người bạn cùng trang lứa, chỉ riêng việc ăn mặc trang điểm và hành vi cử chỉ thôi, cũng toát lên vẻ "phong tình" mà những nữ sinh khác không hề có. Nhưng tính cách của cô ấy lại không chừng chạc già dặn như vẻ ngoài của mình, cũng có lẽ là do không có chung tiếng nói với bạn học và thành tích học tập thụt lùi ở phía sau cũng khiến cô ấy cảm thấy tự ti, Chu Yến Đình không ham thích gia nhập vào môi trường mới, ở trên lớp cô ấy hầu như không có bạn bè, thường xuyên đi về một mình. Lúc Chu Yến Đình mới chuyển đến có một đoạn thời gian từng là chủ đề bàn tán xôn xao của các nam sinh ở ký túc xá, nhưng đối với những nam sinh trêu trọc mình, cô ấy chưa từng cho sắc mặt tốt. Trong ký túc xá nữ cô ấy cũng là một kẻ khác người, bởi vì không hòa hợp với mọi người, nên bị mọi người bài xích, tính cách lập dị của cô ấy trong mắt những nữ sinh khác giống như đang làm bộ làm tịch, ngay cả ngôn hành cử chỉ và cách ăn mặc trang điểm của cô ấy cũng bị xem là tràn đầy "phong trần" mà bị coi thường chỉ trích.

Tệ hại nhất là từ khi Chu Yến Đình chuyển đến lớp bọn họ, những trò vạ và những ý định xấu đang nhen nhóm của các bạn học, cũng rất dễ truyền đến chỗ thầy Tôn tổng phụ trách, ngay cả những lời thầm kín trong "cuộc họp phòng ngủ" của ký túc xá nữ sau khi tắt đèn, cũng bị lão Tôn nắm hết. Sau đó Trương Hàng thân là con em giáo viên trong lúc vô tình biết được, hóa ra lão Tôn là dượng của Chu Yến Đình, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra bên cạnh có tai mắt của thầy chủ nhiệm. Từ đó trở đi, bất kể là nam sinh hay nữ sinh đều nhìn Chu Yến Đình với ánh mắt khác, nhưng cô ấy không hề để bụng.

Ngay cả đợt vừa rồi, có một nam sinh trong lớp là Quách Chí Huân vẫn một mực "si mê không đổi" đối với Chu Yến Đình, len lén bày tỏ nỗi lòng với cô ấy. Sáng ngày hôm sau, tất cả mọi người trong lớp đều thấy bức thư tình cậu ta viết cho cô ấy bị dán trên bảng đen. Lão Tôn ghét nhất là những học sinh yêu sớm, huống hồ đối tượng Quách Chí Huân nhắm đến lại là cháu gái đang vợ của ông ta. Quách Chí Huân bị lão Tôn nghiêm khắc

cảnh cáo, còn bị mời phụ huynh. Chu Yến Đình bị các bạn trong lớp triết để cô lập.

Hôm nay sau khi tan học, Chu Yến Đình vốn dĩ định rời khỏi phòng học, nhưng trong lúc vô tình đã va phải Trương Hàng đang trực nhật, Chu Yến Đình suýt nữa té ngã, sách vở và đồ dùng học tập cầm trên tay bị rơi vãi trên đất. Trương Hàng là anh em chí cốt với Quách Chí Huân, đã chướng mắt với Chu Yến Đình từ lâu, giả vờ ngồi xuống nhật đồ giúp cô ấy, trong lúc vô tình phát hiện ra một "bảo vật".

Trương Hàng giật lấy cuốn sổ nhật ký trước khi Chu Yến Đình giành lại, dưới sự che chắn của Mạc Hiếu Quân nhanh chóng chạy đến góc phòng học, giở ra vài trang, đứng lên dãy bàn học cuối cùng, lớn tiếng đọc diễn cảm nội dung trong cuốn nhật ký:

"Em cho rằng, mình đã giấu anh rất kỹ, giấu ở nơi sâu thẳm, nơi lạnh giá, nơi tận đáy lòng xưa kia. Em cho rằng, chỉ cần không bao giờ nhắc đến, chỉ cần để ngày tháng cứ thế trôi qua, thì cuối cùng anh sẽ, cuối cùng anh sẽ trở thành một bí mật xa xưa. Nhưng mà, những đêm mất ngủ vẫn quá dài..."

Bấy giờ trong phòng học vẫn còn khoảng một phần ba học sinh chưa ra khỏi lớp, mọi người đều được chiêm ngưỡng màn "biểu diễn" sống động của Trương Hàng. Rõ ràng là những câu chữ triền miên, nhưng dưới sự biểu diễn khoa trương của cậu chàng lại có đôi phần hài hước.

Kỳ Thiện đang đứng trước tủ nhỏ ở góc phòng học điền "Nhật ký học tập", thấy vậy không nhìn được cũng nhìn qua. Cô nghe thấy nội dung Trương Hàng đọc xuất phát từ "Hiếu Kính" của Tịch Mộ Dung. Tâm tình thiếu nữ luôn trải dài theo những trang thơ, nhật ký của Chu Yến Đình chép vài đoạn thơ cũng chẳng có gì lạ. Nhưng Chu Yến Đình lại không nghĩ như vậy, cô ấy bất chấp sự ngăn cản của mấy tên con trai, điên cuồng bổ nhào về phía Trương Hàng.

Trương Hàng chẳng hề sợ hãi, giơ cao cuốn sổ lên, vừa cười vừa lớn tiếng nói: "Mấy người đoán xem cậu ta nhớ ai, còn vẽ hình của tên kia nữa... Mau lại đây xem này!"

Đa số nam sinh đều bắt đầu hò hét, nữ sinh thì liếc mắt nhìn nhau. Chu Yến Đình vẫn chưa kịp đến gần, Trương Hàng liền ném quyển sổ cho Mạc Hiểu Quân, Chu Yến Đình bắt huyệt.

Mạc Hiểu Quân vừa nhìn liền cười, "Ê, người này nhìn quen ghê ta!"

Cuốn sổ bắt đầu truyền từ tay người này sang tay người khác, những người không tham gia cũng chỉ thờ ơ đứng nhìn.

"Là cậu ta vẽ hả? Người cậu ta yêu thầm đáng vẽ cũng không tệ nhỉ!"

"Hơi giống Thôi Đình!"

"Không đúng, tôi cảm thấy giống Chu Toán hơn!"

"Chu Toán? Mau đưa tôi xem nào!"

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!"

...

Những suy đoán này khiến không khí trong phòng học bắt đầu trở nên gay gắt, cuộc sống lớp mười hai khô khan đơn điệu đang cần một chút xúc tác để người ta suy nghĩ viễn vông. Chu Yến Đình vô vọng đuổi theo chung quanh bốn phía, lúc cô ấy sắp bắt được cuốn sổ thì nó lại rơi vào tay người khác, rất nhanh lại xoay quanh một vòng, lại trở về trên tay Trương Hàng kẻ vừa đọc diễn cảm.

Trương Hàng bỗng nhiên ném cuốn sổ về phía Kỳ Thiện đứng cách cậu chàng không xa, còn nháy mắt với cô.

Kỳ Thiện không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cuốn sổ đã rơi vào trên người cô, theo bản năng cô đưa tay đón lấy.

Kỳ Thiện và Chu Yến Đình rất ít khi nói chuyện, cô không hề xem Chu Yến Đình là bạn bè, nhưng cũng không muốn chọc ghẹo cô ấy. Nếu đổi lại là trước kia, Kỳ Thiện sẽ đặt cuốn sổ này lên chiếc bàn bên cạnh, đợi Chu Yến Đình tự mình tới lấy. Nhưng chuyện này liên quan đến Chu Toán, ma xui quỷ khiến cô lại mở cuốn sổ ra, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Chu Toán và Thôi Đình lớp kế bên đều là những nam sinh thu hút nữ sinh nhất trong trường bọn họ. Về ngoài của những anh chàng đẹp trai đều có vài phần tương tự nhau, sống mũi cao cao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng... bị người ta nhận nhầm cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Bức vẽ của Chu Yến Đình là một bức phác họa.

Chỉ liếc một cái, Kỳ Thiện liền hiểu rõ nam sinh đang đứng nghiêng người nhìn về phía sau, mặt mày đầy ý cười kia chắc chắn không phải là Thôi Đình.

Chu Yến Đình đi về phía Kỳ Thiện, lọn tóc được tết cẩn thận bấy giờ đã hơi rối loạn. Kỳ lạ là, lần này không có ai ngăn cản cô ấy.

Kỳ Thiện vẫn chưa phát giác, cô chậm chậm lật sang trang khác, trên đó dùng đủ loại màu sắc viết chi chít dày đặc đúng một chữ cái - z.

Cuốn sổ bị người nào đó rút ra khỏi tay Kỳ Thiện, Chu Yến Đình dừng chân đứng cách cô vài bước. Kỳ Thiện ngẩng đầu, người đứng bên cạnh cô là Chu Toán, anh cầm cuốn sổ kia, chau mày hỏi: "Có cái gì hay mà xem?"

Chu Toán đứng trước mặt tất cả mọi người ném cuốn sổ đó cho Chu Yến Đình. Chu Yến Đình không nói lời cảm ơn, cánh môi run run, xông thẳng ra khỏi phòng học.

Những bạn học trong lớp lập tức giải tán, Kỳ Thiện cúi đầu, gặt gao nắm chặt cây bút bi trong tay. Cô không biết chính mình tại sao lại khó xử như vậy. Đúng rồi, "Nhật ký học tập" của cô còn chưa viết xong.

Đợi đến khi Kỳ Thiện cẩn thận viết xong đến chữ cuối cùng, trong phòng học rộng lớn chỉ còn lại cô... và Trương Hàng.

Trương Hàng ngồi trên bàn học, hai tay chống ở hai bên đánh giá Kỳ Thiện. Khi Kỳ Thiện chú ý đến sự tồn tại của mình, anh chàng mới nhảy xuống đất, phủ bụi trên tay nói: "Tôi trực nhật, hôm nay đến lượt tôi đóng cửa."

Chu Toán tìm thấy Chu Yến Đình ở phòng đựng dụng cụ lao động phía sau dãy phòng học, cô ấy đang ngồi gần cống thoát nước xử lý cuốn sổ gãy vỡ, xé nát nó thành từng mảnh.

Chu Toán không đến gần, hai tay nhét vào túi quần đồng phục, nghiêng đầu đánh giá Chu Yến Đình. Đây là nơi anh thường trốn giờ tập thể dục giữa giờ nhằm chám, hình như có một lần, anh nhìn thấy có một nữ sinh đang chõng cây chuối trên nóc nhà ở phòng dụng cụ, bỗng nhiên cơ thể bị nghiêng về một bên. Chu Toán cho rằng đối phương sẽ ngã rất thảm, ai ngờ cô ấy tiếp đất bằng một cú lộn nhào đẹp mắt. Chu Toán cảm thấy thú vị, bèn cười với cô ấy, phát hiện thì ra là học sinh chuyển lớp của lớp mình. Từ sau đó, Chu Toán lại gặp Chu Yến Đình mấy lần ở nơi này, anh trốn ở đây lén lút hút thuốc, cô ấy hiếu kỳ quan sát. Chu Toán cười hỏi cô ấy có cáo trạng với lão Tôn không, chẳng ngờ Chu Yến Đình lại xin anh một điếu, hai người yên lặng nuốt mây nhà khói.

Trên mu bàn tay của Chu Yến Đình có một vết thương bị trầy da, đang rỉ máu. Có lẽ là do ban nãy trong lúc giành giật lại cuốn sổ va phải góc nhọn của cạnh bàn.

"Ê!" Chu Toán gọi cô ấy một tiếng. Chu Yến Đình ngoảnh đầu, anh ném lọ thuốc mỡ lô hội ở trong ba lô qua.

Đợi đến khi Chu Toán chạy đến trạm xe buýt, Kỳ Thiện đã lên chuyến xe trước rồi.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 11: Đạo Cô Đeo Tràng Hạt

Cả ngày chủ nhật, Kỳ Thiện đều ngâm mình ở thư viện thành phố.

Phùng Gia Nam bay đi công tác ở Hồng Kông một tuần. Trước khi đi bà cẩn thận tỉ mỉ dọn dò bảo mẫu về đồ ăn thức uống của Chu Toán, lại dọn dò vợ chồng bạn tốt Thẩm Hiểu Tinh chú ý chăm sóc giùm, còn không quên sắp xếp hành trình ngày chủ nhật cho Chu Toán, bắt anh buổi sáng phải đi khám nha khoa, buổi chiều nhất định phải đi gặp giáo viên phụ đạo mà bạn của bà giới thiệu.

Chân trước Phùng Gia Nam vừa đi, Chu Toán liền ném số điện thoại bà để lại vào thùng rác. Anh đến thư phòng tìm Chu Khải Tú.

Từ khi Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam chiến tranh lạnh đến nay, con trai tuy rằng không hỏi, cũng không nói đứng về phía bên nào, nhưng luôn đối xử lạnh nhạt với ông. Đã lâu như vậy, đây cũng là lần đầu tiên Chu Toán chủ động bước vào thư phòng của Chu Khải Tú.

Chu Khải Tú bảo con trai ngồi xuống sofa ở phía đối diện, hỏi anh ăn cơm chưa, lúc nào thì quay lại trường. Chu Toán không hề mẫn mà đối với vợ kịch cha hiền con hiếu, trả lời qua loa vài câu rồi hỏi: "Bố, bố có số điện thoại của chú Triệu không? Là chú Triệu làm đồ chơi văn hóa ấy."

"Con cần số điện thoại của ông ấy làm gì?" Chu Khải Tú tuy ngoài miệng hỏi, nhưng tay đã lục tìm cái tên Chu Toán cần trong cuốn danh thiếp.

Chu Toán nói: "Chẳng phải lần trước chú ấy bảo con có thời gian thì đến tiệm chú ấy xem thử à? Bây giờ con đang chán muốn chết đây."

"Đã lớp mười hai rồi, còn rảnh rỗi cái nổi gì! Con sao không học Tiểu Thiện..." Chu Khải Tú không nói tiếp nữa. Ông nghĩ, nếu con trai cũng giống như Kỳ Thiện, sống trong gia đình hòa thuận được bố mẹ che chở bảo bọc, sẽ có bộ dạng phản nghịch như hiện giờ sao. Tuy rằng sự nghiệp của ông và Gia Nam luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng làm bố mẹ thì lại là kẻ thất bại, một người quản thúc quá chặt, một người thì lại quá lỏng lẻo, sau cùng chuyện tình cảm rắc rối của hai vợ chồng còn làm ảnh hưởng đến con. Chu Toán tuy không nói, nhưng chuyện gì cũng biết cả.

Chu Khải Tú đưa số điện thoại của lão Triệu cho con trai, hỏi: "Con có tiền không... không được mua đồ quá đắt!"

Có lời đảm bảo này, Chu Toán đương nhiên nghe lời, cười đáp: "Bố, bố với chú Triệu làm bạn bao năm rồi, chú ấy làm sao lại tính chuyện tiền nong với hạng tiểu bối như con được?"

"Thằng oắt con!" Chu Khải Tú mắng đáp. Thấy con trai đứng dậy định đi, ông trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Mẹ con... trước khi đi công tác có nói gì với con không?"

"Nói thì nói nhiều, nhưng chẳng có cái nào liên quan đến bố." Chu Toán đơn giản ngắn gọn đáp.

"A Toán, chuyện của bố và mẹ con cũng biết... Tử Khiêm vô tội, bác cả và chú ba của con chỉ hy vọng có thể cho nó một thân phận đường đường chính chính..."

"Bố, không cần phải nói với con những lời này." Chu Toán ngắt lời Chu Khải Tú, "Bố muốn con hiểu cho bố, hay là muốn con mở đường cho bố? Bố quên rồi sao, con năm nay mới học lớp mười hai thôi."

Chu Khải Tú nhất thời ghen lời, suy sụp nói: "Con cũng nói như vậy với mẹ con sao?"

"Nói thật, con cũng không biết nên nói với mẹ những gì và không nên nói những gì."

Chu Khải Tú hiểu ý trong lời nói của con trai. Trong lòng ông không phải là không hối hận. Tiểu Lý của bộ phận tiêu thụ trẻ tuổi xinh đẹp, có năng lực làm việc, nhiều lần biểu đạt sự ngưỡng mộ đối với ông. Khoảng thời gian đó trong lòng ông rất rối loạn, cũng giận Phùng Gia Nam ép người quá đáng. Ông không phải là người hoàn hảo, nhưng chưa nói tới lão tam, chỉ riêng so với những người đàn ông có cùng địa vị bên cạnh, Chu Khải Tú dám khẳng định chẳng có người nào nhún nhường vợ mình hơn ông. Ngay cả khi bố vợ đột nhiên qua đời, những người xung quanh cho rằng Chu Khải Tú không cần thiết phải nhân nhượng vô điều kiện với Phùng Gia Nam như trước nữa, nhưng trên thực tế trước mặt Phùng Gia Nam ông vẫn luôn ngoan ngoãn phục tùng như cũ, mỗi ngày ngay cả kem đánh răng cũng lấy trước cho bà. Phùng Gia Nam lại cứ nắm chặt sai lầm mười mấy năm trước không chịu buông tha.

Chu Khải Tú ngầm cho phép Tiểu Lý có hành động như vậy, vốn dĩ muốn chọc tức Gia Nam, bà lúc nào cũng cũng chèn ép tôi đúng không, người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp ở trước mặt tôi lại ngoan ngoãn nghe lời. Hôm ấy ông mượn men rượu lâng lâng trong người, bảo Tiểu Lý lái xe đến cổng nhà, chẳng ngờ rằng lại bị con trai nắm đằng cán. Là ông bị váng đầu, hôn nhân của ông và Gia Nam hiện giờ còn có thể chịu nổi "khảo nghiệm" như vậy sao?

"Bố tin con có chừng mực, con cũng nên hiểu chuyện rồi." Chu Khải Tú khẽ nói.

Chu Toán từ chối cho ý kiến. Nói với không nói có khác biệt gì sao?

Phùng Gia Nam là một người có ý thức cá nhân rất mạnh mẽ, đồng thời lại có tư duy logic vô cùng chặt chẽ. Trong thế giới của bà, chuyện gì có thể làm và chuyện gì là ranh giới cuối cùng không thể đụng đến, đều có giới hạn nghiêm ngặt. Sau bữa cơm hôm nọ, Chu Toán cảm thấy mẹ anh đã không còn quá để ý như vậy nữa, thật ra bà đã đưa ra quyết định rồi.

Giờ truy bài đầu giờ sáng thứ hai, lão Tôn tổ chức một cuộc họp với tên gọi "tình bạn với bạn cùng lớp", yêu cầu những người có liên quan đã tham gia vào "Cuộc tranh giành sổ nhật ký" vào chiều thứ bảy viết bản kiểm điểm nộp cho ông ấy. Chu Yến Đình bởi vì bị bệnh nên vắng mặt, toàn bộ lớp học im phăng phắc.

Đến buổi tối, lão Tôn không thấy ai đến "tự thú" đã lần lượt điểm danh từng người, gọi Trương Hàng, Mạc Hiểu Quân, Quách Chí Huân, ... tổng cộng chín người vi phạm bị gọi đến văn phòng, khiến mọi người ngạc nhiên là, ngay cả Kỳ Thiện cũng bị liệt vào "danh sách phạm tội".

Kỳ Thiện là người cuối cùng bị lão Tôn gọi đến. Lão Tôn nhìn Kỳ Thiện ngoan ngoãn cúi đầu, sắc mặt lạnh nhạt, trong lòng cũng không tài nào hiểu nổi. Nếu nói trong lớp này học sinh ngoan duy nhất mà ông yên tâm, thì chắc chắn phải là Kỳ Thiện không thể nghi ngờ. Ông không thể nào tưởng tượng nổi một nữ sinh như vậy sẽ tham dự vào hàng ngũ "bắt nạt bạn học".

"Kỳ Thiện, thầy hy vọng em hãy cho thầy một lý do." Lão Tôn đau đầu ngồi trên ghế nhìn cô.

Kỳ Thiện đã ra vào văn phòng giáo viên vô số lần, nhưng bị gọi đến dạy dỗ lại là lần đầu tiên. Hai tay để trước người lại càng siết chặt, đầu cũng cúi xuống, ngữ khí nói chuyện lại không hề thả lỏng.

"Em đã xem cuốn sổ đó, nhưng em không hề bắt nạt Chu Yến Đình."

"Vậy tại sao lại không trả lại cho bạn ấy?"

Bấy giờ Kỳ Thiện rơi vào trầm tư.

Lão Tôn đã nói một đồng đạo lý làm người, độc thoại một mình riết cũng chán. Ông đối với Kỳ Thiện vẫn có chút thiên vị, thở dài một hơi rồi bảo: "Tuy rằng tính cách của Chu Yến Đình không hòa hợp với mọi người, nhưng cũng là một thành viên của lớp. Khi các bạn khác có hành động trêu ghẹo bạn ấy như vậy, em cũng là con gái, lại là ban cán sự, chẳng những không đứng ra ngăn cản, mà còn tham gia vào..."

Lão Tôn cuối cùng cũng nhìn thấy biểu cảm xấu hổ thoáng lướt qua trong mắt Kỳ Thiện, dịu giọng nói, "Em không giống với bọn Trương Hàng, thầy không hy vọng một học sinh gương mẫu như em sẽ xuất hiện hành vi sai lệch. Bản kiểm điểm thì thôi khỏi cũng được, ngày mai nói một tiếng xin lỗi với Chu Yến Đình, chuyện này đến đây coi như xong."

"Không."

Tuy Kỳ Thiện nói lí nhí, nhưng lão Tôn vẫn nghe rất rõ ràng. Xử lý như vậy đã coi như ưu ái lắm rồi, ông có chút hoài nghi lỗi tai của mình.

"Em sẽ không xin lỗi cậu ấy." Kỳ Thiện nói.

Lúc Kỳ Thiện quay về chỗ ngồi sắc mặt không hề tốt, bạn cùng bàn Tạ Dĩnh Dĩnh bất bình thay cô.

"Con hồ ly tinh, yêu tinh hại người... tự mình xuân tâm nhọn nhọn còn kéo cậu xuống nước!"

Kỳ Thiện giở vở bài tập mới làm được một nửa ra, rầu rĩ đáp: "Dĩnh Dĩnh, đừng nói nữa."

Từ một góc độ nào đó mà nói, Kỳ Thiện đồng ý với cách nói của lão Tôn, im lặng đứng xem cũng là một loại tổn thương. Chu Yến Đình dù có cổ quái thế nào, thì cũng là một cô gái, chuyện này nhất định khiến cô ấy

đau buồn. Nhưng điều này không có nghĩa là Kỳ Thiện phủ nhận lập trường của mình, cho dù là chốc nữa lão Tôn sẽ gọi điện thoại "nói chuyện" với bố mẹ cô.

Cứ coi như cô xấu xa đi, nếu như chuyện ngày đó trở lại lần nữa, cô cũng sẽ lựa chọn mở cuốn sổ đó ra.

Kỳ Thiện bị lão Tôn dạy dỗ nên ánh mắt Chu Toán nhìn Kỳ Thiện có thêm vài phần hứng thú. Buổi trưa lão Tôn tìm anh gây sự, nhưng mà chuyện này anh chẳng có gì đáng để chỉ trích, lão Tôn chỉ có thể ám chỉ anh phải dành nhiều tinh lực vào việc học hành. Có lẽ ông thầy thường xuyên duy trì quan hệ thân thiết với Phùng Gia Nam sẽ gọi điện thoại thông báo chuyện này với bà, Chu Toán chẳng lo lắng chút nào. Trong mắt mẹ anh, bản chất của chuyện này chỉ là do con trai của bà quá mức khiến người khác yêu thích, mới dẫn dụ mấy tên yêu ma quỷ quái, si tâm vọng tưởng. Bà nhất định biết dùng lời lẽ đẹp đẽ hoa mỹ thế nào để bao che cho con trai mình.

Mối quan hệ "gặp mặt không chào hỏi" của Kỳ Thiện và Chu Toán liên tục duy trì suốt một tuần. Phùng Gia Nam vẫn chưa trở về từ Hồng Kông, vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh đã nhận lời chăm sóc con trai giúp bà nên cuối tuần dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài ăn tối. Từ nhà hàng trở về thời gian vẫn còn sớm, Chu Toán ở lại nhà Kỳ Thiện làm bài tập.

Để tránh cho người lớn nghĩ nhiều, lúc ăn cơm Chu Toán và Kỳ Thiện đã phá vỡ cục diện bế tắc. Chu Toán nói vài câu dí dỏm trêu chọc Kỳ Thiện, cô cũng nể mặt cười cười. Vừa vào thư phòng, chỉ có hai người bọn họ, Chu Toán rèn thép nhân lúc còn nóng đưa cho Kỳ Thiện một "Món đồ tốt".

Kỳ Thiện lấy tràng hạt bồ đề từ trong túi hương ra, hoài nghi liếc nhìn Chu Toán.

"Chất lượng thế nào?" Chu Toán tiến đến, hứng trí bưng bưng hỏi cô.

Bấy giờ Kỳ Thiện mới tỉ mỉ quan sát. Sự hiểu biết của cô đối với bồ đề không nhiều, chỉ nhìn thấy mấy chuỗi vòng tay ở chỗ bố cô, chất lượng không giống nhau. Hạt của tràng hạt trong tay cô không lớn, nhưng nhắn nhụi trơn láng, 108 viên kích cỡ đồng đều, nhìn kỹ trên bề mặt mỗi hạt đều có một "đôi mắt" được hình thành tự nhiên, trên đỉnh hạt bồ đề có gắn một hạt san hô đỏ, sáng bóng, rất thích hợp để các cô gái đeo. Cho dù là người không có mắt nhìn, cũng biết được đây là hàng tốt.

"Đôi mắt sáng bừng" không thể kiềm chế của Kỳ Thiện không thể thoát khỏi ánh mắt của Chu Toán, anh cười thầm trong bụng, quả nhiên là hám của, tên nhóc tham lam, ... không uống công anh chọn cả buổi chiều ở chỗ chú Triệu.

"Là hạt châu mới đúng không, màu sắc hơi nhạt." Kỳ Thiện bình thản bỏ tràng hạt bồ đề vào trong túi hương, lại đẩy đến trước mặt Chu Toán, nghiêm mặt bảo, "Sao lại đưa cho tôi cái này?"

Chu Toán giả vờ không nhìn thấy ánh mắt lưu luyến không rời lúc cô bỏ tràng hạt vào trong túi, nhin cười đáp: "Ai bảo cho cậu? Đây là một người bạn của bố tôi cho tôi. Nghe nói nếu biết lần, hạt châu sẽ trở nên đỏ sẫm bóng loáng, giống y như ngọc. Nhưng tôi làm gì có kiên nhẫn mà chơi thứ này, để không đó cũng đáng tiếc, hay là cậu giúp tôi lần thử xem?"

Trong lòng Kỳ Thiện giao chiến trăm hiệp, Chu Toán nhen thêm mối lửa, anh lôi chuỗi hạt bồ đề ra, đeo lên cổ cô, chiều dài cũng vừa vặn.

"Đừng nhỏ mọn thế chứ, giúp tôi một chút đi."

"Kỳ Thiện không lên tiếng, tay lật qua lật lại cuốn từ điển, cứ để mặc tràng hạt trên cổ.

Chu Toán biết mình sắp đắc thủ, không quên dặn dò: "Lần cho đàn ông, đừng làm hư đấy... chỉ được vặn lần, không được võ lần!"

Đây là tuần trước anh học được ở chỗ chú Triệu. Lúc bấy giờ chú Triệu hỏi anh muốn tìm đồ vật thế nào, trong tiệm ông đặt cũng có, rẻ cũng có. Chu Toán lại nói muốn tìm một thứ mà phải dành nhiều thời gian và tinh lực mới có thể chơi được, mà còn phải thích hợp cho con gái. Chu Toán nói như vậy, trong lòng lão Triệu đã hiểu rõ, rất nhanh đã tìm cho anh vài món đồ, Chu Toán vừa trông thấy bèn vừa mắt tràng hạt bồ đề này, anh chắc chắn Kỳ Thiện sẽ rất thích nó.

Lão Triệu từng được Chu Khải Tú cất nhắc, có lòng tốt dạy cho Chu Toán vài chiêu. Cái gọi là "lần tràng hạt", nói thông tục thì có nghĩa là thông qua bàn tay của con người vân vê trong thời gian dài, khiến vật này trở nên trơn bóng sáng láng. Đây là một quá trình từ "sống" đến "chín", nhiệt độ cơ thể, làn da, phương thức lần tràng hạt khác nhau sẽ dẫn đến "kết quả biến hình" khác nhau, điều này cũng khiến cho chủ nhân và tràng hạt hợp thành một thể với nhau trong quá trình tiếp xúc, giống như linh hồn.

"Vỗ lần" ý chỉ là dùng công cụ ma sát, khiến cho vật thể nhanh chóng "chín", đi đường tắt, nhưng người trong nghề cho rằng cách này sẽ tổn hại đến vật thể, cho dù là đồ vật này đã được lần xong rồi cũng khó tránh mang "hỏa khí". Mà "văn lần" lại khác, cái nó cần là người đeo dùng tay vân vê trong lời gian dài, chủ yếu là coi trọng sự biến đổi tự nhiên, tuy phải tốn nhiều thời gian, nhưng thành phẩm cuối cùng sẽ càng ôn nhuận nhu hòa. Chu Toán hỏi chú Triệu tràng hạt bồ đề này cần lần trong bao lâu. Lão Triệu hàm ý sâu xa bảo: "Ai biết được, tóm lại lâu hơn so với tưởng tượng của cháu."

Lúc này Kỳ Thiện nghe Chu Toán dặn dò có hơi bất ngờ, lẩm bẩm nói: "Cậu còn biết "văn lần" với cả "vỗ lần" à?"

Kỳ Thiện đã nhận đồ hối lộ, Chu Toán được nước lấn tới, cuộn cuốn đề thi gõ lên đầu cô, "Tính cái kinh của cậu cũng ghớm nhỉ."

Kỳ Thiện cầm tay của anh, tức tối đáp: "Làm bài tập đảng hoàng không được à? Lại sắp thi thử nữa rồi đây, cậu bắt mẹ cậu phải mời bao nhiêu gia sư đến trông chừng cậu đây hả?"

Trên cuốn đề luyện thi, những nội dung ôn thi Kỳ Thiện đều đã dùng bút chì khoanh lại rồi. Bây giờ Chu Toán không có tâm trạng nào để nghiên cứu cái này. Anh nhanh chóng liếc về phía cửa thư phòng, đem mấy tờ giấy viết thư đưa đến trước mặt Kỳ Thiện, nói: "Giúp tôi chuyện nữa."

Kỳ Thiện vừa nhìn, sắc mặt không nhin được trầm xuống, "Tôi không làm."

Chu Toán cười tủm tỉm nói: "Cậu giúp tôi giải quyết xong mấy chuyện này, tôi mới có thể chuyên tâm học hành được." Anh thấy Kỳ Thiện không động đậy, bèn chêm một câu, "Mẹ Thiện chắc chắn không muốn biết đứa con gái ngoan ngoãn của mình tại sao lại bị thầy giáo gọi lên phòng giáo viên... bắt nạt bạn học, cách nói này có vẻ không dễ nghe lắm nhỉ."

Kỳ Thiện cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lời nói vô lại như vậy làm sao anh có thể nói như thế chẳng hề dính dáng đến mình chút nào thế? Chuyện đó rõ ràng nguyên nhân là do anh. Nhưng cô chẳng muốn tranh cãi với Chu Toán về chuyện này, trầm mặc trong phút chốc, kéo mấy tờ giấy viết thư kia lướt sơ qua, rồi bắt đầu giúp anh trả lời từng cái.

"Đừng dùng bút bi!"

""Nếu như có duyên, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở trường cao đẳng" què mùa quá đi, uống công cậu học hành bấy nhiêu năm, không có lời nào hay hơn à?"

""Trả người minh châu, cảm tạ người thư tín. Tặng người tuệ kiếm, mong người trăm tương tư." Ôi, cái quý gì đây, quá nho nhã, không được!"

""Mấy lời này của bạn hãy để lại cho người thích bạn nghe..." Phải uyển chuyển một chút, cái này quá trực tiếp rồi!"

Kỳ Thiện ném mạnh cây bút máy lên bàn, "Tôi không biết viết, cậu muốn tìm ai thì tìm đi."

"Tôi mà muốn đi tìm "ai", chẳng lẽ còn đến làm phiền cậu à?" Chu Toán chậm rì rì nói, "Cậu cũng là con gái, có thể hiểu rõ tâm tình của mấy cô gái kia hơn. Có đi có lại, nói lời lịch sự chút, cần gì phải khiến người khác khó chịu?"

"Cậu đúng là thấu hiểu lòng người đấy." Kỳ Thiện đùa cợt nói. Cô bị anh làm cho bực mình, đã nói là không nhắc đến chuyện kia nữa, nhưng lại thốt ra: "Cậu đối với Chu Yến Đình cũng tốt bụng thế à."

Bên cạnh Chu Toán trước giờ chưa bao giờ thiếu các cô gái vây quanh, ở phương diện này anh cũng là một người thú vị, nhận được thư thì sẽ trả lời, cho dù là từ chối trước mặt đối phương cũng sẽ dùng lời lẽ dễ nghe, rất hiếm khi làm chuyện khiến người khác tổn thương.

Chẳng lẽ không biết kiểu từ chối nửa vờ, lúc gần lúc xa này là kiểu dễ dàng khiến người khác mơ mộng nhất sao, rõ ràng đã nói rất rõ rồi, nhưng lại khiến người ta khó lòng quên được.

Chuyện thế này Kỳ Thiện thấy nhiều rồi, sớm đã tê dại, nhưng Chu Yến Đình... Kỳ Thiện cũng không nói rõ được là vì sao, có lẽ là trực giác của con gái, hoặc là bản năng trời sinh của động vật, cô cảm thấy lần này không giống những lần trước. Kỳ Thiện nhìn thấy dáng vẻ Chu Toán và Chu Yến Đình trốn ở nơi không người hút thuốc, ở một số điểm nào đó bọn họ quả thực rất giống nhau. Chẳng qua là sự "lập dị" của Chu Yến Đình rất dễ nhận ra, còn sự phẫn nộ của Chu Toán lại giấu ở trong lòng.

"Bức vẽ của cậu ta giống tôi lắm à?" Chu Toán nhếch mày, "Sao cậu không nói người kia là Thôi Đình?"

Thôi Đình là ủy viên học tập của lớp kế bên, cũng có quen biết với Kỳ Thiện. Kỳ Thiện nói như thường: "Bởi vì Thôi Đình đẹp trai hơn cậu."

Cô lặng lẽ bổ sung ở trong lòng, ánh mắt nét mày của Thôi Đình lạnh lùng, nhìn có vẻ khó gần, nhưng cậu ta không đem chuyện tình cảm của người khác ra làm trò đùa.

"Ê, Tiểu Thiện, nói thật, cậu cảm thấy Chu Yến Đình thế nào?" Chu Toán giống như không nghe thấy lời nói ban nãy của Kỳ Thiện, ghé lại gần, cười hì hì trưng cầu ý kiến của cô, "Hay là tôi xuống tay từ chỗ cậu ta... Chẳng phải lão Tôn chướng mắt nhất là mấy học sinh yêu đương sao? Để lão ta phát hiện tôi có dính líu đến cháu đặng vợ của lão, chắc là tức đến nổ phổi mất. Đến lúc đó tôi đá Chu Yến Đình đi, trút giận cho cậu... vừa hay đáng người cậu ta cũng không tệ!"

Kỳ Thiện có chút bi ai nhìn Chu Toán, hỏi: "Cậu rốt cuộc có giới hạn đạo đức không hả?"

Lúc nói chuyện cô tháo tràng hạt bồ đề xuống, ném vào lòng anh, "Cậu tự mình cầm đi, tu thân dưỡng tính, có lẽ còn được phúc báo."

Chu Toán cũng lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn. Anh nói: "Kỳ Thiện, dạo này tại sao cậu cứ khó chịu với tôi? Đối xử tốt với cậu cũng không được, đối xử tệ với cậu cũng chẳng xong, làm thế nào cậu cũng không vừa lòng đúng không?"

Kỳ Thiện ngoảnh mặt đi, nói: "Cậu không cần phải làm tôi vừa lòng." Cô thấy Chu Toán không động đậy, liền lớn tiếng nói với xuống dưới lầu, "Mẹ, không cần phải nấu đồ ăn khuya cho Chu Toán, cậu ấy về ngay bây giờ."

Chu Toán xoay xoay tràng hạt trong tay, híp mắt đánh giá Kỳ Thiện, "Tức giận gì chứ? Cần gì phải vòng một vòng lớn như vậy..." Anh ngẫm

nghĩ rồi bật cười, nhẹ giọng nói: "Kỳ Thiện, chẳng phải là cậu thích tôi sao?"

Kỳ Thiện cũng không biết làm sao mà bản thân vẫn có thể đứng vững tại chỗ nữa, vô số ý niệm nảy ra trong nháy mắt, muốn bịt miệng anh lại, muốn biện giải, muốn tìm một nơi để trốn, nhưng chỉ đứng im không nhúc nhích. Sau khi tỉnh táo lại, cô thuận tay cầm ly nước trên bàn học, muốn hắt vào mặt anh. Nhưng đáng tiếc là, đương lúc cô giơ tay lên không biết tại sao lại khựng lại, chỉ vì một giây do dự này, liền không thể xuống tay được nữa.

Ý cười trên mặt Chu Toán chậm rãi lan ra, "có ý tốt" đón lấy ly nước trong tay Kỳ Thiện, một ngụm uống sạch. Đặt cái ly cùng với tràng hạt bồ đề lại trên bàn.

"Thứ đồ chơi này thích hợp với cậu hơn tôi. Cậu đeo nó giống y chang đạo cô!"

Kỳ Thiện nhìn anh nghênh ngang rời đi, mũi chua xót, úp mặt lên bàn học. Thế nhưng lúc này trong lòng lại nghĩ: Đồ khốn kiếp không có học thức, đeo tràng hạt rõ ràng là ni cô!

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 12: Người Xấu Không Cần Nước Mắt

Hôm sau Kỳ Thiện dậy muộn hơn nửa tiếng so với ngày thường, may mà đuổi kịp chuyến xe buýt. Cô vừa đứng vững liền âm thầm kêu khổ, sớm biết thế cho dù đi trễ cũng phải chạy chậm một chút. Chu Toán đang ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ ở hàng ghế phía sau.

Chu Toán chỉ vào vị trí của mình, ý hỏi Kỳ Thiện có muốn qua đó ngồi không. Kỳ Thiện lắc đầu, sau đó cổ cô giống như bị cố định lại, không hề ngoảnh mặt về phía sau dù chỉ một lần. Suốt cả đoạn đường cô luôn đeo tai nghe nghe đài phát thanh bbc, đáng tiếc là không nghe lọt tai bất kỳ nội dung nào. Xe buýt đến trạm, cô như trút được gánh nặng ngàn cân, chạy từng bước nhỏ vào cổng trường.

"Kỳ Thiện, đợi tớ với!" Tạ Dĩnh Dĩnh đang mua đồ ăn sáng ở cổng trường vẫy tay với cô. Kỳ Thiện mừng rỡ, hai người cùng nhau đi vào lớp.

"Ê, cậu xem kìa." Tạ Dĩnh Dĩnh vừa cắn bánh bao, vừa dùng khuỷu tay huých vào người cô bạn đang ngẩn ngơ bên cạnh, "Chạy bộ thôi mà, cần gì phải ăn mặc như thế chứ!"

Kỳ Thiện thuận theo ánh mắt của Tạ Dĩnh Dĩnh nhìn qua, là Chu Yến Đình đang chạy trên sân thể dục. Trường học cho phép học sinh khối nghệ thuật và khối thể dục không cần phải truy bài đầu giờ. Chu Yến Đình mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, kiểu dáng đơn giản nhưng lại giống như lớp da thứ hai, ôm trọn lấy đường cong cơ thể.

Tạ Dĩnh Dĩnh dùng tay làm động tác lắc lư khoa trương ở trước ngực mình, khinh thường đáp: "Cậu ta đang chạy cho ai kia xem à!"

Lúc này Chu Yến Đình thả chậm cước bộ, đi về phía rìa của sân thể dục. Chu Toán cũng dừng lại ở đó, hai người cách lưới sắt chào hỏi nhau. Có vẻ như Chu Toán nói gì đó, Chu Yến Đình lau mồ hôi, cúi đầu cười.

"Ai mà biết được nội dung cuốn nhật ký hôm đây bị mọi người xem có phải cậu ta cố ý không. Cậu xem, chẳng phải là thành công thu hút được sự chú ý của ai kia rồi sao?" Tạ Đình Đình làm mặt quý.

Điều khiến Kỳ Thiện để ý lại là nụ cười ngại ngùng mà vui vẻ của Chu Yến Đình và vị trí bị mồ hôi làm ướt ở trước ngực của cô ấy.

Tâm sự trong lòng bị người khác vạch trần, cô và Chu Yến Đình nào có khác biệt gì nhau? Đúng rồi, sự khác biệt rõ ràng nhất là ngực của Chu Yến Đình lớn hơn của cô. Chu Toán khen ngợi thân hình của Chu Yến Đình quả là chẳng sai.

Những ngày sau đó, Kỳ Thiện càng thêm cố gắng học hành, làm bài tập, học từ vựng nhiều hơn trước đây gấp đôi, thành quả của sự nỗ lực này trực tiếp thể hiện trên thành tích của đợt thi thử vừa xong, cô trở thành nữ sinh duy nhất lọt vào top ba toàn khối.

Mùa hè tới gần, không khí thi đại học càng thêm bức bách. Kỳ Thiện và Thôi Đình ủy viên học tập của lớp kể bên cùng nhau đến phòng giáo viên lấy khẩu hiệu học tập về dán ở cuối lớp.

"Mấy lần gần đây cậu thi tốt nhỉ, có bí quyết gì mới à?" Thôi Đình trêu ghẹo Kỳ Thiện.

Theo như Kỳ Thiện thấy, Thôi Đình và Chu Toán là hai loại người khác nhau. Thôi Đình mày cao mắt sâu, khí chất lạnh lùng, lúc không nói chuyện có vẻ như xa cách ngàn dặm, đến gần tiếp xúc mới phát hiện thật ra con người anh chàng vô cùng lương thiện. Kỳ Thiện là con gái, lúc bị giáo viên gọi đi chạy vặt gặp phải việc tổn sức, anh chàng "đồng cảnh ngộ" Thôi Đình đã giúp cô không ít. Chu Toán thì sao, không nói chuyện thì nhìn có

vẻ dễ gần, trong lòng nghĩ gì thì chẳng ai biết, nhìn có vẻ nhân duyên rất tốt, nhưng trên thực tế bạn bè thân thiết lại chẳng có mấy người. Trong trí tưởng tượng của Kỳ Thiện, nếu nói Thôi Đình là hiệp khách cười ngửa đón gió trong màn sương mù lúc tịch dương, vậy Chu Toán chính là người trong mộng nơi chần lạnh màn gấm vào đêm xuân lạnh lẽo ở ngọc lâu.

"Tôi chậm chạp nên phải bắt đầu sớm, không có thiên phú, nên phải dựa vào nỗ lực để bù vào". Kỳ Thiện không phải cố ý khiêm tốn, bây giờ cách duy nhất để chuyển dời sự chú ý của cô là liều mạng học hành. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi Thôi Đình: "Cậu có dự định gì với nguyện vọng đại học chưa?"

Thành tích của Thôi Đình xếp trước cô, nếu lúc thi đại học phát huy như bình thường thì sẽ có rất nhiều sự lựa chọn.

"Chắc tôi sẽ báo danh vào học viện y." Thôi Đình đáp lời, "Như vậy tối thiểu cũng coi như làm được chút chuyện tốt."

Kỳ Thiện cảm thấy lời này của Thôi Đình chẳng có chút lý lẽ gì cả, cứ như là anh chàng đã từng làm rất nhiều chuyện xấu xa vậy. Cô mím môi cười đáp: "Vậy cậu phải cười nhiều lên để khỏi dọa mấy bạn nhỏ đến khám bệnh đó."

Vẻ mặt vui vẻ của Kỳ Thiện vẫn duy trì cho đến khi cô về đến lớp học, đáng tiếc vẫn còn chuyện rắc rối đang chờ cô. Lần này vở bài tập tiếng Anh lại không thể thu đủ, đếm đi đếm lại vẫn còn thiếu một cuốn. Giáo viên tiếng Anh của lớp bọn họ rất ít khi giao bài tập, nhưng một khi đã giao thì yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Trong lớp có rất ít người dám không nộp, nếu như không thu đủ, thân là ủy viên học tập Kỳ Thiện còn phải xem sắc mặt của cô giáo.

Kỳ Thiện nhanh chóng lật giở chồng vở bài tập trên tay, nhìn thấy tên của Chu Toán mới thở phào một hơi, coi như anh còn biết thân biết phận -

người nào còn to gan hơn cả Chu Toán nhỉ?

Đáp án là Chu Yến Đình.

Đây không phải là một tin tốt đối với Kỳ Thiện. Cô do dự mấy lần, nghĩ tới tiếng gầm của "miss Vương", quyết định thu hồi lại lòng dạ hẹp hòi, đi đến trước mặt Chu Yến Đình, nói với cô ấy: "Cậu vẫn chưa nộp bài tập tiếng Anh đâu."

Chu Yến Đình bây giờ khác hẳn với cô gái mỉm cười ngượng ngùng ở sân thể dục hôm nọ, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng, mím môi không đáp lời.

Sự im lặng này khiến Kỳ Thiện cảm thấy khó chịu. Chu Yến Đình vẫn so đo chuyện xung đột lần trước, hay là cô ấy căn bản khinh thường không muốn nói chuyện với mình?

"Tôi phải đi nộp bài tập." Kỳ Thiện cố gắng kiềm chế nhắc nhở nói, "Cô Vương đã nói, nếu ai không nộp vở bài tập..."

"Cậu đi nộp đi, mặc kệ tôi!" Chu Yến Đình cứng rắn ngắt lời Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện cảm thấy khó hiểu, cô ấy dựa vào gì mà tràn ngập địch ý với mình! Chẳng lẽ nụ cười và thiện ý của cô ấy chỉ dành cho người nào đó thôi sao?

"Không làm bài tập là quyền tự do của cậu, nhưng thu vở bài tập là chức trách của tôi, cậu làm ơn đừng khiến tôi khó xử!" Sắc mặt của Kỳ Thiện tuy rằng vẫn như thường, nhưng giọng điệu đã bắt đầu lạnh lùng. Cô không phải là người xấu tính, nhưng không có nghĩa là để mặc người khác coi thường mình.

Có người vỗ lên cánh tay Kỳ Thiện, là Chu Toán. Anh thấp giọng khuyên Kỳ Thiện: "Cậu mặc kệ đi, thu bao nhiêu nộp bấy nhiêu không được à?"

Anh không thể ngồi yên được nữa. Đây là lần nói chuyện đầu tiên của bọn họ sau hơn nửa tháng, mục đích chính là làm "Thiên sứ bảo vệ" Chu Yến Đình trước mặt cô?

Lồng ngực Kỳ Thiện giống như bị người ta kê chiếc gối đầu lên rồi nện cho một quyền, đau đớn nặng nề mà chậm rãi, trong miệng tràn ngập vị đắng. Cô dùng giọng nói run rẩy ngay cả chính mình cũng cảm thấy xa lạ hỏi: "Tại sao phải vì một mình cậu ta không nộp bài tập, mà khiến giáo viên trừ điểm thành tích của lớp chúng ta, còn hại tôi phải đi chịu mắng thay cậu ta?"

"Đúng thế!"

"Còn chê miss Vương mắng lớp chúng ta chưa đủ nhiều à?"

Xung quanh có bạn học phụ họa với Kỳ Thiện, đại đa số mọi người đều không thuận mắt với Chu Yến Đình, mà sự tận tâm tận tụy của Kỳ Thiện mọi người đều thấy rõ.

Chu Yến Đình bị "Trăm người chỉ trích" bỗng nhiên đứng bật dậy, cô ấy rút mạnh cặp sách từ trong học bàn ra, lấy từng xấp giấy vụn ném về phía Kỳ Thiện, nức nở nói: "Bài tập của tôi ở đây, cậu mang đi đi!"

Kỳ Thiện không hề phòng bị, mấy tờ giấy vụn rơi xuống mặt và ngực cô, đại đa số vung vãi khắp nơi. Cô lượm một tờ trong đó lên, phát hiện là tờ giấy rơi ra từ vở bài tập tiếng Anh.

Chu Yến Đình hét vào mặt Kỳ Thiện đang thất thần: "Bây giờ cậu vừa lòng chưa? Mấy cậu vừa lòng chưa?"

Cô ấy cũng khóc rống lên.

Kỳ Thiện hoảng hốt quay đầu, phát hiện Quách Chí Huân cúi đầu, mà Trương Hàng bộ dạng đắc ý đang cười với cô. Cô bỗng nhiên hiểu ra tất cả. Chỉ trách cô quá ngu ngốc, vừa mới bắt đầu cô đã cảm thấy tâm trạng của Chu Yến Đình không tốt lắm, khóe mắt cũng đỏ bừng, nhưng tại sao cô không suy nghĩ gì cả? Là sơ sẩy, hay là cô căn bản không muốn đứng trên góc độ của Chu Yến Đình để suy xét vấn đề?

Kỳ Thiện không kiềm được nhìn về phía Chu Toán. Chu Toán đang chau mày nói với Chu Yến Đình: "Có gì mà phải khóc, cậu thế này chỉ tổ khiến cho người bắt nạt cậu cảm thấy đắc ý thêm mà thôi."

"Cậu cảm thấy tôi "lại" bắt nạt cậu ấy lần nữa?" Kỳ Thiện buồn bã đáp.

Bấy giờ Chu Toán mới ngoảnh đầu lại, "Tôi có nói cậu sao? Cậu tận tâm tận tụy như vậy, ai mà chẳng khen ngợi cậu... ngay cả trong tên của cậu cũng có một chữ "Thiện", hẳn là lương thiện lắm mới phải!"

Kỳ Thiện cố nén cảm giác co rút khác thường nơi yết hầu, tại sao cô không khóc được nhỉ? Cứ giống y như tượng gỗ, ngay cả nước mắt cũng chẳng có, đúng là vô dụng!

Đương nhiên, người bắt nạt người khác không cần nước mắt. Trong lòng Kỳ Thiện rất rõ ràng, nếu như hôm nay người không nộp bài tập không phải là Chu Yến Đình, cô cũng sẽ không đến mức như vậy, kết quả có khả năng nhất là sau khi khuyên nhủ đối phương vài câu mà không được thì cô cũng coi như xong. Trong lúc vô tình cô đã đem Chu Yến Đình đặt ở phía đối lập với mình. Nếu nói như vậy, Chu Toán chỉ trích cô cũng chẳng phải là oan ức.

Trước đây Kỳ Thiện còn nghĩ, tại sao lại có nữ phụ xấu xa suốt ngày nhắm vào nữ chính? Quả nhiên nghệ thuật đến từ cuộc sống. Cô chính là

chị gái của cô bé lọ lem, hoàng hậu nguyên rủa công chúa bạch tuyết, tên ác long chặn giữa công chúa và hoàng tử!

Đã diễn vai ác vậy cô liền diễn tới cùng.

"Đúng vậy, tôi nhắm vào cậu ta... Nhưng mà Chu Toán, chuyện này liên quan gì đến cậu?"

Chu Toán dùng hành động nói lên tất cả, anh đẩy những người đứng xung quanh ra, đi đến bên cạnh Chu Yến Đình đang khóc nức nở, ôm lấy vai cô ấy.

Chẳng một ai để ý Kỳ Thiện rời đi như thế nào. Sự chú ý của mọi người tập trung vào hành động không coi ai ra gì của Chu Toán ban nãy, còn có đôi mắt ngập nước và khuôn mặt đỏ bừng của Chu Yến Đình lúc nhìn anh.

Kỳ Thiện ôm chầm vợ bài tập vẫn chưa thu đủ đi đến phòng làm việc của giáo viên. Đã nói trước khi tan học phải mang vợ bài tập đến bàn làm việc của miss Vương, cô phải làm được.

Trương Hàng không tham gia vào cuộc thảo luận sôi nổi trong phòng học, anh chàng giữa chừng đuổi theo Kỳ Thiện.

"Chuyện kia là tôi làm. Tôi... đã kéo cậu xuống nước, xin lỗi!"

Kỳ Thiện vẫn nhìn chăm chăm vào chồng vợ bài tập, không dừng bước. Cô nói: "Chúng ta chẳng phải là cá mè một lứa sao?"

Bữa tối, hai nhân vật chính ngồi trên nóc nhà của phòng dụng cụ, bóng cây dưới ánh hoàng hôn che khuất cho bọn họ.

"Tôi có nên nói cảm ơn cậu không... thay tôi giải vây." Chu Yến Đình cúi đầu nhìn xuống chân mình, nói xong lại không nhin được nhìn về phía

Chu Toán.

"Tùy cậu." Chu Toán thấy sao cũng được.

"Bọn họ không thích tôi, tôi cũng quen rồi. Thật ra Kỳ Thiện nói đúng, chuyện này không liên quan đến cậu."

"Không liên quan sao?" Chu Toán bật cười, cứ như lần đầu Chu Yến Đình gặp anh. Bấy giờ cô ấy đang chõng cây chuối, nhưng cho dù thế giới không đảo lộn, cô ấy cũng chưa từng gặp chàng trai nào khiến mình rung động đến vậy.

"Kỳ Thiện đang giận tôi, đợt trước bọn tôi mới cãi nhau." Chu Toán bình tĩnh nói dưới sự kinh ngạc của Chu Yến Đình, anh bảo, "Kỳ Thiện là... bạn tốt nhất của tôi."

"Bạn?"

"Ừ."

Chu Yến Đình xoa vết thương đã mờ trên mu bàn tay. Cao bạc hà chẳng có tác dụng gì với vết thương của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn dùng nó, cảm thấy vết thương đỡ đi nhiều. Hình như cô ấy đã hiểu ý của Chu Toán và lần đầu tiên phát hiện, thì ra có thể dùng phương thức vừa đơn giản lại vừa hàm súc như vậy để đồng thời từ chối cả hai người.

"Còn thuốc không? Cho tôi một điếu." Chu Yến Đình hỏi.

Chu Toán châm lửa cho cô ấy, nhưng chính mình lại không hút.

Chu Yến Đình phun một ngụm khói, nhân lúc khói thuốc quanh mặt còn chưa tan, nói: "Nếu Kỳ Thiện - "bạn tốt nhất" của cậu là cô gái ngoan, vậy tại sao cậu là chơi cùng với cô gái rắc rối như tôi?"

Chu Toán chống tay lên bề mặt xi măng nóng rực trên nóc nhà, ngả người về phía sau, cười hì hì hỏi: "Rắc rối thế nào, nói ra nghe thử."

Nom bộ dạng này của anh, những lời định nói ngược lại không thốt nên lời.

"Cậu có tin là tôi không hề cáo trạng với dượng của tôi không? Tôi chẳng vô vị như thế. Thư tình của Quách Chí Huân... tôi đã cảnh cáo cậu ta rất nhiều lần, không được làm phiền tôi nữa, đừng có viết thư mãi cho tôi. Cậu ta không nghe, tôi chỉ có thể làm như vậy. Chắc cậu thấy tôi ngu ngốc lắm nhỉ."

Chu Toán lười biếng nói: "Mặc kệ cậu ta!"

Nhưng Chu Yến Đình nhất thời khó lòng phán đoán, "cậu ta" trong miệng Chu Toán là Quách Chí Huân hay là cô ấy, hay là toàn bộ sự việc. Anh lúc nào cũng vậy, có vẻ như có hứng thú với rất nhiều việc, nhưng lại có vẻ như chẳng hứng thú với việc gì.

"Chu Toán, trong mắt cậu có chuyện gì rất quan trọng không?"

Chu Toán còn thực sự ngỡ một hồi, mới đáp: "Hồi tôi còn nhỏ, tôi lén mẹ ăn một cục kẹo, cho dù là liếm một cái cũng được, chuyện này đối với tôi rất quan trọng. Sau này tôi phát hiện, mỗi lần tôi may mắn ăn được một chút kẹo, đều là vì bố mẹ tôi lại cãi cọ, chẳng có ai chú ý đến việc tôi lén ăn kẹo. Tôi sợ mình ăn càng nhiều kẹo, bọn họ lại càng dễ dàng ly hôn, hoặc là chưa kịp ly hôn thì đã giết chết đối phương rồi... buồn cười lắm phải không? Lúc ấy tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ."

Anh nói xong, chính mình lại bật cười.

"Chẳng lẽ bây giờ cậu không phải là đứa trẻ sao?" Chu Yến Đình ngoảnh đầu nhìn anh, "Bố mẹ cậu bây giờ thế nào rồi?"

"Bọn họ tương kính như tân, chắc là sắp ly hôn rồi... rất có thể mẹ tôi sẽ kéo dài đến ngày tôi trưởng thành."

"Tương kính như tân không tốt sao?"

Chu Toán cười cười. Những người không hiểu đương nhiên sẽ cho rằng như vậy. Nhưng đối lại là Kỳ Thiện, cô nhất định biết với tính cách của mẹ anh, khi đối mặt với đau khổ, bà càng bình tĩnh thì vấn đề càng nghiêm trọng. Cho nên Chu Toán mới đoán quan hệ của bố mẹ anh đã đi đến bước cuối cùng. Mẹ anh chỉ đang cần thêm thời gian để giành thêm được nhiều lợi ích mà thôi.

Đáng tiếc đã một khoảng thời gian anh và Kỳ Thiện không trò chuyện với nhau rồi. Chu Toán cũng không thể nói với Kỳ Thiện, trong gia phả nhà họ Chu anh có thêm một "anh trai". Tương đương với, người kia đổi thành họ Chu, thì phải đổi tên từ "Khiêm" thành "Khiếm". Đây là một trong những yêu cầu của Phùng Gia Nam, bà cũng thừa nhận con trẻ vốn dĩ chẳng có lỗi lầm, nhưng nếu nhận tổ quy tông là nguyện vọng của nhà họ Chu, vậy đứa trẻ đó phải gánh vác phần lỗi lầm này thay cho thân phận mới của mình và cả nhà họ Chu, cũng coi như tương đối công bằng.

Khiến Chu Toán ngạc nhiên là khi Chu Khải Tú khó xử trưng cầu ý kiến của Vi Tử Khiêm - Chu Tử Khiếm, anh ta rất nhanh liền gật đầu, có lẽ thân phận mới này đối với anh ta mà nói cũng có sức hấp dẫn khá lớn.

Cùng lúc này, cổ phần công ty của Chu Khải Tú cũng có biến động rất lớn. Phùng Gia Nam trước giờ không phải là một người mất đi tình yêu liền buông bỏ tất cả.

"Bố mẹ tôi ai nấy đều đã lập gia đình sinh con từ lâu rồi, vì không muốn tôi cản trở cuộc sống của bọn họ, lúc bốn tuổi đã gửi tôi đến ký túc xá của trường tạp kỹ. Sau khi tôi đạt được giải thưởng, bọn họ lại vì chút tiền thưởng mà cãi qua cãi lại, họ đều tự nhận mình mới là người cung cấp

học phí cho tôi, nhưng chẳng có ai chủ động bảo rước tôi về nhà đón năm mới... Tôi vốn dĩ không có tư chất luyện tập kỹ, liều mạng kiếm được mấy giải thưởng đó, khiến cho cả người toàn là vết thương. Tôi không biết làm thế nào để nịnh bợ đoàn trưởng, lúc cùng mọi người đi ăn cơm vào cuối buổi diễn luôn khiến người ta mất hứng. Khó khăn lắm tôi mới được dì và dượng đón đến đây đi học, ấy thế mà lại trở thành mục tiêu công kích của cả lớp. Câu chuyện vừa cũ rích vừa đáng thương này có thể khiến cậu cảm thấy dễ chịu hơn không?"

"Cũng tạm." Đáy mắt Chu Toán vẫn đầy ý cười như cũ. Niềm vui thì cùng hưởng, còn nỗi buồn sẽ cùng nhau che đậy, đây là một chuyện rất thú vị.

Chu Yến Đình dập tắt nửa liều thuốc đang cháy dở, hỏi vấn đề cô ấy cảm thấy hứng thú nhất.

"Cậu với Kỳ Thiện cãi nhau vì chuyện gì?"

Dựa vào bản lĩnh của Chu Toán, muốn dỗ Kỳ Thiện vui vẻ đáng lẽ phải rất dễ dàng mới phải.

Chu Toán há miệng, xong lại nuốt lời muốn nói xuống. Khiến Chu Yến Đình ngạc nhiên là, cô ấy nhìn thấy vẻ mờ mịt hiếm thấy trên khuôn mặt Chu Toán.

Anh cụp mí mắt, hình như cũng đang tự hỏi chính mình. Một lúc sau mới đáp: "Tôi cũng không biết."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 13: Không Cần Tiến, Chỉ Cần Thủ

Chuyện của Chu Toán và Chu Yến Đình được lan truyền rất nhanh trong khối lớp mười hai. Ban đầu nhiều người không tin, nhưng đại đa số học sinh lớp mười hai tự nhiên ba đều có thể làm chứng mười mười, chính mắt bọn họ trông thấy Chu Toán ôm Chu Yến Đình vào lòng. Từ đó ánh mắt của mọi người nhìn Chu Yến Đình cũng dần thay đổi - một người mà bạn không mấy xem trọng, bỗng dưng được một người không mấy xem trọng bạn đối đãi khác biệt, rất khó để mà không xem xét lại giá trị của cô ấy.

Chu Yến Đình vẫn độc vãng độc lai như cũ, nhưng tình trạng bị cô lập lại có chút thay đổi.

Quả nhiên lão Tôn bị mối quan hệ này làm cho tức đến nhảy dựng lên, gọi một mình Chu Toán đến phòng làm việc giáo huấn một trận. Một chốc nói thái độ học hành của anh không nghiêm chỉnh, một chốc lại bảo thái độ làm người của anh cũng có vấn đề, nhưng nói tới nói lui, lại không đi vào trọng điểm, Chu Toán nghe như nước đổ lá môn. Chẳng cần nghĩ cũng biết đứa cháu rể vợ Chu Yến Đình của ông là cam tâm tình nguyện, điều đó khiến cho lão Tôn đành phải ngậm bồ hòn, đối với chuyện này ông cũng đành bó tay.

Sau khi Chu Toán tan học thì chạy bộ ở sân thể dục, lúc nghỉ ngơi, Trương Hàng ném cho anh chai nước. Chu Toán xem thường mấy trò trêu chọc nữ sinh của Trương Hàng, thản nhiên để chai nước lên bậc xi măng bên cạnh, vén áo lau mồ hôi trên đầu.

Trương Hàng cũng không tức giận, đứng đặc ngồi trên bậc thang, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không chọc ghẹo Chu Yến Đình nữa."

Chu Toán cười nhạo, "Cậu muốn tôi cảm ơn cậu vì chuyện này?"

"Không cần, không cần!" Trương Hàng khoát tay, đi đến bên cạnh Chu Toán, đặt tay lên vai anh, cười nói: "Nếu cậu với Chu Yến Đình là một đôi, vậy tôi theo đuổi Kỳ Thiện chắc là cậu không có ý kiến gì đâu nhỉ?"

Chu Toán đẩy cánh tay Trương Hàng ra, giống như nghe thấy chuyện hoang đường nhất trên đời này, ngạc nhiên đến nỗi hận không thể tách riêng từng chữ ra nói.

"Cậu - theo - đuổi - Kỳ - Thiện?"

"Đúng vậy." Trương Hàng đối đáp trôi chảy, dường như đã sớm có dự định từ trước, "Trước đây tôi cứ nghĩ cậu với Kỳ Thiện có gì đó với nhau nên ngại không chen chân vào."

Chu Toán lại lớn tiếng bật cười. Theo như lời của Trương Hàng, hình như chỉ cần cậu ta muốn, thì có thể giành được những thứ yêu thích của Chu Toán. Chu Toán nhắc nhở bảo: "Cậu nghe cho rõ, tôi căn bản không thích..."

"Bây giờ chẳng phải là tôi đã biết rồi à, cậu không thích Kỳ Thiện đúng không? Cho nên tôi yên tâm lắm rồi, vì vậy mới đến tìm cậu. Các cậu không phải quan hệ kia, nhưng dù gì cũng là hàng xóm, trước giờ qua lại vốn thân thiết. Có sự giúp đỡ của cậu, tỉ lệ thành công của tôi càng lớn." Trương Hàng vì thể hiện thành ý của mình, nịnh nọt mở nắp chai nước suối cho Chu Toán.

Chu Toán bình tĩnh lại, mới từ từ tiêu hóa được sự bất ngờ Trương Hàng mang đến cho anh. Nét mày ánh mắt của Kỳ Thiện nhẹ nhàng, không chú trọng ăn mặc trang điểm, nói dễ nghe thì là mộc mạc, còn nói khó nghe

thì là tẻ nhạt, tính cách cũng nhạt nhẽo, cổ hủ. Nhưng Chu Toán cũng phải dùng lương tâm mà nói, cô không xấu, còn có ánh hào quang của học sinh giỏi, trường học lớn như vậy, xuất hiện một, hai người có phong cách thẩm mỹ độc đáo mà thích cô cũng là bình thường.

"Bớt giỡn đi." Chu Toán khuyên Trương Hàng, "Kỳ Thiện sẽ không chịu cậu đâu."

"Cái này cậu khỏi lo, cậu chỉ cần nói có chịu giúp tôi hay không. Tôi không phải nói chơi đâu."

"Cậu đừng có mà chơi tôi. Đừng nói là bố mẹ cậu ấy, chỉ cần bố mẹ tôi biết được, thì tôi cũng đừng mong được yên thân!"

Trương Hàng ngược lại sáng khoái, nghe vậy gật đầu, "Được, không giúp thì thôi. Tôi làm gì, cậu coi như không thấy là được. Bên nhà cậu ấy cậu đừng nói gì cả, đừng ngáng chân tôi trước mặt Kỳ Thiện, những lúc bất đắc dĩ giấu giếm giúp chúng tôi. Cậu với Chu Yến Đình có cần gì, tôi mà giúp được tuyệt tối không qua loa. Thế đã được chưa?"

Chu Toán trầm mặc trong phút chốc, Trương Hàng đang chờ câu trả lời của anh. Anh đón chai nước uống vài ngụm, hời hợt đáp: "Vậy thì được."

Phùng Gia Nam đã trở về từ chuyến công tác, bà mua cho Kỳ Thiện cả mấy bộ quần áo mới. Chu Toán từ bên ngoài trở về, vừa lên lầu liền nghe thấy tiếng cười đùa của họ ở trong phòng.

"A Toán, con mau qua đây xem." Phùng Gia Nam nghe thấy động tĩnh của con trai, gọi anh vào phòng mình, chỉ vào Kỳ Thiện cười tùm tùm hỏi, "Con thấy Tiểu Thiện mặc bộ này có xinh không?"

Chu Toán dựa lên khung cửa phòng bố mẹ, tầm mắt đảo qua Kỳ Thiện, nói: "Tâm hồn đẹp là được."

"Con nói gì thế hả!" Phùng Gia Nam bất đắc dĩ.

Kỳ Thiện lộ vẻ mặt thẹn thùng.

"Hay là con thay ra trước đã." Cô vội vàng đi vào phòng thay đồ của dì Gia Nam, một lát sau ôm quần áo mới đi ra, nói: "Dì Gia Nam, con về trước đây. Cảm ơn món quà của dì!"

Phùng Gia Nam kinh ngạc đáp: "Giờ về luôn hả? Ban nãy chẳng phải con bảo muốn nghe đĩa nhạc dì mới mang về sao?"

Kỳ Thiện cúi đầu, ban nãy cô không ngờ là Chu Toán sẽ về sớm như vậy.

Sau khi Kỳ Thiện đi, Chu Toán trở về phòng mình. Phùng Gia Nam đi theo vào, cười nói: "Mẹ cũng mua cho con mấy thứ, để ở tủ sách của con rồi đó."

Chu Toán mở tủ sách, bên trong có máy PSP mới, bút máy Montblanc, còn có mấy quyển truyện tranh phiên bản Hồng Kông. Y như anh đoán, tủ sách lại bị sắp xếp theo tiêu chuẩn của mẹ anh, từ sách tham khảo đến "truyện thuyết anh hùng ngân hà" đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, cửa kính và tấm ngăn cũng được lau sạch sẽ.

Anh lại cúi đầu nhìn về phía thùng rác kế bên bàn học, nửa gói thuốc bị anh giấu vào tận góc trong của hộp bàn quả nhiên cũng đã nằm trong đó, đã bị vo tròn thành cục.

"Mẹ lại muốn nói gì với con?" Chu Toán ngồi lên cạnh giường, đợi Phùng Gia Nam lên tiếng.

Phùng Gia Nam nói: "Nếu con đã không muốn đi gặp mặt giáo viên phụ đạo mà mẹ sắp xếp, vậy thì mẹ bảo thầy ấy trực tiếp đến nhà mình luôn... còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi, đồ ăn trong trường không

ngon, cũng không có ai chăm sóc con, bắt đầu từ tuần sau con dọn về nhà ở đi. Bên phía thầy Tôn mẹ đã liên hệ giúp con rồi."

Chu Toán từ chối cho ý kiến, cúi đầu nhìn bộ móng tay cụt ngắn, hỏi: "Còn có gì nữa không?"

"Con vẫn chưa nói với mẹ về nguyện vọng thi đại học." Phùng Gia Nam ngồi trên chiếc ghế đối diện với con trai, mỉm cười bảo, "Mẹ rất muốn nghe thử suy nghĩ của con."

"Trùng hợp thật, con cũng muốn nghe thử suy nghĩ của mẹ." Chu Toán thả tay xuống cười hỏi ngược lại.

Phùng Gia Nam đặt tay lên đầu gối, nghiêm nghị đáp: "Mẹ đã nói chuyện với chú Cố của con... chú ấy là bạn học thời đại học của mẹ, con đã từng dùng bữa cùng chú ấy rồi, bây giờ chú ấy là viện trưởng của khoa kinh tế trường đại học G. Với thành tích của con, cố gắng thêm chút nữa, thì có thể sẽ đủ điểm sàn để đậu vào trường G. Chỉ cần con đủ điểm sàn, thì mấy chuyện kia dễ nói thôi."

"Vậy con còn có suy nghĩ gì được nữa? Mẹ quyết định là được rồi."

Phùng Gia Nam sao lại không nghe ra được sự kháng cự từ trong lời nói của con trai, bà vỗ về bảo: "Đại học G có gì không tốt? Nếu con không cố gắng thì năm nay chưa chắc đã có hy vọng. Cho nên mẹ mới phải mời giáo viên phụ đạo cho con, cố gắng một chút. Rất có thể Tiểu Thiện cũng sẽ học ở trường này, bố mẹ con bé không nỡ để nó đi xa, đại học G là trường cũ của mẹ con bé. Mẹ đồng ý với con, mấy chuyên ngành ở đó, con chọn cái nào cũng được."

"Nếu như con may mắn, thi đậu đại học G, học xong ngành quản lý kinh tế, không về công ty của bố thì mọi người đều khó xử."

"Đương nhiên là con phải về công ty của bố con. A Toán, con yên tâm, mẹ sẽ giành cho con những thứ nên thuộc về con. Bố con không dám mà cũng sẽ không bạc đãi con, công ty nhà mình trước sau gì cũng là của con, con phải cố gắng giữ gìn, đừng để người khác có cơ hội chen chân vào."

"Con học đại học mẹ đã chọn chuyên ngành, sau khi tốt nghiệp về công ty bố làm việc, trong tay cầm cổ phần mẹ giành được, đây cái người mẹ oán hận kia đi, rồi sau đó... Mẹ còn muốn con phải làm gì nữa đây? Cưới người phụ nữ mẹ muốn, sinh đứa con để hoàn thành nhiệm vụ, để mẹ tiếp tục thao túng cuộc sống của cháu nội mình?" Chu Toán chằm chọc nói.

Phùng Gia Nam chau mày nói: "Con không thể vì muốn đối chọi với mẹ mà chuyện gì cũng chống đối đến cùng như vậy. Không phải việc gì mẹ muốn con làm thì chắc chắn sẽ không phù hợp với con! Con ghét mẹ sắp xếp cho con, vậy con có bao giờ nghĩ điều con thực sự mong muốn là gì chưa? Con có từng thử trò chuyện tâm sự với mẹ chưa? Con nhìn bản thân con xem bây giờ biến thành bộ dạng thế nào rồi? Hút thuốc, trốn học, không để ý đến thành tích học tập... còn ở chung với "thứ không đứng đắn"."

"Ai là "thứ không đứng đắn?" Chu Toán bày ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Phùng Gia Nam hừ lạnh, "Con cho rằng mẹ không biết? Mẹ đã đến trường học nhìn con bé đó rồi. Bộ dạng uốn éo lằng lờ, có gì tốt chứ? Thầy Tôn của các con bảo mẹ dạy dỗ con cho tốt, mẹ không tin đây là gu của con trai mẹ. Nhất định là con bé đó chủ động quyến rũ con."

"Vậy thì cũng phải được con cho phép!"

"Con biết thế nào mới là cô gái tốt không? Kỳ Thiện ăn mặc sửa soạn lên còn đẹp hơn nó gấp vạn lần!"

Chu Toán đứng bật dậy, "Chỉ dựa vào sự yêu thích này của mẹ, cả đời này con và Kỳ Thiện sẽ chẳng có cửa!"

Phùng Gia Nam sửng sốt, rồi cười khỗ.

"Con cứ đối đầu với mẹ đi, dù sao thì con và con bé họ Chu đó cũng chẳng được bao lâu đâu, mẹ sẽ chống mắt lên xem."

Chu Toán chẳng thèm che giấu sự chán ghét của mình nữa, anh hỏi: "Mẹ... mẹ cũng sắp xếp cuộc sống của chính mình như vậy sao? Có sức lực quản lý con giống như tội phạm, chi bằng mẹ quản bản thân mình cho tốt đi. Bố con với tình nhân đến trước cổng nhà mình chàng chàng thiếp thiếp, đây cũng nằm trong kế hoạch của mẹ sao?"

Sắc mặt Phùng Gia Nam trầm xuống, nhưng lại nằm ngoài dự đoán của Chu Toán. Quả nhiên không phải là bà chẳng biết gì.

"Bố con đúng là loại chẳng ra gì! Ông ta cho rằng mẹ sẽ vì chuyện này ăn không ngon ngủ không yên sao? Phụ nữ trẻ tuổi đây ra, con nhỏ họ Lý kia cũng sẽ già thôi."

"Đúng vậy. Nhưng mẹ cũng đừng quên, đến lúc đó mẹ còn già hơn!"

Phùng Gia Nam nhìn con trai một lúc lâu, sắc mặt trở nên ảm đạm và đau lòng, cho dù là sản phẩm chăm sóc da đắt tiền hay là đồ trang điểm tốt nhất đi chăng nữa cũng không thể nào che đậy được.

Chu Toán bình sinh rất ít khi khiến bản thân hối hận, nhưng nhiều năm về sau, mỗi lần nhớ đến người mẹ đã sớm qua đời, đều không thể nào quên hai câu nói thời non trẻ ngông cuồng của mình - đây là một trong số đó.

Hai tháng trước kỳ thi đại học, Chu Toán từ ký túc xá dọn về nhà ở, mỗi ngày đi sớm về muộn giống như Kỳ Thiện, nhưng anh và Kỳ Thiện rất ít khi nói chuyện với nhau.

Trước đây cuối tuần rảnh rỗi, Phùng Gia Nam thích đến nhà họ Kỳ giết thời gian, hai người mẹ uống cà phê dưới lầu, tán gẫu những chuyện về phụ nữ. Kỳ Định và Chu Khải Tú nếu có thời gian, sẽ cùng nhau đánh cờ, uống trà. Hai đứa trẻ càng chẳng khiến bọn họ phải nhọc lòng, cùng nhau chơi game, làm bài tập, cãi nhau rồi lại làm lành. Bây giờ Chu Khải Tú dường như không thể nào thoát ra khỏi công việc, bình thường khó lòng nhìn thấy bóng dáng của ông. Kỳ Thiện cũng liên tiếp hai lần "trùng hợp" tạm thời có việc, sau khi Chu Toán đến nhà không phải đi ra ngoài trả sách thì cũng hẹn bạn học đi xem triển lãm. Kể từ đó, Chu Toán cũng biết điều bớt đến nhà họ Kỳ. Hội họp gia đình từ đó biến thành cuộc hẹn khêu mật của Phùng Gia Nam và Thẩm Hiểu Tinh, Kỳ Định thành thật làm phục vụ hậu cần.

Phùng Gia Nam từng chất vấn Chu Toán, có phải đã làm chuyện gì quá đáng với Kỳ Thiện hay không? Nếu không với tính cách của Kỳ Thiện tuyệt đối sẽ không như vậy. Chu Toán lớn tiếng kêu oan, anh liên tiếp nhấn mạnh sự tình không liên quan đến mình, anh từng chủ động đi tìm Kỳ Thiện, là Kỳ Thiện không thèm để ý đến anh, nếu như không tin, thì anh có thể giáp mặt đối chất trực tiếp với Kỳ Thiện.

Thẩm Hiểu Tinh nhìn ra nút thắt thực sự nằm ở phía con gái bà, là Kỳ Thiện cố ý trốn tránh Chu Toán. Bọn trẻ đang bước vào thời kỳ trưởng thành, lại trong thời gian gấp gáp chuẩn bị thi đại học, bà không dám đi quá sâu về vấn đề này, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của con trẻ, chỉ tìm cơ hội trò chuyện với Kỳ Thiện vài ba câu về chuyện giữa mẹ con thường nói.

Có đôi khi, tư thế lúc té ngã còn quan trọng hơn lý do khiến bản thân mình té ngã - đây là lời của Thẩm Hiểu Tinh nói với con gái. Bà tin rằng tuy rằng bây giờ Kỳ Thiện không nói năng gì, nhưng sau rồi sẽ hiểu rõ. Quan hệ giữa hai nhà bọn họ thân thiết, nếu như không phải quyết định cả đời không qua lại thì vẫn nên tìm ra phương thức qua lại về lâu về dài cho phù hợp.

Sinh nhật của hai người đều vào tháng năm, bởi vì thời gian chào đời chỉ cách nhau một ngày, từ trước đến nay sinh nhật của hai người vẫn luôn làm chung một ngày. Năm nay Thẩm Hiểu Tinh đánh tiếng trước với Phùng Gia Nam một tuần, nói rằng ba người nhà họ tính nhân ngày chủ nhật đi thăm bà ngoại và gia đình nhà cậu ở thành phố kế bên, hôm đó vừa hay đúng ngày sinh nhật của Chu Toán, cho nên năm nay không cùng nhau tổ chức nữa. Phùng Gia Nam hỏi bạn thân, đây có phải là ý của Kỳ Thiện không? Thẩm Hiểu Tinh thở dài.

Tối thứ bảy, Phùng Gia Nam nhất quyết kéo Kỳ Thiện đi lượn trung tâm thương mại cho bằng được. Kỳ Thiện thoái thác bảo bài tập hôm nay mới làm được một nửa. Phùng Gia Nam cười cô: "Con lại chẳng phải là nước đến chân mới nhảy giống như A Toán. Nếu đã không định đi học xa nhà, thì với thành tích của con dư sức thi đậu vào trường đại học tốt nhất bản địa. Học hành phải kết hợp vui chơi, mẹ con đã đồng ý cho dì mang con ra ngoài đi dạo rồi."

Phùng Gia Nam đưa Kỳ Thiện đi mua quần áo. Kỳ Thiện không hề cảm thấy hứng thú, cô nói: "Dì Gia Nam, quần áo lần trước dì tặng con con vẫn chưa mặc đâu."

Phùng Gia Nam xem như không nghe thấy, nhét Kỳ Thiện và hai bộ quần áo bà tử mi lựa chọn vào phòng thay đồ. Đợi Kỳ Thiện bắt đắ dĩ thay bộ váy mới đi ra ngoài, Phùng Gia Nam kéo cô lại đứng trước gương, gật đầu liên tục, nói: "Con gái nên ăn mặc sửa soạn mới được. Không phải là dì nói gì con, mà bình thường con ăn mặc quá đơn giản mộc mạc. Mẹ con cũng chẳng chú trọng chuyện này, cả ngày có mấy bộ quần áo thay qua thay lại, vậy mà cũng chẳng chăm chút cho con. Nếu dì có con gái, sẽ không như vậy đâu... Có điều, con cũng coi như con gái của dì, sau này chuyện mua quần áo của con cứ để dì phụ trách."

Kỳ Thiện thầm nghĩ, bản thân mình ngày thường tẻ đến mức vậy sao? Lúc mẹ mua quần áo cho cô chỉ quan tâm đến chất lượng vải, mẫu mã tàm

tạm là được. Trong mắt Thẩm Hiểu Tinh, quần áo của con gái chỉ cần gọn gàng sạch sẽ, sẽ không xấu đi đâu được. Bản thân Kỳ Thiện cũng không phải là một người kén chọn, mẹ mua cho cái gì thì cô sẽ mặc cái đó, thích nhất là mặc đồng phục, kiểu gì cũng không đến nỗi tệ.

"Con xem, thế này chẳng phải là đẹp lắm sao? Tiểu Thiện nhà chúng ta hơi ồm một chút, nhưng vẫn mặc đẹp như thường, làn da đẹp, khí chất sạch sẽ, tùy tiện sửa soạn một chút cả người liền khác hẳn." Phùng Gia Nam nói, "Ngày mai con mặc bộ này đi."

Kỳ Thiện khó hiểu, hỏi: "Dì Gia Nam, mẹ con chưa nói với dì ngày mai nhà con đi thăm nhà cậu con sao?"

"Bố mẹ con đi là được rồi." Phùng Gia Nam đứng sau lưng Kỳ Thiện, giống như nói chuyện phiếm, nói: "A Toán hỏi dì, ngày mai sinh nhật nó, có thể gọi mấy người bạn đến nhà chơi được không. Con nói xem, dì có thể không đồng ý sao?"

Kỳ Thiện ngẩn ra, không hiểu sao lại nghĩ đến Chu Yến Đình. Chu Toán thực sự sẽ gọi cô ấy đến sao? Với tác phong làm việc của anh, điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Cô ảm đạm cúi đầu, khẽ ậm ừ "vâng" một tiếng xem như đáp lời.

"Dì đoán A Toán sẽ gọi cô gái luyện tập kỹ kia đến tham gia tiệc sinh nhật của nó, coi như vì để chọc tức dì, nó cũng sẽ làm như vậy. Bất kỳ chuyện gì dì càng phản đối, nó lại càng chống đối mà làm tới cùng..."

"Dì Gia Nam, nếu dì đã biết như vậy, tại sao không thể thuận theo cậu ấy một lần? Dì buông tay, cho dù tốt hay xấu thì cũng là do quyết định của bản thân cậu ấy."

Kỳ Thiện khuyên Phùng Gia Nam, gương mặt non nớt đầy vẻ khẩn thiết. Phùng Gia Nam đáp: "Tiểu Thiện, con đúng là đứa trẻ tốt, nó làm khổ con, con còn bảo vệ nó như vậy. Cho dù trong lòng con chịu thiệt cả trăm

lần, cũng chẳng chịu hé nửa lời. A Toán thì ngược lại, nó nói một trăm câu, cũng chưa chắc có câu nào là lời thật lòng. Nhưng con muốn gì, không muốn gì, trong lòng đều rõ, còn A Toán nhìn có vẻ đã xác định được mình muốn gì, nhưng thực ra là nó đang đấu tranh với bản thân. Nó bướng bỉnh thế nào, con đều biết rồi đó. Lúc còn nhỏ dì quản rất chặt, sợ nó không lớn được, bây giờ dì không buông tay được, là sợ nó đi nhầm đường rồi chẳng thể quay đầu lại được nữa."

Trước đây mỗi khi Phùng Gia Nam nhắc đến con trai, ánh mắt lúc nào cũng tỏa sáng, Chu Toán có nghịch ngợm thế nào, trong lòng bà cũng vẫn thấy anh tốt. Nhưng bây giờ trước mặt Kỳ Thiện bà lại không thể giấu được vẻ thất vọng với Chu Toán, "Con đừng giấu dì, có phải Chu Toán đã trốn mấy tiết tự học buổi tối rồi không? Mỗi ngày nó trở về, cả phòng toàn mùi rượu với thuốc lá. Nó mới bao nhiêu lớn chứ? Đây là con trai của dì sao? Chẳng lẽ đều là lỗi của dì, là dì hại nó biến thành bộ dạng thế này?"

Kỳ Thiện nhìn dì Gia Nam đau lòng, trong lòng cũng không dễ chịu gì, chỉ có thể nắm tay đối phương nói: "Dì à, dì nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, A Toán chỉ là có hơi phản nghịch..."

"Dì thường nhìn thấy bộ dạng kia của nó, hình như chẳng để ý gì đến ai, cũng chẳng xem trọng chuyện gì. Bố nó không quản được nó, dì lại giống như kẻ thù của nó. Tiểu Thiện, con lớn lên cùng nó, tình cảm sâu đậm hơn bất cứ người nào, nếu bây giờ nó còn có thể nghe lời của ai, thì người đó chỉ có thể là con." Phùng Gia Nam trở tay nắm chặt lấy tay Kỳ Thiện.

"Con?" Kỳ Thiện sợ hãi lắc đầu lia lịa.

"Tiểu Thiện, dì tin con, con không hề thua kém đứa con gái luyện tập kỹ kia chút nào." Phùng Gia Nam dường như không nhìn thấy khuôn mặt từ hoảng hốt dần trở nên đỏ bừng của Kỳ Thiện, đặt tay lên vai cô, nói: "Các con còn nhỏ, đáng lẽ dì không nên nói những lời này. Dì không lo cho

nó được cả đời, nhưng có con bên cạnh nó, dì rất yên tâm. Nếu như con không hề có lòng dạ gì với A Toán, thì coi như những lời của dì Gia Nam hôm nay là nói bừa, xin lỗi con. Nhưng nếu con giống như những gì dì nghĩ, thì nghe dì một câu, con không thể cứ mãi lùi bước. Lòng của A Toán, còn không cần tiến, chỉ cần thủ!"

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 14: Ánh Trăng Vỡ Nát

Kỳ Thiện đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào cái bóng của chính mình phản chiếu trên cửa kính. Trong phòng cô không có bàn trang điểm, thậm chí ngay cả một tấm gương cũng không. Chẳng lẽ thật sự giống như lời dì Gia Nam nói, với tư cách là một cô gái, cô quá mức chây lười đối với chuyện ăn mặc sửa soạn?

Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định đã đến nhà cậu của Kỳ Thiện. Tối hôm qua, Thẩm Hiểu Tinh hỏi con gái thêm lần nữa rốt cuộc là có muốn đi cùng không, Kỳ Thiện ngập ngừng chưa trả lời ngay. Sáng ngày hôm sau, Kỳ Thiện phát hiện bố mẹ đã đi rồi, bọn họ không gọi cô.

Buổi sáng Kỳ Thiện và dì Gia Nam đi mua đồ dùng cần thiết cho bữa tiệc sinh nhật, không biết Chu Toán đã chạy đi đằng nào. Vừa ăn xong cơm trưa, dì Gia Nam liền giục Kỳ Thiện về nhà tắm rửa sửa soạn, chốc nữa các bạn trong lớp sẽ đến.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, đây là lần đầu tiên bọn họ tổ chức sinh nhật mà có sự xuất hiện của các bạn cùng trang lứa, đại đa số đều là bạn cùng lớp. Lần này bất kể là ý muốn của ai, thì chuyện Chu Toán và Kỳ Thiện là hàng xóm và có quan hệ thân thiết nhiều đời đã không thể nào giấu giếm được nữa. Kỳ Thiện mặc bộ váy liền thân mà hôm qua dì Gia Nam cứ nằng nặc đòi mua cho cô, màu xanh đậm, được làm từ vải lanh, phần ngực váy cắt may vừa phải, làn váy hơi phồng, lộ rõ vòng eo nhỏ nhắn, đoan trang lại không mất đi sự hoạt bát của thiếu nữ. Theo cách nói của Phùng Gia Nam, ăn mặc như thế này sẽ làm nổi bật thân hình yếu điệu và làn da trắng muốt của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện gỡ mái tóc đuôi ngựa xuống, dùng lược chải suôn mái tóc thẳng dài đến vai. Cùng một dáng người dong dỏng cao, cùng một mái tóc dài ngang nhau, nhưng tại sao ở trên người Chu Yến Đình lại đẹp dễ sinh động đến thế, còn bản thân mình cứ sao lại giống một cuốn từ điển thế này? Cô cầm một lọn tóc tết chúng lại, rồi nhìn vào tấm kính thủy tinh cản cản môi, thử nhếch nhếch khóe miệng. Đúng rồi, ánh mắt phải linh hoạt hơn một chút, liếc xéo, chuyên chú mà nóng bỏng, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không thốt nên lời, giống như đôi mắt dưới đầm nước sâu... Cô không tự chủ được bắt chước Chu Yến Đình, thần thái của một cô gái mà cô không mấy thân thuộc. Kỳ Thiện ý thức được điểm này, bỗng nhiên có vài phần bi ai, nhưng cuối cùng lại thành thật với chính bản thân mình: Cô đổ kị với Chu Yến Đình, đổ kị với vẻ đẹp không cố kị của cô ấy, đổ kị... với hình ảnh của cô ấy lưu lại trong mắt Chu Toán.

Là một nửa chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay, Kỳ Thiện cũng mời mấy người bạn khá thân thiết với mình, trong đó có bạn cùng bàn của cô Tạ Dĩnh Dĩnh và Trình Hân người cùng phụ trách bộ môn tiếng Anh với cô nàng. Sáng nay bọn họ mới biết mình được mời đến tham dự bữa tiệc sinh nhật lần thứ 18 của Kỳ Thiện và Chu Toán, cứ tưởng hai người bọn họ đại bác bắn mười tám ngày chưa tới thế mà lại là bạn từ thuở nhỏ, phát hiện này khiến hai cô gái cảm thấy vừa cổ quái vừa hưng phấn.

Trong phòng khách nhà Chu Toán, bọn Mạc Hiểu Quân và mấy tên con trai đã đến rồi, đương nhiên, còn có cả Chu Yến Đình mà Kỳ Thiện chỉ cần liếc qua là thấy. Càng chiêm chọc hơn là, hôm nay hiếm lắm Kỳ Thiện mới ăn vận trang điểm một phen, thế mà Chu Yến Đình lần đầu tiên xuất hiện tại nhà Chu Toán lại ăn mặc khác hẳn với phong thái kiêu diễm thường ngày của cô ấy, chỉ mặc áo sơ mi ca rô phối với quần jeans, tóc tai cũng chải chuốt gọn gàng, đơn giản mộc mạc cứ như một người khác vậy.

"Kỳ Thiện, trước đây tớ không biết eo cậu lại nhỏ thế đấy." Tạ Dĩnh Dĩnh cố ý cười hì hì nhéo vào eo của Kỳ Thiện.

Trình Hân cũng đáp: "Đúng thế, hôm nay Kỳ Thiện nom chẳng giống ủy viên học tập, giống y như ủy viên văn nghệ á!"

Mạc Hiếu Quân thu lại vẻ mặt kinh ngạc sau khi nhìn thấy Kỳ Thiện, ôm vai Chu Toán, hăm mộ bảo: "Hèn gì cậu chơi bởi kiêu đấy, mà bài tập chả bao giờ thiếu, thì ra là có vũ khí bí mật giấu trong nhà."

"Nói cho rõ ràng." Chu Toán cười mắng đáp: "Cô ấy sống ở kế bên nhà tôi."

Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam cùng nhau xuất hiện đón tiếp bạn của Chu Toán, dẫn đến sự ngưỡng mộ của đám thiếu nam thiếu nữ.

"Chu Toán, bố cậu đẹp trai thiệt đó, mẹ cậu cũng trẻ quá đi thôi."

Phùng Gia Nam mỉm cười tao nhã mà thân thiết, Chu Khải Tú khoác tay lên vai vợ mình, vẻ mặt cứng chiều. Khiến người ta làm thế nào cũng không nhìn ra được, vừa nửa tiếng trước, bọn họ mới tiến hành phân chia tài chính ở trên lầu. Chu Khải Tú đã thỏa hiệp ký tên theo như ý nguyện của Phùng Gia Nam, lúc ông đưa bút máy cho Phùng Gia Nam, bà kìm nén sự chán ghét, cẩn thận né tránh tất cả sự tiếp xúc thân thể với ông.

Chu Yến Đình theo quy củ gọi một tiếng: "Cháu chào chú, dì."

Phùng Gia Nam nhìn thoáng qua cô ấy, ý cười không đổi, đáp: "Các con đừng khách sáo nha. Hôm nay là sinh nhật của A Toán, cũng coi như chúc mừng cùng Kỳ Thiện. Dì không biết người trẻ tuổi các con thích gì, đều là Tiểu Thiện giúp dì sắp xếp. Các con đều là bạn học thân thiết, cứ chơi thoải mái nha."

Chu Khải Tú áy náy nói bản thân hôm nay có cuộc họp quan trọng. Trước khi đi nói cho bọn họ biết địa điểm đặt bàn vào buổi tối, tới lúc đó mọi người đi thẳng đến đó là được, không có người lớn ở đó, mọi người sẽ được tự nhiên hơn.

Tạ Dĩnh Dĩnh nói: "Chu Toán, bố mẹ cậu thật sáng suốt. Hèn gì lá gan của cậu lớn thế."

Chu Toán cười cười, nhưng không đáp lời.

Phùng Gia Nam ôn tồn đáp: "Con là Tạ Dĩnh Dĩnh, bạn cùng bàn với Tiểu Thiện đúng không... Trình Hân, dì đã gặp rồi, lần trước dì đến trường đón Tiểu Thiện, lúc ấy bọn con đang đi cùng nhau."

"Đúng vậy, con chào dì. Lần trước con còn tưởng dì là mẹ của Kỳ Thiện". Trình Hân vội vã tiếp lời.

"Bố mẹ Tiểu Thiện hôm nay có việc, nên giao cho dì lo liệu. Thật ra hai nhà bọn dì thân thiết như người nhà, bình thường cũng không phân biệt nhà anh nhà tôi." Phùng Gia Nam làm như lúc này mới nhìn thấy Chu Yến Đình ngồi bên cạnh các cô gái, thân thiết hỏi: "Cô bé này cũng là bạn của Tiểu Thiện nhỉ?"

"Cậu ấy là do con mời đến." Chu Toán mỉm cười đáp, "Cậu ấy là Chu Yến Đình, là bạn của con."

"À... con là cô gái luyện tập kỹ rất giỏi mà Chu Toán từng nhắc đến." Phùng Gia Nam giật mình, ngừng một chút rồi nói, "A Toán thường hay tò mò với những người và sự việc mới mẻ, điểm này giống dì. Dì nghe nói con đã đạt được rất nhiều giải thưởng, nhất định là không dễ dàng nhỉ, tuổi nhỏ như thế đã phải bôn ba bên ngoài. Đáng tiếc nhà dì không đủ rộng, nếu không quả thật là muốn con bộc lộ chút tài năng."

"Mẹ..." Trong giọng nói của Chu Toán lộ chút không kiên nhẫn và cảnh cáo.

Chu Yến Đình cúi đầu cười cười, phòng khách nhà bọn họ rộng lớn vô cùng, đáng tiếc hôm nay cô ấy đến không phải để "biểu diễn xiếc ảo thuật".

Bèn đáp, "Ngại quá, dì à, con đang còn bị thương, đã rất lâu không luyện tập rồi."

"Thế sao?" Phùng Gia Nam nghe vậy thì kinh ngạc, bèn an ủi nói: "Không sao đâu, con xinh đẹp như thế, làm gì mà chẳng được?"

"Ôi, dì Gia Nam, không phải là dì có hẹn đi spa sao? Sắp đến giờ rồi kìa." Kỳ Thiện cũng có chút đứng ngồi không yên, cô có một tật xấu, nhìn thấy người khác rơi vào cảnh khó xử, thì bản thân mình dường như cũng cảm thấy khó xử thay, ngay cả lập trường vốn đã xác định cũng chẳng thể giữ vững được nữa. Cô nửa đùa nửa thật nói với Phùng Gia Nam, "Chú A Tú cũng biết người lớn không có mặt ở đây thì bọn con mới thoải mái được kìa dì."

"Được, được, được."

"Đến con cũng đuổi dì." Phùng Gia Nam bất đắc dĩ đứng lên, lại nói vài câu đại khái như "Các con chơi vui vẻ", "Buổi tối đừng quên đi ăn tiệc", rồi mới đeo túi xách ra cửa.

Phùng Gia Nam vừa lái xe đi khỏi, Mạc Hiểu Quân lập tức vỗ lên ngực Chu Toán nói: "Mẹ cậu ở công ty 80% là làm lãnh đạo đúng không?"

Tạ Dĩnh Dĩnh cũng nói: "Kỳ Thiện, quan hệ của cậu và mẹ Chu Toán tốt thật đó, dì ấy nhất định rất quý cậu." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt cô nàng lướt về phía Chu Yến Đình đang yên lặng.

Sự mất tự nhiên trong lòng Kỳ Thiện vẫn chưa biến mất, âm ừ đáp: "Cũng không phải đâu, chẳng qua là quen biết đã lâu. Chứ dì ấy đối với ai cũng tốt như vậy cả."

Chu Toán làm như không quan tâm đến bọn họ đang nói gì, anh bóc quả quýt, kiên nhẫn tách sợi gân màu trắng trên quả quýt ra. Muốn lột sợi gân này thật sạch sẽ, mà lớp vỏ mỏng trên múi quýt không bị rách ra, điều

này cần phải có kỹ năng mới được, lực tay không được quá nhẹ cũng không được quá nặng. Bố mẹ Kỳ Thiện thường quở trách cô, nói rằng sợi gân màu trắng trên quả quýt là nơi có nhiều chất dinh dưỡng nhất. Nhưng mỗi khi Chu Toán chọc cho cô nổi giận xong lại bóc quả quýt thành như vậy để dỗ dành cô.

Kỳ Thiện đã từng nghĩ, đôi tay từng bóc vô số quả quýt cho cô lẽ nào sẽ có một ngày phục vụ cho người con gái khác. Nếu như nhất định phải là như thế, cô cũng ích kỷ cầu mong rằng anh đừng bóc sạch như thế, lười biếng một chút cũng tốt.

Động tác của Chu Toán thành thạo, lát sau đưa trái quýt đã bóc sạch sẽ bóng loáng như em bé mới sinh cho Chu Yến Đình đang ngồi cách anh không xa. Kỳ Thiện im lặng cúi đầu, Tạ Dĩnh Dĩnh, Trình Hân thì đang trò chuyện rôm rả.

"Quả quýt đang yên đang lành, tại sao phải làm như vậy?" Chu Yến Đình lộ vẻ cảm kích, nhưng lại không hiểu được, "Ăn cái lớp bên ngoài đó mới tốt cho sức khỏe, cậu không thích à?"

Chu Toán giơ quả quýt đó lên xem, nói: "Rảnh rồi không có chuyện gì làm, không ăn thì thôi, dù sao thì cũng chưa loét, không thích hợp với cậu."

Anh nói xong bèn ném quả quýt đã lột vỏ xong vào thùng rác. Thật ra Chu Yến Đình chỉ tò mò, ngoài miệng nói vài câu chứ không phải có ý định từ chối, nhìn thấy như vậy có chút đau lòng, nhưng lại không tiện nói gì nữa.

Không có người lớn ở đây, đại đa số đều là thanh niên mới lớn, rất nhanh liền có người không ngồi im được nữa. Mạc Hiểu Quân và một nam sinh khác nói chỉ ăn uống chẳng có gì thú vị, chỉ bằng mọi người cùng nhau chơi trò "sát nhân". Bọn Tạ Dĩnh Dĩnh cũng gia nhập, mọi người ngồi vây quanh bàn trà, không bao lâu, trong phòng khách tràn ngập tiếng cười đùa.

Rất nhanh trời đã chập tối, cả đám người lại chuyển căn cứ chiến đấu đến nhà hàng mà bố mẹ Chu Toán đã đặt sẵn, lúc dùng tiệc thì mấy người thường chơi bóng với Chu Toán cũng đến, thêm cả đám người trong tổ mô hình máy bay, ồn ào náo nhiệt ngồi đầy bàn.

Bấy giờ Chu Toán trông có vẻ khá hào hứng. Rượu trắng bị bố mẹ anh hạ lệnh cấm, bia thì bọn họ không nói, cho nên liền gọi lên mười mấy chai.

Lúc Chu Toán gọi phục vụ mang bia lên lần thứ hai, Kỳ Thiện phát hiện mặt anh đã đỏ lấm rồi, sợ chút nữa về nhà khiến mẹ anh không vui, lúng ta lúng túng nhắc nhở một câu: "Đủ rồi đó... uống nhiều quá không tốt đâu."

Chu Toán chẳng nói chẳng rằng, Chu Yến Đình lại lấy chai bia còn thừa cuối cùng trước mặt anh đổ vào ly, cười nói với Kỳ Thiện: "Không sao đâu, Kỳ Thiện. Cậu ấy không say được đâu, nếu cậu ấy không uống nổi nữa, tôi uống thay cậu ấy."

Mấy nam sinh nghe thế, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để giỡn cợt này. Mạc Hiểu Quân trước đây từng ức hiếp Chu Yến Đình, bây giờ lại đang đau đầu với mối quan hệ mờ ám của cô ấy và Chu Toán, mượn cơ hội này liền luôn miệng khen Chu Yến Đình thú vị. Anh chàng mượn men rượu lâng lâng nói với mọi người: "Các cậu xem đi, thái độ của thanh mai trúc mã và bạn gái chính thức khác hẳn nhau, tôi đã hiểu vì sao Chu Toán lại chọn như vậy!"

Kỳ Thiện ngẩn người, may mà cô có thói quen cho dù trong lòng trời long đất lở thì ngoài miệng cũng vẫn im như thóc, nên mới không khiến người khác nhìn ra sự mất mát của mình. Mạc Hiểu Quân nói quả là chẳng sai. Chẳng trách cô đã chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa, chỉ duy nhất trái tim của anh thì không có được.

Chu Toán làm động tác muốn tấn cho Mạc Hiểu Quân một trận, nửa thật nửa đùa đáp: "Cậu biết cái khi gì!"

Mãi đến khi cắt bánh kem, Kỳ Thiện cũng không nói năng gì. Mọi người ai nấy phụ giúp cắm nến, đẩy đến trước mặt hai "thọ tinh", bảo bọn họ thổi nến cầu nguyện.

Kỳ Thiện không có thói quen trở thành tiêu điểm của mọi người, nên ngại ngần khoát tay nói: "Để Chu Toán thổi là được. Thật ra ngày mai mới là sinh nhật của mình."

"Đều như nhau cả thôi." Tạ Dĩnh Dĩnh đẩy vào lưng cô một cái.

Kỳ Thiện lão đảo, vừa ngẩng đầu liền vừa vặn đối diện với ánh mắt của Chu Toán đứng đối diện. Anh đang nhìn cô. Đây là lần thứ hai trong hôm nay bọn họ có sự trao đổi qua ánh mắt với nhau. Lần trước là khi Kỳ Thiện mặc váy mới đi vào nhà Chu Toán, anh nướng mày đánh giá, trong mắt có hơi kinh ngạc.

Anh đang đứng trước mặt cô, chỉ cách nhau vài ngọn nến đang nhảy nhót. Lúc này đây dường như Chu Toán lại trở về với dáng vẻ quen thuộc trong trí nhớ của Kỳ Thiện, ánh mắt đang nhìn cô, có bờn cợt, có thân thuộc, có vài phần thấu hiểu. Dường như giữa bọn họ trước giờ chưa từng xảy ra khoảng thời gian chiến tranh lạnh dài nhất trong mười tám năm qua và dường như xung quanh chẳng có một ai, ngay cả Chu Yến Đình cũng không tồn tại.

Bọn họ còn có thể "giống như trước đây" sao?

"Lề mề cái gì, tôi thổi giúp cậu!" Chu Toán cúi người thổi nến.

Ăn bánh kem xong mọi người tạm biệt lẫn nhau. Kỳ Thiện vừa về đến nhà, vẫn chưa kịp thay quần áo thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Chu Toán.

"Xuống dưới, có chuyện muốn nói với cậu."

Trong đầu Kỳ Thiện bỗng hiện lên ánh mắt của anh nhìn cô trước khi thối nển, trái tim không tự chủ được đập rộn ràng. Anh sẽ nói gì với cô đây? Cô ở trong phòng lượn lơ hai vòng trong vô thức, dùng lòng bàn tay vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, lúc này mới hít sâu một hơi, vội vàng xuống lầu.

Không có một cơn gió nào lướt qua, cây cối bên đường yên lặng tĩnh mịch. Kỳ Thiện đi đi lại lại giữa khoảng trống của hai nhà, làn váy vuốt ve căng chân trần, cảm giác đó không hề khiến người ta ghét bỏ, chỉ khiến người ta cảm thấy nóng nảy bất an. Sau lưng cô vang lên tiếng bước chân.

Kỳ Thiện quay đầu, muốn hỏi Chu Toán làm cái quái gì vậy, nhưng nhìn thấy Trương Hàng lớp bọn họ đang ôm một chậu cây lá mặng, đứng cách cô mấy bước chân. Kỳ Thiện hoảng hốt quay người, bên kia vẫn không thấy bóng dáng của Chu Toán.

Vẻ mặt Trương Hàng xuất hiện sự bối rối hiếm thấy, tư thế ôm chậu cây dường như có chút ngốc nghếch. Cậu ta bỗng nhiên tiến lên phía trước vài bước, đưa chậu lá mặng đến trước mặt Kỳ Thiện, nói: "Nghe nói hôm nay là sinh nhật cậu, tôi, tôi muốn nói riêng với cậu một câu "Sinh nhật vui vẻ!""

Vốn dĩ Kỳ Thiện muốn nói, không, không, hôm nay không phải là sinh nhật của tôi! Nhưng tại sao cô lại phải ăn vận trang trọng như vậy? Tại sao trong lòng lại âm thầm cầu nguyện?

Cô dờ dẫm tiếp nhận "món quà" của Trương Hàng.

"Tôi không biết cậu thích gì." Trương Hàng gãi đầu, ngượng ngùng chỉ vào chậu lá mặng, "Sáng nay tôi nhìn thấy nó trong tiệm hoa trước cổng trường, có phải rất phù hợp với cậu không... Kỳ Thiện, tôi cảm thấy cậu rất đặc biệt."

Đúng vậy, cô đặc biệt giống như cây lá mặng. Toàn bộ là lá màu xanh, là thứ dùng để tô điểm có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Kỳ Thiện hỏi: "Là Chu Toán bảo cậu đến à?"

Trương Hàng chú ý đến nét mặt của Kỳ Thiện, cậu ta không hiểu bộ dạng bây giờ của cô rất cuộc là muốn khóc hay là muốn cười. Cậu ta nói: "Tôi nhờ Chu Toán gọi cậu ra đây, cậu đừng tức giận nha."

"Ừ." Kỳ Thiện gật đầu. Cô ôm chặt chậu cây vào lòng, lùi một bước, khẽ đáp: "Cảm ơn cậu."

Dáng vẻ nói lời cảm ơn của Kỳ Thiện vẫn nghiêm túc như thường, thậm chí còn trịnh trọng đến mức cúi gập lưng xuống.

Trương Hàng rất cuộc cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng không đợi anh chàng kịp nói gì thì Kỳ Thiện đã mở miệng chào tạm biệt: "Tôi phải về nhà rồi. Tạm biệt."

Cô vừa dứt lời liền quay người bước đi. Trương Hàng hơi bối rối và đôi chút không cam tâm, gọi với theo bóng lưng của cô: "Kỳ Thiện, đợi đã!"

Kỳ Thiện quay đầu, khuôn mặt bình tĩnh ôn hòa, tựa như ánh trăng chiếu rọi dưới đáy hồ.

Trương Hàng bỗng quên mất ban nãy mình định nói gì, ngây ngốc đáp: "Hôm nay cậu mặc chiếc váy này, trông không giống cậu chút nào... không, ý của tôi là, váy rất đẹp, cậu, cậu cũng rất đẹp..."

"Vậy sao?" Kỳ Thiện lùi về phía sau vài bước, lại lần nữa biểu lộ sự cảm kích của mình, "Thật đó, cảm ơn cậu."

Kỳ Thiện tăng nhanh cước bộ, chạy chậm về đến sân nhà mình, rốt cuộc không đợi được đến lúc mở cửa chính, trong tay vẫn cầm xâu chìa khóa ôm lấy đầu gối ngồi sụp xuống. Cảm xúc của Kỳ Thiện vẫn giống như những gì cô biểu đạt, lúc nào cũng trầm tĩnh và chậm rãi, ngay cả bi thương cũng bình thản đến vậy, yên lặng không một tiếng động, giống như ánh trăng bị nghiền nát.

Chu Toán là người cuối cùng rời khỏi nhà hàng, anh đưa Chu Yến Đình đi bắt xe buýt. Chu Yến Đình đã phát hiện, Chu Toán uống rượu sẽ bị đỏ mặt, mới nhấp vài ngụm thì gò má liền bắt đầu đỏ bừng. Theo cô ấy thấy đây vốn dĩ là một tật xấu đáng yêu, nhưng sau khi uống rượu vào Chu Toán lại trở nên trầm mặc hơn bình thường, ý cười nơi đáy mắt dường như cũng tiêu tan không còn dấu vết.

Đúng là thú vị, rõ ràng là chuyện anh khẳng khẳng muốn làm, vậy mà khi đã làm xong rồi thì lại chẳng cảm thấy vui vẻ. Giống như việc người khác hút thuốc là vì yêu thích, còn anh mỗi lần hút một điếu đều giống như đang nhả nhủ với bản thân. Chu Yến Đình từng cho rằng Chu Toán thích ca hát, cô ấy cho rằng anh trời sinh là người thuộc về thế giới đó, tình nguyện mạo hiểm trốn học, buổi tối đưa anh đến quán bar mà bạn cũ ở đoàn nghệ thuật của cô ấy làm quản lý. Chỉ cần anh muốn, thì anh có thể hát thử ở đây, thậm chí là đến đây làm thêm. Nhưng liên tục vài ngày sau đó, Chu Toán đều chỉ làm khách ngồi ở phía dưới sân khấu.

Chu Yến Đình không hề hiểu rõ về người con trai mà cô ấy yêu thích. Nhưng vào độ tuổi này của cô ấy, "hiểu" không hề nằm trong điều kiện tiên quyết của tình yêu. Mặc kệ nó, cho dù cô ấy không biết gì về anh, cho dù tên của anh không phải là "Chu Toán", thế thì cũng chẳng gây trở ngại gì đến sự say mê của cô ấy.

"Mẹ cậu không thích tôi." Chu Yến Đình nhăn mũi cười với Chu Toán, giống như trần thuật lại một câu chuyện rất bình thường, "Là do trước đây tôi từng luyện tạp kỹ sao?"

Người con trai đầu tiên cô ấy thích, bởi vì gia đình người đó cảm thấy con gái luyện tạp kỹ chẳng khác gì với đi giang hồ, đều là phường thấp kém. Cho nên anh ta đã cự tuyệt cô ấy, tuy rằng bản thân anh ta cũng là thành viên của đoàn nghệ thuật.

"Không phải." Chu Toán phủ nhận. Mẹ anh không thích Chu Yến Đình chẳng liên quan gì đến chuyện luyện tạp kỹ cả, sự chú ý của bà đối với Chu Yến Đình vẫn chưa đến mức độ cần phải suy xét đến xuất thân của đối phương. Chỉ dựa vào sự lựa chọn cố chấp bướng bỉnh của con trai thôi, thì đã đủ cho Phùng Gia Nam đánh dấu "gạch đỏ" đối với cô gái này rồi.

"Con người bà ấy chính là như vậy. Tôi không nên đưa cậu đến đây." Chu Toán nói.

"Không trách cậu, là tự tôi muốn đến." Chu Yến Đình dùng bả vai huých vào người Chu Toán, vẻ mặt thoái mái cười đáp. Cô ấy không muốn mình chỉ cùng anh hút thuốc ở nơi không người, cũng không muốn chỉ yên lặng ngồi cạnh anh nghe người ta hát trên sân khấu cả đêm. Cô ấy muốn tiến tới gần anh thêm chút nữa, muốn xuất hiện ở mọi góc ngách trong cuộc sống của anh, chỉ có như vậy, cô ấy mới cảm thấy chính mình được khẳng định, được tiếp nhận, cho dù không có những lời hứa hẹn thì cũng chẳng sao, "Cô gái mà mẹ cậu thích quả nhiên là phải giống như Kỳ Thiện. Cậu thì sao?"

Chu Yến Đình bỗng nhiên nhắc tới Kỳ Thiện, Chu Toán không nhịn được nghĩ, lúc này chắc là Trương Hàng đã gặp được Kỳ Thiện rồi nhỉ. Cậu ta sẽ nói với Kỳ Thiện những gì?

"Ê, tôi đang nói chuyện với cậu đó!" Chu Yến Đình trừng mắt liếc Chu Toán một cái.

Chu Toán nói với giọng điệu hiển nhiên, "Kỳ Thiện chính là Kỳ Thiện, cậu ấy là bạn tốt."

"Ai tin!" Chu Yến Đình và Chu Toán sóng vai đứng ở trạm xe buýt, đợi xe buýt đến. Cô ấy cười đáp: "Cậu còn dám giúp Trương Hàng hện cậu ấy!"

"Không được sao?" Chu Toán hỏi ngược lại, "Con gái có được càng nhiều sự theo đuổi của con trai, không phải là một việc đáng vui mừng sao?"

Chu Yến Đình vốn dĩ muốn nói: "Cậu không sợ Kỳ Thiện đau lòng sao?" Nhưng lời đến miệng lại nuốt vào. Nếu như Kỳ Thiện thật sự vì chuyện này mà đau lòng, vậy cậu ấy chính là đối thủ của mình. Vì sao mình phải lo lắng cho buồn vui của đối thủ chứ.

"Lỡ như Kỳ Thiện và Trương Hàng thành đôi thì sao?" Chu Yến Đình đổi một cách nói khác.

Chu Toán giống như nghe thấy một câu chuyện cười hết sức nhàm chán.

"Kỳ Thiện sẽ không đâu." Anh lắc đầu, "Đó là chuyện không thể nào!"

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 15: Toà Thành Săn Lòng Mở Rộng Công

Trên thực tế, không phải Kỳ Thiện chưa nghĩ đến khả năng này. Cô tắm rửa xong, bông xõa mái tóc đã gần khô, cầm bình phun nước cho "thành viên mới" trên bệ cửa sổ, nhớ lại đề nghị của Trương Hàng.

Khi ấy cô khóc đến mệt nhoài mới nhận ra Trương Hàng vẫn chưa rời đi. Cậu ta đứng ở ngoài cánh cửa vườn thấp bé của nhà họ Kỳ, lo lắng chờ đợi: "Kỳ Thiện, nếu cậu có ý với Chu Toán thì càng nên quen mình. Cậu không thể để mặc cậu ta định đoạt!"

Kỳ Thiện giữ lại chậu văn trúc, nhưng từ chối "ý tốt" của Trương Hàng. Cô chẳng thể nào bắt chước được tính cách cương trực của của Chu Yến Đình, yêu hay hận đều phải mạnh mẽ oanh liệt. Chu Toán thường cười chê cô "an phận". Nhưng anh không thích cô, cô hăng hái đấu tranh thì có ích gì? Bình thường, có hai nguyên nhân cơ bản khi một người không quý trọng một người: Thứ nhất, dẫu không quý trọng cũng không sợ mất đi đối phương; thứ hai, mất đi rồi cũng chẳng sao.

Kỳ Thiện không muốn để Chu Toán tiếp tục tùy ý làm bậy trong thế giới của cô, vì thế cô cần gì phải đóng kịch với Trương Hàng hay làm trái ý nguyện của bản thân lần nữa vì anh? Nếu sợ hãi, cô chỉ cần nhượng bộ lui binh, đóng chặt cánh cửa trước mắt là xong.

Kỳ Thiện nhớ mình đã từng có cơ hội để rút lui một cách thoải mái hơn, chính là lúc mẹ đã khuyên cô "nếu nhất định phải vấp ngã, ít nhất phải ngã với một tư thế đẹp". Có lẽ hôm nay cô nên đến nhà cậu với mẹ, như vậy ngay chính cô cũng có thể chấp nhận cách giải thích cái tư thế "lảo đảo

sắp ngã" trước đây là do thói quen lâu năm gây ra. Chỉ trách cô quá tham lam nhất thời nảy sinh hy vọng viển vông, không đành lòng vứt bỏ sự an toàn giống như một vị tướng ngoan cố, thật sự cho rằng có thể giữ được "thành trì của mình" bằng sức mạnh cá nhân.

Dì Gia Nam tặng cô miếng ngọc dương chi thường đeo bên người làm quà sinh nhật. Món quà này quá quý giá, không chỉ vì giá trị lớn lao của nó mà còn bởi ý nghĩa sâu xa nó mang trong mình. Kỳ Thiện vuốt ve miếng ngọc trong tay, sắc trắng tự nhiên tựa như chất mỡ đặc thượng hạng, ấm áp mượt mà, mang tới cảm giác khoan khoái lòng người. Góc phải bên dưới miếng ngọc để lạc khoản(1) màu đỏ, Kỳ Thiện từng tưởng đó là ấn ký của một danh gia, bây giờ cầm kính lúp soi kỹ mới biết, hai hàng chữ Triệu kia chính là "Bỏ được phù hoa, một lòng ký thác".

Đây là lời hứa hẹn năm xưa chú A Tú dành cho dì Gia Nam, hay là ước nguyện tốt đẹp mà dì Gia Nam gửi gắm vào Kỳ Thiện? Bất kể thế nào, Kỳ Thiện đều cảm thấy mình đã phụ long dì rồi. Cô có thể một mình tranh đấu trong vòng vây chặt như nêm cối, nhưng giữa một tòa thành sẵn lòng mở toang, cô không biết phải thủ thế nào.

Kỳ Thiện bỗng thấy tò mò, không biết hôm nay Chu Toán tặng mình cái gì? Cô lục lọi trong đồng quà bạn bè mang đến, tìm ra chiếc hộp nhung xanh của Chu Toán. Khoảnh khắc mở hộp ra, tay cô run rẩy, suýt đánh rơi đồ trong hộp.

Đó là một con bọ ngựa bằng tre có kỹ thuật chế tác cực kỳ tinh xảo, còn được sơn màu xanh bóng loáng, thoạt nhìn sinh động hệt vật sống, tưởng chừng có thể nhún chân nhảy sang người cô bất cứ lúc nào. Mặt Kỳ Thiện chuyển từ xám sang trắng, cuối cùng chỉ còn lại nụ cười khổ. Từ bé tới giờ cô sợ bọ ngựa nhất, song cô lại có sở thích sưu tầm những tác phẩm mỹ nghệ tinh xảo bằng mây tre đan. Những điều này Chu Toán đều biết rõ. Ngay cả một món quà sinh nhật nho nhỏ, anh cũng phải khiến cô nửa vui nửa buồn, trái tim như bị cào xé.

Đúng lúc Kỳ Thiên cau mày không biết nên xử lý "bọ ngựa" trong hộp thế nào thì có vật gì đó ném vào cánh cửa sổ đang đóng. Cô không buồn đếm xỉa, vậy mà tiếng động kia lại vang lên lần nữa. Cuối cùng Kỳ Thiên đành mở cửa sổ ra.

Chu Toán thấy cô xuất hiện bên bệ cửa sổ liền mỉm cười bỏ mấy hòn đá vụn xuống: "Tôi tưởng cậu ngủ rồi."

"Vậy cậu còn đến quấy rầy làm gì?"

Chu Toán không thèm để ý, tung món đồ chơi nhỏ trong tay: "Tôi đến cảm ơn quà cậu tặng tôi."

Kỳ Thiên tặng Chu Toán một con dấu bằng đá Thọ Sơn mà cô "cuỗm" được của ba. Chữ "Toán" trên đó do cô đích thân khắc. Với niềm yêu thích dành cho những món đồ thủ công, Kỳ Thiên tốn cả tháng trời để vẽ phác thảo và khắc thử lên vật liệu thay thế, đến lúc tặng còn lo ngay ngáy vì tài nghệ non nớt của mình.

Đây đã trở thành việc khiến cô vô cùng hối hận.

Cảm xúc Kỳ Thiên giấu sau sự trầm mặc không qua mắt được Chu Toán.

"Giận hả?" Anh lui về sau một bước, kéo giãn khoảng cách để ngắm bao quát người bên cửa sổ hơn.

Kỳ Thiên hờ hững hỏi ngược lại: "Tại sao tôi phải giận?"

"Tôi cũng không biết." Chu Toán cười vui vẻ vẫy tay với cô, " Xuống đây nói chuyện đi, công chúa tóc mây! Nếu hôm nay nàng không định buông đuôi sam của mình xuống."

Đây không phải là lần đầu anh trêu chọc cô như vậy. Trước giờ Kỳ Thiện chưa hề có ý kiến với trò đùa này của anh, dù nó cũng khiến cô như được đắm mình trong truyện cổ tích mạn. Thế nhưng lúc này, cô bất giác có suy nghĩ. Nếu cô chính là công chúa tóc mây, vậy thì Chu Toán chính là chàng thiếu niên ưa mạo hiểm đầu tiên cô gặp. Cô hờn hờ buông mái tóc mình đón anh, rồi chờ đợi ngày qua ngày, còn anh thì đến đi tự do, không bao giờ ở lâu. Có lẽ cô cũng không sinh ra để dành cho anh, chẳng qua Chu Toán lại xuất hiện sớm hơn hết, còn Kỳ Thiện lại chịu quá nhiều tác động tâm lý.

Bà Thắm Hiếu Tinh mang thai trước bà Phùng Gia Nam, lẽ ra Kỳ Thiện lớn hơn Chu Toán hai tháng rưỡi. Nào ngờ Phùng Gia Nam lại sinh non lúc thai mới bảy tháng, còn Kỳ Thiện lại sinh trễ hơn dự tính một ngày, người lớn thường nói đùa: "Tiểu Thiện trời sinh tính tình chậm chạp, chắc vì con bé còn chờ A Toán đây mà." Lời tiên tri "số có hai đứa con" cũng mang tới tác động tương tự.

Họ nói mãi, Kỳ Thiện sẽ tin, hơn nữa lâu dần thành quen. Thậm chí suy nghĩ cuộc đời sau này của cô sẽ gắn liền với Chu Toán cũng cắm rễ vào tận sâu trong tiềm thức.

Nhưng việc này ai đảm bảo được? Ai sẽ chịu trách nhiệm cho trái tim của cô? Tại sao cô đã phải đợi anh từ lúc còn trong bụng mẹ? Và tại sao chỉ vì một câu nói của ông thầy bói mù nào đó, cô liên ngốc nghếch cho rằng mình là định mệnh của đời anh?

Anh nói, họ chỉ là "bạn thân", cũng đồng nghĩa chỉ là "bạn bè".

Mười tám năm qua, cuộc sống của Kỳ Thiện và Chu Toán gắn bó quá mật thiết. Có điều, giờ đã đến ngã rẽ, đã đến nên vẫy tay nói lời giã biệt, từ từ học cách gỡ bỏ ràng buộc.

"Xuống đi, ngần ngại gì nữa?"

Chu Toán thúc giục dưới lầu, như thói quen đã hình thành qua vô số lần trước đây. Dường như anh đã quên mới vài tiếng trước, anh còn nhẩn tâm phá nát ý nguyện của Kỳ Thiện, làm "ông mai" một lần.

"Chu Toán, cậu trả con dấu kia lại cho tôi đi. Tôi khắc chữ 'Toán' bị hỏng rồi."

"Quà đã tặng như bát nước đổ đi, tôi không chê đâu mà!".

"Nhưng tôi không thích."

Rốt cuộc Chu Toán rũ bỏ sự ngả ngớn cười cợt của mình, nhìn sâu vào mắt Kỳ Thiện, cố gắng nhìn thấu tâm tư của cô: "Còn bảo không giận nữa chứ... Nói nghe xem, là vì chuyện Chu Yến Đình hay Trương Hàng!".

Anh rất thông minh, nhưng luôn giả bộ ngây thơ trước vấn đề đơn giản dễ hiểu này. Kỳ Thiện cứ thế đóng cửa sổ lại trốn tránh trả lời câu hỏi.

Chu Toán vừa thấy con dấu Kỳ Thiện tặng mình đã lập tức đi tìm cô. Trước nay, đôi bên qua lại thân thiết nên họ thường xuyên trao đổi đồ vật cho nhau, nhỏ thì là một cục tẩy, lớn thì tiền mừng tuổi cả năm, nếu ai cần gấp thì có thể lấy. Thậm chí còn chẳng coi mấy thứ này là quà tặng, cứ đưa qua đưa lại mà thôi. Chính vì vậy, quà sinh nhật hằng năm họ tặng đối phương chỉ cho có lệ, quan trọng hợp với hoàn cảnh, kể cả đơn giản là chiếc bánh kem hay một câu chúc là được.

Khối đá Thọ Sơn kia là mẫu vật ông Kỳ Định sưu tầm và cất quý trọng. Có lần, Chu Toán thấy chú Định mân mê ngắm nghía, anh thấy khối đá bóng loáng lạnh lạnh kia hết sức thú vị liền lấy xem thử. Ông Kỳ Định sợ anh lỡ tay, còn dặn đi dặn lại "cầm chắc vào". Chu Toán nổi máu tinh nghịch, cố ý lấy miếng đá Vũ Hoa đổi với chú Định, khiến ông Kỳ Định giận đến mức tức nổ mắt. Sau này, Chu Toán kể lại chuyện đó để mua vui cho Kỳ Thiện và bà Thăm Hiếu Tinh, hai mẹ con đều cười ngất. Bà Thăm Hiếu Tinh đùa rằng mấy năm nay ông Kỳ Định càng lúc càng giống lão

Grandet(2), muốn ông bấm bụng bấm dạ từ bỏ tảng đá kia, trừ phi là sau này cho Tiểu Thiện làm của hồi môn. Ngoài sự hoàn hảo của miếng đá, chữ "Toán" theo lối chữ Triện kia được khắc bằng cả tấm lòng, nhưng tay nghề lại khá vụng về. Nếu để chú Định thấy, chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết. Chu Toán thỏa lòng mong ước, nắm chặt nó trong lòng bàn tay, cho dù không ai bên cạnh nhắc nhở, anh vẫn sẽ cẩn thận từng li từng tí, sợ mình không thể gánh vác nổi. Chu Toán không ngờ Kỳ Thiện lại tặng món quà quý trọng thế này, trong khi món mà anh chuẩn bị lại có vẻ quá qua loa.

Có lần đi qua một cây cầu vượt đông người, Chu Toán bắt gặp một ông lão nhà quê đang bán hàng mỹ nghệ mây tre, với những món hàng như côn trùng, động vật, ngoài ra còn cả đồ dùng hằng ngày khá tinh xảo. Chu Toán nhờ ông cụ đan cho mình một chiếc hộp nhỏ bằng cỡ nắm tay, bỏ vừa một món đồ chơi be bé cho Kỳ Thiện, để cô tiện mang theo bên người. Đồ chẳng đáng bao nhiêu, tổng cộng chỉ tốn hai mươi tệ, mỗi tệ phải đợi rất lâu. Anh ngồi xồm trên cầu vượt dưới ánh nắng gay gắt đầu tháng Năm hơn nửa giờ, mặt mũi ướt đẫm mồ hôi. Vì thế ông cụ cho anh chọn một món coi như quà tặng. Sau cùng, anh quyết định nhặt con bọ ngựa lá tre, định mang ra dọa Kỳ Thiện.

Vốn dĩ Chu Toán đã bỏ chiếc hộp tre kia vào hộp quà, nhưng khi bà Phùng Gia Nam khăng khăng bắt Kỳ Thiện xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật với vị thế "nữ chủ nhân", Chu Toán khó chịu nên đổi chiếc hộp thành bọ ngựa kia. Dù sao mẹ anh còn đành lòng tặng cả miếng ngọc dương chi, anh tặng gì cũng chẳng quan trọng.

Chu Toán mang theo chiếc hộp ấy đi tìm Kỳ Thiện, thầm mong cô còn chưa mở quà ra, nếu mở rồi bị dọa sợ, vậy anh phải nghĩ cách khác để xin xỏ cho qua. Thế nhưng Kỳ Thiện lại tỏ ra lạnh lùng khác thường, khiến Chu Toán rầu rĩ quay về. Từ đó, Chu Toán nhận ra thái độ Kỳ Thiện dành đã có sự thay đổi vị diệu. Thái độ đó hoàn toàn không phải là dối hay phớt lờ, nếu là như vậy thì anh đã dễ làm lành hơn rồi. Cô cũng không cố ý tránh

mặt anh như lúc hai bên chiến tranh lạnh, bởi cô luôn có mặt trong những dịp hai nhà sum họp, vẫn trả mỗi khi được Chu Toán hỏi. Bà Phùng Gia Nam cho hai người vé đàm tâm lý trước khi tốt nghiệp cấp ba của một cơ sở giáo dục nào đó, Kỳ Thiện cũng vui vẻ đi với Chu Toán, khi về còn chia sẻ những gì ghi chép được và điều tâm đắc với anh.

Thế nhưng, cô không còn cầu nhàu dạy đời trước mặt anh, cũng không bao giờ thốt ra những lời khiến anh mất hứng. Anh trốn học, người nhà hỏi thì cô chỉ nói không biết; anh muốn chép bài tập, cô để mặc cho anh chép. Anh làm gì, ở bên ai, cô không còn quan tâm hỏi đến; đồng thời, gần đây cô làm gì, có được thứ gì tốt cũng rất ít nhắc đến với anh.

Chu Toán sắp quên mất đã bao lâu không thấy Kỳ Thiện trừng mắt với mình. Cô vô cảm trước những lời châm chọc chế nhạo của anh, người đã từng quen thuộc giờ đây trở thành xa lạ. Cô nhận hết những mánh khóe lấy lòng từ phía anh và cười trừ cho qua những trò cổ tình bắt nạt. Trước mặt anh, cô hoàn toàn trở thành Kỳ Thiện "con nhà người ta", dịu dàng, chăm chỉ, hiểu chuyện... không thể bắt bẻ. Bao nhiêu chiêu trò cứng hay mềm của anh đều như đắm vào bông.

Sang tháng Sáu, thời gian như bị một bàn tay vô hình bẻ nắn xoay vần, tháng ngày thấm thoát thoi đưa. Gần đến ngày thi đại học, trường học lơ lửng quản thúc học sinh, không ép buộc họ cố gắng học tập cả ngày nữa. Giáo viên ngừng giảng bài, học sinh tự do học tập, thậm chí có thể xin nghỉ giờ tự học để ôn luyện tại nhà nếu cần .

Kỳ Thiện ở nhà tổng kết lại kiến thức lần cuối cho Chu Toán. Đây là "nhiệm vụ" ba mẹ anh giao cho cô, vì vậy cô thực hiện hết sức nghiêm túc tỉ mỉ.

"Công thức cơ bản của chuyển động thẳng biến đổi đều có trong đề thi của ba năm trước, giờ cậu có thể áp dụng thành thạo cách tính vận tốc trung bình chưa?" Kỳ Thiện nhìn Chu Toán, phát hiện anh đang nhẹ gõ bút vào

cầm, ánh mắt lướt qua bài thi, dừng trên người cô. Cô nghiêm giọng: "Cậu còn tiếp tục vậy nữa, rất khó đạt điểm sàn vào đại học G."

Chu Toán làm như không nghe thấy cô nói gì: "Này, hộp tre tôi cho cậu, cậu dùng chưa?"

"Dùng rồi, đựng con bọ ngựa vừa khít." Kỳ Thiện thản nhiên đáp, "Sao cậu không đợi sang năm rồi tặng sinh nhật tôi?"

"Sang năm? Ai biết sang năm sẽ thế nào?" Chu Toán xoay bút trong tay.

"Cũng đúng." Kỳ Thiện thuận miệng tán thành, lại tiếp tục đề tài vừa rồi, "Tốc độ ban đầu của chuyển động biến đổi..."

Bài thi trước mặt đột nhiên bị rút đi, cô đang định hỏi anh làm gì thì Chu Toán đã giơ nó lên, bình tĩnh mở lời: "Kỳ Thiện, xin lỗi vì lần trước tôi hện cậu ra giúp Trương Hàng. Thật xin lỗi, là tôi không đúng!"

Ánh mắt Kỳ Thiện lóe lên sự kinh ngạc, cô nhanh chóng đáp lại với giọng điệu cứng nhắc: "À...được rồi, lần sau đừng như vậy, đều là bạn học, tránh gặp mặt lúng túng."

"Xong rồi sao?" Cô trả lời thản nhiên như vậy. Chu Toán đã qua rồi đừng nhắc đến nữa.

"Trả bài thi cho tôi, tôi còn chưa nói hết." Kỳ Thiện đòi lại bài thi.

"Tôi cũng chưa nói xong đâu!" Chu Toán rút cây bút trong tay cô, ném cùng với bài thi lên bàn học đối diện giường. Anh gằn giọng: "Kỳ Thiện, đừng có giở trò lá mặt lá trái này với tôi! Chẳng phải chỉ vì chuyện con con liên quan đến Chu Yến Đình sao? Cậu không muốn tôi thân với cô ta thì cứ nói thẳng! Tức giận thì cứ tát tôi, có cần khiến mọi người đều ngột ngạt như vậy không? Đừng chối, tôi biết cậu đối với tôi . . . "

Anh giận đến phát điên, thẳng thừng xé toạc lớp che đậy cuối cùng của cô.

Kỳ Thiện cắn môi, sa sầm mặt, không thềm che giấu nữa: "Tôi không muốn cậu quen cô ta thì cậu sẽ nghĩ đến cảm nhận của tôi sao? Phải, Chu Toán, tôi ghen tị với cô ta đấy, cậu hài lòng chưa?"

Cô thẳng thắn lại làm anh ghen họng, ngây người như đôi mắt hoen đỏ của cô.

"Lúc trước tôi rất buồn." Kỳ Thiện bộc bạch, sau khi suy nghĩ thật lâu, tôi thấy cậu nói rất có lý. Quả thật tôi quá yếu hèn, chẳng có chủ kiến, người khác nói gì cũng coi là thật. Tôi chỉ quá quen với việc chúng ta bên nhau, chưa từng nghĩ đến trường hợp khác. Đây là vấn đề của tôi, sau này sẽ không như thế nữa, cậu hãy yên tâm!"

Mỗi câu Kỳ Thiện nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, giống như khúc mắc của cả hai đã được xóa bỏ, Chu Toán đành phải "yên tâm".

Ngày cuối cùng trước kỳ thi đại học, người lớn hai nhà cùng rủ nhau ăn bữa cơm, động viên hai đứa trẻ. Ông Chu Khải Tú vì muốn làm con thư giãn bèn buông một lời trêu chọc hiếm thấy: "A Toán, cố lên! Mười hai năm đèn sách trông cậu cả vào mấy ngày tới, nếu ngay cả trường bình thường con cũng không đậu, Tiểu Thiện còn để ý con mới là lạ!".

Chu Toán lừ mắt. Anh chưa kịp lên tiếng đã thấy Kỳ Thiện buông đũa xuống, nghiêm mặt: "Chú A Tú, sau này mọi người đừng đùa vậy nữa. Bọn con không còn là trẻ con, mọi người trêu nhiều cũng ngại lắm. Trước đây con và A Toán là bạn thân, sau này cũng vậy."

Ông Chu Khải Tú không ngờ Kỳ Thiện phản ứng nghiêm túc đến thế. Có điều con người cổ xưa nay là vậy, khá kiệm lời nhưng nói câu nào đúng câu nấy.

"Ông xem đi, nói đùa cũng không biết phân biệt hoàn cảnh." Bà Phùng Gia Nam lườm ông Chu Khải Tú.

Đã lâu lắm rồi bà không nói với ông bằng giọng điệu bề ngoài thì có vẻ trách móc, nhưng thật ra rất thân mật, ông Chu Khải Tú nao lòng, luôn miệng nói: "Được, được, được, tại tôi nói linh tinh. Sau này không nói nữa!"

Kỳ Thiện mỉm cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Chu Toán yên lặng nhìn đôi đũa trong tay mình. Anh luôn phản cảm việc người lớn gán ghép mình với Kỳ Thiện, luôn tìm để cự tuyệt chuyện "ép duyên" này. Thế nhưng lần đầu tiên lời này thốt ra từ Kỳ Thiện một cách quang minh chính đại lại mang đến cho anh cảm giác kỳ quặc chưa từng thấy. Tất cả nỗi buồn bức trước đây đều tìm được đáp án.

Hình như... là Kỳ Thiện từ bỏ anh trước.

(1)Lạc khoản: Dòng chữ viết nhỏ đề tên họ và ngày tháng ở trên các bức hoạ hay các bức đối trướng.

(2)Grandet: Nhân vật trong tiểu thuyết Eugenie Grandet của Honoré de Balzac, là một nhà tư sản nổi tiếng vì giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 16: Kẻ Càng Ích Ki Sẽ Càng Vững Vàng

Sau này nghĩ lại, buổi liên hoan đó chính là lần cuối cùng Chu Toán còn ngồi chung bàn cơm đủ mặt cả ba lẫn mẹ mình. Nhà hàng Quảng Đông kia có món cơm niêu mà Chu Toán coi là chính tông nhất, thế nhưng bảy năm sau nhà hàng này im hơi lặng tiếng đóng cửa do kinh doanh ế ẩm. Kể từ đó, anh cũng không ghé đến nữa.

Ngày thi đầu tiên, bầu trời sầm sì trút xuống một trận mưa xối cả, không khí ngột ngạt đến mức ngay cả muỗi cũng bay là là, bí bức như nằm trong lồng hấp còn bị đập thêm nấp. Các thí sinh đợi đến giờ thi, Kỳ Thiện tựa vào bồn hoa, không ngừng phe phẩy bằng kẹp giấy, mong kiếm được cho mình chút không khí mát lành. Bình nước lớn đặt cạnh tay cô đã vơi phân nửa. Vừa đặt bình nước xuống không bao lâu, cô lại không nhịn được đưa lên môi.

Dòng nước mát xoa dịu khắp cơn khát sắp rót tới miệng thì đột nhiên bị người khác cướp mất.

"Bạn học Kỳ Thiện, còn uống nữa thì lát vào thi cậu đành chạy ra chạy vào nhà vệ sinh cho hết thời gian à?" Chu Toán giơ cao bình nước của cô. Kỳ Thiện có 1 tật xấu, những lúc căng thẳng cô sẽ liên tục tưới nước cho mình.

"Đừng ồn ào nữa, trả nước lại cho tôi." Kỳ Thiện xụ mặt, giơ tay cướp lại bình nước.

Chu Toán dễ dàng tránh thoát, cười vui vẻ: "Thế mà còn tự nhận bạn thân cơ đấy. Sắp vào phòng thi rồi mà chẳng thấy cậu miễn cưỡng chúc tôi

mấy câu."

"Nói gì đây? 'Mượn sức cơn gió dữ, đưa người vượt mây xanh'(1) à?" Kỳ Thiện chúc cho có lệ.

"Cảm ơn 'Thiện phu tử'... Không phải, là 'Bảo tử tử' mới đúng!" Chu Toán trêu.

Đây không phải là lần đầu anh gọi đùa cô là "Bảo tử tử". Tuy rằng tính anh không ngồi yên, nhưng đã đọc được hơn nửa quyển "Hồng lâu mộng". Do Kỳ Thiện "dụ dỗ" anh rằng "Hồng lâu mộng" và "Kim Bình Mai" chỉ khác nhau ở cách dẫn dắt, còn nội dung thì giống nhau. Sau khi vớt sách đi, trong đầu anh chỉ nhớ được duy nhất một câu "Nào là 'Tiểu thúc', nào là 'Ba hôi'(2)", cùng một điều tinh túy: Theo ý Chu Toán, Kỳ Thiện khá giống nhân vật Bảo Thoa hiểu biết lý lẽ, luôn giữ phép tắc, thận trọng ôn hoà, dễ dàng được trưởng bối yêu thích.

Kỳ Thiện cảm thấy cách gọi này khá chướng tai. Bảo Thoa có "hiền dữ" đến đâu, Bảo Ngọc cũng chỉ nhưng nhớ Lâm muội muội tính tình quái gở, việc cô ấy "mượn lời khuyên can" với Bảo Ngõ chẳng qua chỉ là "lời vô liêm sỉ". Hơn nữa, Chu Toán thật sự coi mình là Giả Bảo Ngọc sao?

"Cậu đừng gọi bậy bạ. Tuy lúc còn nằm trong bụng mẹ tôi phát triển hoàn thiện hơn cậu, nhưng cậu lại sinh sớm hơn tôi, tôi làm sao là 'chị' cậu được chứ!"

Chu Toán vui vẻ hơn hẳn. Nghe Kỳ Thiện nghiêm trang châm chọc vài câu với anh là điều rất thú vị, còn hơn cô không đoái hoài đến anh.

Anh quả quyết rút đi tấm bảng của cô, nịnh noth quạt thay cô, dẹo miệng hùa theo: "Phải, thật ra cậu không giống Bảo tử tử chút nào cả. Bây giờ tôi phát hiện ra, dáng vẻ cậu giống Diệu Ngọc, nhưng bên trong là lòng dạ Tam tử(3)."

Kỳ Thiện nghi ngờ nhìn Chu Toán, nghiền ngẫm ý của anh. Rốt cuộc anh đang khen cô hay đang mắng cô thế?

Lúc tiếng chuông báo hiệu đến giờ vào thi vang lên, cô mới hoàn hồn lại, thấy Chu Toán lắc lư bình nước và đắc ý cười với mình. Hoá ra anh nói hươu nói vượn này giờ chỉ để đánh lạc hướng cô, làm cô quên đi chuyện chăm chăm tưới nước vào mình.

Kỳ Thiện cúi đầu thu dọn đồ đạc. Chu Toán được phân vào phòng thi khác, cô đi sau lưng anh, bỗng thốt lên: "Này, thi tốt nhé, cố lên!"

Chu Toán quay đầu lại, mỉm cười với Kỳ Thiện.

Tuy trước khi thi, Kỳ Thiện có chút hồi hộp, nhưng lúc phát đề, cô lập tức mải mê chuyên tâm giải, không nghĩ ngợi tới những việc khác. Đến khi cô viết xong chữ cuối cùng thì còn nửa tiếng nữa mới hết giờ. Trước khi kiểm tra lại bài thi, Kỳ Thiện vừa xoa cổ vừa vô tình ngó ra cửa sổ, bỗng thấy Chu Toán đi ra từ phòng thi bên cạnh, băng qua con đường mòn giữa vườn hoa ra ngoài.

Mấy môn thi tiếp theo, Chu Toán đều ra sớm. Theo Kỳ Thiện để ý, anh hoàn thành bài thi môn Hoá sớm nhất, chưa đầy bốn mươi phút đã nộp bài. Kỳ Thiện không tin Chu Toán được "thánh nhập" trong môn học anh ghét nhất này nên trong lòng có phần lo âu.

Môn thi cuối cùng kết thúc, Chu Toán như con ngựa đứt dây cương, chơi đến quên trời quên đất. Kỳ Thiện từng gặp dì Gia Nam vài lần, dường như dì cũng có ý để Chu Toán thư giãn vài ngày. Cô bâng quơ hỏi thăm Chu Toán thi ra sao thì dì Gia Nam cũng vui mừng kể: "A Toán bảo con đoán đề thi rất chính xác, nó phát huy tốt hơn bình thường. Tiểu Thiện, con đúng là thần may mắn của A Toán!"

Kỳ Thiện càng thấy kỳ quái hơn, nhưng không biết phải nói sao. Bất kể thi tốt hay không, chuyện quan trọng nhất trong ba năm trung học giờ đã

kết thúc.

Hôm đến trường nộp phiếu nguyện vọng, Kỳ Thiện mới gặp Chu Toán. Anh hẹn cô đến "tiệm đồ ngọt bà cụ" trên đường về nhà.

"Tiệm đồ ngọt bà cụ" không có biển hiệu hẳn hoi, mở trên con phố họ phải đi qua mỗi khi từ trường về nhà, chỉ có một tủ kính trưng bày hàng hoá và ba chiếc bàn thấp, bên cạnh là tiệm sửa xe và rửa xe, xét về tổng thể thì chỗ này khá tồi tàn. Cả ngày chỉ có mình bà cụ trông coi cửa tiệm, năm năm trước Chu Toán còn tưởng và đã sắp không đi đứng nổi nữa, vậy mà bây giờ bà cụ lồm khồm ngày ngày vẫn mở tiệm buôn bán bình thường. Nghe nói bà cụ ở goá lại thêm khó tính, Chu Toán thường đùa, e rằng mua cả trăm bát chè cũng không đổi được một nụ cười của bà. Nhưng vì Kỳ Thiện thích món chè đậu đỏ hoa quế của tiệm này nên thỉnh thoảng họ lại đến ủng hộ một lần.

Chu Toán ngồi ở bàn gần cửa mà anh ghét nhất, một nửa người bị ánh nắng chiếu rọi. Chiếc ghế đầu thấp khiến cgaan anh co lại, đón những chiếc lá thi thoảng rụng xuống từ cây ngô đồng bên cạnh. Thế nhưng hôm nay anh không hề luôn miệng cảm râm, cũng không hề đoái hoài đến gương mặt lạnh nhạt trước sau như một của bà cụ.

Kỳ Thiện yên lặng ăn hết nửa bát chè đậu đỏ, vừa khuấy chiếc thìa nghịch phần chè còn lại vừa kể: "Nghe nói nguyện vọng một của cậu điền khoa Quản trị kinh doanh của đại học G, dì Gia Nam vui lắm."

"Vui là tốt rồi."

Chu Toán không hề động đến bát chè đậu đỏ của mình, song lại gọi cho Kỳ Thiện thêm một bát nữa.

"

Không cần đâu." Kỳ Thiện xua tay.

Chu Toán mặc kệ cô từ chối, đi đến chỗ bà cụ bưng thêm một bát chè nữa rồi đặt trước mặt Kỳ Thiện: "Đã vui như vậy, không ăn cũng phí... coi như ăn mừng cho tôi."

"Ăn mừng việc gì?" Kỳ Thiện không hiểu ra sao, cho dù anh tự tin với kết quả thi đến mấy thì vẫn chưa đến lúc ăn mừng. Hơn nữa hành động này thật sự khác với phong cách của Chu Toán.

"Cậu mau ăn đi!" Chu Toán giục. Anh đặt tay lên đầu gối, do dự chốc lát mới nói với Kỳ Thiện: "Sáng nay ba mẹ tôi chính thức ly hôn rồi, đã hoàn thành hết thủ tục! Làm khó họ còn phải nhẫn nhịn đến tận lúc tôi đi xong nguyện vọng, không đợi nổi thêm một ngày nào nữa. Đây là chuyện tốt, cũng coi như giải thoát cho tất cả và cho cả tôi nữa."

Kỳ Thiện từ từ buông thìa xuống. Cô có thể đoán được kết cục này, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy, mà còn xảy ra trước mắt cô. Bản thân là người ngoài cuộc, cô cũng khó tránh khỏi đau buồn. Cô nên an ủi anh thế nào đây? Kỳ Thiện nghĩ, hôm nay Chu Toán rủ cô đến đây không phải để nghe những lời nhảm chán cũ rích ấy. Cô lẳng lặng ngồi cùng anh chốc lát, bà cụ đập một con ruồi trong tiệm, gương mặt nhăn nheo vẫn mang nét hờ hững, không hề có ý thức giục đuổi khách. Tiếng nước chảy rào rào ở tiệm rửa xe bên cạnh vang lên, một nửa gương mặt Chu Toán phơi dưới ánh mặt trời, nửa khuất trong bóng tối, ve sầu trên cây không còn đua nhau cất tiếng rí rả nữa.

Sau này Kỳ Thiện nghe trộm ba mẹ nói chuyện mới biết, trước đêm thi tốt nghiệp cuối cùng, bà Phùng Gia Nam "tâm huyết dâng trào" đi "thăm" ông Chu Khải Tú tặng ca, kết quả bắt gặp ông và cô Lý đang thân mật trong văn phòng. Bà Phùng Gia Nam giận tím mặt, lập tức đòi ly hôn bằng được.

Trên thực tế, giữa ông Chu Khải Tú và cô Lý kia không hề có quan hệ xác thực, ít nhất là lúc bị bắt gặp không có. Họ chỉ đang bàn bạc chi tiết

cuộc đấu thầu cuối tuần, chẳng qua cô Lý kia yêu kiều tựa sát vào ông một chút mà thôi. Bà Phùng Gia Nam lấy lý do ngoại tình trong lúc đang có gia đình để ép buộc, ông Chu Khải Tú cũng mặc nhận ký tên vào thỏa thuận ly hôn với thân phận là phía có lỗi. Cho dù bà Phùng Gia Nam đã tranh thủ giành đủ quyền lợi cho con trai trước đó, tuy nhiên ông vẫn cố gắng phân chia tài sản theo mong muốn của bà. Trong lòng ông Chu Khải Tú biết, lần này không thể vẫn hồi được nữa, thứ mà bà Phùng Gia Nam cần chỉ là cái cớ. Cuộc hôn nhân của họ đã thực sự kết thúc vào thời điểm bà biết Chu Tử Khiêm nhân tố quy tông, và có lẽ còn tù trước đó nữa. Cũng tại ông cứ mãi ôm ấp ảo tưởng, lừa mình dối người coi tất cả những yêu cầu và khắc của bà trước đây là điều kiện để cứu vãn cuộc hôn nhân này. Thế nhưng trong mắt bà, đây chẳng qua là tính toán trước khi mỗi người một ngã.

Vào thời điểm thành tích thi đại học dán lên bảng, một tin xấu khác cũng đến. Điểm thi của Chu Toán thấp đến khó tin, đừng nói đến điểm sàn của đại học G, cho dù là điểm sàn khu vực hai cũng kém rất xa. Anh không để ý chuyện học hành, nhưng khá lạnh lẽ, vì vậy thành tích bình thường cũng tạm ở mức trung bình.

Trường họ là trường cấp Ba trọng điểm với tỷ lệ nguyện vọng một lên đến trên 87.5%, nhưng kết quả này không bao gồm với người có học lực bình thường như anh. Kỳ Thiện rất khó để không liên tưởng tất cả việc này với hành động ra khỏi phòng thi sớm của Chu Toán.

Bà Phùng Gia Nam nhanh chóng nhận ra nguyên nhân sâu xa. Không phải bà buộc anh vâng lời sao? Anh đã vâng lời điền nguyện vọng vào trường bà muốn, chẳng qua là "thành tích thất thường" thôi, biết làm sao đây?

Dường như Chu Toán không hề buồn rầu vì thành tích thi cử, ngày ngày đều đi chơi đến tối mịt mới về nhà. Hôm nay, anh vừa lần mò lên cầu thang thì đúng lúc ánh đèn trong phòng bật sáng. Cho dù anh gan dạ cỡ nào cũng suýt giật mình khi thấy mẹ mình đang ngồi bên bàn học.

Bà Phùng Gia Nam quen với ánh sáng trong phòng, vẫy tay gọi con trai đến bên cạnh mình. Như thế không người thấy mùi thuốc lá và bia rượu nồng nặc trên người Chu Toán, hàng mày bà chẳng mấy may chau lại.

Chu Toán ngả ngớn đứng một bên, chờ đón bão táp sau khoảnh khắc yên lặng. Có điều bà chỉ yên lặng nhìn anh chốc lát, rồi đẩy đồ trên bàn đến trước mặt anh.

"...Trường ngoại ngữ? Mẹ chịu cho con đi Canada một mình sao?" Chu Toán nhìn tờ đơn xin đi học và bản cam kết trong tay, không che giấu được sự kinh ngạc. Trong tưởng tượng anh, khả năng cao nhất là mẹ anh nổi trận lôi đình, cấm túc anh suốt mùa hè, cắt tiền tiêu vặt, rồi tìm một trường luyện thi giải nhất, bắt anh chuẩn bị năm sau thì lại.

Bà Phùng Gia Nam gật đầu: "Con muốn cách xa mẹ thì đi đi, càng xa càng tốt." Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Chu Toán nhất thời tâm trạng anh rối loạn: "Nếu con không đi thì sao?"

"Không đi cũng được." Vẻ mặt bà Phùng Gia Nam bình tĩnh, như thể đã đoán được anh sẽ nói vậy, "Con mười tám tuổi rồi, bây giờ mẹ sẽ cho con tự do mà con luôn mong muốn. Mẹ không quản thúc con nữa. Nếu con chịu đi, mẹ sẽ sắp xếp tốt mọi thứ cho con. Đầu tiên con đi học tiếng Anh, đồng thời học bổ túc lại chương trình lớp Mười hai, sang năm xin vào đại học. Mẹ có dì họ bên đó, dì ấy có thể giúp đỡ cho con một chút, nhưng con phải bắt đầu học cách tự chăm sóc cho mình. Nếu không muốn đi... mẹ cũng không bắt ép, số tiền chứng minh tài chính và sinh hoạt phí do con tự quản lý. Sau này sống tốt hay không, con cũng đừng đến tìm mẹ nữa. Dĩ nhiên, ba con chịu quản con thì đó là chuyện của ông ấy."

Chu Toán đứng yên, ánh mắt như thể muốn nhìn thẳng đơn xin đi học.

Lúc bà Phùng Gia Nam rời khỏi phòng anh còn nói: "Trên thế gian này có rất nhiều con đường, nhưng không có nghĩa con có thể đi lung tung,

con nhất định phải chọn một đường và đi đến đích. Nếu con còn coi mẹ là mẹ thì hãy nghe lời mẹ một lần."

Khi Chu Toán có visa, đơn xin điều chuyển công tác đến chi nhánh ở Hong Kong của bà Phùng Gia Nam cũng được công ty chấp thuận. Mấy ngày liền bà Thắm Hiếu Tinh vừa tan làm lại bận bịu thu dọn đồ đạc giúp bạn thân. Hai bà đã làm bạn nửa đời, cho dù không phải vĩnh biệt nhưng cả hai đều ưu thương khi sắp đến giờ phút chia ly.

Sửa soạn xong chiếc vali cuối cùng, bà Phùng Gia Nam thở hắt, đứng thẳng dậy. Bà Thắm Hiếu Tinh cũng mệt, ngồi xuống số pha rồi thở dài: "Đều là phụ nữ cả, vậy mà mình cũng không hiểu sao cậu lại cần nhiều quần áo đến thế!".

"Khó trách Tiểu Thiện được vợ chồng cậu nuôi nấng càng lúc càng qua loa." Bà Phùng Gia Nam phản pháo.

Trước kia nhà ông Kỳ Định ở trên con phố gần nhà họ, tuy không quen thân nhưng đã biết nhau từ nhỏ. Ba ông là một học giả rất nổi tiếng, thuộc dòng dõi gia đình thư hương vọng tộc ở chốn này, chịu đủ hành hạ trong cuộc "Cách mạng Văn hoá". Ông Kỳ Định là con út, trong quá trình trưởng thành cũng nếm trải biết bao đau khổ. Nhưng từ khi ba ông được sửa lại án sai, chính phủ trợ cấp cho con cháu của danh nhân, trả lại một phần sản nghiệp tổ tiên và đồ đạc sưu tầm cho gia đình thì cuộc đời ông đã khác. Hai chị gái và một người anh trai của ông Kỳ Định đều ở nước ngoài, nên nói chính xác, ông Kỳ Định là một họa sĩ "nổi tiếng" có thu nhập chủ yếu từ cho thuê nhà cũ và tiền đền bù di dời.

Bà Thắm Hiếu Tinh cười xòa: "Bây giờ không phải ông ấy đã gần gũi hơn rồi sao?" Bà và chồng quen biết nhau từ thuở nhỏ, so với dáng vẻ cay đắng hận thù trước đây, bà vẫn thích được thấy ông mặc quần áo ngủ đi mua sữa đậu như hiện tại hơn.

Bà Phùng Gia Nam không buồn để ý hình tượng, ngồi lên chiếc vali: "Cậu còn nhớ không? Hồi đi học cậu hay chê bai mình cầm găng đầu đũa quá, sau này sẽ phải sống xa. Sau mình gả cho Khải Tú, lại ở bên nhà cậu, mình hay trách cậu nói linh tinh, hóa ra đến giờ mới ứng nghiệm."

Bà Thẩm Hiếu Tinh nhận ra nỗi buồn trong lời nói của Phùng Gia Nam, bèn an ủi: "Từ bé cậu đã có chính kiến hơn mình, nghĩ gì sẽ làm đó, có đi xa hơn mình cũng không lạ. Lúc mình còn lo lắng bao điều thì cậu đã làm nên việc lớn rồi."

"Nhưng mình làm hỏng chuyện cũng nhiều hơn cậu." Bà Phùng Gia Nam không hề che giấu vẻ tự giễu, "Hiếu Tinh, chính cậu giới thiệu Khải Tú cho mình, mình biết giữa hai người không có gì cả, nhưng vì cậu quen biết Khải Tú trước mình nên mình vẫn luôn canh cánh trong lòng. Phụ nữ tính tình kỳ lạ thế đấy. Cho dù cậu là bạn thân nhất của mình, mình vẫn muốn hơn cậu mọi mặt. Mình lấy chồng có tiền đồ hơn cậu, thu nhập cao hơn cậu, lại còn sinh con trai... Bây giờ nghĩ lại thật buồn cười, mình mới là người thất bại nhất."

"Nói mấy lời nhụt chí này không giống câu chút nào, Chuyện tương lai ai mà biết được. Cậu xem đi, trông cậu còn trẻ hơn mình những năm tuổi, biết đâu sau này còn gặp vận đào hoa nữa thì sao? Còn A Toán ấy à, sớm muộn gì nó cũng sẽ hiểu chuyện thôi."

"Mình vẫn cho rằng chúng ta sẽ thành thông gia... Bây giờ nghĩ lại, cậu làm đông lạnh quan hệ của chúng là đúng. A Toán không xứng với Tiểu Thiện... Tiếc quá!"

"Mình coi A Toán như con trai của mình. Không làm thông gia thì sau này về hưu cùng đi dạo phố mua sắm ăn uống, cậu mua sắm, mình ăn uống!"

Được bạn thân hết lòng an ủi, bà Phùng Gia Nam mới bớt buồn khổ, cười nói: "Chỉ mong có ngày ấy!"

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Thiện đứng bên ngoài, thấy mẹ cũng có mặt ở đây lại chần chừ không bước vào, những lời đã suy nghĩ kỹ đọc đường đi giờ không biết phải nói sao.

"Mẹ ,dì Gia Nam..." Bà Thẩm Hiếu Tinh đứng dậy: "Tiểu Thiện, con trò chuyện với dì Gia Nam đi. Mẹ vào thư phòng xem có được gì từ sổ sách dì con để lại không"

Lúc này Kỳ Thiện mới đi vào, nhìn khắp xung quanh đều là đồ đạc cá nhân đã đóng gói xong của bà Phùng Gia Nam.

"Dì Gia Nam, dì phải đi thật sao? Khi nào mới về ạ?" Chứng kiến cảnh tượng này, Kỳ Thiện lần đầu biết đến cảm giác chia ly mà sách vở thường miêu tả. Bà Thẩm Hiếu Tinh là người mẹ tốt, nhưng bà luôn quá lý trí, còn tính tình Kỳ Thiện lại thận trọng ấm áp, nên cô thích tâm sự chuyện con gái với bà Phùng Gia Nam vừa mạnh mẽ quyết đoán vừa tràn trề tự tin hơn.

"Chờ dì ổn định bên kia rồi, con sang đó thăm dì là được mà?" Bà Phùng Gia Nam thấy Kỳ Thiện đỏ hoe mắt, gượng cười mắng yêu, "Con bé ngốc này!"

Kỳ Thiện tiu nghỉu, đưa tay đến trước mặt bà Phùng Gia Nam rồi xòe lòng bàn tay ra, khẽ khàng lên tiếng: "Dì Gia Nam, hôm nay con đến để trả nó cho dì."

Bà Phùng Gia Nam nhận lấy miếng ngọc dương chi trong tay Kỳ Thiện, nó đã được xâu vào tràng hạt bồ đề: "Cách phối này đẹp thật."

Bà Phùng Gia Nam miết ngón cái lên dòng chữ trên miếng ngọc, dăm chiêu nói với Kỳ Thiện: "Tiểu Thiện, con cũng có tìm hiểu, nhất định từng

nghe tới câu: 'Vô liễu bất già hoa(4)' nhi."

Kỳ Thiện sửng sốt, sau đó gật đầu. Câu thơ "Bỏ được phù hoa, một lòng ký thác" khắc trên mặt ngọc khiến người nghe nhớ hoài niệm, nhưng cũng chính bởi thế mà khó lòng giữ được trọn vẹn phẩm cấp và màu sắc của khối ngọc thô. Ngọc chẳng cần khắc tạc, cho dù là danh gia đệ lục khoản trên đó cũng ngại rằng đã mạnh tay giày xéo tinh hoa của đất trời. Dì Gia Nam là người biết nhìn nhận, quả thật Kỳ Thiện từng vì vậy nảy sinh nghi ngờ.

"Miếng ngọc này là bà ngoại dì để lại cho dì, dì đã mang theo bên mình rất lâu. Năm A Toán năm tuổi, có lần có tin đồn chú A Tú lăng nhăng bên ngoài truyền đến tai dì. Chú và dì đã cãi vã âm ỉ, lần đầu động tay động chân với nhau. Ông ấy luôn tránh né, đến khi bị dì ép bức quá mới đẩy dì một cái. Sợi dây trên cổ dì bị đứt, miếng ngọc rơi xuống sàn nhà liền bị nứt khá nhỏ." Bà Phùng Gia Nam nhìn miếng ngọc với ánh mắt tiếc nuối, "Khi ấy dì bật khóc. Chú A Tú hiếm khi thấy dì như vậy, ông ấy cũng không rõ ý nghĩa của miếng ngọc này với dì. Về sau, ông ấy mang miếng ngọc đi tìm rất nhiều nghệ nhân khắc ngọc nổi tiếng, biết được rằng cách tốt nhất để che đi vết nứt chính là khắc thêm một dòng chữ lên, vì thế mới có tám chữ này. Dì cũng xem nó là lời hứa hẹn của chú A Tú, ông ấy nói sẽ không bao giờ để dì rơi nước mắt nữa, vì vậy dì đã tha thứ cho ông ấy... Sau này, dù không còn khóc vì ông ấy nữa, không phải vì ông ấy thay đổi mà vì dì hiểu ra, nước mắt không thay đổi được gì."

Kỳ Thiện cúi đầu im lặng. Cô cũng được nghe ít nhiều về chuyện của dì Gia Nam và chú A Tú, bất kể chú A Tú cư xử ra sao trong cuộc hôn nhân này thì trước mặt Kỳ Thiện, ông vẫn là bậc cha chú thân thiết. Bỗng dưng được kể về sự bất kham của ông như vậy, Kỳ Thiện có chút ngại ngùng.

Hiển nhiên bà Phùng Gia Nam cũng hiểu tâm tư Kỳ Thiện, "Chú A Tú không phải là người chồng tốt của dì, nhưng nói cho cùng, ông ấy cũng

không phải người xấu, thậm chí còn có rất nhiều ưu điểm như thông minh, ôn hòa, tốt bụng..."

Kỳ Thiện rất khó tưởng tượng, lúc người phụ nữ như dì Gia Nam miêu tả về người đàn ông đã làm mình đau thấu tâm can, khoe môi vẫn cong lên dịu dàng. Cô hiếm khi bốc đồng một lần, bật thốt: "Dì Gia Nam, chắc chắn trước đây dì rất yêu chú A Tú!"

Bà Phùng Gia Nam cầm miếng ngọc kia trong tay, trầm mặc chốc lát: "Bây giờ dì vẫn còn yêu ông ấy. Ngạc nhiên hả? Nói thế này nhé, Tiểu Thiện, nếu dì và ông ấy cùng rơi vào cảnh sống chết trong gang tấc, hai người chỉ được chọn một, nói không chừng dì sẽ tình nguyện lựa chọn cái chết. Dì tin đổi lại là chú A Tú, ông ấy cũng sẽ liều mạng bảo vệ dì. Trong lòng ông ấy luôn có dì, đó là điều dì chưa từng hoài nghi. Nhưng cuộc đời thật chẳng lấy đâu nhiều cảnh hung hiểm sống chết đến vậy, chỉ đơn giản là hư hao theo tháng ngày. Quá trình quá vất vả sẽ kéo sụp tất cả những điều tốt đẹp. Đến cuối cùng, yêu hay không yêu, ai có nỗi khổ trong lòng hay ai hi sinh nhiều hơn đều không quan trọng. Thứ khiến người ta khắc sâu mãi mãi vẫn chỉ là nỗi đau đớn khi bị tổn thương và nỗi sợ hãi bị tổn thương lần nữa mà thôi. Dì và ông ấy giống như một cặp bánh răng, rõ ràng ăn khớp nhưng đáng tiếc lại làm từ chất liệu khác nhau, sớm muộn người này cũng sẽ bị đối phương mài mòn. Tiểu Thiện, kẻ càng ích kỷ sẽ càng vững vàng. Trước đây dì mong đợi con và A Toán có thể ở bên nhau, đồng thời luôn cho rằng chỉ cần con chịu được thì nhất định sẽ trở thành người thể điều khiển nó. Thật ra thì, con cách xa nó một chút cũng tốt, dì không muốn con giẫm lên vết xe đổ của dì."

Kỳ Thiện nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, "Không, con không có... con đã..."

"Tiểu Thiện, con thông minh hơn dì." Bà Phùng Gia Nam mỉm cười, đặt miếng ngọc dương chi kia vào tay Kỳ Thiện: "Cầm lấy đi, tặng cho con

thì chính là của con. Con đã giữ nó tốt như vậy, có thể thấy được miếng ngọc này đã nhận chủ."

Kỳ Thiện vội vàng từ chối: "Miếng ngọc này vô cùng quan trọng với dì, con không thể nhận!"

Bà Phung Gia Nam nhếch môi: "Ai biết sau này A Toán sẽ tìm kiểu phụ nữ thế nào, chỉ nghĩ thôi đã thấy lo ngại, chắc hẳn dì sẽ trở thành một bà mẹ chồng khó tính rồi. Xem như con giữ hộ dì... Sau này nếu A Toán thật sự tìm được người thích hợp với nó, con đưa lại cho nó cũng không muộn."

Trước khi đi du học một ngày, Chu Toán lại trèo lên cửa sổ phòng Kỳ Thiện. Cô đang mặc đồ ngủ, mái tóc dài buông xõa, vừa để ý động tĩnh dưới lầu vừa nhỏ giọng trách: "Nhà tôi là không có cửa chính à? Đã nói không được vậy nữa rồi mà."

Chu Toán điềm nhiên như không ngồi lên bàn học của cô: "Yên tâm , sau này muốn vậy cũng khó."

Câu nói này khiến không khí trong phòng đột ngột đông cứng lại. Họ đều giả vờ quên mất điều đó. Trước kia, lần hai người chia cách lâu nhất là thời học cấp Hai, Chu Toán theo ba mẹ đi du lịch mười nước châu Âu, còn một lần khác là Kỳ Thiện về chăm bà ngoại bị ốm nhẹ, hai lần đó đều kéo dài những mười một ngày.

"Ở bên kia cậu muốn thế nào mà chẳng được, không phải tốt lắm sao?" Kỳ Thiện đờ đẫn nói.

"Cậu nghĩ là tốt à?"

"Ừ"

Chu Toán bĩu môi tự giễu. Kỳ Thiện thầm nghĩ, lý gì anh lại mất hứng? Lẽ nào vì sắp phải chia xa Chu Yến Đình sao? Cô biết trong suốt thời gian nghỉ hè, Chu Toán và Chu Yến Đình vẫn qua lại thân thiết, nói không chừng vừa rồi họ còn quấn quýt lưu luyến với nhau nữa.

Kỳ Thiện vội lấy miếng ngọc dương chi dưới gối ra đưa cho Chu Toán, có lẽ anh có người muốn tặng nó rồi.

Chu Toán không nhận, nhướn mày hỏi: "Lúc mẹ tôi đưa cho cậu đã nói gì?"

Kỳ Thiện thật thà đáp: "Dì bảo tôi giữ giúp cậu cho đến khi cậu gặp được người thích hợp. Cậu tự giữ đi."

"Đây không phải đồ của tôi." Chu Toán trở mặt không nhận nợ, giọng điệu càn rỡ: "Bảo bố mẹ tôi đã giao cho cậu thì cậu giữ đi, liên quan gì đến tôi?"

Kỳ Thiện thản nhiên quay người nhét đồ dưới gối, không để ý đến anh. Chu Toán ngồi yên chốc lát đến buồn chán vô vị, gõ nhẹ tay lên mặt bàn.

"Kỳ Thiện!" Anh gọi cô nhưng không nói tiếp.

Kỳ Thiện làm như không nghe thấy.

"Sáng mai tôi phải đi rồi, tôi tha thiết đến tìm cậu mà ngay cả câu 'tạm biệt' cậu cũng không nói sao?" Chu Toán chột cao giọng.

Kỳ Thiện quay đầu, hơi thở có chút dồn dập, nhưng giọng nói lại bình thản tựa mặt hồ lặng sóng: "Tạm biệt!" Cô dừng lại chốc lát mới bổ sung, "Thượng lộ bình an, Chu Toán."

Chu Toán xanh mặt. Anh liều mạng vợ vét hết từ ngữ trong đầu để tìm cách trả đũa lại cô, song cuối cùng chỉ tức tối thốt lên: "Sau này cậu đừng mơ được uống ké sữa của tôi nữa!"

Anh nói xong, bản thân cũng thấy hoang đường , bèn cười khô khốc ngượng ngập.

"Kỳ Thiện... Tiểu Thiện , cậu cũng cảm thấy là tôi sai sao?" Hồi lâu sau, Chu Toán mới cất lời nghi vấn với chất giọng trầm thấp, ánh mắt mờ mịt. Anh đã quá quen với sự im lặng của Kỳ Thiện, biểu cảm trong mắt cô đã sớm nói rõ đáp án.

Chu Toán lấy nửa bao thuốc trong túi quần ra, thành thạo tìm được chiếc bật lửa cô dùng để hơ nút dây trong ngăn bàn, lẳng lẳng châm thuốc.

Kỳ Thiện nhanh chóng nhào đến bên cửa sổ, đẩy rộng cánh cửa khép hờ ra, cho khói bay ra ngoài. Cô vốn định trách "Cậu điên rồi à, dám hút thuốc trong phòng tôi!", nhưng khi cố gắng giật lấy điếu thuốc trong tay Chu Toán, anh đã lách mình tránh thoát. Cảm giác thất bại mãnh liệt và hụt hẫng khó hiểu lấp đầy trái tim trống rỗng của cô. Cô buồn bã ngồi xuống mép giường chăm chăm nhìn Chu Toán.

Chu Toán khiêu khích: "Nhìn cái gì, có muốn hút một điếu không?"

"Được." Giọng nói tức giận bất lực của Kỳ Thiện vang lên.

Anh cứ ngỡ mình bị lãng tai, hoặc hiểu nhầm ý: "Cậu nói gì?"

"Không phải muốn cho tôi một điếu sao? " Kỳ Thiện không đợi Chu Toán hành động, tự ý rút một điếu trong bao thuốc lá đặt trên bàn của anh, vụng về châm lửa.

"Được rồi, cháy quá rồi, cậu định đốt thuốc à?" Chu Toán sốt ruột nhắc nhở.

Kỳ Thiện bắt chước anh đưa điếu thuốc lên môi, ra sức rít một hơi thì sặc đến mặt đỏ gay.

Chu Toán thẳng thừng cười nhạo với ánh mắt "biết ngay mà". Điều anh không ngờ là Kỳ Thiện còn dám hút hơi thứ hai, sau đó cô lại cau mày ho khan vài tiếng... Khi cô hút đến hơi thứ năm, từ từ nhả được khói ra, gương mặt chợt xuất hiện vẻ say mê mơ màng.

Chu Toán khẽ nhếch môi, trước mắt nhanh chóng hiện lên bức tranh: Kỳ Thiện mặc áo gấm thời xưa, tựa vào giường La Hán khắc hoa, dáng điệu biếng nhác, ánh mắt si mê, miệng ngậm thuốc phiện bằng đồng thau, nuốt mây nhả khói trong tiếng nhạc lả lơi... khung cảnh khá hài hoà.

Đáng lẽ anh nên nghĩ đến từ sớm, đằng sau vẻ bề ngoài nghiêm túc của cô là một tâm hồn đủ mọi thói hư tật xấu.

Chu Toán đắm chìm trong nỗi kinh ngạc và trí tưởng tượng của mình, suýt bỏ tay vì điếu thuốc chưa hút được mấy hơi. Anh tức khắc giật lại điếu thuốc trong tay Kỳ Thiện, ném ra ngoài cùng nửa điếu thuốc đã dụi tắt của mình, cương quyết ngăn cấm: "Ai còn hút nữa thì không phải người!"

Kỳ Thiện không tranh cãi, ánh mắt cô còn vương lại chút tiếc nuối. Trước kia cô không hiểu sao nhiều người lại nghiện thuốc lá đến thế, rõ ràng mùi thuốc rất hôi, song hóa ra bản thân nó có sức hấp dẫn riêng. Cô cầm quyển sách lên, không ngừng quạt gió ra ngoài cửa sổ, muốn hương vị của "tội ác" kia mau chóng tiêu tan. Chu Toán chuyên tâm nghịch bật lửa, châm rồi lại dập hết lần này đến lần khác. Tiếng sột soạt của cuốn sách cùng tiếng bật lửa lách tách không dứt bên tai, thứ âm thanh khô khan và dai dẳng ấy như chẳng bao giờ kết thúc.

"Cậu nói xem, sau này tôi sẽ thay đổi ra sao ? Chúng ta sẽ thành thế nào?" Có người hỏi nhưng không có người đáp.

Ngày hôm sau, Chu Toán lên máy bay sang Hong Kong, rồi mới bay sang Vancouver. Kỳ Thiện không góp mặt trong hàng ngũ tiễn đưa mà đến nhà cậu mình. Máy bay vượt qua trùng mây trong sắc trời xanh thẳm bao la, rõ ràng đang lao vun vút trước nhưng thoạt nhìn chỉ như đứng yên một chỗ.

Chu Toán mở quyển sổ nhỏ Kỳ Thiện tặng ra, những con chữ nắn nót của cô tràn ngập trên vài trang giấy, bên trong ghi chú đủ mọi biển báo tại sân bay, trạm xe buýt bằng song ngữ Trung - Anh, hướng dẫn rõ thủ tục nhập cảnh, giới thiệu chỗ dừng chân ăn uống, còn cả mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo không biết chép từ đâu.

Chu Toán lật qua cả đống trang giấy trắng, đến trang cuối cùng thì phát hiện trên đó chỉ có một hàng chữ nhỏ:

"Người thiện lương dù truy cầu trong nỗi hoang mang nhưng cuối cùng vẫn sẽ nhận ra con đường đúng đắn." - Faust

(1) "Mượn sức cơn gió dữ, đưa người vượt mây xanh": Câu thơ trong bài "Lâm Giang Tiên" trong chuỗi "Liễu như từ" của Tào Tuyết Cần.

(2) Ba hôn: Tiếng lóng ám chỉ em chồng năm với chị dâu; bố chồng qua lại với con dâu.

(3) Tam tỷ: Tức Vương Tam Thư, là em gái Vương thị và Vương Nhị Thư. Nàng là một cô gái sắc nước hương trời, có phong tư lộng lẫy tình tứ làm điên đảo biết bao nhiêu đàn ông, tính tình vừa lẳng lơ lại vừa cao ngạo kì quái. Vương Tam Thư một lòng chờ đợi Liễu Tương Liên suốt năm năm trời nhưng không được đáp lại, cuối cùng vì hổ thẹn mà tự vẫn.

(4) "Vô liễu bất già hoa": Không tì vết chẳng cần khắc tạc che dấu. Thường dùng trong giới chế tác ngọc đá, ý nói đến việc khối ngọc phi thủy - loại ngọc quý nhất, hoàn mỹ thì không cần tô vẽ hoa văn, thậm chí chính việc khắc tạc lên sẽ làm tổn hại đến sự hoàn mỹ của ngọc.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 17: Tự Giác Của Kẻ Trộm

Trong kỳ nghỉ hè, Kỳ Thiện bận rộn tham dự hết cuộc họp mặt này đến họp lớp khác. Cứ hễ được mời, cô không bao giờ vắng mặt. Kết quả thi của Tạ Đình Đình không được như ý, còn thiếu ba điểm mới vào được trường nguyện vọng. Cô nàng không muốn nộp nguyện vọng khác, chấp nhận luyện thi lại năm sau tái chiến. Trình Hân thi đậu một trường ngoại ngữ nổi tiếng. Thôi Đình cũng đậu đại học Y đúng như ý nguyện, tuyển thẳng thạc sĩ chuyên ngành y học lâm sàng. Kỳ Thiện tin chắc rằng mấy năm sau cậu sẽ trở thành một phần phúc lợi cho các bệnh nhân nữ. Trương Hàng chuẩn bị chuyển đến miền Bắc. Trong tên của cậu ta có chữ "Hàng", lẽ nào khi sinh ra ba mẹ cậu ta đã tiên đoán được sau này cậu ta sẽ làm nghề liên quan đến máy bay hàng không? Các bạn học đều cho rằng với thành tích Cửa Kỳ Thiện, đăng ký vào đại học G hơi "uống phí tài năng", dù rằng ngành Hệ thống thông tin quản lý là một trong hai chuyên ngành chủ chốt của đại học G. Tuy nhiên bản thân Kỳ Thiện lại hài lòng với những gì mình lựa chọn. Đại học G có thư viện hàng đầu trong số các trường cao đẳng đại học trên khắp nước, nếu sau này có thể thuận lợi được giữ lại trường thì cũng là một việc tốt với cô.

Chuyện Chu Toán đột ngột đi du học khiến bạn bè ai nấy đều bất ngờ, nhất là Trương Hàng. Ngoại trừ vẻ ân cần quan tâm, ánh mắt cậu ta nhìn Kỳ Thiện luôn có vài phần thông cảm. Thật ra cậu ta không hiểu nổi tâm trạng của cô. Sau khi Chu Toán đi, lòng Kỳ Thiện rất bình thản giống như con điều đứt dây, sau phút hụt hẫng ngẩn ngui bỗng kiên định đến lạ.

Kỳ Thiện gặp Chu Tử Khiêm trước khi nhập học một tuần. Cô đến trung tâm cựu chiến binh chơi mạt chược về, đạp xe ngang qua cửa nhà

Chu Toán thì tình cờ gặp một người mặt mũi lạ hoắc đi ra đổ rác. Kỳ Thiện tò mò quan sát đối phương anh ta phát hiện cô dừng xe ở sân nhà bên cạnh nên cũng đứng lại xem. Hình như anh ta biết cô là ai giống như cô nhanh chóng ngợ ra anh ta chính là Chu Tử Khiêm.

Lúc ăn tối, ông Kỳ Định nói đùa với hai mẹ con cô: Hôm nay tôi thấy đứa cháu kia ở nhà A Tú, suýt nữa còn tưởng Toán về nước nữa."

"Ừm, trông cũng hao hao giống, không nhìn kỹ là nhầm ngay." Bà Thắm Hiếu Tinh cũng đồng tình.

Ngoài miệng họ vẫn gọi Chu Tử Khiêm là "cháu" Chu Khải Tú, dầu trong lòng đều biết thừa thân phận của anh ta. Nhất là bà Thắm Hiếu Tinh, bà vừa tiễn bà Phùng Gia Nam đi chưa được mấy ngày thì ông Chu Khải Tú đã ra ám hiệu với bà, muốn nhận nuôi đứa "cháu" này với lý do hết sức chính đáng: Cháu trai vất vả lắm mới được từ quê lên tỉnh học đại học, thân làm chú như ông, đương nhiên phải quan tâm nhiều.

Bà Thắm Hiếu Tinh không có ý kiến cũng chẳng buồn quan tâm đến việc của bạn học cũ. Chỉ thầm nghĩ, Gia Nam và A Toán đi xa cũng tốt, mắt không thấy thì lòng không đau. Chu Tử Khiêm đi học muộn một năm, vì thế dù anh ta lớn hơn Kỳ Thiện một tuổi nhưng lại cùng khóa với cô trong bốn năm đại học sau này. Kỳ Thiện nghe nói trường huyện dưới quê mà Chu Tử Khiêm từng học khá kém, anh ta có thể thi đậu đại học G cũng coi như kỳ tích, đã vậy còn thi được vào khoa Quản trị kinh doanh. Ma xui quỷ khiến thế nào, con đường mà dì Gia Nam một lòng sắp xếp cho Chu Toán lại do kẻ từng là cái đinh trong mắt, cái gai trong lòng dì thực hiện, thật quá châm chọc.

Kỳ Thiện chỉ gặp mặt Chu Tử Khiêm một lần, cô không hề nhầm lẫn anh ta và Chu Toán, cho dù chỉ là một bóng lưng mờ nhạt từ đằng xa. Không nói đâu xa, lý do rất đơn giản là vì cô và Chu Toán chơi với nhau từ bé, nhưng cô chưa thấy anh chủ động đi đổ rác bao giờ.

Không lâu sau, ông Chu Khải Tú viện cố chúc mừng Kỳ Thiện lên đại học, mời cả nhà cô đi ăn, đồng thời chính thức dẫn "cháu" ra mắt cả nhà bạn thân. Không tính mối quan hệ với bà Phùng Gia Nam, ông Chu Khải Tú cũng là bạn thân thời đại học của bà Thẩm Hiểu Tinh, lại hợp tính với ông Kỳ Định, hai nhà làm láng giềng nhiều năm với nhau, có khi còn thân thiết hơn họ hàng bình thường. Ông hy vọng Chu Tử Khiêm có thể từ từ hoà nhập vào cuộc sống và những mối quan hệ của mình. Và việc gia đình bà Thẩm Hiểu Tinh chấp nhận Chu Tử Khiêm tượng trưng cho bước đầu tiên của công cuộc đó.

Vợ chồng bà Thẩm Hiểu Tinh vui vẻ dự tiệc như ông Chu Khải Tú mong muốn, mọi người cười nói rôm rả như thường ngày. Ông Chu Khải Tú cho Kỳ Thiện một bao lì xì hậu hĩnh, vợ chồng bà Thẩm hiểu tinh cũng khen ngợi "cháu" Chu Khải Tú, không ai nhắc đến bà Phùng Gia Nam và Chu Toán. Ông Chu Khải Tú còn nói đùa, sau này ở trường, nhờ Tiểu Thiện quan tâm đến Chu Tử Khiêm mới chân ướt chân ráo lên đại học nhiều hơn, đồng thời dặn dò Chu Tử Khiêm cũng phải coi Tiểu Thiện như em gái, đừng để người khác bắt nạt cô. Kỳ Thiện cười nhận lời, cốt là để chú A Tú không khó xử mà thôi. Cô và Chu Tử Khiêm đều đã trưởng thành, chẳng ai cần người khác quan tâm chần sóc cả.

Tiếp theo, vợ chồng bà Thẩm Hiểu Tinh cũng tặng cho Chu Tử Khiêm món quà khá giá trị. Họ không thể thật lòng yêu quý Chu Tử Khiêm bỗng dưng xuất hiện như cách họ yêu thương Chu Toán đã quen từ bé, cũng không cách nào giả vờ như chuyện ly hôn của bà Phùng Gia Nam và ông Chu Khải Tú chẳng hề ảnh hưởng đến mối quan hệ hai nhà. Có điều cuộc sống luôn phải tiếp diễn, dù sao đó cũng là việc nhà của người khác, bà Phùng Gia Nam đã bằng lòng dứt bỏ chuyện cũ nhìn về phía trước thì họ có thể làm gì được. Hơn nữa, ông Chu Khải Tú cũng không làm gì có lỗi với họ, đứa trẻ kia lại càng vô tội. Mặc dù họ ôm tâm lý hà khắc đi gặp Chu Tử Khiêm, nhưng phải thừa nhận anh ta không hề đáng ghét.

Vợ chồng bà Thẩm Hiếu Tinh không tổ chức tiệc ăn mừng Kỳ Thiện lên đại học không phải họ không tự hào vì con gái, vì họ thừa biết Kỳ Thiện sẽ thi đậu trường này, vào chuyên ngành này. Giống như tốt nghiệp tiểu học sẽ lên trung học cơ sở là điều hiển nhiên như nước chảy thành sông, không cần quan trọng hóa. Như họ đoán, đời sinh viên của Kỳ Thiện vô cùng thuận lợi, đối với cô việc lên đại học chẳng qua là chuyển sang ngôi trường lớn hơn, có nhiều thời gian tự do để đọc sách hơn. Cô quan hệ với các bạn học khá tốt, cũng quen thêm vài người bạn mới, gia nhập hai câu lạc bộ, có vài nam sinh theo đuổi, và thành tích vẫn đứng đầu lớp. Thế nhưng đây chẳng phải việc gì đáng vui mừng trong mắt ba mẹ, không thể nào vui bằng việc có thể nghe cô thông báo đang âm thầm hẹn hò với bạn trai.

Cuộc sống của Kỳ Thiện như bước sang trang mới, nhưng ranh giới này không được tạo nên bởi việc lên đại học. Cuộc đời cô bị người ta chia cắt thành hai nửa bằng lưỡi dao sắc bén, vết cắt ngay ngăn nhãn nhụi. Một nửa là "có Chu Toán", nửa còn lại là "không có Chu Toán". Bước ra khỏi thế giới đan xen chặt chẽ với Chu Toán, thời gian của cô như thể kéo dài, và không gian xung quanh trở nên trống trải bao la. Điều này chẳng có gì xấu, Kỳ Thiện tính tình nhàn nhã, bây giờ mỗi ngày cô có thể đọc một quyển sách, nếu cô còn sống được hai mươi mấy nghìn ngày thì với tốc độ này, cô có thể đọc ít nhất hai mươi nghìn quyển sách nữa. Trong thư viện của một trường đại học có đến hàng triệu quyển sách, tỷ lệ sách hay khoảng 2%, đồng nghĩa với, nếu cô đọc đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, rất có khả năng cô sẽ đọc hết những quyển mình có hứng.

Dĩ nhiên, muốn gạt bỏ hoàn toàn Chu Toán ra khỏi cuộc sống chỉ là một trạng thái lý tưởng. Người ấy dấu cách vạn dặm nghìn trùng vẫn không quên cứ dăm ba bữa lại gây phiền phức cho Kỳ Thiện. Mấy hôm trước họ nói chuyện điện thoại với nhau, Chu Toán lại giục Kỳ Thiện gửi truyện tranh đến địa chỉ bên đó cho anh, đây là lần thứ tư Kỳ Thiện gửi hàng đi nước ngoài trong gần năm tháng qua.

Kỳ Thiện đi đến nhà Chu Toán, dì giúp việc mở cửa cho cô. Trông thấy xe ông Chu Khải Tú đỗ trước nhà, Kỳ Thiện thuận miệng hỏi: "Chú A Tú cũng ở nhà ạ?"

Dì giúp việc nhỏ giọng: "Đang bàn công việc với khách ở phòng sách."

Kỳ Thiện nghĩ thầm, chú A Tú cũng vất vả thật, cuối tuần còn phải mang việc về nhà. Nếu vậy, cô không có ý định quấy rầy ông, nhón chân lên tầng và nói với dì giúp việc: "Cháu đến lấy ít đồ cho Chu Toán."

Dì giúp việc đã làm cho nhà họ Chu nhiều năm, quá quen với Kỳ Thiện, coi chuyện cô ra vào nhà là điều bình thường. Dì tiếp tục lau kính rồi cười mỉm: "Lần này lại muốn gửi gì qua? Đồ ăn vặt hay quần jeans? Bên nước ngoài cái gì mà chẳng có, còn bắt gửi từ đây qua cho xa xôi làm gì!"

Kỳ Thiện cúi đầu cười, rón rén lên tầng. Truyện tranh của Chu Toán đều đặt ở tủ sách trong phòng anh, Kỳ Thiện mất chút công sức mới tìm được mấy quyển anh cần. Trong điện thoại, Chu Toán thúc giục vô cùng gấp gáp, như thể không có mấy quyển truyện tranh này thì sẽ chết vậy. Nếu cô tranh thủ thời gian, không chừng có thể kịp gửi cho anh trước khi bị điện đóng cửa hôm nay.

Cô vừa đi đến đầu cầu thang, đúng lúc cửa phòng sách bật mở từ bên trong. Ông Chu Khải Tú bước ra tiễn khách, khá ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của Kỳ Thiện: "Ơ, Tiểu Thiện sang chơi hả?"

Kỳ Thiện quay đầu lại chào: "Chú A Tú."

Đứng sau ông là Chu Tử Khiêm và một gã trai trẻ ngoài hai mươi, dáng vóc không cao, cơ thể cường tráng, đang tò mò quan sát Kỳ Thiện một cách lộ liễu.

Trước giờ Kỳ Thiện vốn không biết ứng xử với người lạ, cô vội vàng gật đầu: "Con đến lấy vài quyển sách."

Tuy cô không nói thẳng nhưng làm sao ông Chu Khải Tú không biết đây là yêu cầu của Chu Toán. Ông chau mày căn nhắc: "Con đừng suốt ngày làm chân chạy vặt cho nó. Nó để nhiều đồ ở nhà như vậy, sao không tự mình về lấy?"

Trường Chu Toán cho nghỉ lễ Giáng Sinh hai tuần, Kỳ Thiện Fung hỏi giúp chú A Tú qua điện thoại rằng anh có định về không, nghe giọng điệu của anh dường như không có ý định ấy. Chắc hẳn chú A Tú cũng không vui cho lắm. Kể từ khi Chu Toán sang Canada chỉ gọi cho ba mình vài cuộc điện thoại, còn không nhiều bằng gọi cho bà Thắm Hiếu Tinh, điều này ít nhiều làm ông mất mặt.

"Con về trước đây. Chú A Tú, chú cứ làm việc ạ."

Kỳ Thiện rảo bước xuống lầu, nghe tiếng ông Chu Khải Tú vang lên phía sau: "Tử Khiêm, con tiễn Tiểu Long giúp chú."

"Vừa rồi là..." Giọng nói xa lạ hỏi dò.

"À , là cháu gái tôi."

"Ha ha, tổng giám đốc Chu nhà lớn nghiệp lớn, không thiếu cháu trai cháu gái nhỉ. Cháu gái ruột à?"

Kỳ Thiện hơi khó chịu trước những câu hỏi linh tinh của người kia, định quay đầu xem gã muốn làm gì, cuối cùng ngại ngùng đành thôi. Lúc đi ra cửa, hình như cô nghe Chu Tử Khiêm ngắt ngang người nọ: "Giám đốc Long, mời đi bên này."

Kỳ Thiện về nhà lấy balo rồi chạy đến bưu điện. Lúc đi ngang qua nhà họ Chu, cô lại gặp người kia vừa định lên xe. Gã quay đầu thoáng thấy Kỳ

Thiện, lại dừng chân nheo mắt đánh giá cô.

Kỳ Thiện bước chậm lại, định đợi gã đi trước, nhưng gã cứ đứng yên nhìn chăm chăm mãi, một tay vịn cửa, một tay gõ đầu nghĩ ngợi: "Hình như tôi từng gặp cô rồi thì phải!"

Kỳ Thiện ngạc nhiên, cô không ngờ thời buổi này còn có người bắt chuyện làm quen bằng cách quê mùa như thế. Tuy cô không xinh đẹp lộng lẫy, song cũng từng gặp mấy tên dê xồm.

Cô đứng tựa vào thân cây ven đường, lòng thầm suy tính, nếu gã không chịu đi thì cô sẽ quay đầu về nhà.

Nào ngờ gã chẳng những không ra về mà còn hỏi vô căn cứ hơn: "Có phải cô từng đến quán bar của tôi không? Dinh Thư Hoàng Gia. Chắc chắn cô đã từng đến!"

Đời này Kỳ Thiện từng đến thư viện, đến viện khoa học kỹ thuật, nhà triển lãm, bảo tàng, duy chỉ chưa từng đến Dinh Thư Hoàng Gia gì đ. Cô cảm thán, cách gã này đặt tên quán hay hết với cách làm quen của gã, thật "quê một cục". Có điều, Kỳ Thiện là một cô gái tuổi mới lớn, đột nhiên nghe người khác khẳng định chắc nịch từng gặp mình ở quán bar cũng không phải chuyện hay ho, huống chi gã còn bịa đặt hoàn toàn. Kỳ Thiện cũng không màng đối phương là khách của chú A Tú, sầm mặt đáp: "Anh nhớ lầm rồi!"

"Tôi không có tài gì đặc biệt, duy chỉ có trí nhớ là cực kỳ tốt, chỉ cần gặp ai một lần là đều nhớ hết." Đối phương cười khà khà, "Đừng ngại, cô em là cháu của Tổng giám đốc Chu, lần sau đến cứ nói, anh miễn phí cho."

Kỳ Thiện ôm balo, chuẩn bị sẵn sàng quay về nhà. Đúng lúc này, Chu Tử Khiêm nãy giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh xe bỗng lên tiếng: "Giám đốc Long đừng nói đùa."

"Ai bảo tôi nói đùa? Thịnh thoảng ra ngoài chơi đáng xấu hổ lắm à?"

"Cô ấy bảo chưa từng đến là chưa từng đến."

Gã thanh niên được gọi là Giám đốc Long chỉ muốn trêu chọc Kỳ Thiện vài câu cho vui. Thấy cháu trai Chu Khải Tú đứng như khúc gỗ bên cạnh đột nhiên lên tiếng bảo vệ gã càng thấy thú vị, khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu cười trêu: "Bạn gái cậu sao?"

Hai người đồng thanh đáp: "Không phải."

Mặt gã tươi tắn hẳn lên, và gật đầu với Chu Tử Khiêm. "Cũng phải, tôi cảm thấy cô ấy quen mặt nhưng trước kia tôi chưa từng gặp cậu. Vậy chứng tỏ không phải cậu dẫn cô ấy đến quán bar rồi."

Kỳ Thiện hít sâu, yên lặng quay người rời đi, quyết định không phí thời gian với tên vô vị này nữa.

"Vội gì chứ?" Có người gọi với theo sau lưng, "Cô còn chưa nói là lúc nào..."

Gã đuổi theo hai bước thì bỗng im bật, tay Chu Tử Khiêm đã giữ chặt vai gã ngăn lại.

"Sao đây?" Gã nhướn mày với Chu Tử Khiêm. Chu Tử Khiêm cao hơn gã một cái đầu, nhưng trong mắt gã, anh chỉ là một thằng nhóc mới lớn mà thôi.

"Không có gì, sao phải làm khó con gái?" Giọng nói Chu Tử Khiêm đã không còn tôn trọng.

"Chà, mọi người đều khen Tổng giám đốc Chu biết thương hoa tiếc ngọc nhất, không ngờ ngay cả cháu trai cũng học được mấy phần" Gã vừa cười vừa quay đầu nhìn bàn tay Chu Tử Khiêm vẫn đặt trên vai mình.

Sợ gã tiếp tục bám riết lấy Kỳ Thiện, Chu Tử Khiêm làm như không hiểu ẩn ý ánh mắt của đối phương vẫn đặt tay ở đấy, đáp khô khốc: "Giám đốc Long, anh lên xe trước đi"

"Nếu tôi không lên thì sao?" Gã nháy mắt, nụ cười nhuốm màu khiêu khích.

Kỳ Thiện đã sắp đến cửa nhà mình, cô không muốn Chu Tử Khiêm và đối phương xảy ra xung đột. Cô vốn định khuyên anh bỏ qua, song vừa quay đầu lại đã thấy người kia lắc bả vai, hai bên đều nổi nóng.

"Tử Khiêm, dừng..." Kỳ Thiện còn chưa nói hết thì đã thấy bọn họ xô đẩy nhau. Chu Tử Khiêm ra tay khá nặng, người nọ lão đảo một bước, đang định đánh trả thì gót chân vấp phải nền đường rồi bật ngửa về sau, đập gáy vào góc chậu hoa bằng gạch.

"Làm gì vậy?" Giọng ông Chu Khải Tú hỗn hển vang lên trong sân. Chu Tử Khiêm định giơ tay kéo tay đối phương đang hươ trong khoảng không, nghe thấy giọng ông Chu Khải Tú liền tỉnh táo lại, hạ tay xuống. Gã họ Long khó khăn bò dậy, chửi um lên, nhìn bàn tay mình vừa che ốt đã đỏ lòm toàn máu.

Ông Chu Khải Tú đích thân lái xe đưa gã đến bệnh viện. Sau khi họ rời đi, Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm còn đứng sững ở "hiện trường xảy ra tai nạn" hồi lâu, sắc mặt thoát xanh thoát trắng.

Trong đầu cả hai chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất "Gây ra họa rồi!". Kỳ Thiện nắm quai đeo balo, lẩm bẫm tự trách: "Đều tại tôi!"

"Lẽ nào không phải hấn đáng đời?" Chu Tử Khiêm buồn bực cất lời. Ánh mắt hai người bắt gặp nhau, Kỳ Thiện nhận ra nỗi bất an đang cuộn cuộn nơi đáy mắt sau hàng mi rù của anh.

Sau này Kỳ Thiện mới biết, gã kia tên là Long Hung, là chủ mấy quán bar khá tiếng tăm. Gã không có quan hệ làm ăn với ông Chu Khải Tú, nhưng là em vợ một người bạn quan trọng của ông. Hôm ấy gã đến nhà họ Chu để chuyển lời thay anh rể không ngờ lại gặp phải sự cố.

Gáy Long Hung bị khâu mười mấy mũi, gã phải nằm viện, theo dõi thêm hai ngày để đề phòng chân thương não. Thật ra thương tích của gã nặng nhất không phải ở đầu, mà là ở thể diện.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng bà Thẩm Hiểu Tinh hay chuyện dẫn theo Kỳ Thiện sang nhà ông Chu Khải Tú bàn bạc việc này. Bất kể thế nào, nguyên nhân vụ ẩu đá cũng xuất phát từ Kỳ Thiện, họ lại nghe nói anh rể của Long Hung đã gọi cho ông Chu Khải Tú, lo sợ việc này sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự nghiệp của ông.

Sắc mặt ông Chu Khải Tú hơi ảm đạm, nhưng hiển nhiên Kỳ Thiện không làm gì sai, ông đành an ủi họ đừng lo lắng: "Tối qua ông Tần cũng đến bệnh viện rồi. Ông ấy hiểu rõ chuyện xảy ra, đã mắng tên Long Hung kia một trận. Ông ấy còn lạ gì tính tình em vợ mình nữa? Hẳn quen thói càn rỡ, gây họa nhiều lần rồi. Ông Tần là người hiểu chuyện, việc này cứ giao cho tôi xử lý, hai người không phải lo. Tên nhóc Long Hung kia chỉ đùa giỡn quá trớn, thật sự không có ý xấu, nếu không tôi cũng không tha cho hắn."

Ông Chu Khải Tú quay sang trấn an Kỳ Thiện: "Tiểu Thiện, hôm qua con không bị dọa chứ? Hẳn đến đây vì chú, chú xin lỗi con."

Kỳ Thiện đỏ mặt xua tay, cuối cùng không quên kéo tay áo mẹ. Bà Thẩm Hiểu Tinh hiểu ý, nói với Chu Khải Tú: "Hôm nay vợ chồng tôi đến đây còn có một ý. Từ Khiêm tốt bụng bảo vệ cho Tiểu Thiện, vợ chồng tôi phải cảm ơn cháu nó. Hai đứa vẫn còn là trẻ con, sao có thể suy xét hết hậu quả. Anh đừng trách nó."

Ông Chu Khải Tú gạt đầu, lại thở dài. Kỳ Thiện thấy được thái độ của chú A Tú thì hơi an lòng, cô ngồi thêm chốc lát rồi cùng mẹ về nhà trước. Ông Kỳ Định được ông Chu Khải Tú nhiệt tình mời mọc nên ở lại thưởng thức trà Phổ Nhĩ.

Chu Tử Khiếm đóng cửa ở lì trong phòng. Tối qua anh không tài nào ngủ được. Long Hung bị thương, ông Chu Khải Tú bận lo liệu hậu quả, không rảnh chú ý đến Chu Tử Khiếm, chỉ bảo anh tự kiểm điểm bản thân, lúc xảy ra chuyện nên tìm cách giải quyết sao cho tốt nhất. Lúc căn dặn những chuyện này, ông Chu Khải Tú vẫn tỏ ra hiền lành. Bình thường, ông vẫn là người ôn hòa, rất hiếm khi thể hiện cảm xúc gay gắt, nhất là trước mặt Chu Tử Khiếm - người mà ông có quá nhiều nỗi áy náy khó nói. Tuy nhiên, sự rộng lượng này lại khiến Chu Tử Khiếm đau khổ gấp bội. Anh vốn cho rằng mình làm đúng, tại tên họ Long kia huênh hoang quá đáng, trừng trị gã một trận cũng chẳng thấm vào đâu. Nhưng cứ nghĩ đến sự cố này có thể mang đến phiền phức cho ông Chu Khải Tú, Chu Tử Khiếm lại hối hận vô cùng vì sự bốc đồng của mình. Chú hai tin tưởng anh, không hề giấu anh chuyện gì, Chu Tử Khiếm lai thân phận của Long Hung, cũng mơ hồ nhận ra mối quan hệ lợi - hại sau lưng, vậy tại sao anh vẫn dại dột ra tay?

Gạt tấm chăn trùm kín đầu qua một bên, Chu Tử Khiếm quyết định đi tìm chú hai. Anh thà bị chú hai mắng chửi một trận, nếu cần thiết, anh sẽ đến bệnh viện xin lỗi Long Hung bằng được dù cho bản thân khinh thường gã thế nào. Chuyện do anh gây ra, anh không thể để lại hậu hạn cho chú hai.

Hai ông bạn già đang tán gẫu trong phòng trà, ông Chu Khải Tú chậm rãi đưa tách trà ngon mới pha đến trước mặt bạn: "Ông nhà nghề, ông thử xem trà này thế nào?"

Ông Kỳ Định nhấp một ngụm rồi buông tách xuống, tỉ mỉ xem nước trà còn lại: "Thanh nhã mượt mà, thoang thoang hương thuốc, màu nước trà

cũng đặc biệt, sao tôi lại thấy ửng màu tím nhĩ. Năm xưa tôi từng đọc câu 'Người biết thưởng thức trà, tím là thượng phẩm' trong 'Trà kinh' của Lục Vũ. Hôm nay mới được tận mắt chứng kiến."

"Quả nhiên trà ngon mới xứng với người biết thưởng thức, mấy người thiên về kỹ thuật như tôi chỉ biết màu trà này đặc biệt, còn cho rằng vì hàm lượng anthocyan rất cao." Ông Chu Khải Tú cười vui vẻ, tự mình nhâm nhi một tách, "Lá trà này hiếm lắm, nghe nói là cây trà nghìn năm tự nhiên biến dị, sản m chưa đến năm mươi ký. Do chuyên gia hàng đầu dày dặn kinh nghiệm chế biến, có tiền cũng khó mua được. Ông Tần có hai hộp, còn bảo em vợ đích thân mang đến tặng một hộp"

Ông Kỳ Định tặc lưỡi, lẩm bẫm: "Lần sau đổi sang pha bằng ấm đất Thanh Thủy, chắc hương vị sẽ càng thượng thừa hơn. Ông xem ông kia, uống trà ngon thế này còn mặt ủ mày chau gì nữa?"

"Tôi hâm mộ ông đây lão Kỳ, sinh được cô con gái vừa hiểu chuyện vừa tình cảm. Thằng A Toán nhà này không biết thế nào, vừa đi là mất tăm mất tích, gọi điện cũng xa cách. Lẽ nào tôi và mẹ nó ly hôn thì nó không còn là con trai của tôi nữa? Còn cả Tử Khiếm, ôi! Tôi vẫn tưởng trong hai đứa, nó sẽ khiến tôi bớt lo hơn..."

Chu Tử Khiếm nghe đến đây thì khẽ khàng khép lại cửa trúc ngoài phòng trà, lặng lẽ rút lui. Anh đi ra cửa nhà, mờ mịt đứng trong sân. Khoảnh sân không lớn, hoa cỏ được trồng đan xen hợp lý, vừa nhìn đã biết được cắt tỉa tỉ mỉ, chẳng qua trong góc có cây đào bị đốm lá như nước đọng, hôm qua Chu Tử Khiếm đã chú ý đến, đây là dấu hiệu cây ăn quả bị bệnh hại. Ở quê, bác cả có trồng một rừng đào nhỏ, hể đến kỳ nghỉ đông, Chu Tử Khiếm thường cắt tỉa phun thuốc nên nắm rõ đặc tính của chúng. Khi anh phát hiện cây đào này có vấn đề, đã định ra tay giải quyết luôn, tránh để bệnh lây lan, làm hỏng cả thân cây khỏe mạnh. Song, sự chần chừ của Chu Tử Khiếm lại đến từ việc không biết có nên tùy tiện động vào từng

gốc cây ngọn cỏ nơi đây không. Anh nghĩ rằng mình phải đi hỏi ý chú hai, nhưng rồi lại thấy không nên quấy rầy ông vì vài chuyên vi vãnh này.

Sân nhà bên truyền đến tiếng động, Kỳ Thiện xách bình phun nước ra tưới hoa. Giờ đã là buổi trưa, mặt trời mùa đông ấm áp treo cao, không phải lúc thích hợp tưới nước cho hoa cỏ. Nhưng cô có tư cách làm bất cứ việc gì trong căn nhà kia, bất kể là yêu quý hoặc giày xéo cây cối. Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa họ.

Kỳ Thiện cũng phát hiện ra Chu Tử Khiêm. Cô dừng việc đang làm lại, do dự chốc lát rồi vẫy tay với anh. Chu Tử Khiêm mỉm cười xem như đáp lại. Họ học cùng trường đại học, nhưng suốt một học kỳ chẳng gặp nhau quá ba lần trong trường. Cuối tuần và ngày nghỉ, nếu chú hai không cố ý gọi anh về thì bình thường Chu Tử Khiêm đều ở trường, nên anh và Kỳ Thiện thật sự không tính là quen biết. Tính cách họ không dễ thân thiện với người khác, theo lẽ thường, Kỳ Thiện chào hỏi xong sẽ đi vào nhà, vậy mà bỗng nhiên lần này cô lại ôm bình phun, đắm chiêu nhìn Chu Tử Khiêm trong khoảnh sân khác cách mình hơn chục mét.

Nếu Chu Tử Khiêm vào nhà trước thì có phần bất lịch sự, nhưng hai người cứ đứng im ở hai sân thì thật quái gở. Anh dứt khoát đẩy cổng đi ra ngoài, còn Kỳ Thiện vẫn đứng bên cạnh hàng rào.

"Cô đang xem gì thế?"

"Anh ổn không?"

Họ đồng thời cất lời. Kỳ Thiện không nghiêm mặt được nữa, cô bật cười trước, đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán: "Thật ra thì chúng ta cũng coi như là người quen, sao gặp mặt cứ lúng túng thế nhỉ? Chắc là do tôi ăn nói vụng về quá rồi."

Chu Tử Khiêm cũng nở nụ cười, anh không nhịn được nhắc nhở: "Sáng sớm tưới cây thì tốt hơn, còn không thì hãy đợi sau khi mặt trời lặn."

"Hả?" Kỳ Thiện thoáng ngơ ngác, bỗng nhớ ra mình đang ôm khư khư bình phun nước, bèn nhanh chóng đặt nó bên chân, chẳng tay ra sau lưng, đáp lại: "Ồ!"

Dáng vẻ hiện tại của cô đã làm nhòa đi hình tượng trầm lặng tao nhã ngày trước trong lòng Chu Tử Khiêm, khiến anh có cảm giác không khí xung quanh cũng nhẹ nhàng thư thái hơn. Kỳ Thiện quay đầu nhìn vào nhà, hình như mẹ cô không ở trong phòng khách. Cô cũng bước ra khỏi sân, Chu Tử Khiêm ăn ý chậm rãi đi theo cô trên con đường trước nhà.

Hai người im lặng đi chốc lát, Kỳ Thiện mới đột ngột hỏi: "Chú A Tú không mắng anh chứ?"

Chu Tử Khiêm lắc đầu, vẻ mặt ủ rũ khó che giấu, hỏi lại Kỳ Thiện "Hôm qua... tôi ra tay như vậy, có phải ngốc lắm không?"

"Ừ." Kỳ Thiện thật thà gật đầu, sau đó trịnh trọng nói với anh: "Nhưng tôi cảm ơn anh!"

Nhà Kỳ Thiện là ngôi nhà thứ hai trên con đường dẫn vào rừng. Cô dẫn Chu Tử Khiêm đi đến cuối đường rồi vòng vào một lối nhỏ, đi một hồi, cỏ cây phía trước càng xanh tươi hơn, họ đến gần một hồ nước nhân tạo. Chu Tử Khiêm loáng thoáng nhận ra đây là rìa công viên Nhai Tâm gần nhà. Chẳng qua anh không biết có một con đường tắt vào thẳng hồ mà không cần đi qua cổng chính.

Kỳ Thiện đi vài bước đến bậc thang bên cạnh bờ kè hồ, gọi Chu Tử Khiêm đến. Hai người ngồi xuống, Chu Tử Khiêm mới nhận ra vị trí này thoạt nhìn có vẻ tầm thường nhưng tầm nhìn rất tuyệt. Đứng từ đây sẽ bao quát được trọn vẹn mặt hồ xam xám khi vào đông và mái đình tiêu điều thấp thoáng dưới chạc cây bên kia bờ. Phía sau còn có một cây đa thân to bằng lu nước, cành lá vẫn còn xanh tốt xum xuê giữa tiết trời rét lạnh, che đi ánh nắng nhàn nhạt trên đỉnh đầu, đồng thời chặn luôn tầm mắt những

người đi ngang qua, không để họ thấy được người ngồi ở bậc thang bên này.

Kỳ Thiện sinh ra và lớn lên ở gần đây, cô nắm rõ vùng này như lòng bàn tay cũng chẳng có gì lạ. Có điều Tử Khiêm bỗng suy nghĩ, trong những năm tháng dài dằng dặc trước kia, người đã cùng cô bầu bạn chơi trốn tìm, ngồi bên nhau trò chuyện ở nơi này chắc hẳn là ai đó.

Kỳ Thiện chống cằm, quay đầu nhìn Chu Tử Khiêm trầm mặc: "Tối hôm trước anh mới từ trường về à? Sao sáng hôm qua chú A Tú đi ăn sáng với nhà tôi lại không thấy anh?"

Sáng hôm qua ông Chu Khải Tú đã hỏi Chu Tử Khiêm có muốn đi cùng không, anh thoái thác mình ăn sáng rồi. Tháng trước sinh nhật ba Kỳ Thiện, hai nhà tổ chức một bữa tiệc nhỏ vào dịp cuối tuần, Chu Tử Khiêm lại viện cớ ở trường có việc nên không về.

Chu Tử Khiêm nhặt một viên đá ném xuống hồ, viên đá bật hai cái trên mặt hồ tĩnh lặng làm gợn lên những ngọn sóng lăn tăn. Anh không vòng vo với Kỳ Thiện nữa: "Ba mẹ cô là người tốt, cô cũng vậy. Với tình cảm của nhà cô và mẹ con Chu Toán, nhất định sẽ mất tự nhiên khi phải đối mặt với tôi." Về mặt anh bình tĩnh, "Tôi không muốn mọi người khó xử."

"Khó xử?" Kỳ Thiện nhẹ giọng lặp lại. Cô muốn an ủi Chu Tử Khiêm, nhưng phát hiện mình không thể phủ định.

"Chính tôi đã là một vấn đề khó xử rồi. Ở nhà mẹ vợ bác cả rồi mới chuyển đến nhà bác ấy, sau lại di cư sang nhà chú hai với thân phận không rõ ràng. Tôi thấy người khác lúng túng nên bản thân cũng gượng gạo."

"Tôi không biết nên nói gì, vì vậy mà anh không vui à?"

"Cũng không phải. Trước kia tôi không quan tâm lắm đến những việc này. Trong số những kẻ xuất thân không rõ ràng, tôi đã khá may mắn vì

luôn gặp được người tốt với mình. Không lừa cô đâu, tôi lớn lên chưa từng biết buồn phiền, cả ngày vô tư tự chạy khắp núi đồi, cuộc sống ở nông thôn an nhàn khác với thành phố." Nói đến đây, trên gương mặt Chu Tử Khiêm ánh lên một nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng, như thể được quay trở về khoảng thời gian trèo cây trộm trứng chim, xuống sông vớt nòng nọc, cùng bạn bè chơi đuổi bắt khắp nơi. Kỳ Thiện phát hiện dáng vóc Chu Tử Khiêm và Chu Toán na ná nhau, đều là vai rộng chân dài, sống lưng thẳng tắp. Xét về vẻ ngoài, anh không bắt mắt như Chu Toán, thế nhưng vẫn ưa nhìn, bởi dấu sao họ đều là con trai của ông Chu Khải Tú. Chu Tử Khiêm mắt hai mí, ngũ quan răn rỏi, màu da ngăm ngăm, khi cười lên ánh mắt sáng ngời, hàm răng trắng ngần, mang một nét anh tuấn linh hoạt khác, giống như cơn gió giữa núi rừng chứ không giống Chu Toán phong lưu kín kẽ.

"Sau đó thì sao?" Kỳ Thiện cố gắng làm một thánh giả tốt.

"Tôi bắt đầu biết đến phiền não chính là từ lúc hay tin mình là con trai của chú hai." Kỳ Thiện khá bất ngờ. Chu Tử Khiêm cũng không có ý úp mở, nhanh chóng giải đáp thắc mắc của cô: "Không phải tôi không muốn làm con trai của chú hai, mà là quá muốn. Cô biết không, Kỳ Thiện. Kẻ ăn xin sẽ không hâm mộ phú ông, bởi vì hẳn cơ bản chưa từng được sống sung sướng giàu có, từ đó say mê ham thích. Tôi vẫn cho rằng mình là một đứa trẻ mồ côi nên luôn thấy mình thật may mắn. Nhà bác cả đối xử với tôi rất tốt, chú ba cũng thường đến thăm tôi, mang cho tôi đủ thứ đồ chơi và đồ ăn ngon, vì vậy tôi sống sung sướng hơn rất nhiều đứa trẻ trong thôn. Từ bé, người tôi kính nể nhất là chú hai. Ở quê tôi, tên chú chẳng khác nào truyền kỳ, người ta nhắc đến chú với những lời ngợi khen chưa bao giờ dứt. Từ bé chú đã thông minh, hiểu chuyện, có tài, hiểu thảo... Lớn lên cũng khác hẳn người xung quanh. Chú cách xa tôi vời vợi. Mỗi lần chú về quê giỗ tổ, tôi chỉ dám nhìn chú từ đằng xa, cảm thấy người chú như ánh hào quang bước ra từ trang sách. Rồi bỗng có một ngày, tôi biết người này có thể là ba ruột của tôi, giống như có người mang hòm châu báu mở toang trước mặt kẻ ăn xin và nói rằng 'Nào, những thứ này cũng có thể là của mày đấy'. Từ đó tôi

bắt đầu lo sợ, lo được lo mất , tôi nảy sinh lòng tham muốn chiếm làm của riêng, dù của cái kia chỉ là trộm được."

Chu Tử Khiêm xòe bàn tay ra, áp lên hai gò má lạnh lạnh: Tôi biết sự tồn tại của tôi khiến người khác khó chịu. Mẹ Chu Toán hận tôi, mẹ ruột của tôi thì... Năm ngoái chú hai dẫn tôi đến gặp bà một lần, sau đó tôi lén chạy đến thêm lần nữa. Bà có hai đời chồng, sau khi người chồng đầu qua đời, bà nuôi nấng hai đứa bé rồi kết hôn với người hiện tại, sau lại sinh thêm hai đứa con gái và một đứa con trai. Có lẽ trong cuộc đời bà, thứ không thiếu thốn nhất chính là con cái. Hôm tôi tới thăm, bà phát hiện chỉ có mình tôi, hai tay trống trơn khiến bà rất thất vọng. Trước kia tôi chưa từng bận tâm mình đến từ đâu và đi về đâu, nhưng đã nghĩ thì không thể nào dừng lại được. Tôi là con trai của chú hai, tôi cũng muốn được làm con chú. Tôi bằng lòng đổi tên, dùng cả đời xin lỗi người khác, cũng tình nguyện uốn nắn bản thân để cho chú hài lòng!"

Kỳ Thiện chưa bao giờ nghe đến những điều như thế. Cô lớn lên trong gia đình thuận hòa êm ấm, mọi thứ trong cuộc đời đều suôn sẻ như một lẽ tất nhiên. Mặc dù những lời của Chu Tử Khiêm khiến cô kinh ngạc nhưng cũng khá dễ hiểu.

"Bây giờ cô đã hiểu tại sao tôi phải tránh né chưa, kẻ trộm phải có tự giác của kẻ trộm." Chu Tử Khiêm buông tay xuống, nhìn nhánh cây gãy vụn bên chân Kỳ Thiện: "Tôi luôn hết sức cẩn thận khi ở bên cạnh chú hai, chú càng tốt với tôi, tôi càng sợ làm chú thất vọng. Thế nhưng sợ cái gì thì gặp cái đó, vừa sơ suất đã gây họa cho chú... Cô là bạn thân của Chu Toán. Tôi rồi muốn biết, nếu hôm đó là Chu Toán, cậu ấy sẽ xử sự thế nào?"

Kỳ Thiện ngẩn người, cô chưa từng nghĩ đến việc này. Nếu là Chu Toán... có lẽ anh không động thủ. Chu Toán là kẻ vô cùng giả dối, trước giờ luôn coi khinh phải hao phí sức lực cho những việc này. Tuy nhiên Kỳ Thiện biết anh sẽ không khoan tay đứng nhìn, cô vẫn tin vào việc đó. Hơn thế, anh rất rành các thủ đoạn, không chừng còn có thể lật ngược thế cờ,

trêu chọc lại Long Hung. Người lòng dạ xấu xa chẳng mấy khi phải chịu thiệt thòi.

"Cậu ấy nghịch hơn anh nhiều." Kỳ Thiện nói thật, "Nếu thật sự gây rắc rối thì chuyện cậu ấy tạo ra tuyệt đối không nhỏ hơn anh đâu."

Hồi ở dưới quê, Chu Tử Khiêm nhiều lần nghe các chú bác kể về các "sự tích" của Chu Toán. Nhưng lúc họ lắc đầu thờ dài, trên mặt chỉ có vẻ bất đắc dĩ và mặc nhận, bởi chính cậu ấy có tư cách càn quấy.

"Trước kia, mỗi khi Chu Toán bị mẹ quản thúc sát sao hay bị chú A Tú mắng, cậu ấy sẽ trốn đến đây. Hoặc lúc trong lòng khó chịu cũng thường đến đây. Anh xem đi, vì ngôi nhiều nên tảng đá này cũng trơn nhẵn hơn mấy tảng đá khác phải không?" Kỳ Thiện nhặt nhánh cây khô bên chân lên, nhẹ nhàng bẻ chúng thành từng khúc: "Anh hâm mộ cậu ấy sao? Nhưng cậu ấy lại khẳng khẳng cho rằng nỗi khổ của mình nhiều không sao kể xiết."

Chu Tử Khiêm trò chuyện với Kỳ Thiện hồi lâu, lúc trở về đã bình tĩnh hơn nhiều. Anh vẫn đến tìm ông Chu Khải Tú, nhưng ông không cho anh đến bệnh viện. Long Hung vốn là kẻ ngang ngược hống hách lại đang tức giận, nếu gặp Chu Tử Khiêm nói không chừng mọi chuyện sẽ phức tạp hơn.

Ông Chu Khải Tú yêu cầu Chu Tử Khiêm sắp xếp lại toàn bộ sách và văn kiện trong phòng sách cho gọn gàng trước khi về trường. Chẳng những phải phân loại và đặt lại đúng chỗ mà còn phải lau sạch sẽ bụi bặm trên từng quyển, coi như một sự trừng phạt, để anh nhớ sau này gặp phải việc gì cũng cần nghĩ kỹ trước khi làm, đồng thời đặt dấu chấm hết cho sự việc lần này. Quả nhiên, Chu Tử Khiêm nhẹ nhõm hơn hẳn sau khi nhận phạt.

Từ lúc bà Phùng Gia Nam và Chu Toán rời đi, nhiều nơi trong nhà bắt đầu lộn xộn. Dì giúp việc chỉ dọn dẹp sơ bên ngoài phòng sách và phòng

Chu Toán, không được phép tự tiện thay đổi bài trí bên trong. Còn ông Chu Khải Tú vẫn không nào chấp nhận được sự thật là vợ con mình đã rời đi, nửa tủ sách trống rỗng còn lại khiến lòng ông không khỏi hụt hẫng. Chu Tử Khiếm dọn dẹp hộ cũng xem như hoàn thành một mối tâm sự cho ông.

Phòng sách của ông Chu Khải Tú có hai tủ sách cao ngang vách tường và một tủ hồ sơ lớn, sáng hôm sau Chu Tử Khiếm đã phải về trường, muốn dọn dẹp sạch sẽ như yêu cầu của ông trong vòng nửa ngày thật không dễ dàng. Anh đắn đo suy nghĩ một hồi, dì giúp việc đang lau hành lang thương tình bèn chỉ anh một cách: Tìm Kỳ Thiện.

Gần một giờ sau Chu Tử Khiếm mới quyết định gọi điện cho Kỳ Thiện. Anh không sợ cực khổ, cũng không sợ trễ giờ, điều anh sợ chính là cái cau mày của chú hai khi đến kiểm tra kết quả. Quả nhiên, sự xuất hiện của Kỳ Thiện đã làm tình hình cải thiện rất lớn. Kỳ Thiện hiểu rõ thư phòng này hơn Chu Tử Khiếm nhiều, hai người cùng làm cũng nhanh hơn một người. Ông Chu Khải Tú về đến nhà, thấy bóng Kỳ Thiện cũng không hề trách Chu Tử Khiếm "gian lận". Gần đến giờ cơm tối, Chu Tử Khiếm và Kỳ Thiện dọn dẹp đến tầng dưới cùng tủ sách. Cả hai đã thấm mệt, nhưng tâm trạng thư thái hơn, tay chân chậm lại, bắt đầu tán gẫu câu được câu chẳng.

Chu Tử Khiếm vừa dùng vải sạch lau chùi quyển "Tăng Quốc Phiên truyện" vừa hỏi Kỳ Thiện: "Tủ sách này còn trống khá nhiều, những cuốn sách đó mẹ Chu Toán mang đến Hong Kong rồi à?"

"Không đâu. Dì Gia Nam chỉ đem theo một số ít di thích thôi. Số còn lại đều tặng cho người khác." Cô ngại ngùng không muốn khai thật rằng quá nửa số sách kia đã bị cô bán sang tay, kiếm tiền bỏ túi riêng rồi.

"Tôi cứ ngỡ dì ấy không mang thì sẽ để lại cho Chu Toán." Chu Tử Khiếm nói xong thuận tay đặt quyển sách lên tầng truyện ký.

Kỳ Thiện cười: "Chu Toán á, sách kinh điển trong lòng cậu ấy là những cuốn như 'Huyền thoại về những anh hùng dài ngàn hà', 'Vua hải tặc', để lại số sách này cho cậu ấy mới là bị chà đạp."

"Ai chà đạp ai? Kỳ Thiện, cậu không nói xấu sau lưng người ta sẽ chết hả?"

"Tôi nói xấu lúc nào..." Kỳ Thiện chưa nói hết câu bỗng im bặt, lưng cứng đờ quay lại, vẻ mặt không dám tin. Chu Toán đứng ở cửa thư phòng, vali đặt bên chân, sắc mặt rất tệ.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 18: Có Nhà Như Không

"Cậu đã bảo không về rồi mà?" Kỳ Thiện cầm giẻ lau trong tay, lúng túng hỏi.

Chu Toán khinh thường đáp: "Tôi không bất ngờ trở về thế này thì làm sao nghe được cậu nói xấu sau lưng tôi?"

Câu nói này khiến Kỳ Thiện thấy hơi xấu hổ. Đúng là cô có nói xấu sau lưng anh, tuy những lời "nói xấu" kia đều là "sự thật", nhưng vẫn phạm vào nguyên tắc cơ bản của cô. Đầu óc Kỳ Thiện mờ mịt trong chốc lát, vì thế không kịp nhận ra sự là lạ trong những lời anh nói. Hóa ra anh bay vạn dặm xa xôi về chỉ để nghe lén, rồi lợi dụng thời cơ để tóm sơ hở của cô thôi sao?

"Về cũng không nói một tiếng!"

"Làm như tôi báo trước thì cậu sẽ đi đón tôi vậy." Chu Toán nói kháy, "Cậu ở đây vui quá nhỉ, thảo nào tôi gửi bao nhiêu tin nhắn đều bị cậu phớt lờ hết."

"Tin nhắn? À..." Kỳ Thiện sờ túi, lúc này mới phát hiện ra sau khi nhận được điện thoại của Chu Tử Khiêm, cô đã vội vàng chạy ra khỏi nhà mà quên mang theo điện thoại: "Cậu gửi khi nào?"

Mấy hôm trước Kỳ Thiện từng hỏi Chu Toán có về nghỉ lễ không, Chu Toán đã có ý định nhưng cố ý lập lờ, còn bảo cô đi gửi sách cho mình, bất ngờ trở về để làm cô kinh ngạc một phen. Anh muốn giấu cô đến phút chót, nhưng lúc đáp xuống sân bay Hong Kong, máy bay bị hoãn chuyển hai giờ,

anh vừa buồn chán vừa không chấp nhận được việc bị người ta khinh thường, muốn biết cô có thể đến đón mình không, vì vậy nhắn thông tin chuyển bay cho cô với tâm trạng đầy chờ mong. Kết quả cô không đến.

"Điện thoại di động còn gọi là điện thoại cầm tay, chính là để cậu cầm trong tay. Hơi chút là không liên lạc được, cậu Là không mang theo tay hay không mang theo nào thế?"

Tâm trạng Chu Toán cực tệ, tuôn ào ào những lời bới móc Kỳ Thiện. Cô quá quen với thái độ đáng ghét này của anh, chỉ thờ mặt giả điếc. Xem như đây là lần đầu tiên Chu Tử Khiêm chính thức gặp Chu Toán, vốn dĩ thêm một việc chi bằng bớt một việc, nhưng anh ta ở bên cạnh cũng thấy Chu Toán hơi quá đáng.

làm được rồi . "Hai người đi nói chuyện đi, việc còn lại mình tôi làm được rồi." Chu Tử Khiêm lên tiếng. Anh lúng túng khó xử không biết phải mở lời thế nào với Chu Toán, làm thế nào cũng không ổn, vì vậy đành vội vàng gật đầu với Chu Toán rồi thôi .

Bấy giờ Chu Toán làm như mới phát hiện trong phòng còn có "người thừa", hất cằm với Kỳ Thiện: "Cậu không giới thiệu à?"

Kỳ Thiện nhăn nhó, sao cuối cùng chuyện này lại rơi vào đầu cô? Cô thầm mong chú A Tú nhanh chóng xuất hiện để nhận lấy tình cảnh trở trêu này, nhưng mãi vẫn chưa thấy ông đâu hết, ngay cả dì Tần giúp việc khi này còn lau lan can cầu thang gần phòng sách cũng biến mất một cách khó hiểu.

"Anh ấy là... Chu Tử Khiêm." Kỳ Thiên đành nói thẳng.

"Bạn học của cậu à?" Chu Toán lại giở trò gắp lửa bỏ tay Kỳ Thiện, "Sao cậu lại dẫn bạn học cậu đến lau chùi nhà tôi, làm thêm sao?"

Trong phút chốc, Kỳ Thiện có biết bao lời muốn nói nhưng sau cùng đành im lặng. Cô rất mong mình đúng là đồ không tay không não, vừa câm vừa điếc như lời Chu Toán châm chọc.

Chu Toán khinh khỉnh tựa vào khung cửa thư phòng, hứng thú chờ câu trả lời của cô. Điều này khiến Kỳ Thiện càng xác định, lòng anh đã rõ mồn một, chẳng qua chỉ muốn làm người ta mất mặt mà thôi.

Chu Tử Khiêm ngồi xồm xuống loay hoay với mấy quyển sách, trầm mặc.

"Ừm... tôi đói rồi, về nhà ăn cơm trước đây." Kỳ Thiện quyết định chạy là thượng sách. Cô chẳng phải anh hùng đại nghĩa, đánh không lại thì chạy, bởi đây vốn không phải là cuộc chiến cô nên dấy vào.

Cô cố gắng trốn khỏi phòng sách thì bị Chu Toán chặn lại. Ánh mắt anh ngập vẻ chế giễu: "Chạy gì chứ, nào đã nói được mấy câu. Tôi mới đi chưa được nửa năm..."

"A Toán đấy à?" Ông Chu Khải Tú đứng ở cửa phòng ngủ từ lúc nào chẳng rõ. Ông vốn đang xem tài liệu công việc, không hề hay biết chuyện bên ngoài. Cùng sống chung một nhà, nhưng đột nhiên dì Tần lại gọi điện cho ông, bảo ông ra ngoài xem thử. Ông bước ra ngoài với tâm trạng đầy hoang mang, thấy đứa con trai vốn đang ở Vancouver xa xôi đột nhiên xuất hiện trong nhà.

Kỳ Thiện như được đại xá. Ông Chu Khải Tú là người thấu đáo, vừa nhìn vẻ mặt cô đã đoán được bảy tám phần. Tình cảnh này cũng khiến ông khá bất ngờ, ông đã từng mừng tượng cảnh hai đứa con gặp nhau, biết rõ A Toán sẽ gây hấn trước nên ông định sẽ tận lực nghĩ cách hòa giải, song sự việc đột nhiên xảy đến thế này làm mọi kế sách của ông đều không thể sử dụng được.

"Sao con về mà không nói trước vậy? Mẹ con biết không?" Ông hỏi Chu Toán.

Chu Toàn thờ ơ đáp lời: "Lần sau trước khi về con sẽ gửi đơn xin phép ba mẹ, không được phê chuẩn con tuyệt đối không về."

"Xem con nói gì thế hả!" Ông Chu Khải Tú khẽ day chân mày, "Con nói trước để ba bảo tài xế ra đón con. Tử Khiếm... hai đứa đã gặp nhau rồi à?"

"Ồ, con có quen anh ta sao?" Chu Toán há miệng tỏ vẻ ngạc nhiên, "Mọi người thân thiết với nhau quá làm con tưởng mình đi nhầm nhà ấy. Ba, ba nói xem rốt cuộc anh ta là họ hàng của ai? Đừng biến con thành thằng ngốc, ngay cả chào hỏi cũng không biết xưng hô thế nào!"

Ông Chu Khải Tú lặng thinh chốc lát mới ngập ngừng: "Tử Khiếm là..."

"Tôi là con nuôi của bác cả cậu. Chu Toán, chúng ta từng gặp nhau ở quê một lần rồi." Chu Tử Khiếm cướp lời của ông Chu Khải Tú. Anh thật sự không nỡ để chú hai ngượng ngùng thừa nhận sự tồn tại của đứa con riêng trước ánh mắt giả ngây giả dại đầy ác ý của Chu Toán. Việc này với anh cũng là một sự giày vò.

Chu Toán bừng tỉnh, khẽ "à" một tiếng thật dài rồi đứng thẳng dậy nói với ba mình: "Ba, con nhớ ba từng hứa với mẹ con, không để họ hàng ở quê sống trong nhà mình. Có phải vì ba mẹ không còn là vợ chồng nữa nên những lời trước đây đều bỏ xó không?"

Sắc mặt ông Chu Khải Tú vô cùng khó coi, ông phải thừa nhận trước kia ông đã không thể dạy dỗ được đứa con trai bướng bỉnh này thì hiện tại nó lại càng là tâm bệnh của ông. Sau cùng, ông đành khó khăn cất lời: "Được rồi, A Toán, đừng quá đáng. Trước đó ba không biết con sẽ về nhà."

"Con không ở đây là căn nhà này đôi chủ sao?" Chu Toán cất giọng sắc bén.

Trong khoảnh khắc ấy không ai tiếp lời, bởi thật sự họ không biết phải lên tiếng ra sao. Ngay cả Kỳ Thiện cũng biết căn nhà được xây trên đất của gia đình dì Gia Nam. Sau khi kết hôn, ba mẹ Kỳ Thiện mới mua lại một nửa mảnh đất từ tay bà, để nhà tiếp tục làm hàng xóm. Trước đây vùng này nằm ở ngoại ô, do thành phố phát triển quá nhanh nên mới mười mấy năm, nơi này nghiễm nhiên trở thành khu trung tâm đô thị mới. Lúc ông Chu Khải Tú và bà Phùng Gia Nam còn mặn nồng thì không phân biệt của ai, nhà cửa là tài sản đứng tên cả hai người. Dĩ nhiên, ông Chu Khải Tú cũng bỏ ra không ít tiền vào căn nhà này. Khi ly hôn, bà Phùng Gia Nam chiếm hết ưu thế, chỉ riêng ngôi nhà mang quá nhiều kỷ niệm này là không hề quyến luyến. Sau khi bàn bạc thỏa thuận với ông Chu Khải Tú, hai người thống nhất, trên danh nghĩa ngôi nhà này thuộc về Chu Toán. Nói cách khác, vì lý do nhà gần công ty và vì đã quen thuộc nên ông Chu Khải Tú tiếp tục sống trong căn nhà này, còn về mặt luật pháp thì chủ nhân chân chính của nó là Chu Toán.

"Vậy con nói đi, con muốn thế nào?" Ông Chu Khải Tú dẫn lòng hỏi Chu Toán. Anh chỉ cười lạnh không đáp.

Chu Tử Khiêm lau quyển sách cuối cùng thật sạch sẽ, đặt gọn ghec lên giá thì đứng lên nói: "Chú hai, con về trường trước đây ạ"

Ông Chu Khải Tú nhắm mắt đầy bất lực. Ông biết rõ Chu Tử Khiêm đang cố giải vây cho mọi người, thế nhưng e rằng bản thân Chu Tử Khiêm cũng biết mình trở về trường thì dễ, song lần này đã rời đi rồi thì sau này vị trí trong căn nhà này sẽ càng khó xử, nhất là trước mặt Chu Toán. Ông biết mình không phải người cha tốt, tại ông sai trước, biết rõ là tình thế rất khó xử nhưng ông quá muốn bù đắp cho Tử Khiêm, lại không thể xóa bỏ vị thế của A Toán, kết quả rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ Thiện cố gắng không xen vào. Lòng cô đầy mâu thuẫn. Tuy Chu Toán quá đáng nhưng cô hiểu được nguyên nhân anh tức giận. Chu Tử Khiêm đi xuống phòng khách dưới lầu lấy đồ đạc của mình định rời đi. Nhà họ ở phía đông, còn trường đại học thì ở phía tây, phải ngồi xe khoảng hai tiếng đồng hồ. Nếu về trường giờ này, có lẽ Chu Tử Khiêm sẽ không kịp ăn tối.

"Anh sang nhà tôi ăn cơm trước rồi hãy đi." Kỳ Thiện gọi với theo sau lưng Chu Tử Khiêm.

Chu Toán đứng ở tầng hai, vịn vào lan can nhìn họ. Nghe rõ lời Kỳ Thiện nói, anh quắc mắt hận đến mức không thể xuyên thủng người cô.

Dường như Kỳ Thiện cũng nhận ra điều đó, cô quay đầu lại, tỏ vẻ dừng dừng : "Nhìn cái gì? Hay là cậu sang nhà tôi ăn đi?"

Chu Toán sa sầm mặt mày theo Kỳ Thiện về nhà. Anh nghi ngờ mục đích của Kỳ Thiện là kéo anh đi để giải vây cho hai người kia. Anh cũng thuận theo, giữ mặt mũi cho mọi người, muốn khiến Chu Tử Khiêm không chịu nổi rất dễ, nhưng nếu ba anh đã muốn nhận "đứa con riêng" kia thì anh đành chịu thôi. Làm ầm ĩ thái quá chỉ khiến ông Chu Khải Tú càng nghiêng về phía Chu Tử Khiêm, sau này càng khó giải quyết hơn. Chu Toán rất hiểu lý lẽ, có điều anh không nuốt trôi cơn giận này, giống như anh thừa biết ý đồ của Kỳ Thiện nhưng lại không muốn để Chu Tử Khiêm sang nhà cô ăn cơm. Trong mắt Chu Toán, nhà Kỳ Thiện là địa bàn kiên cố không thể công phá của riêng anh mà thôi.

"Uổng công chơi với cậu bao năm, lúc nào cũng bênh vực người ngoài!" Anh lườm Kỳ Thiện, "Lẽ nào cậu vừa mắt hắn ta?"

"Bớt nói bậy bạ đi. Cậu làm loạn đủ rồi đấy, vừa phải thôi." Kỳ Thiện vẫn mang dáng vẻ tẻ ngắt như trong ký ức của anh, thái độ và lời nói đều hiền khô. Chu Toán chột thừ thái đôi chút, ít nhất là cô đã phủ nhận. Bất kể

cô phủ nhận "bệnh vực người ngoài" hay là "vừa mắt Chu Tử Khiêm" thì căn bản lập trường không nghiêng lệch.

Cậu đọc nhiều sách thế mà không có quyển nào dạy cậu trang điểm à?" Anh bắt đầu có tâm tư để "công kích cá nhân", vươn tay chạm vào tóc Kỳ Thiện, định làm rối mái tóc đuôi gà của cô.

Kỳ Thiện lừ mắt nhìn anh. Khi này cô vừa quay đầu lại liền hiện anh cao hơn một chút, tóc cũng dài hơn trước kia, rất khó nói đã đổi khác ở đâu. Có lẽ đã có chút thay đổi từ trong cốt tuỷ, khiến người ta cảm giác anh đã phát triển từ một cậu con trai đột người đàn ông. Anh chê bai cách ăn mặc của Kỳ Thiện, thế chẳng phải anh vẫn mặc quần jeans cũ thàng trước cô gửi sang sao.

"Cậu đến thăm dì Gia Nam chưa?"

"Rồi, ở nhà mẹ tôi một đêm, phải quá cảnh mà. Là tôi bảo mẹ đừng nói cho cậu biết chuyện tôi trở về." Chu Toán uể oải nói, lát sau chủ động hỏi Kỳ Thiện, "Cậu biết mẹ tôi tìm được một gã trai trắng trẻo không?"

Kỳ Thiện dờ khóc dờ cười: "Nói gì khó nghe vậy? Dì ấy là mẹ cậu đấy! Tôi chỉ nghe dì Gia Nam nói có một khách hàng theo đuổi dì, điều kiện rất tốt, nhỏ hơn dì năm tuổi, 'gã trai trắng trẻo' gì chứ?"

"Gã đó nhỏ tuổi hơn mẹ tôi và cũng không đen, dùng từ 'gã trai trắng trẻo' sai chỗ nào." Chu Toán chán ghét, "Nhìn điệu bộ của mẹ tôi ấy à, quá nửa là đồng ý rồi."

"Việc này không tốt sao?" Kỳ Thiện mở cổng sân nhà mình ra, hô với vào trong, "Mẹ, mẹ xem ai trở về này!"

"Có gì tốt, nói thử xem." Chu Toán nghiêm giọng.

Trước khi bà Thẩm Hiểu Tinh chạy ra, Kỳ Thiện khẽ khuyên nhủ Chu Toán: "Dì và chú A Tú đã ly hôn rồi, sớm muộn gì cũng có tình yêu mới thôi, cậu nhọc lòng làm gì?"

"Một người thì nhật con trai về, một người thì lại đi tìm đàn ông mới." Chu Toán giễu cợt, "Đáng đời tôi không có nhà đúng không!"

Câu sau cùng anh nói khá nhỏ, âm thanh yếu ớt bay vào tai Kỳ Thiện. Cô thoáng sửng sốt, ngược mắt nhìn anh.

"Ôi chao... A Toán, sao con, con chạy về đây?" Bà Thẩm Hiểu Tinh kinh ngạc đứng bên cánh cửa, kéo theo ông Kỳ Định mù mờ phía sau.

Bà kéo Chu Toán vào phòng khách, ân cần hỏi han trước rồi mới vào bếp chuẩn bị cơm tối. Chu Toán ngồi trên sofa trò chuyện về cuộc sống nửa năm qua với ông Kỳ Định, còn Kỳ Thiện cũng theo mẹ vào bếp, hai mẹ con rì rầm nói vài câu.

Lúc ăn cơm, bàn ăn bày đầy món thường ngày Chu Toán thích. Bát anh được gắp đầy ú ụ mà bà Thẩm Hiểu Tinh vẫn không ngừng gắp thêm vào, sợ anh xa nhà không được ăn ngon, ánh mắt bà tràn ngập niềm thương xót. Ông Kỳ Định cũng luôn miệng nhắc anh ăn nhiều vào, một mình ở nước ngoài thật đáng thương, mấy món Tây và món Trung lèo người bên đó làm sao bằng đồ ăn nhà nấu.

Ăn uống xong xuôi, bà Thẩm Hiểu Tinh thu dọn bát đĩa mới khéo léo mở lời: "Ba con có nỗi khổ của mình, con đừng làm khó ông ấy."

Chu Toán đã bớt đi vẻ ngang ngạnh lúc trước, thu đũa đưa cho bà: "Bọn họ ở đó cha hiền con hiếu, con càng nhìn càng gai mắt. Bây giờ con đã hiểu tại sao mẹ con không muốn bước vào căn nhà kia thêm lần nào nữa."

Bà Thâm Hiếu Tinh không nói gì. Dọn dẹp xong, bà và ông Kỳ Định lên tầng, hình như gọi điện thoại cho ai đó. Lúc quay lại phòng khách, bà ngồi xuống cạnh Chu Toán, lại hỏi: "A Toán, lần này con định về bao lâu?"

"Con chưa nghĩ ra, trường cho nghỉ hai tuần. Về rồi mới biết chán ngắt, ngày mai con đặt vé máy bay quay về."

"Cái thằng này! Bay tới bay lui vui lắm hả! Ba con bận việc, không màng đến cả bản thân. Mẹ con thì mãi không về, hay con cứ ở lại đây đi. Khi nào thấy dễ chịu rồi về bên kia cũng không muộn. Mẹ Thiện đã trao đổi với ba mẹ con, họ cũng không ý kiến, chỉ bảo chờ xem ý của con thôi."

Chu Toán cúi đầu, âm ờ: "Cũng được. Chọc không nổi con trốn còn không được sao? Mẹ Thiện, chỉ có mẹ tốt với con nhất."

Bà Thâm Hiếu Tinh vỗ vào tay Chu Toán: " Ngốc quá, ba con xót con mà!"

Kỳ Thiện ngồi bên sofa khác im lặng ăn hoa quả, nghĩ thầm: Không biết rốt cuộc là ai không chọc nổi ai?

Không lâu sau ông Chu Khải Tú sang thăm, mang vali và quần áo ở nhà cho Chu Toán, hỏi anh: "Con định ở đây làm phiên gia đình chú Định thật à?"

"Không tốt sao, chú và mẹ Thiện đâu chê con." Chu Toán thản nhiên trả lời.

"Ai chê con chứ?" Ông Chu Khải Tú lắc đầu. Ông Kỳ Định khuyên ông đừng chấp con trẻ. Chu Toán cắn răng không nói, cuối cùng vẫn không đề cập đến chuyện Chu Tử Khiêm nữa.

Bà Thâm Hiếu Tinh nhanh chóng thu xếp phòng của khách cho Chu Toán trong khi anh ngồi nghịch máy tính ở phòng Kỳ Thiện.

"Rót cho tôi cốc nước đi nào, chết khát rồi này." Anh không buồn ngẩng đầu, cứ mở miệng sai bảo như vua chúa.

Kỳ Thiện chậm rãi lật sách: "Cậu đã không có nhà, lại còn không có tay chân à!"

"Cậu muốn tôi đi xuống xem sắc mặt ba tôi hả?" Chu Toán hỏi ngược lại.

Kỳ Thiện không chịu được dáng vẻ vờ vịt bi thảm kia của anh nữa, chiêu này dầu tốt nhưng cũng không thể dùng mãi được, cô bĩu môi: "Diễn vừa thôi, ba cậu đi từ lâu rồi."

"Vậy sao?" Chu Toán điềm nhiên như không, anh quay máy tính Kỳ Thiện đi, bật chat webcam trò chuyện vui vẻ với người khác.

Lúc ở nước ngoài, Chu Toán cũng thường mời Kỳ Thiện chat webcam, Kỳ Thiện luôn từ chối với lý do chưa rửa mặt hoặc camera hỏng, không muốn nhìn mặt anh. Hai người vẫn thường gọi điện cho nhau, Kỳ Thiện không hề xa lạ tình hình gần đây của Chu Toán, nên dù mấy tháng không gặp cũng chẳng có nhiều tâm tư ôn chuyện. Tay anh gõ lách cách không ngừng, miệng cũng chạy hết công suất, thi thoảng lại buông vài tiếng trêu đùa vào tai nghe, hình như không chỉ trò chuyện với một người. Xem ra anh không khi nào để mình nhàn hạ trong "kiếp sống lưu vong". Kỳ Thiện vốn định hỏi tình hình học hành ở trường ngoại ngữ của anh, bây giờ thấy anh trò chuyện hào hứng bằng ngoại ngữ đến vậy, nên lộ liễu thì lộ liễu, nên mờ ám thì mờ ám, tán dóc trêu ghẹo đều lưu loát, quan tâm của mình thật dư thừa.

Cô lê dép từ phòng vệ sinh ra, lúc đi ngang qua sau anh vô tình thấy một cô gái tóc vàng, cánh mũi có tàn nhang, mang dáng vẻ Đông Âu điển hình trong webcam. Chu Toán thu nhỏ cửa sổ, quay đầu cười với cô: "Đây là bạn học ở lớp ngoại ngữ của tôi, người Ukraine, rảnh rồi luyện khẩu ngữ."

Cậu không biết đâu, bên kia đâu đâu cũng là Tổ quốc đồng bào. Bình thường nơi có nhiều người nước ngoài để gây dựng các mối quan hệ nhất chính là trong lớp ngoại ngữ, còn có một nửa là người Nhật và người Hàn."

Kỳ Thiện bị chiếm ghế, đành tựa vào đầu giường nhắc nhở: "Nói chuyện xong nhớ gỡ phần mềm đi."

Lát sau Chu Toán với tai nghe, ngồi gần Kỳ Thiện, giật lấy quyển sách trong tay cô rồi kê sát lại: "Đừng đọc nữa, nói chuyện với tôi chút đi. Kể xem lên đại học có ai theo đuổi cậu không?"

Kỳ Thiện giật lại sách, tức giận gất lên: "Ai rảnh rỗi cả ngày nghĩ chuyện vô bổ như cậu chứ. Này, mấy ngày rồi cậu không thay quần jeans vậy hả? Đừng ngồi lên giường tôi!"

"Đâu ra lắm chuyện thế!" Chu Toán phủi quần cho có lệ, kéo ghế ngồi cách giường Kỳ Thiện một chút. Anh chưa quên trước khi ra nước ngoài, quan hệ của họ vô cùng vi diệu, Kỳ Thiện lạnh nhạt với anh chưa từng thấy. Cũng may, khoảng cách đã mờ hồ xóa đi chút vấn đề, mỗi lần gọi điện thoại về hai người đều có chuyện để nói nên không nhận ra sự khác thường. Vì thế lần này trở về, Chu Toán rất để ý thái độ của Kỳ Thiện với mình, thêm vài phần thăm dò hơn trước đây.

Kỳ Thiện không phản đối Chu Toán ở nhà mình, điều này khiến Chu Toán yên tâm rất nhiều, thế nhưng anh vẫn oán trách: "Cậu không đón tiếp tôi thì thôi, còn thân thiết với Chu Tử Khiêm như vậy làm gì, cố ý chọc tức tôi à?"

Kỳ Thiện không để ý đến anh. Chu Toán ngượng ngùng lấy một chiếc ghim cài áo đồ cổ trong balo mình ra, đặt lên sách cô: "Lần sau có điên mới lần mò ở tiệm đồ cổ tìm đồ cho cậu"

"Tôi bảo cậu đi chắc?" Ngoài miệng Kỳ Thiện nói vậy nhưng tay không hề có ý từ chối. Cô gờ chiếc ghim cài áo lên sẫm soi. Ghim cài áo

này được làm theo phong cách thời Victoria, chất liệu bằng bạc thuần, chính giữa đính một viên hổ phách vàng nhạt, không cần thiết tinh xảo sang trọng nhiều, nhưng là món đồ hiếm thấy trong bộ sưu tầm của cô. Cô khắp khờ bỏ nó vào chiếc tủ đối diện giường.

Chiêu này của Chu Toán lần nào cũng thành công. Sự mê đắm của Kỳ Thiện với những thứ nhỏ nhắn xinh xắn này luôn khiến anh cảm thấy vừa buồn cười vừa kỳ diệu. Nhất là khi cô chăm chú quan sát những món đồ quái lạ kia với ánh mắt toát lên vẻ chú tâm và si mê, rất dễ khiến anh liên tưởng đến những con yêu quái coi của các nhà mạng sống, hoặc con rồng bảo vệ kho báu nào đó trong thần thoại phương Tây. Anh không ưa sở thích này của cô, cũng không thấy mấy món đồ ấy có gì hay, có điều bất kể đi đến đâu, anh cũng vô thức kiếm tìm những vật tương tự cho cô. Anh biết Kỳ Thiện sẽ thích cái gì, nếu anh đã nhìn thấy mà không mua thì bản thân cũng khó chịu, đây đã trở thành một chứng bệnh của anh. Trong tủ "bảo bối" của Kỳ Thiện có một nửa do Chu Toán mang về.

Ngay đến chiếc tủ chữ Thọ bằng gỗ muồng đen của Kỳ Thiện cũng thật thần bí. Nó và chiếc bàn vẽ tranh bằng gỗ tự đàn trong phòng vẽ của ông Kỳ Định là vật gia truyền từ thời tổ tông nhà họ Kỳ trâm anh thế phiệt. Ông Kỳ Định thương yêu con gái nên đã cho Kỳ Thiện chiếc tủ, Kỳ Thiện có đồ gì tốt đều cất vào đó. Cô có không ít "báu vật" nhưng xưa nay không thích đeo, chỉ sưu tầm mà thôi. Chu Toán nghi ngờ, lúc cô sắp xếp lại của hồi môn nhất định không để cho chúng được lộ ra ánh sáng thêm lần nữa cho xem. Anh từng vô số lần thấy Kỳ Thiện cất đồ vào tủ, từ đó món đồ ấy giống như đá chìm xuống biển, không xuất hiện trở lại. Chiếc tủ kia như thể không sao lấp đầy được giống như lỗ đen màu nâu tím khổng lồ. Tại sao anh lại vô thức giúp cô góp gạch vào đó chứ? Lẽ nào linh hồn của anh đã bị khóa vào chiếc tủ kia luôn ư?

Đó mãi là một câu đố với Chu Toán.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 19: Mì Ăn Liền Và Tình Yêu

Hôm sau Kỳ Thiện phải về trường. Trường học cách nhà khá xa, cô cũng xin ở tại ký túc xá, một tuần chỉ về nhà một vài lần. Trước khi đi làm, bà Thẩm Hiểu Tinh đã nấu bữa sáng đơn giản cho họ. Chu Toán không ăn, nằm bẹp trên giường bảo rằng còn đang mệt do chênh lệch múi giờ. Anh nằm trong phòng loáng thoáng nghe thấy Kỳ Thiện nhận một cuộc điện thoại, sau đó bước chân lên tầng nhanh hăn lên. Kỳ Thiện là một người chậm chạp, rất hiếm khi vội vội vàng vàng, nếu cô không gấp gáp phải ra ngoài thì bất kể có người đang đợi vẫn sẽ thong dong. Trước đây, Chu Toán chính là người thường thúc giục Kỳ Thiện nhiều nhất, nhưng bây giờ anh còn đang nằm trên giường.

Chu Toán đầu tóc rối tung, đi chân trần ra khỏi phòng, thấy Kỳ Thiện vừa cắn một miếng sandwich vừa cầm một miếng khác trong tay và bọc bằng màng thực phẩm, chuẩn bị bỏ vào balo.

"Cậu làm gì vậy?" Chu Toán gọi cô dừng lại.

Kỳ Thiện khó hiểu: "Làm gì là làm gì?"

"Miếng sandwich còn lại là của tôi mà." Anh nhào đến giành lại.

"Cậu bảo không ăn mà?"

"Không ăn cũng là của tôi!"

Kỳ Thiện liếc mắt, lười tranh cãi với anh, chỉ buông lại một câu "cuối tuần gặp" rồi thản nhiên đi học. Chu Toán đứng trên tầng hai, trông ra từ

bên cửa sổ phòng Kỳ Thiện, quả nhiên người đứng cạnh con phố cách đó ba mươi mét chính là Chu Tử Khiếm.

Đối với Kỳ Thiện, cô và Chu Tử Khiếm học cùng trường, kết bạn đi chung với nhau là chuyện bình thường. Qua cuối tuần này, họ đã thân với nhau hơn. Chưa đến hai ngày, hai người lại gặp nhau ở căng tin trường, ngồi xuống cùng ăn trưa một cách hết sức tự nhiên. Khi đó, Chu Tử Khiếm không kiệm lời và cẩn trọng như sau này, Chu Tử Khiếm của khi ấy vẫn chưa trút bỏ vẻ cởi mở của thiếu niên vùng núi, rời xa "mái nhà" mình quý trọng, không quá câu nệ.

Sau vài lần trò chuyện, Kỳ Thiện và Chu Tử Khiếm mới phát hiện họ có chung môn đại cương ở ngành học. Lúc gặp mặt ở giảng đường lớn, họ đã có thể thoải mái chào nhau như bạn bè bình thường.

Kỳ Thiện không nhất thiết phải làm bạn với Chu Tử Khiếm, đồng thời cô cũng không cố ý vạch rõ giới hạn với anh ta. Chu Toán là Chu Toán, Chu Tử Khiếm là Chu Tử Khiếm. Chu Toán là sự tồn tại không thể lựa chọn trong cuộc sống của cô, họ đã dính với nhau từ thuở mới sinh, nhưng sự ăn ý không hề do bẩm sinh mà là do năm tháng kề cận tôi luyện nên sự thấu hiểu lẫn nhau sâu sắc. Còn Chu Tử Khiếm là người bạn do cơ duyên trùng hợp, cùng tự do lựa chọn. Thật ra tính cách của Kỳ Thiện hợp với Chu Tử Khiếm hơn, mỗi khi đi cùng nhau hai người vẫn có cùng đề tài nói chuyện. Họ không trợn trừng mắt những hành động và suy nghĩ của đối phương mà vẫn có thể nói chuyện với nhau bằng lý lẽ, lại hòa thuận không phải giận dỗi hao tâm tổn sức.

Một tuần sau Kỳ Thiện về nhà, thấy Chu Toán từng đe dọa lập tức đặt vé máy bay rời đi vẫn còn ở nhà mình. Nghe nói mấy ngày qua anh rất bận rộn, cứ hai ba bữa là gọi điện rủ bạn bè đi chơi, song ngày nào cũng đàng hoàng về nhà ngủ. Chu Toán còn phát huy trọn vẹn sở trường nịnh hót của mình, thỉnh thoảng ở nhà đánh cờ và tán gẫu về phim truyền hình với ông Kỳ Định, sửa máy vi tính giúp bà Thẩm Hiếu Tinh, phụ giúp nấu đồ ăn,

thành công khiến vợ chồng bà Thẩm Hiểu Tinh vui vẻ mặt mày rạng rỡ, còn nức nở khen A Toán hiểu chuyện qua điện thoại với bà Phùng Gia Nam. Tới khi gặp lại, Kỳ Thiện Phát hiện Chu Toán đã được ăn uống ngon lành suốt cả tuần, sắc mặt hồng hào sáng sủa hơn khi mới trở về không ít.

Ông Chu Khải Tú không cách nào khuyên được Chu Toán về nhà ở, đành tan làm cố tình đi dạo đến nhà họ Kỳ. Có điều hai cha con trời sinh không hợp tính, gặp nhau chưa đến mười phút thì Chu Khải Tú đã không chịu được cách nói chuyện của Chu Toán, lại cất lời răn dạy, Chu Toán không nghe lời làm nhiều lần ông phải ôm nỗi bức dọc trở về.

Sáng thứ Bảy, ông Chu Khải Tú từ chối lời mời của khách hàng, mời riêng cả nhà Kỳ Thiện đến quán trà họ thường ghé. Chu Toán đã đoán trước ba mình sẽ dẫn Chu Tử Khiếm theo, ông Chu Khải Tú vẫn không từ bỏ ý định tạo cơ hội cho hai đứa con gặp mặt. Chu Toán vốn không định đi, dù rằng anh không hận Chu Tử Khiếm lắm nhưng anh không ưa thái độ của bên nội trong chuyện của Chu Tử Khiếm, hành động của bọn họ từ đầu đến cuối đều khiến anh chán ghét.

Cuối cùng Kỳ Thiện đành xoa dịu Chu Toán: Bây giờ chính Chu Tử Khiếm cũng cam chịu thân phận "cháu trai" của ông Chu Khải Tú trước mặt người ngoài, ông Chu Khải Tú cũng chưa bao giờ bù đắp quá mức cho anh ta, Chu Toán càng để ý thì càng nhắc nhở mọi người về thân phận đặc biệt của Chu Tử Khiếm mà thôi.

Chu Toán nghĩ ngợi thấy cô nói cũng đúng. Họ đều đi cả, sao anh lại không đi? Không lý nào anh tự loại mình ra, để Chu Tử Khiếm trò chuyện vui vẻ trên bàn trà được.

Ông Chu Khải Tú thầm cảm thán, chỉ mỗi Tiểu Thiện có cách trị được con trai mình. Kỳ Thiện cũng bất đắc dĩ, không phải cô thông minh giỏi giang hay Chu Toán nghe lời cô, chỉ đơn giản là cô biết anh đang nghĩ gì. Ông Chu Khải Tú để ý tới Chu Toán, nhưng với thân phận người cha, ông

lại không hiểu con trai ruột của mình. Kỳ Thiện hơi thương cảm cho anh, mẹ quản thúc quá mức, ba thì luôn bận bịu xa cách, lớn lên trong gia đình thế này, anh chỉ hơi quái gỡ vậy là quá tốt rồi.

Bữa sáng của họ không đến mức hòa hợp nhưng cũng coi như bình yên vô sự. Chu Tử Khiêm không thoái thác được yêu cầu của Chu Khải Tú, đành giả bộ điềm nhiên tham dự, cố hết sức bày tỏ thiện ý với Chu Toán l. Trước đó, Chu Toán đã bị Kỳ Thiện cảnh cáo, không được làm khó Chu Tử Khiêm trước mặt mọi người, nên hoàn toàn xem Chu Tử Khiêm không tồn tại, không tiếp lời, thậm chí hiếm khi nhìn thẳng vào mắt anh ta. Chỉ có vợ chồng bà Thâm Hiếu Tinh thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với ông Chu Khải Tú.

Hôm nay Kỳ Thiện sắm vai người tàng hình, cô không muốn nhiều lời bởi nhìn đâu cũng không đúng, đành dồn mọi sự chú ý vào thức ăn. Quán trà này nổi tiếng với món há cảo tôm Bích Lục, vậy mà hôm nay không ai thèm động đũa, chẳng ai thấy ngon miệng. Kỳ Thiện tiếc của bèn hơi chồm người đến định gặp một viên. Chỗ ngồi của Chu Tử Khiêm khá gần với môn này, thấy Kỳ Thiện như vậy anh ta liền tốt bụng chuyển lồng há cảo đến trước mặt cho cô.

Kỳ Thiện cảm ơn, vừa ngồi xuống đã bắt gặp ánh mắt khinh thường của Chu Toán: "Chỉ biết ăn thôi, cậu bị bỏ đói lâu năm rồi hả?"

Biết anh chọc ngoáy vô lý, Kỳ Thiện không thèm chấp nhậ trước mặt mọi người, chỉ yên lặng ngồi ăn. "Ngon không?"

Kỳ Thiện không để phòng nên trượt tay, đánh rơi một chiếc đũa. Cô khẽ "ối" một tiếng, đặt chiếc còn lại xuống, cúi đầu tìm.

Chu Tử Khiêm vốn không muốn chen vào, tuy nhiên đũa của Kỳ Thiện trùng hợp lăn đến bên chân anh. Anh do dự chốc lát rồi nhậ nó lên,

vẫy tay gọi phục vụ đôi đôi khác. Kỳ Thiên cảm kích nhìn Chu Tử Khiêm, anh chỉ cười xòa không nói.

Vợ chồng bà Thẩm Hiếu Tinh và ông Chu Khải Tú đã quen với quan hệ của Chu Toán và Kỳ Thiện, không quan tâm đến chút chuyện vặt vãnh này, tiếp tục nói về tình hình thị trường chứng khoán gần đây. Bữa sáng kết thúc, mọi người đứng dậy rời ghế, Chu Toán thừa dịp không ai chú ý, kề sát lại gần Kỳ Thiện: "Tôi nhắc nhở cậu giữ dáng mà cậu không nghe thì thôi. Muốn ăn thì ăn đi, mai chúng lại đến đây nhé!"

Kỳ Thiện tức giận: "Cậu tự đến đi. Không phải cậu bảo há cáo Quảng Đông ở China town không chuẩn vị sao?"

"Cậu... gấp cho tôi ăn à?" Chu Toán cười nói, theo đuôi Kỳ Thiện, "Vậy ngày mai chúng ta cùng phải đến."

"Tôi không..."

"A Toán!" Chu Toán bị ai đó nhẹ vỗ vai, quay đầu lại thấy là Chu Tử Khiêm, sắc mặt lập tức lạnh xuống. Chu Tử Khiêm chìa tay ra: "Cậu bỏ quên điện thoại di động trên bàn."

Vừa rồi Chu Toán mãi nói chuyện với Kỳ Thiện nên quên mất di động. Chu Tử Khiêm có ý tốt, nhưng tiếng gọi "A Toán" của anh ta khiến Chu Toán hơi khó chịu. Chu Toán nhìn Chu Tử Khiêm, phát hiện ông Chu Khải Tú cũng dừng chân nhìn về phía họ. Anh vừa nảy sinh ý định đùa cợt thì bất ngờ bị ai đó anh vào lưng. Kỳ Thiện mỉm cười đứng bên cạnh anh, ánh mắt ôn hòa mang theo niềm "mong đợi".

"Cảm ơn" Chu Toán cân nhắc thiệt hơn, thờ ơ nhận lại điện thoại.

Hàng mày ông Chu Khải Tú giần ra. A Toán ngang ngược, may mà Tiểu Thiện và Tử Khiêm đều thận trọng rộng lượng, không gây ra chuyện phiền phức gì. Chỉ cần bước đầu tiên thành công, ngày sau sống chung

cũng không phải chuyện quá khó khăn nữa. Ông không cầu mong A Toán và Tử Khiêm "anh em như thể tay chân", chỉ cần hai người gặp mặt không xem nhau như kẻ thù là đủ rồi.

Kỳ Thiện xa nhà một tuần, chẳng những Chu Toán không gỡ phần mềm mới cài đi mà trái lại còn tự gắn thêm ram và card màn hình cho cô, như vậy anh chơi game cũng thoải mái hơn.

"Cậu sắp chết rồi, chú ý cột máu kìa! Tôi đã nói ba lần rồi, sao cậu vẫn không nhớ được phím thế?" Chu Toán ngồi cạnh Kỳ Thiện, sốt ruột dạy cô chơi game. Lần đầu tiên Kỳ Thiện tiếp xúc với game online, thao tác khá vụng về.

"Cậu núp đi, đừng đứng đánh nữa... Nhanh lên một chút có được không? Cả ngày lè mè!"

Kỳ Thiện bị Chu Toán dạy đến rất cả tai, lạnh lùng đẩy chuột ra "Không chơi nữa, sao tôi phải luyện nick phụ cho cậu chứ?"

"Hôm nay tôi nể mặt cậu như vậy, cậu không cảm ơn tôi à?" Chu Toán hùng hồn kể công.

Kỳ Thiện sững sốt giây lát mới hiểu ra anh đang nói tới chuyện gì, đành gật đầu: "Lần sau cậu cứ đánh nhau luôn với anh ta, giống như khi đầu chó giành địa bàn ấy!"

Cô đứng dậy rời khỏi máy tính, Chu Toán muốn tranh cãi với cô nhưng nhân vật trong game đang lúc nguy cấp. Cô buông tay, anh đành phải tiếp lấy, phăng phăng hạ sát đối thủ mà vẫn chưa hết cảm tức, quay đầu lại lý luận: "Tôi đã nhẫn nhịn anh ta lắm rồi, cậu đừng được voi đòi tiên. Rốt cuộc cậu đứng về phe nào?"

"Tại sao tôi phải theo phe nào? Buổi sáng đang yên đang lành, tôi không muốn để cậu khiến mọi người gượng gạo thôi."

Chu Toán nhìn ra quan hệ của Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm khá tốt, hơn nữa ngày một thân thiết hơn, cô cũng không dễ dàng dàng nghe theo anh như trước. Lòng anh không vui, đều tung những đòn hiểm độc để hạ gục quái vật trong game, xem chúng là Chu Tử Khiêm mà trút giận.

Anh cũng biết không nên nổi đóa trước mặt Kỳ Thiện, cố dẫn cơn bực bội: "Tôi nể mặt cậu không so đo với anh ta còn chưa đủ sao? Chỉ cần anh ta đừng chủ động trêu chọc tôi là điều được. Cậu không cần mặt mũi cũng phải cần."

Với tính cách của Chu Toán, chịu thốt ra lời này đã quý lắm rồi. Kỳ Thiện buồn cười: "Chính vì cậu nể mặt nhiều quá nên trên mặt mới mọc mụn phải không?"

Gần đây tình hình ăn uống của anh được cải thiện, có lẽ được gia đình Kỳ Thiện bồi bổ quá nhiều nên mặt xuất hiện một nốt mụn trứng cá to đùng. Da dẻ Chu Toán được thừa hưởng từ ông Chu Khải Tú, mịn đến mức cả Kỳ Thiện cũng phải ghen tị, ngoại trừ việc mọc râu ra thì không có vấn đề gì khác. Trước kia Chu Toán thường đi đá bóng ngoài trời, hay phơi mình dưới ánh nắng chói chang nên da hơi ngăm, thế nhưng ngày nghỉ chỉ cần dưỡng một chút đã nhanh chóng trắng trở lại, vì vậy vết mụn này càng nổi rõ trên gương mặt anh.

Chu Toán không buồn để ý, sờ lên nốt mụn, đau đón nhe răng: "May mà mụn mọc trên mặt tôi, tì vết không át được ánh ngọc. Nếu nó mọc trên mặt cậu thì đúng là không thể ra đường gặp ai."

Kỳ Thiện khó hiểu, sao nghe có vẻ mụn mọc trên mặt anh vì cảm một dao cho cô vậy. Cô chế nhạo: "Cậu còn có thể tự sướng hơn không?"

"Tôi chỉ nói sự thật thôi." Chu Toán không hề khiếm tốn, bật bảng trò chuyện trong game rồi gọi Kỳ Thiện đến xem. Quả nhiên có tài khoản game nữ nhắn lại. khen vết mụn trên mặt anh "đáng yêu".

Kỳ Thiện thán phục: " Ngay cả chơi game cậu cũng trêu ong gheo bướm, có mệt không thế?"

Chu Toán đính chính: "Đừng tưởng tôi muốn thế, tại mấy cô nàng này của tôi mà. Mới đùa mấy câu đã đòi xem webcam, sau đó không đá đi được."

Kỳ Thiện chẳng bao giờ tin mấy lời nói nhảm nhí của anh. Anh không mang nhiều quần áo mùa đông về, bây giờ đang mặc chiếc áo bông còn có tuổi đời lớn hơn cả anh của ông Kỳ Định, phối với quần jeans rách và đôi dép bông cũ.

"Cậu cứ thế bật webcam cho người ta xem sao? Họ có biết sáng cậu thức dậy vào game chơi luôn, còn chưa đánh răng rửa mặt không?"

"Phải! Có người còn khen tóc tôi để rôiid mang cảm giác thần bí nữa, một game thủ ở thành phố này hện tôi mấy lần rồi mà tôi vẫn chưa muốn đi. Ai bảo tôi ngây thơ trong sáng chứ!" Chu Toán cười thành tiếng, "Trời sinh tuấn tú khó lòng tự vứt bỏ, sao trách tôi được?"

Kỳ Thiện nổi da gà. Lúc này, một phần mềm trò chuyện khác của anh trên máy tính nhảy ra cửa sổ chat, vẫn là cô gái Ukraine kia. Kỳ Thiện biết điều tránh mặt: "Cậu tiếp tục luyện 'phát âm' đi."

"Tìm hiểu nhiều về văn hóa nước khác có gì không tốt?" Chu Toán nhanh miệng vặn lại.

Kỳ Thiện khiêm tốn thính giáo: "Cậu tìm hiểu cũng một thời gian rồi, xin hỏi thủ đô Ukraine là ở đâu thế?"

"..."

"Ha ha."

Tốt mã giẻ cùi! Thế nhưng người đời đều xem trọng dáng vẻ bề ngoài, anh cũng khá hưởng thụ cách theo đuổi này của bạn khác phái, khó trách bệnh tự luyện chỉ tăng không giảm.

"Bọn tôi nói về vấn đề sâu xa hơn."

"Làm ơn đi, đừng nói với tôi là tìm hiểu về tâm hồn."

Chu Toán không buồn ngoảnh lại nói: "Kỳ Thiện, cậu nhớ được thủ đô của ba trăm quốc gia thì sao, điều này có thể giúp cậu tìm được bạn trai không?"

"Không thể, nhưng cả thế giới chỉ có một trăm chín mươi quốc gia thôi." Kỳ Thiện suy đi nghĩ lại, quyết định nên thỏa mãn lòng tò mò của mình một chút, "Đến lượt tôi hỏi cậu, mập mờ với nhiều người khác nhau vui lắm sao?"

Bàn tay gõ phím của Chu Toán khựng lại trong chốc lát, anh dừng dừng đáp: "Có nói cậu cũng không hiểu đâu. Giống như mì ăn liền vậy, những khi đói quá, lười biếng không muốn tốn công nấu nướng thì cứ đổ nước sôi úp một lúc cũng có thể no bụng tạm thời. Mua nhiều loại nhiều hương vị cũng là chuyện rất bình thường. Có điều mì ăn liền rất ít dinh dưỡng, lẽ nào cậu muốn ăn cả đời?"

Kỳ Thiện như nghẹn nơi cổ họng, nhất thời không thể phản bác nổi, đành tự nhủ: "Có loại mì ăn liền cũng rất ngon mà. Phiền cậu đừng phá hủy thiện cảm của tôi dành cho mì ăn liền."

"Hừ!" Chu Toán cười nhạt.

Rất lâu sau đó, cả hai đều không nói gì, Kỳ Thiện chuyên tâm giữa móng tay, trong phòng chỉ có tiếng gõ phím lách cách và những tiếng cười khe khẽ thì thoảng vang lên của Chu Toán. Thừa dịp anh tập trung "trao đổi văn hóa", Kỳ Thiện chợt hỏi:

"Này, ngày mai bảo tàng thành phố có triển lãm văn hóa vật thể thời Tây Chu, cậu đi không?"

"Có gì hay, thi thể hay là ve chai?" Hiển nhiên Chu Toán không có hứng, "Cậu đừng đi, cẩn thận có lúc bản thân cũng thành văn vật luôn đấy."

"Không đi thật hả?"

"Vớ vẩn, đã bảo không đi là không đi mà!"

"Được thôi." Kỳ Thiện không miễn cưỡng, "Cậu cứ thong thả chơi đi."

Chu Toán bỗng cảm giác có gì đó không ổn, anh không muốn đi xem triển lãm, chẳng những Kỳ Thiện không châm chọc đôi câu mà còn chẳng níu kéo rủ mời, thậm chí giọng nói còn có phần vui vẻ, ngay cả bước chân cũng nhẹ tênh. Anh đánh hơi được mùi âm mưu.

"Cậu đi đâu đấy?" Chu Toán dừng cuộc trò chuyện vui vẻ trên mạng lại.

"Uống nước, cậu muốn uống à?" Kỳ Thiện vui vẻ hỏi han.

òng tốt của cô càng khiến Chu Toán nghi ngờ, anh im lặng chốc lát mới hỏi dò: "Có phải ngày mai cậu định đi cùng Chu Tử Khiêm không?"

"Không được sao?" Nếu anh đã hỏi, Kỳ Thiện cũng坦然 thẳng thắn, "Dù sao cậu cũng không muốn đi mà."

"Đây không phải là vấn đề tôi đi hay không. Cậu dám cam đoan cậu không hẹn với anh ta từ trước không?"

"Chu Toán, tôi không cần cậu cho phép cơ mà?"

"Vậy cậu cần gì giờ trò này? Ô, sợ tôi phá hoại chuyện tốt của cậu hả?"

"Nếu là chuyện tốt thật thì chưa chắc cậu đã phá được đâu."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 20: Một Người Họ Chu Khác

Tuy rằng Chu Toán luôn miệng khẳng khẳng mình không giận vì Kỳ Thiện đi xem triển lãm cùng Chu Tử Khiếm mà vì thái độ của cô. Song, khi "bản chất sự việc" diễn ra, anh vẫn thấy ở nhà luyện nick phụ một mình sao mà lẻ loi tẻ nhạt. Anh định đợi Kỳ Thiện xem triển lãm về sẽ phê bình cô một trận, ai ngờ đến lúc ăn tối, trên bàn chỉ có mẹ Thiện, chú Định và anh. Kỳ Thiện xem triển lãm xong rồi về thẳng trường đã sớm biết, chỉ có anh như tên ngốc ôm một bụng chì chiết không chỗ nào để trút.

Chu Toán gửi tin nhắn cho Kỳ Thiện: "Câu bất hiểu lắm! Đi chơi vui về một mình còn tôi phải ở nhà ăn cơm với ba mẹ cậu."

Mãi đến trước khi đi ngủ Kỳ Thiện mới nhắn lại: "Ha ha!"

Thấm thoát lễ Giáng sinh đã tới. Năm nay công ty ông Chu Khải Tú kinh doanh phát đạt, cuối năm ông quyết tâm cho lãnh đạo và lực lượng nòng cốt trong công ty đến Tam Á tham "lễ tổng kết cuối năm", nhằm mục đích trao thưởng cho nhân viên. Vợ chồng bà Thâm Hiếu Tinh đã định dẫn con gái ra biển chơi từ lâu, giờ đây lại gặp lời mời nhiệt tình của ông Chu LG Tú nên quyết định đồng hành, ở cùng khách sạn mà công ty ông đã đặt.

Trước đó, bà Phùng Gia Nam từng gắng mời Kỳ Thiện và Chu Toán đến Hong Kong đón Giáng sinh. Hiếm khi Chu Toán trở về nước, đêm Giáng sinh lại vào thứ Sáu, và lại hôm đó Kỳ Thiện chỉ có hai tiết, cộng thêm hai ngày cuối tuần là đủ đi về. Thế nhưng, Chu Toán không chịu đi, chê Hong Kong nhỏ đi đâu cũng đầy người, chán ngắt. Trên thực tế anh đã đoán ra bà Phùng Gia Nam sẽ tìm cơ để giới thiệu "gã trai trắng trẻo" kia

nên không chịu phối hợp, thà đi Tam Á hóng gió biển, ngắm người đẹp mặc bikini còn hơn.

Trước ngày xuất phát, bà Thẩm Hiếu Tinh đội mưa đi mua các đồ dùng cần thiết cho chuyến du lịch, không ngờ sau khi trở về bị cảm nặng, sốt cao, cơ bắp toàn thân nhức mỏi bủn rủn. Bà than ngán thở dài làm mất hứng, đành bỏ qua chuyến du lịch lần này. Ông Kỳ Định thương vợ, đương nhiên muốn ở lại chăm sóc, nhưng Kỳ Thiện còn trẻ, ba mẹ cô hy vọng cô đi chơi đây đó, đừng cả ngày dán mắt vào sách vở. Hoạt động lần này do ông Chu Khải Tú tổ chức, lại có Chu Toán ở đây, dù rằng hai đứa trẻ thường xuyên cãi vã giận dỗi, nhưng vợ chồng bà Thẩm Hiếu Tinh biết Chu Toán nhất quyết sẽ không để người ngoài bắt nạt Kỳ Thiện, vì thế cực kỳ yên tâm về an toàn của cô.

Biết ba mẹ đều không đi, Kỳ Thiện vốn định ở nhà. Song, Chu Toán nghe nói cô cũng muốn trả vé thì sắc mặt sa sầm, một mực khẳng định rằng cô không ưa anh, rắp tâm xa cách anh. Thật ra vụ đi xem triển lãm lần trước là đề xuất của Chu Tử Khiêm, Kỳ Thiện cũng có hứng thú. Chỗ khó xử của cô là, nếu để Chu Toán đi cùng, chắc chắn anh sẽ làm khó Chu Tử Khiêm. Nhưng nếu không rủ anh, anh sẽ càng khó chịu. Suy đi nghĩ lại chỉ có hạ sách đó, kết quả vẫn khiến anh bực tức.

Kỳ Thiện nghĩ Chu Tử Khiêm là một người bạn tốt, tính cách hai bên rất hợp nhau. Dù sao cô và Chu Toán là bạn từ nhỏ, tuy có nhiều chuyện rối rắm không vui đến đâu thì suy cho cùng họ vẫn là bạn bè thân thiết hơn những người xung quanh, giữ vị trí không thể thay thế trong lòng nhau. Nếu Chu Toán đã muốn cô cùng đi Tam Á thì cô vẫn nên đi. Qua lễ Giáng sinh này, anh phải quay về trường, chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại, cũng không biết khi đó hai người đã thay đổi ra sao, vì thế lúc còn ở chung đâu cần khiến đối phương buồn bực phải không?

Khi máy bay đáp xuống Tam Á thì đã sang buổi chiều. Cả đoàn hối hả làm thủ tục nhận phòng, sau khi nghỉ ngơi chốc lát thì tập trung trong nhà

hàng của khách sạn, chuẩn bị liên hoan buổi tối. Hóa ra chuyến đi này không chỉ có gia đình ông Chu Khải Tú và những nhân viên nòng cốt mà còn có vài khách hàng và bạn bè trên thương trường của ông. Kỳ Thiện là con gái nên ông sắp xếp một cô gái trẻ tuổi làm bên bộ phận hành chính chăm sóc. Dưới sự hướng dẫn của cô ấy, Kỳ Thiện vừa tìm được chỗ ngồi xuống thì phát hiện Long Hưng cũng có mặt, gã đang ngồi nói cười với chú ba của Chu Toán cách cô không xa.

Kỳ Thiện vừa định quay đầu, vờ như không thấy thì chú ba của Chu Toán lại ra hiệu cho Long Hưng nhìn sang bên này. Gã nhướn mày, sai bước đi về phía họ. Kỳ Thiện thầm kêu khổ, Chu Toán đang ngồi bên cạnh cô, mà Chu Tử Khiêm cũng có mặt ở bàn này.

"Là cậu à..." Giọng Long Hưng đầy kinh ngạc. Kỳ Thiện thầm cầu nguyện, nếu ông Chu Khải Tú đã quyết định cho Chu Tử Khiêm và Long Hưng "chạm trán" ở đây thì chắc sẽ có cách đối phó.

Bất ngờ là Long Hưng không hề để ý đến Chu Tử Khiêm mà đi thẳng đến bên cạnh Kỳ Thiện, cười sang sảng vỗ vai Chu Toán: "Hóa ra cậu là con trai của chú A Tú , sao không nói sớm!"

Chu Toán không uống nước trên máy bay nên khát khô cả họng, đang tu nước dừa ừng ực thì tình hình bị Long Hưng vỗ mạnh, suýt chút nữa thì ống hút chui tọt vào tận cổ họng. Anh ho sặc sụa, sau khi bình thường trở lại bèn mắng: "Mẹ kiếp! Muôn hại chết tôi sao? Anh không hỏi, tôi nói làm quái gì?"

Ông Chu Khải Tú định trách con trai ăn nói láo lếu, nhưng thấy Long Hưng không hề để tâm mà trái lại còn tươi cười khoác vai Chu Toán như thể hai người qua lại thân thiết lắm.

"Thảo nào chúng ta lại tâm đầu ý hợp vậy, thế giao mà!" Long Hưng thoải mái cười nói.

Chu Toán vẫn giữ dáng vẻ cau có, hất tay Long Hung ra: "Trước mặt mọi người, anh không ôm ấp thì chết chắc?"

"Hôm nay lại ỏn ẻn giữ kẽ thế?" Long Hung nhìn xung quanh, ánh mắt chuyển sang Kỳ Thiện ngồi bên cạnh Chu Toán, "Ồ... à... Tôi nhớ ra rồi, thảo nào tôi thấy mặt cô quen quen, hóa ra..."

Lúc này Chu Toán giữ chặt cổ Long Hung, ép gã quay mặt sang bên cạnh: "Ồ à cái gì, đừng có diễn sâu nữa. Đã lâu không gặp, chúng ta qua đây nói chuyện riêng chút!"

Anh lồi Long Hung đang vừa chỉ vào Kỳ Thiện vừa định nói gì đó rời khỏi nhà hàng trước mặt bao nhiêu người. Long Hung dùng dằng: "Cậu kéo tôi làm gì? Có chuyện gì mờ ám đâu mà phải giấu? Tôi đã báo chắc chắn đã gặp cô ấy rồi mà, chỉ là không nhớ rõ ở đâu thôi. Đó chẳng phải con bé ngược phẳng trong điện thoại của cậu sao?"

"Khốn kiếp!" Chu Toán lại điên tiết muốn chửi tục, anh liếc nhìn xung quanh, tuy rằng trên bàn vẫn có người tò mò nhìn về phía họ nhưng chắc chắn không có ai nghe được hai người nói chuyện mới lên tiếng, "Sao anh cứ lải nhải mãi thế nhỉ, muốn gào lên cho cả thế giới biết mấy chuyện linh tinh này à"

"Tôi cho cậu biết, chính vì chuyện linh tinh này mà tôi phải khâu mười mấy mũi, bây giờ còn chưa cắt chỉ đấy!" Long Hung càng nói càng thấy vết thương sau ót mình nhói đau.

Chẳng một ai trong số ông Chu Khải Tú, Chu Tử Khiêm hay Kỳ Thiện kể với Chu Toán về cuộc xung đột hôm trước, vì thế ban đầu Chu Toán không hiểu gì cả. Lại nói, chuyên Chu Toán và Long Hung quen biết nhau phải quay ngược về thời điểm lớp Mười hai. Chu Yến Đình nghe Chu Toán hát hay, cố gắng rủ anh đến quán bar của người quen hát thử. Cô ta cảm thấy Chu Toán có thiên phú về âm nhạc, không nên để mai một. Nếu anh có

thể đến hát ở quán bar, đối với Chu Toán luôn muốn thoát khỏi quỹ đạo ba mẹ sắp xếp cũng là chuyện tốt, lại càng cùng chung chí hướng với cô ta định thi vào trường nghệ thuật.

Hôm đó Chu Toán đang buồn chán bèn theo Chu Yến Đình đến quán bar kia. Tên của quán bar sến súa đến mức Chu Toán phát ón, gì mà "Dinh Thự Hoàng Gia", bên trong trang hoàng lộng lẫy, kinh doanh khá tốt. Chu Toán và Chu Yến Đình gặp bạn cũ trong đoàn xiếc của cô ta đang làm quản lý ở đây, mọi người trò chuyện vài câu rồi ngồi xem đội chuyển giới được mời từ Thái Lan sang biểu diễn trên sân khấu. Giữa chừng Chu Toán đi vệ sinh, vừa khéo gặp được ông chủ quán bar Long Hung đến giám sát tình hình.

Long Hung lớn hơn Chu Toán vài tuổi, đang độ coi trời bằng vung, lại không thiếu tiền nên mở mấy quán bar, suốt ngày chơi bời với đủ hạng người, cực kỳ phóng túng buông thả. Gã thích bài bạc, rượu chè, gái gú, dĩ nhiên cũng ngó nghiêng đến mấy chàng trai tuấn tú. Lúc đó gã đã uống rượu chuẩn choáng, mắt say lơ lơ, liền để ý đến Chu Toán đang đi vệ sinh bên cạnh.

Chu Toán đang kéo khóa quần, phát hiện gã say ở bồn bên cạnh đang nhìn mình hau háu, tự nhiên cũng bực bội. Từ bé anh đã không sợ ai, vì thế thong thả đi vệ sinh xong bèn lờm đối phương: "Mới chui từ trường khuyết tật ra hả? Đi tiểu không biết, cần anh mà cầm tay dạy không?"

Long Hung nhân cơ hội đùa bỡn, cười tít mắt: "Đến đây đi!"

Chu Toán rũ mắt nhìn gã rồi cười nhạt: "Hôm nay không đeo kính, anh sợ không tìm ra!"

Dáng vóc Long Hung rắn rỏi, nhưng Chu Toán lại cao hơn gã một cái đầu mà cũng không gầy yếu. Long Hung tự biết làm càn xông tới chưa chắc đã chiếm thế thượng phong, mà kéo đàn em chơi trò hội đồng thì vừa mất

hứng lại vừa không phải phong cách của gã. Thế là gã đành tạm bỏ qua, theo đuổi Chu Toán ra đại sảnh, được quản lý giới thiệu mới biết Chu Toán đến hát thử. Tin tức này càng khiến gã thấy hứng thú dào dạt.

Quản lý cho rằng hình tượng của Chu Toán có ưu thế lớn, chỉ cần anh hát khá là có thể ở lại. Tuy nhiên, chỉ chốc lát Chu Toán đã uể oải nhận ra Kỳ Thiện nói rất đúng, anh không thích hợp với giới này. Chẳng phải vì chủ quán bar nào cũng đậm tặc như Long Hung, mà vì bản thân anh không thích nhìn sắc mặt người khác, chịu hạ mình nhún nhường. Anh không thể chịu được một hạt cát vướng trong mi mắt, vì vậy đã quyết định không thể sống bằng nghề này. Trước khi đến đây anh đã tức giận đánh cược với mẹ và Kỳ Thiện, nhưng bây giờ ngay cả hát thử cũng không có hứng, mặc cho Chu Yến Đình khuyên nhủ, nhất quyết không chịu lên sân khấu.

Long Hung không để ý, liên tục rủ rê Chu Toán uống rượu, nào ngờ Chu Toán lại cực kỳ mâu thuẫn, đã đến chốn ăn chơi trác táng này lại không chịu nhấp một giọt rượu. Vừa đấm vừa xoa đều vô ích, Long Hung bắt đầu nổi giận, người bên cạnh gã lập tức tỏ vẻ khó chịu với Chu Toán. Chu Yến Đình phát giác không ổn, định kéo Chu Toán rời đi, nhưng bị Long Hung ngăn lại. Long Hung có tí hơi men, nhất quyết bắt Chu Toán chơi một trò chơi với mình: Nếu Chu Toán thua thì phải uống đàng hoàng, bắt anh uống bao nhiêu thì phải uống bấy nhiêu, còn nếu anh thắng thì muốn sao cũng được.

Chu Toán hất tay Chu Yến Đình ra, phóng ba trận phi tiêu với Long Hung, kết quả anh thắng. Long Hung giữ lời, Chu Toán rời Dinh Thự Hoàng Gia mà vẫn nguyên vẹn không mất một sợi tóc. Sau chuyện này, hai người lại trở nên thân thiết với nhau.

Long Hung sai quản lý quán bar nhờ Chu Yến Đình chuyển lời với Chu Toán rằng nếu anh có rảnh thì đến chơi, cuối cùng Chu Toán cũng dám đến thật. Ý nghĩ quái gở muốn làm thọt Chu Toán hôm đó vốn chỉ là ham muốn nhất thời, Long Hung vẫn thích nữ hơn, song thi thoảng cũng tìm

traí. Gã thấy Chu Toán có cá tính nên cũng quên luôn ý định kia, xưng huynh gọi đệ với anh.

Theo Chu Toán, tuy Long Hung là kẻ ti tiện nhưng cũng lên nổi quá mức bại hoại, vẫn có thể chơi với nhau được. Từ đó hai người làm bạn bè, Chu Toán gọi Long Hung là "anh Long", chẳng qua anh chưa bao giờ nhắc đến gia đình mình, và Long Hung cũng không thể nào ngờ anh có liên quan đến ông Chu Khải Tú.

Trước khi ra nước ngoài một thời gian, Chu Toán thường lêu lổng chơi bời với Long Hung. Có lần anh chụp được một chiếc mô tô cực ngẫu bên đường đúng với sở thích của Long Hung. Vậy là Chu Toán đến quán bar, mở ảnh trong thư viện trên điện thoại cho gã xem. Bản tính gã táy máy, xem xe xong lại tiện tay mở vài tấm ảnh trong điện thoại của Chu Toán, vô tình nhấn vào hai tấm ảnh của Kỳ Thiện. Một tấm là Kỳ Thiện đang ngần ngừ trong giờ Thể dục, động tác khác hẳn với mọi người, tấm còn lại là Kỳ Thiện đang cầm bút chì, nhăn nhó tìm cách giải bài toán khi ở nhà mình.

Hai tấm ảnh này đều do Chu Toán tiện tay chụp chơi chứ không hề có ý gì khác, vì anh cảm thấy khi ấy trông Kỳ Thiện rất ngốc nghếch đáng yêu. Rốt cuộc, chúng bị Long Hung coi như trò đùa và vắn hỏi. Gã cười nhạo Chu Toán rằng trông anh chẳng giống người có khẩu vị thanh đạm thế này, cô gái kia chỉ có dáng vẻ đoan trang thôi, nói thẳng thì chính là canh sông nước lã, mà tệ nhất là ngực phẳng.

Chu Toán không nói gì, đỏ mặt tía tai xóa ảnh đi. Anh không ngờ Long Hung lặn lộn quán bar nhiều năm, chẳng được bàn lĩnh nào ra hồn nhưng ưu điểm lớn nhất chính là gặp mặt một lần sẽ không quên. Hôm đó gã đến nhà ông Chu Khải Tú tặng đồ, vừa gặp Kỳ Thiện liền cảm thấy quen quen. Chỉ có điều lúc xem ảnh gã đã uống rượu, không nhớ rõ người thật và ảnh, chỉ biết mình chắc chắn đã gặp cô gái này song không nhớ nổi là từ khi nào. Kỳ Thiện càng tránh né, Long Hung càng muốn chứng thực, kết

quả bị Chu Tử Khiêm coi như yêu râu xanh, tự dưng phải hứng trọn một vết thương ở đầu, tính ra khá oan uổng.

Chu Toán và Long Hung cùng quay lại, quả nhiên ông Chu Khải Tú hỏi nguyên do sao họ biết nhau. Chu Toán đã sớm căn dặn Long Hung, chỉ bảo là quen trong đội bóng đá. Kỳ Thiện không tin, vừa nhìn đã biết hai người này quen nhau ở chốn ăn chơi, sao họ không nói quen nhau lúc học trong thư viện luôn đi? Tuy nhiên điều khiến cô ghen lời chính là ông Chu Khải Tú lại tin lời nói dối ngớ ngẩn này.

Đã gặp nhau rồi, Chu Tử Khiêm cũng không né tránh. Anh ta chủ động nhận lỗi với Long Hung, nhưng vì căn nguyên của chuyện này cũng có tình có lý nên Long Hung khá hào phóng, xua tay bỏ qua: "Không đánh nhau thì không quen biết. Nếu là hiểu lầm thì đừng nhắc đến nữa." Sau đó chỉ quan tâm nói cười với Chu Toán.

Quan hệ xã giao của Long Hung phức tạp, tuy ông Chu Khải Tú vẫn phải qua lại vì công việc nhưng không thích cách hành xử của gã lắm, cũng không muốn Chu Toán kết giao với gã quá thân thiết. Có điều, hóa giải được hiềm khích trong quá khứ cũng khiến ông Chu Khải Tú nhẹ nhõm an tâm phần nào.

"Xin lỗi nhé em gái, anh phải giải thích một chút, anh tuyệt đối phải dè xòm gì đâu. Lần trước anh tưởng em là ... ối!" Long Hung vừa mở lời với Kỳ Thiện, còn chưa kịp dứt câu thì Chu Toán giẫm mạnh vào chân.

Kỳ Thiện thấy rõ hành động mờ ám của hai người thì càng bối rối. Cô cố kìm nén vẻ xa cách khi tiếp xúc với Long Hung, dè dặt hỏi: "Anh từng gặp tôi thật sao?"

"Cậu từng đến quán bar của anh ta chưa?" Chu Toán hỏi ngược lại Kỳ Thiện.

"Chưa mà." Kỳ Thiện thật thà trả lời.

"Vậy thì không phải rồi. Anh ta đã nói nhận lầm người mà câu còn cố hỏi, ngốc hủ!" Chu Toán tức giận gạt bỏ ý nghĩ tò mò của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện phần nộ, ngẩng đầu nhìn Long Hung vẫn còn đứng bên cạnh Chu Toán đang vất tay lên lưng ghế trò chuyện. Cô tự giác rời khỏi ghế, khách sáo nói với Long Hung: "Mời anh ngồi!" Rồi sau đó tự tìm chỗ trống khác, vô tình ngồi xuống cạnh Chu Tử Khiêm.

Long Hung quan sát vẻ mặt Chu Toán, cố tình hỏi: "Tôi nên ngồi hay không đây?"

"Phản, không ngồi thì đẹp!"

"Trút giận vào tôi làm gì chứ!" Mọi người đã vào bàn, chú ba của Chu Toán cũng ngồi chung bàn này, không khỏi kinh ngạc khi biết Chu Toán và Long Hung là bạn bè từ lâu. Ông Chu Khải Tú cầm ly lên và phát biểu, sau tiếng chạm ly vang lên, hội trường dần huyên náo. Rất nhanh sau đó có nhân viên lanh lẹ đến mời rượu bàn chủ tiệc, ông Chu Khải Tú trở thành mục tiêu của mọi người.

Ông lặn lội thương trường nhiều năm, tửu lượng khá cao, mấy năm gần đây đã suy nghĩ đến việc dưỡng sinh, sự nghiệp đã đi vào quỹ đạo vững vàng nên không còn muốn đánh liều sức khỏe, vì vậy uống rất hạn chế. Hôm nay tâm trạng ông thư thái, hiếm khi cao hứng thế này, người đến mời rượu lại toàn là cấp dưới lâu năm biết nói những điều ông thích nghe, vì thế Chu Khải Tú cũng không khách sáo nữa, uống với từng người một. Đám người kia càng hăng hái, rồi rít vây quanh ông như xa luân chiến, oanh tạc một vòng, cho dù ông đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng khó lòng đối phó .

Trước đây Chu Tử Khiêm chưa từng tham gia các bữa tiệc xã giao nên chỉ ngồi bên cạnh xem mọi người vây quanh ông Chu Khải Tú thành tầng tầng lớp lớp chuốc rượu. Nhớ tới chuyện ông nhiều lần nhắc năm xưa bị bệnh dạ dày, vẻ mặt anh ta càng thêm lo lắng.

Chú ba thừa dịp gõ đầu Chu Tử Khiêm, nhắc nhở: "Đừng ngồi thừ ra như khúc gỗ nữa, làm con trai thế nào vậy? Ba con đã uống nhiều thế, con còn không đi giúp à?"

Chú ba luôn đối xử tốt với Chu Tử Khiêm, Chu Tử Khiêm biết ông ta có lòng tốt nhắc nhở mình nắm bắt cơ hội thể hiện trước mặt ông Chu Khải Tú. Song Chu Tử Khiêm không muốn giành hết nổi bật mà chỉ lo lắng chú hai nhất thời cao hứng, lại ảnh hưởng đến sức khỏe mà thôi.

Phó giám đốc phòng Marketing đứng trước mặt ông Chu Khải Tú là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, dáng vóc cao ráo nuột nà, gương mặt xinh đẹp, khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn nhạt, nhưng khó che được dáng vẻ thướt tha. Cô ta rất dẻo miệng, hành xử cũng thoải mái tự nhiên, mỉm cười tươi tắn dụ dỗ Chu Khải Tú uống hai ly với mình. Ông Chu Khải Tú, luôn ưu ái phái nữ, huống chi đối phương lại là cánh tay đắc lực của mình nên càng phải nể mặt hơn. Rượu vừa xuống bụng thì bên kia lại đưa ly tới. Tất nhiên lý do vô cùng chính đáng ngoại trừ bày tỏ lòng biết ơn đã giúp đỡ trong công việc, cô ta còn thể hiện tình cảm ái mộ của cấp dưới trước phong thái của ông. Người biết chuyện xung quanh đều không để lỡ thời cơ, nhất quyết muốn ông chủ phải đón nhận tấm chân tình này. Ông Chu Khải Tú cười lắc đầu, uống không được mà không uống cũng chẳng xong.

Đúng lúc này một bàn tay từ phía sau đưa đến nhận lấy ly của ông Chu Khải Tú.

"Chú hai tôi xin nhận tâm ý này, còn rượu thì để tôi uống thay chú." Giọng Chu Tử Khiêm không lớn nhưng bình tĩnh rõ ràng. Không đợi mọi người phản ứng, anh ta đã uống một hơi cạn sạch. Người có mặt đều biết cậu thanh niên này là cháu ruột của ông, không ai dám nói gì mà chỉ vỗ tay khen ngợi hậu sinh khá úy. Còn có nhân viên nữ trêu chọc vài câu, khen nhà Tổng giám đốc Chu gen tốt, bản thân ông đã khiến phụ nữ cả công ty liêu xiêu, vậy mà con trai lẫn cháu trai đều là "sát thủ tình trường" từ nhỏ.

Hành động này đã trở thành tiền lệ, về sau chuyện chuốc rượu càng dễ dàng hơn. Hễ có người đến mời rượu là ông Chu Khải Tú lại từ chối, nếu đối phương cố chấp thì tự Chu Tử Khiếm phía sau sẽ ra mắt uống thay ông. Ai ai cũng thấy ánh mắt ông Chu Khải Tú nhìn Chu Tử Khiếm ánh vẻ vui mừng, bất giác càng để ý Chu Tử Khiếm nhiều hơn. Dù khen tặng hay cười đùa, vẻ mặt anh ta vẫn bình thản, chỉ lo uống rượu thay chú hai, mọi việc khác đều coi như không liên quan đến mình.

Long Hung tự rót cho mình một ly, sáp lại nói với Chu Toán đang cầm cúi tập trung uống canh: "Này, cậu đường đường chính chính là con trai chú ấy, sao không ra uống vài ly thay ông già mình mà cứ để người khác chiếm danh thế."

Chu Toán ung dung đáp: "Tôi không biết uống rượu."

Long Hung bất đắc dĩ: "Được , coi như cậu ngon. Không uống thì thôi, xem như anh đây chưa nói gì."

Bên kia bàn ăn, Kỳ Thiện tò mò nhìn Chu Tử Khiếm uống rượu thay ông Chu Khải Tú. Cô chưa từng thấy anh ta uống rượu bao giờ, ban đầu còn sợ anh ta không chống chịu được, song bây giờ anh ta uống vài ly vẫn bình thường, sống lưng vẫn thẳng tắp, ngay cả ánh mắt cũng tinh táo. Chỉ khi được phái nữ cười duyên chọc ghẹo vài câu khi mời rượu, mặc dù sắc mặt Chu Tử Khiếm vẫn điềm nhiên nhưng đáy mắt lại thoáng qua chút xấu hổ và kích động dễ dàng bị Kỳ Thiện phát hiện, và cả cổ anh cũng hơi ửng đỏ. Dù bề ngoài Chu Tử Khiếm tỏ ra chững chạc thận trọng cỡ nào thì thực tế anh ta vẫn chỉ là một cậu thanh niên không lớn hơn Kỳ Thiện bao nhiêu. Cô thầm nghĩ, da ngăm đen cũng tiện, nếu không, bị người ta phát hiện đỏ mặt thì không giả bộ nghiêm trang được nữa

Kỳ Thiện lại nhàm chán lén uống một chút rượu trước mặt mình, ngoại trừ vị cay ra thì không nắm được mùi vị gì khác, cô thật lòng bội phục Chu Tử Khiếm tửu lượng cao. Cô không biết Chu Tử Khiếm lớn lên ở

thôn quê, bản dân tộc bên cạnh có nhiều nhà chuyên ngâm rượu, bất kể người già hay trẻ con đều coi rượu như nhân vật chính trong các dịp lễ tết. Loại rượu tự ngâm này uống thanh nhưng rất mạnh, cách chuốc say người cũng ngắt ngắt, giống như bài sơn ca đêm xuân bên bờ suối, như ánh mắt thiếu nữ quần đầy nữ trang bạc trên tóc. Hồi còn bé, nhà bạn thân của Chu Tử Khiếm quanh năm bày biện mấy vại rượu, khi ấy anh ta bốc đồng, thường lén uống rồi say, lại lặng lẽ tỉnh dậy. Mấy ly rượu này không ảnh hưởng lớn đến Chu Tử Khiếm, chẳng qua uống nhanh quá nên men rượu xộc lên khiến anh ta cau mày.

Tranh thủ lúc ông Chu Khải Tú đang nói chuyện với người khác, Chu Tử Khiếm quay đầu lại. Kỳ Thiện vô tình bắt gặp ánh mắt Chu Tử Khiếm đang tìm kiếm gì đó nên kịp thời tiện tay đặt cốc trà cạnh tay anh ta. Chu Tử Khiếm lau mồ hôi, cốc trà làm dịu đi men rượu. Vì xung quanh quá đông người nên anh ta không thể cảm ơn Kỳ Thiện, chỉ nhoèn miệng cười với cô, Kỳ Thiện cũng hiểu ý cười lại.

Long Hung lại vội vàng thêm dầu vào lửa với Chu Toán: "Con bé ngược phăng kia... À không phải, cô bé kia có quan hệ gì với bọn cậu? Ông già cậu bảo cô ấy là cháu gái, trong điện thoại cậu lại có hình người ta, nhưng dẫn đến quán bar lại là một người khác. Không phải cô ấy thân với cậu lắm à? Nghe nói cùng lớn lên từ thuở năm nôi, lẽ ra hai cô cậu phải gọi là 'thanh mai trúc mã' gì đấy, nhưng sao tôi thấy quan hệ của cô ấy và thằng nhóc kia cũng khá thân, còn ra mặt đánh nhau thay cô ấy. Tôi khó hiểu quá, cậu giải thích xem."

"Tôi cần phải giải thích với anh sao?" Chu Toán vẫn cầm thìa ăn canh, "Lo nhiều việc thế làm gì? Ai thích sao thì kệ!"

Sĩ diện thiệt thân!" Long Hung thừa hiểu tâm tư Chu Toán, vẫn cợt nhả, "Đừng trách anh không nhắc nhở cậu, ra tay trước giành được phần thắng, đạo lý luôn đúng trong mọi trường hợp. Cứ do dự rồi chả có phân để ăn đâu!"

Chu Toán chỉ tập trung ăn, vừa chạm đũa vào đĩa gan ngỗng thì đột ngột rút tay lại, mắng gã: "Anh còn có thể tởm hơn nữa không... Anh nói ai là phân? Phân còn không thối bằng miệng anh đấy."

Bên chỗ Chu Khải Tú yên tĩnh chốc lát, chú ba cũng ra mặt khuyên mấy người mời rượu đừng o ép, để ông Chu Khải Tú nghỉ ngơi chốc lát và ăn chút gì đó trước. Ông Chu Khải Tú được ngồi xuống, xoa huyết thái dương, cười cảm thán: "Không chịu già cũng không được, uống có chút mà chóng mặt. May mà có Tử Khiêm ở đây." Rồi quay sang nói với Chu Tử Khiêm, "Con cũng ăn chút gì đi."

"Con vẫn ổn ạ." Chu Tử Khiêm đáp lời.

Chú ba cười khen: "Thằng bé này hiền quá, chẳng dám nói thừa một câu."

"Tôi biết nó là đứa bé ngoan" Ông Chu Khải Tú vừa nói xong lại ra hiệu cho phục vụ rót đầy cốc trà cho Chu Tử Khiêm: "Uống chút trà nóng, lát nữa ai đến mời thì mặc kệ. con đừng uống nữa."

"Bây giờ anh mới biết xót Tử Khiêm à, đúng là còn không bằng Tiểu Thiện. Con bé đã rót trà cho Tử Khiêm từ lâu rồi."

Kỳ Thiện suýt ghen, chú ba thật là xấu xa. Cô chỉ tiện tay tốt bụng mà thôi, ông ta nói vậy thật không ổn.

"Tiểu Thiện, con còn chưa rót cho chú A Tú đấy" Ông Chu Khải Tú uống không ít, khuôn mặt anh tuần trăng treo ửng hồng, cũng cất lời trêu chọc Kỳ Thiện.

"Anh hai, anh còn sợ không uống được trà của Tiểu Thiện sao? Yên tâm đi, chuyện sớm muộn thôi." Chú ba lại đùa. Ông ta bỗng lóe lên suy nghĩ, lại cười khà khà ghé vào tai Chu Khải Tú: "Em lại nhớ đến một việc. Trước đây thấy A Toán không có ý này, em còn lăm bằm miễn cưỡng

không có hạnh phúc, nghi ngờ Vương đại tiên chỉ nói Tiểu Thiện sẽ gả vào nhà họ Chu chúng ta, làm con dâu của anh. Tử Khiêm cũng họ Chu, nó cũng là con anh... Lẽ nào..."

"Tôi thấy chú uống nhiều rồi!" Ông Chu Khải Tú từ tốn ngắt lời em trai mình.

"Ở đây đâu có người ngoài." Chú ba cười rồi không nói thêm gì nữa. Thế nhưng lời ông nói đã sớm lọt vào tai mọi người, Kỳ Thiện ngại ngùng buông đũa xuống: "Chú ba , chú nói gì thế ạ."

"Chú ba con hay nói đùa, con đừng để bụng." Ông Chu Khải Tú trấn an.

Chu Tử Khiêm làm như không nghe thấy, Long Hung không rõ đầu đuôi, nghe mà ù ù cạc cạc, vô thức liếc sang Chu Toán.

Chu Toán không hề phản ứng, cúi đầu cầm đũa gắp hạt sen trong bát, thần thờ không biết đang nghĩ gì, dần dà đầu đũa kia cũng chậm lại. Long Hung định hỏi Chu Toán ăn cơm xong có đi đâu chơi không, chợt vô tình phát hiện mu bàn tay cầm đũa của Chu Toán đã hằn gân xanh.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 21(1): Lửa Nồng Và Dao Sắt

Chu Toán và Long Hung rời tiệc trước. Ông Chu Khải Tú còn trò chuyện với mấy nhân viên đặc lực, có lẽ tiệc tan còn tiết mục hứng thú khác. Chu Toán không giống Chu Tử Khiêm luôn kiên dè, lẻo đẻo theo sau ông Chu Khải Tú. Đối với việc uống rượu này, anh đồng ý với quan điểm của bà Phùng Gia Nam mẹ anh, "Ai muốn uống thì tự chịu!" Ở vị trí như ba anh, nếu không ảnh hưởng đến sự tồn vong của công ty thì không cần thiết phải tiếp rượu. Khó từ chối thịnh tình của người khác, không biết thăng thừng cự tuyệt, không biết dùng mảnh lời trao đổi thì cứ việc chịu say đi!

Chu Toán tựa vào ghế dựa trên bờ cát của khách sạn, hai tay gối sau đầu, ngấn ngờ ngấm sắc trời từ xanh lơ chuyển thành rắng đỏ, sau đó lại thành màu tro xám xịt sau những trận lửa cháy. Long Hung có lòng ngồi với anh những mười phút, sau cùng gã cũng thật sự không chịu được dáng vẻ lạng thình tảng già ngồi thiền ngồi thiền của Chu Toán, quyết định bỏ anh lại, xuống biển theo đuổi một người đẹp yêu kiều thướt tha. Chu Toán vốn gạt mấy thứ ngổn ngang trong đầu sang một bên, đi ra nói bắt chuyện với mấy cô nàng xinh xắn, tung nước nhảy sóng gì đó. Thế nhưng anh không có cách nào làm được, luôn thấy tay chân bủn rủn, nửa thân trên lạnh ngắt, nửa dưới lại nóng hực, hoảng sợ phát hiện mọi phương cách tự cứu nào cũng vô ích, anh không sao xoa dịu tâm trạng lại được.

Trước kia thường nghe người ta nói "sợ đến sồn ra quần", Chu Toán còn tưởng là lời đùa khoa trương mà thôi. Lần này anh tự mình cảm nhận, lúc nghe chú ba nói, đầu óc anh như nổ tung, khi hoàn hồn lại bụng anh vẫn còn cảm giác co thắt tựa như bị giáng đòn cảnh tỉnh, sau đó lục phủ ngũ

tặng như bị người ta siết chặt. Nỗi sợ hãi này anh từng trải nghiệm một lần lúc năm tuổi đi xem phim "Mặt nạ" do Liên đoàn văn học và nghệ thuật Trung Quốc tổ chức cùng ông Kỳ Định. Mỗi lần đến hội gay cần anh đều nhắm mắt lại, nghe thấy Kỳ Thiện khẽ hét bên cạnh, cô giơ tay che mặt nhưng vẫn nhìn qua kẽ tay. Chu Toán ấn đầu cô xuống, trong khoảnh khắc hé mí mắt, anh hay thấy khuôn mặt ác quỷ dữ tợn hiện lên. Từ đó anh bắt đầu biết hãi là gì. Sau này trưởng thành, Chu Toán nhất quyết chống đối lại chính mình, càng sợ tối thì anh càng xông vào nơi không có đường, càng sợ ma anh càng không cho mình tin vào tà ma, dần dần trở thành người không sợ trời sợ đất. Thật ra thì nỗi sợ hãi lớn nhất xưa nay chính là sự tồn tại của thứ mình đã biết. Hôm nay anh thừa nhận mình yếu đuối, bởi vì có một khả năng anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn bỗng rung lên, Chu Toán quay cần cổ cứng đờ sang xem, là Kỳ Thiện gọi đến. Lúc chuông vang lên lần thứ hai anh mới hạ quyết tâm bắt máy.

"Chu Toán, cậu có thấy tôi bỏ kính bơi vào hành lý không?" Bên kia truyền đến tiếng Kỳ Thiện lục lọi vali, vừa tìm vừa lẩm bẩm, "Kỳ lạ, sao tìm mãi không thấy thế này."

Chu Toán đè giọng: "Cậu quấn nó trong khăn lau đầu, tối qua cậu bảo làm vậy sẽ tiết kiệm vali."

"Phải nhỉ, à, tìm được rồi." Giọng Kỳ Thiện vui mừng, tiếp theo lại hỏi, "Cậu đang ở đâu? Tôi định đến bể bơi bốn mùa bơi một lát, cậu có đến không?"

Kỳ Thiện biết bơi là do Chu Toán dạy hồi cấp Hai. Bà Thấm Hiểu Tinh cho rằng bơi lội là một kỹ năng sinh tồn, vốn định thuê một huấn luyện viên dạy bơi cho Kỳ Thiện, song khi nghĩ lại A Toán bơi giỏi vậy, chi bằng để anh dạy cho cô còn hơn. Sự thật chứng minh, đây không phải ý kiến hay, Chu Toán luôn vừa làm mẫu vừa bơi móc Kỳ Thiện không chuẩn,

mắng vô số lần làm Kỳ Thiện cụt hứng. Thế nên bây giờ kỹ thuật bơi của cô chỉ nửa vời, rất sợ phải ra bể sâu hơn một mét rưỡi, vì vậy lần nào đi bơi cũng đều rủ Chu Toán đi cùng. Có anh bên cạnh, ít ra cô không phải lo chết chìm.

"Bể bơi bốn mùa á, sao cậu không ra luôn bể bơi thiếu nhi đi?" Chu Toán dứt lời, Kỳ Thiện im lìm, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cô đang lờm nguýt. Trầm mặc chốc lát, anh lại nói,

"Tôi đang ở bên bờ cát gần biển, cậu cứ đi men theo con đường ở nhà hàng là đến."

Trước khi trời tối hẳn, Kỳ Thiện tìm được chỗ của Chu Toán. Cô ngồi xuống chiếc ghế dựa khác, mặc áo bơi một mảnh kín đáo màu đen, bên ngoài còn mặc áo khoác mỏng.

"Chạy đến đây cho muỗi đốt à?"

Chu Toán ngồi dậy, thờ ơ hỏi: "Chu Tử Khiêm đâu?"

Kỳ Thiện vỗ một cái lên bắp chân, đánh con muỗi đang lớn vờn quanh mình. Câu hỏi của Chu Toán hơi khó hiểu, Chu Tử Khiêm có việc của anh ta, cô dùng bữa xong thì về phòng, làm sao biết Chu Tử Khiêm đi đâu.

Chu Toán cúi đầu, yên lặng quan sát Kỳ Thiện đang chiến đấu với muỗi. Có lẽ do định đội mũ bơi, tóc cô vẫn hờ sau gáy, khoe cần cổ thon thả lòa xòa vài sợi tóc. Áo khoác màu trắng mỏng tang, cổ áo rộng, cô chỉ khẽ cong lưng đã lộ ra áo bơi màu đen bên trong. Nơi cần che đều che kín, chỉ có rãnh ngực nhàn nhạt và vòng eo mảnh khảnh thấp thoáng. Áo khoác trùm qua hông, đôi chân Kỳ Thiện lộ bên ngoài. Đó là nơi đẹp nhất trên người cô, đường nét cân đối, thẳng dài miên man, không có tí vết, mắt cá chân và ngón chân đều xinh xắn, áo bơi màu đen làm tôn lên làn da trắng ngần chói mắt. Chu Toán thầm nghĩ, anh ngồi đây lâu như vậy vẫn chẳng thấy con muỗi nào đến quấy rầy, nếu anh là muỗi thì cũng sẽ kén ăn thôi.

Chu Toán quên mất đã bao lâu mình chưa quan sát Kỳ Thiện tỉ mỉ. Anh biết Kỳ Thiện khá xinh, nhưng ngoài miệng anh luôn nói năng chua ngoa, khiến cô thiếu tự tin về cơ thể mình. Cô không phải là kiểu con gái thường được người ta thường nhớ, nhưng một khi đã tư tưởng sẽ đau đầu không quên. Với Chu Toán, Kỳ Thiện giống như chiếc giường nhà anh hoặc là trứng gà mẹ rán, anh sẽ không treo trên bờ môi, nhưng sẽ luôn luôn nhớ đến, thỉnh thoảng còn giễu cợt vài câu; có điều, nếu ai đó dám chê bai dù chỉ nửa câu, anh sẽ khó chịu vô cùng. Đối với anh, đó là một phần bình thường đến mức không thể bình thường hơn trong cuộc sống, nhưng lại thờ ơ và riêng tư nhất. Anh mắng cô, chê cô, trêu cô, chọc cô khóc, lấy lòng cô, đẩy cô ra xa rồi lại đi tìm cô... đều không liên quan gì đến người khác. Anh cực kỳ chắc chắn cô thuộc về ai, cô là của anh, chỉ là của anh, của mình anh thôi!

Trước đây anh không hề để ý đến chuyện người khác phải lấy lòng Kỳ Thiện, giống như việc Trương Hàng theo đuổi cô vậy, anh hoàn toàn bình thường. Suy nghĩ này tương tự với việc Hoàng Dung tự tin nắm chắc Quách Tĩnh. Người khác thèm cô tốt thì anh sẽ có chút đặc ý nho nhỏ, thầm nghĩ họ cũng có mắt nhìn. Kỳ Thiện là thứ không ai có thể cướp khỏi tay anh. Từ bé họ đã sống cùng nhau, chỉ hận không chung một dây rốn, vì vậy Chu Toán chưa bao giờ sợ phải mất cô. Đến hôm nay, mấy lời trêu chọc bậy bạ của chú ba đã chọc trúng chỗ chí mạng của anh, khiến lớp bảo vệ tự thôi miên bản thân của anh đột nhiên nứt vỡ. Như thế có người nào đó đang giống chuông bên tai anh hết lần này đến lần khác nhắc nhở rằng, hóa ra Chu Tử Khiêm cũng họ Chu, ba anh không chỉ có một đứa con trai. Vậy cũng có nghĩa số mệnh đã định Tiểu Thiện cũng có thể thuộc về Chu Tử Khiêm. Xem đi, anh đã sợ đến mức ngay những chuyện quái lực loạn thần bấy lâu nay mình không hề tin tưởng nhất cũng trở thành logic đanh thép.

Khi này tim của Chu Toán vẫn còn đập thồm thồm chơi vơi, giờ khắc này Kỳ Thiện ngồi ở nơi anh đưa tay là vớ tới, thần trí anh từ từ quay trở lại, suy nghĩ rối loạn cũng dần định được phương hướng. Chỉ cần anh còn một

hơi tàn, Chu Tử Khiếm cứ mơ đi! Không đúng, Chu Toán lặng lẽ sửa câu nói này lại, cho dù anh không còn hơi thở thì cũng không đến lượt người khác có được Kỳ Thiện.

"Vậy chúng ta đi đâu bơi?" Kỳ Thiện thật sự không chịu được muối, đau khổ hỏi. Cô không nhất định phải đi bơi, chẳng qua đã đến biển, lại thay áo bơi rồi, không xuống nước thì kỳ lạ quá.

"Bơi trong bể thì có gì vui, muốn bơi thì ra biển bơi."

"Ra biển sao?" Lúc Kỳ Thiện còn đang do dự thì Chu Toán đã đi được vài bước, thúc giục: "Mau lên, cứ lẽ mà mãi là sóng lớn đấy."

Kỳ Thiện đành đi theo, bước thấp bước cao giẫm trên bờ cát.

"Còn mang giày làm gì!" Chu Toán chau mày, quay đầu ngồi xuống bên cạnh Kỳ Thiện, tức khắc cởi phăng đôi sandal của cô, cầm chung với dép kẹp của anh suốt quãng đường: "Đi thôi, cẩn thận giẫm phải vỏ ốc."

"À!"

"À cái gì mà à, đi thôi!" Chu Toán hơi lúng túng đẩy nhẹ lưng Kỳ Thiện, cô lại vừa định "à" lên thì lời đến bờ môi lại với nuốt vào. Cô ngỡ Chu Toán bên cạnh có gì đó rất lạ. Lúc cô tìm đến chỗ anh, anh đang một mình ngăn người trên ghế, khi đó cô đã nhận ra tâm trạng anh không ổn, sắc mặt tái nhợt như người bệnh nặng. Nhưng thái độ Chu Toán đối với cô, ánh mắt nhìn cô lại... Kỳ Thiện không biết tả ra sao, gần như có thể hình dung là "dịu dàng đến lạ".

Chu Toán "dịu dàng" hiện tại còn xé giày giúp cô! Cánh tay Kỳ Thiện dần dần sờn gai ốc, lẽ nào anh bị kích thích gì chẳng? Cô len lén liếc sang Chu Toán, phát hiện anh đang nhìn mình, cảm giác bất an này càng thêm mãnh liệt, gượng gạo đến từng lỗ chân lông.

Chu Toán phát hiện khuôn mặt phụng phịu của Kỳ Thiện có vẻ cảnh giác, trước kia anh hư hỏng lắm sao? Chu Toán bàn toét cười với cô: "Khi này tôi định hỏi, cậu mặc áo bơi của mẹ cậu hả?"

"Không phải, tự tôi mua..." Lúc này Kỳ Thiện mới kịp hiểu ra anh đang giễu cợt cô, thức thời ngậm miệng.

"Biết che giấu khuyết điểm cũng tốt!" Chu Toán huýt sáo với hai cô gái trẻ chạy đến đối diện, trêu đùa vài câu làm do phương cười vui vẻ.

Trời đã tối mịt, nước biển hiện ra màu xanh mực, nường theo ánh đèn quán bar và thuyền bè trên biển xa xa có thể thấy từng con sóng trắng ập về phía họ. Dưới biển đã không còn mấy người bơi lội, dọc đường họ đi gặp rất nhiều người đang lên bờ.

"Chúng ta định xuống biển tắm thật hả?" Kỳ Thiện giẫm lên mặt cát chắc chắn và âm ướm, lo lắng hỏi.

"Dĩ nhiên, như vậy mới có thể nâng cao trình độ bơi lội của cậu." Chu Toán cười nói, "Cùng lắm uống mấy ngụm nước, sẽ không bị sóng cuốn đâu."

Anh giả bộ toan cởi áo phông trắng, Kỳ Thiện nhanh chóng giữ chặt vạt áo anh, năn nỉ: "Hay là thôi nhé?"

"Lề mề quá!" Chu Toán không chịu, "Vậy cậu muốn sao? Đi theo ba tôi hát karaoke hay trở về phòng ngủ? Tôi không mang theo tiền để ngồi bar bãi biển đâu."

"Tôi mang, tôi có mang!" Kỳ Thiện như được đại xá phe phẩy chiếc ví nhỏ: "Không đủ tiền thì ghi vào sổ phòng được. Chúng ta đến quán bar bãi biển đi, nơi đó đẹp hơn."

Quán bar bãi biển của khách sạn là một căn nhà kính trong suốt, mái lợp lá cọ, ghế đều là xích đu hình quả trứng bằng mây tre, thả mình vào đó có thể buông hai chân ngồi lắc lư, nghe giọng hát của các ca sĩ Đông Nam Á, phóng mắt trông ra đại dương không ngủ và những đốm lửa trên bờ cát xa xa. Kỳ Thiện cầm quyển menu rượu thật dày chăm chú xem, Chu Toán hỏi phục vụ: "Ở chỗ anh có gì đặc biệt?"

"Quán chúng tôi có bia đen Đức và cocktail đều rất ngon, anh chị có thể thử xem." Phục vụ nhẹ nhàng đáp.

Chu Toán nhìn sang Kỳ Thiện: "Đáng tiếc cô ấy không uống rượu được." Lại rút lấy thực đơn trong tay cô, "Có gì hay đâu mà xem."

"Tôi chưa xem xong mà!" Kỳ Thiện thất vọng lăm lăm. Cô đang nghiên cứu các loại cocktail. Rốt cuộc sao người ta pha chế được ra những loại nước đầy màu sắc hấp dẫn trong những ly thủy tinh kia, ngay cả tên cũng thật hoa mỹ như là "Gió biển bóng dừa", "Quý cô hồng phấn"... Không biết hương vị có mê người như bề ngoài của chúng hay không.

Đúng vậy, đáng tiếc là cô không biết uống rượu. "Xem chi tổ lãng phí thời gian thôi. Cậu uống nước chanh hay nước dừa?" Chu Toán trả thực đơn lại cho phục vụ.

Kỳ Thiện ấm ức: "Tôi có bảo là muốn uống nước trái cây đâu. Chu Toán, uống cocktail sẽ không say phải không?"

"Đó là cocktail, cậu cho là rượu xái Bắc Kinh à? Đâu dễ say như uống rượu." Chu Toán chế giễu, "Có điều nồng độ cồn thấp đến mấy cũng không thể cho cậu uống, lỡ cậu về kể cho ba mẹ cậu nghe, họ xé xác tôi mất!"

"Tôi đâu còn là trẻ con... Hay là, tôi thử một chút nhé, uống không được thì thôi?" Kỳ Thiện hỏi dò, cặp mắt sáng rỡ.

Đúng như Chu Toán đã đoán, dưới vẻ ngoài hiền lành nết na của Kỳ Thiện là tâm hồn của lão thần phong kiến. Cô thanh tâm quả dục là vì không có cơ hội tiếp xúc những thứ cám dỗ khiến người ta mê mẩn. Cô luôn hứng thú với mọi chuyện, giống như khi cô nhìn anh hút thuốc, sẽ bất giác quên mất những lời định khuyên bảo anh, còn muốn hút thử một hơi rồi lại một hơi nữa. Chu Toán đã cai thuốc từ lâu, bà Phùng Gia Nam còn tưởng do Kỳ Thiện thuyết phục được anh, chẳng ngờ là vì Chu Toán kinh hoàng khi thấy dáng vẻ phun mây nhả khói của Kỳ Thiện nên bản thân không dám hút nữa. Nếu họ thật sự bên nhau cả đời, Chu Toán cho rằng mình mới chính là người quản thúc không cho cô sa đọa vào con đường trụy lạc."

"Muốn uống thật hả?" Chu Toán và vệt hỏi. Kỳ Thiện cười nịnh nọt: "Cậu uống thì tôi uống."

Chu Toán đấu tranh nội tâm một chút, mới căn răng nói với phục vụ: "Một ly Mojito hương thảo, một ly Long Island Ice Tea."

Không lâu sau, trong ánh mắt mong đợi của Kỳ Thiện, phục vụ bưng nước đến, khom lưng đặt ly Long Island Ice Tea trước mặt Chu Toán, song anh lại cười nhạt: "Nhầm rồi , Mojito hương thảo mới là của tôi."

"Có gì khác nhau sao?" Kỳ Thiện thắc mắc.

Chu Toán uống một ngụm trước, chờ phục vụ rời đi mới giải đáp: "Cũng na ná, không có gì khác nhau." Anh nhấp nhẹ một ngụm trước, đưa tay lên môi, kín đáo để ý phản ứng của Kỳ Thiện.

Ngụm đầu tiên Kỳ Thiện uống cực kỳ cẩn thận, trong ánh mắt thấp thỏm chăm chú của Chu Toán, hàng may chau lại của cô từ từ giãn ra.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 21(2): Lửa Nồng Và Dao Sắt

"Sao hả?"

"Ngọt. Rốt cuộc đây là rượu hay là trà?"

Chu Toán thoải mái tựa vào lưng ghế cười: "Thích là được rồi."

Mặc dù sở thích của họ không giống nhau lắm, nhưng hai người chưa bao giờ thiếu đề tài. Cả hai cứ thế nói lan man từ bơi lội đến chơi game, lại cảm râm hồi bé ông Kỳ Định luôn quên nấu cơm cho họ rồi đến "gian tình" của bà Phùng Gia Nam và bạn trai trẻ. Ly cocktail Long Island của Kỳ Thiện đã sắp cạn. Chu Toán tinh mắt bảo phục vụ nhanh chóng lấy thêm một ly nữa. Đến lúc Chu Toán thủ thỉ kể lại lý do mình và Long Hưng quen biết cho Kỳ Thiện nghe, cô đã uống hết hai ly Long Island Ice Tea, và ly Bloody Mary mới lên chỉ còn lại một nửa.

"Cậu gan thật, lờ như... anh Long chơi phi tiêu giỏi hơn cậu thì cậu thế thảm rồi!" Kỳ Thiện nhắc đến cái tên của "anh Long" vẫn thấy hơi ngượng ngùng. Cô biết rõ hiện tại Chu Toán đã yên lành ngồi trước mặt mình, nhưng vừa nghĩ đến việc anh dám đánh cược với một gã nguy hiểm lòng vẫn sợ hãi, "Cậu có từng nghĩ thua thì làm thế nào không?"

"Thua thì nghĩ cách chuồn thôi!" Chu Toán bình thản đáp.

"Vậy sau khi chiến thắng, cậu đã bắt anh Long làm gì?" Kỳ Thiện biết con người Chu Toán chuyện không đâu còn sinh sự được, cơ hội tuyệt vời như vậy bày ra trước mắt, làm sao anh chỉ cần thoát thân cho xong việc?

Đáy mắt Chu Toán đong đầy ý cười: "Cậu uống hết ly này, tôi sẽ nói cậu biết."

"Mojito của cậu dở lắm à? Giờ vẫn còn kia." Kỳ Thiện phát hiện ra điều mờ ám, xụ mặt, "Không uống nữa, chúng ta đi về thôi."

Chu Toán á khẩu, dáng vẻ Kỳ Thiện rất nghiêm túc. Anh khổ sở uống hết nửa ly Mojito, may mà nước đá tan ra, Mojito vốn nồng độ thấp nên càng nhạt hơn.

"Tốt! Đến lượt tôi gọi cho cậu thêm một ly rồi!" Kỳ Thiện vui sướng vỗ tay, rốt cuộc cô đã có cơ hội được xem cuốn thực đơn "hấp dẫn tuyệt vời" kia rồi. Hai ly Long Island Ice Tea và hơn nửa ly Bloody Mary chỉ khiến cô sôi nổi hơn bình thường một chút thôi. Gió biển thổi tung vạt áo khoác, dịu dàng vuốt ve thân thể cô, máu dưới da thịt chạy giật giật vô cùng thích thú. Tất cả đều khiến cô vui vẻ, bất kể là cocktail ngọt hay là Chu Toán chu đáo lạ thường.

"Tự tôi gọi, tự tôi gọi!" Chu Toán hoảng hốt.

"Không được, tôi gọi cho cậu một ly thật đẹp... Loại này đi, rainbow shooter!" Kỳ Thiện mê mẩn, "Vừa nhìn đã thấy ngon rồi."

Khách trong quán bar đều ngồi im, động tác của bartender cùng chậm chậm lại. Chu Toán vừa uống ngụm đầu tiên của "rainbow shooter" đã biết ngay, so với thứ này, Mojito không khác gì nước ngọt vậy.

"Khó uống hả? Hay là đổi thành Long Island Ice Tea đi? Hay cậu uống Blood Mary của tôi nhé!" Kỳ Thiện ân cần hỏi.

"Vậy chúng ta cùng ly nào. Tôi uống hết, cậu uống nhé!" Kỳ Thiện nghe âm thanh ly thủy tinh va chạm, trang nhã cẩn trọng uống cạn ly rượu của mình, "Uống nhanh đi! Rốt cuộc cậu đã bắt anh Long làm gì?"

Chu Toán tiến thoái lưỡng nan, nhìn chòng chọc ly cocktail, cắn răng uống một nửa rồi vẫy tay với Kỳ Thiệ : "Cậu đến đây."

Kỳ Thiệ nghe lời, chồm người qua chiếc bàn nhỏ, Chu Toán cũng nhòm dậy, kề đến tai cô nói nhỏ.

Họ thì thầm với nhau như mọi khi, nhưng khác hẳn mấy lần trước, môi anh chốc chốc phớt qua vành tai Kỳ Thiệ. Có điều cảm giác kỳ lạ này không át được lực sát thương từ những lời Chu Toán thốt ra, Kỳ Thiệ chẳng mảy may để ý, chỉ trợn to hai mắt đầy ngạc nhiên: "Gì cơ? Cậu bảo anh ta ngủ với gay á?"

"Nói nhỏ một chút, cậu muốn cả thế giới đều nghe thấy hết à?" Chu Toán khinh khỉnh ngồi trở lại, khóe môi nhếch lên cất lời đĩnh chính, "Là gay ngủ với anh ta."

"Sao anh ta, anh ta, anh ta lại chịu?" Kỳ Thiệ trở nên căng thẳng, muốn uống nước "Mau uống nửa ly rượu của cậu đi, uống xong chúng ta lại gọi tiếp."

"Sao tôi biết!" Chu Toán kiềm chế hơi nóng từ lồng ngực bốc lên đầu, miễn cưỡng nói, " Sau đó chính anh ta nói với tôi, đời này anh ta từng ăn nằm với phụ nữ, cũng từng ăn nằm với đàn ông, nhưng chưa từng thử ngủ với đàn ông mang dáng vẻ phụ nữ."

Nói đến nửa câu sau, lưỡi anh lú lại, đầu hơi choáng váng. Chu Toán chửi thầm trong lòng. Bình thường anh không hề đụng đến rượu bia, nguyên nhân rất đơn giản là vì: Tửu lượng quá kém, nửa chén rượu đã khiến đầu óc anh choáng váng. Cho nên anh luôn hạn chế uống rượu, nói không uống là không uống. Hôm nay anh ôm tâm tư bất chấp mọi thứ "không vào hang cọp sao bắt được cọp con". Vốn tưởng đây chỉ là cocktail thôi, Kỳ Thiệ còn uống được ba ly thì chắc hẳn anh cũng đối phó được chừng nửa ly, không ngờ lại kém cỏi đến mức này!

Chu Toán cười khỗ, nản lòng thoái chí nhòai người ra bàn, ngà ngà say bảo: "Kỳ Thiện, cậu uống giúp tôi nửa ly kia đi!"

Kỳ Thiện đang ngờ ngác, cô thảng thốt hồi lâu mới hoàn hồn nhìn sang Chu Toán. Đây là lần đầu cô và anh uống rượu, mấy ly cocktail này giống như anh đã nói, chẳng khác gì nước ngọt, cô hoàn toàn không nghĩ đến việc có thể "uống say". Liên tưởng đến sắc mặt ảm đạm và hành động kỳ lạ của Chu Toán, Kỳ Thiện nghi ngờ anh có tâm sự.

"Hôm nay cậu sao thế?" Kỳ Thiện nhẹ kéo áo anh, "Gặp chuyện gì không vui à?"

"Ừ." Chu Toán căm ghét chú ba và Chu Tử Khiêm, và cả ông Chu Khải Tú ba anh. Nếu không vì họ, anh tội gì hành xác mình.

"Nguyên nhân?"

Anh không chịu nói, Kỳ Thiện đành tỉ mỉ làm phép loại trừ những chuyện xảy ra trong mười mấy ngày anh về nước đến nay. Vì chuyện trong nhà ư? Với hiểu biết của cô về Chu Toán, không đến mức đó đâu! Cô chưa từng thấy Chu Toán buồn đến vậy. Chỉ có một việc chưa từng xảy ra với Chu Toán đó là... thất tình.

"Lẽ nào do cô bạn học Ukraine kia của cậu. Trong số bạn khác phái Chu Toán thường xuyên liên lạc gần đây nhất, Kỳ Thiện chỉ nghĩ được mỗi cô nàng này.

Chu Toán đang cố gắng hoàn hồn lại từ cơn choáng váng của "rainbow shooter", bèn ậm ừ bừa theo lời Kỳ Thiện.

Quả nhiên là cô ta. Họ đã phát triển đến mức này rồi sao? Kỳ Thiện nghĩ ngợi, cô càng lúc càng không hiểu nổi Chu Toán: "Cô ta đá cậu à?"

Chu Toán chậm chạp cất lời: "Phiền muộn nhất chính là tôi còn chưa bắt đầu chính thức yêu đương thì đã bị người ta đá rồi kìa."

Kỳ Thiện đành vắt óc an ủi anh: "Thất tình cũng chẳng có gì to tát. Hằng Nga bỏ Hậu Nghệ, Hậu Nghệ mới cưới Lạc Thần. Lạc Thần bỏ Hà Bá , Hà Bá suốt ngày cưới vợ mới..."

"Sao cậu không nói Hằng Nga bỏ Ngô Cương, Ngô Cương chạy đi làm thỏ ngọc luôn đi?"

"Chuyện này vô căn cứ, tôi không thể nói bậy." Kỳ Thiện kéo áo Chu Toán, "Ngồi dậy đi, chỉ là thất tình thôi mà. Sau này cậu muốn tìm kiểu con gái gì chẳng có chứ?"

"Vậy sao? Cậu cũng cảm thấy tôi tốt à?" Chu Toán lộ ra nửa gương mặt.

"Tôi hả? Cậu tốt hay xấu thì tôi cũng quen quá rồi." Kỳ Thiện kinh ngạc, "Chu Toán, mặt cậu đỏ quá!"

"Tôi vào phòng vệ sinh cái đã ." Chu Toán cố gắng bình tĩnh đứng dậy, đến phòng vệ sinh móc họng nôn ra, rửa mặt bằng nước lạnh mấy lần, cơn khó chịu kia mới từ từ lắng xuống, đầu óc dần tỉnh táo ra. Anh đi đến quầy bar, chán nản nói với bartender: "Lát nữa bỏ thêm nhiều rượu nền vào ly của bạn gái tôi."

Bartender tóc tết bím nhìn Kỳ Thiện đang ngẩn ngơ, bất đắc dĩ nói: "Cậu đã cho cô ấy uống hai ly Long Island Ice Tea, một ly Blood Mary, rượu đó đã đủ mạnh rồi."

Chu Toán thẹn quá thành giận: "Đủ con khi! Mặt cô ấy còn chưa đỏ nữa kìa. Các anh có rượu nào mạnh hơn không? Barcadi 151 thì sao?"

Bartender chần chừ: "Cậu biết nó bao nhiêu độ không?"

Chu Toán không uống rượu nhưng lại có hiểu biết về rượu. Ông Chu Khải Tú có sở thích sưu tầm rượu, anh đi quán bar cũng thường thấy người khác uống. Ở mặt này, Kỳ Thiện hoàn toàn là tờ giấy trắng, đến khi cô uống nửa ly B52 mới pha mới phát hiện không ổn.

"Rượu này cay quá!" Cô líu lưỡi.

"Nó tên là B52, đương nhiên vị hơi sốc rồi." Chu Toán trâng tráo, cầm lấy nửa ly nước đá tương tự với ly B52 cùng ly bởi Kỳ Thiện, "Nào, cạn ly vì người thất tình!"

Kỳ Thiện nhấp từng ngụm nhỏ, vẫn nghĩ đến "chuyện đau lòng" của Chu Toán: "Cậu có dự định gì không? Nghĩ cách nấu kéo chưa?"

"Dĩ nhiên, không lý nào tự nhiên tôi lại bị đá được."

Kỳ Thiện im lặng chốc lát, chống cằm thần thờ ngắm biển rộng. Ghế xích đu khẽ đung đưa, cả người cô như phiêu diêu giữa khoảng không: "Chu Toán, tôi nghĩ mình uống nhiều rồi."

"Đâu dễ say như vậy. Cậu xem Chu Tử Khiêm đi, một hơi uống mười mấy ly vẫn không sao? Mà anh ta còn uống rượu trắng đấy."

"Phải, Tử Khiêm cừ thật."

Mặt Kỳ Thiện ửng hồng, ca ngợi Chu Tử Khiêm từ tận đáy lòng, khiến Chu Toán càng tức tối hơn, cố ý hỏi dò: "Cậu thích anh ta à?"

"Người ta không tệ lắm đâu. Cậu đừng lúc nào cũng nhìn người ta như kẻ thù." Kỳ Thiện hỏi một đấng trả lời một nẻo. Giọng Chu Toán thoát xa thoát gần, nụ cười của anh cũng làm cô khó hiểu.

"Hãy tin đi, cậu không phải kiểu Chu Tử Khiêm thích, sớm hết hy vọng đi thôi."

Câu này thì Kỳ Thiện hiểu. Trọng tâm của cô không nằm ở việc Chu Tử Khiêm có thích mình hay không, mà là có chút không phục: Cô thật sự tệ đến thế sao?

"Tại sao? Tôi kém vậy à?"

"Chuyện này không liên quan đến cậu. Tôi nhìn người chuẩn hơn cậu nhiều. Những người có vẻ đạo mạo như Chu Tử Khiêm thường sẽ thích kiểu phụ nữ ngoài mặt thanh thuần, bên trong lăng lợ, biết hầu hạ người khác. Cậu ấy à, kém xa lắm!"

Kỳ Thiện nghe mà mờ mịt: "Đàn ông đều nghĩ vậy à?"

"Gần như vậy."

"Cậu cũng nghĩ vậy ư?"

Chu Toán cười không đáp, Kỳ Thiện lại vắt óc nghĩ thêm hồi lâu: "Bên trong lăng lợ, biết hầu hạ người khác là sao?"

"Dù sao cũng không phải là kiểu mọt sách như cậu." Chu Toán ngả người tựa vào mép bàn, hai tay khoanh trên bàn, tùm tùm hỏi: "Kỳ Thiện, cậu lên đại học rồi mà ngay cả hôn còn chưa biết đúng không?"

"Cậu biết hả?" Hiển nhiên vẻ mặt Kỳ Thiện khác hẳn với lúc tỉnh táo, liếc mắt hỏi ngược lại.

"Nhảm nhí, dĩ nhiên tôi có kinh nghiệm hơn cậu rồi." Chu Toán nhướn mày, "Có muốn thử chút với tôi không?"

"Đi chết đi, cú thật xa cho tôi." Kỳ Thiện chỉ choáng váng đầu óc, tim đập rộn rã, nhưng cô vẫn chưa ngốc.

Chu Toán tỏ vẻ ghét bỏ: "Bệnh của cậu đọc sách đến mức nặng hơn rồi, bảo thủ chết được. Thật ra thì cậu không hề xấu, chỉ thiếu chút nữ tính,

thiếu sức hấp dẫn trong mắt đàn ông thôi. Nếu nghiêm chỉnh tính là nụ hôn đầu, ai mà không cho nếm ti cao su chứ! Nói không chừng còn cho chó mè, cô chú hàng xóm nào nữa kìa. Biết đâu tôi đã hôn cậu từ lâu rồi, việc này với chúng ta tính là gì? Trước năm tuổi hai chúng ta còn tắm chung nữa là."

Kỳ Thiện ngẫm nghĩ, quả thật không dám loại bỏ khả năng họ đã từng hôn nhau.

"Tôi hy vọng cậu sớm thông suốt thôi. Ngay cả tôi mà cậu cũng không tin được thì còn có thể tin ai?" Chu Toán làm ra vẻ thành khẩn.

"Thông suốt... giống như đã thông hai mạch Nhâm - Đốc, hay là Ma Ha Ca Diếp được Thích Ca Mâu Ni chỉ điểm?" Kỳ Thiện thật không ngờ ngay cả những vấn đề này cũng cần sự giác ngộ. Cô vẫn hoang mang, nhưng nghĩ tới cũng đồng nghĩa có dao động.

Chu Toán mừng thầm, gạt đầu liên hồi, có trời mới quan tâm Ma Ha Ca Diếp là ai. Anh đi đến trước mặt Kỳ Thiện, ngồi xổm xuống đặt tay lên đầu gối cô, ánh mắt ngang bằng tâm mắt cô: "Cậu đừng nghĩ gì cả, nhắm mắt lại đi."

"Nhưng trong tình trạng dưỡng khí đầy đủ rất khó thực hiện trạng thái đầu óc trống rỗng."

Chu Toán lần đầu kiên nhẫn đến vậy: "Vậy cậu hãy nghĩ đến tôi. Giả bộ như tôi là người cậu thích, cậu vẫn một mực chờ tôi. Mau, nhắm mắt lại, coi tôi là ai cũng được."

Kỳ Thiện đăm đăm nhìn anh hồi lâu, mới khép mắt lại như mê muội. Chu Toán hít một hơi thật sâu, từ từ kề đến, môi chạm môi Kỳ Thiện. Anh hoàn toàn không biết môi cô lạnh, nóng, mềm mại hay cứng nhắc, chỉ biết khước miệng cô còn vương lại hương vị cocktail B52 cay nồng, như thế...

như thế ngọn lửa hùng hực cuốn theo lưỡi dao sắc bén đâm thẳng đến lồng ngực anh, khiến trái tim vốn mang ý xấu suýt kinh hoàng.

Chu Toán nắm chặt hai cánh tay của Kỳ Thiện, đang định hôn sâu hơn thì bên tai bỗng truyền đến một tiếng "Ơ!" khe khẽ.

Kỳ Thiện hoàn hồn quay mặt đi, căn môi nhìn về phía có âm thanh, Long Hung mặc chiếc quần ướt sũng, ôm một "người đẹp dáng đồng hồ cát" đi đến. Thấy rõ là Chu Toán, gã lập tức ngó sang chỗ khác, bước đi điềm nhiên như không, thậm chí miệng còn ngâm nga giai điệu lạ kỳ: "Ơ... ơ... a... a!"

Chu Toán nghiêng răng thâm rửa : "Ơ mười tám đời tổ tông nhà anh."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 22(1): Thuần Khiết Như Cậu

Vấn đề nan giải nhất trước mắt Chu Toán chính là làm sao để xóa tan nỗi xấu hổ và chùn bước của Kỳ Thiện khi bị người ngoài bắt gặp. Anh không thể chấp nhận việc mới nếm được chút ngọt ngào lại trở mặt nhìn cô rút vào vỏ ốc của mình. Đang nghĩ xem nên nói gì để trấn an được cô thì Chu Toán chợt phát hiện, dường như Kỳ Thiện không hề có ý né tránh. Cô đưa mắt nhìn Long Hưng đi xa dần với vẻ mặt ngơ ngác, môi dưới vẫn cắn chặt.

Tay Chu Toán trượt khỏi cánh tay Kỳ Thiện, chống tay lên mép ghế xích đu hai bên người cô, tránh để nó đung đưa như con lắc đồng hồ khiến anh choáng váng: "Có cảm giác không?"

"Còn cậu?" Kỳ Thiện mỉm cười, đưa tay vén vài sợi tóc lòa xòa trước trán. Dưới xúc tác của rượu nền Barcadi 151 75 độ, ly B52 khiến hai má cô đỏ hây hây, đôi môi tươi thắm, ánh mắt long lanh chẳng khác nào màn sương sớm dễ dàng thấm đẫm người khác, nhưng không thể xua tan hay bắt lấy. Cô không còn là Kỳ Thiện thường ngày nữa, linh hồn đẹp đẽ ma mị ẩn giấu trong thân xác hiền lành và nghiêm túc kia thoáng chốc trỗi dậy, chiếm quyền thống trị định đoạt. Tim Chu Toán đập như trống giục, lẽ nào thật sự có giác ngộ và thông suốt sao, anh không hề tự bịa ư? Trong mắt anh, dáng vẻ Kỳ Thiện đột nhiên đổi khác. Hoặc có khi chỉ đơn giản là, cô vừa uống chút rượu, liền thông suốt như giác ngộ trở thành người khác?

Chu Toán nhớ ra Kỳ Thiện đang đợi câu trả lời của mình, anh cười rộ lên: "Tôi là người chịu trách nhiệm truyền thụ kinh nghiệm cho cậu, có thể

có cảm giác gì? Cậu yên tâm, tôi không hề có ý đồ với cậu, chỉ như đang tự hôn mu bàn tay mình thôi."

"Cho tôi xem mu bàn tay cậu nào." Kỳ Thiện cầm một tay Chu Toán lên, ngón cái miết lên những đường gân xanh trên ấy, khẽ khàng nói, "Mu bàn tay cậu thật đáng thương."

Hiện giờ lời nói và hành động của cô đều khác lẽ thường, nhưng Chu Toán vẫn muốn hỏi tại sao. Vậy mà Kỳ Thiện lại cười khúc khích đứng dậy: "Chúng ta về thôi."

Lúc đi ra, Kỳ Thiện suýt bước hụt ở bậc thềm quán bar may mà Chu Toán kịp thời giữ cô lại. Anh vô tình liếc thấy vẻ mặt của nhân viên phục vụ và bartender, như thể anh đã làm chuyện táng tận lương tâm vậy. Tửu lượng của Kỳ Thiện thật sự khiến Chu Toán cực kỳ bất ngờ. Rõ ràng cô không say, lượng còn đủ làm mười Chu Toán say khướt chỉ khiến cô hơi háo hức và mơ màng, chẳng những không say đến bất tỉnh nhân sự mà bất kể suy nghĩ hay dừng khí đều sinh động và mạnh mẽ trái ngược hẳn thường ngày. Ba mẹ cô đều không giỏi uống rượu, lẽ nào tửu lượng và học vấn của cô được di truyền từ ông nội?

Mái tóc vấn hờ của Kỳ Thiện buông lơi, cô buộc qua loa lại bằng dây chun. Sau khi lên đại học, cô đã cắt tóc ngắn ngang vai, thợ cắt tóc gần trường tự quyết cắt cho cô kiểu một bên dài một bên ngắn. Chu Toán không thích, vừa về đã chê bai kiểu tóc này chẳng hợp chút nào, khiến Kỳ Thiện hơi ủ rũ, đành ngày ngày buộc tóc lên. Bây giờ cô không màng đến việc xấu đẹp, gió biển đã thổi bay tóc cô như cỏ rổi, hết sức thoải mái. Khi đã quen với cảm giác chui chổng choáng, cô nhận ra người mình nhẹ tênh bồng bênh, chân đá nền cát vừa như thể đang đi, vừa như thể đang lơ lửng.

Tay Chu Toán đưa ra đỡ lúc Kỳ Thiện suýt ngã vẫn không rút về. Ngón tay anh vòng lấy cổ tay cô, vẻ mặt thản nhiên, để Kỳ Thiện có cảm

giác mình thật sự không nên "cổ hủ" như anh hay chê. Vậy là họ nắm tay kề vai nhau cùng bước đi hết như quay về thời thơ ấu.

Chu Toán tìm được thể phòng Kỳ Thiện trong túi xách của cô. Vừa vào cửa Kỳ Thiện đã kêu khát nước, anh đi lấy nước suối cho cô, vô tình phát hiện tủ rượu mini trong phòng trưng bày mấy chai rượu Tây nhỏ, đủ cả những loại rượu mạnh như Whisky, Liqueur, Brandy... dung tích khoảng 50ml. Đầu ngón tay Chu Toán lướt qua từng chai rượu được xếp chỉnh tề, anh rất muốn biết rốt cuộc tửu lượng Kỳ Thiện cao đến mức nào.

"Tôi chỉ tìm được ấm đun nước thôi, phải đợi một lát nước mới sôi." Chu Toán ló đầu hỏi Kỳ Thiện, "Cậu buồn ngủ chưa?"

Kỳ Thiện ngời khoanh chân trên giường nệm, lắc đầu.

"Có muốn chơi oẳn tù tì với tôi không?" Chu Toán đi đến. Quả nhiên Kỳ Thiện mắc bẫy, nghiêng đầu hỏi: "Chơi thế nào?"

"Để công bằng, chúng ta cùng ra quy tắc." Chu Toán ra chiêu phóng khoáng, "Cậu nói trước đi, nếu cậu thắng muốn thế nào?"

Kỳ Thiện vắt óc nghĩ, ánh mắt nơm nớp lo sợ nhìn Chu Toán, cuối cùng quyết định: "Tôi thắng sẽ nhéo mũi cậu!"

Chu Toán cố gắng nhịn cười, gượng nói: "Được. Đến lượt tôi, nể tình cậu là con gái, tôi không cần phạt." Rồi anh quay người mang mấy chai rượu Tây đặt trước mặt Kỳ Thiện, "Nếu tôi thắng, cậu uống rượu."

Ngay sau đó, trong phòng bắt đầu cuộc chiến "kéo, búa, bao". Chu Toán tinh ranh, tính theo xác suất, dù mũi anh có bị đau một chút thì suy cho cùng vẫn được lợi. Lần cuối cùng Kỳ Thiện chơi oẳn tù tì với anh là hồi tiểu học, Chu Toán đề nghị nhổ tóc làm tiền cược. Lúc anh thua, do tóc ngắn nên rất khó nhổ, còn Kỳ Thiện tóc dài bị nhổ đến rưng rưng nước mắt.

Nửa giờ sau, Chu Toán trở thành Pinocchio nói dối mũi dài. Lúc Kỳ Thiện nhào đến ra sức tra tấn chiếc mũi vừa sưng vừa đỏ của anh lần nữa, anh suýt chửi thề. Họ ngồi trên thảm trải sàn đối diện nhau, Kỳ Thiện nhìn Chu Toán đau khổ muốn chết, vui sướng vô cùng. Hai chai rượu trước mặt cô đã cạn sạch, Chu Toán cũng quên mất rốt cuộc mình đã bị nhéo mà bao nhiêu lần.

"Chuyện này kỳ quặc quá rồi! Kỳ Thiện, có phải cậu ăn gian không?" Chu Toán tức giận.

"Trò này có gì mà ăn gian chứ. Nói cho cậu biết, oản tù tì có quy luật đấy. Có nhà khoa học từng dùng thí nghiệm kiểm chứng, lần đầu tiên đàn ông thường hay ra búa, tỷ lệ ra bao thấp nhất. Vì thế, mỗi lần tôi đều xuất chiêu khắc chế cậu trước, phần thắng sẽ gia tăng." Kỳ Thiện cười khúc khích, "Có điều, số cậu thật sự quá đen."

"Không chơi nữa." Chu Toán tức tối bỏ cuộc. Coi như anh đã hiểu, Kỳ Thiện uống say sẽ càng hung bạo kích động hơn, hình tượng cô vợ nhỏ ngày trước giờ đây đã trở thành ký ức tốt đẹp xa xôi của riêng Chu Toán. Nếu còn tiếp tục nữa, e rằng cô có thể bứt đứt cả mũi anh, đây là bài học kinh nghiệm xương máu.

Kỳ Thiện đang vui vẻ đâu thể để mặc anh nói không chơi là không được, bèn thấp giọng: "Không được, rượu còn chưa uống hết, cậu không được phép chơi xấu."

"Tôi sợ cậu rồi, được chưa" Chu Toán vội vàng thu dọn số rượu còn lại.

Kỳ Thiện cười nhăn nhó: "Vừa ra trận đã bỏ chạy rồi à. Trừ phi cậu để tôi nhéo mười, không hai mươi cái nữa thì mới thôi."

Chu Toán chưa kịp kháng nghị thì mũi đã đau điếng. Anh nổi giận buông đồng rượu ra, chụp lấy bàn tay hung ác của Kỳ Thiện. "Đã bảo

không chơi là không chơi mà. Cậu có định cho tôi ngày mai ra ngoài gặp người khác không hả?"

"Vậy thì ngày mai cậu cứ trốn trong phòng đi!" Kỳ Thiện cười nghiêng ngả: " Nào, để cho tôi nhéo tiếp đi, tôi sẽ nhẹ nhàng với cậu một chút được không?"

Chu Toán toát mồ hôi, say thế này đáng sợ thật. Anh cảm thấy thật hối hận đã để cô uống thêm hai chai rượu nhỏ, còn chọn loại Vodka và Brandy mạnh nhất. Nếu mượn men rượu ngấm dần về sau của cocktail và dư âm của nụ hôn có lẽ sẽ dễ dàng công phá phòng tuyến của Kỳ Thiện hơn. Chu Toán phiến muộn quay đầu, may mắn tránh được bàn tay tấn công còn lại của Kỳ Thiện. Vì an toàn của mũi mình, anh quyết nắm chặt cả hai cổ tay cô.

Cả hai không nhớ được Kỳ Thiện đã cởi bỏ chiếc áo khoác dài từ khi nào. Hình như là lúc cô chất vấn Chu Toán sao điều hòa không mát và nhận được câu trả lời là do cô ăn mặc rườm rà quá. Tóm lại hiện tại trên mình cô chỉ còn chiếc áo bơi một mảnh, tuy rằng kiểu dáng bảo thủ nhưng áo bơi vẫn là áo bơi. Khi này Chu Toán mãi phân tâm để ý đến cái mũi đang phải chịu khổ sở của mình nên không màng đến gì khác, giờ mới nhận ra một điều kỳ quái. Anh đang độ thanh niên, khó tránh từng ôm ấp những ảo tưởng quái lạ, nhưng đều thua xa cảnh tượng ly kỳ trước mắt: Anh và Kỳ Thiện chỉ mặc áo bơi ngồi khoanh chân đối mặt nhau, hai tay anh nắm chặt hai cổ tay cô và giơ lên khoảng không, khiến anh bất giác liên tưởng đến Dương Quá và Tiểu Long Nữ đang luyện "Ngọc Nữ Tâm Kinh". Mặc dù hai người ăn mặc kín đáo hơn hai cô trò kia, nhưng thân thể mảnh mai của Kỳ Thiện ẩn hiện dưới lớp áo bơi vẫn hiển hiện rõ ràng những đường nét thướt tha. Ý nghĩ xấu xa vừa lắng xuống nơi đáy lòng Chu Toán giờ lại bùng cháy, lần này càng hùng hực hơn.

Anh đang nghĩ miên man thì Kỳ Thiện thừa cơ giãy được một tay. Đánh lén anh thành công, cô cười vui sướng như trẻ con. Chu Toán lại chế

ngự cô lần nữa, áp lưng cô tựa vào thành giường, cảnh cáo: "Không được cử động, còn nhéo nữa tôi sẽ hôn cậu đấy."

Kỳ Thiện yên tĩnh trở lại, thoát khỏi gọng kìm đã lơ lửng của Chu Toán, nhẹ nhàng thổi hơi lên chóp mũi anh, khiêu khích: "Giống như hôn mu bàn tay của cậu sao?"

Lúc này mặt Chu Toán đã đỏ bừng lên, hơi thở bất giác dồn dập, gằn giọng đáp: "Giống như hôn một cô gái."

Chiếc giường mềm mại sau lưng Kỳ Thiện bỗng dịch ra vài tấc, cổ cô bị Chu Toán áp chế ngửa ra sau. Đúng vào lúc cô nghi ngờ mình đã đạt đến trạng thái ngạt thở, đầu óc trống rỗng thì Chu Toán đột nhiên buông cô ra. Hai tay anh nâng lấy mặt cô, đôi môi bóng loáng ẩn chứa nét cười dịu dàng ní non hỏi: "Còn dám nhéo nữa không?"

Kỳ Thiện vươn tay sờ lên mũi Chu Toán, lại bị anh há miệng cắn mạnh khiến Kỳ Thiện xuýt xoa.

"Mẹ cậu bảo tôi lần này đi chơi phải trông chừng cậu , đừng 4 câu gây chuyện." Chu Toán ậm ừ nói. Ngón tay Kỳ Thiện đã vất về đặt bên môi anh, "Cậu trông chừng bao giờ?"

"Cậu to gan quá nhỉ. Tôi phải dạy cậu một bài học về an toàn mới được."

Họ ôm nhau lăn trên thảm trải sàn, tạo ra tiếng động sột soạt. Chu Toán hôn đến khi ngạt thở mới nằm xuống cạnh Kỳ Thiện. Cô lại nở nụ cười: "Này , đừng bảo kinh nghiệm của cậu học ở chỗ anh Long đấy nhé!"

"Vớ vẩn!" Chu Toán bực bội.

"Ai dám chắc hôm đó cậu không rơi vào ma chướng của gã." Kỳ Thiện trở mình chống người dậy, nhìn anh từ trên xuống. Chu Toán xoa mặt

cô, như cười như không: "Cậu thuần khiết cỡ nào thì tôi thuần khiết cỡ đấy."

"Nếu một ngày tôi không còn thuần khiết nữa thì sao?" Tóc Kỳ Thiện rơi lả tả, cọ vào cổ và cằm Chu Toán. Anh ngăm nhìn cô từ một góc độ hoàn toàn mới, hóa ra bị áp dưới người cô cũng thú vị đến thế.

"Thì tôi cũng vậy."

Kỳ Thiện bật cười thích thú, hồi sau lại gục lên ngực Chu Toán. Anh không dám cử động mà cũng không muốn cử động, ngoan ngoãn chờ phúc lợi tiếp theo. Một phút rồi hai phút trôi qua... Hơi thở cô dần đều đều và kéo dài. Anh giữ nguyên tư thế này cho đến khi nửa người tê cứng mới cẩn thận nâng đầu cô lên, đặt cô nằm bên cạnh mình, vén mái tóc phủ kín mặt cô ra. Ngay cả vết muỗi đốt trên cổ Kỳ Thiện cũng hiện rõ trong đáy mắt anh.

Chu Toán kề sát đến, làm một chuyện anh đã muốn làm từ lâu. Anh khẽ chạm ngón tay lên vết muỗi đốt trên cổ Kỳ Thiện. Cắn cổ cô thon dài, da dẻ trắng mịn mỏng manh, ấn mạnh xuống còn cảm nhận được máu chảy rịn ràn bên dưới. Móng tay Chu Toán bấm thành hình chữ thập trên vết muỗi đốt, anh nén cười xem kỹ, dần dà chợt thấy ngứa thay cô, ngứa đến lòng dạ râm ran.

Trước kia anh không biết cởi một chiếc áo bơi ra khỏi người lại khó khăn đến vậy, loay hoay mãi không biết cởi từ đâu, cuối cùng đành kéo khỏi bả vai rồi trượt xuống dưới. Có thể vì bấy lâu nay anh vẫn coi thường dáng vóc Kỳ Thiện nên khi chân tướng hiện ra trước mắt lại khiến anh thực sự sửng sốt. Quả thật, Kỳ Thiện không phải kiểu thiếu nữ đầy đặn gợi cảm, thể nhưng núi non, đồng bằng và u cốc, tất cả đều toàn vẹn như dáng vẻ chúng cần có, không hề thiếu những đường nét uốn lượn hút hồn. Chu Toán là kẻ lữ hành lạc lối đến chốn này, một thế giới mới mở ra trước mắt đã phá vỡ định nghĩa cảnh đẹp bấy lâu nay của anh. Anh ngần ngại giây lát mới lấy

áo choàng tắm khoác lên người Kỳ Thiện, sau lại kê gối dưới đầu cho cô. Khi mặc lại áo choàng tắm cho cô khó tránh khỏi xao động, anh làm vậy là hoàn toàn hợp lý. Nhưng điều nên làm đều đã làm, đến lúc muốn đi lại không cam lòng, Chu Toán lòng vòng trong phòng mấy lượt, lại quỳ bên cạnh Kỳ Thiện, nhẹ vỗ mặt cô, đánh thức cô dậy.

"Tiểu Thiện, Tiểu Thiện! Tôi muốn làm chuyện xấu, cậu khuyên tôi nên làm sao đây?"

Kỳ Thiện mơ màng đáp: "Sao vậy?"

Chu Toán vội cúi người, kể trán vào trán cô, hơi thở hai người hòa vào làm một: "Tỉnh chưa?"

"Vẫn muốn chơi tiếp hả?" Kỳ Thiện đưa tay lên mắt, che đi ánh sáng chói lóa. Chu Toán kéo tay cô ra: "Cậu nói nhanh đi, tôi là ai?"

Kỳ Thiện cựa mình, áo choàng tắm trên người trượt ra, cô nheo mắt nhéo mũi anh: "Cậu là Tiểu Kiều. Hì hì, không phải, cậu là Chu Muôi..."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 22(2): Thuần Khiết Như Cậu

Kỳ Thiện mơ thấy một chiếc muôi, còn cô là kem sắp tan chảy, yếu mềm bị người ta khuấy đảo trong cốc giầy, trở thành một chất lỏng ngọt ngấy đặc sánh. Cô tỉnh lại nhưng không mò được đồng hồ báo thức, ngay cả tấm chăn phủ trên mặt cũng mang đến cảm giác xa lạ. Đây không phải nhà cô, cũng không phải ký túc xá trường học. Giờ phút này, cổ họng cô khô khốc đau rát như bị thiêu cháy.

Ánh nắng len qua khe hở rèm cửa sát đất như chứng minh rằng ngoài kia là một ngày đẹp trời. Kỳ Thiện ngồi dậy, bây giờ mới nhớ ra tất cả. Đúng rồi, cô đang ở Tam Á, nhưng ký ức cuối cùng tôi qua là ở đâu nhỉ? Máy bay, nhà hàng, sảnh tiệc, bờ cát và biển, những ly nước muôn màu muôn sắc... Tóm lại là không phải ở trên chiếc giường này.

"Tỉnh rồi hả? Mau dậy đi, chờ cậu để đi ăn sáng đến sắp chết đói rồi." Âm thanh vang lên từ nơi nào đó trong phòng khiến Kỳ Thiện kinh hoảng rụt bả vai lại, có điều giọng nói ấy vô cùng quen thuộc.

"Chu Toán?" Anh đang tựa vào đầu giường chơi PSP. Vô số nghi vấn nhấn chìm Kỳ Thiện chỉ trong thoáng chốc. Cô muốn hỏi anh nhưng lại không thốt ra nổi chữ nào, thân thể và đầu óc nặng trĩu. Rõ ràng cô vẫn ngồi nguyên trên chiếc giường lớn mềm mại, nhưng lại có ảo giác như thể đang ngồi giữa dòng cát trôi.

Chu Toán không lên tiếng, Kỳ Thiện mím môi nghe âm thanh phát ra từ game anh đang chơi, nhất định lại là một trò đánh nhau kịch liệt, nhạc nền hùng hồn cao vút. Cô từ từ cong gối, vùi đầu vào chăn nệm.

Kỳ Thiện mặc áo choàng tắm của khách sạn, lúc cúi đầu vô tình nhìn xuống mới phát hiện bên trong mình không mặc gì cả.

"Ai... ai thay quần áo cho tôi?" Kỳ Thiện khựng lại, hoảng sợ với giọng nói của mình. Chu Toán không hề ngẩng đầu, thản nhiên đáp: "Nửa đêm tự cậu nhất quyết đòi thay."

"Cậu thấy rồi hả?" Kỳ Thiện vừa sợ vừa thẹn.

"Ừ, thấy một chút." Chu Toán tránh né chiếc gối Kỳ Thiện ném đến, cười trêu chọc: "Có gì ghê gớm lắm đâu. Đâu phải chưa từng thấy."

Kỳ Thiện cố gắng gom góp những mảnh ký ức vụn vặt tối qua, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch: "Tôi về phòng rồi còn uống thêm rượu, sau đó , sau đó chúng ta..."

"Sau đó mũi tôi suýt nữa bị hỏng trong tay cậu. Kỳ Thiện, cậu uống rượu say quả thật tàn bạo."

"Nghiêm túc đi, tôi không đùa đâu." Dĩ nhiên Chu Toán biết Kỳ Thiện để ý điều gì, anh ấn tạm ngừng PSP, ngồi dậy: "Dù tôi nói có hay không, cậu sẽ tin sao? Cậu là con gái, có hay không tự cậu rõ ràng hơn ai hết."

Kỳ Thiện nắm chặt vạt áo choàng tắm, xông vào phòng tắm trước. Cô ở trong đó hồi lâu, lúc đi ra thì đã rửa mặt sạch sẽ. Chu Toán cầm lấy PSP đặt trên gối, lặng lẽ nhìn cô. Kỳ Thiện đưa lưng về phía anh rồi tìm đồ đạc trong vali, mãi một lúc lâu mới bật thốt hai chữ: "Vẫn còn may!"

Qua chốc lát, phía sau lại truyền đến tiếng nhạc trò chơi và giọng nhẹ tênh của Chu Toán: "Cậu nghĩ kỹ đi, tối qua tôi cũng không tỉnh táo lắm đâu, nếu tôi có làm chuyện gì..." Kỳ Thiện quay đầu lại, thấy anh cười ngả ngớn, "Cùng lắm tôi nổi lòng từ bi, sau này cười cậu là được."

"Tôi nói 'vẫn còn may' là không xảy ra chuyện gì hết!" Vẻ mặt Kỳ Thiện căng thẳng, tay ôm lấy quần áo định đi thay.

Lúc này, Chu Toán đi theo cô đến phòng tắm, nhìn cửa kính mờ đóng sầm lại trước mặt. Anh tựa vào cửa nói: "Không có thì tôi yên tâm rồi. Tôi đã nói mà, tôi cũng có đạo đức đấy."

"Cậu có cái khi gì!" Kỳ Thiện không thiết nói năng nhã nhặn, đi ra trừng mắt nhìn anh: "Tôi không nên uống rượu. Sau này cậu cũng không được ở một mình trong phòng tôi vào buổi tối nữa."

Chu Toán cười trơ trẽn: "Ban ngày thì được phải không?"

Kỳ Thiện vô cảm đi ngang qua anh. Chu Toán theo sát cô như chiếc đuôi: "Cậu uống nhiều thì dĩ nhiên tôi phải trông cậu rồi."

Kỳ Thiện rất muốn thét vào mặt anh: Không có cậu tôi sẽ không uống nhiều. Có điều cô nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn, lạnh lùng chia tay với Chu Toán: "Đưa di động của cậu cho tôi."

Chu Toán vẫn không nhúc nhích, Kỳ Thiện tìm được điện thoại của anh trên giường mình, ấn mở bộ sưu tập, quả nhiên thấy hai tấm ảnh của mình, đều chụp vào tối qua. Cũng may đó đều là hình ảnh lành mạnh, một tấm là khi cô đang ngây người ngồi trên ghế xích đu ngắm biển, tấm còn lại lúc cô nằm trên sàn nhà, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt ửng đỏ, người mặc áo bơi.

"Biến thái!" Kỳ Thiện vừa mắng vừa xóa ảnh.

"Đùa thôi mà. Lần sau cho cậu chụp lại ảnh xấu của tôi, được không?" Chu Toán cười trừ nhận lại di động, "Xong chưa? Tôi chết đói rồi này."

Anh kéo Kỳ Thiện đi một cách hết sức tự nhiên. Cô càng đỏ mặt thì Chu Toán càng nắm chặt hơn, lắc lư cánh tay cô như trẻ con đòi kẹo: "Nếu không vì chờ cậu, tôi đã sớm đi ăn rồi."

"Ai cần cậu chờ?" Kỳ Thiện vẫn tức giận, đến lúc mở cửa phòng mới nhân cơ hội rút tay ra.

Họ đến trễ nên bữa sáng buffet ở nhà hàng đã qua giờ cao điểm, Chu Toán rót một cốc sữa cho Kỳ Thiện, tìm bàn có tầm nhìn đẹp nhất ngồi xuống. Anh uống một ngụm cà phê của mình, chợt nhớ ra sữa của Kỳ Thiện còn chưa cho đường, mà cô lại thích ngọt, bèn vội vàng xé gói đường bỏ vào. Bỗng nhiên một đĩa đầy ụ thịt và trứng nặng nề đặt xuống trước mặt anh, Chu Toán kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Long Hung nghênh ngang ngồi đối diện mình, ánh mắt đầy vé mờ ám: "Khéo thật, chúng ta đều dậy muộn... Mũi cậu bị ong đốt à?"

Không bị người bên cạnh nhắc nhở, Chu Toán đã sắp quên mất mũi mình bị thương. Anh hắng giọng, thoáng sờ mũi, quá nhiên còn đau: "Uống nhiều bị va vào tường, may mà mũi vẫn còn nguyên."

"Cậu thường từ chối uống rượu kia mà? Một khi đã uống, sao khẩu vị lại nặng thế." Long Hung tặc lưỡi, có vẻ khá bất ngờ.

Kỳ Thiện cầm đĩa thức ăn, thấy Long Hung và Chu Toán ngồi cùng bàn bèn tìm chỗ khác.

"Tôi lấy bữa sáng cho cậu rồi này, bồi bổ thân thể nhiều vào." Long Hung đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt Chu Toán, thấy Chu Toán sa sầm sắc mặt, gã ngoác miệng cười đến tận mang tai, "Xa nhau một phút cũng không được à? Tôi hiểu mà... đang trong giai đoạn mật ngọt dính như keo sơn đây mà. Đã giành được cửa trên rồi còn sốt sắng gì nữa? Sau này thiếu gì cơ hội."

Chu Toán nghiêm mặt gằn giọng: "Anh đừng rộng miệng nói bậy bạ, tôi và cô ấy không có gì cả."

Long Hung khinh thường đáp lại: "Cậu dám thề cậu không làm cô ấy đi"

"Cút!" Chu Toán bực bội, "Miệng anh sạch sẽ chút đi."

Long Hung bị dáng vẻ nghiêm trang của Chu Toán chọc cười: "Tôi hiểu, là cô ấy làm cậu. Vậy càng phải tấm bố hơn, đại bố ấy."

Chu Toán bưng cốc cà phê định bỏ đi, song Long Hung vội vàng làm hòa: "Đừng nóng, nếu tối qua tôi không nói đỡ trước mặt ba cậu thì cậu nghĩ mình có thể an nhàn vậy sao?"

"Ba tôi hỏi anh cái gì?" Chu Toán cụp mi mắt. Tối qua lúc ông Chu Khải Tú gọi điện cho anh, anh nói dối là đang đi với anh Long.

"Sợ tôi dạy hư cậu ấy mà. Xét trên mức độ nào đấy, cũng coi như tôi đã lập công chuộc tội nhỉ!"

Chu Toán nhìn về phía Kỳ Thiện ngồi đằng xa, lúc cô tỉnh táo thì da mặt mông và có chút cố chấp, anh không dám ép bức cô quá đáng, lại dặn dò anh Long: "Anh không thấy gì cả."

Còn chưa ăn sáng xong, ông Chu Khải Tú lại gọi điện đến. Buổi chiều là lễ tổng kết cuối năm của công ty, ông muốn Chu Toán phải đến dự. Chu Toán nghĩ, nếu mẹ anh biết anh vắng mặt trong hoàn cảnh này, chắc chắn sẽ mắng anh hèn yếu không có tiền đồ, không tránh được cảnh bị bới móc. Anh chỉ ngồi dự buổi họp mặt cho có lệ đến trưa, để tránh người khác chú ý đến mũi của mình, anh còn viện cớ bị cảm để đeo khẩu trang.

Họp xong, công ty ông Chu Khải Tú tổ chức tiệc BBQ trên bãi biển, Kỳ Thiện cũng có mặt, nhưng nữ nhân viên do ông Chu Khải Tú phân công

chăm sóc cho Kỳ Thiện vẫn một mực ở bên cạnh, nói cười với cô. Chu Toán thì bị anh Long kéo đi làm phiên dịch, để gã làm quen với một người phụ nữ phương Tây cao ráo. Vậy mà mới trò chuyện chốc lát, chồng người ta đẩy xe nô đi đến, Long Hưng công cốc ra về. Vừa thoát được bên này, ông Chu Khải Tú lại dẫn Chu Toán và Chu Tử Khiêm đến trò chuyện với một khách hàng lớn vừa bay đến hôm nay.

Chờ mãi trời mới tối, buổi tiệc còn chưa kết thúc thì đã không thấy bóng dáng Kỳ Thiện đâu. Chu Toán không đành lòng được gọi điện thoại, mới biết cô và nữ nhân viên kia đi spa thư giãn. Anh mất hứng về phòng, lơ đãng chơi game hai tiếng đồng hồ, nghĩ giờ này Kỳ Thiện nên về rồi, bèn chạy đến gõ cửa phòng cô. Kỳ Thiện lại bảo mình buồn ngủ, có gì mai nói sau. Chu Toán chưa hết hy vọng, nhất quyết dụ dỗ cô mở cửa cho mình vào, không may bị ông Chu Khải Tú đi ngang qua hành lang phát hiện, đành tiu nghỉu trở về phòng.

Sáng hôm sau họ lên đường trở về. Trước khi lên máy bay, anh ngồi trên ghế nhìn Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm nối đuôi nhau đi vào khoang. Kỳ Thiện đã ăn sáng từ sớm, sau khi lên máy bay cũng không cho Chu Toán cơ hội nói chuyện riêng. Chu Toán giận dữ, cố ý quay mặt ra ngoài cửa sổ. Kỳ Thiện ngồi kế bên Chu Toán, anh đang nghĩ có khi nào cô sẽ đổi chỗ với người khác không thì bên tai chợt nghe thấy giọng cô: "Hình như chỗ này là của tôi."

Chu Toán không thèm nhìn Kỳ Thiện, cúi đầu lướt điện thoại: "Không phải cậu thích ngồi gần cửa sổ sao?"

Kỳ Thiện cắn môi, chen vào chỗ bên cạnh anh. Hai người ngồi cạnh nhau cũng không nói lời nào, Chu Toán tắt điện thoại xem tạp chí hàng không, không biết lấy đâu ra hứng thú đọc. Máy bay vừa cất cánh chưa được bao lâu thì Kỳ Thiện ngủ thiếp đi, điều hòa trên đỉnh đầu thổi lay tóc cô, thi thoảng cọ vào cánh tay Chu Toán. Bấy giờ anh mới buông tạp chí

xuống, tựa vào lưng ghế nghiêng đầu nhìn cô, lát sau anh vươn tay khẽ chạm vào vết đỏ chưa phai nơi cổ Kỳ Thiện và mỉm cười tươi tắn.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 23(1): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Chuyến du lịch qua đi cũng đồng nghĩa kỳ nghỉ của Chu Toán phải kết thúc. Ông Chu Khải Tú đã mấy lần hỏi Chu Toán định khi nào quay lại trường học, còn bà Phùng Gia Nam cũng đặc biệt gọi điện nhắc nhở anh chuyện học tập mới là điều cần quan tâm nhất hiện nay. Kỳ Thiện cũng phải đi học, không có thời gian bầu bạn với anh hết ngày nọ đến ngày kia.

Chu Toán và Kỳ Thiện xuống máy bay trở về nhà họ Kỳ, mạnh ai về phòng người nấy ngủ. Buổi chiều Kỳ Thiện ra khỏi phòng, nghĩ xem nên về trường từ tối nay hay đợi đến sáng sớm mai. Cô thấy phòng Chu Toán mở cửa, đồ đạc bừa bãi trên đất, anh đang thu dọn hành lý.

"Cậu đặt vé máy bay hôm nào?" Kỳ Thiện bưng cốc nước đứng ở cửa phòng anh .

Chu Toán bận nhét quần áo vào vali, cúi đầu nói: "Chưa đặt, chắc mấy ngày nữa thôi. Tôi kiểm tra thấy tuần này vé máy bay đắt lắm. Có điều cũng không sao, ba tôi... thì thiếu gì tiền, ông ấy chỉ ước gì tôi đi sớm một chút."

"Vớ vẩn, chú A Tú mong cậu đi lúc nào? Ngày nào chú ấy cũng sang tìm ba tôi đánh cờ, lúc cậu không ở nhà, chú ấy không siêng đến vậy đâu." Kỳ Thiện phân trần.

"Nếu còn không đi, mẹ Thiện cũng sắp phát điên vì tôi rồi."

"Cậu có lương tâm chút được không? Trứng gà so nhờ người mua hộ trong nhà tôi đều bị cậu ăn gần hết. Mẹ tôi chỉ sợ cậu về Canada không có

Cơm nhà ăn, còn mãi nghĩ cách nấu mấy món ngon cho cậu nữa kia."

"Cũng phải. Ở bên kia tôi làm trứng chiên cà chua, tôi và người bạn Hàn Quốc cùng phòng đều thấy ngon. Trên thế giới này, ngoại trừ cậu ra, e rằng chỉ có mấy người ngoại quốc đáng thương kia mới khen tôi nấu ăn ngon thôi. Bên kia chán chết, sớm biết vậy thì ngày đó thi bừa vào trường đại học nào trong nước cho rồi."

"Đáng đời cậu! Không muốn đi cũng phải đi, ngày nghỉ của cậu sắp hết rồi."

"Hừ, đâu phải chỉ mình tôi nợ môn. Trường học điểm danh cũng không nghiêm khắc lắm đâu."

Kỳ Thiện im lặng uống nước, Chu Toán cảm thấy lời của mình đã đủ trắng trợn rồi, cậu chỉ thiếu điều hô lên: Giữ tôi lại, mau giữ tôi lại đi!

"Đây là gì?" Sự chú ý của Kỳ Thiện bị một vật nhỏ thu hút, cô lên tiếng phá vỡ cục diện giăng co trước. Một cốc nước bằng gốm thô lấp ló trong đồng quần áo của Chu Toán. Cô đi đến vén chiếc quần jeans che trên đó, cầm cốc lên xem.

Chiếc cốc này được chế tác thủ công, kiểu dáng đơn giản, gốm trắng men cũng không đều nhưng hoa văn trên thân cốc vẽ khá đặc biệt, rất hợp mắt Kỳ Thiện. Cô hỏi Chu Toán: "Lấy đâu ra thế?"

"Cậu thích à?" Chu Toán ngược mắt nhìn Kỳ Thiện, "Tôi biết là cậu thích mấy thứ vật vĩnh này mà."

Kỳ Thiện lật chiếc cốc lại, phát hiện dưới đáy còn có một chữ "Toán" nho nhỏ. Chu Toán thấy cô cầm khư khư không buông, bật cười thích thú: "Thích thì lấy đi. Cậu lấy biết bao nhiêu đồ của tôi rồi còn gì? Mỗi chiếc cốc này có là gì."

Kỳ Thiện muốn hỏi xuất xứ chiếc cốc này vì nó không phải là đồ có thể tìm mua bên ngoài, song lại sợ hỏi nhiều thì tình cảnh của hai người sẽ càng vi diệu khó tả hơn. Lòng cô hơi dao động, móng tay khẽ cào chữ "Toán" được viết theo kiểu chữ Lệ không chuẩn lắm kia.

Lát sau Chu Toán ra ngoài và bảo rằng muốn đi mua ít đồ, Kỳ Thiện đoán tám phần là anh đi tìm Long Hưng chơi bời. Cô rửa cái cốc kia, ngâm trong nước ấm. Ông Kỳ Định vô tình thấy, nói đùa: "Cái cốc này trông thô sơ quá, hôm nào ba cho con cái đẹp hơn."

Kỳ Thiện mỉm cười không đáp, có nói ba cũng không hiểu.

Ăn tối xong, Kỳ Thiện ra đầu phố thuê một quyển tiểu thuyết, thuận tiện đến tiệm giặt là lấy quần áo và giúp Chu Toán. Trên đường về, đầu óc cô luôn thoáng qua chuyện xảy ra trong khách sạn ở Tam Á hôm trước, còn cả dáng vẻ do dự và mong đợi của Chu Toán khi thu dọn hành lý. Giữ anh lại mấy ngày thì dễ, nhưng sau này thì sao? Cô vô cùng mơ hồ, cũng không biết Chu Toán muốn gì, càng thấu hiểu lẫn nhau thì càng có điểm mù không thể chạm đến.

Lúc đi ngang qua cửa nhà Chu Toán, một bóng dáng chần chừ trước lùm cây kéo Kỳ Thiện thoát ra khỏi thế giới nội tâm của mình. Cô bước chậm lại, cuối cùng chân như dính trên mặt đất. Đó là người Kỳ Thiện gần như quên bẵng.

Chu Yến Đình cũng phát hiện ra Kỳ Thiện, hai người đứng nhìn nhau qua con đường nhỏ. Kỳ Thiện đang cầm áo khoác và giày chơi bóng của Chu Toán trong tay, Chu Yến Đình bật cười chế giễu: "Kỳ Thiện, đã lâu không gặp, cậu vẫn 'hiền lành' như vậy nhỉ."

"Cậu tìm Chu Toán à? Cậu ấy ra ngoài rồi." Kỳ Thiện khẽ gật đầu với cô ta.

"Tôi biết. Nên tôi chờ ở đây." Chu Yến Đình nhét tay vào túi áo khoác. Trời hơi lạnh, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của cô ta cũng lạnh đến xanh xao. Kỳ Thiện nghe nói Chu Yến Đình thi vào khoa thanh nhạc học viện nghệ thuật ở đây. Mới nửa năm không gặp, cô ta càng xinh đẹp rạng ngời hơn hồi cấp Ba, vẻ mặt cũng ánh lên nét tự tin.

Kỳ Thiện hỏi thăm: "Cậu đợi bao lâu rồi, sao không gọi điện thoại cho cậu ấy?"

Chu Yến Đình lạnh giọng: "Cậu thừa biết cậu ấy không tiếp điện thoại của tôi mà. Tôi không đến để quán lấy cậu ấy, chẳng qua muốn hỏi thẳng mặt một câu thôi. Từ khi cậu ấy trở về chỉ gặp tôi một lần rồi mất tích, có phải như vậy nghĩa là giữa chúng tôi kết thúc không? Muốn đá tôi thì cứ nói thẳng, cần gì chơi trốn tìm?"

Kỳ Thiện yên lặng nắm chặt túi nilon đựng quần áo. Ý Chu Yến Đình là mãi cho đến đợt về nước lần này, Chu Toán và cô ta vẫn giữ mối quan hệ bạn trai bạn gái. Phải, anh không nhắc đến, cô cũng không hỏi, song đâu có nghĩa chuyện này không xảy ra. Cô là ai? Ai quy định là "bạn thân" có người yêu thì phải thẳng thắn nói với đối phương?

"Cậu nên hỏi thẳng mặt cậu ấy câu này thì hơn." Kỳ Thiện đáp bằng giọng điệu vô cảm.

Chu Yến Đình thấy cô không định ở lại, bèn buông lời tự giễu: "Kỳ Thiện, rõ ràng tôi mới là bạn gái cậu ấy 1. Vậy sao mỗi lần gặp cậu, tôi đều có cảm giác như bồ nhí gặp vợ cả thế? Điều này thật châm chọc."

"Chuyện của hai cậu không liên quan gì đến tôi cả." Giọng nói luôn ôn hòa của Kỳ Thiện hơi thay đổi.

"Thật không liên quan sao? Cậu như chiếc bóng bám riết, trông tưởng rằng chẳng có yêu cầu gì, thực tế lại xuất hiện khắp mọi nơi. Đây không phải là kết quả cậu muốn à? Chu Toán có lớp dự phòng là cậu, thảo nào ở

ngoài chơi đùa xả láng." Có thể Chu Yến Đình vốn không định nhắm vào Kỳ Thiện, song lời nói không thể che giấu oán hận.

Kỳ Thiện muốn nói: Tôi hoàn toàn không biết hai người chính thức hẹn hò với nhau. Tuy nhiên cô nói vậy thì có ích gì? Thậm chí cô còn chẳng biết vai trò của mình là gì trong mối quan hệ giữa ba người. Định nghĩa của Chu Yến Đình có vài phần chính xác: Lỗp dự phòng!

"Tạm biệt." Kỳ Thiện không biết nói lời cay độc, nhưng cũng không muốn mặc người ta chỉ trích. Cô không hề trách Chu Yến Đình, bởi hiện tại cô cũng tự thấy chán chính mình.

Về đến nhà, ba mẹ đã đi tán bộ, Chu Toán vẫn chưa về. Kỳ Thiện ngồi một mình trong phòng khách mờ tối không bật đèn, lời Chu Yến Đình vẫn văng vẳng bên tai. Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại trở thành kẻ đáng ghét như vậy. Khi đó cô nên phản bác, cô đã sớm an phận làm bạn của Chu Toán, chuyện yêu đương dây dưa giữa hai người họ không phải do cô thúc đẩy. Trước khi Chu Yến Đình xuất hiện, mười tám năm trước họ vẫn thân thiết thế này. Nếu Kỳ Thiện sớm biết Chu Toán đã có bạn gái, cô sẽ thức thời rút lui đến khoảng cách phù hợp. Cô luôn ăn nói vụng về trước người ngoài, sao lúc đó cô chẳng thốt ra được câu nào thế nhỉ? Lẽ nào là vì một giọng nói yếu ớt tốt cùng nơi đáy lòng đang quấy nhiễu cô: Vì lý gì mà gần đây Chu Toán lại tỏ ra mờ ám với cô?

Trời mùa đông rất mau tối, Kỳ Thiện ngồi bất động hồi lâu đến mức thân thể cứng đờ. Cô bật đèn cầm túi rác trong phòng bếp đi vứt, ánh mắt bất giác nhìn về phía kia. Quả nhiên Chu Yến Đình vẫn còn đứng đó, bóng dáng quật cường của cô ta như hòa vào làm một với bóng cây.

Kỳ Thiện lưỡng lự hỏi: "Bạn không lạnh sao? Có muốn... vào nhà tôi ngồi một lát không?" Đối phương không hề từ chối, trầm mặc một hồi lại đi về phía Kỳ Thiện.

Ngồi xuống sofa nhà Kỳ Thiện, Chu Yến Đình vô thức quan sát và đánh giá xung quanh. Cô ta cố gắng thể hiện vẻ ngoài lạnh lùng và sắc bén, nhưng chóp mũi phơi giữa trời đông lạnh giá đến đỏ au và vẻ đau buồn trong mắt khiến cô ta có vẻ không được mạnh mẽ như mong muốn. Kỳ Thiện rót cho Chu Yến Đình cốc nước ấm, hành động này trong mắt cô ta không khác gì "mèo khóc chuột". Mà có lẽ, cả hai người họ đều là "chuột".

"Cám ơn." Chu Yến Đình hờ hững cất tiếng, hai tay vội vàng ôm lấy thành cốc. Tay cô ta đỏ gay, lạnh cóng đến mức sắp mất cảm giác. Mới vừa uống một ngụm nước ấm, ánh mắt Chu Yến Đình liền hút chặt vào nơi nào đó trong nhà. Kỳ Thiện nhìn theo, hai người đều trông về phía cốc gốm thô trên bàn trà kia. Không cần bất cứ lời nói nào cả, cõi lòng Kỳ Thiện bỗng như có gì đó sụp đổ.

Không ngoài dự đoán, cô nghe thấy Chu Yến Đình chất vấn: "Tại sao cốc này lại ở nhà cậu?"

Giọng Chu Yến Đình the thé, như thể Kỳ Thiện là đồ trộm vặt vậy. Kỳ Thiện rối như tơ vò, cô cũng có thể phản kích kia mà, chỉ cần cô nói cốc này là Chu Toán tặng cô, có lẽ đã đủ khiến Chu Yến Đình càng thêm suy sụp. Có điều, họ tội gì làm khó lẫn nhau? Qua hồi lâu, Kỳ Thiện mới cất lời: "Đây là của Chu Toán, cậu ấy nhờ tôi rửa giúp."

"Cậu ấy có nói đây là đồ tôi tặng cậu ấy không?" Chu Yến Đình kể đến cầm lấy cái cốc trong tay. Thấy Kỳ Thiện ngơ ngác lắc đầu, cô ta lại lăm lăm: "Cốc này do chính tay tôi làm, đợi cậu ấy về nước xem như món quà đầu tiên của chúng tôi. Nào ngờ cậu ấy nhận rồi không nói câu nào, người cũng mất tâm."

"Tôi phải về đây, tối nay phải biểu diễn." Chu Yến Đình nhanh chóng bỏ CỐC xuống và đứng dậy.

Kỳ Thiện cũng đứng lên theo, hỏi: "Cậu không đợi Chu Toán nữa sao?"

Chu Yến Đình bỗng cười nhạt: "Kỳ Thiện, cậu cần gì lừa mình dối người. Tôi còn cần thiết đợi sao? Cốc đó là cậu ấy đưa cậu đúng không?"

Kỳ Thiện không hề giải thích, đưa lại cốc cho Chu Yến Đình: "Cậu mang nó về đi."

"Cậu không thích thì cứ vứt giúp tôi. Dù sao trong mắt Chu Toán, nó cũng chẳng là gì cả, giống tôi vậy." Chu Yến Đình không nhận, nghĩ ngợi vài giây lại cười chua chát: "Điều nực cười là tôi bỏ tận ba tiếng buổi chiều vùi mình trong phòng nghệ thuật gốm sứ, làm hỏng hết chín cái liễn. Cái giữ lại cho mình cũng nên vứt rồi."

"Được." Kỳ Thiện đặt nó về chỗ cũ, không hề sai lệch một ly một tý. Ánh mắt Chu Yến Đình nhìn Kỳ Thiện trở nên phức tạp, cô ta cúi đầu cười: "Kỳ Thiện, tôi không phải đối thủ của cậu, cậu cũng không phải kẻ địch của tôi. Trước kia tôi rất ghét cậu. Chu Toán bảo cậu ấy ghét uống sữa nhất mà lại không chịu hủy đặt hàng, cậu ấy không thích ăn đồ ngọt mà vẫn biết quán nào bán chè đậu đỏ ngon nhất, tất cả đều là vì cậu thích. Hiện giờ trái lại tôi thấy thương hại cậu. Hai người được mọi thứ thiên thời địa lợi, không ở bên nhau mới cần ngàn vạn lý do, còn trở thành một đôi thì chỉ cần Chu Toán muốn là được. Điều đó có thể chứng minh rằng, cậu ấy không muốn. Dù khắp thế gian đều chúc phúc cho cậu cũng vô ích."

Sau khi Chu Yến Đình bỏ đi, Kỳ Thiện nhìn chằm chằm chiếc cốc kia thật lâu. Cô đã sớm nghi ngờ xuất xứ của chiếc cốc có vấn đề m, đây rõ ràng là tâm tư thường chỉ có ở con gái, làm sao có chuyện Chu Toán cố ý làm cho cô. Chắc chắn lúc đó cô bị ảo giác khiến đầu óc mù mịt rồi. Chiếc cốc này chỉ là đồ bỏ đi đối với Chu Toán, nếu không phải Kỳ Thiện tình mắt, e là anh cũng sẽ tiện tay vứt rồi. Chu Yến Đình cũng chỉ là một trò chơi với Chu Toán. Ở trong góc nào đó của tương lai không dự đoán được,

sẽ còn bao nhiêu cô gái ngốc nghếch nâng niu chiếc cốc hoặc món đồ nhỏ trong tay, hao tổn tâm tư vì ánh mắt ẩn chứa nét cười trời sinh đa tình của anh, cho rằng mình là người duy nhất với anh.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 23(2): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Từ lúc có ký ức đến nay, cảm giác Kỳ Thiện đối với Chu Toán như người khó khăn lội nước đi về phía một sơn động kín, sâu thăm thẳm. Những dòng chảy nhỏ dưới chân là tâm tư của Chu Toán, khi có khi không nhưng chưa bao giờ ngừng. Kỳ Thiện tìm kiếm ngọn nguồn dựa theo bản năng, vốn cho rằng ngay khúc quanh tiếp sẽ hiện ra đường chân trời, nhưng lại bị vấp ngã và lạc lối hết lần này đến lần khác. Mỗi khi cô lui bước, bên tai lại truyền đến tiếng nổ vang. Cô cho rằng mình quá ngốc, bây giờ mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Có lẽ thứ cô theo đuổi chẳng qua là một trong vô số dòng nước nhỏ kia, có dòng sẽ dẫn đến chút động tâm ít ỏi trong nỗi vô tình khôn cùng của anh, lại có dòng khiến người lạc hướng, có dòng giữa chừng liền khô cạn. Còn cô cứ mãi lội ngược dòng nước đã định trước không có lối ra.

Bà Phùng Gia Nam mời Kỳ Thiện chat webcam, hỏi cô có thích quà Giáng sinh năm nay mình tặng không. Quà đến từ tuần trước, bà tặng cho con trai chiếc khăn quàng cổ bằng len, tặng cho Kỳ Thiện là một túi xách hàng hiệu. Bà Thẩm Hiểu Tinh từng nhắc nhở, Kỳ Thiện có rảnh thì gọi điện cảm ơn dì Gia Nam.

Kỳ Thiện sốc lại tinh thần, hai người cùng đăng nhập, bà Phùng Gia Nam cười tươi tắn hỏi cô có thích túi xách kia không. Kỳ Thiện thầm nghĩ dì Gia Nam đã trao nhầm quà rồi, cô rất thích chiếc khăn quàng cổ màu xám tro của Chu Toán, vậy mà anh còn luôn miệng căn nhắc mẹ anh thiên vị.

"Dì Gia Nam, túi rất đẹp, chỉ là nhỏ quá, không đựng được nhiều đồ." Kỳ Thiện ngại ngần nói.

Bà Phùng Gia Nam trách cô không có mắt nhìn chút nào, túi đó là để cô dùng vào lúc ăn diện xinh đẹp đi hẹn hò, ai bảo cô mang đi học.

"Gần đây có quen bạn trai không?" Kỳ Thiện chỉ cười trừ, hai mẹ con Chu Toán thường đối nghịch nhau, nhưng tính cách tác phong lại cực giống, ngay cả mỗi quan tâm và giọng điệu nói chuyện cũng y như đúc. Sau khi bà Phùng Gia Nam chuyển công tác đến Hong Kong, người gầy hăn đi, thần sắc tốt hơn trước kia, cười nói rôm rả qua video, tâm trạng ắt hẳn không tệ. Kỳ Thiện thấy vui thay dì Gia Nam tận đáy lòng, không nhận được hỏi thăm tiến triển tình cảm của dì và bạn trai.

Bà Phùng Gia Nam cũng không kiêng kỵ trước mặt Kỳ Thiện, nhẹ nhàng cảm thán: "Đàn ông trẻ tuổi giống như quả quýt vừa hái từ trên cây, nước thì chua, ngay cả mùi vị đều nồng mũi. Nếu dì có thể quay lại tuổi của con được thì tốt rồi."

Kỳ Thiện cười khỏ, có khi cô lại hy vọng họ nhanh chóng già đi thì hơn. Trái quýt tươi non bị tháng năm làm khô lớp vỏ, phủ thêm nhiều nếp nhăn, sẽ không dễ dàng khiến người ta cay mắt rơi lệ được nữa, chỉ còn công hiệu "bình tính bổ ôn".

Bình tính bổ ôn: Đây là thuật ngữ trong đông y. Vỏ quả quýt lúc còn tươi chứa nhiều tinh dầu, nếu bị bắn vào mắt dễ gây cay chảy nước mắt, nhưng lúc phơi khô rồi thì không còn gây cay mắt được nữa mà trở thành vị thuốc trần bì có tác dụng bình ôn và bổ ôn cho cơ thể.

"Có phải gặp chuyện gì không vui không?" Bà Phùng Gia Nam phát hiện cảm xúc Kỳ Thiện không đúng, nhưng vặn hỏi thì cô chỉ lắc đầu: "Cố con bị gì thế?"

Kỳ Thiện mặc áo len cổ chữ V, buộc tóc lên nên bị bà Phùng Gia Nam phát hiện vết đỏ trên cổ cô qua webcam. Khi cô trầm mặc bà lại để ý xem kỹ, bà càng thấy dấu vết này có chút khá nghi.

"Bị muỗi Tam Á cắn ạ." Kỳ Thiện bất giác sờ cổ. Lúc ăn cơm bà Thẩm Hiểu Tinh đã hỏi, còn cười bảo muỗi vùng nhiệt đới độc, ngay cả muỗi Chu Toán cũng không thoát. Nhưng bà Phùng Gia Nam nào giống như bà Thẩm Hiểu Tinh, có trực giác đặc biệt trên phương diện này. Vẻ mặt mờ mịt lúng túng rõ rệt của Kỳ Thiện cũng không thoát được ánh mắt bà.

Bà Phùng Gia Nam ấm giọng bảo ban: "Tiểu Thiện, con có gì ấm ức cứ nói hết với dì Gia Nam, dì có thể nghĩ cách cho con. Tuy rằng kinh nghiệm tình trường của dì không tính là thành công, nhưng có người từng trải chỉ bảo tốt hơn đúng không?" Bà chỉ còn thiếu mỗi việc hỏi thẳng có phải thẳng ranh Chu Toán lại bắt nạt cô không thôi.

"Không có, đây thật sự chỉ là muỗi đốt thôi ạ." Kỳ Thiện vội kể, "Con vừa gặp bạn học thời cấp Ba, bạn ấy và bạn trai xảy ra vấn đề, nên buồn thay bạn ấy thôi."

"Là vậy sao." Phùng Gia Nam gật đầu, "Tình cảm tuổi này của các con vốn không ổn định, quen rồi chia tay cũng bình thường. Chia tay không phải chuyện xấu, quan trọng là biết rõ vấn đề từ đâu ra."

Kỳ Thiện vâng về chỗ bị rách ở góc miếng lót chuột, khẽ giọng tâm sự: "Dì Gia Nam, con muốn hỏi dì một vấn đề. Bạn học con... trong lòng bạn ấy có chàng trai kia, chàng trai kia đại khái cũng không ghét bạn ấy. Nhưng trong mối quan hệ này bạn ấy không tìm được chút cảm giác an toàn nào. Tại sao đã thích một người đến thế mà vẫn cảm thấy khó chịu và chán ghét anh ta?"

Bà Phùng Gia Nam im lặng hồi lâu, nét mặt cũng thôi cười, cân nhắc rồi trả lời: "A Toán nói với dì, miếng ngọc của dì trong tay con có linh khí

hơn. Tiểu Thiện, con biết đấy, mài ngọc chỉ có thể khiến nó càng sáng bóng đẹp đẽ hơn. Song có mài đến đâu cũng không thay đổi được bản chất của miếng ngọc, càng không thể khiến tỳ vết vốn có của nó biến mất. Con muốn nhận được miếng ngọc hợp tâm ý mình thì điều quan trọng nằm ở lúc lựa chọn ban đầu. Đàn ông cũng vậy, đừng hy vọng hảo huyền sẽ thay đổi được đối phương. Điều hôm nay con chán ghét sẽ tồn tại đến tận phút cuối cùng, bất kể con yêu thế nào hay nhẫn nại ra sao. Hoặc là tiếp nhận, hoặc là từ bỏ, con không có đường thứ ba để chọn."

Chu Toán về nhà liền vào thẳng phòng Kỳ Thiện, hớn hở phe phẩy món đồ trước mắt cô: "Cậu xem đây là gì? Anh Long tìm được cho tôi hai tấm vé vào cổng hội sách này, ngày khai trương chưa đón công chúng đại trà, chúng ta không cần chen chúc với người khác. Một tuần nữa mới đến hội sách, khó lắm mới lấy được vé, xem ra tôi phải đặt vé máy bay trễ vài ngày rồi." Anh quay lại nhìn vẻ mặt Kỳ Thiện, "Cậu bảo muốn đi sớm kia mà... Sao vậy?"

"Không có gì. Hôm nay Chu Yến Đình đến tìm cậu. Tôi hỏi cô ấy có muốn lấy chiếc cốc kia về không thì cô ấy nói không cần, bảo tôi vứt nó đi." Kỳ Thiện hỏi ngược lại, "Tôi có nên vứt đi không?"

Tâm trạng vui vẻ của Chu Toán dần tan biến, bắt đầu trầm mặc. Hồi lâu sau anh mới nói: "Tôi đã chia tay với cô ấy rồi."

"Chia tay mà không hề thông báo với cô ấy ư?" Khóe môi Kỳ Thiện nhếch lên thành một nụ cười, "Chúng ta thân thiết như vậy, tôi cũng không biết cậu quen cô ấy khi nào nữa. Cậu nói tôi biết, tôi nhận chiếc cốc kia thế nào đi? Suýt nữa làm chuyện cười trước mặt người khác đấy."

Chu Toán ngồi xuống cạnh Kỳ Thiện, vội vàng giải thích: "Là chuyện trước khi thi tốt nghiệp rồi. Hôm đó cô ấy khóc lóc thảm thiết, bảo thầy

Tôn mắng mỏ nặng lời vì chuyện cuốn nhật ký, trách cô ấy không biết giữ ý giữ tứ. Cô ấy còn bảo tôi là nguồn an ủi lớn nhất từ sau khi cô ấy chuyển trường đến đây, nói rằng nếu tôi không tìm được bạn gái nào tốt hơn thì cứ ở bên cô ấy. Tôi liền nghĩ dù sao tôi cũng không có..."

Chu Toán còn giấu một nguyên nhân khác là vì khi ấy anh đang giận dữ muốn đối đầu với mẹ mình. Mẹ anh không thích Chu Yến Đình, anh càng muốn chống đối lại bà. Kỳ Thiện cũng nghĩ đến việc này, liền khen ngợi: "Nói vậy là cậu đang làm việc tốt ư? Cậu thật lương thiện, vừa lương thiện vừa bác ái."

"Tôi quen cô ấy không bao lâu thì đã đi Canada rồi, từ đó đến nay không hề trở về, việc này cậu biết mà." Chu Toán sợ nhất dáng vẻ này của Kỳ Thiện, khiến anh nhớ lại đêm sinh nhật kia.

"Nói như vậy cậu đã tìm được bạn gái 'tốt hơn' rồi hả, là cô bạn Ukraine kia sao?"

"Làm sao thế được, tôi nói đùa thôi, cậu không hiểu sao?"

"Tôi không biết cậu nói câu nào là thật, câu nào là đùa hết." Kỳ Thiện lẳng lặng nói tiếp, "Họ đều là mì ăn liền cậu ăn tạm cho no bụng ư?"

Chu Toán im lìm, lúc anh dỗ cô không được, nói nhiều chỉ sai nhiều.

"Vậy tôi thì sao, tôi là mì vị gì?"

Sự bình tĩnh trong giọng nói của Kỳ Thiện khiến Chu Toán Sợ hãi, anh bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: "Sao cậu lại so sánh mình với họ? Đương nhiên cậu không giống rồi."

"Tôi hơn họ là ở chỗ quen biết với cậu lâu như vậy, họ là mì ăn liền chỉ cần ngâm nước sôi là được, còn tôi ít nhất phải nấu đúng không? Thật phiền cậu quá!"

"Cậu nhất định phải nói với tôi thế sao? Kỳ Thiện, tôi không muốn cãi nhau với cậu."

Mắt Kỳ Thiện dần hoen đỏ: "Được, sau này sẽ không cãi nhau nữa."

Cô đã chịu đủ rồi. Có lẽ sâu trong nội tâm, Kỳ Thiện tin tưởng Chu Toán và Chu Yến Đình, hay với cô gái Ukraine kia đều không có tình cảm sâu đậm. Trái lại cô thà rằng Chu Toán yêu một người thật oanh liệt và đàng hoàng còn hơn. Như vậy ít nhất cô biết được mình bại bởi ai, đó là một đối thủ tồn tại chân thật, có thể so sánh, có thể để mặc đối phương trong góc tối nội tâm không nhìn đến, cũng có thể tâm phục khẩu phục, biết khó mà lui; về sau hoàn toàn hết hy vọng chấp nhận đứng ở vị trí thuộc về mình chúc phúc cho anh, chứ không phải đối đầu với vô số bóng dáng hư ảo như bây giờ.

Cô thua là ở trái tim Chu Toán trước sau không cách nào ổn định.

"Tiểu Thiện, đối với tôi, cậu không giống bất cứ ai cả." Chu Toán gian nan cất lời.

Kỳ Thiện ghen ngào: "Không giống chỗ nào? Tôi có thời gian, bằng lòng nghe cậu giải thích. Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc cậu coi tôi là gì?"

Bạn từ thời nổi khố, bạn thân hay là đối tượng để mập mờ? Cho đến bây giờ, những thứ này đều không phải đáp án trong lòng họ.

"Tại sao nhất định phải khoác mình lên một giá treo nào đó? Cậu rất quan trọng với tôi, tôi biết cậu cũng thích tôi, vậy không phải tốt lắm sao?" Chu Toán nắm chặt tay Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện buồn bã nói: "Nhưng tôi muốn một người cũng thích tôi như vậy."

Chu Toán hao tâm tổn trí dỗ dành cô, song ngoài mặt lại không tán thành: "Cậu không cảm thấy những thứ yêu hay thích kia đều quá hư vô với chúng ta sao? Mẹ tôi có yêu ba tôi không? Kết quả thế nào? Tình cảm quá sâu nặng chỉ biến mình thành vật bị đối phương điều khiển, hôn nhân cũng chẳng bền vững, bất kỳ lời hứa hẹn nào cũng là giả dối. Tiểu Thiện, tôi không muốn mang thứ tôi không tin ra lừa cậu."

"Cậu không lừa tôi sao?" Kỳ Thiện hít sâu vài lần, giọng chất vấn vô thức cao vút sắc bén, "Vậy cậu nên đối xử với tôi như bạn bè mới đúng!"

"Tôi ghét cậu ở cùng với Chu Tử Khiêm." Chu Toán đã viện ra được lý do cho mình, thế nhưng anh nhanh chóng nhận ra lý do này sẽ càng khiến anh trở nên khốn nạn hơn trong mắt Kỳ Thiện.

Quả nhiên, thoáng chốc vẻ mặt Kỳ Thiện tràn ngập khó tin, ngay cả lời nói cũng lắp bắp: "Hóa ra... là vì vậy!"

"Tôi đã nói rồi, cậu vô cùng quan trọng với tôi, tôi không thể để Chu Tử Khiêm cướp cậu đi." Chu Toán muốn dùng gương mặt nóng hực của mình ủ ấm bàn tay lạnh toát của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện rút tay lại: "Không phải. Tôi giống như món đồ thừa thãi cậu không cần, chẳng qua cậu không chịu được việc thứ mình vừa vứt ra cửa đã bị người khác nhặt đi thôi."

Rốt cuộc Kỳ Thiện không kiềm chế được nữa, bật khóc nức nở. Hồi bé, cô thường bị Chu Toán bắt nạt khóc lóc, lớn lên lại chưa bao giờ để bản thân mất khống chế vì chút tình cảm nhỏ nhặt giữa hai người, điều đó không nằm trong phạm vi bạn bè. Còn Chu Toán luôn cường điệu tầm quan trọng của Kỳ Thiện với mình, chẳng qua vì trong tình cảm anh đã quen thói lệ thuộc vào cô. Để giữ được cô, anh bất chấp mọi thứ, không quan tâm cảm nhận của Kỳ Thiện, càng không cân nhắc đến tương lai của cô. Trong lòng anh chỉ có bản thân anh.

Những giọt nước mắt của Kỳ Thiện khiến Chu Toán luống cuống. Anh ngồi bên cạnh cô, nhỏ giọng dỗ dành: "Đừng khóc, cậu muốn tôi nói gì? 'Tôi yêu cậu' sao? Tôi có thể nói, tôi yêu cậu, tôi yêu cậu... chỉ cần cậu vui là được, cũng chỉ là một câu nói thôi mà. Cậu nói gì thì chính là đó, tôi nghe cậu hết!"

Kỳ Thiện khóc một hồi lại như đang cười. Vậy mà anh lại nói rất đổi chân thành, thật không còn gì mỉa mai hơn.

Chu Toán rút một xấp khăn giấy đưa đến, không dám chạm vào cô: "Đừng giận, tôi sai rồi được chưa?"

"Cậu không sai." Kỳ Thiện nhắm mắt lại, gương mặt đăm lẹ. Họ chỉ không cùng chí hướng nên suy nghĩ khác nhau thôi: "Chu Toán, cậu không cảm thấy chúng ta vô vị lắm sao?"

Kỳ Thiện nói xong mới chợt nhận ra, từ "chúng ta" thân mật này thật quá đổi xa vời với cô và Chu Toán. Cô nhẹ giọng sửa lại: "Không, là tôi và cậu mới đúng."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 24: Tình Yêu Làm Sao Không Có Trói Buộc

Sau khi Kỳ Thiện ngừng khóc, điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, việc đầu tiên cô làm đó là gỡ miếng ngọc và bồ đề đang đeo trên cổ ra, đặt xuống cạnh tay Chu Toán.

"Cậu có ý gì?" Chu Toán lạnh lùng hỏi.

"Dì Gia Nam đưa miếng ngọc này cho tôi, bảo tôi trước tiên cứ giữ giùm cậu. Nếu như có một ngày cậu gặp được người con gái mà cậu yêu thương thật lòng thì lại trả cho cậu cũng không muộn." Kỳ Thiện nói tiếp, "Cậu sẽ gặp được rất nhiều cô gái, có thật lòng hay không, chỉ có bản thân cậu biết."

Chu Toán cũng bắt đầu bực bội, "Cứ mỗi khi tức giận lại lấy mấy thứ này xả giận, tôi không ấu trĩ như cậu!"

Kỳ Thiện cúi đầu, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô hoàn toàn, nhưng đã không còn đau buồn nữa, "Tối nay cậu đừng ở nhà tôi nữa, được không?"

Chu Toán mất mấy giây để tiêu hóa câu này, sau khi xác định Kỳ Thiện không phải nói đùa, anh cắn răng đứng dậy định đi, hung dữ đáp: "Cậu đừng hối hận!"

"Đem ngọc của cậu đi. Cậu không muốn thì trả cho dì Gia Nam, đỡ phải làm hỏng một món đồ tốt." Kỳ Thiện nhắc nhở thêm lần nữa, lời nói của cô giống như đang nói một chuyện không liên quan với một người không liên quan.

Chu Toán từ trên cao nhìn xuống, trên mặt toàn là vẻ xem thường, "Ngọc của mẹ tôi thì thôi đi, chuỗi bồ đề kia vốn dĩ cũng không đáng tiền, bị cậu đeo trên người lâu như vậy, đến màu sắc cũng thay đổi rồi, tặng đi thì ai thèm lấy nữa?"

Kỳ Thiện ngẩn người, quay người kéo học tủ trên đầu giường ra, lật tìm một lúc. Cô không tìm được cây kéo nhỏ của mình, hai tay dùng sức, kéo mạnh hạt bồ đề thắt trên miếng ngọc ra. Nút thắt không chịu được sức mạnh, hạt bồ đề bị kéo bung ra vung vãi khắp nơi. Cô ném những hạt châu còn sót lại trong tay mình vào thùng rác, đưa cho anh sợi dây chuyền chỉ còn mặt ngọc.

Chu Toán tức đến bốc hỏa, cầm sợi dây chuyền lại, chỉ vào mũi Kỳ Thiện mắng: "Cậu có bản lĩnh thì vứt hết những món đồ tôi tặng cậu từ nhỏ đến lớn đi, không được giữ lại thứ gì!"

Đến tối, hành lý của Chu Toán cơ bản đã sắp xếp xong. Thẩm Hiểu Tinh gõ cửa phòng anh rồi đi vào.

"Mẹ Thiện con đang định nói với mẹ..."

Chu Toán nhìn thấy túi lớn trong tay Thẩm Hiểu Tinh, bỗng nhiên chẳng còn tâm trạng nói những lời tiếp theo nữa. Túi rác màu đen kia căng phồng, chỉ cần mở ra, thì sẽ mang máng nhìn thấy một bộ bản khắc gỗ Doreamon phiên bản giới hạn, giấy ghi chú bị ố vàng, kiếm gỗ nhỏ bằng gỗ đào, dây chuyền bằng vỏ sò, hạt óc chó được điêu khắc tinh xảo, ve sầu được điêu khắc bằng ngọc bích, bộ ngựa bằng trúc, hộp gỗ sơn mài, vòng tay gỗ bạch đàn, vòng tay sáp ong, ghim cài áo cổ, còn có hạt bồ đề bị vương vãi... Anh không nhớ được là mình đã tặng Kỳ Thiện nhiều món đồ như vậy, có những thứ quá lâu cho nên đã quên băng đi rồi. Bọn chúng được cất giữ trong chiếc tủ kia của Kỳ Thiện, giống như u hồn ẩn nấp, bây giờ được thấy lại ánh mặt trời lần nữa.

"Ban này dì nhặt được từ thùng rác ở ngoài cổng. Nó không cần nữa, dì lại đến để nghe thử ý kiến của con. Định vứt thật ư?" Thẩm Hiểu Tinh hỏi Chu Toán. mấy câu bọn họ cãi nhau sau đó âm thanh quả thực rất lớn, Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định ở dưới lầu mở ti vi cũng bị kinh động.

Chu Toán nhận lấy bọc đồ kia, không nói là giữ, cũng không nói là vứt. Trước mặt Thẩm Hiểu Tinh, anh lộ ra vẻ hơi khổ sở, buồn bã đáp: "Là cậu ấy không cần nữa, liên quan gì tới con?"

"Được." Thẩm Hiểu Tinh gật đầu, lại nói, "A Toán, nghe nói mấy hôm nay con tính đi, trước khi đi thì về bầu bạn với bố con cũng tốt."

"Mẹ Thiện, con không muốn sống một mình ở Canada nữa." Chu Toán ấm ức giống như một đứa trẻ.

"Đây là chuyện con đã đồng ý với mẹ con. Bản thân mình đã quyết định rồi thì không nên tùy tiện hối hận." Thẩm Hiểu Tinh bình tĩnh đáp.

"Dì cũng muốn con đi à?" Chu Toán ngồi xuống ghế, luồn tay vào tóc, giận dữ đáp, "Tiểu Thiện ghét con, dì cũng chẳng chịu giúp con!"

Thẩm Hiểu Tinh vừa tức vừa buồn cười. Bà thật lòng thương Chu Toán. Anh vừa sinh xong xuất viện, bế trong lòng bé cón con, mẹ ruột anh không có sữa, Thẩm Hiểu Tinh cho mỗi đứa bú một bên, Chu Toán yếu ớt hơn nên luôn bị Kỳ Thiện dùng chân đá cho khóc om sòm. Mấy bà mẹ nằm kế bên tưởng bà sinh một đôi long phượng, nhưng bọn chúng rất cuộc cũng chẳng phải anh em ruột, nếu không thì cũng bớt được khá nhiều phiền não. Bà vỗ vỗ lên cánh tay Chu Toán, than thở đáp: "Dì không muốn biết tại sao bọn con lại cãi nhau. Con hiểu tính nó, Tiểu Thiện không phải là một người dễ dàng đưa ra quyết định, nhưng một khi đã quyết định rồi, thì ai cũng hết cách, trừ phi bản thân nó tự suy nghĩ lại. Dì muốn bọn con đều luôn vui vẻ, nhưng nếu như Tiểu Thiện hy vọng con cho nó chút không gian, thì hy vọng con tôn trọng quyết định của con bé."

Hai ngày sau, Chu Toán bay đi Canada. Phùng Gia Nam bay qua đó đón tết với Chu Toán. Bà cô sống ở Vancouver hai mươi mấy năm tuổi tác cũng đã lớn, căn bản không còn sức lực quản thúc con cháu, Chu Toán đã dọn ra ngoài sống từ lâu. Phùng Gia Nam đợt này phát hiện Chu Toán và cô gái Ukraine qua lại rất thân thiết, bà đến đó ngày thứ hai thì bắt gặp cô gái đó đến đưa đồ ăn cho Chu Toán, đối phương thế mà có chìa khóa nơi ở của anh. Phùng Gia Nam nhắc nhở con trai phải chú ý sự riêng tư của bản thân, bị Chu Toán không mặn không nhạt qua loa vài câu. Anh nói cô gái kia dù sao cũng sẽ không phải là con dâu của bà, tay của bà có thể đừng vươn dài như thế được không.

Phùng Gia Nam tức giận không nhẹ, có ý định dạy dỗ Chu Toán một trận, biện pháp duy nhất là chỉ có thể quản thúc vấn đề kinh tế của anh. Bà giảm bớt chi phí sinh hoạt của Chu Toán, chỉ có anh sinh hoạt phí ở mức cơ bản nhất. Chu Toán cũng không oán trách, chẳng bao lâu sau, Phùng Gia Nam nghe nói anh lấy lý do tiết kiệm tiền phòng dọn đến ở chung với cô gái gì gì đó.

"Mẹ con chúng mình chắc là kẻ thù ở kiếp trước." Sau khi sự việc xảy ra Phùng Gia Nam kể khổ với Thẩm Hiểu Tinh. Thẩm Hiểu Tinh cười đáp: "Nếu như là kẻ thù kiếp trước, cũng là cậu đã nợ nó, kiếp này đến để trả nợ thôi." Nói đùa thì nói đùa, Thẩm Hiểu Tinh cũng khuyên bạn thân, con trẻ đã lớn rồi, không thể quản thúc thô bạo giống như trước đây nữa. Đặc biệt là tính cách giống như Chu Toán, có đôi lúc, không nên cấm đoán mà hãy cứ để mặc, bỏ đó không quản, anh với cô gái kia chưa chắc đã được lâu dài. Lùi một vịn bước mà nói, bọn họ cuối cùng nếu thật sự có thể tu thành chính quả, tốt hay xấu đều là lựa chọn của bản thân anh.

Phùng Gia Nam không nhịn được hỏi thăm tình hình gần đây của Kỳ Thiện. Lúc này bà mới biết được từ Thẩm Hiểu Tinh, Kỳ Thiện và Chu Toán đã rất lâu rồi không liên lạc với nhau. Ban đầu Chu Toán còn thường nhân dịp cuối tuần gọi điện thoại đến nhà cô, trên danh nghĩa là trò chuyện

với Thẩm Hiểu Tinh, thực tế thì mọi người đều biết thừa là anh có ý khác. Từ đầu chí cuối Kỳ Thiện chưa từng nhận điện thoại của Chu Toán, nghe nói các phương thức liên hệ khác của anh cũng đã bị cô đưa vào anh sách đen hết rồi. Chu Toán vốn dĩ không phải là người ưa luồn cúi, dần dà, dường như cũng hết hi vọng đối với chuyện này, tình bạn gần hai mươi năm của hai người không hề dự báo đi vào ngõ cụt.

Phùng Gia Nam hỏi thăm Thẩm Hiểu Tinh có biết nguyên nhân hai người họ trở mặt hay không. Thẩm Hiểu Tinh nói bà cũng không rõ chi tiết lắm, chỉ mang máng nghe được hai người họ cãi nhau một trận lớn, sau đó Kỳ Thiện khóc, Chu Toán tức giận đùng đùng, triệt để thanh toán đồ vật từ nhỏ đến lớn tặng nhau qua lại, lớn thì là dây chuyền ngọc Phùng Gia Nam tặng, nhỏ thì đồ thủ công làm lúc bọn họ học mẫu giáo, chẳng món nào thoát khỏi. Kỳ Thiện gom hết những vật dụng của Chu Toán chiếm cứ trên gác lửng nhà cô, ngay cả hoa cô trồng giúp anh cũng đồng loạt đóng gói đưa trả về nhà anh. Hai người bày ra dáng vẻ đến chết cũng không qua lại nữa.

"Nếu giữa bọn chúng xảy ra vấn đề, chắc chắn khả năng lớn nhất người sai là tên khốn kiếp A Toán rồi. Phùng Gia Nam có hơi buồn bã, "Có lúc mình nghĩ, bọn chúng cứ mãi là những đứa trẻ vô ưu vô lo thì tốt biết mấy."

Về phương diện này Thẩm Hiểu Tinh rộng rãi hơn nhiều, bà nói: "Những chuyện mình không quản nổi, thì cứ để nó thuận theo tự nhiên là được."

Trên thực tế đúng như dự liệu của Thẩm Hiểu Tinh, Phùng Gia Nam cố ý không hỏi han chuyện của Chu Toán và cô gái Ukraine kia, chưa đến ba tháng sau truyền đến tin tức Chu Toán và cô gái kia đã chia tay. Chu Toán nói đối phương đã thích một tên người Đức, giọng điệu của anh không hề nghe ra chút tiếc nuối và buồn bã nào, nom dáng vẻ thì bản thân anh cũng chẳng hề rảnh rang.

Phùng Gia Nam có vấn đề càng đáng quan tâm hơn, bà chất vấn chuyện xin học đại học của Chu Toán chuẩn bị đến đâu rồi, có trường học lý tưởng nào không, có nắm chắc không, bà có thể cho anh lời khuyên. Chu Toán ngoài miệng nói bản thân mình đã chuẩn bị tài liệu rồi, không cần bà phải phiền lòng, sau đó lại nói, dù sao thì cũng chỉ kiếm tấm bằng, trường chui có mà đầy. Phùng Gia Nam hơi nguội lòng. Bà nhân thời gian nghỉ trưa gọi điện thoại cho anh, bên đó chắc đang là nửa đêm, nhưng âm thanh xung quanh vẫn ầm ĩ vô cùng, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng la hét của con gái, chẳng biết anh vẫn còn đang lặn lội ở bữa tiệc nào.

Phùng Gia Nam chưa bao giờ hiểu rõ sâu sắc được hơn giờ phút này, bà đưa con trai một mình ra nước ngoài hoàn toàn là một sai lầm, hơn nửa đời người của bà đều là một chuỗi những sai lầm tích lũy lại.

"Còn chuyện gì không?"

Đây là câu cửa miệng Chu Toán thường dùng để kết thúc cuộc gọi. Phùng Gia Nam nhanh chóng chuyển chủ đề nói chuyện, "Mẹ nghe nói con và Tiểu Thiện đã không còn liên lạc nữa. Mẹ quên nói với con, trước khi bọn con cãi nhau, mẹ và con bé có nói chuyện kỹ càng một lần, có lẽ mẹ biết trong lòng con bé nghĩ gì... Vết muỗi cắn trên cổ con bé là chuyện tốt mà con làm đúng không?"

Chu Toán im lặng, nhưng tiếng ồn trong điện thoại của anh đã dần dần biến mất. Phùng Gia Nam cũng không thèm để ý đến phản ứng của anh, tiếp tục nói: "Là mẹ khuyên Tiểu Thiện kịp thời quay đầu, cách xa con một chút. Mẹ từng cho rằng, con là con trai của mẹ, mẹ là người vẫn luôn dạy dỗ giáo dục con, chắc là con sẽ không giống bố của con đâu. Kết quả mẹ sai rồi, gen di truyền là thứ không thể thay đổi... Nói như thế còn là đề cao con rồi đấy, bố con tuy rằng chuyện tình cảm không chung thủy, nhưng sự nghiệp ít nhiều còn chịu cố gắng. Còn con, ngoài khuôn mặt và chút khôn vặt kia ra thì còn có gì nữa? Con đi gây họa cho người khác đi, ai mà chịu

yêu cái đồ bỏ đi như con thì cứ việc yêu. Bỏ qua cho Tiểu Thiện, con không xứng với nó, cũng không xứng với bất kỳ cô gái tốt nào cả."

Chu Toán im lặng đợi mẹ mình nói xong, một lúc lâu sau mới hừ mũi khinh thường, "Con bảo Kỳ Thiện làm sao mà trở nên cứng rắn như thế, hóa ra là có được sự chỉ điểm của mẹ, cũng đúng, mẹ và cậu ấy trước giờ suy nghĩ giống nhau như đúc. Mẹ cho rằng con sẽ khóc lóc cầu xin cậu ấy, không ăn không ngủ được vì cậu ấy sao? Cậu ấy có gì hơn người chứ, mấy cô gái giống như cậu ấy bên cạnh con quơ tay là vợ được cả đống. Mẹ chuyển lời cho Kỳ Thiện giúp con, chơi không nổi thì nghỉ sớm!"

"Con tự mình đi nói với nó! Ngày tháng còn dài lắm, mẹ mong sao con đừng có mà hối hận. Nể mặt con là con trai của mẹ, nhắc nhở con một câu: Dùng phương thức tổn thương một người để thể hiện sự quan tâm của mình, là hành vi ngu xuẩn nhất..."

"Chẳng phải là con đang học theo mẹ sao? Ban nãy mẹ nói cái gì, "gen di truyền chính là gen di truyền"! Chuyện tình cảm của bố con có rách nát thế nào, người phụ nữ ông ấy ngủ càng ngày càng trẻ, mẹ không phục, thì cũng đi kiếm một tên trai trẻ. Nhưng trong quá trình này bố con là đang hưởng thụ, còn mẹ, mẹ ly hôn, tranh giành được một đống tài sản, lại thăng chức, cũng có đàn ông theo đuổi mẹ, nhưng tại sao cứ mãi rề rà không chịu đốt lá thư bố con viết cho mẹ năm đó? Thêm mười năm nữa ông ấy vẫn còn mấy cô gái trẻ ôm ôm ấp ấp, mười năm sau tên trai trẻ kia của mẹ còn dám sờ vào lương tâm nói yêu mẹ không? Người không tim không phổi mới sống được vui vẻ, mấy thứ này là con học hỏi từ mấy người đó."

Phùng Gia Nam không ngờ con trai sẽ nói như vậy, bà khẽ nói: "Có khi đến chết mẹ cũng sẽ không đốt lá thư kia, đồng thời, có đến chết mẹ cũng sẽ không tha thứ cho ông ấy. Chẳng có gì hay ho để nói cả, may mà Tiểu Thiện và con sẽ không có cơ hội để đi đến bước đường này của mẹ và bố con."

Chu Toán vô cớ bốc hỏa: "Chuyện của con và cậu ấy không cần mẹ quan tâm. Mẹ cảm thấy như vậy là muốn tốt cho con, thực ra là muốn thỏa mãn cái tính thích kiểm soát của mẹ mà thôi. Mẹ không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, trong chuyện tình cảm mẹ là một kẻ thất bại đáng thương, không kiểm soát được người đàn ông của mình, mới biến thái mà muốn kiểm soát cuộc sống của con!"

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lúc lâu, Chu Toán muốn cúp điện thoại, nghe thấy giọng nói buồn bã và mệt mỏi của mẹ anh, bà nói: "Đánh bại được mẹ, thì con sẽ thắng sao? A Toán, yêu làm sao mà không gò bó trói buộc được chứ!"

Sau đó có lẽ bọn họ còn cãi thêm vài câu, nhưng Chu Toán không còn nhớ nữa. Bốn ngày sau, vào giờ nghỉ trưa gần ngủ Phùng Gia Nam bắt xe từ khu vực trung tâm đi về hướng Nguyên Lăng, chiếc xe taxi bà ngồi va chạm với một chiếc xe hàng khi giao nhau trên đường. Phùng Gia Nam tử vong tại chỗ, người tài xế cũng ngừng thở khi trên đường được đưa đến bệnh viện. Không ai biết tại sao lúc bấy giờ bà phải đi ra ngoài, là gặp khách hàng hay hẹn gặp bạn bè, đáp án theo sự qua đời của đương sự mà trở thành một câu đố.

Chu Toán đáp chuyến bay đi Hồng Kông ngay trong đêm xảy ra tai nạn, xử lý hậu sự của Phùng Gia Nam cùng với Thẩm Hiểu Tinh người vợ vàng chạy đến. Chu Khởi Tú vốn dĩ cũng muốn đến, nhưng bị Chu Toán từ chối. Bất luận là về mặt pháp luật hay tình cảm mà nói, Phùng Gia Nam và ông đã không còn vướng mắc gì nữa. Chu Toán kiên quyết tin rằng mẹ anh sẽ không muốn Chu Khởi Tú tiễn bà đoạn đường cuối này. Điều duy nhất anh không xác định là, mẹ anh có phải cũng không muốn gặp lại đứa con trai bất tài này hay không.

Chiếc xe taxi gặp tai nạn bị hư hỏng nghiêm trọng, di thể của Phùng Gia Nam cũng không thể may mắn thoát khỏi. Chu Toán đi nhận thi thể, nếu không phải nhìn thấy vết sẹo mờ mờ ở mu bàn tay phải vẫn còn nguyên

vẹn kia, anh sẽ không thể nào tin nổi đồng máu thịt bấy nhầy kia là mẹ của anh.

Vết sẹo kia là vết thương cũ hơn mười năm trước, bấy giờ Chu Toán mới bảy tuổi không nghe lời cứ một mực đòi học đạp xe đạp, trong đám bạn cùng chơi với anh chỉ còn mỗi anh không biết chạy xe, ngay cả Kỳ Thiện tháng trước cũng đã bắt đầu chậm rì rì lắc lư đạp xe qua lại ở con đường trước cổng. Phùng Gia Nam đi theo phía sau xe, Chu Toán không để cho bà giữ, vì để thoát khỏi bà, anh đạp càng nhanh, tay lái không vững, tông vào bậc thang bên phải của bờ đê. Dưới tình thế cấp bách Phùng Gia Nam đã nắm lấy cầm xe đạp ở bánh xe... cũng là bàn tay này bốn hôm trước đã gọi một cuộc điện thoại e rằng là cuộc gọi khiến bà thất vọng nhất cuộc đời.

Di thể được hỏa táng. Bấy giờ, ở nhà tang lễ ngoài Chu Toán, còn có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, sắc mặt đau buồn. Chu Toán biết đây nhất định là người tình trẻ tuổi của mẹ anh hồi còn sống. Đồng thời anh cũng không đồng ý với thỉnh cầu nhìn mặt Phùng Gia Nam lần cuối của người đàn ông này. Mẹ anh cả đời ưa trọng hình thức bề ngoài, sĩ diện, sống kiêu ngạo hơn bất cứ ai, hình ảnh bà lưu lại trong lòng người yêu thích bà chắc hẳn cũng nên mãi mãi lưu giữ lại dáng vẻ này.

Quá trình đợi hỏa táng thi thể, Chu Toán có cuộc trò chuyện ngắn ngủi với người đàn ông kia. Thẩm Hiểu Tinh cũng không biết bọn họ nói gì, ngày hôm sau, đồ dùng cá nhân của Phùng Gia Nam lúc sống được người ta mang đến khách sạn nơi bọn họ ở, người đàn ông kia từ đó không hề xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ nữa. Thẩm Hiểu Tinh cũng hứa sẽ không nhắc bất kỳ điều gì về sự tồn tại của người kia. Chuyện tình cảm này của Phùng Gia Nam vốn dĩ đã có ít người biết, từ đây không lưu lại dấu vết theo xương cốt của bà mà hóa thành tro bụi.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 25: Không Chờ Được Tha Thứ

Ba ngày sau, Chu Toán ôm hủ tro cốt của Phùng Gia Nam về nhà. Lần này Chu Khải Tú không bận tâm đến lời khuyên bảo của bất cứ người nào, cố chấp muốn làm hậu sự cho người vợ trước. Ông mặc một thân màu đen, không hề khóc lóc vật vã, mặt mày xám xịt nhận lấy hủ tro cốt trong tay con trai, phủ đi lớp bụi mỏng phía trên, động tác tay dịu dàng. Trong một đêm mùi vị già nua lan tỏa bao quanh lấy thân hình vẫn luôn được chăm sóc kỹ càng của ông.

Khi nhận được tin dữ, Chu Khải Tú cũng đang ở trên đường, gần đây cô tình nhân trẻ tuổi có quan hệ thân mật với ông bảo là mang thai đứa con của ông, chuyện này đương nhiên phải giáp mặt giải quyết. Chu Khải Tú đã từng có không ít món nợ phong lưu, trước hôn nhân là thỉnh thoảng, sau hôn nhân là bình thường. Đời này ông mãi yêu Phùng Gia Nam, nhưng ông không quản được những cám dỗ xung quanh mình. Phụ nữ mà ông tìm người nào người nấy đều có thân hình cao ráo, ngũ quan xinh đẹp lạnh lùng. Chu Khải Tú không thể nào giải thích được là bởi vì bọn họ đều giống với Phùng Gia Nam hồi trẻ, hay là gu phụ nữ ông thích là như vậy. Mấy người phụ nữ này thích làm nũng, có đôi chút dịu dàng, bọn họ đều ngoan ngoan dịu hiền hơn Phùng Gia Nam, cho dù ông có dịu dàng hơn nữa cũng không có ai dám đê đầu cười cổ ông. Chu Khải Tú có lúc vui mừng, có lúc thất vọng. Đến hôm nay ông có thể tin tưởng một chuyện duy nhất, tất cả mọi người đều cho rằng năm đó ông chọn Phùng Gia Nam, nhận nhịn tính cách hung dữ của bà, che chở cho sự cố chấp gần như đơn thuần của bà, là bởi vì bà có một người bố tuy rằng chức vụ không phải cao lắm nhưng có thực quyền, thậm chí sau này ngay cả Phùng Gia Nam cũng

cho rằng như vậy. Nhưng đến mãi sau khi bố vợ bệnh nặng qua đời, đến mãi sau khi ông và Phùng Gia Nam trở thành oan gia, thậm chí đến mãi sau khi bọn họ ly hôn, Chu Khải Tú vẫn luôn nghĩ, đợi đến khi bọn họ già đến nỗi không thể cãi cọ được nữa, già đến nỗi chẳng còn truy cầu việc gì nữa, ông sẽ cùng Phùng Gia Nam trải qua đoạn cuối con đường của sinh mạng ở sơn trang mà ông đã từng nhắc đến với bà, đích thân đưa tiễn nửa còn lại, bất luận là ai rời đi trước.

Phùng Gia Nam từng nói, bà giống như lửa, Chu Khải Tú giống như nước, trời đã định là không thể dung hòa. Chu Khải Tú chưa từng nghĩ đến, bà không làm ông bốc hơi, nhưng lại bị dập tắt trước mắt ông.

Bà con thân thích của Phùng gia không còn mấy người, lần này đến phúng điếu chỉ có mấy bà con xa, đồng nghiệp và bạn bè lúc sinh thời của Phùng Gia Nam. Người của Chu gia cũng đến không ít, hồi còn sống cho dù có mâu thuẫn thế nào, người chết là lớn nhất. Chu Khải Tú để ý đến bà, bọn họ cũng không thể để cho hậu sự của bà lạnh lẽo được. Hai bố con cùng nhau đặt tro cốt ở linh đường, những người khác đều không đến gần. Di ảnh của Phùng Gia Nam là tấm ảnh chụp trước khi kết hôn. Bấy giờ bà và Chu Khải Tú đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt, tất cả nỗi đau và bất kham đều chưa từng xuất hiện, sắc mặt bà đoan trang, ánh mắt lộ ra vẻ hoạt bát và vui vẻ. Bà dùng ánh mắt sạch sẽ như vậy nhìn hai người đàn ông, mặt mũi của họ như nhau, đau buồn cũng như nhau.

"A Toán, con nói xem đây có giống đang nằm mơ không? Hay là bà ấy tỉnh rồi, còn chúng ta vẫn còn đang mơ?"

"Đối với bố là một loại giải thoát." Chu Toán cúi đầu thấp hương, đầu nén nhang run rẩy cứ không cháy lên được, anh kéo căng khóe miệng, lông mi thế nhưng lại ẩm ướt, "Con nghe chú ba nói, e rằng con lại có thêm một em trai, hoặc là em gái."

Chu Khải Tú không ngờ vào lúc này, mà lão tam còn nhắc đến mấy chuyện tầm phào này trước mặt A Toán, chuyện này khác gì đâm một nhát dao vào vết thương. Vết thương này cũng xuyên qua ông, cổ họng ông siết chặt, ngăn người trong phút chốc, nói: "Đều là lỗi của bố..."

"Bố, chẳng phải con nên chúc mừng bố sao?" Nụ cười của Chu Toán còn làm Chu Khải Tú khó chịu hơn khóc.

Chu Khải Tú nhìn chằm chằm di ảnh của Phùng Gia Nam, nói với con trai: "Con nói thế nào cũng được, bố không trách con. Bố không phải là một người bố tốt, trước đây bố thiếu sự chăm sóc đối với con... mẹ con không thích bố nhúng tay vào việc dạy dỗ con. Bây giờ bà ấy không còn nữa, bố thề trước linh vị của bà ấy, bất kể là con có nhận người bố này hay không, bố cũng vẫn sẽ chăm sóc con, giúp mẹ con hoàn thành mối bận tâm của bà ấy. A Toán, bố sẽ không có đứa con nào nữa. Tử Khiêm là sai lầm năm đó của bố, bố có trách nhiệm với nó. Nhưng con là cốt nhục duy nhất của bố và mẹ con, bất kỳ người nào cũng không thể thay thế."

Chu Toán cúi đầu không nói. Nói nghe quả thật có vẻ hay ho đấy, anh cũng sắp cảm động mất rồi, suýt chút nữa quên mất người đàn ông vô cùng thâm tình đối với vợ trước không lâu trước mới làm to bụng người phụ nữ khác xong. Anh nghe Kỳ Thiện nói, từ cổ chí kim mấy nhà thơ viết những bài khóc thương vợ nổi tiếng không người nào không bạc tình. Chu Toán hận chính mình cũng như căm hận bố anh, càng căm hận chú ba và mấy người bà con có cùng huyết thống nhưng lòng lang dạ sói ở phía sau ông ta. Trong lòng bọn họ chắc hẳn đều đang vui sướng muốn chết, mẹ anh chết rồi, anh không còn chỗ dựa, cán cân trong lòng Chu Khải Tú sớm muộn cũng sẽ nghiêng về một bên, hưởng hồ chỗ chú ba còn có Chu Tử Khiêm. Chu Toán cứ không để bọn họ được như ý, anh không để ý đến sự nghiệp tích lũy cả đời của Chu Khải Tú, nhưng cũng không muốn những người mà mẹ anh căm hận cả đời chiếm được lợi lộc. Cho nên Chu Toán tuyệt đối sẽ không nói cho Chu Khải Tú biết, đoạn cuối của cuộc đời mẹ anh đã có chỗ

ký thác khác, anh muốn bố anh sống trong hối hận và tự trách, là ai hại mẹ anh đau thấu tim gan mà tha phương nơi đất khách quê người, lại là ai ở sau lưng gián tiếp dồn ép hôn nhân và sinh mệnh của bà đi vào tuyệt lộ? Chu Khải Tú ngày nào chưa thể quên, thì ngày đó càng không thể thanh thản.

"Bố sẽ bảo người phụ nữ kia bỏ đứa bé hả?" Chu Toán không xác định hỏi.

"Không có đứa trẻ nào cả." Sắc mặt Chu Khải Tú thản nhiên, "Con yên tâm đi A Toán, của con thì chính là của con."

Trời vào khuya, người đến phúng điếu thưa dần. Chu Khải Tú cuối cùng cũng rời khỏi linh đường, từ khi nghe thấy tin Phùng Gia Nam xảy ra chuyện, ông dường như chưa được chớp mắt. Là Chu Toán bảo ông đi ngủ, Chu Toán nói, bản thân muốn một mình ở bên cạnh mẹ một lúc, Chu Khải Tú không thể từ chối yêu cầu này.

Sau khi bên cạnh không còn ai, Chu Toán gỡ ra chiếc khăn tang trên đầu ra, ngồi xuống nền nhà, dựa vào chiếc kỷ án được phủ vải trắng. Bên cạnh chiếc ghế dành cho khách ngồi nghỉ ngơi có nửa gói thuốc lá, chắc là người nào đó đến lúc sáng làm rơi. Chu Toán vươn tay cầm lấy nó, rút ra một điếu, châm vào ngọn nến màu trắng trước linh đường, đưa lên miệng hút một hơi. Đây chẳng phải thuốc tốt gì, Chu Toán cũng đã lâu rồi chưa hút, hút một hơi quá mạnh, trong phổi hơi đau rát, sặc đến chảy nước mắt.

Cao tăng Chu Khải Tú mời từ chùa Vĩnh An mang theo nhóm đồ nghi đang niệm kinh liên tục ở ngoài cửa, âm thanh kia liên miên không dứt, ngập tràn hư vô, giống như khói thuốc từ miệng Chu Toán phun ra. Bị bao bọc bởi âm thanh này khiến anh cảm thấy càng thêm trống trải và cô độc, trong lòng trống rỗng đến nỗi có đủ chỗ để một đàn ngựa chạy qua. Anh không chịu được cảm giác này, ác ý phun một ngụm khói lên di ảnh của mẹ mình. Bà vẫn đang lặng lẽ nhìn anh, trong mắt là một người trẻ tuổi với bộ

dạng không quan tâm. Tấm ảnh này chọn.... khiến cho đứa con trai là anh suýt nữa không nhận ra. Chu Toán lại nghĩ, có lẽ mẹ anh chẳng phải từ khi sinh ra đã cố chấp muốn kiểm soát tất thảy mọi thứ, bây giờ bà đi rồi, phải khôi phục lại dáng vẻ ung dung thanh thản.

Chu Toán cũng tự do rồi. Lúc vừa mới nhận được cuộc gọi báo tin dữ từ người lạ, Chu Toán còn không dám tin, khi anh ngắt điện thoại, trong lòng xuất hiện một giọng nói đầu tiên vậy mà lại là "Không còn ai quản thúc anh nữa rồi", anh thở phào một hơi. Nỗi đau đến chậm chạp mà lặng lẽ, lúc anh bước đi, ở một nơi yên tĩnh, trong lúc hít thở, không hề gián đoạn mà bỗng nhào ra từ mỗi một khe hở, nhắc nhở anh, anh không còn mẹ nữa rồi.

Cho dù bây giờ anh làm chuyện bà ghét nhất trước mặt bà, cũng sẽ chẳng còn ai mắng anh không có chí tiến thủ nữa. Sau này cũng như vậy, sẽ không còn ai gò bó trói buộc mỗi một chuyện anh làm nữa, cũng sẽ không còn ai xem anh như bảo bối trong lòng nữa. Anh không cần phần nộ, không cần phản kháng, không cần sợ bà thất vọng lại cố ý khiến bà thất vọng nữa.

Phùng Gia Nam lúc nào cũng giống như sư tử mẹ hùng hổ chắn trước mặt con trai, bà làm tất cả cũng là vì Chu Toán, cũng dành tất cả mọi thứ mà bà tranh giành được để lại cho anh, bất kể điều đó anh có muốn hay không, cũng không cho anh cơ hội để báo đáp. Chu Toán căm hận bà, muốn thoát khỏi bà, nhưng mỗi một chuyện anh làm đều không thể tránh khỏi ấn ký của bà. Cuối cùng bà nói: "Yêu làm sao mà không gò bó trói buộc cơ chứ?" Người gò bó anh nhất trên đời này đã chết rồi, người yêu anh nhất cũng như vậy.

Điều thuốc của Chu Toán bỗng nhiên bị người nào đó giật lấy, anh lạnh hết cả sống lưng, suýt chút nữa cho rằng mẹ anh hiển linh, vừa ngẩng đầu, là Kỳ Thiện nghiêm mặt đứng trước mặt anh. Cô dập tắt nửa điều thuốc vào lư hương, căn nhắc nói: "Cứ phải hút ở đây mới được à? Dì Gia

Nam không thích đâu. Cậu không thể để người khác bốt lo được một lần sao?"

Kiểu khuyên bảo từng khiến Chu Toán ghét tới phát điên mà nay nghe không khác gì tiếng sáo trời. Sự trầm tĩnh và bi thương anh bày ra trước mặt mọi người toàn bộ tan rã như lớp mặt nạ, không có tiền đồ đỏ bừng đôi mắt, vừa giận dữ lại băn khoăn.

"Chẳng phải cậu không thèm để ý đến tôi nữa à?"

Ban ngày bọn họ từng gặp nhau. Lúc ấy Kỳ Thiện đi theo người nhà đến trước linh đường thắp hương, Chu Toán thân là người nhà cùng với Chu Khải Tú khom lưng đáp lễ với bọn họ, Kỳ Thiện cũng theo lễ thường nói "xin nén bi thương". Tối đến, Kỳ Thiện dìu bà ngoại mình về nhà. Dì Gia Nam và cả nhà mẹ cô đều quen biết từ lâu, lần này bà ngoại, cậu và mẹ của cô đều từ thành phố kể bên chạy đến đây. Bên cạnh Chu Khải Tú không có nữ quyến tháo vát, Thẩm Hiểu Tinh là bạn bè thân thiết nhất của nhà bọn họ được ủy thác trọng trách, mọi chuyện lớn nhỏ trong lễ tang đều được bà chuẩn bị lo liệu, bận đến nỗi không còn sức lực để đau buồn. Mãi đến bây giờ bà vẫn còn đang nhỏ giọng thương lượng quy trình công việc ngày mai với nhân viên phụ trách nghi thức mai táng.

Kỳ Thiện vốn dĩ là qua đây đưa áo khoác cho mẹ cô, trời về đêm chuyển lạnh. Cô thấy ly nước để trước mặt mẹ mình rất lâu rồi vẫn chưa đụng đến, Thẩm Hiểu Tinh nói mấy công việc khác nhau với từng người, tư duy vẫn còn rất rõ ràng, nhưng hốc mắt đã trở nên sâu hoắm. Kỳ Thiện đau lòng, muốn giúp đỡ mẹ mình, hỏi: "Có gì để con làm không ạ? Mẹ, hay là con ghi tiền phúng điếu nha."

Thẩm Hiểu Tinh tạm dừng cuộc trò chuyện với người bên cạnh, ngẫm nghĩ một lát, rồi nói với con gái: "Tiểu Thiện, hay là con đi xem A Toán thế nào đi."

Kỳ Thiện thấp một nén nhang, ngồi vào mép ghế, lặng lẽ nhìn Chu Toán đang ngồi ở phía đối diện cô. Sau khi xảy ra chuyện cô cũng lú lẫn đầu óc, vừa nghĩ đến di gia Nam trước đây đối xử với cô rất tốt, lại không nhìn được mà khóc mấy lần, trong lòng giống như khuyết một góc. Cô đã buồn đến mức này, Chu Toán thân là con ruột, chắc hẳn càng khổ sở hơn nữa. Kỳ Thiện thật sự không muốn để ý đến anh nữa, nhưng bây giờ anh trải qua biến cố như vậy, nếu cô còn tính toán từng li từng tí, thế thì thật là không biết chừng mực. Cô và Chu Toán dù sao cũng không có thâm thù đại hận gì, gạt đi những tâm tư thiếu nữ kia, bọn họ căn bản vẫn còn gần hai mươi năm giao tình.

Kỳ Thiện nhẹ nhàng đáp: "Chuyện kia tôi sẽ kín miệng như bưng. Cậu yên tâm."

Chu Toán mất một lúc sau mới phản ứng kịp, chuyện cô nói thật ra là chuyện của mẹ anh và người đàn ông kia. Anh dùng tay xoa mặt, nói: "Trong lòng cậu chắc chắn đang mắng tôi vô sỉ. Mẹ tôi đã chết rồi, tôi lại chỉ nghĩ làm sao để bảo vệ lợi ích của bản thân."

Kỳ Thiện không nhận xét. Sau khi cô được mẹ dặn dò giữ kín chuyện này, cô đã tính toán quan hệ lợi hại trong đó một lượt. Tuy rằng Chu Toán nhận được toàn bộ tài sản di gia Nam để lại, nhưng ở nhà họ Chu, anh đã mất đi chỗ dựa, lại vừa thành niên, vẫn chưa đến ngày hoàn toàn độc lập. Bố anh thương anh, nhưng bên ngoài chưa từng thiếu phụ nữ, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có một nữ chủ nhân xuất hiện trong nhà, hưởng hồ anh còn một người anh em cùng cha khác mẹ và bà con thân thích đàng nội khó đối phó. Cô sẽ đứng về phía anh, coi như nể mặt di gia Nam.

Chu Toán động đậy căng chân tê rần, anh ngồi không hề thoải mái, bất kỳ tư thế nào cũng đều khiến anh mệt mỏi. Ban ngày anh đã biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn sự đau buồn của mình, người ngoài nhìn thấy anh hiếu thuận và đáng thương, Chu Khải Tú cũng có cùng nỗi đau với anh. Bọn họ đều không biết, thực ra cảm xúc chiếm cứ trong lòng anh đại đa số là hoang

mang hốt hoảng và luống cuống, giống như thú con bỗng chốc mất đi chỗ dựa, chỉ muốn tìm một nơi che chở để run rẩy mà thôi.

Anh nói với Kỳ Thiện: "Lúc mẹ tôi xảy ra chuyện hình như tôi đang chơi game, chẳng phải nói mẹ con liền tâm sao, bà ấy đã bị đụng thành thế ấy rồi, cậu chưa thấy bộ dạng của bà ấy đâu, không nhìn thấy càng tốt. Lúc ấy tôi chơi vui quá, chẳng cảm giác được khi đó bà ấy đang phải chịu đau đớn. Cuộc gọi cuối cùng tôi còn cãi nhau với bà ấy một trận, nói rất nhiều lời khiến bà ấy đau lòng, mẹ tôi rất tức giận, cũng nói mấy lời dữ dằn. Thật ra trong lòng tôi không hề dễ chịu, nhưng mãi luôn chưa từng nghĩ đến việc gọi điện thoại xin lỗi bà ấy. Cậu biết mà, tôi với bà ấy cãi nhau là chuyện bình thường, cách mấy hôm nữa bà ấy sẽ lại gọi điện cho tôi để kiểm chuyện khác, coi như là đã tha thứ cho tôi. Tôi nghĩ rằng lần này cũng thế. Không ngờ bà ấy rắp tâm muốn dạy dỗ tôi, khiến tôi sau này không thể nào chờ đợi được sự tha thứ của bà ấy nữa, tôi liền triệt để trở thành một tên khốn." Anh khóc rống lên, lết lại bên chân Kỳ Thiện, ngửa mặt lên hỏi cô, "Tiểu Thiện, tôi có phải tên khốn không?"

Kỳ Thiện nói: "Đúng vậy!" Trong mắt cô cũng có nước mắt, ngoảnh mặt đi không nhìn anh.

"Cậu thay bà ấy mắng tôi vài câu, hai người chẳng phải vẫn luôn giống hệt nhau còn gì?"

Kỳ Thiện lắc đầu. Chu Toán vùi mặt vào lòng bàn tay, "Tôi mắng bà ấy là một người cuồng kiểm soát, bà ấy nói chờ ngày tôi hối hận. Giờ tôi hối hận rồi, bà ấy cũng không còn nữa, thì có ích gì? Có ích gì! Tiểu Thiện, tôi nên làm thế nào đây?"

"Có buồn mấy thì cũng là cậu đáng phải chịu, di ấy đối xử tốt với cậu như vậy, cậu chỉ biết khẩu thị tâm phi!" Kỳ Thiện cảm giác được kẽ ngón tay của anh dán bên bắp chân cô hơi ẩm ướt, cố nén nước mắt mắng anh, "Cậu đáng đời!"

Chu Toán không nói năng gì nữa, khẽ động bờ vai, Kỳ Thiện cũng không khuyên nhủ, nỗi đau có thể thổ lộ ra được là điều may mắn. Chu Toán dần bình tĩnh lại. Cuối cùng anh ngửi thấy mùi hương vô cùng quen thuộc, ở trên người cô. Mùi hương kia giống Tiểu Thiện của anh, cũng giống mẹ của anh. Điều này bây giờ trở thành sự thu nhận mà anh khát vọng nhất.

Tiếng tụng kinh ở cửa vừa tạm dừng, Kỳ Thiện thấy Chu Toán cũng bình tĩnh lại đôi chút, cô điều chỉnh tư thế ngồi, lặng lẽ rút chân ra. Chu Toán rời khỏi chân của cô, lại bắt lấy cánh tay cô đang đặt bên hông, hơi ngần ngại hỏi cô: "Cậu vẫn còn trách tôi? Tôi tưởng rằng ít nhất chúng ta vẫn còn là bạn bè."

Kỳ Thiện chậm rãi rút tay về, do dự một lúc, hơi hột đặt tay lên vai Chu Toán, nói: "Đương nhiên, sau này cũng như vậy."

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 26: Một Khoảng Trời Cao Biển Rộng Khác

"Tiểu Thiện, chưa ngủ sao? Ngày mai không phải đi làm à?" Thẩm Hiểu Tinh lên lầu đi ngủ, phát hiện đèn trong phòng con gái vẫn đang còn sáng, cửa cũng chưa đóng, ngó đầu vào hỏi thăm.

"Vâng." Kỳ Thiện đáp một tiếng, tiện tay nhét bao lì xì tiệc đầy trăm ngày của con trai Chu Tử Dực vào trong ngăn kéo.

Cùng lúc này, Chu Toán từ chối lời mời đi uống vài chén của một "người bạn mới", tắt radio đang phát tình hình giao thông trên xe.

Bọn họ dường như đồng thời nghĩ đến một chuyện, ngày giỗ của Phùng Gia Nam chính là vào cuối tháng. Tám năm rồi, rất nhiều chuyện giống như bút mực bị nước làm cho thấm đẫm, không biến mất, chỉ là ngày càng hỗn độn mơ hồ.

Tro cốt của Phùng Gia Nam đặt ở chùa Vĩnh An, bốn năm trở lại đây Chu Toán và Kỳ Thiện đều hẹn nhau cùng đi bái tế bà. Kỳ Thiện từng hứa trước linh cửu của Phùng Gia Nam, rằng sẽ làm bạn với Chu Toán cả đời, nhưng sau đó quan hệ của bọn họ cũng trải qua một quá trình phục hồi tương đối dài, ít nhất theo Chu Toán thấy là như vậy.

Sau khi lo liệu xong chuyện của mẹ, Chu Toán cũng từng có dự định lập tức về nước, nhưng Kỳ Thiện không cho anh dứt gánh nửa đường, cô nói dì Gia Nam sẽ hi vọng nhìn thấy anh tốt nghiệp ngành hoàng. Vì vậy Chu Toán không thể không phấn chấn tinh thần nghiêm túc chuẩn bị cho việc xin vào trường đại học, may mà vận may của anh không tệ, được một học viện thương mại nhận vào học, tuy rằng không phải là trường đại học

đứng đầu, nhưng tốt xấu gì cũng không đến nỗi phải rơi vào bước đường học trường chui để kiếm tấm bằng. Chu Khải Tú vui mừng khôn xiết, lão tam không mặn không nhạt thủ thi với ông "Chẳng phải là lấy tiền trong nhà đi ra ngoài chơi vài năm sao", ông cũng chẳng để bụng.

Theo ý của Chu Toán, thực sự anh đã chán ở Canada rồi, mặc dù với thói chơi bời của anh thì ở đâu cũng sẽ tìm được niềm vui thôi, nhưng hiển nhiên cuộc sống trong nước đối với anh mà nói thì càng có sức mê hoặc hơn. Tiếc là trên đầu anh còn đội một chiếc vòng kim cô, chỉ riêng "di nguyện" của mẹ cũng đã ép anh đến mức không cựa quậy được rồi, huống hồ còn có mong đợi của người còn sống. Anh không dám khiến Kỳ Thiện thất vọng thêm nữa, cô là sự trói buộc cuối cùng của anh, thoát ra thì rất dễ, nhưng con ngựa hoang đứt dây cương trời đất bao la, không có nơi để trở về, anh càng sợ cô sẽ buông tay. Chu Toán dần dần hiểu được ý nghĩ về câu nói kia của mẹ anh, anh thà rằng Kỳ Thiện quản thúc anh, tóm lấy anh, cắn nhả anh, vậy thì dù anh có bay đi xa đến mấy cũng còn có nơi để trở về.

Chẳng qua đây chỉ là một ước nguyện xa vời của Chu Toán mà thôi. Đối với Kỳ Thiện mà nói, bảo anh học hành đàng hoàng chỉ là lời khuyên nhủ thiện chí của một "người bạn" mà thôi, chỉ vậy mà thôi. Kỳ Thiện là một người cứng đầu, khi thích một người thì toàn tâm toàn ý, không nghĩ đến điều gì khác, nhưng sau khi thu hồi lại phần tình cảm kia thì cũng tứ mã nan truy. Kể từ hôm cô hiểu rõ Chu Toán tuyệt đối không phải là mối lương duyên của mình, thì cô đã vạch rõ giới hạn trong lòng. Bạn bè chính là bạn bè, cô buông tay không phải là lấy lùi làm tiến, một khoảng trời cao biển rộng khác từ nay không còn quan hệ gì với anh.

Trong khoảng thời gian hơn một năm sau đó, Chu Toán một lần rồi lại một lần gỡ mảnh khước cũ, trong điện thoại nói hết những lời lẽ ngọt ngào đường mật, một năm chạy về ba lần, thủ đoạn mềm cứng đều dùng một lượt. Anh từng cho rằng Kỳ Thiện không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của anh, nhưng sau đó mới phát hiện, nếu như Kỳ Thiện là Tôn Ngộ

Không, thì anh cũng chẳng phải là Như Lai Phật Tổ. Anh giống Bạch Cốt Tinh hơn, bất kể khoác lớp da nào, cũng đều không thể che giấu được đôi hỏa nhãn kim tinh. Cô hiểu rõ về anh như vậy, sự nguy trang của anh, sự xấu xa bỉ ổi của anh. Hóa ra sự tin tưởng trước đây của cô, chỉ là bởi vì cô bằng lòng tin tưởng.

May mà thái độ của Kỳ Thiện không phải là sống chết không qua lại, phương thức liên hệ của Chu Toán được đưa ra khỏi danh sách đen, bọn họ khôi phục liên lạc như bình thường. Sau khi Chu Toán từ bỏ việc đeo bám lăng nhăng, anh gọi điện thoại về, Kỳ Thiện không còn trốn tránh nữa. Chu Toán biết quan hệ của Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm càng ngày càng tốt, trong lòng anh không thoải mái, nhưng ai bảo "Nước xa không cứu được lửa gần" cơ chứ. Anh cũng không dám lên tiếng, không muốn Kỳ Thiện lại mắng anh nhiều chuyện, càng không muốn đánh răn động cỏ. Bất kể Chu Tử Khiêm có rắc tâm gì, bây giờ Kỳ Thiện chỉ xem anh ta như bạn bè, một người kín đáo, một người bị động, Chu Toán đoán bọn họ năm ba năm nữa cũng chẳng thể có chuyện gì, anh nhảy ra làm rồi thì quá ngu xuẩn.

Khoảng thời gian đó, Chu Toán bận rộn bù đắp với Kỳ Thiện. Vốn dĩ anh có một dòng sông, nguồn nước dồi dào bất tận, nhưng nay dòng sông bỗng nhiên đổi hướng, anh nghĩ chỉ cần một con suối cũng được, vũng nước cũng xong, cuối cùng chỉ còn lại một ít nước anh cũng có thể cúi người xuống để liếm, dù sao thì giữ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cứ đảm bảo không bị khát chết trước đã rồi lại tìm cơ hội đào sau, nói không chừng còn có hi vọng để đào thành cái giếng. Trên phương diện này anh là người mang chủ nghĩa thực dụng một cách triệt để.

Trong tình cảm của bọn họ tồn tại tử huyệt, nhưng làm bạn bè thì hai người họ lại có sở trường cứ như bầm sinh vậy. Năm Chu Toán học đại học năm hai, anh và Kỳ Thiện cơ bản đã hồi phục lại trạng thái nói cười như thường, ít ra thì ngoài mặt là như vậy. Tuy rằng có lúc Chu Toán hát "Giữ chặt lấy dây" với Kỳ Thiện trong điện thoại, còn Kỳ Thiện sẽ bảo anh

"Cút", anh mua chiếc đồng hồ xuân cung tam vấn Blancpain, cô mắng anh là đồ thần kinh nặng. Nhưng Kỳ Thiện thảnh thảng cũng sẽ chủ động liên lạc với anh, hai người kể về những chuyện thú vị xung quanh mình, cô không chịu đựng sự "quấy nhiễu" đơn phương của Chu Toán nữa, điều này đối với Chu Toán mà nói là một tiến bộ nhảy vọt.

Đợi đến chuyến du lịch tốt nghiệp của Kỳ Thiện, lần đầu tiên đi nước ngoài, dưới sự kiến nghị mạnh mẽ của Chu Toán cô đã chọn đi Canada. Chu Toán mừng thầm, sau đó phát hiện Thẩm Hiểu Tinh cũng đi cùng, anh ân cần chu đáo tiếp đãi họ một tuần, vô cùng chu đáo, Thẩm Hiểu Tinh trực tiếp khen anh bây giờ hiểu chuyện hơn trước nhiều rồi, đâu hay Chu Toán đã âm thầm dốc biết bao nhiêu tâm huyết.

Chu Toán không phải là người chuyên tâm nghiên cứu học vấn, nhưng nếu không lấy được bằng tốt nghiệp thì không có mặt mũi để trở về, khổ sở chịu đựng bốn năm, khó khăn lắm mới học đủ học phần, lăn lộn đến khi tốt nghiệp lập tức về nước ngay, Long Huynh đại diện cho đám bạn bè lêu lổng và cuộc sống đặc sắc về đêm vẫy tay với anh. Kỳ Thiện bấy giờ chuẩn bị học nghiên cứu sinh năm hai, cô đến chi nhánh của trường ở một khu xa hơn, một tuần cũng chưa chắc về được một lần. Công ty của Chu Khải Tú cũng dọn đến nơi mới, là trung tâm khu CBD mới mở, để tiện đi làm, phần lớn thời gian ông sống ở căn hộ gần công ty. Sau khi Chu Toán trở về, Chu Khải Tú chính thức dọn ra khỏi ngôi nhà cũ, ông để Chu Toán tự do lựa chọn dọn theo ông hoặc là ở lại nhà cũ, nhưng Chu Toán chẳng chọn bên nào, tìm một căn hộ tự mình dọn ra ngoài sống.

Sau khi Chu Toán trở về thì chơi bời không kể ngày đêm liền tù tì một tháng, Chu Khải Tú không nhìn nổi nữa, nhất quyết ép buộc anh đến công ty đi làm. Bấy giờ Tử Khiêm đã thực tập một năm ở công ty, anh học hỏi rất nhanh, làm việc cẩn thận và vững vàng không giống với lứa tuổi của mình, được các nguyên lão trong công ty đánh giá cao. Đặc biệt là khi so sánh với Chu Toán đi làm bữa đực bữa cái, mọi người ai nấy đều than thở

ông chủ nửa đời cần mẫn nhưng lại có một cậu con trai công tử bột vô tích sự, ngược lại đưa cháu trai lại càng giống cánh tay đắc lực của ông hơn.

Ngoài mặt Chu Khải Tú không nhắc, nhưng sau lưng nhiều lần thúc giục Chu Toán, muốn anh gắng sức lên. Chu Toán nói thẳng bản thân mình không có hứng thú với chuyện của công ty, Chu Khải Tú mắng cũng vậy, mà chửi cũng thế, chưa đến ba tháng sau, anh chính thức chuẩn khỏi công ty, đi mở quán bar đầu tiên với một người bạn. Chu Khải Tú suýt tức chết, quả thực không còn cách nào khác, trước mặt người ngoài chỉ đành đóng vai người cha phóng khoáng nói "Tôn trọng quyền lựa chọn của con trẻ".

Chú ba tuy rằng đã không còn nắm chức quản lý chủ chốt của công ty nữa, thấy vui sướng khi người gặp họa mà hỏi Chu Khải Tú: "Bây giờ anh còn dự định giao tâm huyết cả đời mình cho thằng nhãi kia nữa không? Nói mấy câu không may mắn ấy là, anh không sợ mình vẫn chưa kịp nhắm mắt thì công ty đã bị nó bán đi rồi sao?"

Lúc này Chu Khải Tú đang vùi đầu vào đồng văn kiện, nói với người em ruột của mình: "Tâm huyết cả đời cái gì, đợi tôi chết đi, sống không đem đến chết cũng chẳng mang đi được."

"Nói thì nhẹ nhàng. Anh hai, chẳng lẽ anh không nghĩ một chút cho Tử Khiêm sao? Nó cũng là con trai của anh."

"Chú khỏi cần lúc nào cũng nhắc nhở anh chuyện này, có khi nào anh bạc đãi Tử Khiêm chưa?" Chu Khải Tú xoa ấn đường, sao ông lại không nhìn ra được, lòng của Chu Toán quả thực không ở đây. Tử Khiêm mới là người thích hợp tiếp nhận công ty hơn cả.

Lão tam thấy thế lại khuyên thêm một câu: "Em cũng chỉ là muốn tốt cho A Toán thôi. Anh không thể vì mẹ nó mất rồi, mà cứ nuông chiều nó mãi. Cũng có phải là anh đụng mẹ của nó chết đâu, lúc xảy ra chuyện bọn

anh đã ly hôn rồi mà. Nếu là em, cũng nên để A Toán ném mùi khố sở mới..."

"Cho dù tương lai anh giao công ty cho Tử Khiêm, thì A Toán cũng là một trong những cổ đông lớn." Giọng điệu của Chu Khải Tú vẫn ôn hòa nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lùng, "Chúng ta đều đã từng chịu khổ, cần gì phải bắt con cái phải chịu khổ nữa chứ? Còn nữa, chú ba, anh không muốn nghe thấy chú còn nhắc đến chuyện của mẹ nó nữa, chuyện chú phải lo đã đủ nhiều rồi."

Chu Khải Tú từng mong rằng Kỳ Thiện có thể thuyết phục Chu Toán, nhưng chuyện này, Kỳ Thiện cho rằng chú A Tú và Chu Toán quả thực không cần làm khó lẫn nhau. Giống như cô thích đắm mình vào đồng sách vậy, Chu Toán thích mở quán bar thì mở, anh đã là người trưởng thành, chỉ cần không phạm pháp thì chẳng có gì cần phải lo nghĩ nữa.

Hôm quán bar của Chu Toán khai trương Kỳ Thiện cũng đến, Chu Toán bớt chút thì giờ ngồi bên cạnh cô, hỏi: "Cậu cảm thấy chỗ này thế nào?" Từ khi Kỳ Thiện lọt lòng đến nay đây là lần đầu tiên ngồi ở một nơi ồn ào thế này, cô cười mỉm đáp: "Cũng tạm." Chu Toán cố ý chọc cô, cười hì hì rồi lại hỏi thêm một câu, "Vậy tôi thì sao, bây giờ cậu thấy tôi thế nào?" Ánh sáng trong quán bar quá mức u tối, anh không nhìn rõ Kỳ Thiện có đỏ mặt hay không, có lẽ là không, ánh mắt của cô vẫn yên tĩnh và rõ ràng, ngay cả ý cười cũng không hề khác biệt gì với khi trả lời câu hỏi trước, "Cậu hả? Cũng tạm."

Chu Toán cười cho qua chuyện, sau đó đi tiếp đón người bạn khác. Đến tối, anh trở về căn hộ trên tầng thượng của mình, ngồi dựa vào tựa lưng của sofa trước cửa sổ sát đất, ngoài kia là ánh đèn không bao giờ tắt của muôn ngàn hộ gia đình, nhưng ánh mắt của anh lại không hề có tiêu cự. Anh rất khó để không hồi tưởng, nếu như Kỳ Thiện của mười năm trước, cô sẽ trả lời thế nào, rất có thể cô sẽ nói: "Cậu là tên ngốc." Nếu như bốn năm trước, cô sẽ ngoảnh đầu đi giả vờ như không nghe thấy, hơi thở sẽ loạn

nhịp. Còn bây giờ anh làm gì, cô đều cảm thấy "cũng tạm". Không phải anh đã sửa đổi lại hình tượng của bản thân mình trong lòng Kỳ Thiện, mà là cô đã không còn yêu cầu gì đối với anh nữa.

Đến nay Chu Toán cũng không cách nào trả lời câu hỏi khi ấy của Kỳ Thiện, cô là gì đối với anh? Cô chẳng phải là gì cả, mà cái gì cũng phải. Chu Toán không muốn nghiên cứu sâu thêm nữa, anh chỉ khẳng định một điều, sau khi mẹ anh mất, Kỳ Thiện chính là người thân nhất đối với anh. Nghĩ đến đây, anh nhắc chiếc điện thoại đang đặt bên chân lên gọi điện thoại cho Kỳ Thiện, nói: "Ngày mai khi nào cậu về lại trường? Vừa hay, buổi sáng tôi đến bãi xe gần trường học bọn cậu để thử xe, có thể tiện đường đưa cậu một đoạn... không cần cảm ơn, tối mai tôi đến căn tin trường cậu tìm cậu ăn cơm."

Sau khi Kỳ Thiện tốt nghiệp nghiên cứu sinh thạc sĩ thì thuận lợi được giữ lại trường nhậm chức quản lý thư viện, vị trí công tác lại chuyển về trong thành phố, mỗi ngày một tuyến đường với hai điểm đầu và cuối là trường học và nhà. Tần suất gặp mặt của Chu Toán và cô lại trở nên thường xuyên hơn, anh ba ngày hai lượt chạy đến nhà cô, còn chăm chỉ hơn so với về bên chỗ Chu Khải Tú. Căn gác nhà Kỳ Thiện lại một lần nữa bị đủ loại đồ chơi của anh công chiếm, máy game, dụng cụ lặn, xe đạp leo núi... Còn có đủ loại đồ chơi cổ quái kỳ lạ mà những cô bạn gái chính thức hoặc không chính thức tặng cho anh. Máy tính của Kỳ Thiện cũng không đơn thuần thuộc về sở hữu của cô nữa, trong hệ thống thường xuyên có những phần mềm mà cô căn bản không biết dùng để làm gì, có lúc đi làm tan ca về nhà thì thấy màn hình máy tính đã bị thay cái mới rồi, anh còn nói rất hay ho rằng giúp cô "thay cũ đổi mới". Kỳ Thiện cứ mãi kháng nghị với bố mẹ đã mở cửa nghênh địch, lý do của bọn họ mãi mãi đều là: "Chu Toán cũng đáng thương, nó đã không còn mẹ nữa!" Nói như thế nếu cô còn so đo tính toán thì biến thành có tội rồi.

Nơi ở của Chu Toán cách trường học của Kỳ Thiện không xa, cô cũng quên mất là đợt anh đi công tác lần nào, bảo cô đến căn hộ của anh tưới nước cho đám cây xanh, từ đó Kỳ Thiện liền có chìa khóa nhà của anh, chuyện tưới nước này nghiêm nhiên trở thành nhiệm vụ trong cuộc sống của cô, những việc như mở cửa cho người làm vệ sinh theo giờ đến dọn dẹp, tan ca tiện thể giúp anh lấy thư càn không cần phải bàn đến.

Nếu như nói là bạn bè bình thường thì bọn họ dường như quá mức thân mật, nhưng trừ việc thâm nhập sâu vào cuộc sống của cô, thì Chu Toán cũng không có hành động gì vượt quá giới hạn. Cuộc sống ở bên ngoài của anh vô cùng đặc sắc, bóng hồng quanh mình chưa từng gián đoạn, lâu lâu còn giật dây Kỳ Thiện bảo cô cũng đi tìm một người đàn ông ném thử hương vị của tình yêu, mấy lần liền còn đề xuất giới thiệu đối tượng cho cô. Kỳ Thiện đối với đám bạn bè của Chu Toán chính là tránh xa được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, mấy năm gần đây bố mẹ bắt đầu quan tâm đến đời sống riêng tư của cô, cô không mặn không nhạt ứng phó qua loa. Khi Chu Toán và vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh đều cho rằng Kỳ Thiện muốn gả cho một đồng sách, thì gốc cây sắt là cô đây không hề báo trước mà nở hoa, người cô tìm chẳng phải ai xa lạ, lại chính là Chu Tử Khiêm.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 27: Châu Châu Trên Cùng Một Sợi Dây

Lúc Chu Toán đến tiệc trăm ngày, vợ chồng Chu Tử Dực đang đứng ở lối ra vào chào hỏi khách khứa.

"Ôi, hôm nay cậu đến sớm thế." Chu Tử Dực đã trông thấy Chu Toán từ đằng xa, cười cười chào hỏi anh, tiếp đến lại nói đùa vài câu với vợ mình.

Chu Toán đến gần, tức tối chất vấn: "Lại nói xấu sau lưng em cái gì vậy?"

Ban nãy chị dâu họ Trần Khiết Khiết của anh còn đang che miệng cười thầm, lúc này thì bày ra bộ dạng nghiêm chỉnh đáp: "Bọn tôi đang nói người bạn rộn như cậu hôm nay quá nề mặt nhà chúng tôi. Đến sớm thế này, là định chào hỏi khách khứa giúp bọn tôi à, vừa hay hôm nay khách nhiều."

Quan hệ của Chu Toán và chú ba xấu vô cùng, nhưng lại tới lui thân thiết với anh họ cả Chu Tử Dực. Hai vợ chồng họ đều biết trước giờ anh lười phải tiếp đãi mấy trường hợp này, không phải là mượn cớ từ chối, thì chính là đùng đình đến muộn, ngồi một lúc liền đi, hôm nay hiếm có dịp là một trong những nhóm người đến sớm nhất.

Chu Toán thừa biết chắc chắn bọn họ đặt điều sau lưng anh chẳng phải là lời lẽ hay ho gì, cũng không so đo, cười nói với Chu Tử Dực: "Em một thân một mình, muốn lúc nào mà chẳng được? Nhưng mà anh này, em vẫn chưa lên cấp hai anh đã tẩy não em, bảo là có thể chơi thì chơi, tán gái mà tán thành chồng luôn thì tham rồi đấy. Lúc đấy em cảm thấy quả là có lý,

kết quả người kết hôn sớm nhất cũng là anh, bây giờ con trai cũng đã lòi ra hai đứa luôn rồi." Nói đoạn anh còn không quên chiêm ngòi trước mặt Trần Khiết Khiết, nói: "Chị dâu, em có nói với chị chưa, lúc anh em mới để mắt đến chị ấy à, kỳ nghỉ hè trở về nói khoác với em, bảo rằng trong vòng một tháng chắc chắn sẽ tóm được chị, chơi đùa nửa học kỳ xong thì sẽ đổi một..."

"Thằng ranh này muốn làm gì hả?" Chu Tử Dực nửa đùa nửa thật đấm một cái lên vai Chu Toán, lấy lòng vợ nói: "Đừng nghe nó thả bom!"

Trần Khiết Khiết lại cười bò. Cô ấy và Chu Tử Dực ở bên nhau mười mấy năm rồi, đến chính cô ấy cũng chẳng nhớ rõ là đã tan tan hợp hợp bao nhiêu lần, muốn tan đã tan từ lâu rồi. Cô ấy làm sao mà coi lời nói của Chu Toán là thật, liếc anh một cái, hỏi: "Sao chị nghe thấy có mùi chua chua trong lời nói của chú ấy nhỉ? Chơi chán rồi, hâm mộ anh cậu rồi hả? Đừng học cái thói cứng miệng của anh ấy, cả ngày tán gái tán gái, gái cũng bị cậu tán thành vợ của người khác rồi đấy. Cẩn thận vịt nấu chín rồi mà còn bay đi mất."

Chu Toán vẫn cà lơ phất phơ, nhướng mày đáp: "Đáng tiếc em không tìm được người giống như chị, vừa xinh đẹp lại hiểu lòng người, sinh càng nhiều con trai đáng người lại càng ngon, người không biết lại còn tưởng chị đi Hàn Quốc phẫu..."

"Anh nói xem chúng ta có nên ném cậu ấy sang bên kia không, đó mới là nơi cậu ấy nên đứng đấy." Trần Khiết Khiết vừa tức vừa buồn cười chỉ về phía sau nói với chồng. Bên kia là bể bơi được trang trí theo kiểu trẻ em, con trai lớn của bọn họ đang đùa nghịch dưới nước với một đám bạn nhỏ. Chu Tử Dực làm việc không xem trọng kiểu cách, buổi tiệc hôm nay không tây không ta, vừa có bàn ăn tròn của người Trung, để mọi người được náo nhiệt, lại trang trí bên cạnh hồ bơi để trẻ nhỏ vui đùa.

Chu Toán đi về phía trước chọc ghẹo em bé đang được bảo mẫu ẵm, đeo một đôi vòng tay bằng vàng lên cổ tay mập mạp của đứa nhóc, cúi người đánh giá một lúc, lại nhíu mày nói: "Vàng lòe loẹt đúng là hơi dung tục. Đồ tốt đều bị Kỳ Thiện cướp hết rồi, lần sau bảo cô ấy lấy mấy thứ đến cho cháu trai nhà chúng ta."

Vợ chồng Chu Tử Dực không hẹn mà cùng nhau trao đổi ánh mắt. Trần Khiết Khiết cố ý bảo: "Ồ, sao Kỳ Thiện không đến cùng với cậu?"

"Có quý mới biết cô ấy chạy đi đâu rồi." Chu Toán ghét bỏ đáp. Nói đến chuyện này anh liền bốc hỏa, hôm nay Kỳ Thiện đi làm, anh vốn định đến trường tìm cô lấy bao lì xì, thuận đường cho cô đi ké xe đến đây. Ai ngờ sau khi đến thư viện, dừng xe xong rồi gọi điện thoại cho cô xuống, cô lại nói mình đi nghe diễn thuyết ở bên ngoài, hỏi cô địa điểm diễn thuyết ở đâu, cô ấp úng không nói rõ. Chu Toán đoán 80% là cô tìm lý do tránh anh, để đi cùng với Chu Tử Khiêm. Vừa nghĩ đến có khả năng hôm nay Kỳ Thiện sẽ sánh đôi cùng với Chu Tử Khiêm xuất hiện trước mặt cả đồng người quen, mặt của Chu Toán dường như bị người ta vả cho vô số bạt tai trước rồi.

"Đúng rồi, bao lì xì cho em bé cũng đang để ở chỗ cô nhóc Kỳ Thiện kia, đợi chút nữa bảo cô ấy đưa cho hai người luôn." Chu Toán buồn bực đáp.

Trần Khiết Khiết trêu ghẹo anh: "Vừa nói cậu là trẻ con, bây giờ lại học người lớn làm đại sự, đã biết đưa bao lì xì rồi à. Lần sau cậu với cô ấy bỏ chung một bao lì xì lớn là được rồi, còn phiền phức thế làm gì?"

"Chẳng hiểu chị đang nói gì." Chu Toán làm mặt quý trêu chọc đứa bé.

Trần Khiết Khiết thấy anh giả câm giả điếc, bèn vỗ một cái lên bả vai anh, ý tứ sâu xa bảo: "Vấn đề đáng người ấy, nói không chừng cô ấy sinh

con xong cũng sẽ ngon lên thôi, xem cậu có bản lĩnh đấy hay không thôi. Cái này cậu hiểu chứ nhỉ."

Ngày trước bọn họ thường nói đùa kiểu này, bất kể là Chu Toán hay Kỳ Thiện đều cười hì hì giả vờ không hiểu. Hôm nay quả nhiên Chu Toán chẳng hề giống ngày thường chút nào, xì mặt xuống đáp: "Đừng kéo em vào với cô ấy, trừ phi em bị mù."

Anh đi một mình vào bên trong, muốn tìm một chỗ để ngồi, bỗng nhiên trước mặt bị người nào đó chặn ngang đường.

"Chu Toán, anh cũng đến à, trùng hợp ghê." Cô gái đang nói chuyện tầm khoảng hơn 20 tuổi, tóc xoăn phồng, mày đậm mắt to lúm đồng tiền sâu, gương mặt vẫn đượm nét trẻ con, nhưng thân hình lại giống quả mật đào chín mọng. Cô nàng là Tần Lung, cô con gái duy nhất của lão Tần - bạn đồng minh quan trọng nhất của Chu Khải Tú.

Tần Lung nhỏ hơn Chu Toán khá nhiều tuổi, vừa tốt nghiệp đại học. Cô nàng ở nhà được cưng chiều vô cùng, bố mẹ vào tuổi trung niên mới sinh được cô con gái nên rất mực bảo bọc, cô nàng khá ngây thơ ngờ nghệch so với những cô gái cùng lứa tuổi, ngày thường thích xem nhất là truyện tranh thiếu nữ và phim thần tượng, cả ngày mơ mộng bạch mã hoàng tử và thần tiên trên trời, tâm hồn toàn là bong bóng màu hồng. Mấy năm mà bố của cô nàng và Chu Khải Tú đi lại thân thiết nhất, thì vừa đúng lúc Chu Toán đang ở nước ngoài, cô nàng thì tuổi còn nhỏ, hai người ít gặp gỡ. Hai năm trước bọn họ gặp nhau tại bữa tiệc nửa công nửa tư, Tần Lung liền nhìn trúng Chu Toán, không tiện mở miệng, nhưng luôn nghĩ cách tìm cơ hội xuất hiện trước mặt anh, lú lú không ngừng, trong ánh mắt có vô vàn điều muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

Theo Chu Toán thấy, Tần Lung giống như một chú chó con nhìn thấy khúc xương, nước nử nghẹn ngào không thốt nên lời, chiếc đuôi thì lại ngoe nguẩy đến nỗi sắp gãy cả ra rồi, chỉ biết không đầu không óc chuyển động

lung tung. Anh cũng chẳng phải là người đứng đắn gì mấy, nếu đổi lại là ngày thường, thấy đối phương thú vị lại cố chấp, dáng vẻ cũng xinh xắn, nói không chừng lúc nhàn rỗi sẽ "chơi mấy chiêu" với cô nàng. Nhưng ngại ở chỗ mối quan hệ với bố của Tần Lung, Chu Toán biết rõ đi vào thì dễ nhưng đi ra thì khó, chuyện tự tìm rắc rối này anh tuyệt đối sẽ không đụng đến.

Bình thường bị Tần Lung bắt được, Chu Toán dù gì cũng sẽ chọc ghẹo cô nàng vài câu, khiến cho cô nàng tim đập chân run, nhưng sẽ chẳng để cho cô nàng nắm được thóp gì, rồi lại tìm cơ hội chuồn đi. Nhưng hôm nay cả lòng ngực anh đều không thoải mái, nể mặt bố của cô nàng mới miễn cưỡng cười nói: "Trùng hợp ở chỗ anh họ của tôi và chị họ của cô lại làm ra một đứa con trai."

Sau khi anh đi xa, Tần Lung mới tỉnh táo lại là anh đang nói kháy rằng cái câu "trùng hợp" kia là quá ngu xuẩn. Trần Khiết Khiết là con gái của cô họ cô nàng, chồng của chị họ là anh họ của Chu Toán, quanh đi quẩn lại đều là người quen cả, trường hợp như thế này mà không gặp được mới kỳ lạ. Ban nãy cô nàng gặp được anh bỗng nhiên nóng lòng nên mới vội vàng bắt chuyện, tâm tư của Chu Toán cô nàng mãi chẳng thể nắm bắt được, trong lòng tiu nghỉu, thầm nghĩ đợi lát nữa phải đi tìm chị họ giúp đỡ mới được.

Chu Toán buồn chán nghịch điện thoại, nhưng trong lòng không thể không tính toán chuyện phiền lòng kia. Sau khi Long Huynh đến anh mới tạm thời thoát khỏi sự tuần hoàn ác tính của cảm giác càng nghĩ càng ngột ngạt.

"Ê, ông già nhà cậu đến rồi kìa, không lại chào hỏi à?" Long Huynh nhìn thấy Chu Khải Tú đến nơi, tốt bụng nhắc nhở Chu Toán.

Chu Toán ngược mắt nhìn, quả nhiên là Chu Khải Tú và lão Tần cùng ngồi xuống với chú ba ở bàn tiệc chính, chỗ đó ngoài bố mẹ Trần Khiết

Khiết, còn có bà con dưới quê của Chu Toán đến, anh lười đến đó để góp vui.

Chú ba hôm nay mặt mày rạng rỡ, cười đến nổi cả mặt toàn nếp nhăn, mấy năm nay ông ta lao tâm lao lực nuôi dưỡng một mớ con gái và mẹ của con gái, đối với chuyện sinh thêm con trai đã triệt để buông tay. Con trai cả liên tiếp sinh cho ông ta hai đứa cháu trai, ông ta vui đến nỗi cũng chẳng còn bận tâm đến quan hệ lạnh nhạt giữa bản thân mình và con trai suốt bấy nhiêu năm nữa. Thấy chú ba dùng dáng vẻ chủ nhân ra ra vào vào, Chu Toán thầm cười khẩy, anh nghe nói nếu không phải mẹ ruột của anh họ hết lòng khuyên nhủ con trai đừng nên quá tính toán chuyện cũ, thì anh họ vốn dĩ cũng chẳng có ý định mời chú ba đến.

Chẳng qua những điều này không quan trọng, quan trọng là Chu Toán phát hiện Chu Tử Khiếm ở bên cạnh Chu Khải Tú, còn Kỳ Thiện vẫn không thấy tăm tích. Anh bỗng dưng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, tên một sách Kỳ Thiện kia có khả năng quả thật là đi nghe diễn thuyết rồi, cô chỉ là không muốn anh đi đón mà thôi. Tốc độ của cái bạt tai treo lơ lửng trước mắt kia dần dần chậm lại, nhưng bảo anh yên tâm hoàn toàn là điều không thể.

Lúc bữa tiệc sắp bắt đầu Kỳ Thiện mới vội vội vàng vàng chạy đến, bấy giờ mấy chục bàn tiệc đa số đều đã ngồi đủ người, cô đang chần chừ đứng ở lối đi để kiểm chỗ ngồi. Nhãn lực của Long Huỳnh tốt vô cùng bèn vẫy tay với Kỳ Thiện, còn gọi cô một tiếng, chỉ chỉ vị trí trống bên cạnh Chu Toán. Mấy năm nay bởi vì quan hệ của Chu Toán, Kỳ Thiện và Long Huỳnh cũng không thể không trở nên thân thiết.

Kỳ Thiện rốt cuộc cũng nghe thấy nhìn qua, Chu Toán lại cúi đầu nghịch điện thoại. Mấy chục giây trôi qua trong yên lặng, anh mới liếc mắt nhìn cô một cái, phát hiện cô nhìn về hướng bàn tiệc chính. Chu Tử Khiếm không lên tiếng, nhưng cũng ngoái đầu mỉm cười. Chu Toán cảm thấy nụ cười kia vô cùng chói mắt, ngay cả mấy động tác nho nhỏ kia của Chu Tử

Khiêm đối với anh cũng đầy vẻ thách thức. Anh càng cảm giác được sự do dự trong phút chốc đó của Kỳ Thiện, hành động tiếp theo của Kỳ Thiện sẽ quyết định có nên trực tiếp biến cô triệt để trở thành "kẻ phản đồ" trong lòng Chu Toán hay không.

Lúc này nam nữ chủ nhân là vợ chồng Chu Tử Dực bế con trai đi tới. Trần Khiết Khiết nhìn thấy Kỳ Thiện, cười híp mắt kéo tay cô đi đến bàn tiệc chính nơi có thể ngồi được hai mươi lăm người. Kỳ Thiện đi theo cô ấy, Tần Lung vốn dĩ đang đi phía sau Trần Khiết Khiết lại giống một con thỏ nhỏ nhảy tót đến bên cạnh Chu Toán và Long Huynh.

"Cậu út, cậu còn để dành chỗ cho con à. Cậu tốt quá đi." Tần Lung nói với Long Huynh, nhưng ánh mắt lại len lén quan sát Chu Toán.

Trước mắt Chu Toán tối sầm.

Tần Lung ngồi giữa Chu Toán và Long Huynh, nói năng hoạt bát như thiếu nhi. Chu Toán chẳng nghe lọt tai câu nào, anh lạnh lùng nhìn Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm cách một chiếc bàn lớn mắt đi mày lại, chỉ sợ người khác không phát hiện ra "gian tình" giữa bọn họ. Không biết bọn họ định lúc nào sẽ công khai, hai người họ đều là người thận trọng, nếu công khai chuyện này trước mặt người nhà, trên cơ bản chính là có ý ván đã đóng thuyền. Từ lúc phát hiện chuyện rách nát kia giữa bọn họ, Chu Toán vẫn luôn bị vây hãm trong sự nôn nóng, mấy ngày liền anh đều chẳng thể nào nghĩ ngợi gì đến chuyện khác. Trong một phút giây nào đó, Chu Toán nghi ngờ Kỳ Thiện cố ý trêu tức anh, cô nên hiểu rõ anh căn bản không thể nào thành tâm thành ý để tiếp nhận chuyện này, đánh chết anh cũng không làm được. Chuyện này không chỉ là vấn đề tình cảm, mà là triệt để dẫm đạp tự tôn của Chu Toán dưới chân, là khiêu khích, là phản bội! Đáng sợ nhất là Chu Toán phát hiện chính mình chẳng còn cách nào cả, anh đã hơi tuyệt vọng mà suy nghĩ đến việc dùng phương thức nào đó để vãn hồi lại chút tôn nghiêm, tìm một người phụ nữ tốt hơn cô ấy gặp mấy lần, không, một

người không đủ, tìm một tá. Kỳ Thiện sẽ làm thế nào? Trợn ngược mắt rồi sau đó lại đi tình chàng ý thiếp với Chu Tử Khiêm.

Chu Toán cúi đầu uống một ngụm nước, nói không rõ được là nước lạnh hay là lòng anh lạnh nữa, anh bỗng run lấy bấy cả người. Lúc này bên tai anh bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Kỳ Thiện, cô thừa dịp anh thất thần, xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh anh, nói: "Chú A Tú bảo cậu qua đó một lát."

Kỳ Thiện cũng là bất đắc dĩ, ban đầu Chu Khải Tú còn tưởng Chu Toán không đến, sau đó phát hiện anh ngồi ở bàn tiệc đằng xa, giống như người ngoài cuộc. Trong lòng ông không vui, lão tam còn đang thêm mắm dặm muối, lắc đầu nói: "Em thấy thêm mấy năm nữa tên nhóc A Toán này ngay cả mình họ gì cũng quên mất. Mấy năm nay tế tổ cũng chẳng thấy bóng dáng nó, bà con trong nhà có khi gặp nó trên đường cũng chưa chắc nhận ra..."

Chu Khải Tú nhàn nhạt nói với Tử Khiêm: "Con kêu nó lại đây, chào hỏi cũng chẳng chịu chào hỏi thì giống cái gì."

Tử Khiêm gật đầu vừa định đứng dậy, lão tam nói: "Anh hai, anh đừng làm khó Tử Khiêm, A Toán sẽ nể mặt nó à?"

Tử Khiêm do dự một lúc, anh không sợ Chu Toán lạnh mặt, chỉ không muốn hành vi đi đến mời đó bị Chu Toán coi như một kiểu thị uy và làm trò mà thôi. Gần đây bọn họ qua lại vốn dĩ đã hòa bình hơn không ít, nhưng bây giờ Chu Toán vừa biết chuyện của anh và Kỳ Thiện, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng chưa chắc sẽ không có khúc mắc.

Trần Khiết Khiết bỗng nhiên bế đứa bé từ xe đẩy lên, xoay lưng lại với mọi người, gấp gáp nói: "Ôi trời, hình như cục cưng muốn trở sữa à?"

"Anh xem nào, anh xem nào!" Chu Tử Dực lập tức đứng dậy giúp đỡ.

Kỳ Thiện nhất thời không nói gì, tiểu bối đang ngồi rảnh rỗi ở đây chỉ còn lại mỗi mình cô, cô cũng không muốn khiến Tử Khiêm khó xử, chỉ có thể đứng dậy đi gọi Chu Toán. Chu Toán đang nhịn một bụng lửa giận, còn tưởng rằng cô làm đường lạc lối sau đó biết hối lỗi, ai ngờ đến để làm "thuyết khách".

"Không đi!" Giọng điệu của anh gắt gỏng, ném mạnh điện thoại lên bàn, "Đến bên đó làm gì? Xem khí hay là bị người ta coi như khí để xem?"

Kỳ Thiện trợn ngược mắt, chẳng biết lại đụng phải cái vảy ngược nào của anh. Cô trở về chỗ cũ, vừa định giải thích nói Chu Toán đang ở bên kia nói chuyện với bạn chưa qua được, lại nghe thấy Chu Tử Dực cười khảnh khách nói: "Cháu bảo vẫn là Kỳ Thiện mới gọi được nó."

Cô ngoảnh đầu, cái người ban nãy còn thà chết không chịu kia đang đi tới, chào hỏi người lớn đang ngồi ở đây. Anh vừa vịn đứng ở giữa Kỳ Thiện và ghế của cô, Kỳ Thiện không ngồi xuống được, chỉ đành vô cớ đứng cùng với anh.

"A Toán, sao không lại đây ngồi?" Bác cả gái hỏi.

"Chẳng phải cháu nhường chỗ cho cô ấy sao!" Chu Toán nháy mắt với Kỳ Thiện, bỡn cợt nói, "Muốn thành người nhà của chúng tôi thế à?"

Kỳ Thiện không ngờ anh sẽ giở trò này, đỏ mặt, lúng túng đáp: "Cậu chỉ biết nói bừa!"

Thực ra bàn này của bọn họ cũng chưa ngồi đủ, chỉ là nhân viên phục vụ thấy mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, nên bèn dọn dẹp bớt ghế và chén bát thừa xuống. Trần Khiết Khiết không nhìn nổi nữa, giải vây nói: "Là tôi không sắp xếp tốt, trách tôi, trách tôi. Tử Dực, anh còn không kêu người lấy thêm cái ghế lại đây!"

"Không cần đâu, tôi đổi chỗ ngồi với cô ấy chẳng phải là được rồi sao." Chu Toán nói xong bèn tùy ý ngồi xuống chỗ của Kỳ Thiện, ngẩng đầu nhìn cô cười: "Cậu biết chỗ của tôi ở đâu mà."

Kỳ Thiện vừa hay chẳng muốn ngồi ở chỗ này, không thèm đôi co với anh, cũng không để vợ chồng Chu Tử Dực và Tử Khiêm gọi người mang ghế lên. Cô giơ tay ra với Chu Toán.

"Làm gì thế!" Chu Toán vô tình hữu ý chặn lại.

"Đổi bộ chén đĩa, cái ly kia tôi đã uống rồi..."

Kỳ Thiện vẫn chưa nói xong, Chu Toán đã cầm ly trà kia nhấp một ngụm, kinh ngạc nói, "Không nói sớm! Thôi khỏi, dù sao tôi cũng đã uống rồi, một tí nước miếng cũng không chết người được."

Kỳ Thiện ngượng ngùng, Tử Khiêm đang nghe lão Tần nói chuyện, không nhìn về phía này, chỉ có Chu Tử Dực và Trần Khiết Khiết đang đứng hóng chuyện. May mà lão Tần và Chu Khải Tú đang nói chuyện, mấy người lớn tuổi đều đang lắng nghe, không chú ý đến động tĩnh của bọn họ bên này. Kỳ Thiện lặng lẽ đến bàn tiệc khác kiếm chỗ ngồi.

Lão Tần nay đang ở địa vị cao, ngày thường khó mà gặp được. Hôm nay ông ấy chịu nể mặt đến tham dự bữa tiệc này, một nửa là do quan hệ thân thích với nhà Trần Khiết Khiết, một nửa là nể mặt Chu Khải Tú. Nhiều năm trước lão Tần quen biết với Chu Khải Tú là do lão tam đưa lối dẫn đường, đến nay lão tam đã không thể với tới nữa, nhưng hôm nay thân là ông nội của đứa bé cũng khó tránh khỏi cảm thấy vinh dự, đối đãi với lão Tần càng thêm ân cần.

Lão Tam không được học hành gì mấy, cuộc trò chuyện của anh hai và lão Tần ông ta chỉ biết im lặng lắng nghe mà thôi, nhưng lại có thiên phú bẩm sinh đối với việc suy đoán lòng người. Nhân lúc lão Tần vừa phát biểu xong kiến giải của mình, lão tam cười toe toét nói: "Lúc trước tôi có gặp A

Lung, cô nhóc cứ bám dính lấy cậu út của nó, tôi gọi thế nào cũng không chịu qua."

Lão Tần nhắc ly trà mà Chu Khải Tú đặc biệt chuẩn bị, thổi hơi nóng bên trên đi, đáp: "Nó ấy à, có phải bám dính lấy cậu út nó đâu..."

"Ha ha ha, tôi hiểu rồi. Bây giờ tôi đi gọi, cô nhóc này kiểu gì cũng phải chịu đến chứ." Lão tam thăm dò bảo.

Lão Tần lắc đầu cười, "Thôi khỏi, để cho ông già tôi đây chút mặt mũi!"

Lời nói rất kín kẽ, nhưng đa số mọi người đều nghe hiểu, tất cả đều cười phụ họa, ánh mắt vô tình hữu ý tập trung về phía Chu Toán. Lần này lão Tần hiếm lắm mới đáp lời chuyện này, thái độ mập mờ, khó tránh khiến người ta suy nghĩ sâu xa. Chu Khải Tú cũng mỉm cười, trong lòng lại kêu khổ. Hôm nay ông và tài xế đi đón lão Tần, trên đường lão Tần cũng nhắc đến chuyện này, ngoài miệng nói "Con gái lớn rồi, không quản được tâm tư của nó." Ai mà không biết ông ấy vô cùng thận trọng trong việc chung thân đại sự của A Lung con gái ông ấy. Với địa vị và thân phận của lão Tần, những chàng trai tài tuấn muốn trèo cao lên nhà ông ấy như cá diếc trôi sông, nếu là mấy năm trước, cho dù Chu Khải Tú chịu mặt dày đi tranh thủ, cũng chưa chắc có cửa. A Lung thích Chu Toán đã là bí mật công khai từ lâu, trước mắt thái độ của lão Tần có sự thay đổi nho nhỏ. Quan hệ của Chu Khải Tú và ông ấy, nếu hai nhà liên hôn, từ đây liền trở thành châu chấu trên một sợi dây thừng.

***Người dịch chú thích: Châu chấu trên một sợi dây thừng: Có nghĩa là cùng chung lợi ích, cùng sống cùng chết, cùng vinh cùng nhục.

May mà Chu Toán luôn kiềm chế, mới không thể hiện trắng trợn sự chán ghét ra mặt. Bọn họ muốn ghép đôi anh với Tần Lung, nằm mơ đi. Cho dù cô nàng là con gái của ông trời, cho dù dùng sự nghiệp của bố anh

để đặt cược, cũng chẳng có chuyện dùng cả cuộc đời của anh để bù vào. Trước khi triệt để quyết liệt với Chu Khải Tú thì mẹ anh Phùng Gia Nam đã nhất quyết phản đối Chu Khải Tú mượn sức của lão Tần để làm ăn rồi, về việc này bà thấy rằng chẳng khác gì bảo hổ lột da, sau này kiểu gì cũng xảy ra chuyện. Nhưng đáng tiếc đã tâm về sự nghiệp của Chu Khải Tú vượt xa tưởng tượng của Phùng Gia Nam, trong đó còn có đủ loại trợ giúp của lão tam. Phùng Gia Nam hận lão tam sâu tận xương tủy, trong mắt Chu Khải Tú, sự phản đối của bà nhiều thêm vài phần cảm tính, quan hệ của hai người vì vậy mà càng chuyển biến xấu hơn. Chu Khải Tú cứ u mê bất chấp, sau khi Phùng Gia Nam chẳng còn hy vọng gì đối với ông cũng không nhiều lời nữa, bà kéo dài chiến tuyến ly hôn lâu như vậy, là để tranh thủ thời gian để tách biệt tài sản thuộc về bản thân và con trai hoàn toàn khỏi Chu Khải Tú. Trong mấy năm Chu Toán xuất ngoại, bà không chỉ một lần can ngăn dặn dò con trai, buộc anh tuyệt đối không được nhúng tay vào nghiệp vụ của công ty bố mình, để tránh bị cuốn vào. Về chuyện này, Chu Toán nghe lời mẹ của anh.

Nhưng cho dù Chu Toán có mâu thuẫn thế nào, anh cũng biết chuyện này không thể lỗ mãng. Lão Tần không phải người bình thường, Chu Khải Tú đâm lao phải theo lao, nếu ông cự tuyệt, lão Tần chắc chắn sẽ không vui; Muốn kéo dài thời gian, đối phương cũng chẳng phải là kẻ ngốc. Nếu như Chu Khải Tú đồng ý... Chu Toán âm thầm kinh hãi, chuyện liên quan mật thiết đến bản thân anh, anh không muốn hiến tế cho bất kỳ vật ngoài thân nào.

Nếu bọn họ ép buộc anh quá mức, ai chết khó coi hơn còn chưa biết đâu.

"Tôi thấy thằng nhóc A Toán này quả là có phúc, ai bảo bố mẹ sinh ra đã cho nó tướng mạo tốt thế cơ chứ!" Mọi người đều có thái độ giữ chừng mực, nhưng lão tam đùa giỡn một hồi bèn bán luôn Chu Toán. Chuyện này ép Chu Khải Tú không muốn thể hiện thái độ gì cũng phải nói gì đó.

Chu Toán tức đến run cả tay, trong lòng thầm mắng "Phúc cái đầu ông", "Phúc cái tổ tông mười tám đời nhà ông", cũng không để ý mắng luôn cả họ hàng của mình vào, ngoài mặt còn phải cười đến sắp rút cả gân, nhếch mí mắt nói: "Chú ba tôi thấy chú buổi trưa uống nhiều rượu quá rồi đấy. Đáng về tôi thế nào có quan hệ gì, cũng chẳng phải để đem ra ngoài bán. Tôi thấy chú ba cũng có phúc, may mà về ngoài của chú an toàn, nếu không ngay cả đến cái mông cũng chẳng giữ được từ lâu rồi."

Vừa dứt lời, ngay cả bác trai cả vẫn luôn nghiêm túc thật thà cũng dừng đũa lại khẽ nhếch miệng. Trên mặt lão tam thoát đỏ thoát trắng, nhìn một lúc mới chỉ Chu Toán đáp: "Thằng nhãi con này, mày đừng quá đáng quá, nói thế nào chú cũng là bề trên của mày. Trước mặt mọi người chú không tính toán với mày, đừng có mà đã cho mày mặt mũi rồi còn lẩn tới."

"Mặt mũi là gì, chú ba, thứ chú không có làm sao cho tôi được?" Chu Toán vẫn mỉm cười như cũ.

"Cút ra ngoài cho tôi. Hôm nay là ngày vui của nhà Tử Dực, không phải để anh làm càn!" Chu Khải Tú lớn tiếng quát Chu Toán, nhân lúc Chu Toán lạnh mặt đứng dậy, ông than thở với lão Tần, "Ông nói tôi làm sao mà lại dạy ra cái thứ này cơ chứ, ngoài việc chọc tức người khác, nó chẳng chịu làm chuyện gì đáng hoàng cả, ở bên cạnh ai cũng đều là tai họa!"

Bố mẹ của Trần Khiết Khiết đều ra ngoài giải hòa, bảo bọn họ đừng tức giận với trẻ con. Lúc này Trần Khiết Khiết mới bĩu môi nói một câu: "Tính xấu này của A Toán, A Lung nhà chúng ta đừng có mà ở cùng với cậu ta, nếu không sẽ khóc cho mà xem."

Lời này người khác nói thì không được, nhưng Trần Khiết Khiết thì nói được. Cô ấy là chị họ của A Lung, quan hệ thân thiết, đứng ở góc độ phụ nữ mà đánh giá vài câu cũng không quá đáng. Quả nhiên, bố mẹ chỉ liếc cô ấy một cái, Chu Tử Dực gắp một cái cánh gà bỏ vào trong bát cho cô ấy, không nặng không nhẹ nói: "Em ăn của mình đi."

"Em cũng chỉ muốn tốt cho A Lung thôi. Ôi chà, em đi cho con ăn đây." Cô ấy ôm em bé rời khỏi chốn thị phi. Lão Tần cúi đầu nhìn làn khói của ly trà, sắc mặt khó có thể nắm bắt.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 28: Nào Có Ai Không Thế Thay Thế Được.

Long Huynh đang tán gẫu với cháu gái, nhưng A Lung vẫn luôn mong ngóng Chu Toán bị gọi đến bàn tiệc chính này giờ vẫn mãi chưa thấy trở lại. Chẳng lẽ anh bị giữ lại bên đó luôn rồi? Ưông công cô nàng còn đặc ý mừng thầm vì tối nay mình chiếm được chỗ ngồi tốt.

"Đừng nhìn nữa. Cậu nói chứ con nhắm đến tên ấy làm gì? Cậu ta xấu bụng lắm, con không xử được cậu ta đâu." Long Huynh phá đám A Lung. Anh ta ít nhiều đã đoán được tâm tư của anh rể mình, sự si mê của cháu gái lại càng khỏi phải bàn đến. Anh ta không hi vọng A Lung sẽ ở bên Chu Toán, sau này người làm cậu như anh ta làm sao có mặt mũi nào mà gọi cháu rể ra ngoài ăn chơi đàng điếm nữa.

"Con nhắm đến vẻ đẹp trai của anh ấy không được à?" A Lung mạnh miệng nói.

Long Huynh nhả ra một cục xương, mắt nhìn vị mỹ nữ có thân hình bốc lửa ngồi ở bàn kế bên, miệng nói: "Nông cạn!"

"Anh ấy trở lại rồi." A Lung nhìn thấy Chu Toán đứng dậy rời đi, trong lòng mừng rỡ. Không ngờ Chu Toán không quay lại, mà đi thẳng ra ngoài cửa.

A Lung vội vàng vỗ Long Huynh: "Cậu út, anh ấy muốn đi đâu vậy?"

"Cậu lại chẳng phải giun đũa trong bụng cậu ta!" Vị mỹ nữ bàn kế bên không cần thận làm rơi chiếc đĩa, cúi người xuống nhặt, có thể lờ mờ trông

thấy cảnh đẹp trước ngực. Long Huynh làm sao mà còn lo nghĩ được đến chút tâm tư kia của A Lung.

"Chu Toán, này, anh đợi chút..."

Chu Toán băng qua cổng hoa tím đi lấy xe để rời khỏi, lão già nhà anh bảo anh "cút", anh cầu còn không được, dù sao thì cái chỗ dơ bẩn kia anh cũng không chịu nổi. Tiếng kêu của Tần Lung từ đằng xa vọng tới, anh đã sớm nghe thấy rồi, cô nàng đuổi theo càng nhanh, anh lại càng không muốn để ý tới. Phụ nữ đúng là rắc rối, rắc rối, rắc rối! Nhưng lý trí lại nhắc nhở anh, rắc rối không phải dùng để tích lũy, có lẽ... rắc rối mới có thể tạm thời giải quyết cái cũ kia. Một tia sáng lóe lên trong đầu anh, chưa kịp nắm bắt, bước chân đã chậm lại theo bản năng.

Cuối cùng A Lung đã đuổi kịp Chu Toán ở bên cạnh hồ bơi, thở hổn hển nói: "Chưa ăn cơm xong, anh muốn đi đâu vậy?"

"Tôi còn có việc... em quản tôi đi đâu à!" Chu Toán cố gắng dụ sắc mặt lại, rõ ràng là một câu nói không mấy thiện chí, nhưng sòng mắt đập dềnh và ý cười như có như không vương nơi khóe miệng càng tôn thêm vài phần ý tứ khiến người khác tim đập chân run.

"Em, em..." A Lung đỏ mặt không biết tiếp lời của anh thế nào, kiểu gì cô nàng cũng không thể nói, "Em muốn ở cùng với anh, không muốn để anh đi."

Chu Toán lại thẳng thắn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, anh gầy gầy ký hiệu trên chìa khóa xe, bỗng nhiên cười toe toét với cô nàng, "Nghe nói em có ý với tôi. Cứ chạy theo đuổi tôi có phải là vì thế không?"

A Lung câm nín, cô nàng không ngờ còn có thể đem nỗi lòng ra để thảo luận như vậy. Nếu Chu Toán đã vạch trần, thì cô nàng cũng không còn đường lui, lắp ba lắp bắp nói: "Không... không được sao?"

"Được thì được. Có điều, em không sợ tôi không có hứng thú với em à?"

"Em có hứng thú là đủ rồi!"

A Lung giương cằm, cố ý bày ra dáng vẻ mạnh mẽ. Bản tính của cô nàng đơn thuần, nhưng đã bị nuông chiều quen rồi, chưa từng nếm trải mùi vị không có được. Thái độ coi thường của Chu Toán càng kích thích sự hiếu thắng của cô nàng. Nhà cô nàng có tiền, chẳng qua chỉ cần xem ý của bố cô nàng thế nào mà thôi. Chỉ cần bố không phản đối, A Lung không tin là Chu Toán sẽ triệt để cự tuyệt tấm lòng này của cô nàng.

"Em cũng coi như sáng khoái đấy." Ý cười của Chu Toán càng đậm, anh dứt khoát không vội đi nữa, đứng ở bóng cây bên cạnh hồ bơi, quay đầu hỏi A Lung, "Cái trò hứng thú này không có tác dụng. Chuyện của mình em có thể làm chủ không?"

"Đương nhiên có thể. Bố mẹ em sẽ theo ý em thôi, chỉ cần em muốn." A Lung dường như nhìn thấy một tia hi vọng, ý của Chu Toán chẳng lẽ là... Cô nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, "Hai nhà chúng ta quan hệ tốt như thế, bố em chẳng có lý do gì mà không đồng ý."

Câu nói này vô cố đụng chạm đến dây thần kinh nào đó của Chu Toán, anh nghiêng ngẫm đáp: "Vậy sao?"

Ban nãy cô nàng nói, "Hai nhà chúng ta quan hệ tốt như thế". Nếu anh cười cô nàng, e rằng sẽ nhận được sự chúc phúc của mọi người ấy nhỉ, trước tiên không tính những lời chúc phúc kia có bao nhiêu là thật lòng, bao nhiêu là tính toán. Chìa khóa của Chu Toán chạm nhẹ vào chóp mũi của A Lung, giọng nói của anh dịu dàng mà mờ ám: "Tôi thích phụ nữ nghe lời. Không sợ tôi ức hiếp em à?"

A Lung hoài nghi chiếc chìa khóa kia của anh có điện, nếu không sao mà cả người cô nàng đều tê dại đến thế? Hạnh phúc đến quá đường đột, cô

nàng hơi luống cuống, cũng không cố tỏ vẻ rụt rè nữa, nhìn chăm chăm vào anh đáp: "Em đương, đương nhiên sẽ nghe lời anh."

Chu Toán mỉm cười đánh giá gương mặt của A Lung bị hơi nóng hừng hực của hồ nước làm cho đỏ bừng, mấy sợi tóc mai xoăn tự nhiên bị mồ hôiбет dính vào khóe mắt. Không kể đến vấn đề thân phận, quả thật cô nàng cũng rất đáng yêu, không có nhiều mưu mô, hiện tại trong lòng toàn bộ đều là anh. Khống chế một cô gái như vậy đối với Chu Toán mà nói dễ như trở bàn tay, lúc nào nên lạnh nhạt với cô nàng, lúc nào nên cho cô nàng nếm chút ngọt ngào anh đều rất rõ ràng. Có lẽ như thế cũng tốt, cô nàng sẽ ngoan ngoãn để anh thâm tóm, sau này cũng không quản được tâm tư bay lượn bên ngoài của anh. Cô nàng cũng có thể giúp anh tưới hoa, thay anh chơi nick phụ, lúc tức giận nghe anh càu nhàu, lúc vui vẻ cùng anh cười ngây ngô, trong lòng để trống một vị trí mặc anh làm càn. Nghĩ như vậy, những chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, nào có ai không thể thay thế được cơ chứ?

Dưới cái nhìn chăm chú của Chu Toán, A Lung xấu hổ lúng túng cúi đầu. Nhìn không rõ khuôn mặt của cô nàng, suy nghĩ của Chu Toán càng bay xa. Không biết chữ của cô nàng viết thế nào, có thích ăn đồ ngọt hay không? Sở thích thường ngày là gì? Có thích đánh mạng chược hay không? Mấy đồ chơi lật vật có thể mua chuộc được cô nàng không? Bộ dạng nghiêm mặt lúc cô nàng tức giận chắc chắn cũng rất buồn cười. Mái tóc xoăn kia sờ vào có mềm mại như nhau không nhỉ, khi cọ vào cổ anh sẽ thấy ngứa ngáy sao? Xem ra thân hình của A Lung càng có hương vị phụ nữ hơn, làn da được thấm cát mịn sẽ càng mềm mại hơn mới đúng.

Hồ bơi dưới bóng đêm được ánh sáng chiếu rọi khiến cho sắc xanh càng thêm đậm đà, lăn tăn gợn sóng, giống như biển xanh trong đôi mắt say mơ màng. Cổ họng của Chu Toán bỗng chốc ngọt ngào. Vậy thì đúng rồi, anh muốn Kỳ Thiện biết, cô chẳng đặc biệt chút nào, trước đây chẳng qua là vì cơ duyên, anh mới nảy sinh quán tính và dựa dẫm đối với cô, vậy mỗi

quan hệ hai mươi năm coi như đôi một gương mặt, đôi một linh hồn, cũng vẫn có thể thân mật khăng khít như thế. Sự lựa chọn tốt hơn có thể tùy tiện nhất đại, trẻ hơn cô, hoạt bát hơn cô, tốt nhất đừng cả ngày ngâm mình trong đồng sách, sẽ không trợn mắt với anh, sẽ không dạy dỗ anh, không gọi biệt danh của anh, cũng không cần phải vừa liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của anh. Cô muốn đi thì đi đi, anh sẽ không sụp đổ vì sự ruồng bỏ của cô.

"Chu Toán, rốt cuộc anh đối với em..." A Lung không chịu được cảm giác dày vò của sự tĩnh lặng này, nôn nóng muốn có được một sự đảm bảo.

Những câu nói của Chu Toán khiến cô nàng không thể nắm bắt được, anh nói: "Sao nào, em cũng sợ bị trở thành "mì ăn liền"?"

"Mì ăn liền gì ạ?" A Lung tò mò.

"Chẳng lẽ em không muốn hỏi: Em là gì trong mắt tôi sao?" Chu Toán dường như đang muốn chứng thực, "Em nói xem, câu trả lời thế nào mới khiến em vui lòng?"

A Lung bị anh quay mòng mòng có chút mơ hồ, cô nàng thật thà đáp: "Chỉ cần anh bằng lòng, em đều thấy vui."

Cô nàng nói xong, lại sợ chính mình quá chủ động mà ép anh quá mức, phá hỏng sự mở màn tốt đẹp hiện tại, cố gắng nghĩ bụng tìm kiếm lời nào để chấm dứt chủ đề này, nhưng lại phát hiện Chu Toán ử dột quay mặt đi.

Bọn họ đều nói tính cách anh cổ quái, không dễ nắm bắt, A Lung không quan tâm. Đàn ông là dùng để yêu, không phải dùng để nghiên ngẫm suy đoán. Anh ở bên cạnh cô nàng là đủ rồi.

"Em cứ muốn học bơi mãi, nghe bố em nói anh bơi giỏi lắm phải không? Bố em nói anh sẽ dạy cho em!" A Lung đứng đối diện với hồ bơi,

cuối cùng đã tìm được chủ đề tốt nhất.

Màn kẻ bè người xướng của lão Tần và chú ba kia lại hiện lên ngay trước mắt, Chu Toán ngừng một lúc mới nói: "Không có vấn đề gì, bố em nói thế nào thì thế ấy."

"Tốt quá đi!" A Lung cười rạng rỡ, cô nàng chỉ mới nghĩ đến dáng vẻ của Chu Toán lúc mặc quần bơi thôi thì trái tim đã vừa nhảy nhót vừa mong đợi, "Lúc nào anh mới rảnh?"

Chu Toán nghiêng đầu suy nghĩ, ý cười trên mặt khiến cô nàng nhìn không thấu. Anh nói: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ tôi rảnh lắm."

"Nhưng em không có..."

"Tới đây!" Chu Toàn cười khanh khách đẩy vào lưng A Lung một cái, cô nàng đang đứng ở cạnh hồ bơi liền rơi "bùm" xuống nước. Cô nàng la hét, vùng vẫy làm cho bọt nước văng tung tóe.

"Chu Toán, em không biết bơi!" A Lung hốt hoảng.

Chu Toán đã nhìn thấy ký hiệu mực nước của hồ bơi, nước sâu 1.5 mét, đứng thẳng người lên thì sẽ không sao, càng hoảng loạn sẽ càng rắc rối. Anh ngồi xồm bên cạnh hồ bơi, cười đáp: "Không biết mới cần học. Chẳng phải là bố em bảo tôi dạy em sao, chưa từng uống nước thì làm sao biết bơi được?"

Lúc này A Lung đã bị sặc vài ngụm nước, "Anh mau xuống, xuống đi..."

"Tôi phải đi thay quần bơi cái đã, trên xe có. Em đợi một lát nha, ngoan!"

"Mau kéo em lên, Chu Toán, anh khốn kiếp. A...cứu mạng!"

Phòng tiệc cách chỗ này hơn năm mươi mét, bữa tiệc vừa mới bắt đầu, không khí ồn ào náo nhiệt bên ấy khiến cho hồ bơi bên này càng yên tĩnh vắng lặng hơn. Nhân viên quản lý hồ bơi nhân dịp bốn bề không có người cũng chạy đi đâu mất tiêu rồi, trên mặt nước chỉ còn lại mấy quả bóng hơi mà mấy đứa trẻ chơi đùa ban nãy để lại, dập dềnh dưới sự vùng vẩy của A Lung. Bây giờ cô nàng biết anh khốn nạn rồi chứ. Chẳng phải nói bố mẹ cô nàng đều không lay chuyển được cô nàng đó sao? Cô nàng thích, bọn họ nhân cơ hội tác hợp; Nếu như cô nàng cảm ghét, chẳng lẽ bọn họ sẽ chơi trò không trâu bắt chó đi cày hay sao? Chu Toán vô cùng tò mò.

Ông già nhà anh ban nãy đuổi anh đi, ngoài mặt thì hung dữ, nhưng Chu Toán cũng nhìn ra được thái độ tiêu cực của bố anh đối với việc liên hôn này. Ông già còn bận tâm đến cảm nhận của anh, không tùy tiện đẩy anh ra ngoài, Chu Toán cũng không muốn nhìn ông khó xử. Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, anh làm người xấu càng như nước chảy mây trôi.

"A Toán, cậu làm gì thế?" Tử Khiêm gọi nhỏ.

Lúc Chu Toán rời khỏi bữa tiệc sắc mặt khó coi, trong lòng Chu Khải Tú cũng không dễ chịu, Tử Khiêm đều thấy rõ, ngồi một lúc, bèn mượn cớ đi vệ sinh để đuổi theo ra đây muốn khuyên anh vài câu, cũng không quan tâm anh có nghe lọt tai không. Ai ngờ vừa đến gần hồ bơi thì nhìn thấy có người đang vùng vẩy loạn xạ ở bên trong, Chu Toán ngồi một bên chẳng buồn động đậy.

Tử Khiêm đi lên phía trước, hoảng sợ phát hiện người trong nước là Tần Lung, cô nàng chỉ có thể phát ra tiếng khóc "oa oa", tạm thời nước không ngập qua đỉnh đầu được.

"Cậu bị điên rồi hả!" Tử Khiêm quát Chu Toán một câu, không kịp nghĩ ngợi, chưa cởi quần áo đã nhảy vào trong hồ, bơi vài cái đến bên cạnh A Lung, kéo cô nàng ra khỏi mặt nước.

Chu Toán cảm thấy cạn kiệt sức lực, bên cạnh tay của anh chính là phao cứu sinh được trang bị ở hồ bơi, chẳng qua chỉ uống vài ngụm nước mà thôi, không chết được. Anh vốn dĩ định đi tới vớt A Lung lên, ai ngờ có người nhảy ra làm hộ.

A Lung đang sợ hãi, sự xuất hiện của Tử Khiêm giống như phao cứu mạng, tứ chi của cô nàng đều quấn lấy người anh, chỉ sợ sẽ vượt mất chỗ dựa.

Tử Khiêm bị ôm quá chặt, tay chân khó bề cử động, may mà từ thờ nhỏ anh đã quen đùa nghịch ở trên sông, khả năng bơi lội rất tốt, vừa trấn an A Lung, vừa gian nan đưa cô nàng lên bờ. A Lung ngồi ở cạnh hồ bơi run lấy bầy, mặc dù đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn nắm chặt ngực áo của Tử Khiêm không chịu buông tay, cả người đều rúc vào trong ngực anh. Tử Khiêm cả người ướt đẫm, cũng khó tránh khỏi có chút chật vật, anh dùng ánh mắt không đồng tình nhìn về phía Chu Toán, rồi lại tiếp tục khuyên ngủ bên tai A Lung.

"Đã không sao rồi. Em thả tay ra trước đi, tôi đi tìm cho em cái khăn tắm." Bất kể Tử Khiêm nói thế nào, A Lung đều không chịu nghe, một nửa hồn phách vẫn chưa thể thoát ra khỏi sự sợ hãi khi ở dưới nước ban nãy.

Chu Toán rút hai chiếc khăn tắm trên chiếc ghế nằm, ném qua khoác lên người A Lung và Tử Khiêm. Ánh mắt của A Lung quét qua người anh, không khỏi lộ ra vài phần sợ hãi và căm hận, ở trong lòng Tử Khiêm "òà" khóc rống thành tiếng.

"Chu Toán, anh đợi đây, đợi đây!"

"Đừng khóc nữa, cậu ấy đùa với em thôi. Nước không sâu, chẳng qua là em sợ hãi quá mà thôi." Tử Khiêm vẫn không thoát ra được. Anh thở dài một hơi, lại vỗ sống lưng đang run rẩy của A Lung, "Lau sạch nước trên người trước đã."

"Anh không được đi." A Lung nhào lên người Tử Khiêm khóc càng lớn hơn nữa, "Em muốn về nhà."

Chu Toán càng nhìn càng phát hiện có điều thú vị, cũng không giận Tử Khiêm lắm chuyện nữa. Anh vốn dĩ chỉ định kim thiền thoát xác, anh ngờ các xác kia có khả năng trở thành mỗi câu mới, còn không biết sau này có thể câu ra được chuyện gì mới mẻ đây."

Tử Khiêm thấy Chu Toán ngồi trên ghế khoanh tay đứng nhìn, trong lòng biết không nhờ cậy được anh, bộ dạng bây giờ của A Lung để mấy người bên trong nhìn thấy cũng không ổn, anh chỉ đành dùng khăn tắm bọc cô nàng lại, nói: "Được thôi, tôi đưa em về trước."

Kỳ Thiện đi ra ngoài, từ xa trông thấy bóng dáng của Tử Khiêm và A Lung dán sát vào nhau rời khỏi.

"Lại làm sao vậy?" Cô hỏi Chu Toán.

Chu Toán và Tử Khiêm bước trước bước sau rời khỏi bữa tiệc, Kỳ Thiện đoán hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện, cũng chẳng còn tâm trí nào ngồi ăn trên chiếc bàn tiệc toàn người lạ nữa.

Chu Toán ngồi một mình ở bên cạnh hồ bơi, trên bờ hồ còn có một mảng nước lớn và một mớ dấu chân hỗn loạn. Anh tốt bụng giải thích với cô: "Tần Lung rơi xuống nước, bạn trai năm tốt của cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân."

Kỳ Thiện hoài nghi trừng mắt với Chu Toán, "Đang yên đang lành sao lại rơi xuống nước, đừng nói lại là chuyện tốt mà cậu làm!"

"Cậu đúng là hiểu tôi." Chu Toán nhẹ nhàng băng quơ nói, "Là tôi đẩy cô ta xuống... sao lại bày ra vẻ mặt đó? Nhà cô ta với bố tôi muốn kiếm chuyện cũng nhắm vào tôi. Bạn trai cậu làm chuyện tốt, cậu có gì mà phải lo lắng?"

Sự kiên nhẫn của Kỳ Thiện cũng bị anh làm cho mất sạch, giơ chiếc túi trong tay đánh lên cái đầu không nói lý lẽ của anh, mắng: "Tôi thấy đầu cậu mới bị úng nước đấy!"

"Bọn họ muốn tôi cưới Tần Lung, một mối liên hôn quan - thương thật tốt biết bao. Cô ta cũng nói thích tôi." Chu Toán nhẹ nhàng tránh đi, thuận tay nắm lấy quai túi xách của Kỳ Thiện, không tim không phổi cười: "Nếu đầu tôi bị úng nước, nói không chừng sẽ cưới cô ta. Cậu cũng cảm thấy tốt à?"

Kỳ Thiện có hơi không phản ứng kịp, một lúc lâu sau mới nói: "Liên quan gì đến tôi?"

"Cũng đúng, cậu vừa lòng đẹp ý rồi, cần gì phải bận tâm đến tôi. Đợi cậu với Chu Tử Khiêm thành người một nhà, chỉ mong cùng nhau xem chuyện cười của tôi!"

Nghe thấy lời nói vô liêm sỉ này, Kỳ Thiện tức đến choáng váng nhưng lại rất bình tĩnh, cô xoay người muốn đi, Chu Toán kéo túi xách của cô, lười biếng hỏi: "Đi đâu thế?"

"Tôi đi xem Tử Khiêm có cần giúp đỡ gì không."

"Đừng phá hỏng không khí, bên đó chẳng có việc của cậu."

Kỳ Thiện dùng sức rút túi xách của mình ra, Chu Toán cứ nắm chặt không chịu buông, cô nổi nóng đập cho anh một phát, "Cút. Cậu có ý gì?!"

"Đầu óc của cậu bị sách vở nhét cho hỏng rồi à. Tần Lung bây giờ chắc chắn đang cảm thấy hỏng bét, đều là con gái với nhau, cậu đến đây cô ta không ngưỡng ngừng mới lạ đấy." Chu Toán nói một lý do mà Kỳ Thiện có thể chấp nhận được, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, trên mặt nở nụ cười thương hiệu, "Chậc, chậc, chậc, trang điểm tí mi nhì, chẳng trách Chu Tử Khiêm rời đi cậu lại thất vọng thế."

Kỳ Thiện không được tự nhiên dùng khớp ngón tay cọ cọ môi dưới, rõ ràng cô chỉ bôi một lớp son rất nhạt mà thôi. Chu Toán sẽ không nói cho cô biết, ly trà sứ màu trắng cô đã uống kia có một vết son nhàn nhạt, nói không chừng sau đó còn dính một ít lên miệng của anh.

"Vậy thì đúng rồi. Sửa soạn một chút cậu cũng có thể gặp người rồi đấy." Chu Toán đánh giá nói.

Rõ ràng là anh đang khen cô, trên thực tế là đang dát vàng lên mặt mình.

Hôm trước ở nhà Kỳ Thiện, cô không ngờ Chu Toán chưa đánh tiếng mà đã chạy vào phòng mình, cô đỏ mặt đem đồ lót mẹ mình để trên đầu giường bỏ vào tủ quần áo. Chu Toán chê cô làm chuyện thừa thãi, áo ngực cup A và quần lót bông chẳng hề gợi cảm chút nào cần gì phải giấu giấu giếm giếm chứ, lại chẳng có giá trị thưởng thức gì cả. Anh còn chế giễu cô không biết trang điểm, áo ngực ngay cả gọng cũng không có, đi qua cửa kiểm tra an ninh cũng sẽ không kêu "tít tít". Đàn ông đều là động vật thị giác, Chu Tử Khiêm nếu như vừa mắt một phụ nữ văn nghệ ăn mặc giống như cây chổi lau nhà, thì trong lòng chắc chắn có quý.

Bấy giờ Kỳ Thiện mắng anh dung tục, sau khi buồn bực một hồi bèn hỏi anh thấy bộ đồ nào trong tủ nom được mắt, xem ra quả thật là để ý đến cách nhìn của Chu Tử Khiêm. Chu Toán lấy bộ váy liền thân màu xanh ngọc ném cho Kỳ Thiện. Đây là mấy tháng trước anh giặt dây cô mua, Kỳ Thiện luôn cảm thấy chân váy quá ngắn, cổ áo quá thấp, vẫn chưa mặc lần

nào. Son môi cũng là cô bị nhân viên bán hàng ở quầy trang điểm dụ dỗ cho say sẩm mặt mày, cây son này là Chu Toán đứng ở phía sau lảng lảng rút ra giúp cô.

Thường ngày Kỳ Thiện thích ăn mặc trang điểm thiên về chất liệu tự nhiên, thoải mái, có thật là rất giống "chối lau nhà" không? Cô không dám nghĩ. Hôm nay cô thử nhắm mắt nhắm mũi mặc chiếc váy liền thân này, còn trang điểm nhẹ, kết quả vẫn chưa ra đến cửa mẹ cô liền nói hôm nay cô rất cuộc đã thông suốt rồi. Đến bữa tiệc, cô trước sau nhận được lời khen của Long Huỳnh và Chu Tử Dực, Trần Khiết Khiết cũng khen cô hôm nay sắc mặt tốt. Nếu nói những lời này đều là lời khách sáo, thì Tử Khiếm chẳng nói gì, nhưng ánh mắt anh nhìn về phía cô cũng có thêm vài phần thâm ý. Kỳ Thiện ủ rũ phát hiện, Chu Toán thế mà nói đúng.

"Không cảm ơn tôi? Thừa nhận ánh mắt của tôi tốt hơn cậu khó lắm hả?" Chu Toán không dấu vết lướt qua trước ngực cô, quả nhiên ép một chút cũng sẽ có rãnh thôi."

Kỳ Thiện không tình nguyện nói: "Ai bảo cậu nhìn người vô số chứ."

"Lười để ý đến cậu." Chu Toán không muốn tranh cãi với cô. Trò của con gái anh hiểu biết không ít, thường bị mấy cô bạn gái gán cho cái mác đa tình lảng nhãng. Nhưng Kỳ Thiện cũng nghĩ như vậy, anh không phục. Thật ra sự hiểu biết của Chu Toán về phụ nữ đại đa số đều đến từ Kỳ Thiện, cái gì mà triệu chứng của mấy ngày dâu, cách cột tóc, thói quen thể hiện tình cảm của phụ nữ, những món đồ ngọt... bao gồm cả việc bọn họ mặc váy còn có quần lót an toàn nữa, có cái nào không phải là từ cô mà ra không. Sau đó dùng mấy kinh nghiệm này lên mấy cô bạn gái chẳng qua lại càng nhàn nhuyển hơn thôi. Chu Toán không phải là kiểu người sẽ phí tâm tư để đi lấy lòng người khác, cũng sẽ chẳng đi nghiên cứu cách trang điểm thế nào là phù hợp với phụ nữ. Thứ anh chọn cho Kỳ Thiện, chẳng qua đó là thứ anh thích mà thôi, váy liền thân hở chân và cổ, màu xanh ngọc và màu đỏ khiến làn da của cô trông có vẻ trắng nõn hơn mà thôi...

Những điều này luôn nằm trong tưởng tượng của Chu Toán, hóa ra quả thật rất đẹp. Tuy rằng cô ăn vận trang điểm chẳng phải là vì anh.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 29: Một Tán Lá Khác

Mọi người không hề phát hiện ra sự biến mất của A Lung và Tử Khiêm, bởi vì trong bữa tiệc phát sinh một sự việc càng khiến người khác phải trầm trồ hơn, Long Huynh uống say đã đánh nhau với Chu Tử Dực.

Nguồn cơn của sự việc không hề phức tạp. Trước đây Long Huynh và Chu Tử Dực cũng thường kết bạn chơi bài lâu lổng cùng nhau. Những năm gần đây thói ăn chơi của Chu Tử Dực đã dần dần giảm bớt, Long Huynh mời mọc mấy lần đều bị anh ấy thoái thác, nếu không thì đang chơi ngon lành, bị vợ gọi một cuộc điện thoại, anh ấy bắt tất cả mọi người phải im lặng, sau đó dưới mông giống như bị mọc đinh thắp thỏm không yên. Long Huynh vô cùng mất hứng, thân là một người bạn anh ta không cho rằng Chu Tử Dực cần thiết phải sợ vợ như vậy. Tối nay anh ta không xin được số điện thoại của người đẹp bàn kế bên, mượn cơ chúc mừng hùng hổ đi kiếm Chu Tử Dực uống vài li, còn hỏi có sắp xếp tiết mục gì nữa không. Chu Tử Dực cười nói bây giờ con cái vẫn còn nhỏ, đi ra ngoài chơi không thể nào thỏa thích được. Long Huynh nghe thế, mượn men rượu cười nhạo Chu Tử Dực càng ngày càng đàn bà, một thằng đàn ông bị vợ quản đến nỗi không dám hó hé nếu nói ra ngoài sẽ bị người ta cười đến chết. Ban đầu Chu Tử Dực không hề nổi nóng, còn kéo Long Huynh uống rượu, đến mãi khi Long Huynh nói tới Trần Khiết Khiết, nói cái gì mà "Người phụ nữ kia cho dù có tốt mấy thì cũng là hàng qua tay, còn sinh con với cả đàn ông ở bên ngoài, cậu không ghét bỏ cô ta đã là tốt lắm rồi, dựa vào cái gì mà còn cười lên đầu lên cổ cậu." Sắc mặt Chu Tử Dực tái xanh, bắt Long Huynh câm miệng. Long Huynh không chịu, bị Chu Tử Dực thụi cho một đấm

rách cả khoe miệng, anh ta cũng nổi nóng, thế là hai người xông vào đánh nhau.

Kỳ Thiện và Chu Toán nghe thấy tiếng động âm âm ở bên trong bèn đứng ở cửa nhìn vào, bấy giờ Chu Tử Dực và Long Huynh đã được người quen của hai bên kéo ra. Bàn tiệc chính trở thành khu vực ầu đã nghiêm trọng, ngổn ngang lộn xộn, sắc mặt của mấy vị trưởng bối đều vô cùng khó coi.

Kỳ Thiện hỏi người bên cạnh: "Cậu có muốn đi khuyên nhủ một chút không?"

Chu Toán điềm nhiên nói, nói: "Đánh xong rồi, tôi còn vào đó làm gì. Cái mồm kia của Long Huynh quá đê tiện, đợi anh ta tỉnh rượu thì xong thôi." Anh khoác tay lên vai Kỳ Thiện, đề nghị: "Ăn mặc đẹp thế này thì đừng phí phạm, tôi đưa cậu đi hóng gió nhé? Tôi biết có một nơi rất yên tĩnh, phong cảnh cũng được lắm."

Vốn dĩ Kỳ Thiện đã hẹn với Tử Khiêm sau khi tan tiệc thì đi dạo đâu đó, vì thế cô mới mất công ăn vận trang điểm, không ngờ kế hoạch bị xáo trộn, trong lòng khó tránh có hơi buồn bực. Cô lấy điện thoại gạt cái tay không thuộc về chính mình đang khoác trên vai ra, từ chối đáp: "Thôi đi. Tôi về nhà, cậu không tiện đường, tôi gọi xe là được."

Cô không chừa chút đường lui, Chu Toán sượng mặt, muốn chằm chọc cô vài câu, lời đã đến miệng, lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng, mệt tim. Anh cũng không nói nhiều, sau khi im lặng nhìn cô vài giây liền quay đầu rời khỏi. Kỳ Thiện chạm vào màn hình điện thoại, Tử Khiêm vẫn chưa gọi điện thoại đến, xem ra việc kia vẫn chưa xong, theo cách nói của Chu Toán thì bây giờ cô qua đó cũng không thích hợp. Cô lơ đãng quay đầu, từ xa trông thấy Trần Khiết Khiết bỗng đưa nhỏ đứng ở bên cạnh cổng hoa. Từ góc độ của Trần Khiết Khiết, vụ ầu đã của Long Huynh và Chu Tử Dực ban

này có lẽ không qua được mắt của cô ấy, cũng không biết trong lòng cô ấy nghĩ thế nào.

Mấy năm trước khi Trần Khiết Khiết và Chu Tử Dực yêu đương, Kỳ Thiện đã quen biết chị dâu họ này của Chu Toán. Bọn họ thỉnh thoảng cũng có đi lại, ấn tượng về đối phương đều không tệ. Kỳ Thiện định tới an ủi vài câu, lại sợ nói lời bất cần, khiến đối phương khó chịu.

Kỳ Thiện có nghe nói một số chuyện của Trần Khiết Khiết và Chu Tử Dực ngày trước. Trước khi kết hôn Chu Tử Dực lãng nhãng phóng đãng, Trần Khiết Khiết cũng có một "vết nơ", từ hồi cô ấy còn rất nhỏ đã bỏ trốn cùng với một người đàn ông, sau đó người đàn ông kia xảy ra chuyện, cô ấy bị bố mẹ đưa về nhà, hai năm sau thì quen biết với Chu Tử Dực, về sau hai người đi đến hôn nhân. Có một số lời đồn luẩn quẩn, nói năm đó Trần Khiết Khiết và người đàn ông kia có một đứa con gái, có điều sau đó bị bệnh chết rồi. Trong mắt Kỳ Thiện, tình cảm của vợ chồng anh họ Chu Toán khá tốt, cô từng xem bọn họ là một đoạn giai thoại đẹp của tình yêu bền vững. Nhưng bây giờ xem ra đúng như những gì dì Gia Nam từng nói, nếu như trong lòng chưa thực sự nguôi ngoai tỳ vết kia, thì bất kể trải qua bao nhiêu năm, nên để ý thì vẫn sẽ còn để ý.

"Chuyện tốt" mà Chu Toán làm với A Lung cuối cùng giấy không gói được lửa, sáng sớm ngày hôm sau, anh bị Chu Khải Tú gọi đến văn phòng. Trước mặt vợ chồng lão Tần, Chu Khải Tú hung hăng bạt cho Chu Toán hai bạt tai. Chu Toán không phản kháng, cũng không cãi lại, thật thà xin lỗi vợ chồng lão Tần, nói bản thân mình nhất thời đùa quá trớn, giỡn với A Lung quá đà. Sắc mặt của lão Tần hằm hằm, chẳng nói chẳng rằng.

Chu Khải Tú cũng đích thân xin lỗi, còn đề cập đến việc mang Chu Toán đến trước mặt A Lung để xin lỗi. Lão Tần không đồng ý, thở dài một hơi rồi nói với Chu Khải Tú: "Bỏ đi, nó bây giờ không muốn gặp tên nhóc này. Tôi già rồi, chuyện của bọn thanh niên tôi cũng không hiểu rõ được, mặc kệ bọn chúng đi."

Sau khi tiễn vợ chồng lão Tần, Chu Khải Tú chỉ vào mũi Chu Toán mắng: "Anh to gan nhỉ, không biết trời cao đất rộng. Nếu không phải Tử Khiêm xử lý hậu quả giúp anh, anh còn muốn gây ra rắc rối lớn thế nào nữa!"

Chu Toán sờ sờ dấu tay đang âm ỉ sưng lên trên gò má, ông già này ra tay nặng thật, buổi tối chắc là không ra ngoài gặp người ta được. Chẳng qua tình hình bây giờ không khác nhiều so với tưởng tượng của anh, anh gây ra chuyện kia, thì đã sớm chuẩn bị tâm lý, kiểu gì cũng phải chịu khổ một chút, xin lỗi cũng phải thành khẩn. Cũng may mà lão Tần chỉ căm hận anh, chứ không nghiền ngẫm kỹ sự việc, anh cũng coi như đã đạt được mục đích.

"Tử Khiêm cái gì mà chẳng tốt, bảo anh ta đi làm con rể nhà họ Tần chẳng phải càng thích hợp sao?" Anh ngồi xuống đối diện với bàn làm việc của Chu Khải Tú, nói bóng nói gió.

"Anh đấy, coi chừng thông minh bị thông minh hại!" Chu Khải Tú hơi ngúi giận, nhưng vẫn mang giọng điệu quở trách, "Anh không muốn cưới A Lung trong lòng bố đã có tính toán, nhưng cũng không được làm càn thế!"

"Bố, bố nói xem còn có biện pháp nào tốt hơn?" Chu Toán bày ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Chu Khải Tú trầm mặc. A Lung đã ghét Chu Toán rồi, cho dù thế nào thì lão Tần cũng sẽ không đi ngược hoàn toàn lại với ý của con gái, chuyện của hai người bọn họ trên cơ bản coi như xong, chuyện này dù sao cũng tốt hơn Chu Khải Tú đích thân ra mặt đắc tội với lão Tần. Lão Tần quy kết chuyện này như cuộc tranh cãi giữa thanh niên với nhau thế là đã cho ông mặt mũi rồi.

Nhưng đáng vẻ lộn chết không sợ nước sôi của Chu Toán vẫn khiến cho Chu Khải Tú nổi nóng, "Anh không đi trêu chọc A Lung thì nó đụng đến anh làm gì hả?"

"Chuyện này cũng trách con?" Chu Toán gào to oan uổng, "Cô ta cứ nhất quyết nhắm vào con, bố bảo con hủy dung hay là tự làm cho mình tàn phế?"

"Người ngay thẳng không sợ cái bóng bị nghiêng. Mấy năm nay anh ở bên ngoài quậy phá còn chưa đủ à? Tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên hồi tâm đi!"

"Bố bảo tâm của con nên hồi đi đâu đây?"

"Còn không biết gương mà đi hỏi. Cũng không biết trong lòng anh nghĩ cái gì, Tiểu Thiện đưa trẻ tốt như thế, anh cũng..."

Trên mặt Chu Toán đau muốn chết, lại còn nghe bố anh căn nhắc liên tục, trong lòng vốn dĩ đã bực bội, bây giờ lại còn nhắc đến Kỳ Thiện, càng khiến anh bồng dung bốc hỏa. Tên nhóc Kỳ Thiện kia chẳng phải đã tìm được đàn ông rồi sao, chuẩn bị lập tức cắt đứt sạch sẽ với anh luôn rồi. Tối qua anh bực bội rời khỏi, nghĩ đến việc cô ăn mặc thế kia đi trên đường không an toàn, nên tốt bụng gọi điện thoại cho cô, kết quả gọi cả nửa tiếng đồng hồ đều là "đang bận máy". Anh rõ ràng biết rõ khả năng lớn nhất là cô và Chu Tử Khiêm đang nấu cháo điện thoại, cứ khăng khăng muối mặt, một mực chống đối với bản thân mình, càng gọi không được càng không ngừng gọi, muốn thử xem cô và Chu Tử Khiêm có thể nói chuyện đến khi nào. Gần mười hai giờ cuối cùng cô cũng nghe máy, ậm ừ nói đã đi ngủ rồi. Thế mà cô còn ngủ ngon được hả!

"Tiểu Thiện, Tiểu Thiện, Tiểu Thiện... Cô ấy là cái gì chứ. Bố, bố cứ năm lần bảy lượt nhắc đến cô ấy mà không thấy phiền hả?"

Chu Khải Tú chẳng hiểu mô tê gì, chẳng qua ông chỉ nhắc có mỗi một lần tên của Kỳ Thiện mà thôi. Ông xụ mặt đáp: "Tiểu Thiện có gì không tốt, anh có phước mới lấy được cô gái như nó!"

"Bố tưởng con chịu lấy cô ấy, thì cô ấy chịu theo con chắc?" Chu Toán nóng nảy gào lên một tiếng.

Bấy giờ Chu Khải Tú hơi hiểu ra dường như có ẩn tình gì đó. Phong thủy luân hồi, cũng có lúc tên oắt con này gặp trắc trở. Sau khi Chu Khải Tú dọn khỏi nhà cũ, cũng không còn thường xuyên gặp Kỳ Thiện như trước nữa, đại đa số ký ức trong đầu ông đều là hình ảnh ngày trước Kỳ Thiện bị Chu Toán bắt nạt mà còn nói đỡ cho anh. Tính cách của con trai làm sao mà Chu Khải Tú lại không hiểu, ông bảo: "Tự tạo nghiệt, không thể sống. Bây giờ biết hối hận rồi?"

"Con hối hận? Nực cười, dù sao thì con cũng không vừa mắt cô ấy!"

"Cố chấp quá cũng không tốt đâu. Giống như bố với mẹ anh..."

Chu Khải Tú không ngờ ông chỉ cảm thán một câu mà lại chọc giận Chu Toán.

"Đừng nhắc đến mẹ con!" Chu Toán nghiêng răng nói, "Cũng đừng áp đặt chuyện của hai người lên người con!"

Chu Khải Tú ngẩn người, "Bố muốn tốt cho anh thôi."

"Có gì tốt? Con chưa từng nhìn thấy tình cảm nào thất bại hơn của hai người." Trong lòng Chu Toán có sự oán hận không lối thoát, không chỉ vì người mẹ đã mất của anh, mà còn vì hoàn cảnh khốn cùng của anh, "Luôn miệng nói yêu, cuối cùng ngoài cãi nhau, chiến tranh lạnh, tính kế lẫn nhau thì hai người còn lại gì nữa? Chính là bởi vì hai người, con mới chán ngấy mấy chuyện tình cảm gì đó, lời hứa gì đó...tất cả đều là phân chó! Có lời thề nào của hai người đã thành sự thật chưa?"

Trong mỗi quan hệ hôn nhân thắm đẫm bi ai của Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam, từ đầu chí cuối Chu Toán đều thờ ơ lạnh nhạt, sau khi hiểu chuyện, anh chưa từng biểu đạt suy nghĩ của bản thân mình về chuyện này, cũng không đứng về phe của người nào. Anh thân thiết với mẹ hơn, tuy mẹ con hai người trái tính trái nết, nhưng vẫn còn hơn sự lãnh đạm nhiều năm của anh và Chu Khải Tú. Chu Khải Tú từng nghĩ có lẽ trong lòng con trai có hận, nhưng không ngờ trong mắt Chu Toán hôn nhân của bọn họ khó coi như vậy.

"Được, được! Bố thừa nhận bố mẹ không phải tấm gương tốt cho anh noi theo, nhưng anh tưởng là bố muốn đi đến bước đường ngày hôm nay sao?" Chu Khải Tú mệt mỏi đáp.

Chu Toán giống như nghe thấy một câu chuyện vô cùng nực cười, "Bố có gì mà không muốn cơ? Ngoại tình từ trước khi kết hôn đến sau khi ly hôn. Ngủ hết gái quê ngủ đến cấp dưới, cái gì mà nữ khách hàng, bạn đánh bài, bạn ca hát, có người nào mà bố chưa từng chơi không?"

Làm con, những lời này của Chu Toán quả thực đã vượt quá khuôn phép, khuôn mặt được chăm sóc thích đáng của Chu Khải Tú xám ngoét thành màu gan lợn, cánh tay ở không trung ẫ ẫ xuống dưới, tựa như làm như vậy có thể khiến cho bản thân mình và con trai đều bình tĩnh lại đôi chút, "A Toán, trong lòng anh oán trách, bố có thể hiểu. Nhưng anh cũng phải công bằng chút chứ. Chuyện của mẹ Tử Khiêm là trước khi bố quen biết với mẹ anh, là lỗi lầm của bố nên bố nhận, chuyện đã xảy ra rồi cũng đâu còn cách nào xóa bỏ hoàn toàn được. Mẹ anh từng đồng ý nể mặt anh nên chấp nhận sai lầm trước đây của bố, nhưng cả đời này của bà ấy đều chưa từng thực sự tha thứ cho bố, cũng chưa từng thực sự tin tưởng bố!"

"Nói đi nói lại, vẫn là bà ấy sai?" Hai tay Chu Toán ghì chặt trên tay vịn của ghế xoay, hùng hổ đáp: "Lỗi lầm lớn nhất của mẹ con chính là trí nhớ quá tốt, đến chết cũng vẫn không thay đổi được. Lúc con sắp xếp lại di vật của bà ấy, bố đoán xem con tìm thấy gì trong ví tiền của bà ấy, là bức

thư đầu tiên năm ấy bố viết cho bà ấy. Chỉ có một tờ giấy viết thư, được bà ấy gấp nếp lại cất vào trong ngăn ví. Bà ấy nói bà ấy không còn tin tưởng nữa, nhưng bà ấy không thể quên được. Muốn con thuật lại lời lẽ đường mật trong đó không? Bố không có mặt mũi để nghe đâu!"

Chu Khải Tú đứng lên, hai tay dùng sức chống lên bàn làm việc mới có thể đứng vững. Ông há miệng, không phát ra tiếng động, lại suy sụp ngồi xuống. Phùng Gia Nam qua đời tám năm rồi, trừ tối hôm đưa tang, con trai không hề nhắc đến bất cứ chuyện gì liên quan đến bà với ông. Chu Khải Tú cũng từng thử hỏi Chu Toán, mẹ anh trước khi qua đời có để lại thứ gì không, cho dù một chữ liên quan đến ông cũng được. Chu Toán luôn dè dặt nói chuyện, đây là khúc mắc mà bố con bọn họ đều không thể buông xuôi được.

"Cái người cứng đầu cứng cổ kia ngu xuẩn chết đi được, người không tim không phổi mới tự do thoải mái. Bố xem bây giờ bố sống tốt biết mấy, những cô ả nhào vào lòng bố đếm không xuể, bọn họ chắc là trẻ tuổi và nghe lời hơn mẹ con nhi!"

Chu Khải Tú thấp giọng đáp: "Bố chưa có ngày nào mà quên được mẹ anh."

"Vừa nhớ bà ấy, vừa ngủ với người đàn bà nhỏ hơn bà ấy ba mươi tuổi sao?" Chu Toán cười khẩy.

"Lỗi lầm của bố bố không muốn trốn tránh. Bố không phải là người chống lại được cám dỗ, nhưng bố có thể vỗ ngực mà nói, trong thời gian hôn nhân với mẹ anh, bố chưa từng có quan hệ thể xác với bất kỳ người phụ nữ nào. Những năm đó nếu mẹ anh chịu nói nhẹ nhàng một câu, hoặc bà ấy tin tưởng bố một lần, thì bố và bà ấy chắc chắn sẽ không thể nào đi đến bước đường ngày hôm nay. Cách thức xử lý đau khổ của bà ấy không phải là giải quyết đau khổ, mà là mạnh mẽ trấn áp nó, muốn đối phương phải đau đớn hơn bà ấy." Sắc mặt của Chu Khải Tú u ám ảm đạm, câu nào

câu nấy chua xót không thôi, "A Toán, anh không tin thì thôi. Bố yêu mẹ anh, cho dù cả đời này trong mắt bà ấy bố chỉ là thằng nhãi nhà quê, cho dù bà ấy hận bố. Vì để giữ bà ấy, bố đã làm hết sức có thể rồi."

Ánh mắt của Chu Toán quả nhiên tràn đầy vẻ hoài nghi, "Bố đã làm gì cho bà ấy? Viết một trăm lá thư, hay là nói lời đường mật hai mươi năm?"

Chu Khải Tú cười, nói: "Anh có nhớ bố từng nói với anh, bố sẽ không có đứa con nào ở bên ngoài không? Bố cũng đã từng đảm bảo với mẹ anh như vậy. Bố hỏi bà ấy, muốn thế nào mới chịu tin tưởng bố, ở lại bên cạnh bố. Bà ấy nói, trừ phi bố đi triệt sản. Bố đồng ý với bà ấy, nhưng cuối cùng bà ấy vẫn rời đi."

Khi Chu Toán rời khỏi phòng làm việc của Chu Khải Tú, trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Chu Khải Tú dựa lưng lên ghế, rất lâu sau vẫn không cử động, ông quay lưng lại với cửa của phòng làm việc, bỗng nhiên nghe thấy có người đi vào.

Chỉ có A Toán dám tùy tiện ra vào nơi làm việc của ông mà thư ký không thông báo. Chu Khải Tú mệt mỏi nói: "Nếu anh còn coi bố là bố của anh, thì để bố thở một hơi cái đã."

Người phía sau ông yên lặng, đây không phải là tác phong của Chu Toán. Chu Khải Tú xoay người lại, phát hiện người đứng trước mặt mình đổi thành Tử Khiêm.

"Chú hai." Ánh mắt của Tử Khiêm và Chu Khải Tú giao nhau trong chốc lát, lại hơi cúi đầu, nói: "Xin lỗi, con đã gõ cửa, nhưng chú không nghe thấy."

"Có việc gì sao?" Trên mặt Tử Khiêm vẫn là vẻ bình tĩnh thường ngày, nhưng trong lòng Chu Khải Tú hiểu rõ, nếu không phải là chuyện quan trọng, thì tên nhóc này sẽ không tùy tiện chạy đến đây, "Ngồi xuống trước đi."

Tử Khiêm vẫn luôn rất mực nghe lời Chu Khải Tú, nhưng anh không ngồi xuống, mà vẫn cung kính đứng thẳng sống lưng.

"Chú hai, con có một chuyện muốn thương lượng với chú. Là việc riêng, vốn dĩ không nên chiếm dụng thời gian làm việc, nhưng dạo này chú bận quá, mà chuyện này rất quan trọng đối với con." Tử Khiêm nhìn về phía Chu Khải Tú, thần sắc của ông hơi lộ ra sự kinh ngạc, "Con với Kỳ Thiện quen biết đã lâu, chúng con yêu thích lẫn nhau, quyết định ở bên nhau. Vì sự tôn trọng, con muốn chính thức đến gặp mặt chú Kỳ và dì Thẩm một lần. Chú là trưởng bối.... của con, con hy vọng chú có thể ra mặt giúp con, dùng thân phận của trưởng bối."

Chu Khải Tú nghĩ, lão Tần nói rất đúng, bọn họ già rồi. Hôm nay lượng tin tức ông phải tiếp nhận quá lớn, nhất thời vẫn chưa thông suốt. A Toán đối với Kỳ Thiện... Kỳ Thiện và Tử Khiêm... Ông cầm cây bút máy trên bàn, hỏi: "Tử Khiêm, chuyện của con với Kỳ Thiện bắt đầu từ khi nào vậy? Người khác biết không?"

Trong lòng Tử Khiêm đương nhiên hiểu rõ "người khác" mà chú hai để ý đến là ai. Anh gật đầu, "Bọn con vẫn chưa công khai chính thức, nhưng hình như A Toán đã nhìn ra được."

Chu Khải Tú dùng tay chống lên má, trầm ngâm một lúc lâu mới đáp: "Con là đứa trẻ ngoan, đã tìm được một cô gái tốt, đáng lẽ chú nên mừng cho con mới phải. Nhưng quan hệ của nhà ta và nhà Tiểu Thiện đặc thù, con cũng biết bố mẹ con bé đều là bạn thân của chú. Chuyện của thanh niên bọn con thì hãy tự mình làm chủ, nếu như chú đặc biệt vì chuyện này mà đi gặp lão Kỳ và Hiếu Tinh, thì đây sẽ trở thành chuyện của hai gia đình. Theo như con nói thì con và Kỳ Thiện cũng chỉ vừa mới bắt đầu không bao lâu, không cần phải nóng vội quá. Thế này đi, các con cứ tìm hiểu đi đã, đợi tình cảm đi vào ổn định, nước chảy thành sông, chú nhất định sẽ ra mặt làm chủ cho con. Đây là chuyện tốt!"

Tử Khiêm im lặng không nói gì.

Chu Khải Tú lại nói: "Hôm qua con đưa A Lung về có suôn sẻ không? Chuyện này con làm tốt lắm."

Tử Khiêm cúi đầu đáp: "Rất suôn sẻ, cô ấy bị hoảng sợ, chứ không có việc gì."

Bọn họ lại trò chuyện vài câu, Tử Khiêm tiện thể xin chỉ thị của Chu Khải Tú về chuyện công việc, Chu Khải Tú rất hài lòng với cách xử lý của anh. Tử Khiêm là cánh tay đắc lực của Chu Khải Tú, những năm gần đây mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho anh, không có chuyện nào khiến Chu Khải Tú bận tâm.

Sau khi tan ca, không còn việc gì phải làm nên Tử Khiêm phá lệ đi uống mấy ly rượu. Anh nhớ lại ánh mắt chú hai dừng lại trên người anh, khen ngợi mà vui mừng. Đây cũng là mục tiêu mà Tử Khiêm cố gắng theo đuổi. Con người giống như tán lá, theo bản năng mà vươn lên, không muốn bị tán lá phía trên cản trở, thì phải nghĩ cách để hưởng thụ tia nắng mặt trời từ khe hở. Tử Khiêm chính là tán lá cây mọc ra sau, anh buộc phải tìm được vị trí của chính mình, đi làm một đứa con trai tài cán và cần mẫn hơn, không khiến cho "chú hai" phải thất vọng. Anh phải khác hoàn toàn so với Chu Toán.

Nhưng nếu như anh ngang tàn bừa bãi, tùy hứng làm càn như Chu Toán, chú hai sẽ thế nào? Sẽ giống như đối xử với Chu Toán, trông có vẻ như lắng đầu thờ dài, nghiêm khắc răn dạy, trên thực tế chính là bao dung không có giới hạn sao? Tử Khiêm bỗng nhiên thấy hâm mộ Chu Toán có gan dám khiến cho Chu Khải Tú thất vọng, thế mới giống kẻ làm con đích thực. Mỗi một chuyện Tử Khiêm làm đều phải suy đi tính lại, cuối cùng cũng khó được như ý nguyện.

Hôm nay nếu đổi lại là Chu Toán trước mặt chú hai đề cập đến tiến triển tình cảm của cậu ta và Kỳ Thiện, phản ứng đầu tiên của chú hai sẽ lo lắng Tử Khiêm đã biết chuyện hay chưa sao? Không, chú hai chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết, sau đó cực lực thúc đẩy chuyện tốt của cậu ta và Kỳ Thiện.

Cuối cùng Tử Khiêm đã hiểu rõ, anh và Chu Toán trời sinh khác biệt. Chu Toán mới là cốt nhục của Chu Khải Tú và người phụ nữ ông yêu. Khi Tử Khiêm ở quê nhà nghịch bòn đất, bắt châu chấu, cô độc ảo tưởng đến người bố ruột của mình, thì Chu Toán đang trưởng thành dưới gối của Chu Khải Tú. Chu Khải Tú chứng kiến cậu ta khát sữa, chập chững tập đi, lần đầu tiên mở miệng gọi bố, khóc lóc đến trường, trúc trặc bước vào thời kỳ thanh xuân, trưởng thành... đây là quá trình hoàn chỉnh của người cha và đứa con. Bởi vì mẹ của Tử Khiêm không có được tình yêu, thân phận của bà ấy không được đưa ra ánh sáng, cho nên anh đã định là phải mất đi phần này. Nếu Chu Khải Tú xuất phát từ sự áy náy, cán cân trong lòng tạm thời nghiêng về phía Tử Khiêm, vậy thì sự qua đời đột ngột của mẹ Chu Toán lại khiến Chu Khải Tú không thể nào cứng lòng cứng dạ với Chu Toán nữa. Chỉ cần Chu Toán muốn, cậu ta rất dễ dàng có thể khiến Chu Khải Tú vui lòng. Nhưng bất luận Tử Khiêm có cần trọng theo sát Chu Khải Tú thế nào, rốt cuộc thì vẫn còn cách một khoảng, ngay cả quang minh chính đại gọi một tiếng "bố" cũng là mơ ước xa vời.

Trước đây Chu Toán không muốn ở lại công ty, Chu Khải Tú nổi trận lôi đình một trận rồi cũng để mặc cậu ta ở ngoài. Những năm gần đây công ty bận rộn vô cùng, sức khỏe của Chu Khải Tú cũng không còn như xưa, Tử Khiêm đề cập đến việc gọi Chu Toán trở về giúp một tay, Chu Khải Tú không đồng ý. Tử Khiêm còn tưởng rằng chú hai triệt để hết hy vọng với Chu Toán, bây giờ nghĩ lại, có lẽ chú hai sợ sau này Chu Toán sẽ có khả năng bị cuốn vào chốn thị phi, thà rằng cậu ta chẳng ra trò trống gì, cũng muốn bảo vệ cậu ta chu toàn. Về chuyện của Tần Lung, nếu như Chu Toán không đi nước cờ mạo hiểm này, chú hai cho dù mạo hiểm phải đắc tội với

lão Tần, cũng chưa chắc bắt Chu Toán cưới người con gái mà cậu ta không thích.

Tối qua Tử Khiêm đưa Tần Lung về nhà, trên xe, anh không nói chuyện, Tần Lung cũng có chút thất thần, nhưng thỉnh thoảng lại ngồi trên ghế phụ len lén nhìn anh. Đến nhà họ Tần, bảo mẫu chăm sóc Tần Lung từ nhỏ tới lớn chạy ra đón, đối phương chỉ nghe nói Tử Khiêm họ "Chu", liền mặc nhận anh là chàng trai họ Chu mà Tần Lung tâm tâm niệm niệm. Trước khi Tử Khiêm cáo từ, anh nghe thấy bảo mẫu đang thì thầm với Tần Lung ở đằng sau, "Cháu bảo cậu ấy hơi lảng nhãng, sao dì lại thấy chàng trai này trông có vẻ đàng hoàng đứng đắn thế?"

Tần Lung không phụ họa, cũng không phủ nhận.

Tử Khiêm có một dự cảm không tốt lắm, điều này khiến anh liên tưởng đến bộ dạng của Chu Toán lúc dỗi theo anh và Tần Lung rời khỏi hồ bơi, hứng trí bưng bưng, giống như đang chờ đợi trò hay bắt đầu. Sau đó, Tử Khiêm và Kỳ Thiện nói chuyện điện thoại với nhau rất lâu, tiếng cười dịu dàng và ngữ khí chậm rãi khi nói chuyện của Kỳ Thiện cũng không thể nào khiến anh yên lòng được, anh càng ngày càng sợ mình sẽ đánh mất Kỳ Thiện, điều này dẫn đến việc anh liền lĩnh một phen trước mặt chú hai hôm nay.

Tự lượng tốt đôi khi cũng là một loại liên lụy, Tử Khiêm đã quên mất bản thân uống bao nhiêu ly, kết quả chỉ khiến cho đầu óc của anh nhức nhối. Vào lúc này anh vẫn không dám quên, sáng mai tám giờ còn có một hội nghị, chú hai bảo anh đến chủ trì, anh không thể có bất kỳ sai sót gì. Sự hâm mộ đối với Chu Toán chỉ có thể là lời lẽ điên cuồng trong lúc say rượu, Tử Khiêm không dám làm như vậy, càng không muốn. Anh sẽ tiếp tục làm người đắc lực nhất bên cạnh chú hai, không vì tiền tài, cũng không vì dã tâm, chỉ bởi vì sự vui mừng từ đáy lòng khi chú hai nhìn anh, là sự dịu dàng chỉ thuộc về anh, vừa rẻ rúng lại vừa quý giá.

Tử Khiêm thanh toán rồi đứng dậy, có một cô gái bưng khay đồ uống ở quầy bar đụng vào anh, Tử Khiêm bị mấy giọt rượu dính lên người. Cô gái hoảng hốt xin lỗi, cô nàng đang cúi lưng, thân hình nhỏ nhắn, trên người mặc bộ đồng phục hơi rộng.

"Không sao." Tử Khiêm an ủi cô nàng. Anh nghĩ đến Thanh Khê, hồi nhỏ thích nhất là đi theo đuôi anh. Cô nàng cũng làm mấy công việc tương tự, khi cô nàng thỉnh thoảng làm sai gì đó, mấy khách hàng uống rượu sẽ tha thứ cho cô nàng sao?

Tử Khiêm mệt mỏi vô cùng, anh ngáp một cái, sau khi mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trên xe. Xe đang đỗ ở con đường vắng vẻ cách quán bar không xa, đèn đường chói mắt, trời đã vào khuya. Anh lắc đầu, đang định khởi động xe, bỗng có người gõ gõ vào cửa sổ xe. Có một cô gái mặc váy ngắn trang điểm đậm đang cúi người nhìn vào trong xe. Tử Khiêm khoát tay từ chối, anh không có ham mê gọi gái ở bên đường. Nhưng đối phương không chịu từ bỏ, gõ cửa càng gấp gáp hơn. Tử Khiêm thương tình cô nàng mưu sinh không dễ dàng, mở cửa kính bảo cô nàng đi đi, đừng đứng quá gần mà bị xe đụng phải.

"A Khiêm!"

Gần như vào khoảnh khắc cô nàng mở miệng, Tử Khiêm nhìn thẳng vào mặt cô nàng, anh đã nhận ra đối phương.

"Thanh Khê? Sao em lại ở đây?"

Anh bảo cô nàng vào trong ngồi. Gió đêm lạnh lẽo, cô nàng ăn mặc mỏng manh, chỗ da thịt lộ ra bên ngoài nổi lên một lớp da gà.

Tử Khiêm hỏi: "Em đợi ở bên ngoài bao lâu rồi?"

"Em ngắt điện thoại xong liền xin nghỉ chạy ra đây." Thanh Khê mỉm cười đáp, "Anh ngủ mất rồi, gọi kiểu gì cũng không tỉnh."

Cô rút một tờ khăn giấy ở trên xe lau đi lớp trang điểm ở trên mắt, tiện thể làm một mặt quỷ, "Đạo này ông chủ bọn em yêu cầu tất cả phục vụ đều phải trang điểm như thế này, anh không nhận ra em luôn phải không?"

Tử Khiêm cũng muốn cười, tùy ý thoải mái giống như cô nàng. Nhưng đáng tiếc anh cười không được, đây là lần thứ hai sau bảy, tám năm anh gặp lại Ngụy Thanh Khê. Hình ảnh còn lưu lại trong lòng anh vẫn là cô bé đen nhẻm len lén chuốc say anh ở hầm rượu, tóc vàng, răng trắng, không trang điểm đậm, cũng sẽ không run rẩy trong gió đêm thế này.

Anh nhớ ra rồi, là anh gọi điện thoại cho Thanh Khê trước, bấy giờ cô nàng đang trực ở ktv, không được mang theo điện thoại. Tử Khiêm chỉ muốn hỏi cô nàng sống có tốt không, hôm ấy hai người bỗng nhiên gặp lại ở câu lạc bộ của Long Huynh, vội vàng lưu lại số điện thoại nhưng không hề liên lạc nữa. Đợi đến khi Thanh Khê phát hiện có cuộc gọi, liền vội vàng gọi lại cho anh, bấy giờ Tử Khiêm đã say đến nỗi không thể lái xe được nữa, bèn dừng ở ven đường rồi báo vị trí đại khái cho cô nàng.

Lúc tỉnh táo Tử Khiêm sẽ không làm chuyện lỗ mãng như vậy, anh không dám nghĩ làm thế nào mà cô nàng có thể tìm anh trên cả một đoạn đường dài như vậy, sau đó một thân một mình ngồi ở ven đường bao lâu.

"Em sống ở đâu?" Tử Khiêm định lái xe đưa cô nàng về.

Thanh Khê nói: "Em thuê một phòng ở gần công ty."

Nơi cô nàng nói không hề xa, rất nhanh, Tử Khiêm dừng xe ở lối vào của một khu hỗn loạn tạp nham của thành phố.

Hóa ra cô nàng sống ở nơi này. Nhưng cô nàng còn có thể sống ở đâu đây?

Thanh Khê không hề để bụng biểu cảm hơi phức tạp của Tử Khiêm. Mắt của cô nàng bị lau chùi lung tung lộn xộn, đôi mắt tròn xoe, nụ cười

hồn nhiên, nom có vẻ giống như con vật nhỏ ở trong núi, buồn cười lại đơn
thuần, còn có dã tính anh từng quen thuộc.

"Bạn cùng phòng của em hôm nay làm ca đêm, anh có muốn lên ngồi
một lát không?" Thanh Khê đẩy cửa xe, ngoảnh đầu lại hỏi Tử Khiêm.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 30: Người Kia Vừa Xuống Thì Người Này Lên

Uống rượu sẽ làm hỏng việc. Long Huynh thấu hiểu sâu sắc. Con người anh ta không xấu, nhiệt tình và có nghĩa khí đối với bạn bè, là người thẳng thắn bộc trực, nhưng uống vài ly rượu vào lại dễ làm ra chuyện mất lý trí. Chuyện riêng giữa vợ chồng người ta liên quan gì tới anh ta? Huống hồ quan hệ của anh ta và Chu Tử Dực cũng coi như thân thiết, ngày thường anh ta cũng không ghét Trần Khiết Khiết. Sau khi tỉnh rượu anh ta cứ mãi rầu rĩ vì lời nói vô lý của mình, luôn muốn làm chuyện gì đó để cứu vãn lại tất cả.

Mấy ngày sau, Tử Khiếm nhận được lời mời của Long Huynh, bảo là sơn trang nghỉ mát mà anh ta góp vốn chuẩn bị khai trương, nên muốn mời mấy người bạn tốt nể mặt tới chơi vài hôm.

Tử Khiếm và Long Huynh đi lại không ít, nhưng bọn họ không phải người cùng đường, căn bản chẳng thể dùng ba chữ "bạn bè tốt" này. Buổi tụ tập riêng kiểu này Long Huynh cũng sẽ không tìm đến anh. Tử Khiếm nghi ngờ anh ta có ý đồ khác, quả nhiên, không bao lâu sau, anh họ Chu Tử Dực cũng gọi điện thoại đến, bảo Tử Khiếm nếu như cuối tuần không có việc gì quan trọng, thì nể mặt Long Huynh một lần. Hóa ra Long Huynh lấy lý do muốn thử tình trạng vận hành của sơn trang để mời vợ chồng Chu Tử Dực đến, trình trọng nói lời xin lỗi. Để thể hiện thành ý của mình, nên anh ta cũng đã mời thêm mấy người bạn khác đến để làm chứng.

Chu Tử Dực nói: "Tính xấu của Long Huynh chính là thế, lời nói của cậu ta lúc say chẳng khác gì đánh rắm. Cậu ta đã có ý này, nên chị dâu cậu

cũng bảo không cần phải tính toán với cậu ta. Đến thêm mấy người để càng đông vui, lúc đấy đỡ phải ngượng ngùng."

Cùng lúc này, Kỳ Thiện cũng nhận được lời mời của Trần Khiết Khiết, Trần Khiết Khiết nói không khí trên núi trong lành, còn có một tấm văn bia, cô ấy muốn Kỳ Thiện xem thử có ý nghĩa thế nào. Nhưng Kỳ Thiện không quá thích thú, cô thoái thác nói cuối tuần mình còn có một số hồ sơ cần chỉnh lý.

"Là vì Chu Toán cũng sẽ đi sao?" Sau đó Tử Khiếm hỏi cô.

Kỳ Thiện không ngờ Tử Khiếm sẽ nói như vậy, cô phủ nhận: "Đương nhiên không phải, liên quan gì đến cậu ta!"

"Bọn em dù sao cũng là bạn thân, chuyện của anh và em, em lo lắng đến suy nghĩ của cậu ta cũng chẳng sai." Tử Khiếm mỉm cười rồi đan mười ngón tay của hai người lại với nhau, "Nếu đã không thể lách qua được, dù thế nào chẳng nữa cũng phải khắc phục nó chứ. Sau khi chúng ta hẹn hò hình như chưa từng đi thư giãn chung với nhau thì phải."

Kỳ Thiện cười nói: "Muốn thư giãn cũng không cần thiết phải ồn ào ầm ĩ cũng một đám người."

"Nhưng anh muốn người khác gặp bạn gái của anh." Tử Khiếm nâng tay của hai người lên, chạm vào gò má đang nóng bừng của Kỳ Thiện, khẽ nói, "Em muốn hai chúng ta đơn độc "thư giãn", sau này còn nhiều cơ hội mà."

Kỳ Thiện không hề để ý đến việc công khai quan hệ với Tử Khiếm, cô nghĩ có lẽ mọi người sẽ hơi kinh ngạc, nhưng bọn họ không thẹn với lòng, không cần giấu giếm. Huống hồ cái người có khả năng nảy sinh mâu thuẫn nhất kia cũng đã biết chuyện rồi, theo như Tử Khiếm nói, bọn họ nếu như muốn ở bên nhau lâu dài, thì có một số người và một số việc cuối cùng cũng phải đối mặt. Cô từng do dự, nhưng cô đã suy nghĩ nhiều lần, cô

không có bất kỳ lý do nào để ngừng theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình chỉ vì sự đố kỵ của Chu Toán. Thân là bạn bè, cô không hề nợ anh.

Sơn trang nghỉ mát của Long Huynh tọa lạc trên đỉnh núi Cốc Dương ở ngoại thành, địa thế dốc đứng, nhưng phong cảnh lại được thiên nhiên ưu ái. Sơn trang này đã có từ lâu đời, chiếm vị trí trung tâm của cảnh khu, nhiều năm trước chủ yếu tập trung về mặt dưỡng sinh, cơ sở vật chất dần dần cũ nát. Sau khi Long Huynh tiếp quản thì tiến hành cải thiện sửa chữa lại toàn bộ, sau hai năm, cuối cùng đã đủ điều kiện để bắt đầu khai trương đón khách. Nhóm người theo lời hẹn tập hợp ở chân núi, sau khi đủ người, đoàn xe cùng nhau lên núi.

Kỳ Thiện bước ra từ xe của Tử Khiêm, lúc này liền dẫn đến sự chú ý của người khác. Trần Khiết Khiết bế con đứng phía sau Chu Tử Dực, cười nhạo nói: "Chẳng trách không muốn ngồi xe của em, xem ra đã có sứ giả hộ hoa rồi."

Tử Khiêm cầm tay Kỳ Thiện, phóng khoáng gọi một tiếng: "Anh cả, chị dâu." Gió núi lạnh buốt, anh tiện thể cầm mũ áo khoác của Kỳ Thiện trùm lên đầu cô, Kỳ Thiện vuốt tóc vào sau tai, sắc mặt thẹn thùng, nhưng trong mắt lại có sự vui vẻ và lấp lánh của cô gái đang yêu. Hết thấy không cần phải nói cũng đã rõ ràng.

"Chu Tử Khiêm, anh cũng đến rồi." Một tiếng gọi duyên dáng vang lên. Có một người chạy nhanh xuống từ xe của Long Huynh, hóa ra là A Lung. Cô nàng chạy vọt vài bước đến trước mặt Tử Khiêm, vừa vui mừng vừa kinh ngạc, lúc nhìn thấy Kỳ Thiện đứng bên cạnh Tử Khiêm, sắc mặt lộ ra vài phần nghi hoặc.

Long Huynh gãi đầu đi theo phía sau, lơ đãng nhắc nhở: "Chẳng phải cậu đã nói với con rồi sao, cậu ấy là Chu Tử Khiêm, là "Khiêm" chứ không phải "Khiêm"!"

"Nhưng sao cậu không nói..." A Lung không hề che giấu sự tò mò của mình đối với Kỳ Thiện, tuy miệng hỏi cậu út của cô nàng, nhưng ánh mắt lại đang đánh giá Kỳ Thiện, "Chị ấy là ai vậy à?"

"Mất lịch sự!" Long Huynh dùng dáng vẻ trưởng bối răn đe A Lung, tiện đà vừa cười hì hì vừa giới thiệu: "Đây là Kỳ Thiện, uống công cho con suốt ngày chạy theo Chu Toán, ngay cả cô ấy mà cũng không biết. Cô ấy là bạn từ thuở nhỏ của Chu Toán, bạn từ hồi cời chuồng tắm mưa ấy!"

Kỳ Thiện khẽ ho một tiếng. Long Huynh cũng ý thức được lời nói của mình không thỏa đáng, cười hềnh hếch, nói thêm: "Có cời chuồng hay không cậu không biết, nhưng dù sao thì quan hệ tốt lắm!"

Cái này chẳng bằng khỏi nói cho rồi. Kỳ Thiện không lên tiếng, ánh mắt giao nhau với Tử Khiêm, anh dường như chỉ cảm thấy buồn cười và bất lực.

"Đừng nhắc Chu Toán với con, con chẳng có quan hệ gì với anh ta sất." A Lung chun mũi đáp.

Tối hôm ấy Long Huynh say rượu, sau đó mới nghe nói chuyện A Lung bị rơi xuống nước, người không bị gì, anh ta làm sao mà biết được trái tim cuồng dại của cô gái trẻ đã bị tan thành cát bụi khi ở trong nước từ hôm ấy. Anh ta nhếch miệng cười đáp: "Được rồi, con không có quan hệ gì với Chu Toán. Vậy tại sao mẹ con bảo con đi Nhật Bản con không chịu, cứ nhất quyết đòi theo cậu lên núi?"

A Lung dường như không nghe thấy lời nói của Long Huynh. Kỳ Thiện đang vội cột mớ tóc bị gió thổi bay, cho nên buông tay của Tử Khiêm ra, chỉ đứng bên cạnh anh. A Lung tưởng cô chỉ là bạn của Chu Toán, cũng chẳng để ý nhiều, gật đầu với cô, rồi lại hồ hởi nói với Tử Khiêm: "Em gọi điện cho anh sao lúc nào anh cũng bảo không rảnh thế? Anh đã cứu em, em vẫn chưa cảm ơn anh đàng hoàng nữa."

"Chuyện nhỏ thôi mà, không cần phải phiền phức đâu." Tử Khiêm không ngờ hôm nay A Lung cũng đến, nghĩ đến việc cô nàng oanh tạc điện thoại suốt hai hôm nay, không nhịn được có chút đau đầu, uyển chuyển đáp, "Đạo này tôi hơi bận."

A Lung chẳng bận tâm đến mấy lời thoái thác này, cô nàng bĩu môi, "Anh giúp chú Chu coi sóc công ty, chú ấy cũng đâu thể nào không cho anh tan ca chứ!"

"Sau khi tan ca tôi còn có chuyện riêng."

"Chuyện riêng gì? Em có thể giúp không?"

Long Huynh nghe xong không nhịn được bật cười. Tử Khiêm nhăn nhó đáp: "Tôi phải ở cùng bạn gái."

Anh lại nhẹ nhàng nắm lấy tay của Kỳ Thiện. Trước đây Kỳ Thiện chưa từng đến núi Cốc Dương đại danh đỉnh đỉnh này, đang ngẩng đầu quan sát đường lên núi ngoằn ngoèo như ruột dê, cảm giác được sự đụng chạm của Tử Khiêm, cô chợt tỉnh táo lại cười với anh.

"Chị ấy là bạn gái anh?" A Lung cảm thấy bất ngờ, bắt đầu lưu ý đến Kỳ Thiện. A Lung phải thừa nhận đối phương rất xứng đôi với Chu Tử Khiêm, ít ra trông có vẻ hợp lý hơn chuyện cô là bạn thân của Chu Toán.

Kỳ Thiện khách sáo nói với A Lung "Xin chào". A Lung cũng chẳng quanh co, thẳng thắn nói: "Em là Tần Lung. Bạn trai chị là người tốt, nếu không có anh ấy có thể là em đã bị bạn thân của chị giết chết rồi."

"Đừng nói nghe kinh khủng thế chứ." Long Huynh xen vào, "Đợi tý nữa Chu Toán đến, bảo cậu ta xin lỗi con, chuyện này đừng nhắc đến nữa." Nhắc đến chuyện xin lỗi, Long Huynh nhìn về phía Trần Khiết Khiết đang dõ con ở đằng xa, khom lưng rồi cười nói, "Vẫn là Khiết Khiết đại lượng, đại nhân không tính toán với tiểu nhân."

Trần Khiết Khiết cười, "Anh nói gì thế? Tôi chẳng qua là dẫn bọn trẻ lên núi hóng gió thôi."

Nhân lúc mấy người đàn ông đang thảo luận tình hình đường lên núi, Trần Khiết Khiết gọi Kỳ Thiện đến bên cạnh xe, hỏi cô: "Bọn em... là thật sao?"

"Vâng." Kỳ Thiện cầm trống bỏi giúp Trần Khiết Khiết đỡ em bé ngủ.

Trần Khiết Khiết dường như hăng còn phán đoán tính chân thật trong lời nói của cô, nhưng cũng không tìm ra sơ hở gì, sóng mắt cô ấy linh động, cười cười kéo tay Kỳ Thiện nói: "Lo gì, dù sao thì sau này quan hệ chị em dâu của chúng ta cũng chẳng thoát được."

Đến chiều, Chu Toán mới lên núi với mấy người bạn. Long Huynh sợ mấy anh em cô đơn chơi không thoải thích, nên cố ý gọi mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp đi cùng. Kỳ Thiện và Tử Khiêm đi dạo ngắm thác nước trở về, nghe nói đám người Chu Toán đang ngâm suối nước nóng ở đằng sau sơn trang. A Lung đang buồn chán xem công nhân sao lá trà ở sảnh lớn, vừa trông thấy Tử Khiêm liền nhảy vọt tới.

"Bố em nói "Cho người ta cá chi bằng dạy người ta cách bắt cá", anh dạy em biết bơi, sau này em mới không bị chết đuối nữa." A Lung quần lầy Tử Khiêm nói.

Tử Khiêm đáp: "Bảo cậu út của em dạy cho, trong đám bạn của anh ấy cũng có rất nhiều người biết bơi."

"Bây giờ cậu út em chẳng thèm để ý đến em đâu", A Lung khinh thường nói, "Cậu ấy càng ngày càng quá đáng, chỗ nào cũng dám gọi mấy cô gái chẳng ra gì đến. Vẫn là anh tốt nhất."

Tử Khiêm hiển nhiên khó có thể tiêu hóa nổi lời khen ngợi này, nhúu mày không đáp lời.

"Cứu người thì cứu đến cùng! Anh không chịu dạy em đúng không? Trở về em nói với chú Chu anh bắt nạt em!" A Lung phát hiện ra, Tử Khiêm trông có vẻ nghiêm túc, trên thực tế dễ nói chuyện hơn Chu Toán nhiều. Thái độ của cô nàng cũng càng không kiêng nể gì, thấy Tử Khiêm khó xử, nên chuyển đối tượng sang Kỳ Thiện, "Chị Kỳ Thiện, nếu chị không yên tâm về bạn trai của mình, thì đi chung luôn đi ạ!"

Kỳ Thiện biết Tử Khiêm lo lắng quan hệ của Chú A Tú và bố của A Lung nên không trực tiếp từ chối, cô tin tưởng cách làm người của Tử Khiêm, nghe nói hồ bơi kế bên suối nước nóng, cô không định đến đó góp vui, bèn nói với Tử Khiêm: "Anh đi đi. Chị Khiết bảo em đến trò chuyện với chị ấy một lúc."

Đợi đến khi Trần Khiết Khiết và em bé đều ngủ trưa, Kỳ Thiện cũng về phòng ngủ bù một giấc. Lúc nhận được điện thoại của Tử Khiêm cô mới tỉnh dậy, Tử Khiêm gọi cô cùng đi ăn tối. Kỳ Thiện thay quần áo, mở cửa phòng, nghe thấy cuối hành lang truyền đến tiếng cười đùa âm ỉ, mấy đôi nam nữ trẻ tuổi hoặc đang khoác khăn tắm hoặc mặc đồ bơi đang đi tới từ thang máy.

Mấy người bạn Long Huynh đưa đến đều ở chung một tầng. Kỳ Thiện nhìn thấy Chu Toán, anh đi chân trần, quần áo ướt đầm dán sát lên người, đi theo phía sau là cô gái trẻ xinh đẹp mặc bikini.

"Ôi, cậu ở bên cạnh phòng tôi à?" Chu Toán cười với cô, lấy thẻ phòng mở cửa nhưng không vội đi vào, vẩy nước trên tóc xuống, rồi nói: "Long Huynh đúng thật là chẳng có mắt, thế mà sắp xếp cho cậu và Tử Khiêm hai căn phòng, chỉ tại các cậu trước đó cứ giấu giấu giếm giếm, làm thế sao mà người chính nhân quân tử như Tử Khiêm ra tay được cơ chứ?"

Cô gái đứng phía sau anh cười không ngớt, giống như người cá lách qua bên cạnh anh đi vào phòng, thẳng một mạch tới phòng tắm, Kỳ Thiện nói: "Cậu lo cho chính mình là được rồi."

"Mọi người cùng tốt mới đúng thật là tốt. Cậu cũng chẳng dễ dàng gì, khó khăn lắm mới có được bạn trai, tôi sợ cậu làm mất đi thời cơ tốt." Chu Toán nói với người trong phòng, "Em nóng vội gì chứ, lấy cho tôi cái khăn khô."

Cô gái nũng nịu trả lời kèm theo tiếng nước chảy truyền ra ngoài, "Anh tự vào mà lấy!"

Chu Toán đáp một tiếng rồi đi vào lấy khăn, cởi quần áo ướt đầm ra rồi lại nhào người ra ngoài, Kỳ Thiện đã đi đến trước mặt, anh chất vấn đáp: "Tôi đi bảo Long Huynh hủy phòng của Chu Tử Khiêm, để anh ta không thể không lên chỗ cậu ở. Như thế đủ nghĩa khí chưa?"

Kỳ Thiện chẳng buồn ngoảnh đầu, giọng điệu lạnh nhạt đáp: "Cách âm của phòng ở bình thường, cậu nhẹ nhàng một chút coi như đủ nghĩa khí rồi."

Tử Khiêm đợi Kỳ Thiện ở sảnh lớn, tóc của anh vẫn chưa khô hẳn. Kỳ Thiện đi lên phía trước hỏi: "Dạy Tân Lung biết bơi rồi?"

Tử Khiêm chịu hết nổi, anh đương nhiên cũng sẽ không nói chi tiết A Lung giống như bạch tuộc bám lên người anh ở hồ bơi, chỉ thờ hất ra nói: "Sau này em không được hào phóng như thế nữa."

Kỳ Thiện rất hiếm khi thấy Tử Khiêm nổi đóa như vậy, bị chọc cho mím môi cười trộm.

Long Huynh đang trò chuyện vui vẻ với vợ chồng Trần Khiết Khiết ở đại sảnh, xem ra khúc mắc đã được tháo gỡ. Anh ta vẫy tay bảo Tử Khiêm và Kỳ Thiện đến ngồi. Kỳ Thiện ngồi bên cạnh Trần Khiết Khiết đùa với em bé, Tử Khiêm và Chu Tử Dực trò chuyện về tình hình gần đây của công ty Chu Khải Tú.

Nhân viên phục vụ đến rót trà cho bọn họ. Ly trà trước mặt Tử Khiêm đã bị đầy, anh đang nói đến việc công ty mới mua được một lô đất với anh họ, bỗng nghe thấy có người nói bên cạnh: "Mời uống trà". Giọng nói kia quen thuộc đến bất ngờ. Tử Khiêm bất chấp thất thố ngẩng phắt đầu lên, một tiếng cảm ơn lịch sự cũng nghẹn ở cổ họng.

"Không thấy khách đang nói chuyện sao? Đến cả rót trà cũng không biết, là ai phụ trách huấn luyện các cô vậy?" Long Huynh chỉ coi như nhân viên phục vụ quấy rầy đến Tử Khiêm, không vui quát mắng.

"Xin lỗi, xin lỗi! Sau này tôi sẽ chú ý." Thanh Khê cũng không giải thích, thái độ khiêm tốn kính cẩn.

Tử Khiêm sực tỉnh, giải thích đáp: "Không liên quan đến cô ấy, là tôi chỉ mãi nói chuyện, không chú ý đến bên cạnh có người."

"Anh ấy à, vừa nhắc đến công việc, em có nói chuyện với anh ấy thì anh ấy cũng chưa chắc đã để vào tai." Kỳ Thiện vốn không muốn làm lớn chuyện, nhưng cô cảm thấy có gì đó kỳ lạ, đang yên đang lành sao lại kéo một người phục vụ vào? Cô chủ động đưa cái ly rỗng cho nhân viên phục vụ đang cầm ấm trà, nói: "Mùi vị của trà này cũng không tệ nhỉ."

"Đúng thế, mau nếm thử đi, trà này do sơn trang tự trồng, rồi tự sao luôn." Long Huynh quả nhiên chuyển chủ đề đến lá trà.

Thanh Khê lập tức rót trà cho Kỳ Thiện, nước trà nóng chậm chậm chảy từ vòi của ấm trà sang ly của Kỳ Thiện, ánh mắt của Tử Khiêm chưa dám lơ lửng một giây, chỉ e ấm trà kia lệch tay một chút, thì Kỳ Thiện sẽ bị bỏng.

"Cẩn thận nước trà nóng!" Anh không cho phép có sự cố này phát sinh, câu nói kia vừa để nhắc nhở Kỳ Thiện, cũng là để nhắc nhở một người khác.

Trần Khiết Khiết cười nói với Chu Tử Dực: "Trước đây anh nói Tử Khiếm quá cục mịch, sợ cậu ấy không biết làm bạn gái vui. Nhìn xem, người ta còn chu đáo hơn anh nhiều đấy."

"Anh đối xử với em không tốt à? Em muốn anh đút cho em uống cũng còn được nữa là." Chu Tử Dực nịnh vợ.

Kỳ Thiện mỉm cười cảm ơn nhân viên phục vụ đã rót trà, đối phương khom lưng bày tỏ, rồi quay lưng bước đi. Long Huynh lại nói: "Hiện giờ sơn trang đang thiếu người, tôi bảo mấy quán bar dưới kia mỗi chỗ chọn mấy người nhanh nhẹn tạm thời lên đây thế trước. Nếu như vẫn có chỗ không chu đáo, mọi người nhất định phải bảo đấy nhé."

Đang nói, đứa trẻ nằm trong xe nôi khóc oà lên, Trần Khiết Khiết ôm con lên dỗ dành: "Cục cưng đói rồi hả? Mẹ lấy sữa nóng cho con nha." Bảo mẫu đang trông con trai lớn của bọn họ ngủ trưa, Trần Khiết Khiết nói với Chu Tử Dực: "Bảo người lấy cho em ít nước nóng."

Chu Tử Dực vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, nhất thời chưa có ai. Tính nóng nảy của Long Huynh lại nổi lên, mắng đáp: "Đám ăn không ngồi rồi này đúng là khiến tôi mất mặt mà."

Kỳ Thiện sợ em bé bị đói, nói: "Nước nóng đúng không, để em đi lấy."

Cô vừa đứng dậy, Tử Khiếm ấn bàn tay của cô vẫn đang gác ở cạnh bàn xuống, nhíu mày đáp: "Để anh đi!"

Kỳ Thiện cười: "Anh biết nước pha sữa cần bao nhiêu độ không?"

Kỳ Thiện vừa đứng lên đi khỏi vài bước, đã có nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới. Cô không để Long Huynh mắng người ta, đang cầm nước chuẩn bị giúp Trần Khiết Khiết pha sữa, thì mấy người bạn của Long Huynh lục tục từ bên ngoài đi vào nhà ăn, trong đó có một người chỉ vào

Kỳ Thiện cười: "Ồ, chị chẳng phải là cô gái đọt trước anh Toán mang đi cùng sao? Chúng ta lại gặp mặt rồi. Em là A Tiêu!"

Kỳ Thiện cũng nhận ra người này. Thi thoảng Chu Toán sợ Kỳ Thiện "buồn chán", nên sẽ cưỡng chế lôi cô ra ngoài tham gia đủ thứ các thể loại tụ họp ăn chơi đàng điếm. Kỳ Thiện không có đam mê, nhưng Chu Toán cứ hối thúc mãi, nếu cô rỗi rãi cũng sẽ tham gia. Chu Toán chơi của anh, còn Kỳ Thiện thích ngồi cạnh xem người ta chơi mấy trò chơi kỳ lạ cổ quái, trong lòng nghiên ngẫm đường đi nước bước, nên không hề cảm thấy nhàm chán. Có một lần ở quán bar của Chu Toán, A Tiêu không quen biết Kỳ Thiện, thấy cô an phận ngồi một mình, nổi hứng trêu đùa, cứ nhất định phải chơi kéo búa bao với cô. Chỉ cần Kỳ Thiện không uống rượu, Chu Toán cũng sẽ không ngăn cản. Theo quy định năm ván thắng ba, Chu Toán hứa chỉ cần Kỳ Thiện thua, anh sẽ chui xuống gầm bàn trước mặt mọi người, còn nếu đối phương thua, thì uống một chai rượu. Hôm ấy A Tiêu uống liên tục ba chai rượu, ói ngay tại chỗ, cho nên mới đánh chết cũng chẳng thể quên được khuôn mặt này của Kỳ Thiện.

Cậu ta đi tới chào hỏi Long Huynh và Chu Tử Dực, nhìn chung quanh, hỏi: "Anh Toán đâu?" Nghe thấy Long Huynh bảo lát nữa A Toán sẽ tới, A Tiêu cười hì hì ngồi xuống, lại nói với Kỳ Thiện: "Chẳng trách bây giờ anh Toán chẳng thích chơi cùng với bọn em nữa, hóa ra cũng bị quản lý giống như anh Dực. Cách lần trước em gặp chị đã hơn một năm rồi, hai người vẫn còn ở bên nhau! Trước đây chưa từng thấy anh ấy có mối tình nào lâu dài đến thế!"

A Tiêu vừa nói xong, Long Huynh vỗ một phát thật mạnh vào sau gáy cậu ta, "Chẳng hiểu cái chó gì, nói năng xằng bậy!" Anh ta lại đặc biệt nói với Tử Khiêm và Kỳ Thiện, "Thằng ranh này không có mắt, hai người đừng để bụng."

Tử Khiêm không để trong lòng, chỉ cười cười.

Lúc này A Tiêu mới chú ý đến cánh tay của Tử Khiêm đang gác lên phía sau lưng ghế của Kỳ Thiện, cậu ta ý thức được mình đã nói lời, nhưng không biết lai lịch của Tử Khiêm ra sao, không khỏi cảm thấy quần bách.

"Tôi và Chu Toán là bạn bè." Kỳ Thiện nói với A Tiêu.

A Tiêu thấy bọn họ đều không để bụng, thở phào một hơi, để hóa giải sự ngỡ ngàng.

Lại nói đùa với Kỳ Thiện, "Em nói chứ, anh Toán tìm cho mình một nữ tiến sĩ, cứ cảm thấy sai sai ở đâu ấy."

"Tôi không phải tiến sĩ, đang học mà thôi." Tính xấu của Kỳ Thiện lại phác tác, nghiêm túc giải thích.

"Cũng thế cả thôi!" A Tiêu tự nhận là "quyền thánh", thảm bại liên tục dưới tay Kỳ Thiện là trải nghiệm đau đớn nhất trong cuộc đời của cậu ta, điều này khiến cậu ta tràn đầy hiếu kỳ đối với Kỳ Thiện, nghĩ ngợi rồi lại hỏi, "Nữ tiến sĩ mấy chị sẽ làm việc ở đâu? Sở nghiên cứu, bên hàng không, hay là làm giáo sư?"

Kỳ Thiện nói: "Tôi làm việc ở thư viện."

"Làm nhân viên quản lý thư viện, kiểu như thế hả?" Đáp án này hiển nhiên nằm ngoài tưởng tượng của A Tiêu, cậu ta hoang mang nói, "Tiền lương một tháng của nhân viên quản lý thư viện được bao nhiêu đâu chứ, học nhiều thế chẳng phải là uống công à?"

Vẫn chưa dứt lời, có người dúi một phát vào sau gáy cậu ta, cậu ta phần nộ quay đầu, phát hiện A Toán đứng ở phía sau.

"Nhân viên quản lý thư viện thì sao? Cậu chịu đọc sách học hỏi sẽ biết lịch sử cận đại của Trung Quốc được nhân viên quản lý thư viện thay đổi

đó. Cao tăng quét rác có võ công cao cường nhất trong tiểu thuyết của Kim Dung cũng làm nghề này, hiểu chưa?" Chu Toán khinh thường nói, "Nói mấy lời này với loại người như cậu đúng là đàn gảy tai trâu."

A Tiêu lộ ra nụ cười cứng ngắc, liên tục đáp: "Đúng, đúng, vẫn là anh Toán có giác ngộ cao."

Kỳ Thiện suýt chút bật cười. Mấy câu nói này của Chu Toán hoàn toàn là rập khuôn theo lời thoái thác của Kỳ Thiện. Trước đây cái người thích chế giễu thân phận nhân viên quản lý thư viện của Kỳ Thiện nhất chính là anh. Chu Toán thường nói Kỳ Thiện là đầu gỗ, học hành cả đời, cuối cùng lại đi quản lý sách, lương một tháng còn chẳng đủ mời anh ăn một bữa cơm, mấy người năm xưa chép bài tập của cô có người nào không mạnh hơn cô đâu chứ? Nhân viên quản lý thư viện cũng được thôi, cô còn không có chí tiến thủ. Lý tưởng lớn nhất của cô chẳng qua chỉ là làm một nhân viên quản lý thư viện "ưu tú", đừng nói là trở thành viện trưởng, ngay cả trưởng phòng cô cũng chưa từng nghĩ đến, từ lúc vào làm cho đến nay, hai lần thi lên chức quản lý cô đều không tham gia. Chu Toán chẳng hề nghi ngờ Kỳ Thiện sẽ ngồi mãi ở cái chức vụ này cho đến lúc nghỉ hưu, ngay cả người như anh cũng khó tránh có tâm trạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Kỳ Thiện không hề để ý đến cách nhìn của người khác đối với cô. Cô yêu thích công việc của mình, đây cũng là lý tưởng của cô. Môi trường làm việc đơn giản lại an nhàn, được thưởng thức miễn phí những món ăn tinh thần nhiều bất tận. Lương không cao, nhưng cô đủ tiền để xài. Cô cũng chẳng có dã tâm, không muốn dung nhập vào những mối quan hệ phức tạp giữa người với người, không phải bận tâm đến những chuyện phiền phức, càng chẳng muốn quản lý người khác. Cả đời làm nhân viên quản lý thư viện có gì không tốt chứ? Buồn cười là bản thân Chu Toán chế giễu cô như cơm bữa, nhưng người khác cũng nói lời như vậy, anh nghe thấy lại cảm

thấy bực bội, dường như bị người ta tước đoạt thú vui bắt nạt cô của anh vậy.

***Người dịch chú thích: Tên của chương này có lẽ lấy trích dẫn từ "Hồng Lô Mộng".

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 31: Vùng Cấm Kỵ Không Thể Chạm Vào

Chu Toán đang trò chuyện với bạn bè, nên cô gái bên cạnh anh tự giác đi tìm mấy cô chị em khác. Mấy cô gái xinh đẹp, da trắng, ngực bự, trang điểm ăn vận hợp thời tụ tập lại một chỗ, giống như một tiêu điểm chói sáng trong nhà ăn, ánh mắt của mấy người đàn ông đều không nhìn được liếc về phía ấy. Chu Tử Dực vì vậy mà bị Trần Khiết Khiết nhéo lên bắp đùi, đau đến suýt xoa nhưng không dám hó hé gì.

Trần Khiết Khiết cũng thể hiện sự không tán đồng với việc Chu Toán chơi chung với mấy cô gái kia, cô ấy phê bình nói: "Chị bảo cậu có lớn mà chẳng có khôn. Con nít chơi một trò mãi cũng sẽ chán, cậu ngay cả con nít cũng chẳng bằng. Có gì thú vị chứ!"

"Chị dâu, chị chẳng hiểu gì cả. Chuyện này đương nhiên là thú vị chứ, chị không thấy thân hình của cô gái kia chuẩn thể nào à?" A Tiêu nói đỡ cho Chu Toán, "Anh Toán bây giờ đã tu thân dưỡng tính nhiều rồi ấy ạ, nếu như trước đây... ôi trời!"

Long Huynh lại vỗ một cái lên đầu A Tiêu, trừng mắt nói: "Có chỗ cho cậu nói chuyện hả?"

A Tiêu làm ra vẻ tủi thân, Chu Toán cũng chẳng quan tâm đến cậu ta, cười hì hì với hai người đang ngồi, nói với Kỳ Thiện: "Rốt cuộc không giấu diếm nữa rồi à, có phải tôi sắp được uống rượu mừng của hai người rồi không?"

"Sắp kết hôn? Đến lúc đó cũng gửi thiệp mời cho em nha, để em đến góp vui!" A Tiêu chạy đến cứu vãn cục diện đông cứng, dù sao cậu ta im

lặng mãi cũng thấy chán. Ban nãy cậu ta len lén hỏi Long Huynh, thăm dò được rõ ràng thân phận của Tử Khiêm. Cậu ta tự vạch khuyết điểm của mình với Chu Toán: "Anh Toán, ban nãy lúc anh chưa đến suýt chút nữa em đã gây ra chuyện cười rồi. Em còn tưởng anh quả thật đã tìm một nữ tiến sĩ, không ngờ chị ấy là chị dâu tương lai của anh!"

Tiếng cười he he của A Tiêu giống y như có ma lực, thần kỳ làm ngừng lại cuộc trò chuyện của mọi người. Cuối cùng Long Huynh không chịu nổi mà ra tay thêm lần nữa, gào lên: "Cuốn xéo!"

A Tiêu chẳng hiểu mô tê gì ôm lấy đầu. Mãi đến tối cậu ta cũng vẫn chưa thể hiểu, rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì, đến mức cậu ta nói câu nào cũng đều sai.

Một lúc sau, Trần Khiết Khiết không mặng không nhạt chêm một câu: "Kết hôn sớm một chút cũng chẳng có gì không tốt. Chị thấy Kỳ Thiện cũng là người thích trẻ con, sau này chắc chắn sẽ là một người mẹ tốt. Nhân lúc còn trẻ sinh một đứa, đến lúc đó A Toán cậu còn phải gửi bao lì xì lớn đến, đứa bé chắc là phải gọi cậu bằng chú đấy."

Chu Toán dùng một tay xoay xoay ly trà trước mặt, một lúc lâu sau mới đáp: "Chị không chịu sinh nữa, trừ khi anh của em đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác, thì đứa trẻ sinh ra mới gọi em là "chú"."

Chu Tử Dực lập tức chối bay chối biến, "Hai người cứ nói chuyện của mình đi, chớ lôi anh vào. Chuyện chưa đâu vào đâu, bớt nói vài câu đi!"

"Chuyện gì chưa đâu vào đâu ạ?" A Lung vỗ tay sau lưng, cười hì hì đứng sau lưng Long Huynh. Long Huynh hồi hận đã gọi bọn họ tới đây, đáng lẽ anh ta nên lặng lẽ tìm một chỗ nào đó rót ly trà tạ lỗi với Chu Tử Dực và Trần Khiết Khiết cho rồi, bây giờ đúng là ứng với cậu: Tên mù giúp đỡ, càng giúp càng không đỡ.

A Lung nhìn thấy Chu Toán đang ở đây, cúi gằm gương mặt xinh đẹp xuống, nhưng cô nàng nhất quyết muốn bày ra dáng vẻ không sợ anh, rõ ràng là anh đuối lý. Chu Toán phóng khoáng, tiện tay rót ly trà nói với A Lung: "Chuyện hôm ấy là tôi không đúng. Vừa hay có cơ hội, tôi nói tiếng "xin lỗi" vậy."

A Lung hừ mũi, để mặc tay của Chu Toán ngừng ở không trung một lúc, rồi mới giật lấy ly trà uống cạn một hơi, nói lớn: "Không có gì, tôi còn phải cảm ơn anh!"

Nếu A Lung tính ngồi ở bàn này, Chu Toán cũng nhân tiện đi đến chỗ mấy cô người đẹp kia. Uống xong ba vòng rượu, Long Huynh đến tìm Chu Toán, kéo vai anh sát lại gần, hỏi: "Dạo này cậu bận việc gì thế? Thần long thấy đầu không thấy đuôi."

Chu Toán thờ ơ nói: "Tôi cũng phải kiếm cơm chứ, công ty đầu tư đợt trước mới bắt đầu, kiểu gì cũng chẳng thể thua lỗ mãi được."

"Trước đây sao không thấy cậu gắng sức thế hả." Sau khi Long Huynh nhìn chung quanh một lượt, bèn móc tim móc phổi nói, "Cậu nói thật cho anh biết, có phải bởi vì Kỳ Thiện không. Trông cô ấy nho nhã thế, không ngờ cũng có bản lĩnh, vừa ngoảnh đầu đã hẹn hò với Chu Tử Khiêm. Lần trước cậu bảo anh sắp xếp cô phục vụ kia bên cạnh Chu Tử Khiêm, anh cũng giúp cậu đưa lên đây luôn rồi. Chỗ nào cần anh giúp cứ nói, tức trong người dễ ảnh hưởng đến gan lăm, đừng kìm nén quá."

Chu Toán dở khóc dở cười, anh nhìn theo vị trí Long Huynh chỉ, cô gái tên "Ngụy Thanh Khê" được sắp xếp trực ca ở quầy bar của nhà ăn. Dạo này anh buồn bực trong lòng, suýt chút nữa đã quên mất cô nàng. Đúng lúc này, Chu Toán nhìn thấy Kỳ Thiện đi tới quầy bar nói chuyện với Ngụy Thanh Khê. Chu Toán cảm thấy thắc mắc, sắc mặt của Kỳ Thiện không tốt lắm. Chẳng lẽ cô đã biết quan hệ của Ngụy Thanh Khê và Chu Tử Khiêm? Với sự cẩn trọng của Chu Tử Khiêm, chắc hẳn không đến nỗi!

Chu Toán lại nhìn xem phản ứng của Tử Khiêm, hiện tại A Lung đang nói liên hồi bên cạnh anh ta, hiển nhiên anh ta không tập trung, thỉnh thoảng tầm mắt cũng liếc về phía quầy bar.

"Cậu đừng có đứng nhìn mãi mà không chịu hành động. Muốn tới thì tới, không tới nữa là muộn rồi đó." Long Huynh thấy Chu Toán ngần ngại, cũng sốt ruột thay anh, "Nếu không phải anh biết hồi ở Tam Á cậu và cô ấy đã bên nhau từ trước, nhiều năm như thế cũng chẳng dễ dàng gì, thì anh cũng đã nghĩ đến việc khuyên cậu bỏ đi rồi. Anh nói chứ Kỳ Thiện cũng như thế, tuy lời nói của A Tiêu thô thiển nhưng cũng có lý, nữ tiến sĩ thì có ích gì? Chẳng nhẽ còn có thêm một cái..."

Chu Toán vội vàng ngắt lời trước khi Long Huynh thốt ra mấy câu khó nghe: "Đã bảo mấy lần rồi, trước đây tôi và cô ấy chẳng có gì cả." Anh trông vẻ mặt của Long Huynh kiểu như "Cậu tưởng anh là thằng ngốc hả", cười khố, "Tôi nợ tiền của Kỳ Thiện! Trong công ty đầu tư kia có của hồi môn của cô ấy, không nhanh chóng trả lại cho cô ấy, bố tôi không xé xác tôi mới là lạ."

Long Huynh quả nhiên vẫn không tin, Chu Toán cũng lười nói tiếp. Anh quả thực đang bận rộn chuyện của công ty đầu tư. Lỗ tiền của ai cũng không thể lỗ của Kỳ Thiện, nếu không lần sau lúc anh đường cùng ngõ cụt biết tìm ai? Kỳ Thiện là đường lùi của Chu Toán, là nơi an thân lập mệnh của anh. Nhưng nếu cô quả thật sẽ gả cho Chu Tử Khiêm, của hồi môn của cô, con người của cô, toàn bộ cuộc sống của cô đều thuộc về Chu Tử Khiêm, Chu Toán biết làm thế nào đây?

Kỳ Thiện đi ra từ phòng vệ sinh, trong lòng đang rầu rĩ, tóc bỗng nhiên bị người nào đó kéo một cái. Chu Toán đứng phía sau lưng cô, trong lòng tràn đầy hoài nghi, "Cậu làm gì thế?"

Lời này chẳng phải nên để cô hỏi sao, Kỳ Thiện nói, "Đi toilet!"

"Tôi hỏi cậu sao cứ chạy mãi vào nhà vệ sinh vậy?"

"Tôi uống nhiều nước không được à?"

Chu Toán mất kiên nhẫn, chỉ tính mỗi ban nãy anh nhìn thấy, trong vòng nửa tiếng đồng hồ Kỳ Thiện đã chạy vào nhà vệ sinh hai lần, sắc mặt mỗi lúc một xấu, "Đừng nhiều lời, mau nói cậu bị làm sao!"

Vốn dĩ gương mặt Kỳ Thiện vẫn còn bình tĩnh đến lúc này bỗng nhiên ửng hồng, lắp ba lắp bắp một hồi, bấm bụng nói: "Ờ thì, là cái kia..."

"Cái nào?" Chu Toán nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng nói cũng lớn hơn, nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, anh bỗng nhiên sực tỉnh, kéo dài giọng "Ờ" một tiếng, sắc mặt dịu lại. Theo Chu Toán thấy, tố chất tâm lý của Kỳ Thiện thật sự khiến người ta lo lắng. Cứ mỗi khi trong lòng có chuyện, hoặc là liên tục uống nước, thậm chí nội tiết tố cũng sẽ bị ảnh hưởng. Trong ký ức của anh đã vài lần có trải nghiệm như thế, ngày hôm sau đi du lịch hoặc có hoạt động quan trọng, ngày dâu của cô sẽ đến sớm một cách kỳ lạ, khiến cô trở tay không kịp. Anh đã từng nhận lệnh đưa nước đường đỏ cho cô vào trước kỳ thi chuyển cấp, cũng từng đi mua đồ dùng phụ nữ với cô hồi ở Thiếu Lâm tự. Như thế xem ra, ngày dâu hôm nay chắc chắn cũng không nằm trong kế hoạch, chẳng trách cô đứng ngồi không yên.

"Thế cũng đâu cần giống như gián mất đầu vậy chứ, làm tôi giật cả mình!" Chu Toán oán trách.

"Tôi chẳng chuẩn bị gì cả." Kỳ Thiện ảo não vô cùng, ban nãy cô đã hỏi thăm Long Huynh, sơn trang vẫn chưa chính thức khai trương, không có cửa hàng bán vật dụng hàng ngày, chỗ Trần Khiết Khiết cũng không có thứ đồ cô cần. Cô lục tung túi xách, tìm thấy được một miếng lót, cũng chẳng gắng gượng được bao lâu. Cô không được tự nhiên xoay người, hỏi Chu Toán: "Quần tôi không sao đấy chứ?"

Chu Toán cúi đầu, dưới sự bao bọc của quần jeans, hình dáng của mông cô cũng không tệ.

"Thấy chưa?"

"Thấy rồi... À, không có."

"Ngày mai mới xuống núi, tối nay tôi phải làm sao đây!" Kỳ Thiện bị Chu Toán bóc mẽ, nên cũng không rụt rè nữa, nhăn mặt nhăn mày than thở một tiếng.

"Hay là tôi đi hỏi mấy cô gái kia xem có thứ đồ này không?" Chu Toán kiến nghị đáp.

Đôi mắt của Kỳ Thiện phát sáng, "Được, cậu mau đi đi."

Mấy phút sau, Chu Toán quay lại, Kỳ Thiện đẩy vè mong đợi: "Bọn họ có không?"

Chu Toán không đáp lời mà đẩy cô về phía trước, Kỳ Thiện nghi hoặc chất vấn: "Rốt cuộc có không hả?"

"Tôi không hỏi!" Chu Toán buồn bực đáp. Anh không biết phải miêu tả với cô thế nào, anh vừa trở lại chỗ ngồi, mấy cô gái đó vây lấy anh cười đùa âm ỉ, anh nhin mấy lần, quả thực không thể nào mở miệng hỏi bọn họ: "Mấy cô ai có băng vệ sinh?"

Kỳ Thiện tuyệt vọng đáp: "Tôi tiêu rồi!"

"Cậu không đi mua được à?" Giọng điệu của Chu Toán không tốt, ban nãy anh đã về lấy chìa khóa xe, nói: "Tôi đưa cậu xuống núi."

Ý của Chu Toán là bảo Kỳ Thiện và anh đi gấp xuống trấn nhỏ ở dưới chân núi mua đồ, sau đó thần không biết quỷ không hay quay trở về. Kỳ Thiện cảm thấy không thỏa đáng, đường núi quanh co khúc khuỷu, đi đi về

về ít nhất cũng hai tiếng đồng hồ, nếu phải đi, cũng phải nói một tiếng với Tử Khiêm, để tránh đối phương lo lắng.

Kỳ Thiện chưa nói rõ chuyện xấu hổ của mình với Tử Khiêm, bọn họ vẫn đang trong giai đoạn yêu đương ban đầu, mỗi lần ở cạnh nhau đều hy vọng bày ra trạng thái hoàn hảo nhất của bản thân với đối phương. Kỳ Thiện cố gắng giấu giếm, nhưng Tử Khiêm vẫn phát giác, anh hỏi cô có phải không khỏe hay không, đáp án cô đưa ra đều là "Uống nhiều nước".

Trong lòng Tử Khiêm có băn khoăn của mình. Lần thứ hai Kỳ Thiện đi vệ sinh rất lâu, Tử Khiêm đi tìm cô, nhưng lúc đi ngang qua quầy bar anh dừng bước lại, Thanh Khê đang lau ly rượu vang cùng với một người khác.

"Em đã làm gì vậy?" Tử Khiêm hỏi cô nàng.

Thanh Khê ngẩng đầu, trong mắt có sự hoang mang, "Có ý gì?"

"Kỳ Thiện vì sao lại tìm em? Em đã nói gì với cô ấy?"

Giọng nói của Tử Khiêm không hề gay gắt, nhưng sự hoài nghi trong lời nói của anh khiến Thanh Khê khó lòng tiếp nhận. Cô nàng khẽ đặt chiếc ly trong tay xuống, ly vỡ sẽ bị trừ vào tiền lương.

"Em với cô ấy có thể có chung đề tài gì sao?" Ánh mắt Thanh Khê vừa đảo, lại đáp, "Trừ khi là nói chuyện liên quan đến anh."

"Sắc mặt cô ấy không khỏe lắm. Nếu em biết nguyên nhân, hy vọng em có thể nói cho anh biết."

"Sợ em cho cô ấy ăn cái gì đó không ổn hả? Nói thẳng ra là được rồi." Thanh Khê cười, lại cầm lấy chiếc khăn mềm, "Anh còn nhắc nhở em, trước đây sao em không nghĩ đến nhỉ?"

"Anh không phải ý này..."

"Em chẳng làm gì cả!" Lúc Thanh Khê ngẩng đầu lên lần nữa, sắc mặt đã kính cẩn như cũ, những đáy mắt lại hơi ửng đỏ, "Cô ấy hỏi em có nước nóng không, nên em đã rót cho cô ấy. Cô ấy nói "cảm ơn", em nói "đừng khách sáo", cả quá trình chính là như vậy, không sót một chữ nào. Tin hay không tùy anh!"

Tử Khiêm không nói năng gì nữa, trong lòng hơi ảm đạm. Lúc này Kỳ Thiện đi tới, Chu Toán đi phía sau cô.

"Không sao chứ?" Chu Tử Khiêm đỡ lấy cánh tay của Kỳ Thiện, quan tâm hỏi han.

Không đợi Kỳ Thiện mở miệng, Chu Toán giành nói trước: "Cô ấy hơi bị cảm, tôi đưa cô ấy xuống núi mua ít thuốc."

"Trên núi không có tủ thuốc sao?" Tử Khiêm nghĩ ngợi, "Đề anh đi."

"Đường núi ban đêm đừng có giỡn chơi. Tôi từng lái mấy lần, thuộc đường hơn anh." Chu Toán trông có vẻ tốt bụng ghê gớm, an ủi Tử Khiêm bảo, "Yên tâm, trước khi hai người hẹn hò, mấy việc lung tung lộn xộn của cô ấy tôi làm còn ít sao?"

"Cậu có biết nói chuyện không hả?" Kỳ Thiện không nghe nổi nữa, cô mở miệng, mắt thấy Long Huynh ngắt ngưỡng đi tới, ngoài miệng ầm ỹ nói: "Ai bị bệnh?" Anh ta không đợi ai lên tiếng, mà đưa điện thoại đang nghe máy cho Tử Khiêm, che miệng bảo, "Chị tôi gọi đến, chị ấy muốn nói với cậu vài câu."

Tử Khiêm ngạc nhiên. Long Huynh chỉ có một người chị, cũng chính là vợ của lão Tần, mẹ của A Lung. Bởi vì quan hệ với Chu Khải Tú, Tử Khiêm từng gặp bà ấy mấy lần, nhưng chưa từng trò chuyện riêng bao giờ. Trước khi nghỉ hưu non bà Tần từng nhậm chức phó hiệu trưởng của một

trường cấp ba trọng điểm, cho nên trong điện thoại Tử Khiêm kính trọng gọi bà ấy là "Cô giáo Long". Giọng nói của bà ấy ôn hòa, giống như trường bối của nhà gái bình thường, trước tiên bày tỏ sự cảm kích với việc Tử Khiêm đã cứu A Lung ở hồ bơi, lại khách sáo trò chuyện vài câu chuyện thường ngày, còn nói hôm nào có thời gian thì hẹn gặp, đích thân dẫn A Lung đến cảm ơn. Tử Khiêm nhắc đi nhắc lại chuyện này không đáng nhắc tới, xin bọn họ không cần để trong lòng. Đối phương lại nhắc đến kể từ hôm ấy cảm xúc của A Lung không tốt lắm, cậu út của cô nàng không đáng tin, A Lung tin cậy Tử Khiêm, hy vọng lúc ở bên ngoài Tử Khiêm cố gắng chăm sóc cô nàng giùm.

Tử Khiêm làm sao có thể nói "không"? Nhưng trong lòng lại trầm xuống. A Lung đang ngồi trên bàn chống má nhìn anh, cách xa như thế, Tử Khiêm dường như có thể cảm nhận được sự hân hoan vì thắng lợi của cô nàng.

Từ lời nói đối đáp của Tử Khiêm khi nghe điện thoại, Kỳ Thiện đại khái cũng có thể đoán được ý định của đối phương. Chu Toán lại đang giục cô, nói còn lẽ mề nữa cửa hàng dưới núi sẽ đóng cửa mất. Cô nén xuống sự bất an trong lòng, nhẹ nhàng gỡ tay của Tử Khiêm ra, nói: "Đợi em về rồi nói."

Xe chạy dọc xuống men theo lối nhỏ của núi Cốc Dương, cảnh đẹp của núi non hoa cỏ ban ngày khiến mọi người xuống xe chụp ảnh giờ đây đã biến thành một màn đen kịt. Không có đèn đường, có một số đoạn đường một bên là núi, một bên là vực sâu. Về phương diện lái xe, Chu Toán tự xưng là tay lái một nửa chuyên nghiệp, nhưng lúc này cũng không dám sơ suất, cả chặng đường chạy chậm cẩn thận.

"Đau bụng à?" Anh phá vỡ sự yên tĩnh trên xe, hỏi thăm Kỳ Thiện đang ngả người lên lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

"Vẫn ổn." Kỳ Thiện nói cũng như không.

"Quả là nhiều tật xấu, may mà tôi không phải là phụ nữ." Chu Toán lắc đầu. Hơn mười tuổi anh bắt đầu phát hiện một tháng có khoảng mấy ngày Kỳ Thiện luôn chẳng có hơi có sức, đạp xe cũng không được, đi bơi cũng không đi, ăn uống cũng kén chọn. Có một lần anh phát hiện váy của cô bị bẩn, bèn lớn tiếng trêu chọc, Kỳ Thiện ngượng đến nỗi suýt nữa phát khóc. Chu Toán bị mẹ anh mắng cho một trận. Phùng Gia Nam nhân cơ hội dạy cho anh một tiết về vệ sinh sinh lý đơn giản, đại khái ý nghĩa là làm con gái không dễ dàng, vào lúc này sẽ cảm thấy cơ thể không thoải mái. Người đàn ông có phong độ không những không nên tùy tiện lấy chuyện này ra làm trò đùa, mà phải chăm sóc và thông cảm nhiều hơn. Thời điểm đó Chu Toán vừa bước vào thời kỳ phản nghịch, anh không hề để ý cái gì mà phong độ, nhưng ít ra anh sẽ không chế nhạo Kỳ Thiện vì chuyện tương tự nữa. Anh còn phát hiện ra một quy luật kỳ quái, mỗi lần vào mấy ngày đó, bụng của anh lúc nào cũng không thoải mái lắm, vì thế anh cũng thường ăn kiêng với Kỳ Thiện, bớt ăn đồ cay và uống đồ lạnh.

Sau khi Phùng Gia Nam qua đời, tuy rằng quan hệ của Chu Toán và Kỳ Thiện trông có vẻ đã khôi phục như lúc ban đầu, đi lại thân mật, cười đùa như thường. Nhưng bọn họ đều rất rõ ràng có một vùng cấm kỵ giữa hai người, bọn họ rất ăn ý mà không hề đề cập tới, không chạm tới có thể xem như chưa từng tiêu tan, nhưng để trở về như thuở ban đầu là điều không thể. Trước mắt, cô chọn lựa để anh đi làm một chuyện nhỏ hơi khó xử cùng với cô, trong lòng Chu Toán vui mừng, điều này chứng tỏ nằm sâu trong tiềm thức của Kỳ Thiện, sự thân mật của bọn họ vượt qua cô và Chu Tử Khiêm.

Chu Toán thậm chí không muốn che giấu sự đặc ý này, vừa lái xe vừa cố ý hỏi Kỳ Thiện: "Chuyện này có gì mà không dám nói với Chu Tử Khiêm chứ? Anh ta đã là bạn trai của cậu rồi còn gì."

Kỳ Thiện cũng đang đau đầu vì sao bản thân không thể mở miệng. Mọi người đều là người trưởng thành, nhắc khẽ một tiếng, chắc là Tử

Khiếm sẽ hiểu được, đây là hiện tượng sinh lý vô cùng bình thường. Nhưng cô không thể nói chuyện này trước mặt Tử Khiếm. Cô bực bội chính mình, nói chuyện càng có vẻ ỏm tỏi hơn, "Ôi chào, dù sao anh ấy cũng là đàn ông!"

Lời này khiến Chu Toán nghe xong trong lòng cảm thấy không đúng lắm, tâm trạng vui vẻ bỗng chốc mất sạch, "Cậu có ý gì? Chẳng lẽ tôi là thái giám?"

Kỳ Thiện bực bội anh nhỏ nhen, nói: "Cậu không phải là thái giám, nhưng tôi đã thiến cậu ở trong lòng tôi rồi."

Chiếc xe dường như cũng cảm nhận được sự bất bình của Chu Toán, bỗng nhiên khiến cho Kỳ Thiện nảy người lên.

"Lái chậm một chút. Không nhìn thấy bảng hiệu bên đường à, "Núi cao, đường hẹp, dốc đứng, khúc khuỷu!" Cô nhắc nhở đáp.

"Ý là tôi cười sạch sẽ trước mặt cậu cũng không vấn đề gì?"

"Cậu cười đi, tôi hơi lạnh."

Chu Toán "Hứ" một tiếng, "Cho dù Chu Tử Khiếm "Thân thể lành lặn", thì chuyện tốt tối nay của hai người cũng đi tong rồi."

Anh nói xong có chút vui sướng khi người gặp họa, vốn dĩ còn cảm thấy bực bội, định bảo A Tiêu với Long Huỳnh nghĩ cách lôi Chu Tử Khiếm đi đánh bài thâu đêm, bây giờ bớt chuyện rồi.

Đầu óc Kỳ Thiện có đôi chút trì trệ, sau khi phản ứng kịp vừa xấu hổ vừa tức giận, thà rằng ngoảnh đầu ra nhìn một mảnh đen kịt ngoài cửa sổ cũng chẳng muốn nhìn anh.

"Đối với một người đã bị thiến trong lòng cậu không cần phải xấu hổ." Chu Toán lại hăng say, duỗi tay kéo đuôi tóc của Kỳ Thiện, "Lại đây, nói

tôi nghe, tôi rất hiếu kỳ người có bộ dạng đứng đắn như Chu Tử Khiêm cởi sạch trước mặt cậu có cảm giác gì?"

"Chu Toán, cậu có giới hạn đạo đức không hả!" Kỳ Thiện không thể nhịn nổi nữa đáp, "Ai mà lưu manh giống như cậu, cả ngày chỉ nghĩ mấy chuyện kia!"

"Nói thế là cậu vẫn chưa được mở rộng tầm mắt nhỉ!" Chu Toán càng vui vẻ, tiếp tục nói chuyện tầm phào, "Từ góc độ của đàn ông, tôi thấy Chu Tử Khiêm cũng chẳng thích cậu đến thế đâu, nếu không anh ta đã xuống tay từ lâu rồi. Nếu đàn ông thực sự động lòng, căn bản sẽ không lễ mà lễ mề."

"Đó là cậu thì có, đừng có nghĩ ai cũng như cậu!"

"Tôi đương nhiên là như thế, bởi vì tôi rất bình thường."

"Không biết xấu hổ!"

"Nếu Chu Tử Khiêm chỉ "biết xấu hổ" với một mình cậu, thì cậu phải cẩn thận đấy." Chu Toán né hộp khăn giấy Kỳ Thiện đập tới, cười nói, "Ai bảo đáng người của cậu không hấp dẫn?"

Kỳ Thiện tức đến nổi nói chẳng thêm lựa lời, "Cô gái mà cậu đưa về phòng thân hình đẹp nhỉ, tôi chân trước vừa đến nhà ăn, cậu chân sau đã tới, có thể thấy cậu cũng không kiên trì được mấy phút."

Chu Toán lại không hề bị cô chọc tức, ngược lại cảm thấy dường như rất thú vị, anh lái qua một khúc cua nguy hiểm nhất, cười tủm tỉm đáp: "Có một số thứ, cậu xài rồi mới có tư cách đánh giá."

"Hừ!"

Bỗng nhiên yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng ma sát của lốp xe và tiếng hít thở cũng khiến người ta không thể nào chịu nổi. Kỳ Thiện mở kính chắn gió xuống, gió núi rít gào lấp đầy không gian giữa bọn họ. Chu Toán lại kéo kính lên, nói: "Không sợ gió thổi cho đau đầu à?" Cô im lặng, lại muốn mở nhạc, đài phát thanh cũng được. Có lẽ Chu Toán cũng có dự định này, tay của anh chạm vào tay của cô ở nút bấm. Kỳ Thiện giống như bị đau vội rụt tay lại.

Âm nhạc trữ tình chậm chậm vang lên. Bọn họ sai rồi, chuyện này chẳng hề khá khẩm gì hơn.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 32: Cần Phải Cố Gắng Thì Đầu Chẳng Phải Thật Lòng

Mãi đến khi xe chạy đến chân núi, ánh đèn và hơi người tràn vào, xua tan đi cảm giác căng thẳng quý dị. Đây là một trấn nhỏ, nhỏ đến mức không được tính là thị trấn, tổng cộng không quá hai trục đường trung tâm. Ban ngày bọn họ đi ngang qua bên hông trấn này, cảm thấy đường xá yên ắng, bình thường vô cùng, giống như một người phụ nữ lười biếng ngồi bên bếp lò, ai ngờ đêm đến lại bỗng nhiên trở nên sống động tựa như thay da đổi thịt. Hàng quán trong chợ đêm bày biện dài ngoẵng trên trục đường chính, những sạp nhỏ rao bán quần áo giá rẻ, tiệm ăn khuya nấu nướng chiên xào, tốp năm tốp ba người đi đường chen chúc trên con đường vốn chật hẹp, đan xen với ánh sáng trên đỉnh đầu dệt thành một khung cảnh náo nhiệt hỗn loạn mà thể tục.

Chu Toán đỗ xe ở bên cạnh khu chợ rau quả đã đóng cửa, cùng đi bộ với Kỳ Thiện qua con đường của khu chợ đêm, định tìm một cửa hàng tạp hóa ở khu sầm uất. Kỳ Thiện rất hiếm khi được thấy kiểu chợ đêm thế này, khẽ liếc bóng lưng của Chu Toán, anh thỉnh thoảng ngoảnh đầu, vừa đi vừa dừng lại chờ cô.

Đi ngang qua một nhà hàng nhỏ, đại khái có lẽ vừa kết thúc một bữa tiệc cưới của người bản địa, một đám khách khứa cơm no rượu say ò ạt bước ra từ nhà hàng, một số người đang xia răng bàn tán về đồ ăn của bữa tiệc tối nay, một số người thì trò chuyện tạm biệt với cô dâu chú rể đang đứng tiễn khách ở cửa, lối đi bỗng chốc kẹt cứng. Kỳ Thiện định đợi đám người tản bớt rồi mới đi qua, nên đứng lại thường thức bộ lễ phục kính rượu đỏ sẫm trên người cô dâu và bầu không khí đang tràn ngập sự vui vẻ mà ngay cả lớp trang điểm nhợt nhạt cũng không thể nào che đậy được.

Chu Toán lại chẳng rảnh rỗi như thế, nhẫn nại một lúc, tìm một chỗ trống lách qua, còn không quên quay đầu kéo Kỳ Thiện đang thất thần cùng nhau đột phá vòng vây.

Kỳ Thiện bị Chu Toán túm cánh tay khó khăn bước tới, đúng lúc đó một cô gái trẻ tuổi mặc đồ phù dâu hấp tấp chạy ra từ nhà hàng, hình như đang ôm trong lòng chiếc váy cưới màu trắng của cô dâu vừa thay ra. Chiếc váy cưới lò xo, nên phù dâu gần như ôm không xuể, cô nàng lướt qua bên cạnh Chu Toán, vạt váy cưới chạm vào người anh, Chu Toán tiện tay phất một cái, Kỳ Thiện đứng phía sau liền gặp nạn, lớp vải voan mỏng tang bị kẹp tóc của cô móc vào.

Chiếc kẹp tóc màu đen kia Kỳ Thiện dùng để cố định mớ tóc con bay loạn xa, đuôi của chiếc kẹp nhọn nên đã xuyên một lỗ nhỏ trên váy cưới, ban đầu phù dâu chưa phát giác, nên vẫn tiếp tục đi về phía trước, Kỳ Thiện vội vàng giữ chặt chỗ bị vướng vào. Người chung quanh vây lại hóng chuyện, vừa cười vừa hò hét, Kỳ Thiện luống cuống tay chân, dưới sự giúp đỡ của phù dâu nọ mới rút được chiếc kẹp tóc ra, giải cứu bộ váy cưới và mái tóc của cô.

"Đừng nói là bị móc hông rồi chứ, đợi chút nữa phải trả cho tiệm chụp ảnh đó!" Phù dâu vội vàng kiểm tra chỗ bị móc vào trên váy. Kỳ Thiện không ngừng xin lỗi, may mà sau khi vuốt phẳng váy cưới thì không còn nhìn rõ chỗ bị rách nữa, cô mới thở phào một hơi. Khiến cô bực mình hơn là kẻ đầu sỏ Chu Toán lại đứng ngoài cuộc, chẳng những không đến giúp đỡ, còn đứng cười toe toét cùng với đám người ồn ào kia.

Kỳ Thiện tức giận chưa được bao lâu, Chu Toán phát hiện phía trước khoảng hơn mười mét có một siêu thị mini bán vật dụng hàng ngày mà bọn họ đang cực khổ tìm kiếm. Anh mỉm cười kéo Kỳ Thiện đi vào, lại bị Kỳ Thiện đuổi sang một bên, bảo anh đứng đợi là được rồi.

Siêu thị mini không có nhiều đồ đặc lắm, chẳng có mấy sự lựa chọn, Kỳ Thiện cầm thứ đồ cô muốn mua đến quầy thanh toán, mới phát hiện trên người không có ví tiền. Chu Toán đưa tiền cho ông chủ, cột nhà nói với Kỳ Thiện: "Coi như tôi tặng cậu."

Kỳ Thiện chẳng buồn để ý đến trò đùa kém cỏi của anh, hỏi ông chủ siêu thị mượn nhà vệ sinh, rút một miếng từ chiến lợi phẩm của cô, số còn dư đều đưa cho Chu Toán cầm. Chu Toán cúi đầu nghiên cứu sự khác biệt của hai bọc đồ trong tay, một bọc có mặt trời, một bọc có mặt trăng, anh dường như giác ngộ được ngọn nguồn, đang nghĩ đến việc lại học được kiến thức mới từ chỗ cô, bỗng nhiên nghe thấy có người cười trộm. Anh ngẩng đầu, hai cô gái sống ở trấn này đang che miệng đi qua cửa siêu thị, ghé tai bàn luận.

Lúc này Chu Toán mới cảm thấy có chỗ không ổn, anh ngoảnh đầu nói với ông chủ: "Cho tôi một cái túi."

"Nhỏ thì một xu, lớn thì ba xu."

Bọn họ không quẹt thẻ, Chu Toán hào khí ngút trời vỗ tờ 50 đồng lên bàn, bị ông chủ từ chối một cách không thương tiếc.

"Không thối được, đưa tiền lẻ đi."

"Vậy cho tôi 500 cái túi nhỏ!"

Cuối cùng ông chủ cảm giác được sự bực tức ngút trời của Chu Toán, nên quyết định không tính toán với anh, bố thí cho một cái túi nhỏ, màu hồng, trong suốt.

Kỳ Thiện đang còn lè mề trong nhà vệ sinh. Chu Toán bèn cầm túi đựng đồ chắp tay sau lưng, đứng ở cửa siêu thị giống như môn thần gác cửa chờ cô. Chưa đến chín giờ, vì để mời chào khách, cái loa ở trước cổng siêu thị mở nhạc inh ỏi. Chu Toán nghe từ đoạn "Trên người anh có mùi nước

hoa của cô ấy", rồi đến "Ở trong lòng anh, tự do bay lượn", nhưng vẫn chưa thấy cô bước ra. Trong lòng anh lo lắng, nghĩ đến quy trình lúc làm việc kia của phụ nữ, sau đó tính toán tính hợp lý về khoảng thời gian này giờ của cô. Trong lúc đó có một người trung niên mang dáng vẻ dung tục lắc lư đi tới, hỏi thăm anh có cần "Tiểu thư" không. Chu Toán mặt không đổi sắc giơ chiếc túi trong tay lên, nói: "Hôm nay không tiện."

Người trung niên bỏ đi giống như trông thấy một kẻ bệnh tâm thần. Kỳ Thiện vẫn chẳng thấy tăm tích. Chu Toán sốt ruột muốn từng chút từng chút thổ lộ sự lo lắng ban này với cô, sao cô vẫn chưa đến, vẫn chưa đến... Nhưng anh không thể đi, cũng sẽ không đi, nên cứ thế đợi cô, đợi cô.

Phòng vệ sinh của siêu thị nằm trong tầm mắt của anh, không thể xảy ra sự cố gì. Chỉ cần Kỳ Thiện không rơi xuống hố thì nhất định sẽ đi ra. Chu Toán biết bản thân mình chắc chắn có thể đợi được cô, cô sớm muộn gì cũng sẽ trở về bên cạnh anh. Đương khi anh khẽ thềm thì theo tiết tấu đến đoạn "Hán tử chặn ngựa uy vũ hùng tráng", sự chờ đợi của Chu Toán đã được buông lỏng, anh dần dần đã đợi được tâm đắc, đợi được sự thỏa mãn.

"Đi thôi." Cuối cùng Kỳ Thiện đã đi về phía Chu Toán. Đại sự trong lòng cô đã được giải quyết, nên sắc mặt cô dịu đi không ít, chuyện ngoài ý muốn là Chu Toán cầm hai bịch băng vệ sinh, tâm trạng thế nhưng trông có vẻ cũng không tệ lắm.

"Xong rồi?" Anh hỏi khẽ.

"Ừ." Kỳ Thiện mất tự nhiên gật đầu.

Chu Toán nói: "Vậy chúng ta về thôi."

Người ở chợ đêm phía trước bất giác đã thừa dần, có một chiếc xe tải nhỏ bóp còi chậm rì rì chạy qua. Chu Toán nhìn thấy hình ảnh của anh và Kỳ Thiện ở trong kính chiếu hậu, bọn họ sóng vai nhau, trong tay cầm túi

nhựa đựng vật dụng hằng ngày đi trong chợ đêm xa lạ mà huyền ảo, bước chân không nhanh không chậm, giống như mọi bạn đồng hành thể tục với khuôn mặt mơ hồ.

Xe hàng nhỏ đi vào con hẻm đen kịt, Chu Toán lại mong đợi nhìn vào tấm gương sát đất ở tiệm cắt tóc bên cạnh, thợ của tiệm cắt tóc này đúng là lười như quý, bụi bám đầy trên mặt kính cũng chẳng chịu lau. Nhưng điều này không quan trọng, bây giờ cô đang ở bên cạnh, ngoảnh đầu là có thể nhìn thấy. Không biết ở chợ đêm này có thể đào ra được món đồ nào cô thích hay không. Chu Toán bưng tỉnh, tại sao anh chẳng buồn để mắt đến tạt xấu yêu thích mấy vật nhỏ kia của cô, nhưng lại vui vẻ không biết mệt nhọc giúp cô tìm kiếm. Kỳ Thiện không hay cười, nhưng đáng vẻ khi chìm đắm vào sự vui vẻ của cô rất đẹp. Sự say mê quyến luyến ấy cũng từng thuộc về anh, chỉ là đã cách trở quá xa xôi, trở thành vật siêu tầm, được trưng bày trong chiếc kệ của ký ức, chỉ có thể hoài niệm, không thể chạm vào.

Tối nay Chu Toán rất không bình thường, hoặc là anh đã tìm ra đầu mối mà bản thân luôn suy ngẫm trong thời gian này. Anh đã phạm phải sai lầm lớn nhất của người thông minh, đó là trọng điểm của vấn đề đều nằm trên sự vật, anh luôn chỉ để ý đến phương thức giải quyết vấn đề mà quên mất để ý đến cảm nhận. Anh lúc nào cũng muốn giữ Kỳ Thiện ở bên cạnh, gặp chiêu hóa giải chiêu, cảm xúc mãnh liệt như vậy từ đâu mà ra, nhưng anh chưa từng muốn nghiên cứu kỹ.

Lần cuối cùng Kỳ Thiện rơi nước mắt vì anh vẫn rành rành ngay trước mắt. Điều cô muốn là tình yêu, Chu Toán trong lòng hiểu rõ, nhưng yêu là gì, anh rất mờ mịt, từ đầu chí cuối cũng không chịu tin. Nhưng ngay cả người phụ tình như bố anh cũng đã từng yêu, mẹ của anh đau khổ như thế cũng chưa bao giờ triệt để lãng quên, anh ngay cả bọn họ cũng không bằng sao?

Kỳ Thiện bị Chu Toán nhìn chăm chăm khiến cho dựng cả tóc gáy, vội kiểm chuyện hỏi: "Sáng mai cậu tính làm gì?"

"A Tiêu nói trên núi có một câu lạc bộ dù lượn, tôi đi xem thử." Chu Toán nói.

"Quá nguy hiểm." Kỳ Thiện lẩm bẩm một tiếng.

"Cậu không muốn tôi đi?"

Cô hiển nhiên bị ngấn người vì câu hỏi này của anh, tự giễu đáp: "Tôi không muốn cậu đi thì cậu không đi à?"

Chu Toán sẽ chẳng nghe lời cô đâu. Anh bướng bỉnh lắm, bướng với người quan tâm anh, cũng bướng với chính mình.

Tâm tư của Chu Toán luôn bị sự kiêu ngạo trói buộc. Trước đây anh phản cảm với gông cùm của mẹ, bà càng kiểm soát, anh càng phản nghịch. Sau đó người mà anh chống đối là Kỳ Thiện. Cô trách anh lãng nhãng, thì anh phóng túng cho cô xem; Cô không thích anh không làm việc đàng hoàng, anh lại cứ dạo chơi nhân gian; Cô muốn yên ổn, anh chẳng chịu đứng yên một chỗ; Cô lo lắng chuyện nguy hiểm anh cứ phải thử một chút. Hình như làm vậy để chứng minh bọn họ vốn dĩ không thích hợp ở bên nhau, mà chẳng phải là cô không cần anh nữa.

Bây giờ Chu Toán vẫn không xác định được tình yêu mà Kỳ Thiện muốn rốt cuộc là gì. Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa, trước cửa nhà hàng nhỏ đó, anh nhìn thấy lớp voan rẻ tiền kia vương lên đầu cô, anh phát hiện cả đời này anh không thể nào chấp nhận cô đội khăn voan đứng bên cạnh một người đàn ông khác. "Yêu chính là trói buộc", Chu Toán không thể nào quên được câu nói này của mẹ. Anh dần dần có được sự lý giải của riêng mình: So với mất đi, anh càng hy vọng được cô kiểm chế.

"Đi hay không tùy cậu. Chẳng qua căn gác nhà tôi không đựng được cái dù lượn nào đâu." Kỳ Thiện nghĩ ngợi xong bèn nói.

Trước đây lúc anh say mê lặn hang động Kỳ Thiện cũng phản đối, lên mạng tìm đủ mọi bài viết nói về tính nguy hiểm của trò chơi này cho anh xem. Ánh sáng của bóng đèn ở xe đẩy hàng rong bấy giờ không bình thường lắm, mấy tia sáng vụn vỡ chiếu vào trong mắt Chu Toán, anh nói: "Tôi sẽ không chết ở bên ngoài đâu."

Kỳ Thiện tức giận không thôi, nhưng lại không muốn trù ẻo anh, hùng hổ nói: "Có trò nào mà không phải cậu nổi hứng nhất thời hay không, đừng có mang phiền phức tới cho tôi là tốt lắm rồi."

Chu Toán cười vô lại, ""Mang phiền phức tới cho cậu" cái sở thích này chẳng phải là tôi luôn duy trì đến tận bây giờ sao?"

Kỳ Thiện cạn lời với anh, xị mặt đi về phía trước. Chu Toán mỉm cười. Cả người anh đều lay động không yên, chỉ có cô là sự tồn tại cố định vĩnh viễn.

Kỳ Thiện đi mãi đi mãi, cảm giác có người phía sau kéo cô lại.

"Kỳ Thiện, tôi không muốn cậu và Chu Tử Khiêm ở bên nhau." Chu Toán đứng ở chỗ cũ nói một câu không đầu không đuôi.

Sự kinh ngạc của Kỳ Thiện không giống như trong tưởng tượng của Chu Toán, cô ngoảnh đầu im lặng nhìn anh.

"Cậu muốn kết hôn, tôi cưới cậu!"

Chu Toán cho rằng đây là một chủ ý hay. Nếu như cứ nhất định phải kết hôn mới được, thì anh và Kỳ Thiện ở bên nhau có gì không tốt cơ chứ?

Ông chủ quán hàng rong mua mì hoành thánh hắt nửa chậu nước bắn xuống đường, Chu Toán kéo Kỳ Thiện tránh sang một bên, mới không khiến cho ống quần gặp nạn. Kỳ Thiện đứng vững, cúi đầu cười.

"Đừng cười nữa, nói chuyện!" Chu Toán không hài lòng với sự hy sinh của mình mà bị đổi lại phản ứng này của cô.

Kỳ Thiện nói: "Tôi không biết cậu đang tâm bực tôi hay là đang xỉ nhục tôi."

"Đương nhiên là cảm thấy cậu tốt. Cầu hôn chẳng phải là sự tán dương lớn nhất đối với một người phụ nữ hay sao?"

"Vậy tôi cảm ơn cậu."

Chu Toán dùng tay đang xách hai bọc băng vệ sinh chặn lại Kỳ Thiện đang xem như không có chuyện gì xảy ra mà đi về phía trước, từng chữ từng chữ một nói: "Tôi không đùa đâu!"

Kỳ Thiện xoa xoa cánh tay có chút lạnh, nói với Chu Toán: "Tôi rất nghiêm túc trả lời cậu: Tôi từ chối."

"Cậu tưởng mình đã tìm được lang quân như ý sao? Tôi dám cá, Chu Tử Khiêm theo đuổi cậu hơn phân nửa là để làm bố tôi vui lòng, phần còn lại là ganh đua với tôi."

Kỳ Thiện nghe anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ xong, dờ dảnh ngoảnh mặt đi. Cô nói: "Chuyện hẹn hò với Tử Khiêm tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi không phải là muốn chọc tức cậu. Tôi là thật lòng cảm thấy phù hợp với Tử Khiêm..."

"Nam nữ muốn cấu kết với nhau, đến nỗi đánh rắm cũng bảo là ăn ý. Các người đều hít thở, đều ăn uống đái ỉa, đây có tính là duyên phận

không? Nực cười. Nếu nói như thế, với mức độ thân mật của hai chúng ta chẳng lẽ là thành vợ chồng mấy đời à?"

"Chu Toán, cậu muốn tôi nói bao nhiêu lần, trước đây chúng ta rất thân thiết, nhưng bạn bè có khoảng cách của bạn bè, chúng ta phải học cách vì người bên cạnh mình mà suy nghĩ."

"Chó má! Đừng có lấy mớ đạo lý kia của cậu lừa gạt tôi. Cần phải cố gắng thì đều chẳng phải thật lòng." Chu Toán hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Kỳ Thiện, anh nói, "Huống hồ Chu Tử Khiêm còn có một chân với cô phục vụ Ngụy Thanh Khê kia, đó mới là kiểu mà anh ta thích. Nếu như anh ta vì cậu mà bỏ rơi Ngụy Thanh Khê, tương lai sớm muộn gì cũng sẽ vì một người phụ nữ có ích hơn mà bỏ rơi cậu!"

Kỳ Thiện nói: "Những chuyện chưa phát sinh chúng ta đều không thể khẳng định được. Nếu như có một ngày Tử Khiêm bỏ rơi tôi giống như lời cậu nói, thì chí ít tôi còn biết được là tại sao."

Trên đường về, Chu Toán lục lọi trong cốp xe được một chiếc áo gió trùm lên đầu Kỳ Thiện, nói: "Lần trước lúc đi bộ để lại trên xe, chưa giặt đâu, cậu xài tạm đi." Nói xong lại đưa cho cô chai nước, hỏi cô: "Nhiệt độ thường không sao chứ?"

Kỳ Thiện nhận chai nước, lại túm lấy quần áo, vẫn khó mà thích ứng được với sự thay đổi thái độ của anh. Trước đây không phải là Chu Toán đối xử với cô không tốt, nhưng cách thể hiện sự quan tâm của anh lúc nào cũng mang theo gai nhọn, rõ ràng biết anh có ý tốt nhưng vẫn khiến người ta không thoải mái. Chẳng biết tối nay anh trúng phải cơn gió nào. Anh cứ một hai muốn gì nói nấy, nói xong lại quăng ra sau đầu.

Về đến sơn trang, người ở nhà ăn vẫn chưa rời khỏi, ngược lại tụ tập vây quanh lại một bàn càng ồn ào náo nhiệt hơn. Long Huỳnh nhìn thấy

Chu Toán đi vào, hào hứng vẫy tay với anh, "Cuối cùng đã về rồi! Chu Toán, cậu mau xem đây là ai."

Người đứng ở chính giữa đám người từ từ đứng dậy, mấy người chặn trước mặt cô ấy cũng biết điều tránh sang hai bên. Kỳ Thiện liếc mắt một cái đã nhận ra là ai. Mơ hồ còn có thể nhìn ra hình dáng năm đó, nhưng lại cảm thấy chẳng giống mấy với trước đây. Cô ấy ăn mặc rất tùy ý, trên mặt cũng chỉ trang điểm nhẹ, nhưng dáng vẻ đứng trong đám đông của cô ấy dường như bẩm sinh đã được tung hô chào đón như vậy. Cô ấy không còn là chú vịt xấu xí Chu Yến Đình bị bạn học bắt nạt cô lập nữa, mà là đóa hoa trong gương mà thường ngày chỉ có thể thưởng thức qua màn hình ti vi.

Chu Toán cũng cười rồi bước lên phía trước, bày ra vẻ mặt kinh ngạc, "Hóa ra là đại minh tinh giá đắt."

Chu Yến Đình mỉm cười: "Đợi cậu suốt cả buổi."

"Thế nào, tiểu thư Yến Đình sau này là người đại diện của sơn trang chúng ta đấy." Long Huynh sắc mặt hồng hào. Anh ta quen biết Chu Yến Đình và Chu Toán cùng một lúc. Sau khi Chu Toán xuất ngoại, Chu Yến Đình làm ca sĩ hát ở Hoàng Gia Công Quán của anh ta hơn một năm, chất giọng của cô ấy bình thường, nhưng xinh đẹp, phong cách sân khấu mỹ lệ, khiến cho tiếng tăm của quán bar của Long Huynh tăng thêm không ít. Sau khi Chu Yến Đình tốt nghiệp đại học bên ba về phía bắc, hai năm gần đây dần dần đạt được thành tựu, Long Huynh cũng cảm thấy được thơm lây, còn đặc ý treo một tấm ảnh cực lớn của Chu Yến Đình ca hát năm ấy ở quán bar mới khai trương. Lần này sơn trang của bọn họ sắp đi vào hoạt động, vì muốn nâng cao sự nổi tiếng của thị trường du lịch trong nước, nên vừa mới tổ chức một cuộc thi người mẫu lớn, hiệu ứng quảng cáo rất tốt, có người đề nghị Long Huynh tiếp tục đi theo con đường này, tìm thêm một người đại diện nổi tiếng. Không hề nghi ngờ Chu Yến Đình là một sự lựa chọn đúng đắn, cô ấy là người bản địa, quen biết Long Huynh từ lâu, gần đây đang trên đà nổi tiếng. Long Huynh liên hệ với người quản lý của cô

ấy, ban đầu còn mang thái độ thử xem sao, không ngờ Chu Yến Đình đồng ý chuyện này một cách rất sáng khoái.

"Tôi muốn nói chuyện này từ sớm, nhưng sợ Yến Đình không lên kịp chuyến bay tối nay e rằng sẽ mất vui. Bây giờ vừa hay cho mọi người một bất ngờ!" Câu nói này của Long Huynh là nói với Chu Toán, nửa đêm nửa hôm Chu Yến Đình "thân thiết" trò chuyện với bọn họ, ngoài lý do tiền bạc, hơn phân nửa còn là vì người nào đó. Long Huynh vẫn chưa đến nỗi cho rằng là vì bản thân mình. Anh ta nhường vị trí gần Chu Yến Đình nhất ra, "Hai người mấy năm rồi chưa gặp ấy nhỉ? Nào, nào vừa hay ôn lại chuyện cũ."

Một người đàn ông trung niên giọng điệu ông ẹo nói đùa rằng: "Ông chủ Long chớ tạo tin đồn cho Yến Đình của chúng tôi."

Chu Yến Đình lại không hề để bụng, dường như lúc này cô ấy mới nhìn thấy Kỳ Thiện đứng bên ngoài, mỉm cười chào hỏi: "Kỳ Thiện, cậu chẳng thay đổi gì cả."

"Xin chào, Yến Đình. Cậu ngày càng xinh đẹp hơn." Kỳ Thiện nói lời thật lòng.

"Vị này cũng là bạn học thời cấp ba của tôi, trước đây là ủy viên học tập của lớp." Chu Yến Đình giới thiệu Kỳ Thiện với người quản lý, lại nói, "Bây giờ cô ấy là nữ tiến sĩ, nhân viên quản lý thư viện ở trường đại học, là người có học thức."

Người quản lý phụ họa qua loa. Kỳ Thiện cười cười, cặp mắt không đáp. Chu Toán không khách sáo ngồi vào vị trí Long Huynh vừa nhường, cười tùm tùm hỏi Chu Yến Đình: "Sao cậu không giới thiệu tôi vậy?"

Chu Yến Đình cười duyên, "Cứ bắt tôi phải nhắc đến chuyện đau lòng. Nhìn dáng vẻ của cậu và Kỳ Thiện, hai người cuối cùng đã hẹn hò rồi nhỉ? Chúc mừng, chúc mừng!"

Cô ấy đã liên lạc với Long Huynh từ trước, lại đã đến được một lúc, làm sao không biết chuyện của Chu Toán và Kỳ Thiện? Chẳng qua là biết rõ rồi còn hỏi mà thôi. Chu Toán nhướn mày, vừa đùa vừa trêu nói, "Tôi nói không phải, cậu thất vọng hay vui mừng đây!"

"Đã không còn liên quan tới tôi từ lâu rồi." Chu Yến Đình cũng ngồi xuống. A Lung vui vẻ phấn khởi đi đến xin chụp ảnh cùng, Chu Yến Đình hào phóng đồng ý, nở nụ cười tiêu chuẩn kẻ sát vào A Lung rồi nhìn vào camera.

Kỳ Thiện trông thấy Tử Khiêm đi đến bên cạnh mình, cô giơ tay ra, anh kịp thời nắm lấy.

"Đi thôi, không thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi trước nào."

Tử Khiêm đi sau lưng Kỳ Thiện, ra khỏi nhà ăn, anh hỏi: "Em không thích gặp cô nghệ sĩ kia sao?"

"Đâu có. Chẳng qua là hơi bất ngờ." Kỳ Thiện trả lời. Bình tĩnh mà nói, Kỳ Thiện không hề phản cảm với Chu Yến Đình, thậm chí cảm thấy cô ấy có thể phấn đấu đến địa vị ngày hôm nay quả thực rất không dễ dàng. Kỳ Thiện mâu thuẫn chỉ là đoạn ký ức có liên quan đến Chu Yến Đình kia, điều này khiến cô nhớ lại bản thân mình đã từng chìm đắm vào vai độc diễn một cách nực cười. Sự xuất hiện của Chu Yến Đình là chuyện tốt, Kỳ Thiện có thể rút lui từ sự hoang mang ngăn ngủi kia. Cái người ban nãy còn thề non hẹn biển nói muốn cưới cô bây giờ đang trò chuyện hồ hởi với người tình cũ, cô biết anh rất nhanh sẽ quên mất lời mình từng nói, chỉ là không ngờ sẽ nhanh đến mức này. Cô làm sao có thể tin tưởng anh đây, cho dù trong lời nói của anh có vài phần giả dối. Ký ức đã xa xôi giống như một cuốn tiểu thuyết âm đạm mà tối nghĩa, Kỳ Thiện không hề muốn xem lại lần nào nữa.

Bọn họ đi qua hành lang, dưới chân là chiếc thảm hoa văn tối màu mới tinh dày cộm. Khi bước lên trên chưa thể hoàn toàn mất đi tiếng động, tiếng động khe khẽ mà trầm lắng ấy ngược lại giống như chiếc búa được bao bọc bởi lớp vải mềm va đập vào chỗ nào đó trong tim. Đã đến phòng của Kỳ Thiện, cô nghịch chiếc thẻ phòng trên tay, tự kiểm điểm nói với Tử Khiêm: "Tử Khiêm, thật ra tối nay em không thoái mái là do... chút chuyện nhỏ của phụ nữ. Ban đầu em ngại nên không nói với anh. Xin lỗi."

Rất lâu sau cô không đợi được phản ứng của Tử Khiêm, mới ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện nụ cười của Tử Khiêm có thâm ý khác. Anh nói: "Em vì chuyện này mà nói "xin lỗi", người không biết còn cho rằng trước đó chúng ta có tư tưởng gì khác đấy."

Kỳ Thiện câm nín. Lời nói khốn kiếp của Chu Toán lại văng vẳng bên tai, cô hỗn loạn giải thích: "Em không phải nói anh có ý kia, em cũng không có, ý của em là..."

Giọng nói trầm thấp của Tử Khiêm vang lên bên tai cô, anh ghé lại gần ôm lấy cô, giam cô vào giữa lồng ngực và cánh cửa, "Em có hay không anh không biết, nhưng anh vốn dĩ là có."

Mặc dù Tử Khiêm đối xử với Kỳ Thiện luôn luôn ôn hòa, cho cô cảm giác an toàn, nhưng trong cảm giác của Kỳ Thiện, anh giống như một loại kim loại nào đó, ổn định, kiên cố, rắn chắc, kiên cường, thậm chí có vài phần tiết chế. Những từ hình dung này không hề có liên quan đến mềm yếu suồng sã. Chu Toán nói đúng, Kỳ Thiện chưa từng nghĩ đến việc Tử Khiêm không mặc quần áo sẽ có dáng vẻ thế nào, còn chưa kịp nghĩ. Cho nên lúc anh nói lời này, Kỳ Thiện ngoài việc tim đập thành thịch còn cảm thấy bất ngờ.

Thứ cô muốn không phải là tấm lá chắn bằng kim loại, mà là một người đàn ông để gửi gắm cả đời. Kỳ Thiện thả lỏng cơ thể, yên tâm dựa vào Tử Khiêm, anh dùng cằm của mình cọ vào tóc cô, cô cảm giác được

nhịp tim và hơi nóng toát ra từ cơ thể anh. Cảm giác tồn tại này chân thật rõ ràng, xua tan đi sự lo sợ nghi hoặc và sự chán nản của cô. Cô không thể để cho Chu Toán dễ dàng châm ngòi li gián nữa, cho nên có một số thứ cô bắt buộc phải chứng thực.

"Tử Khiêm, anh có thể nói cho em biết Ngụy Thanh Khê là ai không?"

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 33: Từ A Khiêm Đến Tử Khiêm

Sáng ngày hôm sau, Tử Khiêm đi tham quan văn bia cùng với Kỳ Thiện và Trần Khiết Khiết, người đã nói là phải đi cùng với vợ là Chu Tử Dực lại không dậy nổi, anh ấy và bọn Long Huỳnh đánh bài suốt đêm. Nghe nói tối qua Chu Toán không hề ở cùng với bọn họ, sáng sớm cũng chẳng thấy tăm hơi. Tối qua anh "hàn huyên suốt đêm" với Chu Yến Đình, hay là hưởng thụ cô người mẫu trẻ tuổi mềm mại thướt tha kia, Kỳ Thiện chẳng muốn biết. Tóm lại anh là người tuyệt đối sẽ không để bản thân mình cô đơn.

Rõ ràng A Lung biết bên cạnh Tử Khiêm đã có Kỳ Thiện, mà vẫn theo anh như hình với bóng. Trước đây Chu Toán có biết bao nhiêu bạn gái cô nàng đều không để ý, Tử Khiêm chỉ có mình Kỳ Thiện, lại còn là vừa mới bắt đầu yêu đương chưa được bao lâu, chuyện này đối với A Lung mà nói chẳng hề hấn gì. Tâm tư của cô nàng đơn thuần mà thẳng thắn, thấy người đàn ông nào hợp nhãn liền nghĩ biện pháp để tóm được, còn mấy thứ hoa cỏ bình thường ngoài kia đều là hư vô.

Văn bia của núi Cốc Dương thật ra có chút phóng đại quá so với sự thật, chẳng qua là điêu khắc đề từ và du ký của nhà thơ thời xưa lên mười tấm bia đá, tập hợp ở cùng một nơi nào đó trong sơn cốc, trở thành chiêu bài để thu hút du khách tham quan. A Lung vứt bỏ dự định ngâm suối nước nóng, cứ nhất quyết đi theo đám người Tử Khiêm leo núi nửa tiếng đồng hồ lên chỗ này, nhìn thấy mấy tảng đá rách nát, cảm thấy vô vị đến mức không chịu nổi, quần quýt lấy Tử Khiêm bảo anh đi hái hoa đỗ quỳên cho cô nàng. Trước khi Kỳ Thiện tới đây đã xem qua sổ giới thiệu về núi Cốc Dương, biết được mấy tấm bia đá này khác xa mấy tấm văn bia ở Tây An,

nhưng trong đó cũng có khá nhiều tranh họa của danh gia thời Minh, còn có một số tàn bia liên quan đến những chuyện thần tiên ma quái của ngọn núi này thời xa xưa mà ít người biết đến. Trần Khiết Khiết cũng rất có hứng thú với thư pháp, hai người vừa đi vừa ngắm nghía, trò chuyện tương đối ăn ý. Đợi đến khi A Lung ôm một bó hoa to đùng quay lại, ồn ào la lối đỏi bụng, bọn họ mới trở về sơn trang, ăn cơm trưa xong thì chuẩn bị xuống núi.

Theo kế hoạch mọi người lên núi làm sao thì xuống núi thế ấy. Nhưng A Lung lấy lý do là Long Huynh hút thuốc nên không chịu ngồi xe của anh ta nữa, Long Huynh cũng nói rằng mình còn phải ở lại sơn trang xử lý một số chuyện lặt vặt, có thể phải trì hoãn đến ngày mai. Anh ta chiều theo ý của cháu mình, nhờ Tử Khiếm đưa A Lung một đoạn. Tử Khiếm rất tò mò rằng nếu như anh từ chối, thì A Lung có lại kinh động đến bố mẹ cô nàng gọi điện thoại cho anh không. Anh chẳng bận tâm đến suy nghĩ của vợ chồng lão Tần thế nào, nhưng không muốn vì vậy mà gây thêm rắc rối cho Chu Khải Tú.

Tử Khiếm xoay người hỏi ý của Kỳ Thiện xem cô có để ý việc A Lung đi cùng hay không, anh định đưa vị khách không mời mà đến này về nhà trước, rồi lại về nội thành ăn cơm tối cùng với Kỳ Thiện. Trong lúc nói chuyện A Lung đã tự tung tự tác ngồi vào ghế sau, bò nhoài lên cửa sổ xe cười toe toét nói: "Chị Kỳ Thiện, coi như làm việc thiện đi ạ. Em không mập, thêm một người như em cũng chẳng chật chội lắm!"

Kỳ Thiện bất đắc dĩ, đang định gật đầu, thì chẳng biết Chu Toán chui từ đâu tới đứng ở cạnh xe của anh lớn tiếng gọi tên của cô. Kỳ Thiện giả vờ không nghe thấy, kéo cửa kính xe lên, Chu Toán vội vàng chạy tới, giận hờn nói: "Cậu qua đây coi xe của tôi!"

"Không xem." Cách thức xử lý đối với các loại mảnh khốc của Chu Toán của Kỳ Thiện là "Không thấy, không nghe, không hứng thú."

"Ghế xe của tôi bị cậu làm bẩn rồi, cậu không chịu nhận à?" Chu Toán nhân lúc Kỳ Thiện đang ngẩn người, kéo cô đến bên cạnh xe của mình, mở cửa xe ra cho cô nhìn. Kỳ Thiện ghé thật sát xuống mới nhìn thấy một chút xíu vết đỏ mờ mờ trên chiếc ghế bọc da thật của anh. Cô lúng túng đáp: "Không phải chứ, tối qua rõ ràng tôi rất cẩn thận mà."

"Tôi lau nửa tiếng đồng hồ cũng chẳng lau sạch được." Trông thấy Kỳ Thiện đỏ mặt, Chu Toán trong lòng hiểu rõ thời cơ đã tới, vịn cửa xe hô một tiếng với Tử Khiêm, "Mấy người đi trước đi, Kỳ Thiện phải đi rửa xe với tôi!"

"Nói nhỏ thôi, cậu muốn người của cả ngọn núi này đều nghe thấy à?" Kỳ Thiện gấp gấp đến độ dậm chân, cô cúi đầu mở túi của mình ra, "Rửa xe hết bao nhiêu tiền, tính cho tôi đi."

"Thế không được! Tôi là đàn ông đàn ang làm cái này thì xúi quẩy lắm, người không biết còn tưởng tôi bị bệnh trĩ nữa."

Kỳ Thiện hiểu rồi, anh vốn dĩ không định nói lý. Cô thậm chí còn phát hiện A Lung nháy mắt với Chu Toán, Chu Toán cũng ngầm hiểu ý cười cười. Hai tên oan gia này kết thành đồng minh từ bao giờ thế? Trong lúc nói chuyện, A Tiêu cũng ngồi vào xe của Tử Khiêm, nói: "Người anh em, cho em ké một đoạn nha. Xe của em bị Long Huynh mang đi tiễn mấy cô gái kia rồi. Thả em xuống trong nội thành là được, cảm ơn ạ!"

A Tiêu đưa tấm danh thiếp cho A Lung cũng đang ngồi ở ghế sau, nhiệt tình giới thiệu bản thân. A Lung chau mày nhăn mũi ngồi lên ghế trước. Chu Toán "tốt bụng" đi tới, khom lưng nói với Tử Khiêm này giờ vẫn chưa lên tiếng: "Không vấn đề gì chứ, Tử Khiêm?"

Tử Khiêm dùng đôi mắt giống anh nhìn vào anh, sau đó khởi động xe, hờ hững nói: "Cậu vui là được rồi."

Chu Toán cười cười vẫy tay với chiếc xe đã chạy đi xa của Tử Khiêm.

"Cậu rõ ràng biết anh ấy sẽ nhường cậu, còn cố ý làm như vậy, không cảm thấy hổ thẹn hay sao?" Giọng nói và sắc mặt của Kỳ Thiện đều lạnh lùng.

"Lên xe." Tâm trạng của Chu Toán không tệ, anh đeo kính râm lên, nói với Kỳ Thiện bên cạnh, "Nếu anh ta để ý thì sẽ không nhường bộ. Không chịu nổi sao? Cậu mà theo anh ta, thì lo mà chịu khổ đi! Ngay cả đứa nít ranh như Tần Lung cũng nắm được thóp của anh ta. Người mà anh ta để ý nhất không phải là cậu, cũng không phải là bản thân anh ta, mà là bố tôi, tôi tác thành cho anh ta."

Kỳ Thiện không cách nào phản bác. Cô và Tử Khiếm quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, cho nên biết được chú A Tú có ý nghĩa như thế nào đối với Tử Khiếm. Cô buồn bã nói: "Chẳng ích kỷ bạc tình được như cậu nên mới có nhược điểm."

"Đổi lại là tôi, Tần Lung căn bản chẳng thể nào bước lên được xe của tôi, cô ta không dám." Chu Toán cay nghiệt nói, "Người đàn ông ngay cả từ chối cũng không biết rút cuộc không phải nhu nhược thì là gì? Chu Tử Khiếm hy vọng tất cả mọi người đều công nhận anh ta, cảm thấy anh ta tốt, truyền đến chỗ bố tôi, nói không chừng sẽ khen ngợi anh ta vài câu. Đây là biểu hiện của việc thiếu tình thương."

"Chỉ có cậu không thiếu tình thương, mọi người đều tranh nhau sút đầu mẻ trán để yêu thương cậu!" Kỳ Thiện châm chọc, thắt dây an toàn, nói, "Đi thôi, đi rửa xe."

"Tôi chỉ cần người tôi để ý yêu tôi là đủ rồi, không cần thiết phải làm hài lòng tất cả mọi người." Chu Toán sắc mặt ôn hòa tìm được một chiếc kính râm, muốn đeo lên cho Kỳ Thiện, "Giờ này mặt trời lên cao, cẩn thận bị tăng nhãn áp."

"Bệnh tăng nhãn áp là do áp suất trong nhãn cầu tăng cao tạo thành." Kỳ Thiện từ chối đeo chiếc kính râm không rõ lai lịch của nữ kia, chuyển đề tài nói, "Cậu không phải tiền bạn gái cũ à?"

"Ai? À... Cậu nói Chu Yến Đình hả!"

"Rốt cuộc trên núi này cậu có mấy cô bạn gái cũ?"

"Tôi phải đếm xem đã! Trong đám người này mà có một chân với tôi đúng là không ít."

"Long Huynh cũng tính hả?"

Chu Toán lớn tiếng bật cười, lại trở về vấn đề của Kỳ Thiện, nói: "Chu Yến Đình có xe riêng, chẳng đến lượt tôi đưa đón. Cô ấy bây giờ lớn nhỏ gì cũng đã là minh tinh rồi, sao còn vừa mắt tôi được nữa?"

Khó khăn lắm anh mới khiêm tốn được một lần, nhưng trong lời nói lại không hề có chút xiu nào tự cảm thấy xấu hổ. Kỳ Thiện nói: "Hối hận rồi hả?"

"Tôi không hối hận vì những chuyện đã qua. Nghĩ thông suốt rồi, tự nhiên sẽ có cách." Chu Toán chọc Kỳ Thiện, "Đều là bạn học cũ, mà chẳng trò chuyện vài câu. Tôi thấy cậu mới là người trong lòng không thoải mái ấy."

Kỳ Thiện cũng thành thật nói: "Chú vịt xấu xí biến thành nàng thiên nga, những con ngỗng xám cùng sống bên bờ hồ năm ấy bất kể có từng chế giễu nó hay không, dường như đều trở thành nhân vật phản diện làm nền. Truyện cổ tích là viết cho nhân vật chính mà."

"Cậu xám chỗ nào? Cho tôi xem thử." Chu Toán phát hiện Kỳ Thiện không hề cảm thấy buồn cười, lười biếng thu tay lại, ngáp một cái.

"Lái xe cho đàng hoàng. Tối qua lại làm chuyện không đứng đắn chứ gì? Biết Tây Môn Khánh chết thế nào không?"

"Hết cách, quá nhiều người muốn ngủ với tôi. Tôi sợ bọn họ đánh nhau, nên đóng cửa bản máy bay cả đêm. Cậu không nghe tiếng động gì hả?" Chu Toán chẳng hề thấy xấu hổ, mắt thấy Kỳ Thiện lại sắp trợn mắt, anh cười hì hì ngâm nga vài câu nhạc trong game, nói: "Yên tâm, dưới sự giám sát của cô giáo Thiện nên giới hạn đạo đức của tôi lại vừa nhạt lại rồi. Thật sự là bản máy bay mà, lần sau thi với cậu."

***Người dịch chú thích: Bản máy bay còn chỉ việc tự xử của nam. Là tự ấy ấy đó. Đoạn này anh đang chơi chữ để trêu chị.

Kỳ Thiện chẳng buồn đếm xỉa đến anh, nghiêm mặt nói: "Dung tục mà làm như thú vị lắm ấy!"

Kiến trúc của sơn trang bị bọn họ quăng lại phía sau, lúc lái đến cổng lớn, Chu Toán nhìn thấy mấy người phục vụ đang đốt rác. Anh nhân cơ hội chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi Kỳ Thiện: "Cậu cảm thấy cô phục vụ kia thế nào?"

Kỳ Thiện ngoảnh đầu liếc nhìn, hỏi ngược lại: "Cậu muốn nói về Ngụy Thanh Khê à?"

Tối qua Tử Khiêm ở lại phòng Kỳ Thiện đến lúc cô ngủ mới rời đi. Về chuyện cũ của anh và Ngụy Thanh Khê, với cả sau này tại sao lại tách ra, lại vì sao mà ngẫu nhiên gặp lại, anh đều nói rõ ràng với Kỳ Thiện.

"Chuyện hồi nhỏ thì tính làm gì?" Kỳ Thiện nói với Chu Toán.

Thanh Khê cũng dùng lời nói tương tự như thế để an ủi chính mình. Cô nàng đứng rơi nước mắt ở trước đống rác khói bay nghi ngút, không ai hay biết cô nàng đang khóc vì một bóng lưng tuyệt tình. Trong túi áo mặc hàng ngày của Thanh Khê có hai món đồ, một là tấm kẹp sách bằng lá mà Tử Khiêm tặng cho cô nàng trước kia, cô nàng còn đặc biệt đưa đến tiệm in

ấn trên thị trấn để ép plastic lại, như vậy có thể thuận tiện mang theo bên người. Bây giờ có nhiều thêm một tấm thẻ ngân hàng, kích thước cũng cỡ bằng tấm kẹp sách, cũng là anh đưa.

Thanh Khê chẳng hề ước mong xa vời rằng có thể thay thế được người phụ nữ bên cạnh anh. Tối hôm đó, ở căn phòng trọ sơ xài lộn xộn của cô nàng, Tử Khiêm thở hồng hộc đẩy cơ thể cũng đang trần truồng của cô nàng ra. Anh lấy lại tỉnh táo trong ánh mắt thất vọng của Thanh Khê, sợ hãi với hành động hồ đồ của mình. Anh nói xuất thân của anh đã đủ không rõ ràng rồi, không thể tìm thêm một cô gái mà lai lịch cũng không rõ ràng khiến cho chú hai càng thêm thất vọng. Chú hai thích con dâu kiểu giống như Kỳ Thiện: Gia thế tương đương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn hòa đôn hậu. Quan trọng hơn là Kỳ Thiện được chú hai vô cùng yêu thích. Tử Khiêm cũng chẳng tin lời bịa đặt của lão thầy bói già họ Vương, bảo cái gì mà Kỳ Thiện chắc chắn sẽ là con dâu của nhà họ Chu. Anh không tin, nhưng có người khác tin. Nếu như anh cưới được Kỳ Thiện, anh sẽ là con trai danh chính ngôn thuận của nhà họ Chu, hễ chú hai san sẻ một phần tình cảm mà chú ấy dành cho Kỳ Thiện cho anh, là anh đã biết đủ lắm rồi.

Gặp lại Thanh Khê, trong lòng Tử Khiêm cũng có xao động. Anh có thể không chịu trách nhiệm mà chiếm hữu lấy cô gái đã từng chiếm cứ đại đa số ký ức vui vẻ trong lòng anh, nhưng mà bởi vì người đó là Thanh Khê, anh không muốn lại làm chuyện tổn thương đến cô nàng. Chuyện sai lầm năm ấy của chú hai khiến cho có sự xuất hiện của anh trên cõi đời này, anh không thể chấp nhận sai lầm như thế tiếp tục tái diễn. Chẳng thể dành cho Thanh Khê tương lai và hứa hẹn, thì anh sẽ cách xa cô nàng một chút.

Trước khi rời khỏi phòng trọ của Thanh Khê, Tử Khiêm nói với Thanh Khê, bảo cô nàng đừng nhận cuộc gọi của anh nữa, cho dù sau này khi anh uống say có khả năng không thể kìm chế được mà gọi cho cô nàng, thì cũng đừng cho anh cơ hội nữa. Một người đàn ông sau khi uống say mới nhớ đến em không đáng để lưu luyến.

Lần gặp lại ở sơn trang, là một sự khảo nghiệm với cả Tử Khiêm và Thanh Khê. Tử Khiêm bắt đầu nghi ngờ chuyện này có người đứng sau sắp xếp, nhiều lần gặp phải Thanh Khê đối ca, anh không tin đây là sự trùng hợp. Tử Khiêm xúc lại tinh thần, sự lạnh lùng và đề phòng của anh khiến cho Thanh Khê đau thấu tâm can. Thanh Khê đứng từ phía xa nhìn thấy anh dịu dàng che chở cô gái có đủ tư cách trở thành vợ của anh, thôi vậy cũng được, cô nàng không xứng, cô nàng nhận. Nhưng cô nàng nghiêng răng bầm bụng cũng không thể nào nuốt trôi được sự nghi ngờ vô căn cứ của anh. Chỉ là bởi vì anh để ý đến người phụ nữ kia sao? Nếu như đối phương có sơ sẩy gì thì cô nàng liền trở thành kẻ chịu tội thay.

Dưới Thanh Khê còn có hai người em gái và một người em trai, sự quan tâm của bố mẹ và hoàn cảnh gia đình có hạn, nên mỗi một thứ đều phải ra sức tranh thủ. Cô nàng không phải không biết làm thế nào để bảo vệ được lợi ích lớn nhất của bản thân. Nếu trong lòng anh, bản thân mình bất kham đến thế, vậy thì cô nàng dứt khoát lột trần bộ mặt xấu xí nhất kia ra cho anh xem.

Trước khi chuẩn bị rời khỏi sơn trang, điện thoại của Tử Khiêm nhận được hai tấm ảnh, đó là hai tấm ảnh chụp màn hình cùng một góc chụp: Trên chiếc giường sắt đơn giản, hai thân thể trẻ trung chõng chéo lên nhau. Chất lượng hình ảnh không tốt lắm, ánh sáng mờ mờ, không chụp được chính diện, nếu dùng để làm bất kỳ chứng cứ nào cũng đều quá miễn cưỡng. Tử Khiêm có thể chối bay chối biển, nhưng anh vẫn đi tìm Thanh Khê. Lúc bấy giờ Thanh Khê đang sắp xếp bát đĩa ở chỗ làm việc, Tử Khiêm ngồi xổm xuống bên cạnh cô nàng, mặt đối mặt với cô nàng. Anh im lặng, nhét một tấm thẻ ngân hàng vào túi yếm đồng phục của cô nàng.

"Tiền này vốn dĩ cũng là chuẩn bị cho em, vốn định sau khi trở về sẽ tìm cơ hội đưa cho em. Đừng làm những việc thế này nữa, nhân lúc còn trẻ đi học thêm thứ gì đó, đổi một công việc tốt hơn. Về quê cũng được, mua một căn nhà trên thị trấn, buôn bán gì đó, tìm một người bạn trai tốt rồi kết

hôn." Anh dùng ngón tay lau đi vết bụi trên mũi cô nàng, nói: "Anh muốn nhìn thấy em sống tốt."

Thanh Khê vẫn luôn không ngừng bận rộn tay chân, sắp xếp những bát đĩa mà người rửa bát mang đến thành từng chồng gọn gàng, tiếng bát đĩa sứ trắng khẽ va chạm vào nhau phát ra âm thanh như tiếng run rẩy. Anh đứng dậy, anh rời đi, cô nàng đều không nhìn anh, đến mãi khi nghe thấy tiếng cửa phòng làm việc khẽ đóng lại. Cô nàng kiềm nén mong muốn gào to khóc lóc, muốn gọi anh lại, nói: "A Khiêm, trước giờ em chưa từng nghĩ đến việc tổn thương anh, ngay cả nhìn thấy anh chau mày cũng không nữa." Chiếc camera kia là Thanh Khê mua ở chợ đêm để ngăn chặn bạn cùng phòng táy máy tay chân, năm mươi đồng. Cô nàng phát hiện đã quay phải thứ không nên quay, vì vậy cắt hai tấm rõ nhất lưu vào điện thoại, cũng chỉ là để chứng minh những năm này, đã từng có thời khắc anh ở gần cô nàng đến thế.

Nhưng cô nàng không thốt nên lời. Bởi vì hôm mà A Khiêm của cô nàng rời khỏi quê nhà nhỏ cũng không hề ngoảnh đầu lại, hình bóng đã bị gió núi thổi tan tấu. Anh trở thành Chu Tử Khiêm, một tên họ xa lạ, một con người xa lạ, mang theo sự áy náy xa lạ.

Thanh Khê giữ lại tấm thẻ ngân hàng kia. Cô nàng thiếu tiền. Sau khi bố mất, cô nàng chưa từng muốn trở về, nhưng mỗi tháng phần lớn tiền lương đều gửi về nhà, lưng của mẹ không tốt, trong nhà phải xây nhà, em trai còn phải học hành.

Thanh Khê đến một thành phố hoàn toàn xa lạ vốn dĩ là để tìm A Khiêm của mình. Trước đây nhà cô nàng có một xưởng rượu nhỏ, anh thường đến mua rượu cho gia đình. Mỗi lần như thế Thanh Khê đều múc thêm cho anh hai vá. Sau khi thân thiết, cô nàng thích đem một chiếc ghế đẩu ra ngồi ở khu đất bằng trong thôn để lột bắp, vừa nghe ông cụ dùng tiếng địa phương kể chuyện tam quốc, vừa ngắm anh cầm chạng ná chơi

đùa âm ì với đám con trai. Anh chạy đi xa, cô nàng cũng nhấc ghế nhỏ đi theo. Anh liền đặt biệt danh cho cô nàng là "Ghế đầu nhỏ".

Sau đó bọn họ trưởng thành, ở trong hầm rượu không người của nhà cô nàng, Thanh Khê bảo anh ngửa đầu, cô nàng cầm ống rượu bằng trúc đổ vào trong miệng anh, miệng cười "khanh khách" không ngừng. Từu lượng của anh tốt vô cùng, Thanh Khê lớn lên trong hầm rượu cũng chẳng bì kíp anh, khi anh uống đến mức mặt đỏ tai hồng, ánh mắt nhìn cô nàng cũng trở nên mê ly. Thanh Khê vài lần nhân lúc anh ngủ gục, len lén hôn lên đôi môi và hàng mi vừa dài vừa dày của anh. Có lẽ anh biết, có lẽ anh không biết. Cô nàng sắp mười sáu tuổi rồi, con gái trong thôn trưởng thành sớm, cô nàng đợi, đến khi đêm trại đầu xuân muốn chính miệng hỏi anh rốt cuộc sau này có muốn cưới cô nàng hay không. Nhưng mùa xuân vẫn chưa đến, thì anh đã rời xa quê nhà. Hai năm sau, Thanh Khê nghe nói anh đi theo người nhà ở thành phố trở về tế tổ, cô nàng học trung học ở quê, băng qua một ngọn núi trở về tìm anh, chỉ nhìn thấy khói bụi của chiếc xe hơi đã khuất bóng đằng xa.

Tốt nghiệp cấp ba, Thanh Khê ôm hai trăm hai mươi tệ lén bỏ nhà đi, theo địa chỉ thăm dò được từ chỗ bác cả gái của anh mà tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng đã tìm được nhà mới của anh. Ngay cả phương thức liên hệ anh cũng không để lại cho cô nàng, nhưng Thanh Khê không tin rằng anh sẽ triệt để quên hết những chuyện trước đây. Người giúp việc chặn Thanh Khê ở ngoài cổng, mặc cho cô nàng hỏi rách cả da miệng cũng không có được số điện thoại, cũng chẳng cho cô nàng vào nhà. Người giúp việc bảo, mọi thứ đợi chủ nhà về rồi nói.

Thanh Khê đợi được Chu Khải Tú tan ca trở về. Nể tình là đồng hương, Chu Khải Tú dặn bảo mẫu nấu cho Thanh Khê một bát mì, còn cho cô nàng một ngàn tệ. Nhưng khi ông nghe nói cô gái muốn đến tìm Tử Khiêm, thì chỉ nói Tử Khiêm đang học năm tư, hiện giờ đang thực tập ở chi

nhánh công ty ngoại tỉnh, nhất thời chưa thể trở về, nhưng tuyệt đối không nhắc đến phương thức liên hệ của anh.

Bấy giờ Thanh Khê mang máng hiểu ra rằng bản thân mình không được chào đón. Cô nàng thất hồn lạc phách rời khỏi ngôi nhà mới đẹp như tranh vẽ của anh, cầm hơn một ngàn tệ vừa được cho, đáy lòng mờ mịt, không biết nên đi về đâu. Đến đầu đường, có người đuổi theo phía sau. Dáng vẻ của người đó có vài phần tương tự với A Khiêm, có lẽ còn đẹp hơn A Khiêm nữa, lúc cười lên trong mắt tựa như có những đóa hoa đang nở rộ. Người đó đưa cho Thanh Khê một tờ giấy, bên trên ghi phương thức liên hệ của Chu Tử Khiêm và của bản thân người đó. Người đó nói nếu như Thanh Khê có gì cần giúp đỡ, nói không chừng người đó cũng có thể giúp được.

Cuối cùng Thanh Khê cũng không gọi điện thoại cho Tử Khiêm, bấy giờ lòng tự tôn yếu ớt của cô nàng liên tục nhắc nhở cô nàng rằng, nếu như anh có lòng muốn tìm, thì căn bản đã không biệt tăm biệt tích chừng ấy năm. Ban đầu Thanh Khê tìm một công việc trong tiệm tóc, ngày ngày gội đầu cho người ta trong căn phòng nhỏ hẹp ở thành phố. Có một hôm cô nàng gặp phải một ông khách táy máy tay chân, nhưng ông chủ lại hỏi cô nàng có muốn làm "điều dưỡng" cho khách không, mỗi lần cho cô nàng năm mươi tệ. Cô nàng chạy ra khỏi tiệm tóc đã làm việc nửa năm, mới phát hiện quên đòi tiền lương. Đêm đến, cô nàng gọi một bát mì thịt bò ở quán vỉa hè đầu đường, bát mì tốn mất 6 tệ mà chỉ có ba miếng thịt bò mỏng dính. Vì chuyện này, Thanh Khê cãi nhau với bà chủ quán một trận. Cô nàng giành được thắng lợi, bà chủ hùng hù hỏ hỏ bỏ thêm cho cô nàng hai miếng thịt. Thanh Khê ăn mãi ăn mãi, rồi nếm được mùi vị mặn chát của nước mắt. Cô nàng còn chưa tròn hai mươi tuổi, mỗi một con đường phồn hoa sầm uất trong thành phố này cô nàng đều chẳng tha thiết ngắm nhìn, những cô gái cùng tuổi đều đang quần lấy bạn trai mua cà phê, đầu đầu vì xem bộ phim nào, nhưng cô nàng lại giống một con chó lang thang bởi vì hai miếng thịt mà suýt nữa đánh nhau với người khác.

Thanh Khê theo số điện thoại cổ quái kia gọi điện cho Chu Toán, bấy giờ anh đã trở lại Canada. Chu Toán cho Thanh Khê hai sự lựa chọn, đến nhà hàng của bạn anh làm công, hoặc là đi ktv làm phục vụ. Thanh Khê hỏi chỗ nào lương cao hơn, sau đó cô nàng chọn cái phía sau, thông qua sự liên hệ của Chu Toán mà đến chỗ của Long Huỳnh, vừa bước vào liền làm đến bốn năm. Trong bốn năm này, cô nàng từ một cô gái nông thôn không hiểu sự đời trở thành một nhân viên lâu năm lanh lợi, trong người vẫn chẳng có bao nhiêu tiền, nhưng cô nàng ăn được mì thịt bò, cũng không còn hoang mang mờ mịt ở đầu đường nữa.

Sau khi Chu Toán về nước thì đến tìm Long Huỳnh, còn gặp Thanh Khê vài lần, đối xử với cô nàng vẫn luôn thân thiện. Thanh Khê từng cho rằng Chu Toán là người tốt từ trên trời rơi xuống, trên người mang theo ánh hào quang. Thanh Khê từng nghĩ, nếu cô nàng có thể dựa dẫm vào anh cũng không tệ. Tuy Chu Toán là công tử bột phong lưu, nhưng ít ra còn trẻ tuổi anh tuấn, dựa vào gia cảnh nhà anh mà sống cũng sẽ không đến mức quá tệ. Đáng tiếc anh xảo quyết vô cùng, có vài lần cô nàng những tưởng đã gần trong gang tấc, nhưng anh lại không hề mắc câu. Dần dà Thanh Khê cũng hết hy vọng, người như anh, cho dù có tóm được, thì cô nàng cũng chỉ có nước bị chơi đùa trong lòng bàn tay thôi. Lần đầu tiên của cô nàng trong lúc mơ màng đã trao cho một tên khách hàng say bí tỉ nào đó, sau khi việc đã rồi đối phương nhét cho cô nàng bốn trăm tệ. Cô nàng không bán thân, nhưng tiền không cần người, cô nàng dùng số tiền đó mua một hộp phấn mắt xinh xắn, còn đi ăn một bữa cơm xa xỉ nhất cuộc đời này một mình, từ đó cũng không còn kháng cự với một vài cuộc vui nữa. Chỉ là tại sao ban đầu Chu Toán lại có lòng tốt đối với cô nàng như vậy, điều này trở thành một câu đố không lời giải trong lòng Thanh Khê, cô nàng càng ngày càng hiếu kỳ. Cuối cùng, vào lúc Tử Khiêm có bạn gái mới, Thanh Khê đã đến lúc phát huy tác dụng, Chu Toán sắp xếp cho cô nàng ngẫu nhiên gặp lại Tử Khiêm.

Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một lúc, Thanh Khê muốn trả cho Chu Toán ân tình này, huống hồ trong lòng cũng có vài phần oán hận đối với Tử Khiêm, cô nàng không khiến Chu Toán thất vọng. Từ hôm Tử Khiêm gặp lại cô nàng, sau khi kinh ngạc thì chẳng thể nào quên được. Nhưng Thanh Khê đã quên, dù sao thì người mà cô nàng yêu là Tử Khiêm, cô nàng ngày càng bước tới gần anh, dự tính ban đầu và một chút xiu oán hận kia đã không còn quan trọng nữa. Chu Toán dường như đã có tính toán khác, cũng không còn hỏi tình hình dạo này của Thanh Khê nữa. Thanh Khê ôm ấp sự mừng thầm và trái tim nóng bỏng chưa ngày nào tàn lụi chờ đợi Tử Khiêm, cô nàng ở bên cạnh anh, muốn nhìn thấy nụ cười vui vẻ mà sáng khoải xuất hiện lại từ đầu trên khuôn mặt anh. Nhưng anh cũng dùng một khoản tiền để đuổi cô nàng, còn nói, muốn nhìn thấy cô nàng sống tốt.

"Đứa ngu xuẩn nào bảo mấy cô đốt rác ở chỗ này hả?" Long Huỳnh bật mũi hớn hển chạy tới, phía sau còn có giám đốc sơn trang đang hoảng sợ không biết nên làm thế nào. Sau đó mấy người đều ngừng tay lại, cúi đầu đợi ông chủ lớn nổi đóa. Chỉ có Thanh Khê giống như người mất hồn quét lá rụng vào đồng lửa.

"Cô ta là ai? Bị điếc hả? Rác rưởi chui từ đâu ra thế, mấy người muốn tôi sặc khói mà chết đúng không?" Ở địa bàn của mình, Long Huỳnh không tin còn có người dám đối đầu với anh ta, chẳng chờ giám đốc ra tay, anh ta tự mình giật lấy chiếc chổi trong tay Thanh Khê.

Thanh Khê ngoảnh đầu, Long Huỳnh bị những vệt nước mắt giăng khắp nơi trên mặt cô nàng dọa cho ngẩn người.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 34: Ý Nghĩa Của Thời Khắc Này

Sau khi Long Huynh xuống núi gọi thì Chu Toán ra ngoài uống rượu, thứ anh ta uống là rượu, còn trong ly của Chu Toán lúc nào cũng là các loại trà nóng vừa mới pha. Long Huynh cho rằng người như Chu Toán không uống rượu quả thật là chuyện nuôi tiếc lớn nhất của đời người, anh ta từng thấy "một ly gục", nhưng chưa từng thấy đàn ông đàn ang mà còn có thể "một ngum ngất". Nhưng đối với Chu Toán mà nói, không uống được là không uống được, những chuyện không làm được anh không ép uống bản thân, cũng như những chuyện anh không tình nguyện thì rất ít khi miễn cưỡng.

"Sao tôi thấy anh mặt lên ấy nhỉ?" Chu Toán vừa ngồi xuống liền liếc Long Huynh một cái, vì vậy mới phát hiện cái gọi là "mặt lên" thật ra là hai bên gò má bị sưng lên, nhìn kỹ còn có dấu vết của bàn tay.

Tuy rằng sau khi uống say Long Huynh thường khiến người ta muốn đánh anh ta vì những hành động lỗ mãng, nhưng tốt xấu gì anh ta cũng coi như là một nhân vật có máu mặt, mọi người đều biết anh ta là cậu út của ai, vuốt mặt thì phải nể mũi, người thực sự dám đánh vào mặt anh ta không nhiều. Chu Toán cố ý "giám định và thưởng thức" vết bàn tay trên mặt anh ta, chặc chặc lấy làm hiếu kỳ: "Ai đánh thế, còn rất cân xứng nữa."

Long Huynh dùng tay xoa xoa chỗ đau, nhưng chẳng hề nổi giận, ngược lại còn trông có vẻ như đang hồi tưởng. Anh ta thần bí nói với Chu Toán: "Anh dạo này ngủ với một em thú vị lắm. Vừa phóng đảng, vừa to miệng chào hỏi gương mặt của anh đây, đánh mạnh đến nỗi anh suýt nữa chịu không nổi."

"Không cần nói chi tiết với tôi, cảm ơn." Chu Toán ngăn chặn Long Huynh tiếp tục miêu tả, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: "Dạo này chẳng phải anh đang bận rộn chuyện của Minh Đình sơn trang sao, làm gì mà rảnh rỗi cấu kết khắp nơi thế?"

Long Huynh không chịu nói, cười rồi khoác tay lên vai Chu Toán, "Chuyện này thì cậu khỏi hỏi."

Vết bàn tay rất mới, tên Long Huynh này mấy ngày trước đều ở trên núi. Trong lòng Chu Toán rất nhanh đã lờ mờ có đáp án, đặt ly trà xuống ngạc nhiên nói: "Đừng nói với tôi là Ngụy Thanh Khê!"

Tiếng cười "hề hềch" của Long Huynh đã nói lên tất cả. Anh ta sợ Chu Toán bốc hỏa, vội vàng biện bạch: "Anh không hề ép uống gì cô ấy cả, tuyệt đối là chuyện anh tình tôi nguyện. Anh đảm bảo không làm hỏng chuyện của cậu được chưa? Cậu khỏi nói, cô ấy làm ở chỗ anh bao nhiêu năm, anh đều chưa từng để mắt đến cô em này, không ngờ cô gần hàng cũng có mặt hàng ngon nghề thế này."

Chuyện đã đến nước này, Chu Toán cũng chẳng thể nói gì thêm, anh không hề trông mong Ngụy Thanh Khê có thể hoàn toàn giữ được Chu Tử Khiếm. Vừa vạch trần chuyện của Kỳ Thiện và Chu Tử Khiếm, dù trong lòng hay ngoài mặt anh cũng chịu không nổi, kéo Ngụy Thanh Khê ra làm rối loạn cục diện, để khiến cho Chu Tử Khiếm tinh thần bất định. Với cách làm người của Tử Khiếm, Chu Toán chưa từng nghĩ đến anh ta sẽ không giữ vững được lập trường trước mặt Ngụy Thanh Khê, Ngụy Thanh Khê cũng không nói với Chu Toán về chuyện tối hôm đó ở phòng trọ. Bây giờ trong lòng Chu Toán đã có chủ ý, những chuyện này đều không còn quan trọng nữa. Anh nói với Long Huynh: "Anh đừng quá đáng quá, cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì."

"Ôi chao, dạo này cậu đi theo con đường tiểu thanh tân hả. Kỳ Thiện đã đi theo Chu Tử Khiếm rồi, bước tiếp theo cậu có tính toán gì chưa?"

Long Huynh không quên "quan tâm" động thái tư tưởng của Chu Toán, "Chu Yến Đình vẫn chưa đi, cậu tán lấy cô ấy, không chừng là được đấy."

Chu Toán duỗi lưng, mỉm cười nói với Long Huynh: "Tôi tự có tính toán của mình."

"Nói anh trai nghe thử nào." Long Huynh thấy ánh mắt Chu Toán đã quét sạch vẻ ủ dột của mấy ngày qua, có đôi chút trời quang mây tạnh, nhin không được cũng cảm thấy tò mò. Sự thám thính của anh ta xuất phát từ quán tính, nhưng với tác phong của Chu Toán, chuyện không muốn tiết lộ, hỏi một ngàn lần cũng sẽ chẳng có được đáp án, cho dù có nói ra cũng chưa chắc là lời thật lòng. Long Huynh không hề ôm tâm lý chuẩn bị là có thể moi móc được "tin tốt" gì từ anh, cho nên lúc Chu Toán không cần nghĩ ngợi gì quăng ra câu "Tôi sắp kết hôn rồi", Long Huynh cười đến mức còn vui vẻ hơn Chu Toán, chuyện này không hề nghi ngờ là đang trêu đùa anh ta. Nhưng cười mãi cười mãi, Long Huynh cảm thấy không bình thường, Chu Toán cũng đang cười, trong nụ cười kia hoàn toàn không thấy sự tinh nghịch thường ngày, ngược lại giống như đang rạo rức mang niềm vui ra chia sẻ với người bên cạnh, bởi vì quá mức thẳng thắn vô tư và quá mức hoang đường mà không giống như nói dối.

Ngụm rượu bị mắc trong cổ họng một lúc, mới nhớ đến việc nuốt xuống, ngẩn ngơ hỏi: "Với ai?"

"Nói thừa."

Theo giọng điệu của Chu Toán, dường như Long Huynh không nên hỏi vấn đề hiển nhiên như vậy. Long Huynh vẫn mơ mơ màng màng, Kỳ Thiện và Chu Tử Khiêm đang trong giai đoạn yêu đương nồng thắm, Chu Yến Đình bên kia cũng chưa chắc nói kết hôn thì kết hôn được ngay, tóm lại chắc không thể nào đổi thành A Lung đâu nhỉ? Anh ta vội vàng hỏi lại một lần: "Nói đi, rốt cuộc là với ai?"

Chu Toán chân thành đăm đõi nhìn Long Huynh: "Đương nhiên là với anh."

Cả ngày hôm nay Kỳ Thiện kiểm kê đối chiếu lại lô sách mới nhập, đợi đến khi tan ca, cô ngẫm nghĩ chốc nữa đi trung tâm thương mại mua gì đó cho Tử Khiêm mới được. Hai người đã hẹn hò một khoảng thời gian rồi, nhưng Kỳ Thiện vẫn chưa tặng quà gì cho Tử Khiêm.

Vừa đi ra khỏi khu lầu của thư viện, Kỳ Thiện rất khó để không chú ý đến chiếc xe bắt mắt đến mức phách lối đang đậu ở cạnh vườn hoa, mí mắt bỗng nhiên giật một cái. Cô ôm tâm lý may mắn lướt qua đó, người trong xe đang tập trung tinh thần bản máy bay trên điện thoại, dạo này anh đang say đắm trò này.

Chu Toán chú ý đến Kỳ Thiện đang đứng ở bên ngoài cúi đầu ngó vào, hân hoan xuống xe, "Hôm nay tan ca đúng giờ nhỉ."

"Xe này ở đâu chui ra vậy?" Kỳ Thiện chịu không nổi. Chu Toán tự khen mình là người trong nghề đối với những chiếc xe tiện dụng, trông chiếc xe này không giống với kiểu cách ngày thường của anh, đây không giống với phẩm vị của anh đối với xe cộ từ xưa đến nay.

Chu Toán nói: "Xe của A Tiêu mới mua đó, bảo tôi giúp cậu ta chạy thử. Tớ nữa cậu định đi đâu?"

"Chẳng phải đã nói là đừng đến nơi làm việc của tôi rồi à!" Kỳ Thiện ảo não. Chu Toán quen thói rêu rao, sóng yên biển lặng cũng phải kiếm cho ra chuyện, trước đây hồi học đại học Kỳ Thiện không thích anh đến trường học tìm cô, sợ vô duyên vô cớ khiến người khác nghĩ nhiều. Hôm nay thì hay rồi, anh kiếm ra chiếc xe còn huênh hoang hơn cả anh. Cô từ chối nói cho anh biết hành tung của mình, nghiêm mặt nói: "Chút nữa tôi còn có việc."

Chu Toán càng cười tươi hơn, anh chưa kịp mở miệng, phía sau Kỳ Thiện vang lên giọng nói kinh ngạc của Triển Phi: "Em tưởng anh đợi em ở công trường."

"Cô ấy nói có một nhà hàng tư nhân làm món Nhật ngon lắm, vừa hay tôi cũng có hứng thú."

Sắc mặt của Kỳ Thiện thoát đỏ thoát trắng, lời giải thích của Chu Toán càng khiến cô cảm thấy ngượng ngùng, ấy vậy còn phải ngậm đắng nuốt cay chẳng dám hó hé nửa lời. Anh không hề nói hôm nay sẽ đến tìm cô. Chẳng trách Triển Phi trang điểm đặc biệt trẻ trung xinh đẹp, Kỳ Thiện nghĩ, bản thân mình cũng quá hồ đồ, hai hôm trước lẽ ra phải nhìn ra manh mối rồi chứ, Triển Phi không ngừng nói bóng nói gió hỏi cô những vấn đề liên quan đến sở thích của Chu Toán, anh thích ăn gì, khoảng thời gian nào rảnh rỗi, thích nhất phụ nữ trang điểm theo kiểu nào. Một là Chu Toán là chủ đề dạo này Triển Phi luôn miệng nhắc đến, hai là Kỳ Thiện chưa từng nghĩ đến việc Chu Toán sẽ đồng ý với lời mời của Triển Phi, hôm đó sau khi xuống núi anh đưa cô đến cổng nhà, lúc xuống xe, anh còn dặn dò Kỳ Thiện một lần nữa, nói cái gì mà trước khi anh thay đổi ý định, Kỳ Thiện muốn kết hôn thì đều có thể đến tìm anh. Anh lúc nào cũng càn quấy một cách đường hoàng, Kỳ Thiện cũng không thể phân biệt được câu nào là thật, câu nào là giả. Nhất thời sơ ý, lại bị anh trêu ghẹo một hồi.

"Chị Kỳ Thiện, chị cũng đi cùng đi ạ." Triển Phi kéo cánh tay của Kỳ Thiện nói.

"Không đâu, lát nữa chị còn có việc." Chuyện không có mắt này Kỳ Thiện sẽ không bao giờ làm lần thứ hai. Triển Phi nếu như có lòng muốn mời cô cùng đi, thì cũng sẽ không nhắc một chút gì về chuyện này cả ngày hôm nay.

"Chị nói với cậu ấy vài câu được không?" Kỳ Thiện trưng cầu ý kiến của Triển Phi, đi qua một bên, Chu Toán rất phối hợp đi theo.

"Ngại quá, ban này là tôi tự mình đa tình rồi." Cô ổn định lại cảm xúc, sắc mặt khôi phục lại như thường, nhưng ngoài miệng lại mang giọng điệu chất vấn, "Cậu đã đồng ý không ra tay với đồng nghiệp của tôi rồi còn gì, sao lại nuốt lời?"

"Tôi chẳng qua là có hứng thú với nhà hàng Nhật kia thôi, làm gì mà nghiêm trọng như cậu nói chứ?" Chu Toán lúc nào cũng có lý lẽ của riêng anh, cười đáp: "Nếu mà tính toán, cậu cũng đã từng nói không tìm đàn ông nhà họ Chu. Cậu có thể nuốt lời, sao tôi lại không được?"

Kỳ Thiện nói không lại anh, chỉ đành nhỏ giọng nhắc nhở: "Tôi không cản trở hai người, nhưng cũng hy vọng cậu nhớ kỹ, tôi xác định là sẽ làm công việc này cho đến lúc nghỉ hưu luôn, đừng có mà làm cho tôi không được thoải mái ở nơi làm việc."

Cô nói xong, đoạn mỉm cười với Triển Phi, "Chị đi trước nha, chúc hai người dùng bữa vui vẻ."

"Cậu không đi thật à?" Chu Toán lại hỏi cô.

Triển Phi tùy mặt gửi lời, cũng nhiệt tình giữ Kỳ Thiện lại, nói: "Nhà hàng kia tuyệt lắm chị, đặt chỗ trước ba ngày cũng chưa chắc đã đặt được. Trong sảnh nhà hàng này có một bể cá công cộng nho nhỏ, ngoài việc có rất nhiều loại cá nhiệt đới ra, nghe nói còn có cả cá heo nữa. Em thích cá heo nhất luôn, thông minh, đáng yêu, còn biết giao tiếp với con người, thật là muốn sờ vào nó."

Triển Phi dù sao cũng có vài phần tính trẻ con, vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt. Kỳ Thiện kiên nhẫn lắng nghe, Chu Toán bày ra dáng vẻ rất hứng thú, cười tùm tùm nhắc đến anh từng cho cá heo ăn ở đảo nào đó của Australia, khiến Triển Phi càng thích thú.

Từ khi Triển Phi bị Chu Toán mê hoặc, Kỳ Thiện không chỉ một lần ám thị với cô nàng, Chu Toán không phải là sự lựa chọn đáng tin, nhưng

Triển Phi không nghe lọt tai, nói càng nhiều, ngược lại giống như Kỳ Thiện có rắc tâm gì đó. Kỳ Thiện sợ sau này sẽ nhìn thấy nước mắt của Triển Phi, cô đợi Chu Toán nói xong, bổ sung một câu: "Thú vị là, nhà khoa học phát hiện cá heo là tên cuồng tình dục trời sinh, nó hưng phấn đến độ còn cưỡng ép giao phối với cả rùa biển."

Tối nay Tử Khiêm lại phải tặng ca, Kỳ Thiện đi dạo một lúc ở trung tâm thương mại, chọn cho anh một món quà nhỏ, cảm thấy bản thân có hơi hướng chuẩn bị cảm cúm, nên về nhà sớm. Thẩm Hiểu Tinh nấu cho cô chén trà gừng, cô đang chọn giấy màu để gói quà tặng cho Tử Khiêm ở trong phòng, thì nghe thấy bố cô gọi ở dưới lầu.

"Chu Toán đến rồi." Kỳ Định chỉ tay ra ngoài cửa, ánh mắt chưa từng rời khỏi ti vi.

Kỳ Thiện đi ra, Chu Toán dựa vào hông xe, trong tay xách mấy hộp đồ ăn. Anh vừa thấy Kỳ Thiện, nhíu mày chỉ vào khẩu trang y tế cô đang đeo trên mặt: "Bị sao vậy?"

"Cảm cúm, cứ hắt xì mãi." Kỳ Thiện nói.

"Thời tiết thế này mà cũng bị cảm cho được, ở bên ngoài làm chuyện tốt gì à?" Chu Toán ám chỉ, nhưng Kỳ Thiện không đáp lời, dùng tay xua đuổi mấy con côn trùng bay đến do bị ánh đèn đường hấp dẫn.

"Cho cậu." Chu Toán tự làm chuyện cụt hứng, đưa đồ trong tay cho Kỳ Thiện, nói: "Nhà hàng Nhật hôm nay cũng khá lắm, vốn dĩ định mang về cho cậu, nhưng sợ dạo này cậu không ăn được đồ sống lạnh. Trong này toàn là đồ ngọt, của tiệm bà cụ đó, chè đậu đỏ trần bì còn nóng, tôi dặn bảo dùng đường đỏ để nấu, cảm cúm ăn cũng được."

Kỳ Thiện nhận lấy trong sự ớn lạnh, anh đổi bộ mặt khác, cho nên cô nhất thời không biết nên chống đỡ thế nào. Ngần người một lúc, mới hỏi: "Triển Phi đâu?"

"Đưa cô ấy về nhà rồi, chút lịch sự này tôi vẫn phải có chứ." Chu Toán nói như chuyện hiển nhiên, "Cậu cho rằng tôi thật sự là cá heo sao?"

Kỳ Thiện mất tự nhiên nói: "Cậu đừng có so bì vớ vẩn"

Chu Toán bật cười, "Khổ đại thâm thù, cậu lại chẳng phải rùa biển."

Nhác thấy anh càng nói càng chẳng ra làm sao, Kỳ Thiện cố ý quay đầu nhìn vào phòng khách, nói: "Cậu có muốn vào nhà ngồi không? Không vào thì tôi lên lầu đây."

"Vội gì chứ? Tôi còn có lời muốn hỏi cậu." Chu Toán thấy cô muốn chạy, tiến lên phía trước hai bước, "Là cậu nói với Triển Phi thật ra chúng ta cũng chẳng mấy thân thiết, chỉ là quan hệ của trưởng bối hai nhà tốt, nên mới không thể không đi lại thường xuyên?"

"Đúng vậy, tôi nói thế có gì sai không?"

"Bản lĩnh mở mắt nói dối cũng học được ở trong sách à?"

"Tôi sẽ luôn nói như thế với mỗi một cô bạn gái hoặc đối tượng mập mờ của cậu, nếu cậu cứ nhất định muốn đưa bọn họ đến chỗ tôi. Ai mà biết được cậu cứ chơi mãi chơi mãi rồi có ngày thành thật, nếu lỡ như trong đó có một người trở thành đối tượng kết hôn của cậu, sau này không thể tránh khỏi việc giáp mặt nhau, tôi không thể tự gây rắc rối cho mình được, cũng không muốn cậu thêm ngọt ngào. Đương nhiên tôi cũng sẽ nói sao làm vậy." Kỳ Thiện nghiêm mặt nói.

"Cậu quả là biết suy nghĩ cho tôi."

"Đây là nghĩa vụ cơ bản của người làm bạn. Không cần cảm ơn, trước mặt Tử Khiêm cậu cũng phải như thế mới được."

Chu Toán thấy ghê tởm còn hơn ăn phải phân, "Hóa ra là như vậy. Đáng tiếc đã phụ lòng tốt của cậu, tôi chẳng có gì với Triển Phi cả." Anh không nói nốt nửa câu sau ở trong lòng ra, "Cậu với Chu Tử Khiêm cũng như thế."

"Cậu biết rõ là không thể nào, cứ sao phải kéo người khác xuống nước?" Kỳ Thiện không thể nào hiểu nổi cách suy nghĩ của anh.

"Chẳng qua chỉ ăn bữa cơm mà thôi, nghĩ đi đâu rồi." Chu Toán thấy Kỳ Thiện lại muốn đi vào trong nhà, nói nhanh, "Tôi muốn cho cậu biết bình thường tôi ở bên ngoài như thế nào, nói nhiều thì cậu cũng chẳng tin."

Kỳ Thiện càng thêm mơ hồ. Chu Toán cũng chẳng quan tâm vẻ mặt của cô dưới lớp khẩu trang, nói tiếp: "Bạn gái chính thức của tôi thì Chu Yến Đình coi như là một, sau đó cô gái người Ukraine cậu cũng biết đó. Người thứ ba là đàn chị hồi học đại học, là người rất được chào đón ở trong giới người Hoa bên kia, tôi thừa nhận cũng có chút hư vinh, tóm lại qua lại hơn nửa năm, cô ấy đá tôi. Sau khi trở về đi tập lặn quen biết một nhiếp ảnh gia, sau đó cô gái tiếp viên hàng không quán lấy tôi một thời gian, bị cậu nhìn thấy, thật ra tôi không đồng ý. Cô gái bán trái cây cậu tính vào cũng được, tuổi tác của cô ấy quá nhỏ, tôi cũng chẳng phải cầm thú. Cặp chị em họ bạn thời đại học của cậu, em họ thì miễn cưỡng có thể tính, còn chị họ chỉ đi ăn chung có vài bữa cơm mà thôi. Gần đây thì là cô chuyên viên định phí bảo hiểm kia, cô ấy nói muốn kết hôn nên mới hẹn hò, tôi cũng không muốn làm lỡ dở người ta. Cậu bấm ngón tay đếm đi, cũng chỉ có mấy người này, còn lại đều không tính!"

"Mấy người?" Kỳ Thiện bình tĩnh hỏi anh.

Chu Toán quả nhiên ghen hòng, lại lặng lẽ đếm trong đầu một lượt. Kỳ Thiện cười chua chát, bản thân anh ngay cả con số cụ thể cũng không nhớ rõ, còn dám nói "cũng chỉ có mấy người".

"Nghe có vẻ cũng không ít, nhưng cậu đừng quên thời gian cũng phải có khoảng mười năm, tính bình quân cũng không nhiều như trong tưởng tượng của cậu đúng không? Tính tình của tôi tốt, gánh chịu hư danh cũng chẳng sao, đại đa số đều là người ta đá tôi."

"Bọn họ cũng nhìn ra cậu chỉ nhìn được mà không xài được hả?"

Chu Toán muốn mắng người, lại sợ phá hỏng đường đã lót sẵn, chỉ không vui đáp: "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, cậu đừng có châm chọc tôi. Tốt xấu gì tôi đều nói với cậu rồi, đại đa số không phải là bọn họ hiểu lầm, thì chính là cậu hiểu lầm. Cậu đừng có nghĩ xấu cho tôi."

Kỳ Thiện trầm mặc, anh trách người khác hiểu lầm, nhưng chưa từng nghĩ đến bản thân mình có từng vô tình hữu ý làm gì đó khiến người ta có không gian suy nghĩ sâu xa hay không. Những năm tháng kia của cô chẳng phải cũng là một sự hiểu lầm dài đằng đẳng hay sao. Trước mắt điều quan trọng nhất là, cô không hiểu tại sao Chu Toán lại liệt kê với cô những chuyện này. Từ hôm xuống núi, anh cố ý nhắc đến việc bản thân mình chơi game cả đêm ở trong phòng, Kỳ Thiện liền mơ hồ cảm giác được anh đang muốn giải thích một số chuyện, tuy rằng không tình không nguyện.

Cô dùng ngón tay quần lấy quai của túi đồ ăn, âm thầm nói: "Chu Toán, nếu đã như thế, có muốn tôi cũng nói một lượt "tình sử" của tôi không? Sau khi tốt nghiệp, đi xem mắt hai lần, bạn bè cũng từng giới thiệu cho tôi một người đàn ông không tệ. Hai lần trước đều bị cậu quấy rối làm cho thất bại, người sau cùng nói không thể chấp nhận bên cạnh tôi có "người bạn thân" như cậu. Tôi chấp nhận Tử Khiêm có một nguyên nhân rất quan trọng là anh ấy sẽ không dễ dàng bị sự quấy rối của cậu mà cả nghĩ hay hiểu lầm. Anh ấy và tôi đều hiểu rõ con người cậu. Tìm bao nhiêu bạn gái là tự do của cậu, tôi chưa từng can thiệp vào, cũng hy vọng cậu đừng tiếp tục ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của tôi."

"Chuyện của tôi là cậu không chịu hỏi han, sao cậu biết tôi sẽ không nghe theo ý kiến của cậu. Lại nói, tôi trước giờ chưa từng bởi vì có bạn gái mà xa cách với cậu!"

"A Toán sao không vào phòng ngồi? Dạo này cũng không đến ăn cơm, bận gì hả con?" Tóc Thảm Hiểu Tinh chưa khô hẳn, nên chùi khăn tay đứng ở cửa hiên nói vọng ra.

Chu Toán thềm thở dài một hơi, cầm chiếc túi vẫn đang móc trên tay Kỳ Thiện từ nãy đến giờ, lấy ra một phần, còn lại đưa hết cho Thảm Hiểu Tinh, nói: "Bên ngoài mát mẻ. Mẹ Thiện, bánh sữa trứng hai lớp mua cho mẹ, chè thương không được mua cho chú Định, chú ấy có thể ăn một chút."

"Coi như con vẫn còn lương tâm." Thảm Hiểu Tinh cười nhận lấy, lại hỏi, "Không vào thật à? Chú Định của con có trà ngon đấy."

"Con nói với Tiểu Thiện chút chuyện." Chu Toán dứt khoát ngồi xuống bậc thềm ở cổng sân, tiện thể kéo Kỳ Thiện một cái, lại giúp cô mở hộp ra, nói, "Cậu ăn ở đây luôn đi."

Thảm Hiểu Tinh chậm chậm trở vào phòng khách. Kỳ Định bưng ly chè thương của Chu Toán hiểu kính, lo lắng hỏi: "Trong sân nhiều muỗi như thế, bọn nó có cái gì mà cứ phải nói ở đây?"

"Ăn của anh đi, bớt quan tâm." Thảm Hiểu Tinh liếc chòng một cái. Bà đi sấy tóc, nhác thấy bỗng nhiên Kỳ Định cầm cái vợt muỗi bằng điện đi ra ngoài, bà muốn kêu lại nhưng đã không kịp. Kỳ Định cũng có đôi phần bệnh cố chấp của người trí thức, Chu Toán mang điếm tâm cho ông, hiếm khi người trẻ tuổi có tấm lòng này, bánh ít đi bánh quy lại, ông không làm chút chuyện gì thì hình như trong lòng không thoải mái lắm, ngẫm nghĩ một lúc bèn đưa ra cho Chu Toán cái vợt muỗi.

Kỳ Thiện ngồi trên bậc thang, trong tay bưng bát chè đậu đỏ Chu Toán cứng rắn đưa sang nhưng không hề có khẩu vị. Bố cô đang truyền thụ

phương pháp dùng vợt muối, cái vợt đang không ngừng vung qua vung lại, phát ra tiếng nổ tanh tách của xác muối, âm thanh kia khiến ông bị nghiến, thỉnh thoảng cũng chẳng buồn nghĩ đến phim truyền hình nữa. Chu Toán bẻ nhanh cây khiêm tốn học hỏi, hiểm hoi lắm mới được yên ắng một lúc. Kỳ Thiện vừa ngượng ngùng, vừa buồn cười.

"Chú Định, con biết dùng thế nào rồi, để con ạ." Chu Toán bẻ cho tứ phía đều là mảnh gãy của nhánh cây, cuối cùng không thể nhịn được nữa cầm lấy cái vợt, Thẩm Hiểu Tinh cũng đánh tiếng với Kỳ Định bảo ông nhanh chóng vào nhà.

Bà đóng cửa lại trách móc nói: "Em bảo anh đừng nhiều chuyện rồi mà! Nếu như chúng nó nói chuyện gì đó quan trọng, anh bảo A Toán tay cầm vợt muối chẳng phải là làm mất hứng hả?"

Tình cảnh bên ngoài đúng y như những gì Thẩm Hiểu Tinh nói, Kỳ Thiện lặng lẽ ngồi im, Chu Toán im lặng cầm vợt muối quơ qua quơ lại hai bên chân bọn họ. Cái vợt muối thần kỳ này, cầm lấy nó, cho dù có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt, dường như thốt ra miệng đều trở nên cổ quái lạ kỳ.

Kỳ Thiện cử động cái cổ cứng ngắc. Bọn họ đã kê vai ngồi cạnh nhau ở bậc thang này không biết bao nhiêu lần, từ khi nào bọn họ đơn độc ở cạnh nhau lại trở nên mất tự nhiên thế này, rất nhiều lời, nói ra còn chẳng bằng không nói. Từ góc độ của cô nhìn lên, bầu trời đêm chật chội chỉ lác đác vài ngôi sao mờ nhạt. Hồi còn nhỏ Kỳ Thiện và Chu Toán tham gia lớp ngoại khóa hợp xướng, có một bài hát hát thế này: "Ngôi sao trên bầu trời vì sao lại đông đúc giống như đám người vậy? Còn người dưới đất vì sao lại xa xôi giống như ngôi sao trên bầu trời kia thế?"

Bấy giờ bọn họ chẳng hiểu ý nghĩa của lời bài hát. Hóa ra đi đến trái tim của người gần nhất, lại là một lộ trình xa xôi nhất.

Kỳ Thiện muốn đặt chén chè đậu đỏ sang một bên, Chu Toán thấy thế, chế giễu nói: "Ngay cả cái này cậu cũng không còn thích nữa sao? Con người thay đổi nhanh thật đấy!"

Kỳ Thiện sao mà không hiểu ý trong lời nói của anh, nhưng đâu phải bây giờ bọn họ mới thay đổi? Cô dùng mất nhiều năm mới học được cách nói chữ "Không" với một người, quá trình này đối với cô quả thật không tính là nhanh.

"Đau họng." Cô giải thích nguyên nhân bản thân không ăn được.

"Vậy thì càng phải ăn nhiều một chút, trần bì nhuận phổi." Giọng điệu của Chu Toán vẫn luôn không chấp nhận sự cự tuyệt. Kỳ Thiện từ chối cho ý kiến, tuy rằng biết rõ khuôn mặt kia dưới lớp khẩu trang vẫn không có cảm xúc gì, miệng cũng câm như hến, nhưng Chu Toán vẫn không chịu được giữa hai người bị cách trở bởi cái lớp kia, "Ở nhà đeo khẩu trang làm gì!"

"Ba ngày đầu cảm cúm truyền nhiễm mạnh nhất..."

Vẫn chưa dứt lời, một bên quai của khẩu trang đeo ở tai Kỳ Thiện bị Chu Toán gỡ ra. Động tác tay của anh linh hoạt nhẹ nhàng, sượt qua vành tai của cô, làm cho người ta bực bội giống như lời nói của anh.

"Truyền nhiễm cái gì? Cứ như là tôi sẽ hôn cậu không bằng."

Chu Toán như ý nguyện nhìn thấy Kỳ Thiện khẽ bĩu môi, phối hợp với ánh mắt của cô, mới là biểu cảm quen thuộc của Kỳ Thiện trước mặt anh. Sự quen thuộc này khiến cảm xúc và động tác của Chu Toán càng thêm linh hoạt hơn, anh nhặt một thứ màu trắng trên đùi Kỳ Thiện xuống, "Đây là cái gì?"

Kỳ Thiện nhìn lướt qua, "À, là mảnh vụn của băng keo hai mặt, tôi đang gói chút đồ."

Chẳng bao lâu nữa là sinh nhật của hai người bạn họ. Chu Toán hỏi: "Năm nay cậu định đón sinh nhật với Chu Tử Khiêm à?"

Kỳ Thiện gấp lại mảnh băng keo màu trắng nhỏ nhắn kia, âm ừ đáp một tiếng "Ừ", "Tôi đồng ý với anh ấy rồi. Hôm ấy vừa hay cũng là ngày kỷ niệm một tháng quen nhau của bọn tôi."

Anh không nói chuyện, cứ ấn công tắc của chiếc vợt muỗi, âm thanh đó khiến người ta phiền lòng. Một lúc sau Chu Toán mới cười khẩy đáp: "Học hành nhiều thế mà vẫn tầm thường như vậy. Cái kiểu ngày kỉ niệm này vô vị chết đi được, có ngày nào trôi qua mà không phải một đời chỉ có một lần cơ chứ? Bây giờ là ngày nào tháng nào, giờ nào phút nào? Đợi nó trôi qua rồi, đời này chẳng lẽ cậu còn có thể gặp lại được tổ hợp con số y hệt như thế này sao? Hay là cũng kỷ niệm một chút ngày hôm nay nhé?"

Kỳ Thiện không cho là đúng nói: "Vậy thì phải có ý nghĩa mới được chứ."

"Kỳ Thiện, chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi? Cậu ở cùng tôi không hề có ý nghĩa gì sao?"

Câu hỏi này với Kỳ Thiện mà nói vốn dĩ nó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Muỗi thích bu vào cô, nên Chu Toán vừa dừng vợt lại, chỗ lộ ra bên ngoài ở cổ của cô liền bị cắn một phát.

"Cậu mau về đi. Tôi cũng đi ngủ đây, ngày mai còn phải đi làm."

Kỳ Thiện lặng lẽ dọn dẹp lại chiếc hộp đồ ăn ở bên chân. Chu Toán oán hận vợt mấy con muỗi bay qua bay lại, lại có âm thanh tanh tách truyền đến, khoái cảm của tiếng nổ tung và vỡ vụn giống như tự hành hạ chính mình. Chu Toán quăng vợt muỗi xuống, bỗng nhào người sang mở một cái lên môi Kỳ Thiện.

Đây là lần đầu tiên anh khế hôn cô trong lúc tỉnh táo.

"Thế này có ý nghĩa chưa?" Chu Toán hỏi.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 35: Sự Điên Cuồng Trong Bóng Tối

"Chị Kỳ Thiện!" Giờ ăn trưa, Triển Phi ngồi đối diện với Kỳ Thiện, oán trách nói, "Em đang nói chuyện với chị đó."

Kỳ Thiện vội vàng nhìn cô nàng, "À, chị uống thuốc cảm, nên hơi choáng. Em nói gì cơ?"

"Cảm cúm cũng làm người ta ngẩn người luôn được hả?" Triển Phi bán tín bán nghi, "Chắc không phải do hôm qua em đi ăn cơm với Chu Toán, nên chị không vui đấy chứ?"

"Sao thế được!"

Lời nói của Triển Phi có chút kỳ quái, nhưng luẩn quẩn trong đầu Kỳ Thiện quả thật không hề có liên quan đến Triển Phi. Cô cảm thấy nếu mình không hỏi thăm về chuyện ngày hôm qua và cảm nhận của Triển Phi thì hình như càng kỳ cục, bèn hỏi: "Món Nhật ăn vui không?"

Triển Phi nói: "Vui ạ. Tiểu Kiều của chị biết cách trêu con gái lắm!"

"Của chị?" Kỳ Thiện muốn biện bạch, bỗng dưng không dám nắm chắc, bởi cô không biết Chu Toán có nói hươu nói vượn gì trước mặt Triển Phi hay không.

"Chị là chủ đề nói chuyện tốt nhất giữa bọn em đấy ạ." Triển Phi cắn đũa nói, "Thật ra vui lắm, nhưng chỉ vui vẻ mà thôi, chẳng có gì khác nữa."

Kỳ Thiện nhớ lại lời nói tối qua của Chu Toán, anh nói muốn cho Kỳ Thiện nhìn thử anh ở bên ngoài có bộ dạng gì. Trước đây Kỳ Thiện không hề có hứng thú với "quan hệ xã giao" của anh, cô nghĩ, đơn giản là "Ba cái lãng đãng": Lãng mạn, lãng phí, phóng đãng.

"Cậu ta không làm chuyện gì xấu đó chứ?"

"Làm gì có." Triển Phi cười, "Nhưng em cảm thấy ở trước mặt anh ấy em rất ngốc. Em muốn làm gì hình như anh ấy đều hiểu rõ, nhưng trong lòng anh ấy nghĩ thế nào, em hoàn toàn không hề có khái niệm. Cứ như mình đánh mặt chược với người ta vậy, anh ấy đoán được tại sao mình lại thả xuống con bài này, nhưng trong tay anh ấy có cái gì thì mình lại chẳng thể biết rõ được. Đánh bài với người như vậy một, hai lần thì cảm thấy rất kích thích, nhưng càng về lâu về dài thì cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa. Dù sao thì, nếu anh ấy không chủ động hẹn em, em sẽ không đi chơi với anh ấy nữa. Đâu thể nào cứ làm kẻ nã pháo mãi cho người ta được cơ chứ."

"Ừ," Kỳ Thiện gật đầu. Trong lòng Triển Phi không còn vướng mắc thì Kỳ Thiện thấy yên tâm hơn rồi.

"Chị Kỳ Thiện, chỗ này của chị bị làm sao vậy?" Triển Phi bỗng nhiên chỉ lên mặt Kỳ Thiện hỏi.

May mà Kỳ Thiện nín nhịn lắm mới không bùm lấy miệng của mình. Tối qua cô đã soi gương rồi, không để lại vết tích gì. Chu Toán bất thành tình làm như vậy khiến Kỳ Thiện giật mình, mãi đến khi anh lái chiếc xe huênh hoang kia rời khỏi, cô cũng không nghĩ đến chuyện mắng anh. Trên miệng nóng rực, cô còn nghi ngờ sau chuyện kia cô đã tự cắn mình, động tác lúc bấy giờ của anh quả thực rất nhẹ. Rốt cuộc là rất nhẹ, hay là rất mạnh đây? Cô cũng không rõ nữa.

Chuyện Triển Phi hỏi thật ra là vết muỗi cắn nhức mắt trên cổ Kỳ Thiện. Kỳ Thiện phản ứng lại, vội đáp: "Muỗi nhà chị độc lắm."

Vết muỗi cắn kia của Kỳ Thiện ba ngày vẫn chưa bớt, hôm sinh nhật cô Tử Khiêm đến đón, cũng hỏi vấn đề này.

"Em đi đâu mà dụ được con muỗi lợi hại thế?" Tử Khiêm cười đáp.

Kỳ Thiện chỉ hận mùa hè không mặc được áo cổ cao, rầu rĩ đáp: "Lần sau bảo bố em phun thuốc diệt muỗi ở trong sân."

Bọn họ đã đặt địa điểm ăn tối. Sáng nay ra khỏi cửa, Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định nói với con gái "Sinh nhật vui vẻ", sau lại hỏi cô tối nay muốn ăn gì. Kỳ Thiện dứt khoát mượn cơ hội này ngửa bài với bố mẹ cô về chuyện của cô và Tử Khiêm. Vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh trao đổi ánh mắt, chỉ hỏi bọn họ ở bên nhau bao lâu rồi. Kỳ Thiện thật thà trả lời. Kỳ Định vốn dĩ tính hỏi "A Toán có biết không?" Chữ "A" kia vừa ra miệng, liền bị Thẩm Hiểu Tinh néo một cái, sửa thành: "Chú A Tú của con biết không?"

Kỳ Thiện nói: "Hai người biết thì chú A Tú tự nhiên cũng sẽ biết thôi ạ."

Cô gọi điện thoại ở văn phòng nói với Tử Khiêm về chuyện này, không ngờ Tử Khiêm trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Chúng ta hủy bàn đặt trước với nhà hàng đi. Hôm nay là sinh nhật em, nếu bố mẹ em đã biết quan hệ của chúng ta rồi, mà anh còn đưa em ra ngoài thì không thỏa đáng. Nếu bọn họ không phản đối, anh muốn đến nhà em một chuyến."

Kỳ Thiện cảm thán Tử Khiêm có quá nhiều điều băn khoăn. Trông anh có vẻ lạnh lùng ít nói, thật ra rất để ý cách nhìn của người bên cạnh, đặc biệt là trưởng bối hai nhà. Kỳ Thiện cũng hiểu anh, thân thể không rõ ràng là khúc mắc trong lòng Tử Khiêm, anh mong mỗi nhân duyên này có thể nhận được sự ủng hộ và chấp nhận của người nhà, không muốn thất lễ ở bất kỳ điểm nào. Nói ra thì đây cũng là biểu hiện xem trọng đối với Kỳ Thiện của anh, Kỳ Thiện dường như không hề có lập trường để phản đối. Sau đó

cô cũng nói suy nghĩ của Tử Khiêm với bố mẹ, Thăm Hiểu Tinh bảo cô tối nay đưa Tử Khiêm về nhà ăn cơm tối.

"Sao lại nhìn anh? Trông anh kỳ quái lắm hả?" Tử Khiêm lái xe, phân tâm hỏi Kỳ Thiện bên cạnh.

Kỳ Thiện mím môi cười. Trên người anh có mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, có lẽ là tan ca sớm rồi về nhà chuẩn bị một lúc, quần áo cũng chọn kiểu dáng trang trọng. Thần sắc tướng mạo của Chu Toán sau khi trưởng thành càng giống với huyết thống bên nhà mẹ anh hơn, xương cốt đoan chính, ngũ quan bắt mắt, dễ dàng nhận ra từ cái nhìn đầu tiên trong đám người, nhìn lâu thì sẽ cảm thấy rét lạnh thấu xương, giống như rượu nặng. Nhìn kỹ thì Tử Khiêm càng giống với khí chất hào hoa nội liễm trên người chú A Tú hơn, chỉ là lông mày ánh mắt, đường nét cằm răn rỏi hơn một chút, tạo cho người ta có ấn tượng đầu tiên không dễ thân cận, sau khi thân thiết sẽ cảm thấy càng nhìn càng đẹp.

Sau khi đến nhà Kỳ Thiện, Thăm Hiểu Tinh đang chuẩn bị mọi thứ trong phòng bếp, nghe nói Tử Khiêm muốn đến thăm, bà đặc biệt xin nghỉ phép nửa ngày. Tử Khiêm không thể nói không thân thuộc với bọn họ, nhưng vẫn trịnh trọng chuẩn bị quà gặp mặt. Hai người lớn trò chuyện với bọn họ một lúc trong phòng khách, sau đó Thăm Hiểu Tinh đi chuẩn bị cơm tối, Kỳ Định bảo Tử Khiêm uống trà, cầm điều khiển tivi hỏi anh muốn xem kênh gì.

"Bố, bố tự coi là được rồi." Kỳ Thiện do dự trong thoáng chốc, hỏi Tử Khiêm có muốn lên lầu ngồi một lúc không. Tử Khiêm đương nhiên đồng ý, anh sống bên cạnh Chu Khải Tú nhiều năm, là hàng xóm với Kỳ Thiện, nhưng chưa từng nhìn thấy khuê phòng của cô.

Ấn tượng đầu tiên mà căn phòng của Kỳ Thiện mang đến cho Tử Khiêm là tủ sách cao đến trần nhà, có máy chơi game thoát nhìn cực kỳ phức tạp, còn có chiếc tủ nhiều ngăn mang phong cách cổ xưa đặt đối diện

với giường ngủ. Anh ngồi ở chiếc ghế cạnh bàn máy tính, lấy món quà đưa ra cho Kỳ Thiện, nói: "Dạo này bận quá, không thu xếp được nhiều thời gian để chọn quà, hy vọng em không chê."

Kỳ Thiện cẩn thận mở món quà ra trước mặt Tử Khiêm, trong hộp là sợi dây chuyền kim cương hàng hiệu, trong điều kiện ánh sáng bình thường cũng đã rực rỡ lấp lánh.

"Ôi, quá quý trọng rồi ạ!" Kỳ Thiện tiện thể bảo Tử Khiêm đeo lên giúp cô, dùng tay nhẹ nhàng sờ mặt đá mát lạnh mà cứng rắn, nói lời cảm ơn chân thành. Một lúc sau cô lại tự gỡ xuống, cười nói: "Vì để an toàn cho cái cổ của em, "trọng khí" như thế này nên cất đi mới được. Lần sau không được tiêu pha thế này nữa nhé."

"Cất đi đâu? Chẳng lẽ trong phòng em còn có bảo khố?" Tử Khiêm cười đáp. Anh bỗng nhiên nhớ lại có một lần chú hai tiện miệng trêu Kỳ Thiện, nói rằng đừng thấy cô không thích dạo phố cũng không thích mua túi hàng hiệu, sở thích tốn kém cũng không hề ít, trong nhà sưu tập không ít đồ tốt. Nghĩ đến đây, Tử Khiêm hơi tò mò, nói với Kỳ Thiện: "Khó khăn lắm mới đến đây, không cho anh thưởng thức bảo bối của em một chút sao?"

Kỳ Thiện hơi ngại ngùng, nhưng cũng không từ chối. "Em thích sưu tầm mấy thứ đồ nhỏ thôi, không được xem là bảo bối." Cô thấy Tử Khiêm thật sự có hứng thú, bèn đi tới trước chiếc tủ, mở ra ngăn tủ lớn nhất trong đó ra, bên trong đó quả nhiên là một chiếc két sắt cỡ trung.

"Quả nhiên là có một bảo khố nhỏ." Tử Khiêm chống tay lên bàn máy tính cười bảo.

Trong két sắt đáng chú ý nhất là những chiếc hộp ngăn nắp chỉnh tề, Kỳ Thiện lấy ra một cái trong đó, cẩn thận đặt sợi dây chuyền Tử Khiêm vừa tặng bỏ vào bên trong. Tử Khiêm thấy trong hộp trang sức này mỗi một

ô vải nhung đệm phía dưới đều đặt dây chuyền, chất liệu kiểu cách mỗi loại đều khác nhau. Dây chuyền vàng lần đầu tiên anh tặng cô cũng ở trong đó.

"Chẳng lẽ nhẫn, vòng tay cũng gom đầy một hộp sao?" Tử Khiêm trêu cô.

Nếu đã mở tủ rồi, Kỳ Thiện cũng chẳng giấu giếm, cô giống như đứa trẻ bày la liệt đồ chơi mình thích ra trước mặt Tử Khiêm. Không xem thì không biết, những chiếc hộp này phân biệt chủng loại đặt nào là, vòng tay, tràng hạt, ngọc, đồ chơi nhỏ, con dấu và đủ thứ các loại đồ vật nhỏ linh tinh, không phải nhất định tất cả đều quý giá, nhưng đều vô cùng tinh xảo, có một số thứ còn rất có cảm giác niên đại, để chung với nhau muôn màu muôn vẻ. Tử Khiêm cũng biết từ nhỏ gia cảnh nhà Kỳ Thiện sung túc, bố mẹ yêu thương có thừa, bố của cô có danh tiếng trong giới sưu tập, nên cô có một số bảo bối cũng chẳng kỳ lạ. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy những thứ này bày ra trước mặt, vẫn cứ vượt ra ngoài sức tưởng tượng của anh.

"Màu sắc của mặt dây chuyền đỏ san hô này có phải đẹp lắm không? Anh ngửi thử sợi trầm hương này xem, trong mùi vị thơm mát trong veo còn cả mùi sữa nữa, là trầm hương của Dalagan đó... còn nữa, viên đá hổ phách này, là tự em mài đấy, lần sau em làm cho anh một chiếc vòng tay, hay là anh thích tử đàn hay đá mã não gì không?" Kỳ Thiện nói chuyện say sưa, giới thiệu với Tử Khiêm từng thứ một, những thứ này trong mắt cô giống như những viên bi đẹp dễ tinh xảo. Anh không thể xác định được trước đây cô có từng thao thao bất tuyệt một đoạn dài với anh bao giờ chưa, Kỳ Thiện trong ấn tượng của Tử Khiêm lúc nào cũng ôn hòa trầm tĩnh, cô bây giờ ngồi khoanh chân trước một đồng hồ chơi, trong mắt dường như có ánh sáng.

Có lẽ Kỳ Thiện cũng cảm thấy bản thân hơi thất thố, cười thẹn thùng, nói: "Mấy thứ đồ này đa số đều không đáng giá, đặc biệt là so sánh với bảo bối của bố em, dùng lời nói của Chu Toán mà nói chính là một đồng rách

nát. Chẳng qua là chơi cho vui mà thôi. Chơi đồ văn hóa là một cái động không đậy, khiến người ta hận không thể mọc thêm tám cái thận."

"Anh rất ít nhìn thấy em đeo trang sức." Tử Khiêm đi tới ngồi xổm bên cạnh Kỳ Thiện nói. Trên người cô thường thấy nhất là trên cổ tay điểm xuyên chuỗi tràng hạt.

"Đồ quá quý giá em không quen đeo lên người, giống như sợi dây chuyền kim cương anh tặng, em phải bảo quản thật tốt."

"Những thứ đồ này em sưu tập được từ đâu?" Tử Khiêm thân mật cọ lên mũi của cô.

Kỳ Thiện nói: "Có một số là bố em cho, còn có một số..."

Cô không nói tiếp, nhưng Tử Khiêm lại hiểu rõ trong lòng. Anh bình tĩnh đáp: "Chu Toán tặng không ít đúng không?"

"Cũng không phải là tặng, chỉ là cho để chơi thôi, rất nhiều thứ đều là đồ hồi nhỏ. Còn có một số là cậu ấy để ở chỗ em mà thôi." Kỳ Thiện ngập ngừng nhìn Tử Khiêm, lông mi hơi hơi chớp. Tuy cô biết lo nghĩ cho người khác, nhưng dù sao thì bản tính thuần hậu, không giỏi nói dối.

Tử Khiêm nhìn ra sự lo lắng của Kỳ Thiện cho cảm nhận của anh, anh không hề trách Kỳ Thiện. Kỳ Thiện và Chu Toán quen biết trước anh từ rất lâu, từ ngày theo đuổi cô, anh đã từng nghĩ Chu Toán là sự tồn tại mà bọn họ chẳng thể bước qua. Tử Khiêm có hảo cảm với Kỳ Thiện, thậm chí gần tới mức yêu thích. Cô là người bạn đời lý tưởng của anh, bất luận là phương diện nào của cô cũng đều có thể khiến Tử Khiêm tiếp cận gần hơn với mục tiêu của mình. Cho nên anh nhẫn nhịn Chu Toán, như là hưởng thụ lúc mặt trời tiếp nạp bóng đêm.

Anh tin tưởng bản thân mình cuối cùng sẽ có một ngày có thể dần dần xua tan diện tích của bóng tối này, cũng đã từng nghĩ sẽ sống đàng hoàng

cả đời này với Kỳ Thiện, trân trọng cô, đối xử tốt với cô. Nhưng lúc này lại có một giọng nói đang nhắc nhở Tử Khiêm, quan hệ của Kỳ Thiện và Chu Toán sâu đậm nhiều hơn so với tưởng tượng của anh. Bất kể cô có né tránh và che giấu thế nào, thì trong lúc vô tình cũng sẽ nhắc đến Chu Toán, ví như đều là cho tặng, món quà anh tỉ mỉ lựa chọn mới là "tặng", còn Chu Toán bên kia chỉ là một chữ "cho" nhẹ nhàng thoải mái. Chu Toán có tư cách tiêu tiền như nước, nhưng chân tướng ẩn bên trong là bọn họ không phân biệt của anh của tôi, cho nên Kỳ Thiện mới chẳng cần nghĩ ngợi liền đưa tiền tiết kiệm của mình cho Chu Toán sử dụng. Cô đại khái chắc là không biết Chu Toán mới mở công ty làm về ngành nghề gì. Sự thân mật của bọn họ đã có từ khi sinh ra, dường như dung nhập vào xương máu cốt tủy, ngay cả linh hồn cũng đều có sự cộng hưởng với nhau.

Mỗi lần Kỳ Thiện nhận được quà của Tử Khiêm đều sẽ ca ngợi một phen, đó chẳng qua là bởi vì suy xét đến cảm nhận của Tử Khiêm, nhưng đối với cô mà nói, dây chuyền kim cương có đúng thật là món đồ đáng để cô vui sướng nhảy nhót hay không? Tử Khiêm không hề có một chút chắc chắn nào. Anh cảm hận cảm giác bất lực này, nhưng anh buộc phải thừa nhận rằng anh không hiểu Kỳ Thiện. Anh không nắm bắt được ánh sáng trong mắt cô, bóng tối phía sau cô tùy lúc đều có thể cuốn lên.

Trong một phút chốc, Tử Khiêm bỗng nhiên nghĩ đến A Lung, dạo này A Lung suốt ngày quần lấy anh, anh thấy phiền phức vô cùng, nhưng chỉ cần anh khẽ nói lời ngon tiếng ngọt, thì A Lung sẽ rất vui vẻ.

"Còn gì nữa không?" Tử Khiêm trực xuất A Lung ra khỏi đầu, trêu Kỳ Thiện.

Trong góc của két sắt chỉ còn thừa lại một cái tráp Kỳ Thiện vẫn chưa mở, thoát nhìn đáng nghiên cứu hơn những hộp trang sức khác. Kỳ Thiện im lặng một lúc, lựa chọn có sao nói vậy. Cô nói: "Đó là món đồ dì Gia Nam để lại, A Toán để ở chỗ em."

Tử Khiêm cũng rơi vào suy nghĩ sâu xa. Nếu Chu Toán trong mắt Tử Khiêm là bóng đêm, thì Phùng Gia Nam là vực sâu tăm tối. Tử Khiêm và bà dường như không cùng nhau xuất hiện, nhưng anh khó mà không chế được sự kính sợ, tưởng tượng, tò mò về người phụ nữ xem anh như là cái gai trong mắt. Bà cường thế ép người như lửa bỏng, mặc dù đã chết, nhưng chưa từng bị dập tắt trong lòng chú hai - người mà Tử Khiêm quan tâm nhất.

"Anh... có thể xem thử không?" Tử Khiêm không thể nén nổi sự tò mò, ngay cả chữ cuối cùng của câu nói cũng hơi run rẩy. Phùng Gia Nam chưa từng nhìn thẳng vào anh, dường như chỉ cần Kỳ Thiện mở cái tráp kia ra, thì Tử Khiêm có thể trộm nhìn được thế giới của người phụ nữ này trong chốc lát.

Trong chiếc tráp toàn bộ là trang sức quý giá, có nhẫn và khuyên tai ruby, sapphire, mặt dây chuyền kim cương, dây chuyền ngọc lục bảo và vòng tay phi thúy. So với những món này, mấy thứ đồ rực rỡ muôn màu của Kỳ Thiện toàn bộ trở thành đồ chơi đồ hàng của trẻ con.

"Chu Toán cũng đưa cả mấy thứ này cho em." Tử Khiêm than thở.

"Không, không!" Kỳ Thiện lập tức giải thích. Sau khi Phùng Gia Nam qua đời, có một khoảng thời gian tâm trạng của Chu Toán sa sút cực độ, lúc luật sư đi cùng với anh đến ngân hàng lấy những thứ mẹ anh để lại trong két bảo hiểm, sự đau buồn của anh có một phần chuyển thành phẫn hận. Bà đến lúc chết cũng muốn không chế anh, khiến anh không thể nào thoát được sự áy náy, đem hết thảy không thể phân trần giao vào tay anh, chỉ duy nhất không cho anh cơ hội bù đắp.

Chu Toán chẳng hề có chút hứng thú nào đối với trang sức, anh bảo Kỳ Thiện mang đi, lý do là nếu mẹ anh còn sống, người bà muốn đưa cho nhất chính là cô. Kỳ Thiện làm sao dám nhận, thoái thác một hồi, Chu Toán liền bực bội, tuyên bố nói cô không nhận cũng được, sau này mỗi một cô

gái hẹn hò với anh, anh đều sẽ tặng một món, rất nhanh sẽ thanh lý hết mở trang sức kia. Đây là những vật yêu thích của dì Gia Nam thời còn sống, Kỳ Thiện làm sao có thể trơ mắt nhìn anh làm vậy? Cuối cùng trong ánh mắt đặc ý của Chu Toán, cô đem chiếc tráp đựng trang sức cất vào két sắt của mình, vừa bỏ vào liền để đó tám năm.

Sau khi Tử Khiêm nghe xong lời giải thích của Kỳ Thiện cũng chẳng nói lời nào, anh phát hiện trong cái tráp còn có một chiếc đồng hồ, không nhìn được hỏi: "Chiếc đồng hồ nam này cũng là... của dì ấy?"

Kỳ Thiện suýt chút nữa quên mất chiếc đồng hồ "xuân cung tam vấn" Chu Toán để lại chỗ cô. Tử Khiêm bỗng nhiên nhắc đến, cô thầm kêu khổ, vòng vo trả lời: "Đây, đây là Chu Toán thế chấp cho em!"

Tử Khiêm trông thấy sắc mặt cô khác lạ, lại nghe nói là đồ của Chu Toán, mỉm cười cầm chiếc đồng hồ lên tay.

"Thế chấp gì vậy? Cậu ấy thích Blancpain?" Mặt chính của đồng hồ bình thường không có gì khác lạ, Tử Khiêm không nhìn ra điểm đặc biệt, sau đó dưới vẻ mặt muốn nói lại thôi của Kỳ Thiện anh lật sang mặt sau, có lẽ là thị giác bị tập kích quá mức mãnh liệt, anh ngẩn người trong phút chốc.

"Chu Toán chính là tên điên." Kỳ Thiện sụp bả vai, "Chỉ có cậu ta mới sưu tập mấy thứ đồ điên rồ này thôi."

Ngón cái của Tử Khiêm chạm vào xuân cung đồ được chạm khắc trên mặt sau của đồng hồ bằng vàng nguyên chất. Đúng là thú vị, anh lại càng không thể hiểu nổi Chu Toán nữa rồi. Anh khẽ điều chỉnh thời gian trên đồng hồ, ba tiếng chuông du dương cất lên, hai cơ thể trần trụi trên mặt đồng hồ bắt đầu chậm rãi chuyển động, bỗng chốc xuân sắc khôn cùng. Kỳ Thiện tuy đã từng được nhìn thấy, nhưng trước mặt Tử Khiêm vẫn không dám nhìn thẳng, đỏ mặt thu dọn đồ đạc trên sàn nhà.

Khi không còn động tĩnh, Tử Khiêm đặt chiếc đồng hồ về chỗ cũ, bỗng cười nói: "Tay nghề của nghệ nhân chế tạo ra chiếc đồng hồ này quả là tinh xảo. Nếu không nhìn kỹ thì cô gái đó trông có hơi quen mặt, giống em."

Cho dù tính tình Kỳ Thiện có tốt đến mấy, nghe thấy lời này cũng không thể ngồi yên được nữa.

"Nói gì thế!"

"Giận hả? Đùa chút thôi mà."

Tử Khiêm xoa xoa tóc trên đỉnh đầu Kỳ Thiện. Kỳ Thiện mang theo sự bất mãn dọn dẹp chiếc đồng hồ kia, cầm lên nhìn kỹ, muốn chứng minh câu nói đùa của Tử Khiêm thái quá cỡ nào. Cô nhớ mẫu mã của series đồng hồ này đều là người đẹp Âu Mỹ, trừ phi là...cố ý đặt riêng. Trước đây cô không kịp nhìn kỹ, lần này mới phát hiện cô gái ở mặt sau của đồng hồ thân hình nhỏ gầy, mắt mày tinh tế, mái tóc một bên hơi dài, một bên ngắn.

Kỳ Thiện giống như bị rơi xuống hồ băng, mà trong lồng ngực lại bị người ta dùng dầu nóng đổ vào.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 36: Tên Ký Sinh Và Kẻ Xâm Nhập

Tử Khiêm và Kỳ Thiện song song xuống lầu. Thảm Hiểu Tinh nói với bọn họ: "Ngồi thêm một lúc nữa, cơm tối sắp xong rồi đây."

Kỳ Định quay lại phòng vẽ tranh tiếp tục sáng tác tác phẩm chưa hoàn thành của ông, phòng bếp thiết kế theo kiểu mở rộng đang có thêm một người ở trong đó. Kỳ Thiện không thể nhịn nổi nữa, cô tìm cho Tử Khiêm một cuốn tạp chí để đọc giết thời gian, cũng chẳng buồn để ý đó là tạp chí y học định kỳ của mẹ mình, bản thân nhanh như chớp đi vào phòng bếp. Chu Toán đang làm trợ thủ cho Thảm Hiểu Tinh, Thảm Hiểu Tinh đang quan sát độ lửa của nồi thịt bò hầm, anh đang bận rộn trộn đậu bắp. Kỳ Thiện tới gần, Chu Toán ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng, nói: "Hai người cứ tiếp tục tình chàng ý thiếp đi, ở đây không có việc của cậu đâu."

Kỳ Thiện không thể hiện thái độ ra mặt, đây là trạng thái cô vẫn duy trì từ lúc trên lầu xuống tới giờ. Nhưng nếu miễn tội chết cho cô, cô sẽ ấn đầu của Chu Toán vào trong bếp lửa, sau đó dùng con dao chặt đi những bộ phận còn lại của anh. Cô kéo mẹ mình đến ban công nhỏ phía sau phòng bếp, dùng giọng điệu giống như sắp bật khóc hỏi: "Sao mẹ lại để cho cậu ta đến đây thế?"

Thảm Hiểu Tinh lau tay vào chiếc tạp dề, bà cũng cảm thấy oan uổng, "Ai? A Toán? Mẹ đâu có bảo nó đến. Chẳng lẽ nó chạy đến đây rồi, mà mẹ còn đuổi nó ra ngoài?"

"Đuổi ra ngoài thì sao? Mẹ rõ ràng biết là Tử Khiêm đang ở đây, muốn ép con chết hả?" Kỳ Thiện khổ không thể tả.

Thẩm Hiểu Tinh không ngờ Kỳ Thiện lại đặt nặng chuyện này đến vậy, nên khó hiểu nhìn con gái, "Mấy đứa lại làm chuyện quái gì vậy? Mấy hôm trước vẫn còn nói chuyện đàng hoàng. Sinh nhật mấy năm trước năm nào nó cũng đến đây ăn cơm, năm nay con bảo mẹ phải mở miệng thế nào đây?"

Nói tiếp nữa chắc chắn sẽ lôi định luật vạn năng "Nó đã không còn mẹ nữa" ra. Kỳ Thiện khẽ oán trách: "Mẹ, mẹ cố ý dung túng cậu ta! "

Tiếng nhắc nhở của Chu Toán từ trong phòng bếp truyền ra: "Mẹ Thiện, món bò hầm của mẹ trào rồi."

"Đến đây." Thẩm Hiểu Tinh đáp lời, trước khi đi bà nói với Kỳ Thiện, "Mẹ là vì ai hả? Chỉ có mẹ dung túng nó hả?"

Món ăn đã dọn lên bàn, Kỳ Định cũng đi rửa màu vẽ dính trên tay. Tử Khiêm khăng khăng giúp Thẩm Hiểu Tinh dọn bát đĩa, Chu Toán đã ngồi xuống bàn ăn, đồng tình nói với Tử Khiêm: "Tìm một người phụ nữ ngay cả nấu ăn cũng không biết, anh phải chuẩn bị tâm lý đi. Con người của Kỳ Thiện, nói cô ấy nghệ sĩ nhưng lại chẳng thoát được thế tục, trông có vẻ là cô gái nhà lành nhưng thật ra chẳng hiền tuệ chút nào. Anh chắc là không thể nào ngờ được trước đây hồi hai người bọn tôi ở nhà, là tôi nấu ăn cho cô ấy đâu nhỉ?"

"Bớt khoác lác đi, chút nữa còn phải ăn cơm!" Kỳ Thiện nghiêm mặt giúp đỡ Tử Khiêm.

Chu Toán nói: "Tôi không đổ oan cho cậu đấy chứ?"

Kỳ Thiện làm chuyện gì cũng đều rất nghiêm túc, chỉ duy nhất phương diện việc nhà thì hơi qua loa. Vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh cũng không bắt buộc cô phải học, cho nên cô cũng để mặc điểm lười biếng này của bản thân. Vậy mà cô lại có chút bệnh ưa sạch sẽ, trong tình huống không có ai giúp đỡ, cô làm theo nguyên tắc thêm một chuyện chi bằng bớt một

chuyện, những việc không dễ dọn dẹp thì sẽ cố gắng không làm, những đồ ăn quá rắc rối cũng cố gắng không ăn. Trong "Hồng lâu mộng", "Kim Bình Mai" và "Tùy viên thực đơn" liên quan đến diễn cổ ăn uống cô đều thuộc nằm lòng, nhưng lại rất ít khi vào bếp.

Chu Toán từng ăn qua đồ ăn Kỳ Thiện nấu, anh nói mấy món ăn kia và ấn tượng hiền lương thực đức cô dành cho người khác quả là hoàn toàn khác biệt. Mấy món anh biết nấu cũng chỉ là mấy món trứng xào các loại, thỉnh thoảng có thể làm món rau trộn, bò bít tết, được cái là trình độ nhuần nhuyễn. Tuy anh xấu miệng và thích hành hạ Kỳ Thiện, nhưng trong sinh hoạt ngày thường của hai người, anh lại là người biết chăm sóc đối phương hơn.

Anh bắt chuyện với Kỳ Thiện và Tử Khiêm, nói: "Có muốn nếm thử món "đậu bắp nộm chua kiểu Ấn Độ" tôi làm không?"

Kỳ Thiện bĩu môi, chẳng qua chỉ là "đậu bắp trộn", thế mà còn dùng cái đĩa to nhất trong nhà ra để bày. Có tiếng không có miếng chính là phong cách trước giờ của anh. Bọn họ không hòa theo, Chu Toán tự nếm một miếng, Thẩm Hiểu Tinh đập một cái lên cánh tay anh, "Con rửa móng vuốt chưa? Cũng chẳng sợ Tử Khiêm cười cho."

Kỳ Thiện làm như không thấy, cô dịch cái bát, từ chối việc Chu Toán múc canh cho mình, lại chủ động gắp cho Tử Khiêm một miếng thịt bò, nói: "Anh ăn cay được, nên em đặc biệt bảo mẹ em bỏ ớt khô vào đấy." Hai người nhìn nhau cười, trong mắt Tử Khiêm có cảm kích.

Chu Toán cũng bỏ một miếng thịt vào trong miệng, không mặn không nhạt nói: "Ngấy quá đi, tôi sắp ói ra rồi."

"Mau ói đi, ói ra tôi xem thử." Kỳ Thiện tức giận không thôi.

"Hai đứa còn nhỏ quá hả?" Thẩm Hiểu Tinh lên tiếng chấm dứt cuộc đấu võ miệng.

Ăn cơm xong, trời đã tối, bình thường vào thời gian này Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định nhất quyết phải đi tản bộ, sau đó Kỳ Định còn phải tranh thủ chạy về nhà để xem phim chiếu lúc tám giờ tối cho kịp giờ. Thẩm Hiểu Tinh nhanh chóng thu dọn xong bát đĩa, Chu Toán rất quan tâm hiểu chuyện, anh bảo mẹ Thiện và chú Định cứ đi bộ như ngày thường, chén bát để đó cho anh. Thẩm Hiểu Tinh cười nói: "Hôm nay không đi nữa, Tử Khiêm khó khăn lắm mới đến một lần."

Kỳ Thiện nhìn không quen mắt Chu Toán làm bộ làm tịch, cô nói với bố mẹ: "Bố mẹ đi mau lên, lát nữa con với Tử Khiêm cũng muốn đi xem phim." Dứt lời lại nói với Chu Toán, "Cậu rửa bát là đúng rồi, chỉ làm có mỗi món rau trộn, mà dùng đến cả bốn năm cái đĩa."

"Được rồi, được rồi, con nói nó cái gì, nó còn chịu làm, chứ con có làm gì đâu." Thẩm Hiểu Tinh đập nhẹ con gái một cái. Cô con gái này của bà ai trông thấy cũng bảo là ôn hòa rộng rãi, chỉ duy nhất lúc đối xử với Chu Toán thì không chịu buông tha, "Cũng chẳng sợ Tử Khiêm cười cho."

"Chẳng phải cậu ấy muốn thể hiện sao? Con tác thành cho cậu ấy." Kỳ Thiện lầm bầm.

Thẩm Hiểu Tinh nói: "Nó biểu hiện cho ai coi?"

Chu Toán chẳng hề để bụng, nắm lấy bả vai Thẩm Hiểu Tinh đẩy bà ra cửa, "Mẹ Thiện, đi sớm về sớm." Vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh dặn dò bọn họ vài câu, lại bảo Tử Khiêm "Rảnh rồi thì đến chơi", sau đó thì đi khỏi. Kỳ Định còn lễ mà lễ mề, Thẩm Hiểu Tinh nhắc nhở ông muộn rồi thì chỉ có thể xem phim truyền hình phát lại thôi, tốc độ thay giày của ông nhanh lên hẳn.

Kỳ Thiện muốn trở về phòng thay quần áo, Chu Toán gọi cô lại, ném cho cô một tuýp thuốc, nói: "Bôi vào chỗ bị muỗi cắn, đã mấy ngày rồi, vết muỗi cắn còn chưa tan. Đừng có mà đổ lên đầu tôi nữa."

Kỳ Thiện nhận lấy, nhất thời cũng không biết nói gì. Chu Toán cười nói: "Nhìn cái gì? Chẳng lẽ bắt tôi bơi cho cậu?"

"Mau cút đi rửa bát đi." Kỳ Thiện lườm anh một cái, muốn lên lầu, trông thấy Tử Khiêm đang ngồi ở sô pha xem tạp chí, lại hơi do dự. Chu Toán nhìn thấu tâm tư của cô, trong lời nói mang theo sự khinh thường: "Không thể rời một giây phút nào à, sợ tôi ăn thịt anh ta?"

Kỳ Thiện vừa đi được đến nửa cầu thang, nghe thấy Chu Toán và Tử Khiêm trò chuyện, hỏi dạo này có phim gì hay. Tử Khiêm trả lời. Chu Toán thờ ơ nói: "Vẫn là xem phim tốt, đỡ phải đứng ở ngoài cho muỗi ăn thịt. Thể chất dễ để lại sẹo của cô ấy rắc rối lắm. Anh phải cẩn thận, găm một cái là ngày hôm sau đảm bảo cả thế giới đều biết."

"Chu Toán, cậu câm miệng cho tôi!" Kỳ Thiện vịn vào lan can măng, sự cảm kích ban nãy đối với tuýp thuốc anh cho trong chớp mắt không còn sót lại chút gì.

"Cái gì cũng không được nói, hai người thuần khiết đến thế à?" Chu Toán không chịu nhận. Đợi Kỳ Thiện đi lên lầu, anh cũng đi về phía nhà bếp, không quên hiếu kỳ hỏi Tử Khiêm: "Cô ấy nói chuyện với anh ngay cả mấy từ như "găm một cái" cũng đều không được dùng hả?"

Tử Khiêm nhàn nhạt đáp: "Những chủ đề cô ấy không muốn nói tôi sẽ tôn trọng cô ấy."

"VẬY anh sai rồi." Chu Toán bật cười, "Xương cốt của Kỳ Thiện ấy à phóng khoáng hơn bộ mặt phần tử trí thức kia của cô ấy nhiều. Cô ấy là tên khốn mặt lạnh, bề ngoài ôn hòa lương thiện, nhưng bên trong độc địa lắm, giống như ni cô mặc nội y khiêu gợi ấy."

Tử Khiêm ném tạp chí trong tay sang một bên, nhăn mày nói: "A Toán, cậu có thôi đi không!"

Chu Toán ngả ngớn huýt sáo, "Tôi lại nói gì sai à?"

"Cậu có nói nhiều bao nhiêu đi chẳng nữa cũng chẳng thể nào thay đổi được một sự thật, rằng Tiểu Thiện cô ấy không muốn ở cùng cậu. Quan hệ trước đây của hai người có tốt mấy đi nữa cũng vô dụng."

"Anh biết trước đây tôi và cô ấy "tốt" cỡ nào sao?"

"Cô ấy không chọn tên khốn như cậu quả thực rất sáng suốt."

Tử Khiêm hiếm khi buông lời nặng nề với Chu Toán, Chu Toán cũng chẳng để bụng, vẫn mang vẻ mặt ôn hòa nói: "Nói ra thì anh và Ngụy Thanh Khê trước đây cũng tốt lắm, đáng tiếc... À, tôi quên hỏi, chủ đề Ngụy Thanh Khê này có thể nói không?"

"Chuyện này không liên quan đến cô ấy!" Sự trầm ổn của Tử Khiêm xuất hiện vết nứt, ngữ khí cũng thêm phần hung dữ. Anh biết ngay chuyện của Thanh Khê không thể thiếu phần của Chu Toán mà.

"Quan hệ của hai người đã hết rồi, nhưng tôi và cô ấy vẫn là bạn bè." Chu Toán rót một ly nước, dựa vào kệ bếp, "Cô ấy nói với tôi rất nhiều chuyện thú vị ở dưới quê, ví dụ..." Chu Toán hồi tưởng, trong đầu lật lại cái từ khó đọc kia, "Đúng rồi, gọi là "gỗ cửa trái tim", anh chắc chắn là đã từng nghe."

Tử Khiêm mờ mịt một lúc lâu mới nhớ ra ý Chu Toán nói là gì. Đó chỉ là truyền thuyết của mấy cô gái dân tộc Miêu chỗ Thanh Khê. Cô gái dân tộc Miêu đa tình, vì để tình lang vĩnh viễn không thay lòng, họ có cách thức cổ xưa. Nghe nói nam nữ đã từng có quan hệ thân mật chỉ cần lấy một nhúm tóc của hai người, tết lại rồi đốt thành tro, rồi vào lúc thích hợp uống cùng với máu trong tim, thì có thể mãi mãi không chia lìa. Phương thức này lưu truyền đến hôm nay, cho dù có người còn nhớ, cũng đã sớm trở thành một hình thức gửi gắm ký thác. Nếu thật sự có hiệu quả, thì trên thế gian

này làm gì có lắm nam si nữ oán như thế. Tử Khiêm không hiểu vì sao Chu Toán lại nhắc đến chuyện này với anh.

"Tôi nghe Thanh Khê nói, cô ấy đã từng có cơ hội thử trên người anh, nhưng cô ấy không nỡ, nhờ không may linh nghiệm thật, cô ấy không muốn trong tình huống anh không tình nguyện mà trói buộc anh cả đời. Nói nghe có vẻ hay ho, hai người rốt cuộc đã từng ngủ với nhau chưa?" Chu Toán cũng chẳng quan tâm đến sắc mặt đã tái xanh của Tử Khiêm, một lúc sau lại nói, "Hôm nào bảo cô ấy thử với Long Huynh xem, trói được Long Huynh mới đúng là có bản lĩnh thật sự."

"Long Huynh?"

"Anh vẫn chưa biết Thanh Khê đã đi theo Long Huynh rồi sao?" Chu Toán khoa trương cảm thán, "Hai bọn họ ở cùng nhau đúng là tuyệt phối, tôi nghe nói bây giờ Long Huynh căn bản không cho cô ấy đi làm, còn thuê nhà cho cô ấy. Thanh mai của anh quả là mạnh mẽ, dấu tay trên người Long Huynh chưa dứt bao giờ. Chi tiết thì thôi không nói nữa, tôi cũng chẳng chịu được."

Nhân lúc Tử Khiêm vẫn đang còn kinh ngạc, Chu Toán thành thoi thối hơi nóng trong ly, tự nói tự nghe, "Kỳ Thiện thích nghe nhất là mấy chuyện bàng môn tả đạo, anh nói xem, chuyện "gỗ cửa trái tim" này cô ấy có tin không? Dù gì tôi cũng không tin, có điều thử một chút cũng chẳng hề gì."

Tử Khiêm không thể nào ngồi yên được nữa, tất cả những chuyện anh không muốn nghĩ đều lấp đầy trong lồng ngực, anh nói: "Chu Toán, cậu đừng ép người quá đáng!"

Chu Toán nói: "Chê tôi chướng mắt? Thế là đúng rồi, chúng ta vốn dĩ chính là cái gai trong thịt đối phương, cần gì phải bày ra vẻ anh em tốt."

"Đừng đắc ý, tất cả những gì cậu có được chẳng qua là bởi vì tốt số thôi, có cái nào là nhờ nỗ lực của bản thân không? Loại người như cậu có

khác gì ký sinh trùng đâu, rời khỏi ký chủ cậu chẳng là gì cả." Tử Khiêm vô cùng phẫn nộ, cũng chẳng để ý nói ra đánh giá trong lòng mình từ trước đến nay về Chu Toán.

"Chẳng lẽ anh cho rằng tôi đã bá chiếm "chú hai" tốt của anh và cả Kỳ Thiện? Tôi là ký sinh trùng, bởi vì đó vốn dĩ là thứ thuộc về tôi, gia đình của tôi, tình cảm của tôi, mỗi một thứ anh đều muốn gia nhập vào, vậy có phải tôi cũng có thể xem anh là kẻ xâm nhập không?" Chu Toán đáp lại một cách mỉa mai. Khác với sự căng thẳng của Tử Khiêm, dường như anh còn nghĩ đến chuyện khác, trong khe hở của tủ bếp và kệ để dao lục lợi một hồi, rất nhanh, anh tìm được thứ cần tìm, quay lưng lại với Tử Khiêm phát ra tiếng suýt xoa cực nhỏ.

Tử Khiêm cắn răng đáp: "Cậu chưa từng trân trọng những thứ cậu có được, cũng chẳng xứng đáng có được. Ví như chuyện của Kỳ Thiện..."

Chu Toán xoay người, sắc mặt đã sa sầm xuống, "Tôi có khổ nạn thế nào cũng là chuyện giữa tôi và cô ấy, ít ra tôi và cô ấy ở bên nhau chẳng phải là vì khiến cho người khác vui lòng. Nói thêm một lần nữa, tôi để mặc cô ấy làm mình làm mẩy, cho cô ấy thời gian để đầu óc thông suốt, nhưng từ trước tới giờ cô ấy chưa từng là của anh."

"Có từng nghe nói rùa và thỏ chạy thi chưa?" Trên mặt Tử Khiêm có hàm ý chế giễu, đứng trước mặt anh ta giờ đây chẳng phải là một con thỏ kiêu căng và tự phụ sao?

Chu Toán đáp lại bằng điệu cười khẩy: "Anh muốn làm rùa tôi chẳng có ý kiến, nhưng đừng cho rằng lần nào con thỏ nó cũng ngủ quên."

Lúc Kỳ Thiện xuống lầu bọn họ vừa kết thúc màn đối chọi gay gắt, sắc mặt hai người không tốt lắm. Cô chẳng hiểu ra sao, trước tiên lấy Chu Toán ra khai đao, nói: "Chẳng phải cậu bảo phải đi rửa bát sao?"

Chu Toán giơ tay ra tố khổ với cô, "Tay tôi bị thương rồi, mười ngón liền tâm, cậu còn muốn tôi làm việc!"

"Lại tìm cớ." Kỳ Thiện đầu đầu nhìn một mảnh hỗn độn trong bồn rửa bát, "Cậu không rửa thì nói sớm đi chứ."

Cô sợ sau khi mẹ trở về sẽ nổi đóa, nên bảo Tử Khiêm đợi một chút, cầm chiếc tạp dề, thầm muốn tốc chiến tốc thắng. Chu Toán đưa chiếc ly đã vày vò một lúc lâu trong tay cho cô, ngoài mặt nịnh bợ, "Nước mật ong sau bữa cơm của cậu này, hôm nay vẫn chưa uống nhỉ?"

"Vô sự lấy lòng." Kỳ Thiện không thèm để ý đến anh.

"Tôi tốt bụng pha cho cậu đó, mau uống, uống đi, uống đi..." Chu Toán đưa ly nước lên miệng Kỳ Thiện. Bình thường anh cũng thế này, lúc vui vẻ thì vô cùng bám người, lúc trở mặt không nhận người cũng rất nhanh. Kỳ Thiện bực bội, sợ anh càng gây sự càng quá đáng, hai tay của cô đều đeo găng tay rồi, định nhấp một ngụm để đuổi anh đi, miệng vừa chạm vào chất lỏng trong ly, Tử Khiêm bỗng nhiên xông lên, không đợi Kỳ Thiện hoàn hồn, một nắm đấm mạnh mẽ rơi xuống mặt Chu Toán, nước mật ong toàn bộ văng lên trước ngực Kỳ Thiện, dọc theo tạp dề tí tách rơi xuống.

Chu Toán lão đảo lúi bướt, thân thể chống lên kệ bếp, anh cười quỷ dị một tiếng, nghiêng đầu lau vết thương trên khóe miệng, nhanh chóng đáp trả, hai người bỗng chốc lao vào một chỗ. Đợi Kỳ Thiện phản ứng lại trong sự kinh ngạc và bối rối ban đầu, bát đĩa trên kệ bếp đã tung tóe đầy trên sàn nhà, chậu cây xanh bố cô đặt ở trong bếp cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Hai người có thân hình và thể trạng tương tự nhau nên ai cũng không thể hoàn toàn áp chế đối phương, trên mặt Chu Toán vừa bị đấm một cú, dùng khuỷu tay đấm mạnh vào ngực Tử Khiêm, nhân cơ hội xoay người đè anh ta lên cửa tủ lạnh. Kỳ Thiện tiến lên phía trước kéo anh ra, muốn hai bọn họ tách ra.

"Hai người uống lộn thuốc rồi hả... Chu Toán, cậu làm gì thế!"

Cánh tay đang giơ lên của Chu Toán do dự trong phút chốc, bèn bị Tử Khiêm đẩy ra, suýt chút nữa đè ngã cái cây vô tội kia. Tử Khiêm nhân cơ hội phản đòn, Kỳ Thiện kéo cánh tay của anh ta, rồi đứng chặn vào giữa hai người đang đánh hăng đến đỏ cả mắt, hét lên một tiếng: "Muốn đánh nhau thì ra ngoài đánh!"

Trong phòng bếp hỗn độn chỉ còn lại tiếng hít thở gấp gáp dồn dập của hai người đàn ông. Tử Khiêm dừng bước không tiến lên phía trước nữa, Chu Toán đứng thẳng người, phui đất cát trên người. Trước sau không quá một phút đồng hồ, bọn họ giống như đã làm một chuyện mà bản thân đã muốn làm từ rất nhiều năm trước, có điều là chẳng ai chiếm được lợi lộc gì, hai người đều bị nếm mùi đau khổ, sau khi ngừng tay từ đầu chí cuối ánh mắt họ đều từ chối nhìn về phía đối phương.

"Anh không sao chứ?" Từ góc độ của Kỳ Thiện, trán và xương gò má của Tử Khiêm bị sưng đỏ rõ ràng, hai cúc áo sơ mi cũng không thấy tăm hơi. Tử Khiêm thở dài một hơi, chậm chậm lắc đầu.

"Rốt cuộc là làm sao?" Kỳ Thiện lại hỏi một câu. Cô vẫn mông lung mơ hồ, rõ ràng trước khi lên lầu hai người vẫn còn bình an vô sự, cô đã dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống, tuy rằng cảm thấy không khí cổ quái, nhưng sự không vui vẻ đó chỉ dừng lại trên mặt, tại sao chẳng chút báo hiệu liền giống như kẻ điên xông vào động thủ? Chu Toán là tên ưa kiếm chuyện, nhưng rốt cuộc là chuyện gì khiến Tử Khiêm không thể nhin nổi chứ?"

Không có ai định trả lời câu hỏi của cô, so với sự kịch liệt ban nãy, ba người trong phòng bếp rơi vào sự yên tĩnh lạ thường.

"Tử Khiêm?"

Đối diện với ánh mắt trừng cầu của Kỳ Thiện, Tử Khiêm lộ ra nụ cười âm ỉ, tay của anh cũng chậm chậm rút ra khỏi sự kiềm chế của Kỳ Thiện, bước vài bước về phía phòng khách, cầm áo khoác ngoài trên sofa, quay đầu nhìn về phía Kỳ Thiện, nhưng không lên tiếng, rồi vội vàng đi về phía cửa.

Đợi đến lúc Kỳ Thiện đuổi theo, Tử Khiêm đã khởi động xe, anh nhìn Kỳ Thiện ngẩn người đứng bên cạnh xe, thở dài một hơi, rồi nói: "Sinh nhật vui vẻ. Xin lỗi, anh biết tối nay mọi người không được vui vẻ gì mấy."

Trong lúc Kỳ Thiện giống như du hồn trở vào nhà, Chu Toán quay lưng lại với cô đứng trong nhà bếp.

"Cậu còn chưa đi?" Kỳ Thiện hỏi.

Chu Toán ném mớ khăn giấy vào trong thùng rác, lại kéo mấy tờ sạch chần lên tay, ngoảnh đầu nhìn cô, "Tại sao tôi phải đi? Cậu chưa giải thích gì với tôi đâu đấy."

"Giải thích?"

"Đương nhiên. Kỳ Thiện, cậu cản bọn tôi mà chỉ túm lấy mỗi mình tôi, cậu không cảm thấy hổ thẹn? Rõ ràng là anh ta động thủ trước!" Chu Toán bình tĩnh lên án.

"Chẳng lẽ cậu không làm gì cả?" Kỳ Thiện vẫn giữ vững lập trường, cô quá hiểu anh.

Chu Toán lại thay miếng khăn giấy khác bịt lên vết thương, gật đầu nói: "Cậu đối xử với tôi thế hả!"

"Thế là còn nhẹ đó!" Kỳ Thiện rút cuộc vẫn đi tới, lật tấm khăn giấy đang dấp trên vết thương của anh ra. Lòng bàn tay của Chu Toán bị cứa một vết lớn, có lẽ ban nãy lúc anh bị ngã đã dùng tay chống xuống đất,

đúng lúc chống phải mảnh vỡ của chén bát. Cô không để ý đến Chu Toán la oai oái, lôi bàn tay bị thương của anh đến vòi nước rửa, miệng nói: "Cậu không gây sự, người ta đánh cậu mới lạ đó. Anh ấy bị cậu đánh cũng không nhẹ. Cứ như con nít mà đánh nhau, cậu còn mặt mũi la đầu hải!"

Cô ôm một bụng tức tối, cắn nhả lại nhai dạy dỗ anh, giống như đang trách mắng đứa trẻ gây họa. Trước đây Chu Toán bởi vì cô thiên vị Tử Khiêm, lúc nào cũng chỉ biết hỏi Tử Khiêm có bị gì không, đối với anh thì tức giận quát mắng, sự mất mát hụt hẫng ấy giờ đây tiêu tán vô hình. Trước đây anh ở bên ngoài giằng co với đứa trẻ khác, người bên con như mẹ anh cũng truy cứu lỗi của anh trước, xem đối phương có bị anh đánh bị thương không, sau đó lại đau lòng anh chịu thiệt thòi. Điều này không phải là bọn họ đối với anh không tốt, ai là người nhà mình, ai là người ngoài, vào lúc quan trọng trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

Chu Toán cúi đầu nhìn Kỳ Thiện đang nghiêm mặt, tóc mái mướt mồ hôi cùng với đôi tay đang xử lý vết thương cho anh. Thể chất của Kỳ Thiện mát mẻ ít chảy mồ hôi, trừ khi là vận động mạnh mới thấy mồ hôi bị thấm ra, con người của cô cũng không giỏi biểu đạt cảm xúc, chuyện gì cũng giấu dưới vẻ ngoài điềm tĩnh kia. Nhưng Chu Toán vô cùng chắc chắn, cô để ý đến anh, mà lúc này đây trong lòng không hề dễ chịu. Nghĩ đến đây, vết thương đang bỏng rát nơi lòng bàn tay cũng hân hoan vui vẻ lên mấy phần, thậm chí Chu Toán còn cảm thấy mạch máu chảy trong người cũng nhanh hơn, chẳng trách máu chảy ở vết thương làm thế nào cũng không ngừng được. Anh giống như chú mèo trở về nhà và được vuốt ve sau khi vừa trải qua một trận ác chiến, thỏa mãn, lại có hơi tủi thân, không nhịn được muốn cọ cọ vào cô, lời nói trong lòng cũng không kìm được mà thốt ra khỏi miệng: "Tôi vẫn luôn không tin trong lòng cậu tôi không bằng Chu Tử Khiêm."

Kỳ Thiện nghe vậy cũng phản ứng lại, cô buông tay anh ra, lẳng lặng nhìn anh, sâu sắc nhìn anh. Trong lòng Chu Toán giống như mỡ bò trong

nồi từng chút từng chút bốc hơi, lời nói thẳng thắn hơn có lẽ sắp bộc bạch, bỗng nhiên một tiếng giòn giã vang lên, mặt của anh bị trúng một cái tát ướt nhẹ.

Anh cứng họng ôm lấy chỗ đau, sự đau đớn kia chòng chéo lên vết thương có sẵn bên khóe miệng, chỗ bị đau ở lòng bàn tay lại nội ứng ngoại hợp, lúc vui chảy không ngừng, lúc buồn bã càng chảy không thôi.

"Cậu làm... làm gì vậy?" Chu Toán lắp bắp hỏi người hành hung.

Kỳ Thiện mặt lạnh như sương, "Tên khốn kiếp không biết xấu hổ!"

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 37: Người Bạn Đòi Định Mệnh

Vết thương trên tay Chu Toán vừa dài lại vừa sâu, làm thế nào cũng không thể cầm máu được, cuối cùng bị Kỳ Thiện đuổi đi bệnh viện. Anh không thể tự lái xe, may mà lúc Kỳ Thiện nhét anh vào taxi, tự mình cũng ngồi vào luôn. Bác sĩ trực ca ở phòng cấp cứu khâu vết thương cho anh, ngay cả thuốc tê cũng không tiêm, đau đến nỗi mắt mũi anh đờn thành một cục, cũng chẳng buồn để ý đến việc giữ hình tượng trước mặt cô y tá xinh đẹp nữa. Kỳ Thiện thờ ơ đứng nhìn, chỉ còn thiếu nước chưa hừ mũi ra hai chữ "đáng đời" thôi.

Nhân lúc Kỳ Thiện đi đóng tiền nhận thuốc, cô y tá giúp Chu Toán xử lý vết thương trên mặt, trêu chọc nói: "Vị kia nhà anh ra tay nặng thật đó."

Cơn đau của Chu Toán vừa giảm bớt, kéo vết thương nơi khoe miệng quăng ra nụ cười thương hiệu của anh, "Vết thương ở chỗ khác còn nặng hơn, tôi thấy ngại nên không cho em xem được."

Bác sĩ kê thuốc tiêu viêm, trên tay Chu Toán treo bình truyền dịch, bình dịch đã truyền được một phần ba, Kỳ Thiện mới cầm bệnh án và hóa đơn đóng tiền ngồi xuống bên cạnh anh, giữa hai người còn cách hai chiếc ghế trống. Phòng truyền dịch ở phòng cấp cứu ban đêm vắng vẻ, ngoài hai người bọn họ, chỉ có một cụ già ốm yếu, gục đầu xuống giống như đã ngủ quên, thỉnh thoảng lại ho vài tiếng. Kỳ Thiện yên lặng dựa vào ghế, trên mặt hiện nét móm móm, cô không hiểu được ý của Chu Toán, nhưng cô vẫn chưa đi, may thật.

"Này!" Chu Toán hăng giọng, muốn bảo Kỳ Thiện ngồi gần lại để nói chuyện, cuối cùng lại tự mình kéo bình truyền dịch nhích đến chỗ cô, dè dặt hỏi: "Tôi không biết xấu hổ chỗ nào cơ?"

Ở trên taxi anh đã không kiềm chế được định hỏi, nhưng vì có người ở đây nên Kỳ Thiện chắc chắn sẽ không trả lời, anh cũng chẳng làm chuyện tổn công vô ích.

"Đánh cũng đã đánh rồi, tôi cũng phải biết làm sao mình chết chứ." Anh dùng khuỷu tay đập vào cánh tay của Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện nói: "Cậu làm chuyện đáng xấu hổ nhiều quá, nên mới không nhớ được."

Chu Toán câm nín, anh không dám nói vào lúc này trong đầu của anh quả thật có mấy hạng mục dự bị, chỉ là không dám chắc hôm nay bị moi ra chuyện nào, nên không tùy tiện mở miệng. Trước mặt Kỳ Thiện, anh luôn có yêu cầu rất thấp đối với đạo đức của mình.

"Là bởi vì... hôm ấy ở trong sân nhà cậu tôi đã hôn cậu?" Kỳ Thiện lại không nói nữa, Chu Toán chỉ đành chọn một chuyện an toàn nhất để thăm dò. Anh ngồi cách một cái tay vịn của chiếc ghế cố gắng ghé sát vào cô, khẽ truy hỏi: "Đúng không?"

Cho dù có phải hay không, thì giờ đây anh đang rất mất mặt, hơi thở khi nói chuyện đủ để làm lay động tóc mai bên tai của Kỳ Thiện. Kỳ Thiện lẩm bẩm: "Chu Toán, làm bạn bè không phải như thế này đâu!"

"Chuyện làm bạn bè trước giờ toàn là cậu tự nói tự làm, chứ tôi chưa bao giờ nói." Chu Toán nói, "Cậu muốn yên tâm thoải mái, tôi phối hợp với cậu thôi!"

Kỳ Thiện gương cằm định phản bác lời nói vô si của anh, nhưng cô cố gắng nhớ lại, trừ hồi ở tang lễ của dì Gia Nam anh từng nói "Tôi tưởng

chúng ta "ít nhất" vẫn là bạn bè", cô quả thực không nhớ được có lúc nào Chu Toán chủ động nhắc đến vụ "bạn bè" này. Nhưng chẳng lẽ đây không phải là sự thật đôi bên ngầm hiểu với nhau hay sao? Cho dù là bộ quần áo mới của hoàng đế, thì bọn họ cũng ăn ý mà cùng nhau mặc vào.

***Người dịch chú thích: "Bộ quần áo mới của hoàng đế" là truyện ngắn của nhà văn Hans Christian Andersen kể về việc hai người thợ dệt hứa với vị hoàng đế là sẽ dệt cho ông một bộ quần áo mà khi ông mặc vào thì những kẻ ngu ngốc, bất tài hoặc không xứng với địa vị của họ sẽ không thể nhìn thấy. (Tìm hiểu thêm để biết chi tiết)

"Nếu không phải là bạn bè, thì tôi cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa."

Kỳ Thiện đứng lên, Chu Toán dùng bàn tay bị quấn băng kéo cô lại, chặt đến mức lông mày của hai người đều nhíu lại.

"Kỳ Thiện, tôi hỏi cậu, cậu định nghĩa thế nào về chuyện kia giữa nam và nữ? Đừng có thảo luận với tôi về Plato!"

Kỳ Thiện cười hoảng hốt, "Tại sao tôi phải nói với cậu chuyện này?"

Chu Toán nói: "Bởi vì chuyện này liên quan trực tiếp đến việc tôi có đáng phải chịu cái bạt tai kia hay không. Cậu không nói, thế thì để "Tên khốn kiếp không biết xấu hổ" là tôi đây nói trước vậy. Tôi nói cho cậu biết thế nào là "bạn bè", Long Huynh là bạn bè của tôi, mấy tên bạn bè lêu lổng trong mắt cậu cũng tính, ngay cả A Lung và Triển Phi cũng tính nốt, nhưng cậu thì không tính. Tôi không ngủ với bạn bè, cũng sẽ không kết hôn với bạn bè của mình."

Kỳ Thiện bỗng nhiên nóng ruột như lửa đốt, cánh tay đang rủ xuống bên hông không tự chủ được khẽ run. Không biết có phải cô nghĩ nhiều hay không, mà cụ già truyền nước đang ngủ gục dường như cũng mơ hồ tỉnh dậy.

"Cậu nói gì vậy hả, ngoài chuyện này ra cậu không còn gì để nói nữa à, thế thì khỏi nói nữa, im miệng im miệng!" Kỳ Thiện hỗn loạn sắp xếp câu chữ.

Chu Toán cứ như cố ý không bỏ qua cho cô, "Thánh nhân còn có con trai nữa kìa, chuyện này có gì không thể nói? Tình yêu chẳng qua là tình dục được bao bọc bởi lớp giấy màu sắc sặc sỡ bên ngoài, sớm muộn gì cũng phải xé rách thôi."

Hồ hấp của Kỳ Thiện hỗn loạn kháng cự với sự tẩy não của anh, cô bỗng vô cớ nghĩ đến câu nói kinh điển của Schopenhauer - Tất cả tình cảm xuất phát từ đôi bên, cho dù biểu hiện đau khổ triền miên đến thế nào, đều là nguồn gốc của bản năng tình dục. (tạm dịch)

"Cậu cứ như là nhà triết học trong đám lưu manh ấy!" Kỳ Thiện vừa thán phục vừa khinh thường Chu Toán.

Chu Toán cười tủm tỉm đáp: "Khách sáo, khách sáo. Về phương diện lừa mình dối người, học vị tiến sĩ của cậu nên lấy được từ lâu rồi mới phải."

"Cậu có ý gì?"

"Cậu xem, lại nữa, tôi vẫn đánh giá thấp cậu rồi, ít ra phải phong cho cậu đến bậc thầy hướng dẫn của tiến sĩ. Tôi có ý gì chẳng lẽ cậu không biết? Khi ấy cậu nói giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì cả, tôi thuận theo cậu. Cậu không nhắc, tôi cũng không nói tới nửa lời. Nhưng sự thật chính là sự thật, cậu không thừa nhận không có nghĩa là tôi không nhớ gì. Chúng ta từ lâu đã chẳng phải bạn bè chó má gì cả!"

Lớp băng gạc ở lòng bàn tay của Chu Toán ma sát vào mu bàn tay của Kỳ Thiện, Kỳ Thiện co rúm lại hết ra. Đây là hồi ức mà ngay cả lúc ở một mình trong đêm khuya thanh vắng cô cũng không dám tìm tòi suy ngẫm, bí mật được khóa ở nơi sâu thẳm nhất, bảo vệ quá nghiêm ngặt kín kẽ, nên cô

đã bắt đầu tin rằng không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng bây giờ lại bị anh mang ra bàn luận không hề kiêng nể.

"Cậu đi thì đi đi, dù sao thì đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên trở mặt không nhận. Cậu không nhớ tối hôm đó cậu đã nói..." Chu Toán chưa kịp nói xong, đã bị Kỳ Thiện người đã xách túi bước vài bước, đặng đặng sát khí vòng ngược trở lại kịp thời ngăn chặn. Mặt của anh lại bị lệch sang một bên, ngay cả che cũng chẳng buồn che, bỗng dưng nhớ đến "lạc thú" của Long Huynh, Chu Toán đột nhiên bật cười, nói: "Đừng cứ đánh mãi một bên được không hả?"

Đầu óc Kỳ Thiện đã trống rỗng, mắt thấy chuẩn bị tác thành cho anh, Chu Toán vội vàng ngăn lại bàn tay sắp vung tới của cô, "Thật ra lúc ấy cậu chẳng nói gì cả, cậu quên rồi à?"

Cô chỉ gọi tên của anh. Tiểu Kiều, Chu Thìa và A Toán, A Toán, A Toán,...

Bàn tay Chu Toán dùng để ngăn cô lại đang gắn kim truyền dịch, giờ quá cao, nên máu ở tĩnh mạch sắp bị chảy ngược về bình dịch. Kỳ Thiện vùng ra cũng không được, mà không vùng ra cũng không xong, buồn bã tột cùng, bàn tay còn lại che lấy mặt, run giọng nói: "Tôi nói không có chuyện gì, chính là không có! Không cần phải để ý, cậu cũng không cần phải chịu trách nhiệm, mọi người đều tốt cả."

Chu Toán nhảy dựng lên, khiến giá đỡ của bình truyền dịch kêu loảng xoảng, anh mắng đáp: "Cậu đừng có mà ngậm máu phun người chứ! Lỗ tai nào của cậu nghe thấy tôi nói sợ phải chịu trách nhiệm hả? Nếu không phải tôi sợ trong lòng cậu có khúc mắc, thì tôi sẽ hòa theo ý cậu mà nói sao? Cậu nói gì thì là thế ấy, cậu không nhắc, tôi dám ép cậu hả? Đừng có tưởng chỉ có mỗi mình cậu chịu thiệt, ông đây lúc đó cũng thuần khiết lắm lắm, từ đầu chí cuối đều là cậu nằm bên trên tôi."

Kỳ Thiện ngồi xuống ghế, chẳng buồn để ý đến hình tượng ngồi bó gối, vùi đầu vào bả vai, dường như làm như vậy thì có thể không nghe không thấy gì cả, trong lòng không còn trở ngại. Cô không hối hận vì chuyện đã xảy ra, nhưng sự chớp nhoáng nhẹ nhàng băng quơ lúc ấy của anh từ đầu đến cuối là khúc mắc trong lòng mà cô không thể buông bỏ, vì vậy càng cắn chặt răng không hề đề cập tới.

Tối đó cô say hơn cả Chu Toán, chuyện mà anh nhớ cũng sẽ nhiều hơn cô. Kỳ Thiện nhớ đến bức vẽ trên mặt đồng hồ xuân cung tam vấn, mắng anh: "Cậu là đồ biến thái kinh khủng khiếp!"

Đối mặt với sự lên án mới, Chu Toán lại nhanh chóng tiến hành kiểm tra kiểm điểm một lượt trong lòng, một lúc sau, anh ngờ vực hỏi: "Ý cậu là chuyện áo tắm?"

Kỳ Thiện bị anh làm cho tức giận đến mức nản lòng thoái chí, buồn bực lôi chiếc đồng hồ đầu sỏ gây sự kia trong túi ra, đập mạnh vào ngực Chu Toán. Từ khi cô chú ý đến sự khác thường của mặt sau đồng hồ, bèn hận không thể tìm cơ hội nhét nguyên chiếc đồng hồ vào miệng anh, chỉ có trái tim đen tối thổi rửa khẩu vị nặng như anh mới có thể tiêu hóa được thứ đồ chơi biến thái này.

Chu Toán giữ lấy chiếc đồng hồ kia, trên mặt bỗng chốc vui vẻ, "Đừng ném đi, chiếc đồng hồ này hiếm lắm đó, lúc ấy tôi phải đợi nguyên cả một năm. Cậu phát hiện khi nào thế?"

"Lúc Tử Khiêm nhắc nhở tôi." Kỳ Thiện lạnh lùng đáp.

"À... chẳng trách!" Chu Toán chẳng mấy tiếc nuối, rất nhanh liền khôi phục mặt mày hớn hở, nhìn kỹ "bảo bối" của anh một lúc, đưa chiếc đồng hồ đến trước mặt cô tranh công, "Tôi tự mình cung cấp bản vẽ đó, hoàn toàn dựa vào trí nhớ để vẽ. Tôi cảm thấy tôi vẽ cậu tương đối chuyên tâm."

Kỳ Thiện nhắm chặt mắt, cô cảm nhận được hơi nóng từ cánh tay của anh truyền đến, muốn bảo anh rút ra xa một chút, thì khuôn mặt của anh lọt vào phạm vi tầm nhìn, nhưng đã thu lại về ngả ngớn.

"Kỳ Thiện!" Chu Toán muốn nói lại thôi.

Trên người Kỳ Thiện khễ nổi lên một lớp da gà, không biết anh lại muốn làm cái quái gì đây, chỉ nghe thấy anh nói: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Y tá trực ban nói không có giá truyền di động, Chu Toán sống chết không thể nhịn được đến lúc truyền xong bình này, anh được như ý nguyện, Kỳ Thiện tiến phật tiến tới Tây Thiên. Khiến Chu Toán ngạc nhiên đó là, đối với chuyện này Kỳ Thiện không hề bày ra vẻ nhăn nhó bực bội, gương mặt của cô thờ ơ giống như đã từng gặp Diêm Vương, thì cũng chẳng còn để ý đến mấy tên tiểu quỷ nháy ra hù dọa nữa.

Kỳ Thiện giờ bình truyền dịch lên cao đứng dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo trong nhà vệ sinh nam, quay lưng lại với Chu Toán. Chu Toán đứng trước bồn đi tiểu, một tay quần băng, một tay cầm kim tiêm truyền dịch, lẽ mà một lúc lâu cũng chưa làm xong công tác chuẩn bị đầu kỳ, vừa định thử lên tiếng gọi: "Này..."

"Một vừa hai phải." Kỳ Thiện bình thản.

Vốn dĩ Chu Toán cũng chỉ muốn đùa một chút, thấy cô phản ứng như vậy cũng không dám được voi đòi tiên, biết điều ngậm miệng lại. Bỗng nghe thấy giọng nói không nặng không nhẹ của Kỳ Thiện truyền tới từ phía sau, "Chu Toán, tôi muốn cậu đồng ý với tôi hai chuyện."

Chu Toán kinh ngạc ngoảnh đầu, sau khi phát hiện không thích hợp lại kịp thời quay người lại, may mà cô xoay lưng lại với anh, "Cậu nói trước đi."

"Chuyện tối hôm đó tôi có một nửa trách nhiệm, tôi... không trách cậu. Mọi chuyện cũng đã qua, trước đây có thể coi như chưa từng xảy ra, sau này cũng không cần nhắc lại."

"Tại sao tôi phải đồng ý?"

Kỳ Thiện đã sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, tiếp tục đáp: "Cậu đồng ý, tôi cảm ơn cậu. Nếu cậu không đồng ý, giống như những gì cậu nói, chúng ta lẽ ra đã không nên làm bạn bè từ lâu rồi, cũng không cần thiết phải miễn cưỡng."

Trả lời cô là tiếng nước chảy, trong không gian yên tĩnh dường như có thể nghe thấy tiếng róc rách hết sức rõ ràng. Kỳ Thiện kiên nhẫn chờ đợi, một lúc sau, anh thở phào nhẹ nhõm trong tiếng xả nước.

"Chu Tử Khiêm biết rồi sao?"

"Cậu nói vì sao anh ấy đánh cậu trước đã."

"Được, Kỳ Thiện, tôi có thể câm miệng. Nếu Chu Tử Khiêm chất vấn chuyện chiếc đồng hồ hoặc là có lòng nghi ngờ, thật ra cũng đơn giản, chỉ cần cậu không thừa nhận, cứ coi như tôi dâm dục, chuyện này cũng chẳng tính là gì. Cũng không cần cậu phải cảm ơn, tôi chẳng phải là vì tác thành cho hai người. Tôi muốn cho cậu biết, tôi không cần dựa vào chuyện cũ năm xưa này. Các cậu sau này không thành đôi được, cũng đừng đổ tội lên đầu tôi."

Kỳ Thiện trầm mặc, Chu Toán thông thả sửa soạn lại bản thân, nói: "Cậu lúc nào cũng nghĩ tôi khác người. Trước đây cậu đi xem mắt hai tên, một tên thì trông như đàn bà, một tên thì ba câu không rời khỏi chủ đề sướt tằm của bố cậu. Đồng nghiệp của cậu giới thiệu tên tiến sĩ hải ngoại kia chưa cắt đứt rõ ràng với bạn gái cũ. Cậu thì hay lắm, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu tôi."

"Tốt hay xấu, thành hay không thành không đến lượt cậu nói!" Bóng lưng Kỳ Thiện cứng đờ.

Chu Toán nói: "Tôi thấy chương mắt cậu tự mâu thuẫn, luôn treo tình yêu ở trên miệng, nhưng những người mà cậu tìm là người cậu yêu sao?"

Kỳ Thiện tức đến nổi bật cười, "Chữ "yêu" này từ miệng cậu thốt ra quả là buồn cười."

Trong lời nói của Chu Toán cũng có sự hoang mang, "Dục vọng và ý lại, những thứ này chúng ta đều không thiếu, còn chưa đủ sao?"

Vòi nước ở bồn rửa tay kế bên tí tách không ngừng, nước ở bồn đi tiểu cũng chảy róc rách, nhà vệ sinh nữ kế bên hình như có người đi vào, bước chân nhẹ nhàng, tiếng chốt cửa rõ ràng bên tai, trong không gian nửa khép kín hòa lẫn giữa hỗn hợp của mùi nước khử trùng và mùi tanh tươi. Kỳ Thiện nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày cô sẽ thảo thuận "Chân lý tình yêu" với Chu Toán ở trong nhà vệ sinh.

Không biết từ lúc nào anh đã quay người lại, đứng sát vào cô, "Kỳ Thiện..." Anh lại gọi cô một tiếng, bàn tay do dự chạm vào vai cô. Cô vẫn còn giơ cao bình truyền dịch, Chu Toán mong sao bình nước kia cứ chảy mãi không hết.

"Cậu rửa tay chưa?" Kỳ Thiện lắc vai tránh khỏi tay của anh, không thể nhìn được nữa, "Tôi muốn cậu đồng ý chuyện thứ hai: Nói chuyện đàng hoàng, không được đến quá gần!"

Y tá rút kim tiêm ra giúp Chu Toán, Kỳ Thiện đứng ở bên ngoài gọi điện thoại, ánh mắt của Chu Toán thỉnh thoảng nhìn về phương hướng cô đi ra ngoài. Sau khi trở về từ nhà vệ sinh, ngay cả trong lòng anh cũng đã có một loại cảm giác sáng khoái, giống như một người vừa bỏ ra 99% mồ hôi cuối cùng đã tìm được một phần vàng sáng cuối cùng kia. Anh ném miếng bông gòn dùng để đè lên vết kim tiêm vào thùng rác một cách chuẩn xác,

cụ già ngồi cạnh quan sát vẻ mặt vui phơi phới và vết thương trên người anh, đưa ánh mắt đồng tình, "Tạo nghiệt mà!"

Chu Toán đeo chiếc đồng hồ kia lên cổ tay mình, anh trước giờ chưa từng kiêng dè sự điên cuồng của bản thân về chuyện này. Vào lúc Long Huynh vô tình nhắc tới sự tồn tại của chiếc đồng hồ này, anh liền tràn đầy hứng thú: Không cần chủ đề vĩ đại, chỉ cần vô lý và thẳng thắn nhiệt tình quần quýt. Bản năng giỏi tìm kiếm lối ra hơn bất kỳ cảm xúc nào, anh bằng lòng khiến thời gian của anh dừng lại vào thời khắc đáng nhớ nhất, cho dù là vào lúc không người, mặt đồng hồ lạnh lẽo dán vào da thịt, cũng mềm mại nóng bỏng ở một nơi mà người khác không nhìn thấy.

Kỳ Thiện gọi điện thoại mãi mà không có người nhắc máy, lúc Tử Khiếm rời đi rất dứt khoát, nên khiến cô cảm thấy bất an. Mà Tử Khiếm lúc này đang dừng xe ở con đê ven sông. Mọi người đều nói cảnh đêm ở chỗ này đẹp vô cùng, anh và Kỳ Thiện cũng từng hẹn nhau đi bộ ở đây, đáng tiếc bấy giờ trong lòng anh cứ mãi nghĩ làm thế nào để khiến bầu không khí thân thiết hòa hợp hơn, nên chẳng có lòng nào để nhìn ngắm kỹ phong cảnh.

Tử Khiếm lúc nào cũng bận rộn, bận rộn chuyện của công ty, bận rộn khiến chú hai hài lòng, bận rộn chuyện hôn nhân đại sự của bản thân, có lúc còn phải đối phó với lòng tham của chú ba. Ghé sát vào cửa kính bị ẩm ướt bởi sương khuya, ánh đèn mờ mờ bên đê, anh dừng lại ở đây không hề có ý nghĩa gì, cũng không hề có mục đích, anh dường như chưa từng mệt mỏi rời đến vậy. Giữa chừng có một đôi tình nhân dựa sát vào nhau đi ngang qua, anh dừng xe ở đây như phá đám, rước lấy hai cái trợn mắt. Nơi này cách nhà Kỳ Thiện không xa, cô và Chu Toán lớn lên ở đây. Tử Khiếm rất khó để mà không tưởng tượng, cũng phong cảnh này nhưng trong mắt bọn họ là như thế nào.

Trận ẩu đả của Tử Khiếm và Chu Toán giống như một trò khôi hài, mà trước khi trò khôi hài này xảy ra là một vở kịch hoang đường. Anh ngồi

trên bàn ăn ở nhà bạn gái, ngồi dùng bữa cùng là bố mẹ vợ tương lai và người anh em cùng cha khác mẹ của anh, duy nhất chỉ có anh là giống người ngoài. Tử Khiêm vất vả theo đuổi Kỳ Thiện, ngoài việc tìm cho bản thân một người bạn đời phù hợp, khiến chú hai vui vẻ, chẳng lẽ không phải là muốn cho Chu Toán nếm trải mùi vị thất bại sao, không ngờ khiến mình cảm thấy ghê tởm. Đồng hồ của Chu Toán, cùng với ám thị "gỗ cửa trái tim", chẳng có cái nào không ám chỉ sự thân mật của Chu Toán và Kỳ Thiện. Nếu nói Tử Khiêm đổ ky, chi bằng nói anh mất mát. Sự quan tâm của chú hai, tên trong gia phả, vị trí ở công ty, ngay cả Kỳ Thiện, chẳng có cái nào hoàn toàn thuộc về anh, mà những thứ này còn đều là kết quả mà anh cố gắng tranh giành, chẳng thể oán trách ai. Anh không trách Kỳ Thiện, cũng tin rằng Kỳ Thiện thật sự muốn nghiêm túc ở bên cạnh anh, tình cảm trong quá khứ của cô, nếu đổi thành người đàn ông khác, chỉ cần không phải là Chu Toán, thì Tử Khiêm đều có thể nhắm mắt cho qua, bản thân anh cũng chẳng phải tờ giấy trắng. Nhưng nếu nguyên do không phải là Chu Toán, thì Tử Khiêm không dám đảm bảo rằng, chỉ dựa vào một chút hảo cảm với Kỳ Thiện, mà anh có thể cố chấp nhiều năm như vậy. Luân quần một vòng, anh tự mẩu thuẫn với chính mình.

Điện thoại đặt trước mặt rung lên, là điện thoại của Kỳ Thiện gọi tới. Vào khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào điện thoại Tử Khiêm đã thu tay về, để mặc nó giã giụa. Ít nhất đêm nay, anh không muốn nghe thấy giọng nói của cô.

Lúc điện thoại ngừng hẳn, Tử Khiêm mới cầm lên, đêm nay anh không say, nhưng ma xui quỷ khiến anh gọi tới một số điện thoại. Lần thứ nhất không có ai nghe, lần thứ hai đối phương trực tiếp ngắt máy, gọi thêm lần nữa đã hiển thị tắt máy. Anh nên cảm thấy vui mừng, vì Thanh Khê đã nghe lời của anh, cô nàng không còn quan tâm đến một người đàn ông vào lúc bơ vơ không nơi nương tựa mới nhớ đến mình, cũng sẽ chẳng vì một câu nói của anh mà vội vàng chạy đến gõ cửa xe lúc đêm khuya nữa.

Chu Toán nói Tử Khiêm là kẻ xâm nhập vào cuộc sống của anh, Chu Toán với Kỳ Thiện là "chúng tôi", Tử Khiêm là "anh". Tử Khiêm nhớ lại, bản thân mình và Thanh Khê cũng từng là "chúng tôi". Nếu không phải Chu Toán nhắc đến "gỗ cửa trái tim", thì Tử Khiêm đã sớm quên mất đôi mắt như làn nước và khuôn mặt ửng hồng của Thanh Khê lúc ngồi dựa vào bức tường trong hầm rượu kể cho anh nghe về truyền thuyết này. Nếu anh mãi mãi không biết bố ruột của mình là ai, có lẽ anh đã cưới Thanh Khê từ lâu, sinh con đẻ cái, tiếp tục kinh doanh hầm rượu, sẽ vì vậy mà cảm thấy vui vẻ không chút hối tiếc. Bọn họ là bạn đời định mệnh của nhau, tự tay cắt đứt hạnh phúc. Long Huynh không phải là sự lựa chọn tốt, còn có thể quang minh chính đại giữ cô lại bên cạnh, ngay cả Long Huynh anh cũng chẳng bằng.

Chiếc điện thoại nóng ran dần dần nguội lạnh trong lòng bàn tay, anh không gọi đi nữa, cũng chẳng có ai gọi vào, thế giới cuối cùng đã yên tĩnh rồi. Tử Khiêm ngả người dựa lên ghế lái, ánh đèn neon và bóng cây lập lờ ngoài cửa sổ, hóa ra phong cảnh ở đây thật sự rất đẹp.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 38: Thứ Có Được Mới Là Tốt Nhất

"Trên người cậu toàn là cát!" Chu Toán lăm bầm than, lúc nói chuyện đầu lưỡi lại chạm phải vụn cát. Dường như không có chỗ để anh kê miệng vào, nhưng mà "dường như" chỉ là "dường như", anh vẫn quyết tâm đến cùng. Sự đau đớn ở trên mũi không thể làm tan biến sự vui vẻ ở vị trí khác trên cơ thể, Kỳ Thiện cứ như con rắn chiếm đóng trên người anh, cứ hễ rảnh ra lại néo mũi của anh, gặp phải sự phản kháng lại vùi đầu vào việc khác. Cô vẫn còn tỉnh táo, nhưng đôi mắt lại khẽ nhắm lại, cơ thể rất lạnh, nhưng hơi thở thì nóng bỏng, Chu Toán cũng là lần đầu tiên phát hiện, cực độ kiềm chế và suồng sã có thể tồn tại trong cùng một người.

Mái tóc rũ xuống của cô cứ quét qua quét lại trên lồng ngực Chu Toán, ngứa đến mức khiến anh không thể chịu nổi, anh vươn tay ra nắm lấy nó, chỉ nắm được một bên, một bên hơi ngắn, vừa vặn che được đến cằm của cô, "Thợ cắt tóc gà mờ nào cắt tóc cho cậu thế? Xấu chết đi được." Ngoài miệng anh nói xấu, nhưng tay lại cứ quẩn lấy không chịu buông.

Có khoảnh khắc nào đó dường như Kỳ Thiện hơi tỉnh táo lại, vào lúc máu chốt cô thì thào hỏi: "A Toán, có phải chúng ta đang làm chuyện xấu không? Như thế này không đúng đâu!"

Chu Toán đỏ bừng cả mặt, ngón tay đan vào trong tóc của cô, sao có thể cho phép cô đổi ý vào lúc này, lại chịu không nổi việc cô cứ nói dông dài, chỉ đành vất óc dễ dàng: "Chuyện này có gì đâu, huấn luyện viên đánh trăm trận với tuyển thủ hạt giống cũng có được lên bục lĩnh thưởng đâu, cậu cứ coi như tôi là huấn luyện viên, coi như đồ mặc thử không được sao?"

Thử thôi mà, không ảnh hưởng đến việc cậu mua chính phẩm khác đâu, không thích hợp thì cậu cũng có thể vứt đi mà."

Kỳ Thiện là một người nói lý lẽ, dưới sự dẫn dắt của rượu cô bị logic của Chu Toán nói cho tâm phục khẩu phục, căn bản không hề suy nghĩ, hàng mặc thử như anh sẽ chẳng có chính phẩm bán ra.

Lần đầu tiên qua loa hỏi hột kết thúc, Kỳ Thiện cưỡng chế lôi Chu Toán đến quỳ trước cửa sổ sát đất của căn phòng hướng ra biển ở tầng 23, bắt anh phải thề trước vầng trăng khuyết đang nằm giữa biển và trời rằng sẽ triệt để xóa đi đoạn ký ức này. Cô tưởng là bản thân mình đã tỉnh rượu rồi, làm chuyện cứu vãn là hợp tình hợp lý, nhưng chưa phát hiện ra trên người bọn họ không mặc gì cả. Chu Toán cố gắng nhin cười phối hợp với cô, lặp lại lời thề, Kỳ Thiện còn cẩn thận chứng thực xem anh đã quên hay chưa. Chu Toán không nhin được nữa bật cười thành tiếng, Kỳ Thiện nghiêm mặt bắt anh làm lại lần nữa. Chu Toán nói: "Tôi ngay cả vì sao phải thề cũng quên mất rồi, rốt cuộc phải quên cái gì cơ?" Anh giữ mặt của cô hôn xuống, trong miệng toàn là mật ngọt, "Có phải là phải quên chuyện này hay không, cậu giúp tôi nhớ lại lần nữa..."

Kỳ Thiện tỉnh lại, giấc mơ của cô bị bao phủ bởi ánh trăng, lại chổng chất men say và gió biển nóng hầm hập, cùng với sự sửa chữa tu bổ nhiều năm qua, khiến cô căn bản không thể nào xác định được rốt cuộc đoạn nào mới là sự thật, đoạn nào là vô căn cứ. Chỉ có Chu Toán mới có thể cho cô đáp án, vậy thì cô thà rằng khiến nó trở thành câu đố.

"Chiến trường" ở nhà bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tối qua lúc Kỳ Thiện về nhà, bố mẹ đều ở phòng khách đợi cô. Trong điện thoại Thẩm Hiểu Tinh đã được biết Chu Toán và Tử Khiếm xảy ra chuyện không vui, hai người đàn ông lớn xác còn động tay động chân, kết quả Kỳ Thiện đi cùng với Chu Toán đến bệnh viện. Bọn họ hỏi nguyên nhân đánh nhau, Kỳ Thiện nói cô cũng không rõ lắm, trong lòng Thẩm Hiểu Tinh tràn đầy hoài

nghi, nhưng thấy con gái cả người ủ rũ, hiển nhiên không muốn nói nhiều, bọn họ cũng không truy hỏi đến cùng.

Kỳ Thiện xuống lầu, Thẩm Hiểu Tinh vừa nấu cháo xong, bà đứng trong phòng bếp nói với con gái: "Bố con khó khăn lắm mới trồng được cây thông đỏ cũng sắp tiêu tùng luôn rồi, tối qua hăng còn căn nhắc với mẹ đến tận nửa đêm. Vết thương của A Toán có nặng không? Khâu mấy mũi?"

"Cậu ấy không sao." Người mà còn có tâm trạng giở trò lưu manh thì chắc chắn chưa chết được, cho dù là dùng lời nói. Kỳ Thiện cúi đầu đập trứng gà, một lúc lâu sau mới hỏi: "Sao mẹ lại không hỏi xem Tử Khiêm có bị sao không?"

"Con đâu có nói Tử Khiêm phải đi bệnh viện." Thẩm Hiểu Tinh múc cháo lên, bà cũng ngồi xuống bàn ăn, thấy con gái mím môi không đáp, lắc đầu bảo, "Tử Khiêm vừa sáng sớm đã gọi điện thoại đến, nói xin lỗi vì chuyện tối qua. Mẹ hỏi nó, nó nói không có chuyện gì cả, tối qua để quên điện thoại trên xe, bảo con cũng đừng lo lắng. Con đấy, vẫn chưa kết hôn, mà lòng đã hướng về người khác rồi."

Kỳ Thiện cắn một miếng trứng gà, khẩu vị nhạt như nước ốc, "Mẹ, có phải mẹ không muốn con ở bên cạnh Tử Khiêm không?"

"Mẹ không nói thế nha."

"Nhưng mẹ nghĩ như thế."

Thẩm Hiểu Tinh không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Tử Khiêm đứa trẻ này rất hiểu chuyện, nó cũng chẳng dễ dàng gì. Chẳng qua..."

"Chẳng qua anh ấy làm sao mà so được với cục cưng A Toán của mẹ." Kỳ Thiện nói tiếp lời mà mẹ cô không nói ra, sao cô lại không nhìn ra mẹ cô mang thái độ xem chừng với Tử Khiêm, cán cân trong lòng có sự chênh

lệch, nếu không tối qua làm sao có thể để mặc Chu Toán đường hoàng bước vào nhà cơ chứ? Kỳ Thiện hoang mang, "Con không hiểu nổi, mẹ, mẹ cũng nói rằng Tử Khiêm không tệ. Là một trưởng bối bình thường, chẳng lẽ không hy vọng con tìm một người đàn ông thật thà đáng tin hơn sao? Mẹ thật sự cho rằng Chu Toán tốt hơn Tử Khiêm?"

Từ góc độ của người mẹ, Thẩm Hiểu Tinh không hề cảm thấy Chu Toán là một chàng rể vừa ý. Trước đây hồi mẹ của Chu Toán còn sống cực lực tác hợp hai đứa nhỏ, Thẩm Hiểu Tinh từ đầu chí cuối vẫn mang thái độ lập lờ nước đôi. Bà sợ là con gái không thể kiểm soát được người đàn ông như Chu Toán, nhưng kể từ khi Kỳ Thiện hiểu chuyện đến nay tâm tư đều đặt trên người Chu Toán, mặc dù ngoài miệng nói không. Chu Toán thì cẩn thận quá mức, với tính cách của anh, nếu anh hoàn toàn không có ý với Kỳ Thiện, có rất nhiều cách để thoát khỏi người mà bản thân anh không thích. Anh lại cứ không, hai người tiến tiến lùi lùi chơi trò cút bắt. Ẩn mình quá sâu, muốn ra ngoài cũng khó khăn. Thẩm Hiểu Tinh nói: "Không phải nói ai tốt hơn ai, nhưng nếu phải chọn một trong hai người, mẹ nhìn A Toán đã hai mươi tám năm trời, chút ý nghĩ và tật xấu kia của nó mẹ vừa nhìn là hiểu rõ ngay, không lật tung trời lên được. Còn Tử Khiêm trải qua nhiều chuyện, những chuyện nó cần phải suy nghĩ cũng không ít."

"Mẹ sợ sau này Tử Khiêm đối xử với con không tốt?"

"Không phải, mẹ sợ con hối hận."

Kỳ Thiện nói: "Anh ấy đối xử tốt với con, tại sao con phải hối hận?"

Thẩm Hiểu Tinh dẫn mạnh bát cháo xuống trước mặt Kỳ Thiện, nghiêm khắc nói: "Tiểu Thiện, mẹ hỏi con thêm lần nữa, con thành thật trả lời mẹ. Trong lòng con không còn nghĩ đến Chu Toán một chút nào nữa đúng không? Con nói không còn, mẹ sẽ ủng hộ bất kỳ quyết định nào của con. Nhưng nếu con lừa mẹ thì chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa cả, lừa dối chính mình thì sau này có khổ con cũng tự mà chịu lấy."

Kỳ Thiện mù quáng dùng thìa khuấy bát cháo trước mặt, hơi nóng phả thẳng vào mắt cô. Cô đã cố gắng lắm rồi, cũng đủ để rút lui, vẫn chưa đủ sao? "Mẹ hy vọng nhìn thấy con bị cậu ta gọi thì đến đuổi thì đi sao? Tại sao không đi mắng cậu ta thay đổi thất thường?"

Thẩm Hiểu Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Sao con biết mẹ không đi tìm nó? Nó cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, đi đâu rồi không biết? Hai đứa con cứ vờ vịt đi, đến khi nào không quay đầu được nữa thì mới chịu yên ổn! Từng câu từng chữ mẹ nói với Chu Toán, nói lại với con lần nữa. Hoặc là mở to mắt ra nhắm cho chuẩn rồi hăng nhảy xuống, hoặc là nhắm mắt nhắm mũi giả vờ giả vịt đến cùng, hai kiểu này đều có thể sống được yên ổn cả đời, chỉ sợ nhất là làm ngược lại. Hai đứa con tự xem đó mà làm."

Điều Kỳ Thiện muốn chẳng qua là giống như bố mẹ cô có một người bầu bạn bên cạnh đến già, cô hỏi: "Mẹ, mẹ và bố con là kiểu nào?"

Thẩm Hiểu Tinh không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, bàn tay đang bóc vỏ trứng cũng chậm lại, cân nhắc một lát mới nói: "Mẹ và bố con đương nhiên là kiểu khe nhỏ sông dài bền bỉ không bao giờ dứt."

***Người dịch chú thích: Tế thủy trường lưu: Đại khái là nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, đều đều, không bao giờ dứt.

Kỳ Định đánh thái cực quyền ở công chậm rãi lắc lư đi vào, người luôn có thói quen nói "đúng thế, đúng thế" để phụ họa với vợ, hiếm có dịp phản đối lời vợ, ông đùa với con gái, nói: "Lúc mẹ con đồng ý gả cho bố, bố mừng muốn chết, đến bây giờ ngủ mơ còn cười đến nổi tỉnh dậy, bố chẳng phải là kiểu khe nhỏ sông dài." Kỳ Định giúp vợ bóc nốt quả trứng gà, cười hề hề nói: "Cần gì lo mở mắt hay nhắm mắt, bố thấy, thứ có được mới là tốt nhất."

Tử Khiêm đề nghị muốn chuyển hẳn đến chi nhánh công ty ở nơi khác làm việc, Chu Khải Tú suy nghĩ nhiều ngày cuối cùng cũng đồng ý. Tuổi tác ngày một lớn dần, sức khỏe của Chu Khải Tú cũng không còn được như xưa, đã tâm trong sự nghiệp cũng dần dần mài mòn, ông đã không còn đặt chuyện mở rộng công ty và tài sản kinh doanh làm mục tiêu hàng đầu nữa, ngược lại hy vọng có thêm nhiều thời gian để yên tĩnh lại, tập trung quan tâm đến người và việc bên cạnh mình. Có những lúc ông hâm mộ người anh cả túc trực ở quê nhà, cả đời tầm thường, sinh ba cô con gái, nhưng hai vợ chồng già nương tựa lẫn nhau, lúc nào cũng có mấy đứa cháu ngoại quanh quần bên cạnh. Thậm chí chú ba nhà trong nhà ngoài rồi tinh rồi mù, tất bật lo liệu cho mấy cô con gái và mở việc lộn xộn của mấy bà vợ trước, nhưng cũng sống vô cùng sôi động, con trai cả Tử Dực đã thành gia lập nghiệp, có vợ có con. Những điều này đều là những điều Chu Khải Tú chỉ có thể nhìn mà không thể có được.

Trong hai đứa con của ông, nhiều năm trở lại đây Chu Toán cứ mãi loanh quanh bên ngoài, chưa từng yên ổn, Tử Khiêm nhẫn nhục chịu khó, thân phận không rõ ràng, Chu Khải Tú tự cảm thấy đã nợ bọn họ quá nhiều. Đặc biệt là Tử Khiêm, bất tri bất giác anh đã trở thành cánh tay đắc lực nhất bên cạnh Chu Khải Tú, cũng bầu bạn và an ủi ông nhiều nhất. Nhưng tính cách của Tử Khiêm quá hướng nội, làm việc luôn luôn thỏa đáng, Chu Khải Tú không thể dùng phương thức răn dạy Chu Toán để đối xử với anh, muốn quan tâm cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Lần này Tử Khiêm chủ động xin phép điều về chi nhánh, trong lòng Chu Khải Tú thực sự không nỡ, nhưng niệm tình Tử Khiêm rất ít khi đưa ra yêu cầu với ông, năng lực cũng hoàn toàn đủ để độc lập đảm đương một cõi, Chu Khải Tú do dự mãi, cuối cùng vẫn thuận theo ý của anh, để anh làm chuyện mình muốn làm một lần, đi trải nghiệm vài năm cũng tốt.

Tử Khiêm chờ được chú hai gật đầu, đã có thể yên tâm trong lòng, cũng có đôi phần âm đạm. Đối diện mái tóc ngày càng bạc trắng và sự mệt mỏi của chú hai, anh dường như muốn buông bỏ quyết tâm phải mất rất

nhều thời gian mới đưa ra được. Anh chỉ đành an ủi bản thân, chi nhánh công ty bên kia tổng giám đốc mang nhân viên đi ăn máng khác, thị trường khó khăn lắm mới khai thác được cần người tâm phúc đi trấn giữ; Nếu không đi, anh mãi mãi là cái bóng mờ hồ nấp sau lưng chú hai, sẽ dễ dàng bị Chu Toán bao trùm, nhân lúc chú hai vẫn còn sức lực chống đỡ đại cục, anh muốn thử tìm cho mình một không gian độc lập để hít thở.

Về chuyện động thủ với Chu Toán, sau khi xảy ra sự việc Tử Khiếm cũng hối hận với sự xúc động của mình, Chu Toán cố ý chọc giận anh, anh cũng trúng kế, hoặc có lẽ là một lần bộc phát sau nhiều năm tích lũy. Tử Khiếm sẽ không để bản thân mắc phải sai lầm tương tự, cũng không thể nói là hòa giải, nhưng anh nghe chú hai nhắc đến, hôm trước gọi Chu Toán về nhà ăn cơm, phát hiện trên tay Chu Toán có vết thương, bảo là bị mảnh bát vỡ ở nhà cửa phải, chú hai còn thở dài nói không phải ở bên ngoài gây họa bị thương là được rồi. Nhưng có thể thấy bao gồm Chu Toán, không có ai nhắc chuyện này trước mặt Chu Khải Tú, Tử Khiếm cũng không muốn khiến chú hai thêm ngột ngạt.

So với phản ứng của Chu Toán, Tử Khiếm càng để ý đến thái độ của Kỳ Thiện hơn. Sau khi Tử Khiếm tức giận rời đi, Kỳ Thiện gọi mấy cuộc điện thoại anh đều không nghe máy. Đợi đến sau khi anh ở ven sông bình tĩnh lại, lái xe trở về nhà Kỳ Thiện, lại phát hiện xe của Chu Toán vẫn luôn đậu ở cổng nhà cô. Tử Khiếm càng cảm thấy mất mát hơn, không phải không có khả năng Kỳ Thiện bị đủ những kỹ xảo của Chu Toán đã động. Ngay cả trong lòng Tử Khiếm cũng mặc nhận rằng Kỳ Thiện lựa chọn anh chính là phản bội quá khứ của cô, vậy cô hồi tâm chuyển ý thì có gì kỳ lạ?

Ngày hôm sau, sau khi tan ca Kỳ Thiện hẹn gặp Tử Khiếm, trong lòng Tử Khiếm đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất, có điều là một người đàn ông, đối với chuyện này bất luận là thua thắng tốt xấu đều phải đích thân chấm dứt. Kết quả vừa gặp mặt thì Kỳ Thiện đã giải thích chuyện tối hôm trước đi cùng với Chu Toán đến bệnh viện, cũng thể hiện rằng cô tin

tưởng con người của Tử Khiêm, nếu không phải Chu Toán nói gì quá đáng, những chuyện phía sau chắc chắn sẽ không xảy ra. Lúc bấy giờ Tử Khiêm mới đưa ra một quyết định, anh hỏi Kỳ Thiện có chịu đi cùng anh không, tuy rằng chi nhánh công ty cách nơi này không quá bốn giờ ngồi xe, nhưng bọn họ đổi một nơi khác sinh sống, có lẽ có thể thoát khỏi sự đeo bám của Chu Toán, cũng có thể thoát khỏi ám ảnh trước đây, đợi đến khi tình cảm của hai người hoàn toàn ổn định thì trở về cũng không muộn.

Kỳ Thiện không gạt đầu ngay lập tức, biểu hiện của cô phần nhiều là kinh ngạc. Tử Khiêm cũng có thể hiểu được, Kỳ Thiện không giống anh chỉ có chú hai là ràng buộc, cô lớn lên ở nơi này, bố mẹ họ hàng đều ở đây, bất cứ người nào bỗng nhiên đối mặt với sự lựa chọn này cũng đều sẽ do dự. Cô đồng ý sẽ suy nghĩ đã là chuyện không dễ dàng, đây là một cơ hội cho tình cảm ngày càng trắc trở của bọn họ.

Sau khi Tử Khiêm và Chu Khải Tú trải qua một cuộc trò chuyện dài thì đã đến giờ tan ca, Chu Khải Tú lưu ý đến động tác nhìn đồng hồ của Tử Khiêm, chủ động giục anh tan ca. Chuyện Tử Khiêm chính thức gặp mặt vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh, Chu Khải Tú đã nghe nói, chuyện này đủ để chứng minh tình cảm của hai đứa trẻ đã ổn định. Bản thân Chu Toán không cố gắng, Chu Khải Tú cũng chẳng biết làm sao, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chuyện đã đến nước này, ông chỉ mong Tử Khiêm và Tiểu Thiện có thể sống tốt, trong lòng thầm nghĩ, cũng nên đến lúc hẹn vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh ra ngoài trò chuyện về việc này rồi.

Lúc Tử Khiêm ra khỏi công ty trong lòng không hề thoải mái, buổi chiều chú ba gọi cho anh mấy cuộc điện thoại, vẫn là về việc hạng mục đấu thầu mới của công ty, ông ta hy vọng Tử Khiêm nghiêm túc suy xét đến công ty của bạn ông ta. Tử Khiêm đã tìm hiểu qua về công ty đó, tiền vốn miễn cưỡng có thể đạt tiêu chuẩn, nhưng kinh nghiệm thi công có liên quan là con số không tròn trĩnh. Anh quả quyết không dám tiếp nhận củ khoai

nóng phồng tay này, thoái thác bản thân dạo này bận rộn chuyện tiếp quản chi nhánh công ty, bảo chú ba trực tiếp đi tìm chú hai bàn bạc.

Lão tam biết rõ Chu Khải Tú chỉ sẽ mắng ông ta vài câu rồi từ chối, chắc chắn không dám đụng vào đình, cứ luôn muốn ra tay ở chỗ Tử Khiêm. Ông ta lúc nào cũng cho rằng mình có ơn với Tử Khiêm, Tử Khiêm không thể không gánh phần ân tình này, từ ám chỉ ban đầu đến dứt khoát yêu cầu, nói là giúp bạn bè một tay, nhưng ông ta là một trong những cổ đông lớn của công ty mới kia, Tử Khiêm đã biết từ lâu. Những năm gần đây lão tam không ít lần làm những chuyện tương tự, Tử Khiêm rơi vào thế khó xử, chỉ cần nhắc mấu chốt, lúc thông qua anh có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng đối với yêu cầu quá đáng như lần này anh không thể không để ý đến lợi ích của công ty mà thỏa hiệp. Có lẽ đợi đến khi anh chuyển đến chi nhánh bên kia thì chú ba mới chịu dừng, dù sao thì cũng ở xa, tiềm năng của thị trường mới ở bên kia thấp, chú ba chưa chắc đã để vào trong mắt.

Tử Khiêm sợ chú ba sẽ đến công ty chặn anh, trừ chuyện gọi thầu, sẽ còn tiếp tục thuyết phục anh từ bỏ ý định chuyển đến chi nhánh.

Anh tan ca sớm, vẫn chưa đến bãi đậu xe, lại được biết con trai của chị họ thứ hai con nhà bác cả dẫn vợ chưa cưới đến gặp chú hai. Chuyện này trước giờ Chu Khải Tú có thể tránh liền tránh, đa số sẽ không ra mặt, Tử Khiêm lại chẳng thể thoát được, biết rõ là đối phương nhắm vào mình để kiểm soát, anh vẫn phải dành thời gian để gặp mặt. Anh được gửi nuôi ở nhà bác cả nhiều năm, không thể để lại tội danh "vong ân phụ nghĩa" khiến người khác chỉ trích.

Trước khi lên xe Tử Khiêm muốn thoát khỏi sự mất kiên nhẫn trong lòng, quy tất cả trở thành bốn phận của anh. Chu Toán sẽ không có sự phiền não như vậy, trong lòng của Chu Toán vạch ra ranh giới rất rõ ràng, những chuyện không muốn ứng phó rất ít khi lá phải lá trái, bởi vì căn bản không để ý, cho nên yên tâm thoải mái. Những người dưới quê "viếng thăm" liên

miên không ngớt Tử Khiêm cũng mệt mỏi ứng phó, nhưng chẳng thể nào bỏ đó không quan tâm.

Nhưng thế này vẫn chưa phải là đỉnh điểm, chuyện phiền não hơn vẫn đang chờ Tử Khiêm. Anh vừa ra khỏi tầng hầm đỗ xe, thì nhìn thấy A Lung ôm một bó hoa đứng ở lối ra nhìn ngó xung quanh, trông thấy xe của anh, A Lung phấn khởi vẫy tay. Tử Khiêm thở dài một hơi trong vô thức, A Lung bám đuôi theo, nên anh chỉ đành dừng xe lại ở một nơi trống trải.

"Chẳng phải bảo em đừng đến tìm anh nữa sao?" Tử Khiêm sa sầm mặt nói. Từ sau khi ở núi Cốc Dương về, A Lung liền thể hiện có hứng thú với anh, chính xác mà nói là ban đầu cô nàng không hề có ý định che giấu, Tử Khiêm lại một lần nữa bày tỏ rằng bản thân mình đã có bạn gái nhưng cũng không thể xóa tan sự nhiệt tình của cô nàng. Ban đầu Tử Khiêm nề tình cô nàng là con gái, thêm nữa lại là con gái của lão Tần nên nhỏ nhẹ khuyên nhủ, sau đó quả thực phiền không thể tả nổi, cũng bắt đầu đối xử lạnh nhạt.

A Lung không hề để bụng thái độ của anh, mím môi cười hiện lên hai má lúm đồng tiền, "Tự anh dừng xe mà, em nói qua đây tìm anh lúc nào cơ!" Cô nàng nói như thế, Tử Khiêm vừa buông lỏng phanh xe, đầu xe vừa hơi chuyển động, cô nàng lập tức mềm giọng lại, dẫu môi nói: "Đừng đi! Đừng đi! Anh đúng là mất hứng, nói đùa với anh thôi. Này, cho anh đó!"

Cô nàng nhét một bó thực vật từ cửa sổ đang hé ra một nửa, đóa hoa màu hồng mọc bên trên mềm mướt như nhung. Tử Khiêm không nhận, tay đặt trên vô lăng xoa trán, nhất thời cũng không biết nên nói với cô nàng thế nào cho tốt.

"Anh chưa từng thấy phụ nữ tặng hoa cho nam giới."

A Lung nói: "Ai nói là tặng, cho anh đấy. Hoa hợp hoan nhà bà ngoại em vừa mới nở, tự em ngắt đấy, thơm lắm, anh ngửi thử xem."

"Anh không có hứng." Về mặt Tử Khiêm hờ hững, không chỉ với hoa, với người cũng như vậy.

A Lung hình như luôn nghe không hiểu lời từ chối của anh, sự nhiệt tình của cô nàng không hề giảm bớt, "Anh chưa từng nghe nói đến hoa hợp hoan? Ý nghĩa của nó hay lắm đó, có nghĩa là ân ái hảo hợp, cũng có thể gọi là dạ hợp, hoa phu thê. Cây này nhà bà ngoại em là lần đầu tiên nở..."

"Tần Lung, em không phiền hả?"

"Không phiền!"

A Lung ôm bó hoa vẫn chưa tặng đi được, ngẩn người đáp.

"Nhưng anh thấy rất phiền, em ngoài việc quần lấy đàn ông thì không còn việc gì để làm sao?" Tử Khiêm hiếm lắm mới nói những lời trực tiếp thế này với phụ nữ, quả thực không thể nhìn nổi nữa, cô nàng giống như bột trét lấp đầy mỗi khe hở khó có được trong cuộc sống của anh, khiến anh hít thở không thông. Chỉ tính riêng tuần này cô nàng đã xuất hiện trước mặt anh ba lần, Tử Khiêm quả thực chẳng hiểu nổi tại sao lão Tần lại sinh ra một cô con gái như vậy, "Chúng ta coi như là thế giao, anh vốn dĩ không muốn khiến em khó xử, anh đã nói đủ rõ ràng rồi, chẳng lẽ em nghe không hiểu? Anh khuyên em một câu, con gái nên rụt rè một chút, ít nhất anh không chịu được kiểu như em."

Những lời lẽ nặng nề này cuối cùng đã có tác dụng với A Lung, lúm đồng tiền của cô nàng không thấy đâu nữa, giống như con nít bị người ta trách mắng, "Em thích anh thì đến tìm anh, là lỗi lầm lớn đến thế sao?"

"Một tháng trước em cũng nói thích Chu Toán" Tử Khiêm lạnh nhạt nhắc nhở. Sự say mê lúc bấy giờ của cô nàng đối với Chu Toán tất cả những người quen biết đều thấy rõ, chớp mắt lại xem trọng anh, sự "yêu thích" của cô nàng quá không đáng giá.

A Lung xấu hổ cúi đầu. Cô nàng là cô gái sống trong giấc mộng do chính mình dệt nên, người nhà lại yêu thương vô bờ bến, kể từ khi hiểu chuyện thông tin cô nàng tiếp nhận luôn là: "Cực cưng, cực cưng à, con tốt đến thế, những gì con thích thì sẽ có được thôi." Vì vậy cô nàng có đôi chút ngây thơ lỗ mãng không rành thế sự. Chu Toán là người khác giới đầu tiên A Lung đem lòng yêu thích trong thế giới hiện thực, nguyên nhân rất đơn giản, anh có vẻ ngoài đẹp trai, biết chơi bời lại còn thú vị, dường như phù hợp với tất cả những ảo tưởng thiếu nữ của A Lung. Nhưng con người của Chu Toán khó dò, đối với anh từ đầu chí cuối A Lung giống như ngấm hoa trong màn sương, thứ cô nàng yêu thích là vẻ ngoài của anh, cũng là tưởng tượng về tình yêu mà chính bản thân phác họa nên. Tất cả những điều này kết thúc vào lúc Chu Toán đẩy cô nàng vào hồ bơi, trong lúc uống công giãy giụa, điều khiến cô nàng khó quên nhất là dáng vẻ mỉm cười của anh, vẫn là thân hình và ánh mắt khiến trái tim cô nàng rộn ràng, nhưng tuyệt đối không phải là người nằm trong tưởng tượng của cô nàng. Giấc mộng tình yêu đầu đời của cô nàng vỡ vụn ngay lúc ấy, nhưng Tử Khiêm đã xuất hiện.

Trước đây A Lung cũng quen biết Tử Khiêm, anh thường xuất hiện bên cạnh Chu Khải Tú, cơ hội gặp mặt với A Lung nhiều hơn Chu Toán. Anh không phải kiểu người khiến A Lung vừa gặp đã yêu, không thú vị, lại nghiêm túc. Luận về tuổi tác Tử Khiêm chỉ lớn hơn Chu Toán một tuổi, nhưng trong lòng A Lung không hề xem anh là người cùng trang lứa với mình. Hôm đó Tử Khiêm vớt A Lung từ dưới hồ lên, cánh tay rắn chắc vững vàng, lồng ngực ấm áp rộng rãi, không nhiều lời nhưng đủ để trấn an sự kinh hoàng trong lòng cô nàng, anh trở thành anh hùng từ trên trời giáng xuống của A Lung. Khoảnh khắc ấy A Lung đã quên mất Chu Toán, thậm chí đã tha thứ cho Chu Toán, không có Chu Toán, làm sao cô nàng biết được thì ra Tử Khiêm tốt đến như vậy? Sự cố chấp trước đây của cô nàng đối với Chu Toán cũng trở thành bước đệm để đem lòng yêu mến Tử Khiêm, tất cả đều là sự an bài tốt nhất. Qua mấy lần tiếp xúc, mỗi một hành động cử chỉ của Tử Khiêm đều khiến A Lung nhận định bản thân mình lần

này không hề nhìn nhầm. Tử Khiêm có sức hấp dẫn của anh, lại trầm ổn đáng tin hơn Chu Toán nhiều, ngay cả bảo mẫu chăm sóc cô nàng từ nhỏ tới lớn cũng nói rằng đây là người đáng để gửi gắm, vì vậy A Lung càng kiên định hơn.

"Em không phải đứa mê trai!" Mắt A Lung đỏ bừng, cô nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý phải kiên định vững vàng, nhưng trước đây Tử Khiêm cùng lắm là tránh né hoặc lạnh nhạt với cô nàng, chưa từng giống như hôm nay nói những lời nặng nề tổn thương người khác, còn nhắm vào chỗ đau của cô nàng, "Chẳng lẽ em từng thích người khác, thì không có tư cách để yêu lần nữa sao!"

Tử Khiêm chẳng có tâm trạng để nghe cô nàng nói hết, ý bảo cô nàng buông tay đang đặt trên cửa xe ra, "Anh còn có việc, em đi đi."

"Không được, em còn chưa nói xong." A Lung muốn kéo cửa xe của Tử Khiêm để lý luận với anh, nhưng xe đã chậm chậm chuyển động, tính tiểu thư của cô nàng cũng bốc lên, dậm chân đuổi theo vài bước, "Chu Tử Khiêm, anh dám đi! Em có chỗ nào không xứng với anh?"

Đạo này trong lòng Tử Khiêm vốn dĩ đang có chuyện, nghe cô nàng không nói đạo lý, càng bực bội bốc hỏa hơn. Anh không xứng với cô nàng, nhưng cô nàng ở trước mặt Chu Toán chưa chắc dám ngông cuồng như vậy. Anh nhẫn nhịn nhưng không có nghĩa là không có giới hạn. A Lung vẫn đang dùng sức đập vào cửa xe, Tử Khiêm vừa hạ quyết tâm, bèn đạp chân ga muốn thoát khỏi. Bên ngoài bỗng vang lên một tiếng hét lớn, anh cũng cảm thấy không đúng lắm, mau chóng dừng xe lại kiểm tra, A Lung đã bị ngã mạnh xuống đất, nhưng tay vẫn túm chặt lấy tay nắm của cửa xe, bó hoa hợp hoan kia đã bị vùi dập nát bươm.

CHÚNG TA

TÂN DI Ồ

dtv-ebook.com

Chương 39: Hết

Chương 39: Người em cần không phải là anh.

Giờ làm việc, Kỳ Thiện vừa bận rộn xong một lúc, phát hiện Triển Phi gửi cho cô một email, đặt tiêu đề vô cùng kinh khủng, "Trắc nghiệm tâm lý một tỷ người trên toàn thế giới đều nói là chuẩn xác, bạn không thử sẽ hối hận cả đời", phía sau còn thêm vài dấu chấm than. Triển Phi luôn thích mày mò mấy thứ kỳ quái này, Kỳ Thiện đang rảnh rỗi, bèn bấm vào xem thử. Giao diện chính của cái gọi là trắc nghiệm tâm lý chẳng qua chỉ có mười câu hỏi đơn giản, ví như "Bạn thích kiểu hôn nào nhất", "Thích cùng với người mình thích đi đến nơi nào nhất", đại loại như vậy, chẳng thú vị gì cả.

Kỳ Thiện dùng ba phút để trả lời xong câu hỏi, bấm vào "gửi đáp án". Cô chẳng mong đợi gì với kết quả trắc nghiệm, chẳng qua chỉ có mấy loại "abcde", mỗi một loại đều rất ba phải, thể hiện vô cùng đầy đủ "Hiệu ứng Barnum" trong tâm lý học, áp đặt lên bất cứ người nào cũng chẳng sai được.

Giao diện xuất hiện màn hình chờ, bỗng nhiên có một cửa sổ nhảy ra, bên trên hiển thị: Kết quả trắc nghiệm bạn này đã gửi thành công đến email người trong lòng của bạn.

Kỳ Thiện bỗng dựng thẳng sống lưng, trong lòng buồn bực kinh khủng. Cô đã điền email của đối phương lúc nào, chẳng lẽ là Triển Phi đã cài đặt từ trước rồi? Cô mau chóng lấy lại bình tĩnh, cho rằng chuyện này không thể nào, trừ phi trong máy tính có một con ma đang núp ở bên trong. Cô tắt giao diện trắc nghiệm, lại tiếp tục nhảy ra một cửa sổ, "Dưới đây

mới là kết quả của trắc nghiệm này: Ban nãy chủ nhân của email xuất hiện đầu tiên trong đầu bạn chính là người trong lòng bạn." Ngay sau đó giao diện xuất hiện rất nhiều bong bóng tình yêu màu hồng.

Yêu cái quý á! Kỳ Thiện sợ bóng sợ gió một phen, trắc nghiệm tâm lý này, có thể nói trò đùa dai này quá vô vị. Vốn dĩ không chuẩn, mà còn buồn cười. Cô xóa email, lại chuyển đến thùng rác xóa vĩnh viễn nó, cho dù là vậy, trong lòng vẫn cảm thấy bực bội vì bị trêu đùa.

Cách thời gian nghỉ trưa mấy phút, Triển Phi phấn khởi chạy đến văn phòng của Kỳ Thiện, hỏi: "Chị Kỳ Thiện, cái trắc nghiệm tâm lý kia chị làm chưa? Em cảm thấy siêu siêu siêu chuẩn luôn!"

Kỳ Thiện nói: "Lần sau không được gửi mấy thứ này cho chị nữa."

Cô không gọi đồ ăn bên ngoài với Triển Phi, tự đi đến căn tin trường học ăn cơm trưa. Vừa đi ra khỏi dãy lầu của thư viện, cảm giác "gặp ma" kia lại lần nữa xuất hiện. Chu Toán đứng ở cạnh vườn hoa nghịch điện thoại, lần này anh không lái xe. Tâm mắt của hai người giao nhau, Kỳ Thiện thận trọng hỏi: "Lại đến tìm Triển Phi à?"

"Tìm cậu." Chu Toán lắc lắc điện thoại, "Vừa hay, tôi đang định gọi điện cho cậu."

"Có chuyện gì?" Kỳ Thiện không dừng bước.

Chu Toán hỏi: "Cậu vội cái gì?"

"Tôi đi lấy cơm, muộn nữa là phải xếp hàng."

"Đi cùng đi, tôi cũng chưa ăn gì."

Chu Toán đi theo, Kỳ Thiện phát hiện hôm nay anh không cà lơ phất phơ như ngày thường, giọng điệu khi nói chuyện cũng đàng hoàng đứng

đần, dáng vẻ nom như có tâm sự.

"Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu cứ nói thẳng đi." Kỳ Thiện xoay người hỏi anh. Căn tin số bốn nằm ngay kế bên thư viện, Kỳ Thiện thường xuyên giải quyết bữa trưa ở đây, tuy không phải là căn tin chuyên dụng của nhân viên trong trường, nhưng những người tới đây cũng có nhiều người quen mặt, Kỳ Thiện đã trông thấy ánh mắt hứng thú của một đồng nghiệp ở bộ phận lưu thông và hai học sinh quen mặt truyền tới. Cô vẫn không cho rằng với thói kén ăn của Chu Toán mà lại đặc biệt đến đây để ăn cơm.

"Nghe nói cậu muốn đi." Chu Toán cũng không nói nửa lời thừa thãi.

Vấn đề này quả nhiên khiến Kỳ Thiện rơi vào trầm mặc. Hôm qua cô mới nói chuyện riêng với phó phòng nhân sự. Phó phòng nhân sự là đàn em khóa dưới của Thẩm Hiểu Tinh, bình thường rất quan tâm chiếu cố đến Kỳ Thiện, con người bà cũng hòa ái dễ gần và lý trí. Kỳ Thiện chỉ hỏi thăm tính khả thi của việc điều tạm đến thư viện của trường tỉnh bên, phó phòng khuyên cô nên cân nhắc lại. Kỳ Thiện cho dù thiếu lòng thăng tiến trong công việc, nhưng trình độ chuyên môn không thể bới móc, đối với bốn phận công việc cũng cần trọng tận tụy, trong một thư viện thu nhận không ít con em của lãnh đạo, những năm gần đây cô là một trong những người cống hiến nhiều nhất về luận văn học thuật có giá trị, về công về tư lãnh đạo đều không hy vọng cô có ý định rời khỏi.

Chuyện này Thẩm Hiểu Tinh cũng biết, bà không khuyến khích cũng không ngăn cản, còn đồng ý với Kỳ Thiện tạm thời sẽ không tiết lộ với người khác. Là chú A Tú nghe phong thanh từ chỗ phó phòng bên kia? Ông cũng là khách quen của của hội bạn học ở trường cũ. Hoặc có lẽ là Triển Phi? Tin tức của cô nàng lúc nào cũng linh thông nhất. Không phải Kỳ Thiện cố ý lén lén lút lút, chỉ là cô vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, không muốn làm mọi chuyện rắc rối hơn, chẳng ngờ nhanh như vậy mà Chu Toán đã ngủi được động tĩnh.

Nếu đã như vậy, Kỳ Thiện cũng không tránh né, cô nói: "Đúng là có suy nghĩ này."

Ánh mắt Chu Toán nhìn cô giống như nhìn một kẻ điên, "Hồi thi đại học cậu thi được số điểm như thế cũng không hề nghĩ đến việc đi xa, bây giờ vì Chu Tử Khiêm mà cậu muốn tới một nơi lạ nước lạ cái, ngay cả người thân và công việc cũng không màng nữa?"

Kỳ Thiện ngoảnh mặt đi, đây cũng là điểm khiến cô do dự. Cô hưởng thụ cuộc sống mà cô đã quen thuộc bấy lâu, lưu luyến hiện trạng, hưởng hồ tuổi tác của bố mẹ ngày càng lớn, chỉ có mỗi một mình cô là con gái. Tử Khiêm mong cô gặt đầu, cô cũng từng nghĩ rời khỏi nơi này cùng anh mới là biện pháp tốt nhất để duy trì tình cảm của hai người, nhưng quả thật rất khó để cô dứt bỏ tất cả nói đi là đi, suy đi tính lại, cũng dềnh dàng chưa cho Tử Khiêm một câu trả lời.

"Là ai nói bản thân mình không có chí lớn, làm một chú chim yến tước yến phận ở chiếc tổ của mình đã tốt lắm rồi? Một mớ tuổi rồi mà còn mơ mộng cao chạy xa bay." Chu Toán nghe thấy cô thừa nhận, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn tức đến nỗi không giữ được mồm miệng của mình.

"Yến tước cũng cần có đôi có cặp chứ." Kỳ Thiện mặc kệ Chu Toán móc mỉa mình. Cô không cầu mong Chu Toán có thể hiểu, anh là người tự do tự tại, nơi nào cũng có chỗ để dừng chân, muốn đi là đi, chưa từng có khái niệm canh tổ, cũng không biết cảm giác cô độc khi một mình trải qua mùa đông, nhưng lại nhận định rằng cô nên mãi mãi đứng ở chỗ cũ.

"Tình yêu của cậu vĩ đại như vậy, thế thì dứt khoát cùng nhau tự tử vì tình luôn đi, có lẽ còn có thể hóa thành bướm bướm đấy." Thấy cô bình thản đối đáp, Chu Toán càng bức hỏa, "Nói chuyện đi, cậu bị câm hả?"

"Tôi đợi cậu nói xong trước, muốn nói thế nào thì nói thế ấy." Kỳ Thiện chờ dẫn nhìn sân thể dục phía sau lưng anh, "Tôi chẳng có gì để nói."

"Kỳ Thiện, có phải chỉ cần có một tên đàn ông chịu thích cậu, trêu ghẹo cậu vài lần, thì chuyện gì cậu cũng đều chấp nhận, nơi nào cũng chịu đi với hẳn?" Chu Toán cười khẩy buông những lời ác độc, "Cậu thêm muốn đàn ông đến phát điên rồi hả?"

Anh thấy Kỳ Thiện cúi mặt không nói nửa lời, hơi thở trở nên nặng nề, cũng chỉ có vài lượt, rất nhanh đã bình tĩnh như thường. Cô đang nhìn anh, giống như mỗi lần bọn họ cãi nhau. Chu Toán cũng không biết tại sao bản thân mình càng để ý đến một người, lại càng không nhìn được mà tổn thương cô ấy. Anh vì muốn giữ vững trái tim của mình, thà rằng khiến cô buồn bã, nhưng khi thấy dáng vẻ buồn bã của cô, anh dường như lại không thể giữ vững được trái tim kia nữa rồi.

Dáng vẻ bây giờ của Kỳ Thiện khiến Chu Toán nhớ đến sau trận khóc lóc vật vã của cô tám năm trước, lần đó cô cũng bình tĩnh lạ thường, sau đó bứt đứt chuỗi tràng hạt, rồi không còn xem anh là một nửa của mình nữa. Từ khi hiểu rõ lòng mình, Chu Toán đã cố gắng thay đổi thói sĩ diện trước mặt Kỳ Thiện, tất xấu phóng lao phải theo lao và nghĩ một đằng nói một nẻo. Cô không còn là một phần vững chắc trong thế giới của anh, luôn luôn tha thứ cho sự càn rỡ, ngông cuồng và tùy ý làm bậy của anh. Anh sợ cô sẽ đi, sợ hãi là tâm ma lớn nhất.

Anh không nói năng gì, Kỳ Thiện lại chờ một lúc, "Nói xong rồi? Vậy tôi đi lấy cơm đây."

"Tiểu Thiện, cậu muốn tôi phải làm sao?" Chu Toán đi đến bước đường cùng, khẽ nói, "Nếu tôi nói là tôi... tôi... tôi yêu cậu, cậu có tin không?"

Anh nóng vội đến nỗi quả thật là lời gì cũng đều nói ra được. Kỳ Thiện vẫn cầm khay cơm trống không, ánh mắt cũng trống rỗng.

"Tự hỏi bản thân cậu xem có tin không."

Trước đây Chu Toán không tin. Tình yêu quá hư vô, anh kháng cự tất cả định nghĩa có liên quan đến nó. Anh có thể cưới cô, có thể thay đổi vì cô, đó là anh muốn chiếm hữu. Lúc Kỳ Thiện cầm bình truyền dịch đi cùng với Chu Toán vào nhà vệ sinh, anh vẫn còn đang tẩy não cô, nói cái gì mà dục vọng và ý lại anh đều có. Trong không gian khép kín và ngại ngùng ấy, anh quay lưng lại với cô, bỗng nhiên kéo cả bản thân mình vào trong đó: Dục vọng và ý lại song hành với nhau chẳng lẽ còn không phải là yêu sao? Yêu thì yêu, có gì ghê ghớm chứ, những thứ cô muốn anh đều có, đều sẵn lòng cho.

Chu Toán giống như đã phá vỡ ma chú, giả vờ không phát hiện lỗi tai đang nóng bừng, lời nói ra tiếp theo càng mạnh mẽ hơn.

"Nếu cậu nói không phát hiện ra chút gì, vậy cậu chính là tên lừa đảo không hơn không kém!" Chu Toán nắm chặt lòng bàn tay, chỗ vết thương vẫn chưa khỏi hẳn bắt đầu đau âm ỉ, nhắc nhở anh đau dài chi bằng đau ngắn, hôm nay phải nói cho rõ ràng, "Cậu không thể nào chỉ xem tôi như bạn bè. Nếu là như vậy cậu sẽ không đeo khối ngọc mẹ tôi tặng trên người, buổi tối hôm đó cũng sẽ không uống rượu mà tôi chuốc, trong lòng cậu hiểu rõ hơn ai hết. Kỳ Thiện, nếu cậu thật lòng muốn ở bên Chu Tử Khiêm thì tội gì phải kéo dài đến tận sắp ba mươi tuổi? Người cậu đợi không phải là anh ta."

Anh thật ích kỷ, anh cũng biết cô sắp ba mươi tuổi, kể từ khi có ký ức cô đã ở bên cạnh anh, trong lòng anh hiểu rõ, vậy mà vẫn để mặc cô lãng phí tuổi xuân. Đây chính là "tình yêu" của anh, không hề có từ bi.

Trước căn tin số bốn đã có không ít giáo viên và học sinh cố ý đi chậm lại. Kỳ Thiện dùng một tay che lấy đôi mắt, lòng bàn tay chạm đến nơi lạnh lẽo ướt đẫm. Cô nói: "Cậu sai rồi Chu Toán à, tôi đã không còn đợi cậu từ lâu rồi, cũng sẽ không ở bên cậu."

"Khóc sao?" Chu Toán hoang mang gỡ tay Kỳ Thiện ra. Trước giờ anh không tin Kỳ Thiện sẽ yêu người khác ngoài anh, nước mắt lúc này của cô cũng đồng nghĩa với mặc nhận, "Tại sao?"

Kỳ Thiện nức nở nói: "Bởi vì điều tôi cần là một người bạn đời ổn định, một mối quan hệ ổn định... không phải cậu!"

"Ổn định?" Chu Toán giống như nghe không hiểu mờ mịt lặp lại.

Có lẽ anh yêu cô, Kỳ Thiện bằng lòng tin tưởng. Nhưng yêu thì sao? Anh đa tình hay thay đổi lại không hề kiêng nể. Kỳ Thiện sợ rồi, người đàn ông như anh có lẽ là niềm hạnh phúc với người lạ, nhưng lại là ác mộng của người yêu. Anh giống như một chiếc diều bắt mắt, bản tính tiêu dao trời sinh. Trong tay cô nắm sợi dây, chiếc diều này dù đẹp đẽ bao nhiêu, bay cao thế nào, người người ngược mắt, thế thì có ích gì chứ. Cho dù gió từ phương nào thổi tới, anh không ở bên cạnh, thứ cô có được chỉ là sợi dây đó mà thôi.

"Tôi muốn một người đàn ông mà tôi không cần phải đoán câu nói nào của anh ấy mới là thật lòng, anh ấy sẽ không một phút trước vừa dỗ dành tôi, vừa ngoảnh đầu nói đi là đi, một lời không hợp liền mở miệng làm tổn thương người khác. Tôi cũng không muốn vì một đoạn tình cảm mà phải lo âu sợ hãi, vừa tỉnh dậy không biết anh ấy đã đi đâu, không phân biệt được rõ ràng mình rốt cuộc là người bạn gái thứ mấy của anh ấy. Ổn định chính là đường đường chính chính đối xử tốt với tôi, yêu thì thẳng thắn nói ra. Cậu không làm được."

Kỳ Thiện sẽ không tiếp tục lừa mình dối người nữa, bao nhiêu năm nay cô đều tắt bật cứu hỏa, mỗi khi phát hiện thấy một mối lửa, cô sẽ lập tức sợ hãi gấp mười lần muốn dập tắt nó, chẳng ngờ xung quanh toàn là lửa, cô chỉ đành chạy vội thoát thân, để mặc ngọn lửa ở phía sau cháy lan tràn khắp nơi, kiểu gì cũng sẽ có ngày tự tắt.

Cô nói xong, Chu Toán ngậy người trong chốc lát. Trông thấy bên cạnh có thêm nhiều người đang dỏng tai lắng nghe, Kỳ Thiện cũng không định bước vào căn tin đông nghịt kia nữa, có nói tiếp thì cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Kỳ Thiện!" Chu Toán đứng ở phía sau gọi Kỳ Thiện lại, nếu anh để cô đi như vậy, sau này sẽ không còn hy vọng. Anh bước lên vài bậc thang, đứng ở chỗ cao của cửa căn tin số bốn, lớn tiếng nói: "Chẳng phải cậu cũng chưa từng nói ra tiếng lòng của mình sao? Tôi vẫn luôn yêu cậu, cậu hài lòng chưa? Có gan thì cậu nói gì đó đi, cậu muốn thẳng thắn ở đâu?"

Kỳ Thiện đứng lại, nhưng không hề ngoảnh đầu. Cô biết tất cả nguyên lý triết học và sinh vật học liên quan đến tình yêu, có lẽ còn có thể dùng ba thứ tiếng kể ra hàng trăm điển cố về tình yêu, nhưng bao nhiêu năm như vậy duy nhất không nói ra được một câu yêu anh. Chuyện đơn giản nhất, cũng là chuyện khó khăn nhất, khó khăn biết bao, ngậm bóng rât ở trong miệng, nghẹn trong cổ họng không thể thở được. Nhưng không thể so với việc sau khi nói ra, anh đi mất, không còn nữa, ngay cả ấn náu trong lớp vỏ bọc của tình bạn để ăn may ngày qua ngày cũng chẳng còn tồn tại.

Chu Toán không đợi được nữa, chạy vòng đến trước mặt cô, phát hiện cô cúi gập người xuống khóc.

"Đúng, tôi cũng yêu cậu, tôi vẫn không quản được bản thân mình. Cho nên tôi càng không chịu được, cũng không dám... Cậu không phải người tôi muốn tìm, tôi không chịu được cậu!"

Cô không che mặt nữa, tướng khóc quả thật không dám khen. Đây vẫn là tướng khóc không hề kiêng kỵ của Kỳ Thiện hồi còn nhỏ, Chu Toán không chỉ một lần cười nhạo dáng vẻ xấu xí nhất này của cô, giống như cá bơn. Kể từ sau khi biết làm dáng Kỳ Thiện đã cố ý sửa lại. Anh lúc nào cũng bôi mốt cô, cười lớn cũng nói khó coi, chau mày cũng bị chế giễu. Cô vừa trưởng thành, vừa học cách gói gọn cảm xúc vào trong lòng, như vậy có lẽ anh sẽ không ghét bỏ nữa nhỉ? Cô tức giận hay vui vẻ, cũng chẳng hề thể hiện ra mặt.

Tại sao cô phải quan tâm đến cảm nhận của anh? Cô từng là của anh, nhưng anh chưa từng là của cô.

"Cậu xem, kia có phải cô giáo Kỳ không?"

"Cãi nhau với bạn trai!"

"Đúng là không nhìn ra được."

"Không phải sao? Này cũng cãi dữ lắm chứ bộ."

...

Những người xem náo nhiệt đứng xa đứng gần có cả, Chu Toán không hề để ý đến ánh mắt của người khác. Anh và Kỳ Thiện đứng ở lối đi cạnh vườn hoa, anh cúi đầu, bên chân có ụ cây được mài bằng, trông giống như một đôi mắt mọc trong lòng anh đang lảng lảng quan sát sự hoang mang rối loạn của anh. Anh bước lên một bước, đạp "đôi mắt" kia xuống dưới lòng bàn chân. Anh nghĩ, ai ai cũng khát vọng tình yêu, cặp vợ chồng bất hòa như bố mẹ anh cũng không phủ nhận đã từng vui vẻ và động lòng thuở yêu nhau. Kỳ Thiện cuối cùng đã thừa nhận anh, nhưng lại dùng cách khóc đau đớn nhất, tình yêu tốt đẹp không nên như thế.

Chương 40: Người đa tình vô tình nhất.

Đồng nghiệp của bộ phận lưu trữ và bộ phận lưu thông hẹn nhau đi ăn, mọi người cùng ăn lẩu, sôi nổi ngồi quanh một bàn. Kỳ Thiện nghe chị cả ngồi kế bên phàn nàn chất lượng sách vở hiện tại quá kém, không nhận được gặt đầu, tay vẫn khuấy gia vị.

Triển Phi ngồi kế bên bỗng nhiên dùng khuỷu tay huých huých Kỳ Thiện, điện thoại của cô nàng cũng chuyển tới trên đùi Kỳ Thiện, dấu miệng, ý bảo Kỳ Thiện xem nội dung bên trong.

Kỳ Thiện cúi đầu, đó là một web tin tức giải trí nổi tiếng của địa phương, đại khái là nữ minh tinh Yến Đình về quê ngoài việc thăm người thân còn uống say túy lúy, nửa đêm thân mật trở về khách sạn cùng với đàn ông. Phía dưới còn chèn thêm bốn tấm ảnh, nữ chính trong tin tức trang điểm bình thường, đeo kính râm. Tấm đầu tiên là cô ấy và người đàn ông kia ôm ấp đi ra khỏi quán bar; Tấm thứ hai chụp được bọn họ cùng lên một chiếc xe, miễn cưỡng có thể nhìn thấy Chu Yến Đình ngồi ở ghế phụ; Tấm thứ ba và tấm thứ tư lần lượt là bóng lưng của hai người trước sau đi vào đại sảnh của khách sạn. Khoảng cách chụp ảnh không gần, chỉ có tấm đầu tiên chụp được tương đối rõ ràng nửa bên mặt của người đàn ông, những tấm sau chỉ có thể từ dáng người và quần áo chứng minh là cùng một người.

"Giống không?" Triển Phi nhân lúc chị cả nhúng thịt, dùng khẩu hình nói với Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện dùng ngón tay khê vuốt màn hình điện thoại, mấy tấm ảnh kia luân phiên xuất hiện trước mắt. Đây chẳng qua là động tác theo thói quen, cho dù là tấm thứ tư chụp bóng lưng mờ nhất thì cô cũng vẫn có thể vừa nhìn liền nhận ra anh. Đó là cảm giác thân thuộc như với chính cơ thể mình, dáng đi của anh, thói quen dùng ngón giữa móc chìa khóa xe, áo T-Shirt màu trắng đang mặc là của mẹ cô mua, anh hai cái, bố Kỳ Thiện hai

cái, dù hóa thành tro bụi cũng không thể nhận nhầm. Huống hồ quán bar bọn họ đi ra hiển nhiên là của Long Huynh mới mở, biển số của chiếc G500 được khảm đá Moisaic cũng là chiếc xe dạo này Chu Toán thường lái, bùa bình an bằng trầm hương treo phía trước là do Kỳ Thiện tự tay tết.

Có đồng nghiệp nam cao giọng kể chuyện, đôi lại được một trận cười vang của mọi người. Kỳ Thiện cũng bị chọc cười, mím môi cười trong tiếng sôi sùng sục và bọt nước màu trắng đang nổi lên của nồi lẩu. Cô trả điện thoại lại cho Triển Phi, gật đầu "ừ" một tiếng.

Điều này thể hiện cô đã biết rồi, là anh. Ngoài vậy ra còn có gì để nói? N bạn gái cũ của anh và những đối tượng mờ ám đêm không xuể cô đều có thể nhận ra. Đối với anh mà nói chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ, chẳng qua thân phận của phía nữ vừa khéo tương đối thu hút sự quan tâm của mọi người.

"Nữ diễn viên tuyến ba, có ý ghê ghớm chứ? Nói không chừng là quen nhau ở bữa tiệc nào đó thôi." Triển Phi khinh thường bảo, "Em đã thấy tấm ảnh trước khi phẫu thuật thẩm mỹ của cô Yến Đình này, tướng mặt cay nghiệt, còn chẳng bằng chị nữa."

"Trước đây cô ấy đã rất xinh rồi." Kỳ Thiện không để Triển Phi nói hươu nói vượn, trước đây cô cũng đã chẳng bì được với Chu Yến Đình, huống hồ là bây giờ, "Cô ấy là bạn gái đầu tiên của Chu Toán."

Bữa cơm kết thúc Kỳ Thiện không đi tăng hai, cô tự mình bắt xe về nhà. Tử Khiêm dạo này gặp chuyện phiền phức, anh làm A Lung ngã bị thương ở gần bãi đỗ xe của công ty. A Lung nằm viện đã được một tuần, nghe nói chân bị thương không nhẹ, vì chuyện này lão Tần nổi nóng với Chu Khải Tú, Tử Khiêm bụng làm dạ chịu, mấy hôm nay sau khi tan làm đều phải đến bệnh viện thăm A Lung.

Tuy rằng không gặp nhau, nhưng hầu như mỗi tối Tử Khiêm đều gọi điện thoại cho Kỳ Thiện, hai người kể với nhau những chuyện phát sinh trong ngày. Trong lòng Tử Khiêm tích tụ muộn phiền, cũng sợ Kỳ Thiện nghĩ nhiều, Kỳ Thiện ngược lại phải khai thông cho anh, mọi chuyện có nặng có nhẹ, bảo anh cứ giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt trước, dù sao thì A Lung cũng thực sự vì anh mà bị thương.

Mấy hôm nay trong lòng Kỳ Thiện luôn nghĩ có nên đến thăm A Lung không. Bọn họ dù gì cũng quen biết sơ sơ, A Lung mở miệng khép miệng gọi cô một tiếng "Chị Kỳ Thiện", cô nàng bị thương là trách nhiệm của Tử Khiêm, Kỳ Thiện lại là bạn gái công khai của Tử Khiêm, về tình về lý đều nên ra mặt. Nhưng bản năng của Kỳ Thiện ý thức được rằng A Lung chưa chắc đã muốn gặp mình, sự nhiệt tình của cô nàng đối với Tử Khiêm dạo này làm sao Kỳ Thiện lại không biết? Nếu như nói không để ý chút nào là điều không thể, chỉ là đối phương phải nhập viện, Kỳ Thiện không muốn vào lúc này khiến người ta cảm thấy rằng cô ra vẻ ta đây.

Vì chuyện này nên Kỳ Thiện đã trưng cầu ý kiến của Tử Khiêm, sau khi Tử Khiêm trầm ngâm một lúc, bèn nói tôn trọng cách làm của Kỳ Thiện, cô đến hay không đến đều được. Kỳ Thiện không biết làm sao, cô và Tử Khiêm đều là người có tâm tư quá nặng, suy nghĩ quá nhiều, mà suy nghĩ quá cẩn thận ngược lại biến thành trở ngại. Nếu là trước đây Kỳ Thiện thà rằng lắng nghe ý kiến của Chu Toán, anh sẽ nói rất nhiều lời lẽ khó nghe, nhưng cuối cùng kiểu gì cũng sẽ tỏ rõ lập trường. Chỉ là bây giờ cô và Chu Toán sao còn có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau, hôm ấy sau khi anh đi hai người chưa hề liên lạc lại, e rằng có ý định đến chết cũng không qua lại nữa.

Chu Toán phát hiện bản thân lên tin tức là vào buổi chiều, lúc anh tỉnh dậy Chu Yến Đình đang vừa đắp mặt nạ vừa xem ảnh, phát hiện anh ngồi dậy, đưa màn hình máy tính cho anh xem, vừa cười vừa trợn mắt, "Cậu hại chết tôi rồi, còn khiến Tráng Tráng bận điên lên được."

Tráng Tráng là người đại diện có dáng vẻ giống như con gà nhép của Chu Yến Đình. Chu Toán dựa vào đầu giường, vuốt vuốt tóc nhìn mấy tấm ảnh cô ấy đưa. Một lúc sau cười đáp: "Ai hại ai, tôi bảo cậu uống nhiều thế à? Bảo là giải sầu với tôi, mà chỉ thấy cậu với Long Huynh chuốc rượu lẫn nhau thôi."

Bọn họ không ngờ hơn hai giờ sáng mà vẫn còn có người chụp trộm. Chu Toán chậm rãi bước xuống giường, "Điều này chứng minh cậu nổi tiếng rồi, dạo này chẳng phải có phim mới sắp chiếu à? Không cần cho tôi phí tuyên truyền đâu."

"Năm mơ đi!" Anh đi vào phòng vệ sinh, Chu Yến Đình dựa lên cửa kính, hỏi: "Chẳng lẽ cậu không sợ bị người ta nhận ra chút nào sao?"

Giọng nói của Chu Toán truyền ra từ bên trong, "Tôi sợ ai? Cùng lắm là ông già nhà tôi mắng vài câu, cũng chẳng phải chuyện thương thiên hại lý gì."

"Kỳ Thiện thì sao?" Chu Yến Đình cố ý dậm vào nỗi đau.

"Cô ấy? Có liên quan gì đến cô ấy?" Giọng nói của Chu Toán không nghe ra được cảm xúc, "Trong mắt cô ấy tôi vốn dĩ là người như vậy."

"Năm đó tôi đã từng nói bọn cậu không thành đôi được, quả nhiên chẳng sai! Không thành được mới tốt. Bọn cậu chẳng phải là ngay cả trên người đối phương có mấy sợi lông cũng biết hết sao? Vậy mà chuyện tình cảm quan trọng như thế lại rồi tung rồi mù, ngẫm nghĩ lại thấy mắc cười."

"Nói mát ai mà chẳng biết nói?"

Ngón tay sơn màu đậm của Chu Yến Đình mạc theo nét hoa văn trên cửa kính thủy tinh, "Lời thật lòng cũng có, tối qua cậu hỏi tôi phụ nữ nghĩ như thế nào. Phụ nữ ngây thơ ngốc nghếch cũng còn tùy lứa tuổi, cậu tưởng là lúc nào cũng đều có thể dỗ dành người ta quay vòng vòng được à. Lúc cô

ấy muốn nghe cậu nói chữ kia nhất cậu lại cứ giả ngu đến cùng. Món ăn hợp khẩu vị nhất chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, cô ấy đã đến chỗ khác lấp đầy bụng, bây giờ cậu cứ một hai đôi đút cho cô ấy ăn, xin lỗi, đồ ăn thiu rồi. Đối lại là tôi, tôi cũng không tin, chẳng qua là cô ấy nhẫn tâm hơn tôi, nói không ăn là không ăn!"

"Cậu bỏ đá xuống giếng, còn chưa đủ nhẫn tâm hả?" Chu Toán mở cửa, mặt mũi ướn nhẹp.

"Tối qua tôi không nói mớ đấy chứ?" Chu Yến Đình ấn mặt nạ trên mặt.

"Sao lại không nói?" Trong tiếng chất vấn của Chu Yến Đình, Chu Toán bõn cọt bảo, "Cậu vừa khóc vừa gào nói muốn gả cho tôi, làm thế nào bây giờ!"

Anh cười đầy vẻ cợt nhả, còn tưởng là Chu Yến Đình sẽ hừ mình, không ngờ cô ấy chỉ liếc anh một cái, bình tĩnh đáp: "Ừ, thế cậu có cưới tôi không?"

Chu Toán ngẩn người, khoác tay lên vai Chu Yến Đình, "Được thôi, vậy chúng ta đi tìm Tráng Tráng đăng thông báo kết hôn, để tôi được thơm lây từ cậu."

"Thối lắm! Rõ ràng cậu biết tôi không thể làm như thế, nên mới nói dứt khoát đến vậy." Tay của anh vẫn đang còn dính nước, cọt ướt áo ngủ tởm của Chu Yến Đình.

Chu Toán nhếch mày, "Tôi làm sao mà cưới nổi cậu."

"Đó là đương nhiên." Chu Yến Đình lắc mình tránh khỏi anh, "Ngay cả một nhân viên quản lý thư viện cũng chẳng cần cậu, tôi không mất mặt thế được!"

Chu Toán vốn dĩ muốn nói, nhân viên quản lý thư viện rất nhiều lúc đều là đại boss chùm cuối, nhưng cứ pha trò huyền thuyên thế này dường như chẳng ra làm sao, chuyện gì cũng chẳng ra làm sao, ngay cả nụ cười trên miệng cũng chẳng ra làm sao. Chu Yến Đình ném cho anh một điều thuốc, anh lắc đầu từ chối.

Anh đã không còn nghiện nữa, thỉnh thoảng hút thuốc cũng đều là hút trước mặt Kỳ Thiện. Khiến cô ngứa ngáy trong lòng, lại không cho cô, Kỳ Thiện vì vậy mà càng nhận định rằng thuốc lá chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, mỗi lần nhìn thấy đều sẽ cầu nhàu, sau đó giám sát nghiêm ngặt anh một trận, dẫn đến việc anh không thể cai hẳn được.

Anh nhớ đến mấy năm bọn họ giảng co, với anh mà nói ý nghĩa của Kỳ Thiện quá mức phức tạp, anh muốn cố định cô ở bên cạnh, sợ hãi bất kỳ một sự tồn tại không xác định nào đến làm phiền, cho dù là tình yêu. Mà thứ Kỳ Thiện muốn là sự thật lòng bình thường nhất, người bạn đời bình dị nhất.

"Tâm bệnh của tôi và cô ấy không giống nhau, lúc kê đơn không xem chuẩn thời cơ." Chu Toán nói.

Chu Yến Đình bồi thêm một đao, "Nói trắng ra là, hai người đều có bệnh, lại uống sai thuốc cả hai."

Chu Toán cũng chẳng nổi giận, anh đi lướt qua người Chu Yến Đình, ngồi trên kệ đi giày vào, đổi đề tài, "Cậu nên đổi khách sạn đi, giường này mềm quá, tôi ngủ mà đau cả lưng."

"Còn mềm hơn cả tôi?" Chu Yến Đình bày ra ánh mắt quyến rũ.

Anh cười, rõ ràng nửa giọt rượu cũng không uống, mà đôi mắt phượng lại như say như tỉnh, "Cậu tốt hơn nó nhiều, nhưng đáng tiếc say ghê quá, không ngủ được!"

"Đừng có giả vờ giả vịt, chuyện thừa nước đục thả câu cậu làm còn ít à? Long Huynh đã nói với tôi rồi." Chu Yến Đình nhéo anh một cái.

"Tôi nặng tay, da thịt cậu cao quý, lỡ sơ sẩy mà khiến đại đạo diễn của cậu nhìn ra dấu vết, tôi nở lòng nào hại cậu đánh mất bộ phim tiếp theo." Chu Toán vẫn cười hì hì, khiến người ta ngứa răng ngứa lợi mà lại không nở ra tay, "Tôi tìm người bạn kiếm người phụ trách của trang web kia xả giận, cậu bảo Tráng Tráng cũng liên hệ với cơ quan truyền thông một chút, chỗ nào cần tiền thì cứ tính cho tôi. Ai bảo cậu vì uống rượu với tôi mà uống thành như thế, chẳng trách người ta bảo tình cũ là tốt nhất."

"Có tốt mấy đi chẳng nữa cậu cũng đâu có cần." Chu Yến Đình đánh trống lảng. Cô ấy nhớ tới tối qua, mình say rồi, nhưng anh vẫn chưa uống một giọt rượu nào, trước nay vẫn luôn như vậy, trước đây cô ấy cũng ghét điều này ở anh, anh cười cười ngồi bên cạnh cô ấy, là người đa tình vô tình nhất. Có ai sống được dễ dàng, anh chẳng qua là nên chịu cái tội mà anh đáng phải chịu ở chỗ người phụ nữ kia mà thôi, còn cô ấy, chẳng hề có bối cảnh chống lưng phải lăn lộn bò trườn trong giới giải trí, từ một nhân vật tép riu trở thành nữ chính mới, thay đổi tuổi tác, động chạm vào xương cốt, những cái giá phải trả chẳng thiếu một thứ gì, còn phải cạnh tranh với người mới nhỏ hơn mình những mười tuổi, bị người ta chế nhạo đến tận bây giờ cũng chưa được đóng phim điện ảnh. Có lẽ anh đều biết cả, nhưng vẫn khen bộ phim cô ấy vừa lên sóng đạo diễn quay rất hay.

Vốn dĩ Chu Yến Đình muốn bảo Chu Toán cút, nhưng cô ấy chỉ uống từng ly từng ly một trước mặt anh, bắt anh phải đưa mình về khách sạn. Kết quả anh ngã người xuống giường của cô ấy, nhất quyết nói anh buồn ngủ muốn chết, không làm ăn được gì nữa, đến cả đầu ngón tay cũng chẳng thềm động đậy, thế nhưng lại có sức lực cảm rằm. Anh nói anh mong sao Kỳ Thiện đi ngay lập tức, đi sớm yên tâm sớm, phụ nữ đúng là mẹ nó phiền phức, nếu yêu anh là chuyện xui xẻo đến vậy, cô ấy muốn ở bên ai anh đều sẽ tác thành.

Một Chu Toán như vậy khiến Chu Yến Đình cảm thấy xa lạ. Lúc yêu một người, người ta móc tim của anh ra, anh đau cũng nói không đau. Người anh không yêu móc tim của người ta ra đưa cho anh, anh nhìn thấy cũng coi như mù lòa.

"Tôi chẳng còn thích cậu từ lâu rồi." Chu Yến Đình khoanh tay trước ngực, "Người tôi quen biết bây giờ, đẹp trai hơn cậu cả trăm lần cũng có, càng khỏi phải nói đến người có tiền hơn cậu. May mà hồi ấy không yêu đương với cậu mới có tôi ngày hôm nay."

"Là ai hồi trước cứ khóc lóc bảo muốn yêu tôi đến ngày chết đi nhỉ?" Chu Toán cười rồi thở dài, anh đi giày xong bèn đứng dậy, cúi người ôm lấy Chu Yến Đình, "Chuyến bay buổi tối, tôi không tiễn cậu nữa."

Chu Yến Đình ghét bỏ đẩy vai của anh, cánh tay hạ xuống lưng anh, nhẹ nhàng giống như lông vũ, "Ai thèm cậu tiễn chứ. Nói cho cậu một bí mật: Tôi ghét Kỳ Thiện, đừng để cậu ấy tìm được người đàn ông tốt như ý nguyện. Cậu mau chóng đi phá hoại cậu ấy đi, trông thấy bọn cậu giày vò lẫn nhau, tôi mới thấy vui trong lòng!"

"Vui là tốt, cậu cười lên trông xinh lắm." Chu Toán vuốt tóc cô ấy, "Tôi chỉ là khán giả của cậu, cậu nhất định phải đứng ở vị trí cao hơn bọn tôi, để người ta phải ngưỡng nhìn. Đợi đến khi bọn tôi già rồi, cậu vẫn sẽ còn xinh đẹp, nói không chừng còn trở thành ảnh hậu nữa, bạn trai cũ như tôi đây cũng được nở mày nở mặt."

Trên mặt đang đắp mặt nạ nên không thể nhìn ra nếp nhăn khi thức khuya và sự ẩm ướt nơi khóe mắt, Chu Yến Đình để mặc bản thân, đặt cằm lên vai anh, thêm một lần, lần cuối cùng! Cổ họng của cô ấy khẽ run rẩy, móng tay bấm vào da thịt của anh, "Đừng có giở trò này với tôi. Tôi không quên được cậu, bởi vì cậu từng bầu bạn với tôi vào thời điểm tôi khốn khó nhất. Nhưng tôi mong sao đầu của cậu mau chóng thành sân bay, có bụng bìa thì càng tốt. Chu Toán, đến lúc đó một chút xíu bóng hình của cậu đáng

để tôi hoài niệm cũng không còn nữa, Kỳ Thiện nhìn thấy cậu biến thành bộ dạng như vậy, cũng sẽ yên tâm hơn mà sống."

Chu Khải Tú từ bên ngoài trở lại công ty, Tử Khiêm ngồi trên ghế sofa đợi. Thấy ông đi vào văn phòng, Tử Khiêm cũng đứng dậy, gọi một tiếng "chú hai", dùng ánh mắt lạnh lẽo hỏi thăm.

Tử Khiêm biết chú hai vừa đi gặp lão Tần. Lão Tần không chịu tin Tử Khiêm làm A Lung bị thương chỉ là ngoài ý muốn, đối diện với sự xin lỗi của Tử Khiêm ông ấy từ đầu chí cuối không nói nửa lời, Chu Khải Tú gửi "quà mọn thể hiện tấm lòng" để bồi thường cũng đồng loạt bị tài xế trả về, ngay cả chi phí điều trị cũng không để nhà họ Chu nhúng tay vào. Nhưng A Lung bảo vệ Tử Khiêm, cứ khẳng định là bản thân mình không cần thận, còn đòi Tử Khiêm đến bệnh viện chơi với cô nàng mới chịu yên. Lão Tần không nể mặt Tử Khiêm, nhưng ngầm cho phép anh xuất hiện trước mặt con gái.

Vết thương của A Lung không có gì đáng ngại, Tử Khiêm cũng chạy đến bệnh viện cả tuần, lần này lão Tần đích thân mời Chu Khải Tú và mấy người bạn cũ đi tụ tập, ai cũng biết đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là uống trà. Quả nhiên, trò chuyện chưa được bao lâu, thì có người cười bảo A Lung và nhà họ Chu có duyên, lại khuyên lão Tần rộng lượng, con gái lớn không giữ được, xã hội bây giờ không giống ngày xưa, con trẻ tìm người vừa ý mới là quan trọng nhất. Tiếp theo lại có người khen tướng mạo và năng lực của Tử Khiêm, nói anh giỏi hơn Chu Toán gấp mấy lần, còn tự chủ trương bảo rằng dù sao thì cũng đều là cốt nhục của Chu Khải Tú, trong dòng họ cũng đã ngầm thừa nhận thân phận của Tử Khiêm, thì nên để Tử Khiêm trở thành con trai danh chính ngôn thuận của Chu Khải Tú.

Chu Khải Tú luôn miệng bảo "Hỗ thẹn", quả thực chẳng biết làm sao. Ông nghĩ thế nào cũng không thông, cô con gái này nhà lão Tần sao lại cứ nhắm vào con trai của ông, hồi trước là A Toán, khó khăn lắm mới êm xuôi, chưa kịp thở một hơi, Tử Khiêm lại vướng phải rắc rối. Người ta nói

dưới gối ông có hai cậu con trai điển trai tuấn tú, tướng mạo xuất chúng, ông vẫn luôn cảm thấy kiêu ngạo vì điều này, bây giờ xem ra đây nào phải chuyện tốt lành gì, ngược lại là nguồn gốc của rắc rối.

Xem ý của lão Tần, ngay cả thân phận lập lờ của Tử Khiêm cũng có thể bỏ qua. Trước giờ ông ấy yêu chiều con gái, chuyện gì cũng chiều theo ý của A Lung, có lòng muốn tác thành cho ý muốn của con gái. Nhưng ngoài việc này chắc hẳn còn có nguyên do sâu xa hơn. Mấy năm nay lão Tần và Chu Khải Tú vướng mắc quá sâu, con cái liên hôn với nhau tất nhiên sẽ hoàn toàn buộc chặt hai nhà lại với nhau, lỡ như sau này gặp chuyện không may, ngoại trừ cùng tiến cùng lùi thì sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Mấy năm gần đây Chu Khải Tú cũng đã có dự định dần dần rút lui khỏi mạng lưới quan hệ của lão Tần, tiếp tục bước vào vũng nước đục này không phải là mong muốn của ông. Nhưng ông đã từ chối lão Tần một lần, lần này lão Tần lại mở miệng lần nữa, nếu ông vẫn cự tuyệt sự "yêu mến" lần này, chẳng khác nào tát lão Tần một bạt tai trước mặt mọi người, ai cũng không thể chịu được sự mất mặt này. Chu Khải Tú chỉ đành cười đáp trước mặt mọi người rằng: "Bọn trẻ lớn rồi, cứ để mặc bọn nó. Tôi mong sao có được cái phúc này."

Ông nói đến mức này cũng coi như thể hiện thành ý của mình, ông hy vọng bọn trẻ sẽ thành đôi, nếu như Tử Khiêm đánh chết cũng không bằng lòng, lão Tần cũng chẳng thể nào trối anh lại bắt vào động phòng. Chu Khải Tú định bảo Tử Khiêm mau chóng chuyển đến công ty con, anh và Kỳ Thiện tâm đầu ý hợp, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, A Lung cũng sẽ chẳng thể si tình mãi được. Còn về Chu Khải Tú bản thân ông mấy năm nay cũng đã lạnh nhạt với những việc ngoài thân, lão Tần nổi đóa với ông, thì cùng lắm là ông dùng bộ xương già này phụng bồi tới cùng.

Tử Khiêm đã nhìn ra được manh mối từ vẻ mặt buồn rầu của Chu Khải Tú, anh muốn đi cùng với Chu Khải Tú, người nào làm người nấy

chịu. Nhưng Chu Khải Tú không cho. Trong lòng Chu Khải Tú lúc nào cũng xem Chu Toán là đứa trẻ chưa lớn, Tử Khiêm khiến ông quá mức yên tâm, nên dường như ông quên mất, Tử Khiêm cũng chỉ là một chàng trai trẻ, có máu thịt, có tình cảm. Chu Khải Tú không muốn anh phải gánh chịu thêm những gánh nặng không thuộc về mình.

"Con đấy, A Toán là thằng vô lại, con là đứa hồ đồ." Chu Khải Tú ngồi trên sô pha, giống như một người bố thực thụ trách mắng Tử Khiêm.

Tử Khiêm chưa bao giờ hối hận vì một phút vág đầu mà đã đạp chân ga giống như giờ phút này, hôm đó anh giống như trúng phải tà. Anh ngồi xồm xuống bên cạnh Chu Khải Tú, cúi gập bả vai, âm ảm nói: "Con sai rồi, chú hai."

"Con bảo đứa trẻ A Lung này... ôi!" Hồi còn trẻ Chu Khải Tú cũng là một người phong lưu đầy mình, ông chẳng hề lạ lẫm gì với sự theo đuổi và ngưỡng mộ của các cô gái, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ông cũng chẳng thể nào trách Tử Khiêm được, chỉ than thở tạo hóa trêu đùa. "Nếu Tiểu Thiện đồng ý, thì hãy mau chóng quyết định chuyện của bọn con. Ngày mai chú cùng con đến nhà chú Kỳ một chuyến."

"Nhưng..."

Sắc mặt của Chu Khải Tú nhu hòa, "Không nhưng nhị gì nữa, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Chú không ép A Toán làm chuyện nó không muốn làm, đồng thời cũng sẽ không bắt con phải mang hạnh phúc cả đời ra đánh cược."

Chương 41: Sự tự do không có linh hồn.

Tử Khiêm đến bệnh viện. Dì giúp việc nhà họ Tân gọi điện thoại đến kể khổ, nói hai ngày nay không thấy anh xuất hiện, A Lung buồn bã không

vui, hôm nay từ sáng đến trưa chỉ húp một thìa cháo đã bảo no rồi, ai khuyên cũng không được, cứ tiếp tục như vậy vết thương làm sao mà khỏi được.

Ngày nào cô nàng chưa khỏi hẳn, thì ngày ấy anh vẫn chưa được giải thoát.

Phòng bệnh vip A Lung nằm không hề vắng vẻ như Tử Khiêm nghĩ. Trước giường có mấy người đứng xung quanh, ngoài dì giúp việc tận tâm tận lực ra, còn có Trần Khiết Khiết đang ngồi cạnh giường. Khiến Tử Khiêm bất ngờ là, người đang đứng bên cạnh tủ đầu giường tia hoa là Kỳ Thiện.

"Em... đến rồi à." Tử Khiêm đặt bánh kem A Lung bảo mua xuống, mắt nhìn Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện quay đầu mỉm cười với anh.

A Lung sắc giọng: "Sao chị Kỳ Thiện lại không thể đến thăm em?"

Hôm qua Kỳ Thiện đã đặt một bó hoa tươi ở tiệm hoa của Trần Khiết Khiết, nhờ Trần Khiết Khiết chuyển lời hỏi thăm đến A Lung. Đây là biện pháp điều hòa mà cô nghĩ ra được, Trần Khiết Khiết vui vẻ đồng ý. Ai ngờ sáng nay A Lung nhận được hoa lập tức gọi điện thoại cho Kỳ Thiện, ngoại trừ cảm ơn, còn nói: "Chị Kỳ Thiện, tại sao chị không đến thăm em? Chân em không đi được, nằm trên giường chán chết đến nơi rồi. Có phải bởi vì bố em mắng Tử Khiêm nên chị không vui không?"

Đang dịp cuối tuần, Kỳ Thiện còn thoái thác nữa thì có vẻ nhỏ mọn. Cô vừa đến nơi, chưa nói được mấy câu, Tử Khiêm cũng đến.

Tử Khiêm chào hỏi Trần Khiết Khiết, hỏi A Lung lời dặn của bác sĩ hôm nay. Người giúp việc rất biết ý đưa cháo gà đến, A Lung chớp mắt nhìn Tử Khiêm, bất cứ thứ gì ăn vào miệng đều là mùi vị ngọt ngào.

"Chu Tử Khiêm anh đúng là thiên vị, vừa bước vào chỉ biết nói chuyện với chị Kỳ Thiện, bây giờ lại cứ nhìn chị ấy. Chị ấy đã là bạn gái của anh rồi, bình thường ở cùng chị ấy vẫn chưa đủ sao?"

A Lung nghĩ đến đâu nói đến đó, sự chú ý của Tử Khiêm hoàn toàn không dành cho cô nàng, khiến cô nàng hơi khó chịu.

Trần Khiết Khiết đang sơn móng tay cho A Lung. Tử Khiêm đứng cách đó mấy bước chân, tim A Lung đập thành thịch, bàn tay không nhịn được cũng run rẩy theo, khiến Trần Khiết Khiết sơn bị lệch. Cô ấy chế giễu A Lung, "Em cũng biết đó là bạn gái của người ta!"

A Lung nuốt xuống một ngụm cháo, nói: "Chị Kỳ Thiện tốt, em chẳng có gì để nói. Em không phục là tên Chu Tử Khiêm này có thái độ qua loa với em."

"Nói nhăng nói cuội, cháo không làm em ngậm miệng được à?" Tử Khiêm mặt trầm như nước.

"Vốn dĩ là vậy mà!" A Lung đẩy bàn tay đang cầm thìa của bảo mẫu, bực bội đáp, "Anh trách em trước đây đã từng thích Chu Toán, ngay cả nói chuyện em cũng chẳng nói được với Chu Toán mấy câu. Chị Kỳ Thiện còn từng có một thời với Chu Toán đó, anh lại có thể không so đo tính toán, rõ ràng là..."

Trần Khiết Khiết phản ứng trước nhất, dẫn mạnh lọ sơn móng tay lên tủ đầu giường, quát lớn bảo: "Tên Lung, nói chuyện phải biết suy nghĩ!"

"Câu này em đã nhịn trong lòng lâu lắm rồi. Em thích thì em phải nói ra, anh ấy không thích em tại sao không có lấy một lý do đàng hoàng. Còn nữa, đã thời đại nào rồi, chuyện đã qua sao lại không thể nói?"

"Kỳ Thiện và Chu Toán là bạn thuở nhỏ, là bạn thân. Em chẳng phải là trẻ con nữa, không được nói bừa!"

Trần Khiết Khiết không bị cô em họ này chọc tức chết, thì sớm muộn gì cũng bị hù chết.

"Hồi bọn họ học đại học đã từng ở bên nhau ở Tam Á, cậu út của em tận mắt trông thấy bọn họ ôm hôn thăm thiết. Mọi người cứ mắng em đi, nhưng em chưa từng nói dối!" A Lung chống tay ngồi thẳng người dậy, để khiến bản thân thêm can đảm, bỗng nhiên đôi mắt sáng bừng, chỉ ra ngoài cửa bảo, "Ôi, cậu út đến rồi, không tin mọi người hỏi cậu ấy..."

Long Huynh cứng họng đứng ở cửa. Anh ta không nên đến chốn thị phi này, người vẫn chưa đứng vững đã bị dội một đầu máu chó. Trong phòng bệnh yên tĩnh đến nỗi khiến người ta hoảng sợ, tuy rằng không phải tất cả mọi người đều nhìn anh ta, nhưng sự ngượng ngùng này khiến cho kẻ vốn dĩ là người ngoài cuộc như anh ta lạnh cả sống lưng. Anh ta hối hận vì không giữ được mồm miệng, hôm trước thấy A Lung gọi điện thoại cho Chu Tử Khiêm không được mà tủi thân rơi nước mắt, thấy thế anh ta nóng ruột bèn an ủi vài câu, nói mãi nói mãi khiến A Lung nghe ra được manh mối.

Long Huynh chợt dạ nhìn về phía sau lưng mình, Chu Toán đẩy anh ta một cái, "Anh lại chẳng phải thần giữ cửa."

"Đông đủ rồi, em thích náo nhiệt nhất." A Lung vỗ tay như đứa trẻ.

Chu Toán không hề nhìn Kỳ Thiện đang sững người giống như bị đóng đinh tại chỗ, anh cười nhạt với A Lung, "Cô vẫn chưa chết hả, tìm nhiều người đến như này để mở lễ truy điệu à? Bác sĩ cho phép mấy người được thăm bệnh cùng một lúc? Không sợ làm ồn đến phòng bệnh bên cạnh sao!"

Trần Khiết Khiết lập tức tiếp lời: "Nói cũng đúng, đông người quá không tốt cho việc tịnh dưỡng. Chúng ta đi trước thôi Kỳ Thiện, chẳng phải em bảo chút nữa còn có việc sao?"

"Vâng." Kỳ Thiện đeo túi, đi vài bước ra đến cửa, dừng lại, ngoảnh đầu nói với A Lung, "Mau chóng bình phục."

Trần Khiết Khiết vẫn đang thu dọn đồ đạc của cô ấy. Chu Toán ngoảnh đầu, ngoài cửa đã không còn bóng người, anh nắm chặt chìa khóa xe trong túi quần. Tử Khiêm đã chạy theo, còn Chu Toán không hề động đậy.

Long Huynh trông thấy Trần Khiết Khiết đứng dậy, cũng vội vàng nói: "A Lung à, con nên nghỉ ngơi nhiều, cậu cũng đi trước đây!"

"Anh đi gì chứ?" Chu Toán như cười như không chặn Long Huynh lại, "Anh không kể thêm vài câu chuyện trước khi đi ngủ cho cô cháu gái ngoại này, cô ta ngủ được mới là lạ!"

Kỳ Thiện đứng ở bên đường gọi xe, Tử Khiêm gọi cô một tiếng, "Em đi đâu? Anh đưa em đi."

"Sao anh cũng theo ra đây?" Kỳ Thiện hơi bất ngờ.

Tử Khiêm cúi đầu quan sát vẻ mặt của Kỳ Thiện, bỗng đáp: "Anh sẽ không tin lời của Tần Lung, em cũng không cần để trong lòng."

Kỳ Thiện im lặng. Từ lúc A Lung quần lấy cô muốn cô đến, trong lòng cô đã có dự cảm, không thể nào chỉ gọi cô đến để nói chuyện phiếm hay cắm hoa được. Cho nên vào lúc A Lung ngửa bài, Kỳ Thiện vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, nhưng bây giờ ngược lại đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Chuyện cũ của cô và Chu Toán đã chôn giấu nhiều năm, bí mật của hai người là bí mật của thượng đế, bí mật của ba người là bí mật của tất cả mọi người.

"Những gì cô ấy nói đều là sự thật. Xin lỗi." Kỳ Thiện móc tay vào vòng khóa kim loại trên chiếc túi, quyết định nói với Tử Khiêm.

Kỳ Thiện không muốn lừa gạt Tử Khiêm, cho dù chuyện này cô nhất quyết phủ nhận, thì người khác cũng chẳng còn cách nào. Nhưng lại không vượt qua được ải của bản thân, nếu bọn họ vẫn muốn kết làm vợ chồng, thì về phương diện này ít nhất phải thành thật thẳng thắn. Chuyện kia phát sinh trước khi quan hệ của cô và Tử Khiêm bắt đầu, Kỳ Thiện không muốn nhớ lại, nhưng cũng không hề xem nó là một vết nhơ trong đời. Tử Khiêm có thể lựa chọn chấp nhận hoặc không, đó đều là một phần trải nghiệm của cô, không thể thay đổi. Kỳ Thiện nói "xin lỗi", là bởi vì cô nên nói cho Tử Khiêm biết trước khi A Lung nói ra, mà không phải xin lỗi vì bản thân chuyện kia.

"Hôm trước anh gặp Chu Toán ở nhà. Về chuyện vết thương trên tay cậu ấy, anh đã xin lỗi cậu ấy rồi. Cậu ấy cũng thừa nhận chiếc đồng hồ và chuyện "gỗ cửa trái tim" là trò đùa dai của cậu ấy. Kỳ Thiện, em không phải là người như vậy!" Giọng nói của Tử Khiêm hòa lẫn với âm thanh hỗn tạp trên đường phố, giống như từ phương xa truyền tới, tựa như sương khói chạm phải bất kỳ vật thể nào đều sẽ tan biến.

"Gỗ cửa trái tim?" Kỳ Thiện hoang mang với cụm từ xa lạ này, lúc Tử Khiêm nhắc tới Chu Toán tay của cô khẽ co rúm lại, sau khi chớp chớp mắt, cô khẽ đáp: "Là chuyện năm đó ở Tam Á, em uống nhiều... Sau đó không hề như thế nữa. Tử Khiêm, em từng yêu Chu Toán, nhưng những năm này tuyệt đối chưa từng vượt quá giới hạn. Nếu anh để ý, em không còn lời nào để nói. Nhưng chỉ cần anh gạt đầu, em bằng lòng rời khỏi nơi này cùng anh. Em sẽ làm một người vợ tốt."

Tử Khiêm im lặng một lúc lâu, điện thoại của anh lại reo. Cuối cùng anh nghe máy, sau khi ngắt điện thoại, anh nói với Kỳ Thiện: "Là Tần Lung, anh lên đó xem cô ấy."

Mỗi lần thay thuốc A Lung đều gào khóc thảm thiết, vì Tử Khiêm quay lại, nên giọt nước mắt nơi khóe mắt của cô nàng cũng mang ý cười. Sau khi Trần Khiết Khiết đi, Chu Toán và Long Huỳnh cũng biến mất, đây

vốn dĩ là thời gian ngủ trưa của A Lung, dì giúp việc nhờ Tử Khiêm chăm sóc A Lung một lúc, tự mình ngồi xe của Long Huynh về nhà nấu canh.

Phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại A Lung và Tử Khiêm. Anh điều chỉnh đầu giường tới góc độ thoải mái nhất cho cô nàng, A Lung nũng nịu, chỉ vào bát cháo trước khi dì giúp việc đi đã hâm nóng rồi nói với Tử Khiêm: "Em đói rồi, anh đút cho em được không?"

Tử Khiêm nói: "Tự em có tay."

A Lung đợi một lúc, xác định anh không động đậy, bực bội múc một thìa cháo to tướng nhét vào miệng, "Không muốn để ý đến em cũng được, anh giúp em cắm hoa đã cắt ngăn kia vào bình đi, dù sao thì anh phải đợi đến lúc dì giúp việc trở lại mới được đi. Hoa cũng là do Kỳ Thiện tặng!"

Vốn dĩ Kỳ Thiện đã nhờ Trần Khiết Khiết mang đến một bó hoa loa kèn, trong phòng A Lung còn có hoa hợp hoan cô nàng yêu thích, là sáng sớm lão Tần bảo tài xế cắt rồi mang tới. A Lung muốn cắm chúng cùng với nhau, hai loại hoa phối hợp với nhau, phải cắt tỉa mới đẹp mắt.

"Tôi không hiểu mấy thứ này." Tử Khiêm lạnh nhạt nói.

"Cắt ngăn cành của hoa hợp hoan chắc là anh biết nhỉ?" A Lung nhìn anh, chẳng có chút buồn ngủ nào.

Tử Khiêm đứng một lúc, rồi cầm kéo lên. So với việc im lặng nhìn nhau, anh thà rằng xử lý mớ hoa cỏ này.

Giờ nghỉ trưa nên phòng bệnh vô cùng yên ắng, anh đứng nơi ánh mặt trời giao nhau với chiếc bóng, một tay cầm nhánh hoa không biết xuống tay từ đâu, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn lạnh nhạt vì sự hoang mang này mà lộ ra vẻ nhu hòa. A Lung yên tĩnh ngắm nhìn, sao trước đây cô nàng lại cho rằng Tử Khiêm không đẹp trai bằng Chu Toán cơ chứ, Chu Toán là đóa hoa mạn đà la khiến người khác tê dại, cả người chứa đầy chất độc, Tử Khiêm

mới là cây xanh đáng để cô nàng dựa dẫm vào, thẳng tắp hiên ngang, mang màu xanh thắm.

"Ôi chào!" A Lung khẽ kêu nhỏ. Tử Khiêm vừa cắt được nhánh hoa đầu tiên thì trông thấy vẻ mặt đau đớn của cô nàng, vội vàng đến gần kiểm tra.

"Lại bị sao nữa?"

"Vết thương của em vừa ngứa vừa đau!"

Đầu gối của A Lung có vết thương, đùi cũng vì ma sát với mặt đất mà bị trầy một mảng lớn. Điều Tử Khiêm sợ là di chứng để lại sau này, sẽ khiến cho tội nghiệt của bản thân càng thêm nặng, bác sĩ không nói rõ ràng, ai cũng không dám sơ sẩy. Nghe cô nàng nói chỉ là vết thương không thoải mái, nên trong lòng anh yên tâm phân nửa.

"Vết thương đang khép miệng thì như thế, em đừng đụng vào, chịu đựng một chút."

Bởi vì anh cúi người nhìn vết thương trên chân cô nàng, nên A Lung có thể ghé sát lại ngắm kỹ anh, đàn ông nhà bọn họ đều là mi dài mũi thẳng. Nếu cô nàng có thể có đứa con mang dáng vẻ giống anh thì tốt biết bao. Vừa một giây trước A Lung cảm thấy chính mình vẫn còn là trẻ con, ngoảnh đầu liền ảo tưởng bản thân biến thành mẹ của đứa trẻ.

"Anh ở đây thì em có thể chịu được!" Cô nàng nói lời tự đáy lòng.

Tử Khiêm chán ghét với việc cô nàng trêu đùa lừa dối. Sắc mặt anh lãnh đạm hơn trước, một chữ cũng chẳng muốn lãng phí với cô nàng.

A Lung không thể chịu nổi sự ghét bỏ này, buột miệng nói: "Anh tức giận hả, là bởi vì em nói chuyện của chị Kỳ Thiện và Chu Toán sao? Có phải em rất xấu không?"

Sự tức tối của Tử Khiêm đang không có chỗ phát tiết, này giờ vẫn đang dùng lý trí cực lực kiềm nén, A Lung không nhắc đến chuyện này còn đỡ, vừa nghe đến hai cái tên kia, kèm theo vẻ mặt vô tội của A Lung... Bản thân anh vào giờ phút này chỉ có thể bị trói ở trong phòng bệnh cắt hoa tía lá trông buồn cười biết bao, anh quay lưng lại với cô nàng, nhánh hoa hợp hoan trên tay cũng bị ném xuống đất.

A Lung cắn môi, gắng gượng ngồi dậy, lết chân xuống giường nhặt cành hoa dưới đất. Tử Khiêm nghe thấy động tĩnh, quay người đẩy cô nàng lại lên giường bệnh, "Em cứ nằm đó cho tôi."

Động tác không hề dịu dàng, A Lung bị ngã ngửa về phía sau, may mà trên đầu nằm có hai cái gối mềm. Cô nàng từ nhỏ cũng là nhân vật được cung phụng, vì có được người mình yêu mới cam tâm hạ thấp bản thân, nhưng hiện tại bị đối xử như vậy thì không thể nào nhịn được nữa, từ trong ánh mắt của Tử Khiêm cô nàng nhìn thấy bản thân mình không phải là một cô gái nũng nịu yếu đuối, mà là một gánh nặng tanh tưởi.

A Lung vươn tay, kéo lấy tay áo của Tử Khiêm. Cô nàng vừa khóc vừa nói, "Tàn phế mới tốt, đời này anh đừng hòng thoát khỏi em!"

Tử Khiêm muốn vùng ra, cô nàng bèn dùng hết sức lực nằm lại, sau đó bị sức lực của anh kéo về phía trước, mắt thấy cả người sắp bị ngã xuống dưới giường, Tử Khiêm dùng cơ thể chặn lại. A Lung mượn thế nằm lấy áo sơ mi trước ngực anh, vết thương bên chân trái đau không thể tả. Cô nàng vươn cổ hôn loạn xạ lên đôi mắt đang tức đến đỏ bừng của Tử Khiêm, vừa khóc vừa nói: "Đừng nhìn em như thế, em không cho phép anh ghét em."

Tử Khiêm chẳng ngờ được sẽ thế này, một tay chống giữa hai người, tay còn lại vẫn còn cầm cây kéo, cứ như vậy đè ngang trước ngực cô nàng, mũi kéo sắc bén dán vào lồng ngực mềm mại, vẫn đang kịch liệt phạt

phòng. A Lung bị anh ép buộc phải tránh ra xa, òa khóc, trên mí mắt của anh toàn bộ đều là xúc cảm ấm áp ẩm ướt.

Có y tá ngó đầu vào, kinh ngạc rồi lại rút ra ngoài, khoảng thời gian này, hộ lý bên cạnh A Lung đều xem Tử Khiêm là bạn trai của cô nàng.

"Đừng khóc nữa!" Tử Khiêm nạt nộ, anh vỗ vào bàn tay vẫn đang nắm áo anh của A Lung bảo cô nàng buông ra, bản thân mình cũng nhếch nhác không thể tả.

Anh vừa dứt lời, A Lung run lẩy bẩy, quả thật không dám khóc nữa, chỉ ngẩng đầu, hơi hé miệng không kiềm được nước nở. Mái tóc xoăn của cô nàng rối bù xù, khuôn mặt sau khi trải qua cảm xúc cực độ vẫn còn mang sắc hồng nhàn nhạt, mắt cũng tròn, mắt cũng tròn, không thể xác định rõ vệt nước trên mặt là nước mắt hay nước mũi, đôi môi run run thở bằng miệng. Tử Khiêm bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mình không phải là một con người, mà là một chú mèo bại trận.

Anh lại nhớ đến Thanh Khê, Thanh Khê mới có một đôi mắt giống y như chú mèo, hình hạnh nhân, sóng mắt linh động, thanh thuần mà kiêu mi. Không lâu trước Tử Khiêm mới gặp lại cô nàng. Thanh Khê gọi điện thoại lại cho anh, nói: "Nếu bây giờ anh không say rượu thì chúng ta có thể gặp mặt." Cô nàng thay đổi rất nhiều, ăn mặc hào nhoáng, cầm chiếc túi mà trước đây cho dù có nhìn ăn nhìn uống cả năm trời cũng chẳng thể mua nổi, cả người từ trên xuống dưới quá mức tinh xảo, đây chính là sự bù đắp đối với những tháng ngày khổ cực trong quá khứ.

Thanh Khê nói với Tử Khiêm, cô nàng sống tốt lắm, không phải nói lầy đầu, cũng không phải nói dối. Long Huynh đối xử với cô nàng không tệ, sau khi hết mới mẽ tuy rằng chưa chán ghét, nhưng cũng không tiêu tốn nhiều thời gian ở chỗ cô nàng. Anh ta có tiền, bên cạnh thêm một người như cô nàng cũng không tính là nhiều, ít đi một người như cô nàng cũng không tính là ít. Cô nàng còn nói bản thân không xấu hổ vì bám vào đàn

ông, Long Huynh cho tiền, cô nàng trả giá bằng thân thể, không trộm không cướp, không nợ không nần, không tổn hại bản thân, cũng chẳng tổn hại đến người khác. Những người như bọn họ còn có thể sạch sẽ đến mức nào cơ chứ? Tử Khiêm ngay cả linh hồn cũng đã bán cho "chú hai", còn đáng thương hơn Thanh Khê. Cô nàng và Long Huynh chỉ nói chuyện vật chất, không liên quan đến tinh thần, chưa từng xảy ra tranh chấp, ngày tháng trôi qua rất vui vẻ thoải mái. Cuối cùng cô nàng đã không còn vì một tô mì thịt bò mà hận không thể xé nát một người xa lạ nữa, trong lúc chờ ân chủ triệu hồi, cô nàng còn có thời gian để đọc sách, học vẽ tranh. Đây là khát vọng từ nhỏ của Thanh Khê, hồi còn ở dưới quê cô nàng học thêm một ngày chính là sự bóc lột đối với em trai của mình, bây giờ tâm nguyện mới từng bước được thực hiện.

Tử Khiêm không có gì để nói, đúng vậy, anh sạch sẽ hơn Thanh Khê bao nhiêu chứ? Thanh Khê vẫn còn một phần thuộc về bản thân mình, người không có linh hồn, cơ thể làm sao có thể tự do được? Anh lúc nào cũng ôm khát vọng xa vời, chấp nhất với thứ không thuộc về mình. Thanh Khê giống như con quay bằng bùn mà anh tự tay làm thưở thiếu thời, cả hai tay của anh đều lấm lem bùn đất, nhưng trong lòng anh lại đầy ắp sự vui vẻ. Bây giờ anh đã qua cái tuổi nghịch con quay rồi, rửa sạch đôi tay, chỉ còn lưu luyến. Còn Kỳ Thiện, Kỳ Thiện là một bức tranh trong lòng Tử Khiêm, lồng trong khung ảnh đẹp dễ nhả nhận, tô điểm căn phòng lạnh lẽo của anh. Niềm vui của cô, nỗi buồn của cô đều cách một lớp kính trong suốt. Tử Khiêm trân trọng, nhưng phát hiện cô đã bám đầy bụi bặm ở nơi không thể nào chạm đến từ lâu.

Bộ dạng của A Lung bây giờ trong mắt Tử Khiêm không đẹp chút nào, nhưng cô nàng đang sống, nóng hổi, mặc anh chi phối.

Anh có thể tác thành cho A Lung, A Lung cũng có thể tác thành cho anh.

Chương 42: Gió thổi mưa bay cuối cùng rồi cũng phải trở về.

Kỳ Thiện thất tình.

Vào buổi tối hôm nào đó của một tuần sau, Tử Khiêm hẹn cô ra ngoài. Bọn họ đứng dưới tàng liễu bên cạnh bờ đê, cô đợi anh mở miệng, giống như nghênh đón phán quyết.

So với triết học lưu manh đao to búa lớn của Chu Toán, phương thức chia tay của Tử Khiêm giống y như cường đạo. Anh chỉ nói một câu: "Xin lỗi, Kỳ Thiện, anh nghĩ anh nên ở bên A Lung." Sau đó anh yên lặng đứng cạnh cô, không giải thích gì thêm, cũng chẳng nói thêm bất kỳ lời thừa thãi nào, tập kích bất ngờ, không sót một giọt máu.

Kỳ Thiện cũng đã hiểu. Cô trả lời bảo: "À."

Một mình Kỳ Thiện trở về, bố mẹ cô cảm thấy hơi kỳ lạ, sao đi hẹn hò chưa đến mười phút đã về rồi, còn để bụng đói. Kỳ Thiện ăn được một nửa, mới giật mình nhớ tới, ngay cả "gặp lại" cô cũng chưa kịp nói.

Cứ như vậy, Kỳ Thiện năm hai mươi tám tuổi lần đầu tiên quang minh chính đại yêu đương, lại bị người ta đá một cách quang minh chính đại. Tác hại yêu đương của hai người có nhiều điểm giao nhau trong cuộc sống lẫn lượt xuất hiện. Sáng ngày hôm sau, đa số những người quen biết Kỳ Thiện và Tử Khiêm đều đã biết bọn họ chia tay, đến buổi tối cùng ngày, tất cả mọi người đều thể hiện sự đồng tình với cô. Kỳ Thiện đi đến đâu cũng có ánh mắt "thấu hiểu" đang đợi cô. Cô buồn thì bảo là xuất phát từ đáy lòng, cười thì bảo là gượng cười, mặt không cảm xúc thì bảo là chôn sâu nỗi buồn vào tim... uống ly cà phê cũng bị người ta nghĩ là mất ngủ cả đêm. Ngay cả đến mẹ cô cũng chẳng còn bắt bẻ cô nữa, buổi sáng còn chiên cho cô thêm cái trứng ốp la, bố cô nói với cô rất nhiều châm ngôn đạo lý truyền cảm hứng về cuộc sống.

Nghe nói Chu Khải Tú đã đích thân ghé thăm tạ lỗi với bạn cũ, vốn dĩ ông định bảo Tử Khiêm đi theo, nhưng bị vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh ngăn lại. Trước khi kết hôn bọn trẻ đều có tự do lựa chọn, cần gì phải khiến mọi người đều khó xử. Huống hồ trước khi Kỳ Thiện bình tĩnh lại, bọn họ cũng không định gặp mặt Tử Khiêm. Ba người lớn cùng ăn một bữa cơm, kể khổ với nhau, vẫn chẳng giải quyết được gì.

Những chuyện này Kỳ Thiện đều nghe bố cô kể lại. Sau khi chia tay, Kỳ Thiện không cần phải tha hương xa xứ cùng với Tử Khiêm nữa, nhưng cô vẫn nhận được thông báo đi học tập giao lưu ở thư viện khác. Kỳ Thiện rất nghi ngờ đây là kết quả bàn bạc của mẹ cô và bạn học cũ, cô ngoan ngoãn đi, vừa đi một chuyến là ba tháng trời. Lúc trở về tiết trời đã chuẩn bị bước sang thu.

Kỳ Thiện tiếp tục cuộc sống hai điểm một tuyến đường giữa nhà và thư viện, vẫn không có bất kỳ người nào nhắc đến Chu Tử Khiêm trước mặt cô, anh cũng chẳng hề xuất hiện trước mặt Kỳ Thiện. Kiểu "cách ly bảo vệ" quá mức này ngược lại khiến Kỳ Thiện càng miên man bất định, Tử Khiêm và A Lung rốt cuộc đi đến bước nào rồi, bọn họ đã công khai chưa? Gặp người lớn chưa? Kết hôn chưa? Kỳ Thiện chỉ có thể suy đoán trong lòng, sự tò mò này cô chẳng thể đi hỏi ai, bởi vì người được hỏi sẽ trầm trọng khuyên nhủ rằng: Đã chia tay rồi, thì hãy buông xuống đi, cần gì phải khiến bản thân mình khó chịu?

Cô bây giờ đâu chỉ là buông xuống, ngay cả trước đây có từng nhắc lên hay không cô cũng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ.

Trong bầu không khí như vậy, Trần Khiết Khiết hẹn Kỳ Thiện đi đánh mặt chược cứ như là phước đức từ trên trời rơi xuống, Kỳ Thiện hân hoan gia nhập.

Trần Khiết vốn dĩ đã hẹn đủ người chơi, ngoài Kỳ Thiện, cô ấy còn gọi thêm hai người bạn một nữ một nam. Trận bài này cố ý tổ chức vì Kỳ

Thiện, A Lung đào góc tường của Kỳ Thiện, Trần Khiết Khiết thân là chị họ ruột của A Lung, lại có quan hệ khá tốt với Kỳ Thiện, cô ấy có nghĩa vụ phụ trách giải sầu cho Kỳ Thiện. Người chơi bài chung cũng phải cân nhắc rất kỹ, chắc chắn không được có quan hệ với Tử Khiêm và A Lung, để tránh Kỳ Thiện trông thấy lại buồn thêm, tính cách tốt nhất phải hoạt bát, hay chuyện, cùng trang lứa thì chơi mới vui vẻ được.

Kỳ Thiện đánh mạt chược rất giỏi, nên không thể tìm một tên gà mờ đến lấp vào cho đủ số. Cứ như vậy đã thu hẹp mất phạm vi lựa chọn, Trần Khiết Khiết vắt kiệt suy nghĩ mới tìm được hai người phù hợp.

Mọi sự đã sẵn sàng, sau khi Kỳ Thiện tan làm cũng chạy vội đến phòng trà của Trần Khiết Khiết. Ai ngờ người bạn nam giới làm nghề luật sư lại cho bọn họ leo cây, bảo rằng bên tòa án tạm thời thay đổi thời gian mở phiên tòa, anh ta cần phải mau chóng chuẩn bị, Trần Khiết Khiết mắng anh ta một trận xong cũng chẳng giải quyết được gì.

Người chơi cùng đang ngồi ở bàn mạt chược xem ti vi tên là Trịnh Vi, là đồng nghiệp của Chu Tử Dực chồng Trần Khiết Khiết. Cô ấy đề xuất với Trần Khiết Khiết, nói: "Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Tô, con người cô ấy hơi ít nói, nhưng đánh hay hơn cả chồng cô ấy."

Trần Khiết Khiết do dự đáp: "Không ổn lắm đâu, đứa nhỏ trong bụng khó lắm mới có được, ngồi chơi ở đây cả tối, chồng cô ấy cũng chẳng chịu đâu."

Nói mãi, cô ấy nhíu mày lật xem danh bạ trong điện thoại, rồi gọi đi mấy cuộc, người được chọn có người đánh không giỏi lắm, có người lại không rảnh, cô ấy đã bỏ bớt một số yêu cầu, nhưng cũng đâu thể gọi tên gốc như A Tiêu đến được.

Trần Khiết Khiết nghĩ tới một người, điều kiện gì anh cũng phù hợp, chỉ trừ...

"Hay là, chị gọi A Toán đến?"

"Hả?" Kỳ Thiện cũng chẳng biết nên nói gì.

"Em với cậu ấy cũng đâu có chuyện gì, đâu thể ngay cả cậu ấy cũng không gặp chứ?" Trần Khiết Khiết vỗ tay nói, "Đúng thế, gọi A Toán đến. Em không có ý kiến gì thì chị gọi nha!" Cô ấy căn bản chẳng để Kỳ Thiện kịp từ chối, vừa nói xong nửa câu, đã cầm điện thoại lên gọi đi.

Chu Toán nhận điện thoại rất nhanh, Trần Khiết Khiết nói rõ mục đích, một lúc sau, sắc mặt trở nên khó coi. Cô ấy nói: "Bớt nói nhảm, cậu bận cái gì, có thời gian đi chơi, mà không có thời gian cùng với bọn chị... làm việc? Ai tin chứ? Chị hỏi cậu lần nữa, đến hay không?"

Trần Khiết Khiết hiển nhiên lại bị từ chối, thái độ của đối phương khiến cô ấy nổi trận lôi đình, tức giận bảo: "Chị mặc kệ, cậu tự đi nói với Kỳ Thiện đi!"

Chưa đợi Kỳ Thiện kịp phản ứng, điện thoại bất chấp tất cả rơi vào trong tay cô. Kỳ Thiện không nói với Trần Khiết Khiết. Cô và Chu Toán đã rất lâu rồi không liên lạc. Chính xác mà nói, kể từ sau lần anh đến trường tìm cô, hai người căn bản chưa từng nói chuyện đàng hoàng với nhau. Hôm ấy lúc rời khỏi cửa căn tin số bốn anh trầm mặc lạ thường, sau đó gặp lại một lần ở phòng bệnh của A Lung, anh cũng chẳng buồn để ý đến cô. Sau đó nữa bọn họ gặp mặt là vào tết trung thu vừa qua, Chu Toán vẫn như mọi năm, buổi trưa đến thăm Chu Khải Tú, buổi tối đến nhà Kỳ Thiện ăn cơm, từ đầu chí cuối anh cũng chỉ trò chuyện việc trong nhà với bố mẹ cô, nói chuyện trực tiếp với Kỳ Thiện không quá năm câu, còn trả tiền lại cho cô, dáng vẻ tựa như hai người chẳng có liên quan gì với nhau.

Kỳ Thiện nhặt "củ khoai lang nóng bỏng tay", mặt mày khổ sở nói: "A Lô... cậu chơi mạt chược không?"

"Không chơi!" giọng điệu của anh cứ như là từ chối "chất cấm". Kỳ Thiện bị anh làm cho giật mình phải giơ điện thoại cách xa vài centimet.

Trần Khiết Khiết đẩy cô một cái, khẽ bảo: "Em nịnh cậu ta đi."

"À, chuyện là... chị Khiết nói, ba thiếu một."

"Ăn no rừng mỡ."

Kỳ Thiện nghe thấy tiếng "tút tut tut" mà vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh tức giận vì cái gì chứ, không đến thì thôi, thế mà còn cúp điện thoại của cô. Cô hậm hực trả điện thoại lại cho Trần Khiết Khiết, Trần Khiết Khiết mắng đáp: "Tên nhóc này, có bản lĩnh thì hống hách đến cùng đi!"

Dưới sự thúc đẩy của sự không cam tâm, Trần Khiết Khiết lại lục lọi một hồi trong đám bạn của cô ấy, cố gắng tìm cho được "viện binh" trước khi Kỳ Thiện định về nhà. Lão Trương người vội vàng chạy đến là bạn chung của Trần Khiết Khiết và Trịnh Vi, Kỳ Thiện không đoán được tuổi tác của anh ta, nghe nói vẫn còn độc thân, dáng người cao ráo, diện mạo bình thường, nhưng nói chuyện lại rất khôi hài. Kể từ khi lão Trương ngồi xuống bầu không khí sôi nổi hẳn lên, hai ba câu chọc cho mấy chị em cười ngặt nghẽo, khóe miệng Kỳ Thiện cũng khẽ nhếch lên. Trần Khiết Khiết hối hận tại sao không nghĩ đến lão Trương ngay từ đầu, người này tối nay tìm đúng rồi.

Kỳ Thiện trên bàn mặt chực khác hẳn với sự ôn hòa dịu dàng ngày thường, đoán bài chuẩn xác, xếp bài xảo quyết, mười ván thì ù hết chín ván. Mấy người Trần Khiết Khiết ban đầu còn có ý định khiến Kỳ Thiện vui vẻ một chút, bây giờ thấy cô ù hết, không nhịn được cũng nóng vội hẳn lên. Đặc biệt là Trịnh Vi, cô ấy cũng là một người không chịu thua kém, mắt thấy lại sắp ù, lão Trương lại nã pháo cho Kỳ Thiện, còn là "nhất sắc". Cô

ấy nhin không được bảo lão Trương: "Anh quả là mỗi được một tay chơi tốt nhỉ!"

Lão Trương vô tội muốn chết: "Hay là chúng ta đổi chỗ đi, em ngồi lên cửa trước của cô ấy này. Người ta chơi giỏi, anh có cách nào chứ?"

"Em còn lạ gì anh hả!" Trịnh Vi không tin lão Trương. Đáng tiếc tâm trí của Kỳ Thiện đặt hết vào ván bài, hoàn toàn chẳng hề chú ý đến ánh mắt dần dần phát sáng trong quá trình nã pháo cho cô, các kiểu bắt chuyện của lão Trương cô cũng vào tai trái, ra tai phải.

"Kỳ Thiện, tên của em thú vị thật đấy, có nguyên do gì không?" Lão Trương thỉnh thoảng lại nhìn Kỳ Thiện.

"À, Hoàng đế sinh hai mươi lăm người con, người con thứ mười bốn phong là "Kỳ". "Thiện" nghĩa là nhân ái, cao minh, tán thưởng, sở trường... bố mẹ em hy vọng em mọi sự đều tốt, kết quả em thứ gì cũng thiếu một chút." Kỳ Thiện nhẹ nhàng giải thích, động tác trên tay vẫn không hề sai sót, vừa dứt lời lại quyết đoán ăn con "tứ vạn" lão Trương vừa ném ra.

"Coong, bốc tụ hoa, tám phán." Cô mỉm cười nhìn lão Trương. Giờ phút này người của anh ta, bài của anh ta, anh ta nói gì, hay vẻ ngoài thế nào đã không còn quan trọng nữa.

Trần Khiết Khiết chỉ vào người đàn ông duy nhất có mặt ở đây, than thở: "Lão Trương ơi là lão Trương!"

Trịnh Vi dứt khoát đẩy bài ra, duỗi lưng, "Không đánh nữa, không đánh nữa, nghỉ giữa hiệp. Tôi mang theo một chai rượu ngon đây, mọi người uống một ly nào."

Lão Trương ân cần rót rượu cho các cô gái, sau khi rót đầy cho Kỳ Thiện còn hiếu kỳ bảo: "Trước đây có người nào bảo em trông giống mỹ nữ trên lịch cuốn chưa nhỉ?"

"Trước bố em vẽ mẹ em với em bằng tranh màu nước kiểu giống như vậy, có điều em thích phong cách của Chu Bách Thanh hơn." Kỳ Thiện trả lời rất nghiêm túc, dùng mũi khê người rượu trong ly.

"Cuốn lịch có mười hai tấm lận đó. Cho dù em với Trịnh Vi đã kết hôn rồi, tiện thể khen bọn em một chút khó đến thế hả?" Trần Khiết Khiết buồn cười.

"Về nhà bảo chồng em khen ấy." Lão Trương sờ mũi nói.

Năm Kỳ Thiện mười chín tuổi "ngoài ý muốn" biết được tửu lượng của mình không tệ, nhưng đến nay cô cũng chưa uống được mấy lần. Cô không nói, người khác tuyệt đối sẽ chẳng thể liên hệ cô với "đô cao", lúc ra ngoài ăn cơm cô luôn bị tự động phân đến bàn của phụ nữ và trẻ em. Ngày lễ tết bố cô lôi bình rượu ngon lâu năm ra, rõ ràng biết Chu Toán không uống giọt rượu nào, mà vẫn cứ nài nỉ anh uống một chút cũng được, nhưng trước mặt Kỳ Thiện lúc nào cũng đặt một ly nước ngọt. Duy có một lần mẹ cô bảo cô nếm thử một ngum rượu mao đài gần ba mươi năm, chưa kịp nhấp môi thì đã bị Chu Toán làm rợn lấy mất. Nhưng nếu uống một mình lại không còn thú vị nữa, cũng như trình độ đánh mạt chược của cô trong trò chơi cũng có chút danh tiếng, nhưng làm sao vui vẻ bằng bốn người sống sờ sờ ngồi đánh với nhau được.

Mắt thấy cô chuẩn bị đặt ly rượu lên miệng, Trần Khiết Khiết không quên quan tâm một câu: "Kỳ Thiện, uống chút rượu vang không sao chứ?"

"Không sao." Kỳ Thiện mỉm cười đáp, "Em uống ít một chút."

Đợi đến khi mấy người uống hết chai rượu mà Trịnh Vi mang tới, Trần Khiết Khiết mới phát hiện Kỳ Thiện uống không hề ít hơn bọn họ. Gò má của cô ấy và Trịnh Vi ít nhiều đã hơi nóng nóng, nhưng thần sắc của Kỳ Thiện vẫn như cũ.

"Được đấy, chân nhân bất lộ tướng. Chúng ta tiếp tục." Trịnh Vi thấy vui, lôi ra một chai rượu nữa từ túi giấy dưới chân bàn.

Lão Trương nói: "Em rốt cuộc mang theo mấy chai thế?"

Trịnh Vi cười: "Vốn dĩ để một chai lại cho Lâm Tĩnh ngày mai đi xã giao. Quản anh ấy làm gì, dạ dày của anh ấy lắm bệnh, chúng ta uống hết thì càng tốt."

"Cô đúng là may mắn, chồng có bản lĩnh, lại chẳng đánh nhau với cô." Trần Khiết Khiết trêu ghẹo nói.

"Đợi cô ném thử những ngày tháng như của tôi, thì sẽ hiểu cái gì là "Hối để chồng đi kiếm tước hầu". Trịnh Vi không đợi lão Trương động thủ, tự mình khui chai rượu ra, "Tử Dực ngoài miệng thì huênh hoang, nhưng rách giày cho cô anh ấy cũng bằng lòng."

***Người dịch chú thích: Câu "Hối để chồng đi kiếm tước hầu" được lấy trong bài thơ "Nỗi oán trang phòng khuê" - Ngô Tất Tố dịch:

Cô gái phòng the chưa biết sâu

Ngày xuân trang điểm dạo lên lầu

Đầu đường chợt thấy tơ xanh liều

Hối để chồng đi kiếm tước hầu.

"Anh ấy không chê tôi, tôi cũng không chê anh ấy, tốt xấu gì cũng có người ở bên cạnh." Thừa dịp trong người đang có chút men, Trần Khiết Khiết đi vào chủ đề chính, "Kỳ Thiện, chuyện của Tử Khiêm là A Lung không đúng, bọn chị đều hiểu rõ."

"Chẳng có gì là đúng hay sai cả, đã là chuyện quá khứ rồi." Kỳ Thiện cúi đầu nhấp một ngụm rượu.

"Chị từng khuyên nhủ A Lung, nhưng nó không nghe, sống chết cứ nhất định phải là Tử Khiếm. Ai mà ngờ được, hoặc là có một số người bầm sinh đã có trực giác với tình yêu. Tái ông mất ngựa chưa chắc đã là chuyện xấu, đừng trách chị lắm chuyện, về phương diện này em nên học hỏi A Lung một chút. Suy nghĩ quá chu đáo chưa chắc đã là chuyện tốt, thích thì hãy can đảm nhào lên." Trần Khiết Khiết dựa sát vào Kỳ Thiện thủ thủ vài câu, Kỳ Thiện đỏ mặt, cô vốn dĩ định biện bạch một câu, nói: "Ai thích thì người đó nhào lên." Nhất thời lỡ miệng, không cẩn thận nói thành "Thích ai thì nhào lên người ấy."

Giọng điệu "Hào khí" này thốt ra từ miệng Kỳ Thiện quả thực không bình thường, Trịnh Vi bật cười. Trần Khiết Khiết đang định lên tiếng, bỗng nhìn thấy cánh cửa bị đẩy ra, cô ấy thấy rõ người đến, ghét bỏ bảo: "Người bạn rận đến rồi!"

"Ban nãy bạn, bây giờ rảnh." Chu Toán đi vào. Ngoài trời đổ mưa phùn, tóc và bả vai của anh hơi ẩm ướt, giống như đang khoác gió thu lên người, bỗng chốc xua tan bớt đi cái thú của hơi ẩm, rượu vang, bàn mặt chược trong phòng. Anh đứng trước bàn mặt chược, băng quơ hỏi Kỳ Thiện: "Ban nãy cậu nói muốn nhào lên ai cơ?"

Kỳ Thiện không ngờ câu nói này đã bị anh nghe thấy, tức tốc che giấu đáp: "Dù sao thì không nhào lên cậu."

Trần Khiết Khiết và Trịnh Vi nghe thế không nhịn được bật cười.

Kỳ Thiện ảo não, nói nhiều sai nhiều, tại sao cô phải tiếp lời của anh, rõ ràng chỉ cần không cần để ý đến anh, hoặc nói một câu "Không liên quan đến cậu" là được rồi.

"Vị này là?" Lão Trương hỏi.

"Cậu ấy là Chu Toán, em họ của Tử Dục." Trần Khiết Khiết đảo mắt, "Cậu ấy còn là...của Kỳ Thiện, em cũng không nói rõ được cậu ấy là ai của

Kỳ Thiện."

Chu Toán cười không nói, tay di chuyển trên đĩa trái cây, chọn một trái quýt cúi đầu bóc vỏ.

"Bọn chị đủ người rồi, không cần cậu đến." Trần Khiết Khiết chế nhạo nói.

"Nhìn cũng không được?" Chu Toán nói.

Chu Toán đã từng đến công ty của Chu Tử Dục, cũng gặp qua Trịnh Vi vài lần, Trịnh Vi gọi người lấy một cái ly không đến, nói: "Rượu này không tệ, may mà cậu đến kịp."

"Tôi không uống." Ánh mắt Chu Toán rất khó để mà không chú ý đến chai rượu rỗng trên bàn, trước mặt Kỳ Thiện quả nhiên cũng đặt một ly rượu, bên trong còn sót lại một ít, "Đánh mặt chược cũng phải uống rượu trợ hứng?"

Trần Khiết Khiết nhin cười: "Chị tưởng cậu đã nhìn thấy tấm ảnh chị đăng lên mạng rồi, mới gấp rút chạy qua đây."

Trước mặt mọi người, Chu Toán đương nhiên sẽ không thừa nhận anh vừa nhìn thấy Trần Khiết Khiết đăng tấm ảnh mặt chược và rượu, trong lòng đã nảy ra một cỗ xúc động muốn mắng người.

"Cậu cũng uống rồi?" Anh đi đến bên cạnh Kỳ Thiện, biết rõ còn hỏi.

"Tửu lượng của cô ấy tốt lắm đấy." Trần Khiết Khiết muốn rót thêm rượu cho Kỳ Thiện.

Chu Toán chẳng nói chẳng rằng nhắc ly rượu của Kỳ Thiện đi, lại hỏi: "Tối nay thắng rồi hả?"

"Cậu nói xem, cô ấy một ăn ba, bọn tôi thua tụt quần rồi đây này." Trịnh Vi trách móc đáp.

"Rượu cũng uống rồi, mạt chược cũng thắng rồi, đi thôi!" Chu Toán thúc giục Kỳ Thiện, "Tôi qua nhà cậu lấy chút đồ, tiện thể đưa cậu về."

"Ôi, thắng rồi nên chạy hả? Đã nói là đánh một ván nữa mà." Trịnh Vi không chịu. Lão Trương cũng nói: "Bây giờ còn sớm, đợi chút nữa tôi đưa cô ấy về cũng được."

"Không cần, không cần, em có thể tự về." Kỳ Thiện định uống hết ngụm rượu còn sót lại trong ly, Chu Toán nhắc chiếc ly lên trước, chẳng nói chẳng rằng đổ rượu vào chậu cây cảnh kế bên.

Lần này không có ai lên tiếng nữa, bao gồm cả Kỳ Thiện.

Chu Toán cầm túi của cô, tiện thể xốc luôn cả người của cô lên, cười nói: "Cô ấy uống nhiều rồi, mọi người không nhìn ra sao?"

Đến khi cả hai đi ra khỏi phòng trà, Kỳ Thiện mới tranh luận với anh: "Tôi uống say chỗ nào, cậu nói lý lẽ một chút được không hả?"

"Trước mặt người lạ mà cậu cũng dám uống rượu, không sợ mất mặt hả?" Chu Toán gắt gỏng.

"Nổi nóng cái gì hả, tôi có chọc cậu không?" Ban nãy trước mặt người khác, Kỳ Thiện không muốn tranh cãi với anh. Bọn họ dạo này nước sông không phạm nước giếng, chẳng qua là gọi anh đến đánh mạt chược, anh không chịu đến. Giờ bực tức thế này quả là kỳ lạ, "Hai ly rượu vang mà thôi, cậu không chuốc tôi, tôi làm sao mà say được!"

Chu Toán nói trong lòng: Quả nhiên là uống rượu vào, ngay cả nói chuyện cũng lớn tiếng hơn bình thường, thái độ chẳng kém cạnh anh chút nào. Vừa nghĩ đến cứ uống tiếp nữa nói không chừng cô sẽ bắt đầu nhéo

mũi của người khác, anh không nhận được lo lắng hoảng sợ, may mà anh đến kịp.

Anh đứng dưới chiếc lồng đèn màu đỏ cam ở mái hiên hành lang, đưa quả quýt cho cô. Kỳ Thiện cúi đầu nhìn, sợi gân màu trắng trên quả quýt đã được bóc sạch, được bao bọc bởi lớp vỏ mỏng, nằm trong lòng bàn tay của anh. Trong lòng cô khẽ động, một lúc sau lại lắc đầu.

Chu Toán nổi nóng nhét quả quýt vào miệng mình, chẳng ngờ chua loét, "Mẹ kiếp!" Khuôn mặt đang xị ra nhăn hết cả lại.

Kỳ Thiện hơi nhếch khóe miệng, anh liền nuốt xuống vị chua chát trong miệng, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn một chút, "Đi được chưa?"

Ngoài trời mưa phùn, bọn họ đều không mang dù. Kỳ Thiện do dự trong thoáng chốc, "Cậu không lái xe lại đây?"

"Nghĩ hay quá nhỉ, mưa thế này cũng chẳng thể ướt chết cậu được, vừa hay tỉnh rượu." Bỗng Chu Toán đẩy cô vào trong màn mưa, Kỳ Thiện chỉ đành chạy theo anh đến chỗ đậu xe, anh chê cô chạy chậm, bèn quay lại nắm lấy tay của cô.

Kỳ Thiện cá giận bảo: "Này, tôi đang mang giày cao gót!"

Chương 43: Sự chìm đắm không thể tránh thoát.

Sau khi vào xe của Chu Toán, Kỳ Thiện vội vàng cởi áo khoác, lau nước mưa trên mặt.

"Biết ngay cậu chẳng tốt đẹp gì mà!" Cô oán trách nói.

Chu Toán xắn tay áo, còn cố ý cọ giọt nước trên tay lên cổ tay áo của cô, phản đối nói: "Cảm cúm cũng có đôi có bạn."

"Quý mới có đôi có bạn với cậu."

"Chu Tử Khiêm ga lăng phong độ lắm, xin hỏi cảm giác bị đá có sướng không?"

Dứt lời trước mắt tối sầm, Kỳ Thiện ném mạnh áo khoác vào mặt anh.

"Lại đem tôi ra xả giận, chuyện này tôi chẳng hề nhúng tay vào." Chu Toán tiện tay ném áo khoác xuống ghế sau, chế giễu bảo, "Chỉ trách cậu không có bản lĩnh!"

Kỳ Thiện trừng mắt nhìn anh: "Tôi không có bản lĩnh, bị người ta đá rồi còn phải xem sắc mặt cậu. Tôi có tìm cậu khóc lóc không? Ra ngoài đánh có ván mặt chược cũng bị cậu quấy rối, thấy tôi vui vẻ cậu không chịu được à?"

"Tôi không đi tìm cậu, cậu định cứ xem tôi là không khí mãi hả?" Chu Toán rút mạnh mấy tờ khăn giấy nhét vào bên tai Kỳ Thiện, "Chỗ này chưa lau khô."

Kỳ Thiện im lặng sửa sang lại bản thân.

Chu Toán nói: "Tôi chướng mắt bộ dạng nén giận của cậu. Chu Tử Khiêm là cái thá gì, cậu cứ để mặc anh ta bắt nạt như thế!"

"Tôi nên đánh anh ấy một trận, hay là chạy đến nhà anh ấy và Tần Lung khóc lóc om sòm?"

Dáng vẻ ủ rũ của Kỳ Thiện càng khiến Chu Toán tức giận, "Muốn chia tay cũng không thể bởi vì chuyện đó! Cậu có não không hả, rõ ràng là Chu

Tử Khiêm muốn trèo cao trước, bây giờ ngược lại cứ như thể anh ta nắm được thóp của cậu! Người khác sẽ nghĩ cậu thế nào?"

Mặt Kỳ Thiện trắng bệch, Chu Toán đâm vào chỗ đau của cô. Cô có thể chấp nhận Tử Khiêm lựa chọn người khác, nhưng từ đầu chí cuối trong lòng luôn có một vương mắc, dường như tất cả đều là lỗi của cô, là cô "gian tình bại lộ" dẫn đến Tử Khiêm không thể chấp nhận, ngay cả mối quan hệ bọn họ từng có đều đầy ắp mùi vị bất kham.

"Chu Tử Khiêm chẳng phải ngọn đèn cạn dầu. Nếu anh ta không tham lam, thì Tần Lung làm sao có được anh ta? Nói cho cậu biết, bọn họ đã sống cùng nhau rồi, lão Tần đi đâu cũng đưa anh ta đi cùng, nói với bên ngoài anh ta là con cả của bố tôi. Bố tôi cũng đã mặc nhận, ai bảo anh ta là con rể tương lai của lão Tần chứ. Tôi thì chẳng sao cả, dù gì thì tôi cũng chẳng cần chút vẻ vang này. Cậu đấy, bị người ta tính kế còn chẳng dám lên tiếng, chỉ có nước chịu thua thiệt thôi!"

"Câm rồi hả, chuyện nhỏ thì tinh táo, chuyện lớn thì hồ đồ." Chu Toán tiếp tục đổ dầu vào lửa, "Đây chính là người bạn đời "ổn định" mà cậu lựa chọn, uống cho cậu còn muốn bỏ đi với anh ta!"

"Còn chẳng phải tại cậu à!" Kỳ Thiện hung dữ đáp. Người khác có thể phê phán cô, Chu Toán cái tên đầu sỏ này không có tư cách.

Chu Toán ngăn người, tiếp đến bật cười, "Được, được, là tại tôi! Nhưng cậu không thể cứ sống dưới đáy của chuỗi thức ăn mãi được, muốn dẫm chết rắn độc, thì bản thân phải trở thành mãnh thú trước... không muốn thay đổi cũng được, tìm một mãnh thú làm bạn, cậu mới có thể mãi mãi là cừu non." Ban đầu anh còn nghiêm chỉnh, bất tri bất giác lại bắt đầu dát vàng lên mặt mình.

Kỳ Thiện chẳng thềm nể mặt anh, "Cậu không phải mãnh thú, là cầm thú."

"Cần gì quan tâm là cái gì thú, tôi muốn Chu Tử Khiếm không được vui vẻ dễ như chơi." Chu Toán xoay người sang hỏi cô, "Muốn tôi xả cơn giận này cho cậu không?"

"Chu Toán tôi cảnh cáo cậu, không được làm bừa!"

Ban đầu cô có hơi tức tối, dần dà cũng bình thường trở lại, anh nói cứ y như chuyện của người khác. Nếu đã không định tiếp tục ở bên nhau, tốt hay xấu đều chẳng còn quan trọng, có hơi không cam tâm, nhưng cũng nằm trong phạm vi có thể hiểu được, "Cần gì phải lãng phí thời gian vào chuyện thế này...chẳng phải cậu bảo đưa tôi về nhà à, bây giờ chạy đi đâu đây?"

"Bên kia sửa đường."

"Thúi lắm!"

Chu Toán cười đáp: "Vừa uống rượu vào là mắng người. Khôn nhà đại chợ!"

Phòng trà cách nhà Kỳ Thiện rất gần, anh tự chủ trương lượn một vòng lớn. Kỳ Thiện không bị vây hãm bởi chuyện rời đi của Chu Tử Khiếm, nên tâm trạng của Chu Toán nhẹ nhõm giống như bầu trời vừa trải qua cơn mưa, "Từ ngày mai trở đi, sau khi tan làm tôi đi tìm cậu. Buồn bực trong nhà làm gì cơ chứ?"

Trời mưa càng lúc càng nặng hạt, Kỳ Thiện trông thấy vệt nước chảy dọc ngoài cửa xe, mất mát đáp: "Tôi đại khái thật sự phải tìm một người đàn ông tuổi tác lớn một chút, loại từng trải ấy, mọi chuyện đều trầm lắng cả rồi, đỡ phải giày vò."

Chu Toán cười nhạt, "Đàn ông lớn tuổi muốn "giày vò" cũng lực bất tòng tâm, chi bằng cậu xuất gia cho rồi."

"Đầu óc xấu xa! Đàn ông đứng tuổi cũng có sức hấp dẫn lắm chứ, tang thương vừa đủ độ, sống lưng thẳng tắp, có một ít tóc bạc cũng chẳng sao, lúc cười lộ lên nếp nhăn nơi khóe mắt cũng đẹp lắm, thích uống trà phổ nhĩ, có thể nói chuyên phiếm với tôi về ngọc cổ rồi ngủ gà ngủ gật, tốt nhất là biết đánh mặt chược. Tôi cảm thấy trong lòng tôi cũng tồn tại một người lớn tuổi."

"Chắc không phải cậu yêu thầm bố tôi đấy chứ?" Chu Toán làm mất hứng.

"Cút!" Kỳ Thiện hận không thể đạp anh một cái.

"Bố tôi đứng tuổi lắm rồi, nhưng bạn gái của ông ấy không ít hơn tôi đâu."

Kỳ Thiện bị Chu Toán nói khiến cho lòng nguội như tro tàn. Trong xe yên tĩnh một lúc, anh bỗng nhiên duỗi tay ra đụng vào cánh tay cô, cười không có ý tốt: "Tôi nghĩ ra rồi, ba mươi năm sau tôi cũng sẽ giống như dáng vẻ mà cậu hình dung. Hay là tôi để cậu sử dụng trước, cậu tàn phá tôi càng nhiều, thì tôi sẽ càng già nhanh hơn!"

"Tôi thích dùng đồ cá nhân, không quen dùng đồ công cộng." Kỳ Thiện bĩu môi. Hai ly rượu vang chẳng thể làm cô say được, nhưng có thể khiến suy nghĩ của cô linh hoạt, lời lẽ trở nên sắc bén hơn.

Buổi tối trời mưa trên đường không một bóng xe, đèn xanh đèn đỏ cũng rất biết phối hợp. Chu Toán chạy chậm nhất có thể, mà vẫn rất nhanh đã đến con đường bọn họ quen thuộc. Câu nói kia của Kỳ Thiện khiến anh cực kỳ không thoải mái, ngừng xe lại ven đường, "Cậu chửi xéo tôi?"

"Tôi nói sai hả?" Kỳ Thiện liếc xéo anh.

Chu Toán thở không ra hơi: "Tôi ngủ với một cô nữ minh tinh, cho bọn cậu có chuyện để tám với nhau, thì trở thành đồ dùng công cộng?"

Kỳ Thiện muốn mắng anh không biết xấu hổ, nhưng cảm thấy nói như vậy đối với anh không hề có lực sát thương. Chỗ này cách nhà cô không quá một trăm mét, quần áo cũng đã ướt rồi, một tay cô gỡ dây an toàn ra, tay kia đặt lên tay cầm ở cửa xe.

Tay của Chu Toán kịp thời chặn ở nút mở dây an toàn, Kỳ Thiện lạnh nhạt nhìn anh, dùng vẻ mặt kiêu "Tôi đã biết cậu là tiện nhân từ lâu rồi".

"Tôi ngủ trên giường của cô ấy, nhưng không ngủ với cô ấy." Chu Toán gấp rút thu lại vẻ cười cợt, "Tôi đưa cô ấy về khách sạn, sau đó cứ nói mãi nói mãi rồi buồn ngủ quá. Hôm đó tâm trạng của tôi không tốt, cô ấy lại không chịu để tôi đi, ai ngờ ở cửa có phóng viên. Không tin cậu hỏi Chu Yến Đình, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói dối giúp tôi."

"Thanh giả tự thanh, có gì mà phải giải thích." Kỳ Thiện nói.

"Đương nhiên phải nói rõ ràng chứ, tôi sợ cậu lấy chuyện ra này để kiểm chuyện." Tay của Chu Toán vẫn giữ lại, không chịu cho cô mở dây an toàn, nhưng lại buông lỏng dây đai của mình, thò người sang quan sát vẻ mặt của cô. Kỳ Thiện bực bội vì chuyện này, khiến anh vừa thấp thỏm vừa mừng thầm.

"Chuyện này nếu phía nữ không chủ động nhảy bổ vào, thường thì tôi lười động đậy lắm." Kỳ Thiện giống như mong muốn của anh ngoảnh mặt lại, tuy rằng vẻ mặt của cô đầy vẻ chịu không nổi. Ý cười của Chu Toán lan ra từ đáy mắt, Kỳ Thiện gầy gầy móc của dây an toàn, anh to gan, bao bọc lấy cả bàn tay của cô, thấp giọng đe tiện nói: "Trước đây cũng là cậu cưỡng bức tôi. Khẩu vị của tôi nặng, vì thế thích có người mặc đồ bơi gọi biệt danh của tôi... ôi chao, nhẹ chút, tôi còn thích bị đánh nữa!"

Kỳ Thiện then quá hóa giận, "Cậu có phải còn thích bị nhéo cho mặt xanh mũi đỏ không hả?"

Chu Toán nhượng mảy: "Cho cậu cũng không dám."

Kỳ Thiện chần chừ vài giây, sau đó ma xui quỷ khiến néo một cái thật mạnh lên mũi của anh. Cô cũng không rõ tại sao Chu Toán lại nhích từ ghế lái đến bên cạnh cô, dây an toàn vẫn ghì chặt lấy cô, lưng ghế ngả về phía sau theo hai người. Ghế ngồi cũng bị điều chỉnh, nên lùi thì lùi, nên hạ thì hạ. Suy nghĩ cuối cùng vừa rõ ràng vừa lý trí của Kỳ Thiện là chiêu thức này của anh quả nhiên vô cùng lão luyện.

Có người cầm ô đi ngang qua, tiếng chân lội trong nước, âm thanh vừa rõ ràng vừa nặng nề, dần dần đi xa, có lẽ là con đường nào đó bọn họ đều quen thuộc. Khác xa với phong cách thật giả khó phân, đa dạng phong phú thường ngày của anh, cách thức hôn của Chu Toán rất đơn giản, không hề vờ vĩnh che đậy. Hai tay của anh ôm lấy mặt của cô, thỉnh thoảng vài âm tiết vụn vặt thốt lên qua hơi thở, "Tôi từng nói chỉ cần cậu lại néo mũi của tôi thì tôi sẽ hôn cậu."

Kỳ Thiện hơi hoảng sợ nhưng không hề giãy giụa, giống như sự chìm đắm không thể tránh thoát, mang sự thản nhiên ghét bỏ chính mình. Cô thậm chí cũng chẳng hề nhắm mắt lại, từ đầu chí cuối quan sát hàng lông mi run rẩy của anh, khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi ẩm ướt sau khi hôn, và cổ họng đang chuyển động lên xuống... Lúc anh hôn người khác cũng sẽ như vậy sao? Mặc kệ tất thấy, tại sao cô phải quan tâm đến người khác chứ, cũng chẳng muốn quan tâm đến tương lai nữa, cô chỉ có anh, chỉ có hiện tại. Có lẽ bọn họ có sự ăn ý bẩm sinh, cô giống như kẻ đói rét đi trong màn đêm, anh giống như con rận trên cằm bà, món ngon vừa miệng nhưng có độc.

"Tiểu Thiện, Tiểu Thiện..." Anh dùng đầu mũi cọ cọ vào cô.

"Cậu nhắc người dậy." Kỳ Thiện khó khăn mở miệng, "Tôi cảm thấy hơi nóng."

"Ở đâu?" Chu Toán cười mờ ám đáp.

Cô nói: "Ghế ngồi!"

Chu Toán chưa từng cảm hận hệ thống làm nóng của ghế xe hơi đến như vậy, có lẽ ban nãy lúc anh gấp gáp điều chỉnh ghế ngồi đã đụng phải công tắc. Lúc anh sờ soạng ngắt công tắc đó đi, Kỳ Thiện cũng nhân cơ hội đẩy anh sang một bên. Thiếu mất khí thế hăng hái như ban nãy, Chu Toán cũng không dám lỗ mãng nữa, chỉ đành ngồi về chỗ cũ, nhìn Kỳ Thiện quay lưng lại với anh sửa sang lại đầu tóc và quần áo. Anh có chút không cam tâm, lại gọi một tiếng "Tiểu Thiện", muối mặt muốn bảo cô có thể đừng về vội được không.

Bấy giờ có người nào đó gõ vào cửa xe bên phía Kỳ Thiện, cô ngoảnh đầu, trên mặt viết "tiêu rồi"!

Người bên ngoài xe là Kỳ Định, ông đang che ô, tay kia còn cầm hai chiếc nữa.

"Ban nãy chú phơi đồ ở trên lầu, từ xa nhìn thấy xe của con, mẹ Tiểu Thiện còn nói chú nhận nhầm nữa chứ." Kỳ Định nói với Chu Toán người bước xuống xe trước.

Chu Toán nhận lấy chiếc ô, lại nhìn chăm chăm quan sát một chút qua cửa kính xe. Kỳ Thiện cũng đi xuống, "Bố..."

"Sắp tới nhà rồi, sao lại dừng xe ở đây?" Kỳ Định giúp cô mở ô.

Kỳ Thiện ậm ừ đáp: "Chúng con đang tìm chút đồ."

Ba người về nhà, Thẩm Hiểu Tinh ra đón, "Chẳng phải đưa ô cho hai đứa rồi à? Sao trên người lại ướt thế... Mặt con sao đỏ thế này?" Câu cuối cùng của bà là hỏi Kỳ Thiện.

Kỳ Thiện trước ánh mắt như điện của mẹ vừa lộ ra chút sơ hở, Chu Toán lập tức tiếp lời: "Cậu ấy uống rượu với người khác ở bên ngoài!"

"Uống với ai?" Thăm Hiểu Tinh đi lấy khăn mặt cho bọn họ.

"Chị dâu con, cũng là bạn của cậu ấy." Chu Toán nháy mắt với Kỳ Thiện.

"Làm quen với nhiều bạn cũng tốt." Thăm Hiểu Tinh bảo bọn họ lau tóc, đưa tay nhận lấy đồ Chu Toán đưa. Kỳ Định mắc bệnh tiểu đường nhiều năm, Chu Toán thỉnh thoảng sẽ mang một ít điểm tâm không đường cho ông.

"Đúng là chẳng uống công thương con." Thăm Hiểu Tinh nói.

Chu Toán mặt dày cười với bà: "Con là ai chứ, con là con rể nuôi của hai người mà."

Thăm Hiểu Tinh cười mắng: "Dì chẳng có con gái nuôi, con rể nuôi lấy ở đâu ra!"

"Con rể tốt hơn con trai, mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích." Chu Toán ăn nói bừa bãi, "Con rể nuôi như con đây ngoài chuyện quan trọng nhất ra, chuyện gì cũng chẳng cần làm!"

"Bản lĩnh ăn nói vợ vãn này học từ ai thế hả?" Thăm Hiểu Tinh lắc đầu đi vào phòng bếp nấu nước gừng cho bọn họ.

Chu Toán ngồi bên cạnh Kỳ Thiện, tính lau tóc giúp cô, đổi lại một câu của Kỳ Thiện: "Cậu còn chưa chịu về?"

"Mưa ngớt hạt rồi về."

Thăm Hiểu Tinh lớn tiếng hỏi Chu Toán: "A Toán, bạn của chị dâu con là gái hay trai thế? Con quen biết rộng, có người nào phù hợp cũng giúp Tiểu Thiện xem xét một chút, nó cả ngày chẳng bước ra khỏi cửa..."

"Mẹ, cậu ấy có thể quen biết người nào tốt cơ chứ?" Kỳ Thiện tức tối nói. Chu Toán bình tĩnh nhàn rỗi ngồi dựa lên sô pha, cô sắp không ngồi nổi nữa rồi, muốn đuổi anh đi, ngật nổi bố cô còn ngồi ở sô pha đối diện xem ti vi, không tiện nặng lời. Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra trên xe, cô dùng ánh mắt cảnh cáo anh nhưng cũng ngại không dừng lại trên người anh quá lâu.

Chu Toán nhìn cô, ngoài cười ra không còn biểu cảm gì khác, "Cũng đúng, trong đám bạn của con, con coi như là người tốt nhất rồi đấy ạ. Cứ để đứa con rể nuôi là con đây chuyển lên làm chính luôn đi!" Tay của anh gác trên thành ghế sô pha, lúc nói chuyện lặng lẽ kéo kéo tóc trên vai Kỳ Thiện, bị cô lẳng lẳng đập vào chân.

"Có tốt mấy cũng vô dụng! Bài học lần trước còn chưa đủ à? Lỡ như cuối cùng chẳng thành, mọi người đều biết gốc biết rễ, ngày tháng sau này còn muốn sống nữa không?" Thẩm Hiểu Tinh nói, "Nó đấy, tốt nhất là tìm một người đàn ông yên ổn sống qua ngày, con ngoan ngoãn làm con trai của dì đi!"

Kỳ Thiện bất đắc dĩ, "Hai người đừng có thảo luận mấy chuyện này ngay trước mặt con được không? Cứ như bán thịt heo ấy!"

Chu Toán hiếm khi trầm mặc, anh phỏng đoán ý tứ của Thẩm Hiểu Tinh qua lời nói đùa vừa rồi, trong lòng có chút dăm chiêu.

Đêm mưa giữ người. Kỳ Định xem xong phim truyền hình, nghe thấy tiếng mưa ngoài trời giống như trút nước, nói với Chu Toán: "Mưa lớn quá, lái xe nguy hiểm, tối nay con ở lại đi."

Chu Toán thỉnh thoảng cũng ở lại, đồ dùng tắm rửa hằng ngày đều có ở đây, nghe vậy chẳng cần nghĩ ngợi bèn gật đầu, "Được ạ."

Kỳ Thiện trở về phòng tắm rửa xong, dưới lầu vẫn còn ánh đèn và âm thanh trò chuyện. Bố cô là mèo sống về đêm, nhất thời nổi hứng, thường

thấp đèn vẽ tranh đến tận khi trời sáng. Cô xuống lầu, nhìn thấy Chu Toán cũng đã thay quần áo, đang đứng ở cửa phòng vẽ tranh nói chuyện với Kỳ Định, trong tay đưa nghịch một món đồ nhỏ, đến gần mới phát hiện kia vốn dĩ là quà kỷ niệm cô tính tặng cho Tử Khiêm, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn chẳng có duyên giao tới tay của anh ta.

Cô đi xuống lấy ly của mình, Chu Toán cũng đi theo ra ngoài, lúc cô đang nhìn ngược nhìn xuôi thì anh đưa cái ly cho cô, nặng trĩu, bên trong đã có nước.

"Tôi xé lớp giấy gói quà cậu không giận chứ, dù gì thì cậu cũng chẳng định tặng cho anh ta nữa." Hai tay Chu Toán luân phiên mở gói quà kia, nhăn mày nói, "Một cục sắt có gì đẹp đâu!"

Thật ra đó là cái chặn giấy bằng thép, tạo hình rất đơn giản, nghe nói là thiết kế của nhà thiết kế nào đó. Bị Chu Toán nói như vậy, Kỳ Thiện cũng cảm thấy chẳng có gì thú vị nữa. Lúc cô chọn món quà này đã suy nghĩ rất nhiều, mới có mấy tháng, ngay cả lý do chọn nó cũng sắp quên mất rồi, những chuyện trước đây giống như bức tranh vẽ trên cát.

Đúng rồi, lần đầu tiên lúc cô nhìn thấy cái chặn giấy này, cảm thấy sự lạnh lẽo và kiên cố sau khi trải qua tôi luyện của nó rất tương tự với cảm giác mà Tử Khiêm dành cho người khác. Kỳ Thiện nói với Chu Toán, anh không cho là vậy, "Đúng là chán ngắt giống y hệt anh ta, còn nặng chết đi được!" Anh theo đuôi Kỳ Thiện đến chân cầu thang, chất vấn: "Tôi thì sao, cậu chưa từng tặng quà đằng hoàng cho tôi. Tôi giống gì vậy? Kim cương? Vàng? Phi thúy? Đồ sứ?"

Kỳ Thiện hừ đáp: "Cho dù là đồ sứ, cậu tưởng khắp nơi đều là lò gốm, hầm gốm trừ danh sao? Cậu cùng lắm là cái vò sứ hỏng."

"Là loại từng ăn rất nhiều nước miếng của cậu ấy hả?" Cô không cho anh lên lầu, Chu Toán lười biếng dựa vào tay vịn cầu thang cười, sợ Kỳ

Định nghe thấy, nên nói thầm, trông có vẻ càng mờ ám.

"Cậu đừng có mà quá đáng." Kỳ Thiện nhìn về phía phòng vẽ tranh.

"VẬY mà quá đáng hả, Kỳ Thiện, ai bảo cậu đã uống "gỗ cửa trái tim" của tôi, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi." Chu Toán không đứng đắn nói.

Sắc mặt Kỳ Thiện lộ ra vẻ nghi hoặc, đây là lần thứ hai cô nghe thấy cụm từ kỳ quặc này, "Cậu bảo uống cái gì? Ở đâu?"

Chu Toán kéo cô khom eo xuống, cười đáp bên tai cô: "Trong nước miếng... cậu còn đánh tôi nữa, tôi la lên đấy!"

Chương 44: Sông đổ về bể.

Kỳ Thiện đồng ý với mẹ sẽ tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài, Chu Toán kiên quyết đảm nhận trọng trách mở rộng phạm vi bạn bè của cô. Có một dạo cứ hễ tan làm là anh chạy đến tìm Kỳ Thiện, mưa gió không suy chuyển, còn tích cực hơn cả việc cô đi làm, mà lại còn không cho cô nghỉ phép.

Chơi bời là sở trường của Chu Toán, mang Kỳ Thiện đi chơi là một trải nghiệm hoàn toàn mới, anh đi đến đâu cũng đều mang theo cô, bạn bè bên cạnh đều lần lượt giới thiệu hết với cô. Mọi người đều rất ngạc nhiên, hỏi Kỳ Thiện và anh có quan hệ gì. Chu Toán thường quẳng vấn đề này cho Kỳ Thiện, mặt dày mày dạn hỏi: "Tôi là ai của cậu?" cô không muốn trả lời bèn coi như không nghe thấy, những người xung quanh chơi bời lộ liễu hay kín đáo, cô cũng chẳng kiêng kỵ gì. Trước đây Kỳ Thiện rất tò mò về cuộc sống ở bên ngoài của Chu Toán nơi không có cô sẽ như thế nào. Sagan có một câu nói rất nổi tiếng: Những cuộc đời phiêu bạt đều mong ước được

bình lặng, về thuở thiếu thời và hoa đỏ quyên; Tựa như những cuộc đời bình lặng đều vọng tưởng về rượu Vodka, âm nhạc và sống mơ màng. Nhưng cuộc sống yên ổn bình lặng khiến người ta khó chịu, còn ném trái nhiều sự náo nhiệt mới mẻ chẳng qua cũng chỉ đến vậy.

Ban đầu Chu Toán cố ý muốn trêu Kỳ Thiện, nên dẫn cô đến những buổi tụ tập theo kiểu rất điên cuồng. Kỳ Thiện không hưởng thụ, cũng chẳng kháng cự. Đối với những vật kỳ quái mới lạ cô luôn mang thái độ hứng thú, quan sát, nghiên ngẫm tìm tòi, rồi lặng lẽ lĩnh ngộ. Ngược lại người không chịu nổi trước là Chu Toán, anh chủ động đưa cô đến, nhưng cứ trông chờ cô mở miệng trước bảo muốn đi. Kỳ Thiện ngồi ở đó, anh chẳng thể nào yên tâm, cứ vài phút lại ngoảnh đầu lại nhìn cô một lần, sợ cô cảm thấy tẻ nhạt, sợ cô bỏ mặc anh mà về trước. Sau khi đưa Kỳ Thiện về nhà, Chu Toán mới có thể thỏa sức mà chơi, nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, trong lòng rối cuộc vẫn không yên.

Bây giờ anh đã hiểu được anh họ thỉnh thoảng sẽ trốn ra ngoài đi chơi, nhưng vừa nhận được điện thoại lại bắt đầu mâu thuẫn rồi chẳng còn tâm trạng nán lại. Thiên tính của con người là không thể nào trói buộc, sẽ chẳng thể bởi vì yêu bất kỳ người nào mà thay hình đổi dạng. Có lẽ cả cuộc đời này Chu Toán cũng không thể nào tĩnh lặng giống như Kỳ Thiện, nhưng anh cam tâm bị tư nhận quần quanh, thỉnh thoảng sẽ lệch khỏi quỹ đạo, nhưng cũng chẳng thể lật tung trời lên được, Kỳ Thiện trở thành giới hạn của anh. Anh thậm chí bằng lòng khiêm tốn học hỏi những điều tâm đắc từ anh họ, kết quả bị hai vợ chồng họ cười nhạo một cách không thương tiếc: Bây giờ bàn những chuyện này hăng còn sớm, anh muốn tu chí, cũng phải xem người ta có chịu không.

Lần đầu tiên Kỳ Thiện và Tử Khiêm gặp lại nhau sau khi chia tay là vào bữa tiệc khai trương công ty mới của nhà A Tiêu, đều là người quen, tuy rằng nói là ngẫu nhiên gặp lại, nhưng thật ra đây là điều tất yếu. A Lung

đi bên cạnh Tử Khiêm, Chu Toán cùng đến với Kỳ Thiện nhưng vừa đến nơi không lâu đã bị bạn bè kéo sang một bên trò chuyện.

Tử Khiêm nhìn thấy Kỳ Thiện trước, anh đi tới, Kỳ Thiện cũng không lảng tránh, ba người chào hỏi nhau theo hình thức. Tử Khiêm bảo A Lung đi lấy cho anh ít đá cục, a Lung có hơi không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi.

"Cô ấy đối xử với anh tốt thật." Kỳ Thiện nói lời tự đáy lòng.

"Đúng vậy. Cô ấy có điểm đáng yêu của mình." Tử Khiêm gật đầu, nhìn Kỳ Thiện một lúc, lại cười bảo, "Em đối xử với A Toán chẳng phải cũng tốt lắm sao? Vết thương trên chân cậu ấy có nặng lắm không?"

Vết thương của Chu Toán là chuyện mấy hôm trước, anh đạp xe leo núi với bạn bè, mang vết thương trở về. Vào giờ nghỉ trưa sau khi Kỳ Thiện nhận được điện thoại vội vàng chạy đến nơi anh ở, thấy anh bị thương ở bắp chân, nói là vì tránh một con chó mà bị ngã một vố, may mà không bị thương ở mặt. Chu Toán không an phận, thường ngã trước té sau, Kỳ Thiện xử lý vết thương cho anh, anh sống chết không chịu cho Kỳ Thiện cắt đi cái quần đã bị mài rách, cứ nhất quyết bảo là cái gì mà mẫu kỷ niệm. Kỳ Thiện biết anh chẳng qua là giở trò lưu manh, lặng lẽ giơ kéo lên, anh lúc này mới không dám xằng bậy nữa. Buổi chiều quay về trường đi làm, Triển Phi vừa gặp Kỳ Thiện liền hỏi thăm vết thương của Chu Toán, Kỳ Thiện bấy giờ mới biết Chu Toán chụp một tấm ảnh chỗ vết thương đăng lên mạng, trong bức ảnh có tay của cô đang cầm thuốc sát trùng. Bên dưới là một chuỗi bình luận dài dằng dặc, một nửa trong số đó hỏi chủ nhân của bàn tay, một nửa thì đã đoán ra đáp án. Kỳ Thiện hối hận lúc ấy đã không cắt phăng luôn, cô bắt Chu Toán xóa ảnh đi, Chu Toán ngoài miệng đồng ý bảo được, nhưng lấy lý do đường thương kéo dài đến buổi tối, xóa hay không xóa đã chẳng còn gì khác biệt nữa.

Tử Khiêm không nằm trong số những người bình luận, nhưng anh chắc hẳn cũng nhận ra được tay của Kỳ Thiện, dù sao thì có một khoảng thời gian anh từng nắm nó trong lòng bàn tay.

"Không sao, vết thương nhỏ mà thôi." Kỳ Thiện nói.

Tử Khiêm cúi đầu cười cười, giọng nói không phải không có mất mát, "Trước đây anh không phục, cho rằng chỉ cần Chu Toán không giở trò từ bên trong, thì chúng ta sẽ là một đôi rất ổn. Con người sống mệt mỏi là vì luôn muốn những thứ không thuộc về mình. Cậu ấy không cần chiêm ngòi, chỉ cần bày sự thật ra trước mắt, đã đủ để anh biết khó mà lui rồi."

Kỳ Thiện không lên tiếng. Anh vẫn không hề đề cập đến quan hệ của mình và A Lung, dường như đi đến ngày hôm nay tất cả đều là sự lựa chọn của Kỳ Thiện, từ đầu chí cuối anh chẳng qua chỉ là đang tôn trọng cô, tác thành cho cô. Một Tử Khiêm đang đứng trước mắt cô hùng hồn nói năng, so với anh lúc chia tay chỉ dùng một câu nói càng khiến cô cảm thấy xa lạ.

"Đang nói gì thế?" Chu Toán trở lại bên cạnh Kỳ Thiện, một tay khoác lên vai cô. Kỳ Thiện phá lệ không gạt ra, cô thấy ý cười như đã hiểu rõ trong lòng của Tử Khiêm, cứ coi như đây là sự chọn lựa của cô đi, anh muốn nghĩ thế nào đã không còn quan trọng nữa. Chu Toán nói không hề sai, là cô quá sai lầm, sao cô lại cho rằng Tử Khiêm mới là người thích hợp với cô hơn? Chu Toán chẳng ra làm sao, nhưng so sánh với nhau, thì cũng chẳng phải sai hoàn toàn.

"Anh nói hai người rất được." Tử Khiêm nói.

Chu Toán chẳng buồn để ý đến lời nói của Tử Khiêm có phải là thật lòng hay không, "Đó là đương nhiên!"

A Lung nghe em gái của A Tiêu cảm ràm công ty truyền thông hôm nay quá mức qua loa, cô nàng cầm ly thủy tinh, thỉnh thoảng nhìn về phía trung tâm, đá trong ly đã bắt đầu tan chảy. Tử Khiêm chính miệng nói anh

và Kỳ Thiện không thể nào nữa, A Lung tin anh. Tử Khiêm là người đàn ông đáng để dựa dẫm cả đời, cô nàng cứ tìm hiểu anh thêm một ngày, lại càng cảm thấy bản thân mình vì anh mà sinh, thứ Kỳ Thiện có thể cho Tử Khiêm, cô nàng đều có thể cho anh gấp đôi. Nhưng cô nàng vẫn rất muốn biết bọn họ đang nói những gì, xem ra có vẻ rất hòa hợp. Chu Toán cũng có thể tham gia vào cuộc trò chuyện, tại sao cô nàng phải đứng một bên chờ đợi, giống như con ngốc. Nhưng nếu bây giờ tùy tiện đi qua, Tử Khiêm có nổi giận với cô nàng không?

Vào lúc A Lung đang do dự, Tử Khiêm đã rời khỏi hai người bọn Chu Toán, dường như cảm giác được sự sốt ruột của A Lung, anh mỉm cười vẫy tay với cô nàng. A Lung giống như chú chim nhỏ bay về phía Tử Khiêm, kéo lấy cánh tay của anh nói: "Ban này chú Triệu có hỏi thăm anh, chú ấy và bố em là chỗ quen biết cũ, chúng ta đến chào hỏi một tiếng đi."

Chu Khải Tú vừa đến, giao tình của ông và bố A Tiêu khá tốt, nhận được thiệp mời nên đặc biệt đến chung vui. Bố con A Tiêu nhiệt tình đón tiếp, Tử Khiêm cũng dẫn A Lung đi về phía ông. Kỳ Thiện không muốn phỏng đoán, Tử Khiêm ở cùng với A Lung có mấy phần chân thật, mấy phần là vì chú A Tú. Anh của bây giờ trông có vẻ phấn chấn tinh thần, giờ tay nhắc chân giống phong thái của chú A Tú năm xưa. Kỳ Thiện bỗng thầm nhớ đến lần đầu tiên cô gặp Tử Khiêm vào nhiều năm trước. Anh thông thuộc tiết thời của nhiều loài hoa, bấy giờ cho rằng Long Huynh có ý đồ bất chính, anh sẽ không suy xét đến hậu quả mà chặn trước mặt Kỳ Thiện, cho dù lúc bấy giờ cô chẳng phải là gì của anh. Có đôi khi anh buồn bực không vui, làm nhiều nói ít, đen nhem mà quật cường, giống một gốc cây thẳng tắp kiên nhẫn, lúc cười lên giống như ngọn gió đến từ rừng núi. Đó là người mà Kỳ Thiện thật sự muốn gả, bất tri bất giác anh đã dần dần bị khát vọng của bản thân thuần hóa thành một dáng vẻ khác.

"Nồi nào úp vung ấy, cậu không cần phải khó chịu trong lòng." Chu Toán nường theo ánh mắt của Kỳ Thiện nhìn qua, kéo cổ cô tới gần.

Kỳ Thiện đẩy tay Chu Toán ra nói: "Tôi chẳng có gì không thoải mái cả." Cô đã không phải là người Tử Khiếm yêu, cũng không phải là người cuối cùng anh lựa chọn, chỉ là người khách qua đường dao động ở hai đầu trong trái tim anh.

"Anh ấy là một người tốt, chỉ là không sống vì bản thân mình. Tôi có thể hiểu cho anh ấy."

Chu Toán khinh thường đáp: "Ý nghĩa đằng sau của "hiểu" nói trắng ra chẳng phải là hết cách rồi sao. Sao anh ta không phải vì bản thân cơ chứ? Cái gì là lý trí chiến thắng con tim, đều là giả dối. Chẳng qua là tình cảm không đủ sâu đậm, không so được với dục vọng và sự tán thành của người khác. Ấn nhân khắc chế trên đời này đều là như vậy thôi!"

"Sự ích kỷ của cậu mà lại còn trở thành đạo đức tốt đẹp nhỉ!" Một lần nữa Kỳ Thiện lại tin lời nói ngụy biện của anh.

Chu Toán chưa từng phủ nhận anh là người để ý đến cảm nhận của bản thân trong mối quan hệ này hơn cả, nói rằng ích kỷ cũng không quá đáng. Anh đẩy cô đi ra khỏi quầy cocktail, đứng quay lưng ở góc khuất trên cầu, "Ai mà không ích kỷ? Tử Khiếm thích làm con trai ngoan của bố tôi, tôi thích cậu. Thích cậu cũng là vì bản thân tôi."

Anh dạo này càng ngày càng trắng trợn, Kỳ Thiện đã bị những lời nói sến sẩm của anh tưới tẩm đến nỗi lòng vững như bàn thạch, mặt không đổi sắc nói: "Cút!"

Đối với chữ "Cút" này Chu Toán cũng có cảm giác thân thiết, cười càng tươi hơn, "Cậu cút với tôi?"

Trước khi Kỳ Thiện trở mặt, anh nhanh chóng néo néo vào lòng bàn tay của cô, "Tôi không cần cậu hiểu cho tôi, thà rằng cậu oán trách tôi."

Bọn họ cũng đi đến chào hỏi Chu Khải Tú. Chu Toán và Kỳ Thiện đều biết người phụ nữ hôm nay đi cùng với Chu Khải Tú, Tiểu Lý trẻ trung xinh đẹp của bộ phận tiêu thụ năm xưa nay đã trở thành người phụ trách công ty con, vẫn xinh đẹp và tài giỏi, nhưng khuôn mặt cũng đã mang dấu vết của tháng năm. Cô ta là người phụ nữ bầu bạn bên cạnh Chu Khải Tú lâu nhất, Chu Khải Tú đối xử với cô ta cũng vô cùng rộng rãi. Cô ta mỉm cười khách sáo với bọn họ, kín đáo khen Kỳ Thiện có khí chất, trong lời nói và nụ cười mang hàm ý nhỉnh bọ Chu Toán.

Chu Toán vẫn không để cô ta vào mắt như trước đây. Cô ta có quan hệ không rõ ràng với Chu Khải Tú trong khi quan hệ hôn nhân của bố mẹ anh vẫn còn hiệu lực, Chu Toán có thể ngồi xuống ăn cơm cùng với cô bạn gái người mẫu mới quen của Chu Khải Tú, nhưng chỉ duy nhất chưa từng hòa nhã với cô Tiểu Lý này. Trước đây chỉ cần những nơi có cô ta, anh thường sẽ chẳng nói chẳng rằng mà rời khỏi, Chu Khải Tú vì vậy cũng rất khó xử, rất ít khi để cô ta lộ diện. Những năm gần đây, có lẽ bị cô giáo Thiện đồng hóa, thái độ của Chu Toán dần dần có sự buông lỏng, anh nghĩ, ông già nhà anh đã không còn trẻ nữa, để ông ấy được vui vẻ và thêm phần an ủi cũng chẳng sao, cô Tiểu Lý này cho dù là vì tình hay là vì tiền, thì dù sao cũng đã dùng cả quãng thời gian tươi đẹp nhất của mình để bầu bạn bên cạnh ông già nhà anh nhiều năm. Chu Toán vẫn không giả vờ hòa nhã với cô ta, nhưng cô ta mong muốn được đứng bên cạnh Chu Khải Tú ở những trường hợp công khai, chỉ cần Chu Khải Tú muốn, Chu Toán chỉ xem như không thấy. Nghe nói mấy năm gần đây cô ta đã không còn mộng tưởng trở thành bà Chu tiếp theo nữa, nhưng vẫn chưa từng từ bỏ ý định sinh cho Chu Khải Tú một đứa con, thậm chí hết Trung y đến Tây y. Chu Khải Tú không hề nói gì, Chu Toán lại cảm thấy cô ta cũng có vài phần đáng thương.

Long Huỳnh đi tới góp vui vài câu, lúc anh ta nói chuyện với A Lung, sắc mặt của Tử Khiêm vẫn như thường. Chu Toán vì để Kỳ Thiện hết hy vọng hoàn toàn, đã kể chuyện về Thanh Khê cho cô nghe từ lâu. Tử Khiêm sau này muốn cưới A Lung, thì phải gọi Long Huỳnh một tiếng "cậu".

Long Huynh tuy không cho Thanh Khê danh phận, nhưng mối quan hệ này vẫn cứ ngượng ngùng.

Trên đường về nhà, Kỳ Thiện hỏi Chu Toán: "Một người đàn ông thật sự có thể cùng lúc yêu mấy người phụ nữ sao? Hoặc là trong lòng yêu một người, bên cạnh lại là một người khác."

Chu Toán bị thái độ nghiêm túc của cô làm cho giật mình, cả người không được tự nhiên nói: "Sao tôi biết được!"

Kỳ Thiện không buông tha cho anh, "Cậu không phải đàn ông à? Còn là một người đàn ông đẽm không được mình có bao nhiêu cô bạn gái cũ nữa chứ."

"Ai nói tôi đẽm không được!" Đối diện với vấn đề này trước giờ Chu Toán chưa hề sơ suất, đổ mặt tía tai biện hộ cho bản thân, "Những trải nghiệm kia của tôi đều là từng giai đoạn một, mỗi một người đều vui vẻ hợp tan. Cậu đừng có mà vu khống tôi."

Tình yêu của anh là "Vui vẻ lúc ban đầu, sau này không gặp lại". Kỳ Thiện cười đáp: "Hoảng cái gì, tôi có nhắm vào cậu đâu, nói chuyện chơi thôi."

Chu Toán nhớ lại những chuyện nhìn thấy hôm nay, có chút hiểu ý, trong lòng cũng đã trở nên thông suốt, cân nhắc câu chữ nói: "Rung động đúng là có khả năng. Tình cảm của con người giống như dòng sông, xuôi dòng chảy quanh năm suốt tháng, dòng chảy nếu có phân nhánh cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng sẽ luôn có một nhánh chính không bao giờ thay đổi. Cuối cùng tất cả những dòng, những nhánh nếu như không cạn khô ngừng chảy, thì sẽ hợp lại với nhánh chính thôi."

"Chảy cả nửa đời người mới phát hiện hóa ra bản thân chỉ là một nhánh của con sông chẳng phải thực sự rất đáng thương hay sao?" Kỳ

Thiện nghĩ, ngay cả nhánh chính một mình chảy xuôi cũng không đáng phải dương dương tự đắc.

Họ dừng xe ở quảng trường gần nhà, đi dạo dọc theo con đê bên bờ sông. Chu Toán người cao chân dài, chịu không nổi bước đi của người già, đi thụt lùi mới duy trì được khoảng cách với Kỳ Thiện. Anh cười hì hì nói: "Trăm sông đổ về một bể, cậu sợ gì chứ?!"

Kỳ Thiện nghe thấy, đứng lại không lên tiếng. Chu Toán cứ nói mãi nói mãi, đến bản thân anh cũng tin. Cô ở đây là đủ rồi, yên tĩnh. Anh nóng nảy, uốn lượn, tham lam ngắm nhìn cảnh vật bên bờ, nhưng luôn chảy về hướng của cô.

"Chẳng trách mấy cô bạn gái của cậu sau khi chia tay cũng không chịu nói xấu cậu." Kỳ Thiện mím môi cười. Anh khoác lớp da mới mẽ đẹp mắt, nhưng bên trong lại giống yêu quái tu luyện trăm ngàn năm. Hồ ly tinh mà có giống đực e là cũng chỉ đến như thế. Anh hao phí công sức dỗ dành bạn, lừa bạn, nụ cười ấy, ánh mắt ấy, cho dù rõ ràng biết anh muốn hút máu uống tủy, sẽ có bao nhiêu người có thể từ chối?

"Chúng ta phải hiệp ước tam chương, không nhắc lại chuyện cũ. Trước đây cậu cũng đâu có để ý đến tôi." Chu Toán tẩy sạch sẽ cho bản thân, lại chèn ép cô, "Nói đến trong lòng có một người, trong thực tế lại tìm một người khác. Cậu tìm Chu Tử Khiêm chẳng lẽ không phải như thế? Tôi có tính toán với cậu đâu?"

Kỳ Thiện không thể cãi lại, tự kiểm điểm lại sự hồ thẹn, "Cũng đúng, tôi có tư cách gì nói cậu." Cô rũ mắt, một lúc lâu sau bỗng nhiên cảnh giác, chính mình đã bị anh gài bẫy bằng logic của anh.

"Không đúng! Tôi..."

"Người kia trong lòng cậu đương nhiên là tôi!" Chu Toán vĩnh viễn không biết khiêm tốn là gì, anh nói, "Cậu cứ ngậm tôi đi, ngậm tàn ngậm

phế, đợi đến già thì cậu vẫn phải hầu hạ tôi."

Buổi tối cuối tuần, người đi dạo bên hồ đông như mắc cửi, dưới cột đèn đường có một người ăn xin gãy chân đang lắc lư quỳ dập đầu với những người qua lại. Kỳ Thiện lục tìm ví tiền theo thói quen, trên người cô không có tiền lẻ, chỉ đành thôi. Chu Toán nhét một trăm tệ vào cái chén mẻ của người ăn xin.

Kỳ Thiện muốn kéo anh lại nhưng không kịp, sau khi đi khỏi mới nhỏ giọng oán trách: "Tấm lòng, tấm lòng là được rồi."

"Uống cho cậu có tên là Kỳ Thiện, tôi lương thiện hơn cậu nhiều." Chu Toán nói.

"Mẹ tôi nói ông ta là tên lừa đảo, hai chân chạy nhanh lắm."

"Không phải chứ!"

Anh kéo dài giọng, vẻ mặt đầy vẻ không tin... đáng vẻ quá mức chân thật. Kỳ Thiện cuối cùng không nhịn được nữa, ngược mắt bảo: "Mẹ tôi còn bảo, mấy chuyện này đều do cậu nói với bà ấy."

"Có sao? Tôi chẳng nhớ nữa." Chu Toán giả ngu đến cùng.

"Óc heo." Kỳ Thiện mắng đáp.

Chu Toán tinh ranh như ma quỷ, sống đến bây giờ chỉ có người không có mắt như Kỳ Thiện mới mắng anh là "óc heo". Khóe miệng cô nhếch lên, anh cũng vui vẻ theo.

Kỳ Thiện đi trên đường gặp ăn xin sẽ cho họ tiền lẻ, không cầu gì, chỉ mong được yên tâm. Nếu Chu Toán đi bên cạnh cô, mỗi lần đều sẽ cho nhiều hơn cô. Anh làm như vậy không phải xuất phát từ sự đồng tình, mà là bởi vì Kỳ Thiện tin tưởng, cho dù anh chắc chắn đối phương là tên lừa đảo,

nhưng trước mặt cô cũng chỉ giả vờ như không biết. Thẩm Hiểu Tinh thường than thở Kỳ Thiện bị bọn họ bảo bọc đến mức không rành thế sự, có hiểu được bao nhiêu đạo lý đi chăng nữa chẳng qua cũng chỉ là một người theo chủ nghĩa lý tưởng. Chu Toán trong mắt Kỳ Thiện hoàn toàn là phần tử vụ lợi.

Chẳng lẽ lý tưởng thực sự phải cần hiện thực gánh vác sao? Anh căn bản không tin trò kia của Kỳ Thiện, nhưng bằng lòng bảo vệ chuẩn tắc của cô.

Chương 45: Chốn đông người giữ miệng, chốn riêng tư giữ lòng.

Sinh nhật hai mươi tư tuổi của A Lung, lão Tần khác hẳn với tác phong giản dị từ trước đến nay, tổ chức một bữa tiệc lớn cho cô nàng. Tử Khiêm xuất hiện với thân phận một nửa chủ nhân, hôn lễ của hai người cũng chính thức xác định vào ba tháng sau.

Tối đó A Lung được hoa tươi, rượu ngon, sự ngưỡng mộ và lời chúc mừng vây quanh, cô nàng còn có sự yêu thương của bố mẹ, độ tuổi đẹp nhất và người mình yêu thương sâu đậm, giống như công chúa trong chuyện cổ tích đứng giữa lâu đài được dựng bằng bong bóng bảy màu.

Ba ngày sau, lão Tần bị đưa đi tại một hội nghị thường kỳ do ông ấy chủ trì, tiếp nhận điều tra của tổ chức. Hoạt động công khai và động thái công việc của ông ấy bị tạm dừng vào hôm ấy. Cũng vào lúc này, vợ của lão Tần vào Long Hung em vợ của ông ấy cũng lặng lẽ bị triệu tập.

Đầu tiên Tử Khiêm chạy vội về nơi ở của Chu Khải Tú, Chu Khải Tú không đến công ty, ông đang đeo kính lão ngồi ở sofa lật xem một cuốn hoàng lịch cũ. Lúc bước vào thư phòng, Tử Khiêm quên cả gõ cửa, Chu

Khải Tú ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi anh lúc này sao không ở cùng với A Lung. Tử Khiêm không trả lời, lúc anh đến lòng nóng như lửa đốt, nhưng bây giờ lại không lên tiếng, im lặng đứng bên cạnh Chu Khải Tú.

"Vẫn không trốn được ngày này." Chu Khải Tú đóng cuốn lịch lại. Nghe người đáng tin nói, lúc lão Tần bị đưa đi cũng tương đối bình tĩnh, ông ấy chắc chắn không thể nào không phát giác từ trước, chỉ là không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

"Khổ cho con rồi." Ông thở dài nói.

Tử Khiêm không chịu ngồi, ngồi xổm xuống bên cạnh Chu Khải Tú, nói khẽ, "Chú hai, chúng ta phải quyết định sớm."

Chu Khải Tú gật đầu, quả thật ông đã có dự định, nhưng không hề giống với suy nghĩ của Tử Khiêm, bằng mọi giá phải rút lui toàn thân khỏi màn sóng gió này. Ông có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Sau khi Tử Khiêm đi, Chu Khải Tú vẫn đi tìm Kỳ Định uống trà chơi cờ như bình thường. Kỳ Thiện tan làm trở về, thấy phòng trà trong nhà khép hờ, chú A Tú đến chơi, bố mẹ cô đều ở nhà. Tối đến, bố mẹ nhắc với cô, chú A Tú muốn mau chóng an táng tro cốt của dì Gia Nam, đã chọn được nơi chốn rồi, ngày giờ cũng đã xem xong.

Tro cốt của Phùng Gia Nam trước giờ vẫn để tại một ngôi chùa cũ ở Giang Nam tên Vĩnh An, ở đó có hương khói chăm sóc, ngày ngày có thể nghe thấy tiếng tụng kinh, Chu Khải Tú và trụ trì của chùa có giao tình cũ, ông cho rằng đó là một nơi gửi gắm tạm thời khá tốt. Vốn nghĩ đợi đến sau khi ông trăm tuổi, sẽ để Chu Toán hợp táng tro cốt của ông và Phùng Gia Nam vào lòng đất, nhưng bây giờ Chu Khải Tú lo sợ sẽ xảy ra biến cố, nhất quyết phải đích thân sắp xếp xong xuôi nơi an nghỉ của Phùng Gia Nam mới có thể yên tâm. Chuyện này ông mời vợ chồng người bạn già cùng đồng hành, Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định đều đã đồng ý.

"Tiểu Thiện, con cũng đi cùng đi." Chu Khải Tú nói với Kỳ Thiện trước khi rời khỏi nhà cô vào lúc khuya.

Kỳ Thiện hơi do dự, cô đương nhiên sẵn lòng làm chút chuyện gì đó cho dì Gia Nam, nhưng thư viện nơi cô làm việc đang tiến hành nâng cấp số liệu với quy mô lớn, bận tối mày tối mặt. Chùa Vĩnh An ở ngoại tỉnh, trước đây cô đều nhân ngày lễ tết để đi bái tế, chuyến đi lần này để sắp xếp xong mọi chuyện ít nhất cũng phải ba ngày, lãnh đạo sẽ không đồng ý cho cô nghỉ phép vào lúc này.

Thẩm Hiểu Tinh cũng lên tiếng: "Đi cùng với A Toán cũng tốt."

Tối nay Chu Toán đã gọi điện cho Kỳ Thiện, anh muốn cô đi cùng. Kỳ Thiện lo sợ Chu Toán có ý đồ khác, nên không đồng ý. Có lẽ cô đã nghĩ quá nhiều, cái chết của mẹ từ đầu chí cuối luôn là khúc mắc trong lòng Chu Toán, đừng thấy anh suốt ngày cười cười nói nói, nhưng bao nhiêu năm nay vẫn chưa từng nguôi ngoai. Lần này đi lo liệu chuyện tro cốt của mẹ anh, trong lòng Chu Toán sẽ không mấy dễ chịu, Kỳ Thiện là một trong số ít người được nghe anh đề cập đến chuyện này, và cũng là người khuyên giải cho anh. Nếu đổi lại là Chu Toán, có lẽ anh cũng sẽ gạt hết tất cả mọi công việc sang một bên để đi cùng với cô.

Trải qua công cuộc khó khăn cuối cùng Kỳ Thiện cũng đã xin nghỉ phép được, hai ngày sau, ba người nhà họ và bố con Chu Khải Tú cùng nhau xuất phát. Chuyến đi này tất cả do Chu Toán làm chủ, sắp xếp mọi chuyện đều rất thỏa đáng. Thẩm Hiểu Tinh khen anh rất cuộc đã ra dáng người lớn rồi. Chu Khải Tú không nói gì, nhưng ánh mắt đầy vẻ hân hoan.

Buổi chiều bọn họ tới nơi, nhưng hôm sau mới là ngày Chu Khải Tú chọn, Chu Toán bảo bọn họ nghỉ ngơi ở khách sạn trước. Nơi ở anh sắp xếp nằm trong sơn cốc, chỉ cách một bức tường với ngôi chùa đang đặt tro cốt của Phùng Gia Nam, sau lưng là một vườn trà. Khách sạn được cải tạo lại từ một ngôi làng cổ, vẫn giữ gìn được phong cách kiến trúc và diện mạo

lịch sử duy nhất chỉ có ở làng quê Giang Nam, trên cơ bản phòng ở cũng tu sửa lại từ những căn phòng cũ trong thôn, mỗi gian phòng đều nằm độc lập, tổng cộng không quá bốn mươi gian. Tường vàng ngói đen, cửa gỗ thềm đá, tùy ý phân tán ở cạnh khe suối trong rừng, không hề lộ liễu, nhưng trên thực tế mỗi một viện lại có một phong cảnh khác nhau, trong phòng cũng có giếng trời riêng. Trên con đường đá nối tiếp từ gian phòng này qua gian phòng khác, lối đi vắng vẻ, cây cỏ thụ chọc trời, suối chảy róc rách, vừa có sân phơi cổ xưa, thỉnh thoảng lại vừa có thể trông thấy tượng phật bằng đá cũ kỹ tang thương tô điểm ở đâu đó. Nhân viên phục vụ mặc hán phục màu đen đi qua đi lại, vẻ mặt cung kính nghiêm cẩn. Tầng nhân của hai ngôi chùa kế bên cũng sẽ đi tắt ngang qua lối này.

Chu Toán đặt bốn gian phòng, dùng cơm chay đơn giản xong, sau đó mọi người tự đi nghỉ ngơi. Chạng vạng Chu Toán đến chùa Vĩnh An gặp trụ trì với Chu Khải Tú, vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh bảo muốn đi dạo xung quanh. Kỳ Thiện nhàn rãi nhất, cô dựa vào chiếc chõng tre trước cửa sổ đọc sách một lúc, sau đó ngủ gà ngủ gật trong không khí mát mẻ của đầu đông.

Trên cổ hơi ngứa ngứa, nên Kỳ Thiện tỉnh dậy, cô trông thấy Chu Toán đang khom lưng ở bên ngoài cửa sổ, hai tay vịn vào song cửa quan sát cô. Cô cúi đầu, trên ngực có thêm một món đồ, chính là khối ngọc Hòa Điền, cô quen thuộc, nó đã được dùng hạt bồ đề để khâu lại vào. Sau khi Phùng Gia Nam qua đời, Kỳ Thiện và Chu Toán làm lành, anh mượn cơ bảo cô cất giữ những đồ vật đã trả lại trong lúc tức giận. Kỳ Thiện không phản đối, duy nhất chỉ từ chối mặt ngọc Phùng Gia Nam để lại, chuỗi bồ đề mà Chu Toán tặng sau khi bị đứt thì không biết đã đi đấng nào.

Hình dạng và kích thước của chuỗi bồ đề bây giờ cô nhìn thấy không khác gì so với trước kia, chỉ là màu sắc của nó đã trở nên đỏ tươi bóng bẩy, đã có ánh sáng của ngọc, đây là thành phẩm được lần vô cùng tốt, khác với hạt mới của năm đó. Kỳ Thiện muốn nhìn kỹ xem đây có phải là chuỗi mà

Chu Toán cho cô trước kia hay không, vừa định tháo xuống, Chu Toán không vui nói: "Đừng động đây."

Thấy cô dừng tay, anh lại nói: "Ngày mai mẹ tôi sẽ hy vọng nhìn thấy cậu đeo nó."

Chu Toán nhảy vào từ ngoài cửa sổ, đáp xuống chiếc chõng tre, khiến nó kêu lên kêu kẹt.

Kỳ Thiện nói: "Nhanh thế đã từ chùa về rồi à?"

"Tôi cũng đâu có ý định cạo đầu đi tu, ở bên đó có tác dụng gì... bố tôi muốn một mình ở đây một lúc." Chu Toán cầm cuốn Kindle của Kỳ Thiện lên, "Đúng là chỉ có mỗi cậu được sung sướng nhỉ, đọc tiểu thuyết mà cũng ngủ được."

"Nghe tiếng gió ngủ trong rừng, cậu hiểu cái gì hả?" Kỳ Thiện giành lại đồ của mình.

"Để tôi được nhiễm chút phong nhã của cậu." Chu Toán đường hoàng nằm xuống. Chiếc chõng tre chỉ có thể nằm được một người, Kỳ Thiện bèn nhường chỗ cho anh. Cô cúi đầu tìm dép, tay của Chu Toán vòng qua trước người cô, "Từ từ hẵng đi, ở cùng tôi một lúc, cậu ngồi đó cũng được."

Sắc trời mờ mờ tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy quãng thâm nhàn nhạt dưới mí mắt anh, dường như đã mấy ngày chưa được nghỉ ngơi tử tế. Đối lại là trước đây, Kỳ Thiện sẽ khẳng định rằng anh ăn chơi đàng điếm suốt đêm, nhưng cô vừa nghe nói nhà A Lung xảy ra chuyện. Quan hệ của chú A Tú và bố A Lung không đơn giản, khó tránh khỏi không bị liên lụy. Đây không phải là chuyện nhỏ, Chu Toán cho dù không có lương tâm mấy đi chăng nữa cũng khó mà để đó chẳng màng.

"Mẹ tôi với cậu hợp cạ như thế, cậu nói xem nếu bà ấy biết chuyện của bố tôi, sẽ vui hay buồn đây?" Chu Toán nằm ở phía sau đặt tay lên đùi

Kỳ Thiện, "Tôi đoán có khả năng nhất là bà ấy sẽ mắng đáng đời, từ lâu bà ấy đã bảo bố tôi lui ra, nhưng ông ấy không chịu nghe."

Kỳ Thiện an ủi đáp: "Bây giờ chẳng phải vẫn chưa có chuyện gì sao? Chưa chắc đã tệ đến mức như cậu nghĩ."

"Chỉ e càng tệ hơn." Chu Toán trần thuật đáp.

Đây không phải là chuyện trong phạm vi năng lực của Kỳ Thiện, cũng chẳng thể khuyên Chu Toán bảo anh đừng để trong lòng. Cô không cử động, im lặng ngồi cùng anh, hai người một ngồi một nằm. Vì đang ở trong núi nên không khí lạnh và ẩm thấp, Chu Toán cật mình còn trẻ ăn mặc rất mỏng manh, tuy sàn nhà làm bằng đá đen có thể giữ được hơi ấm, nhưng bọn họ đang ngồi ở hướng gió, sau khi vào đêm trời càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Kỳ Thiện vươn tay đóng cửa sổ, Chu Toán không cho cô cử động. Cô ngồi xoay lưng lại, còn anh nằm ở sau lưng cô, giống như một chiếc cung.

"Tôi sợ cậu lạnh!" Kỳ Thiện bực bội.

Chu Toán dụi dụi vào người cô, "Sợ tôi lạnh thì đối xử với tôi tốt một chút."

Kỳ Thiện biết anh đang ám chỉ chuyện gì, nhưng từ đầu chí cuối cô chẳng thể hạ quyết tâm được. Cô mắc bệnh lo nghĩ nhiều, không dễ dàng để đưa ra quyết định, đối với kiểu người như cô mà nói, đưa ra quyết định rồi sau đó lại thay đổi là một chuyện càng khó khăn hơn. Cô mất bao nhiêu thời gian để trao trái tim mình cho anh, thì phải dùng cái giá càng lớn hơn để thu hồi lại trái tim mình. Kỳ Thiện từng chịu thiệt thòi vì Chu Toán, một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Chu Toán nói yêu cô, lúc muốn có được thì theo đuổi đến cùng, hận không thể gắn liền với nhau, nhưng anh là một nửa bánh răng rấn chắc hơn, cô sợ sẽ nhanh chóng bị mài mòn.

"Cậu cảm thấy tôi thế này rất đáng ghét, tôi cũng chán ghét bản thân mình." Ánh sáng của chiếc đèn trong phòng nhỏ như hạt đậu, Kỳ Thiện cúi đầu nhìn anh, anh giống như thế ngoại đào viên, khiến người ta luôn nghĩ về nơi ấy, nhưng đây rốt cuộc chẳng phải là nơi để trao thân gửi phận. Cô bình tĩnh nói với anh: "Cậu muốn tôi ở bên cạnh cậu, nhưng tình yêu của cậu chỉ là sự chiếm hữu theo thói quen. Có được rồi, lúc đó sẽ có càng nhiều người và sự việc khác thu hút cậu."

"Tôi từng nói tôi sẽ cưới cậu, tôi chiếm hữu cậu, cậu cũng có thể chiếm hữu tôi, điều này rất công bằng." Chu Toán đứng lý hợp tình nói.

Kỳ Thiện bảo vệ tuyến phòng ngự cuối cùng trong lòng, cô nói: "Tôi không muốn làm lớp dự phòng cả đời của cậu."

"Vậy cậu muốn tôi làm thế nào, thề độc?" Chu Toán bắt đầu nóng ruột, cô khó khăn hơn so với tưởng tượng của anh.

"Được thôi, cậu thề đi. Nói rằng mỗi khi tâm trạng không vui cậu sẽ không bao giờ ngủ trên giường của người phụ nữ khác? Hay là cậu nói sau khi kết hôn sẽ không trái ôm phải ấp chơi bời thâu đêm suốt sáng!"

"Sao cậu cứ phải tính toán chi li những chuyện này, rõ ràng biết tôi không xem là thật."

"Những chuyện này chưa đủ để khiến phụ nữ cảm thấy sợ hãi sao. Tôi sẽ coi đó là thật, mẹ cậu năm đó cũng như vậy!"

"Cậu không phải mẹ tôi, tôi cũng tuyệt đối không giống với bố tôi." Chu Toán ôm lấy vai Kỳ Thiện dỗ dành cô.

Kỳ Thiện cầm lấy mặt dây chuyền ngọc Hòa Điền trước ngực hỏi: "Trên đây khắc chữ gì? "Tình này ngừng phiêu bạt". Những người chẳng thể ngừng được mới cần thề thốt."

"Nhảm nhí!"

Chu Toán đứng dậy, một chân đá vào kệ sách đặt trước chiếc chõng. Anh không ngờ bên trong được làm bằng sắt đặc, vừa đá một cái, chiếc kệ chỉ hơi lắc lư, còn đầu ngón chân của anh đau giống như bị gãy vậy. Anh khập khểnh bỏ đi, trước khi đi còn lạnh lùng nói với Kỳ Thiện: "Đồ nhu nhược xảo quyệt!"

Chỉ còn một mình trong căn phòng, Kỳ Thiện mất một lúc lâu mới tỉnh táo lại. Bọn họ lại vì cùng một chuyện mà cãi đi cãi lại. Cô nói không dễ nghe, nhưng đều là lời từ đáy lòng. Chu Toán từng bước dồn ép, Kỳ Thiện lui về cố thủ, cô thử khoan dung với anh từ góc độ của một người phụ nữ, nghĩ nhiều đến sự tốt đẹp của anh, kết quả người ta sẽ nghĩ thế nào về quan hệ của bọn họ, nếu sau này hai người họ lại trở mặt thì sẽ khó xử biết bao... Những suy tính này cô đều có thể coi như việc nhỏ nhặt mà bỏ qua, những tính toán còn lại chỉ liên quan đến những mong muốn trong lòng.

Nửa vầng trăng đang treo trước cửa sổ. Trong thơ ca, ánh trăng là linh hồn của người tình và quý tử. Trước đây khi Chu Toán nghe cô nhắc đến, cũng bảo là "nhảm nhí", người tình chính là người tình, quý chính là quý, sao lại gộp vào mà nói? Kỳ Thiện trả lời anh, "Cậu nhìn thấy cái gì thì là cái ấy". Chu Toán hỏi ngược lại cô đã nhìn thấy cái gì? Kỳ Thiện không để ý đến anh. Trong lòng bọn họ đều có tình, cũng có quý, chỉ là anh không đoái hoài đến hậu quả. Cô xảo quyệt, nhu nhược, nhưng thế thì sao, cái giá phải trả cho sự dũng cảm quá lớn.

Kỳ Thiện thu dọn đồ đạc qua loa rồi đi tắm rửa, Vừa bôi sữa tắm lên người, bỗng dưng cảm thấy ánh đèn bị che khuất, rồi xuất hiện một cái bóng đang lắc lư bên ngoài phòng tắm.

Căn phòng gần nhất cũng cách chỗ này hơn hai mươi mét, Kỳ Thiện căng thẳng.

"Đạo lý của cậu căn bản nói không thông." Bên ngoài là giọng nói của Chu Toán, "Chiếm hữu theo thói quen thì sao nào, mẹ cậu không quen có bố cậu sao? Tôi cũng có những sở thích, thú vui khác, lúc cậu đánh mặt chược trong mắt cũng đâu có tôi, tôi cũng chẳng vì thế mà tức giận."

Kỳ Thiện cơ hồ muốn ngắt, anh đi rồi quay ngược trở lại chính là vì muốn tranh luận với cô chuyện này. Cô tắm được một nửa, theo bản năng ôm lấy chính mình, quần áo và khăn choàng đều móc ở giá gỗ bên ngoài.

"Ngày mai rồi nói không được sao?"

"Cậu không muốn nghe, tôi đi vào nói với cậu."

Kỳ Thiện bỗng im lặng.

"Hồi mười mấy tuổi, tôi sợ cậu không phản đối sự gán ghép của người khác, chỉ là vì không muốn làm trái với ý nguyện của người lớn, phục tùng theo thói quen mà thôi. Hơn nữa mẹ tôi thích cậu, mà tôi cứ luôn muốn chống đối bà ấy, nên cố ý đối xử không tốt với cậu. Sau đó cậu không quan tâm đến tôi nữa, tôi rất khó chịu, nhưng càng không muốn bị cậu nhìn thấu. Thật ra tôi với mẹ tôi là cùng một loại người, chỉ cần sự việc lệch ra khỏi sự kiểm soát thì sẽ rất bất an, chỉ là bà ấy sẽ càng nắm chặt hơn, còn tôi thì trong lòng sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Tôi không phải là kiểu đàn ông rất ổn định mà cậu muốn, chơi bời quen rồi sẽ rất khó để yên tâm. Nhưng so với việc để cậu ra đi, tôi bằng lòng dùng cả đời mình để trao đổi, điều này rất hợp lý. Có lúc bản thân tôi cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ có một điều tôi có thể chắc chắn đó là: Cậu ở bên cạnh tôi, tôi mới yên tâm. Tôi không muốn thay đổi thói quen này, bản chất của tình yêu lâu dài chẳng phải là thói quen thâm căn cố đế sao?"

Trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy tí tách, Chu Toán liếm đôi môi khô khốc, lại nói: "Tôi có quá nhiều chỗ khốn nạn, nhất thời không thể

sửa hết được, cậu giám sát tôi. Cứ yên tâm đi, tôi sợ cậu đi mất, sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng đâu."

"Bây giờ cậu đang rất quá đáng." Kỳ Thiện lẩm bẩm. Cô bị nhốt ở trong phòng tắm, không đi ra được, lại ngượng nên cũng chẳng thể tắm tiếp.

Cô chịu nói chuyện thì dễ xử hơn nhiều rồi. Chu Toán ngồi xuống bồn rửa mặt có tạo hình phong cách cổ xưa, nghiêm túc nói: "Lại nói, rõ ràng là cậu thích tôi, cần gì phải làm khó bản thân? Trong tình huống như vậy mà cậu gả cho người khác thì quá thất đức, tôi không thể để cậu tiếp tục sa đọa."

"Cho nên?"

"Căn cứ vào tiêu chuẩn đạo đức cao của cậu, không ở bên cạnh tôi, thì chỉ có thể độc thân. Nếu cậu gả cho tôi, lùi một vạn bước mà nói, nếu tôi quả thật làm chuyện gì đó khiến cậu không thể tha thứ được, cùng lắm thì cậu trở về cuộc sống một mình. Vậy tại sao chúng ta không ở cùng nhau? Chuyện này rõ ràng là có lợi, ít ra cậu đã tác thành cho tôi, đều là việc thiện, sẽ có phúc báo đó!"

Kỳ Thiện lần nữa ghen họng trân trời.

Chu Toán nhìn thân hình mờ ảo của cô qua cánh cửa, hình như cô đang loay hoay lượn một vòng ở bên trong, không biết phải làm sao. Chu Toán nói năng xằng bậy đều là do Kỳ Thiện ép, cô là một người cứng đầu, chỉ có thể dùng đạo lý mạnh mẽ hơn để thuyết phục cô. Cô biết làm thế nào để khắc chế anh, anh cũng có biện pháp để xử lý cô.

Anh dùng tay gõ cửa, "Tiểu Thiện, nghĩ xong chưa?"

Nước trên người Kỳ Thiện đã bị gió hong khô quá nửa, xấu hổ đến nỗi không lời nào kể xiết. Hình như anh cứ phải ở trong các tình huống cổ quái

mới có thể thổ lộ nỗi lòng, lần trước là ở nhà vệ sinh nam, còn bây giờ là cô đang trần truồng đứng trong này.

"Cậu đưa quần áo với khăn tắm cho tôi trước." Cô dùng giọng nói bình tĩnh nhất để nói.

Chu Toán dùng tay móc lấy bọc đồ của cô nói: "Cậu đồng ý gả cho tôi trước, thì tôi mới có thể làm chuyện thân mật thế này được!"

Anh cảm thấy bản thân cũng không vô lại lắm, trước đây đã có tiền lệ. Đồng Vinh cũng vì thế mới cưới được thất tiên nữ.

Bọn họ lại kéo dài một lúc lâu, sự nhẫn nại của Chu Toán rất tốt, thậm chí còn huýt sáo ở bên ngoài.

"Chu Toán, tôi lạnh lắm." Cảm xúc của Kỳ Thiện đã đến ranh giới của sự sụp đổ.

"Vậy cậu ra đây, tôi ủ ấm cho cậu..."

Lại một hồi giằng co, cánh cửa chốt bị mở ra, Kỳ Thiện giống như một cơn lốc xoáy tuyệt vọng nhào ra tát cho Chu Toán một bạt tai, đoạn nhanh chóng rút khăn tắm bọc lấy người.

Chu Toán cười sảng sặc, nói: "Tiểu Thiện, quả nhiên cậu không xem tôi là người ngoài. Chẳng phải nên bọc chính mình trước rồi xử lý tôi mới đúng sao?"

"Đồ khốn kiếp!" Cô chửi ầm lên, mỗi một lỗ chân lông trên người đều đang thể hiện sự phẫn nộ.

"Có cần tôi quỳ trước cửa sổ thề rằng phải quên hết tất cả những gì vừa thấy không?"

"Chốn đông người giữ miệng, chốn riêng tư giữ lòng. Cậu đừng có mà bắt nạt người khác quá đáng."

Kỳ Thiện giật lấy quần áo từ tay Chu Toán đi vào phòng tắm.

Chu Toán đẩy cửa ra nói: "Bây giờ không phải chốn đông người, cũng chẳng phải một mình. Làm thế nào đây? Chúng ta đều không giữ được."

Chương 46: Thấy lòng yên ổn tức quê hương.

Đến giờ ăn sáng, Kỳ Thiện không tụ họp với bố mẹ theo lời đã hẹn. Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định đi bộ đến nơi con gái ở.

"Xú mặc xú sơn huy xú thụ, mỹ cảnh mỹ ý trú mỹ nhân - Thường Trú Chân Tâm." Kỳ Định đọc câu đối trên cửa, nhàn nhã nhìn bốn chung quanh, "Viện này của Tiểu Thiện nhỏ hơn chỗ chúng ta, có điều bức tường đá và cây cối đan xen vào nhau trông có vẻ rất có phong cách chùa chiền."

Thẩm Hiểu Tinh nghĩ có phải con gái đã ngủ quên rồi hay không. Bà gõ cửa, trong phòng truyền đến tiếng bước chân chầm rì rì. Đứa nhỏ này gọi di động thì không nghe, điện thoại bàn trong phòng thì gọi không thông, chốc nữa phải dạy dỗ cho một trận mới được, Thẩm Hiểu Tinh thầm nhủ.

Tiếng cửa gỗ kẽo kẹt mở ra, Chu Toán đứng đằng sau cánh cửa, vẫn đang còn mắt nhắm mắt mở.

"Ồ, con đổi phòng với Tiểu Thiện rồi hả?" Kỳ Định thường thức phong cảnh xong, ngoảnh đầu lại vừa vặn cũng nhìn thấy màn này. Thẩm

Hiếu Tinh không lên tiếng, chiếc giá móc áo sau lưng Chu Toán có khăn quàng cổ và áo khoác của Kỳ Thiện.

Áo của Chu Toán mới chỉ mặc được một nửa, một tay vịn lên cửa, chột dạ chào hỏi: "Chào buổi sáng, chú Định, mẹ Thiện."

"Chào buổi sáng, chào buổi sáng!" Kỳ Định thân thiết hỏi, "Tiểu Thiện đổi đến phòng số mấy rồi?"

"À..."

Thẩm Hiếu Tinh sầm mặt quát: "Đi vào mặc quần áo cho đàng hoàng, mới sáng sớm đã hở ngược hở xuôi, không sợ bị chết cồng hả!"

Chu Toán đóng cửa lại, ảo não lúi vào trong phòng.

Chu Khải Tú người ở gần phòng này nhất cũng đã thức dậy, đang vận động ở trong sân. Nhìn thấy bạn già, Chu Khải Tú cười ha hả hết vọng sang: "Tiểu Thiện ngủ nướng hả, người trẻ tuổi đều thế cả. A Toán cũng chưa dậy, đợi lúc nữa tôi đi gọi nó."

"Không cần, nó đang ở trong phòng của Tiểu Thiện." Thẩm Hiếu Tinh nói.

Sau khi Kỳ Thiện tắm rửa xong xuôi đi ra ngoài, phát hiện Chu Toán đang nằm sấp trên giường, quần áo đã ăn mặc chỉnh tề. Lúc cô dậy anh vẫn còn đang ngủ ngon lành, lay thế nào cũng không chịu tỉnh.

"Anh còn chưa chịu tỉnh? Nhỡ không may mẹ em đến là tiêu đấy." Kỳ Thiện đuổi Chu Toán xuống giường. Nửa đêm cô đã muốn đuổi anh cút về phòng của anh. Chu Toán hù dọa cô bảo là u hồn quanh quẩn nhiều nhất là ở gần chùa chiền, Kỳ Thiện làm ngơ, sau đó anh bèn bảo mình sợ, cứ sống chết bám chặt lấy cô.

Chu Toán nghe Kỳ Thiện nói vậy, vẻ mặt vô cùng quái dị, "Đã tiêu rồi."

"Cái gì?!" Kỳ Thiện tiêu hóa ý nghĩa trong lời nói của anh, chạy ra đến cửa lại quay ngược vào, hoảng sợ vô cùng, "Mẹ em đã đến đây?"

"Ừ, bố mẹ em đến gõ cửa, anh đang ngủ mơ mơ màng màng... bây giờ chắc là bọn họ đang ở bên chỗ bố anh."

Kỳ Thiện giống như người mất hồn ngồi xuống chiếc chõng tre. Chu Toán đi tới an ủi cô: "Biết cả rồi thì đỡ rách việc, chúng ta khỏi phải mở lời nữa."

Ổng nghe của điện thoại bàn trên đầu giường đã bị người nào đó gác lên, còn có thể là ai làm ra chuyện tốt này! Rõ ràng anh đã biết tín hiệu di động trong phòng yếu. Kỳ Thiện đánh anh liên tục mấy cái, mặt buồn rười rười, "Em đúng là không nên tin tưởng anh."

"Được rồi, được rồi, em không sợ đau tay à, tối qua đã nói sau này không đánh anh nữa cơ mà!" Chu Toán ôm lấy cô, tốt bụng san sẻ nỗi buồn với cô, nhưng lại không thể kiềm chế được ý cười nơi khóe miệng, "Anh quên để điện thoại lại chỗ cũ mất, còn chẳng phải là muốn để em ngủ ngon hơn sao." Ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa tràn vào, bầu không khí trong trẻo đọng đầy mùi vị mãn nguyện, cõi lòng Chu Toán thênh thang thoải mái, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng tuyệt vời, giống y như Kỳ Thiện tối hôm qua. Sự hân hoan anh cảm nhận được từ trên cơ thể cô là ngưng tụ mà không hề tiêu tan.

Sau khi gặp mặt, ba vị trưởng bối không hề nhắc đến chuyện xảy ra lúc sáng sớm, trong sự bình tĩnh bề ngoài, Kỳ Thiện vẫn không dám nhìn về phía bố mẹ mình. Nụ cười của Chu Khải Tú mang sự trêu ghẹo đã biết tỏng trong lòng, cứ y như đã ngồi vững ở vị trí bố chồng mà ngắm cô con dâu vừa bước vào cửa. Còn Chu Toán, anh vẫn duy trì tốt tác phong mặt

dày mày dạn, đầu tiên, lúc ăn sáng anh cứ ngồi dính sát vào Kỳ Thiện, còn cầm nửa miếng bánh mì nướng còn thừa của cô lên ăn. Cho dù Kỳ Thiện biết, trải qua một màn vào sáng sớm nay, quan hệ của bọn họ trong lòng bố mẹ hai bên, trên cơ bản đều đã có kết luận, không cho phép cô thay đổi, nhưng vẫn không thể nào thích ứng được với việc Chu Toán thân mật với cô như chốn không người. Trên đường đi chùa Vĩnh An, anh bước đi song song với cô, cứ muốn nắm lấy tay của cô, bị cô néo mạnh vào mu bàn tay, Chu Toán vừa cười vừa la đau. Hai người bị Thẩm Hiểu Tinh quát mắng: "Lộn xộn cái gì hả, đúng là không hiểu chuyện. Cũng không nhìn xem đây là chỗ nào!"

Khác với ngôi chùa nổi tiếng nhang khói đang thịnh kế bên, chùa Vĩnh An có lịch sử khoảng một ngàn sáu trăm năm trông có vẻ vừa tĩnh mịch vừa thanh tịnh. Thiền viện được xây dựng trên đỉnh núi, bọn họ dẫm lên từng bậc thang đầy lá rụng đi lên, cả quãng đường chỉ gặp hai ba tín đồ, thỉnh thoảng có những chú chim sẻ vỗ cánh bay lên, rất nhanh sau đó liền ẩn nấp vào trong núi non trùng điệp của sơn cốc. Thềm đá bằng phẳng mà dài đẳng đẳng, dường như chẳng có điểm tận cùng. Bởi vì Thẩm Hiểu Tinh và Kỳ Định mỗi ngày đều kiên trì tập thể dục cho nên bước chân vẫn thoăn thoắt, rất nhanh liền quăng những người khác ở phía sau. Chu Toán dìu Chu Khải Tú từ giữa lưng chừng núi lên đến đỉnh, rồi quay ngược lại tìm Kỳ Thiện.

Anh chế nhạo Kỳ Thiện đang thở hổn hển, "Ai bảo em thường ngày không thích vận động? Thế trạng quá yếu."

Ngay cả nói chuyện với anh Kỳ Thiện cũng lười phí sức, lờm anh, "Có liên quan đến anh hả?"

"Đương nhiên là có." Chu Toán khom lưng ghé mặt xuống đối diện với cô nói: "Em còn lười biếng, động một cái lại la mệt."

Chung quanh không có người, nên anh càng to gan, chỉ còn thiếu nước chưa kê sát vào má cô để nói chuyện. Tối qua cũng thế, chỉ cần không phải đang thở dốc, thì miệng của anh sẽ dán chặt vào cô, ngậm lấy cô, không phải đều là hôn sâu, chỉ là muốn dính sát vào nhau không còn khoảng cách, hưởng thụ sự hòa quyện của hơi thở. Hai cái miệng đối mặt nói chuyện với nhau hai mươi mấy năm trời, vào giây phút không còn khe hở là một trải nghiệm cực kỳ phức tạp, trước đây Kỳ Thiện không biết hôn môi cũng là một việc hao tổn sức lực, con người lại có thể có nhiều phương thức thể hiện suồng sã đến thế. Lúc cô đang khẩn trương và chưa thích ứng, cứ mãi đẩy anh ra ngoài, anh chuyển qua hôn nhẹ lên khối ngọc trước ngực cô, còn nói với vẻ ngạc nhiên: "Trên khối ngọc này sao lại có thêm một vết nứt?" Kỳ Thiện vừa nghe thấy cũng không quan tâm đến những thứ khác, vội vàng chống người lên để xem: "Ở đâu, ở đâu, sao em không thấy." Trong lúc tìm kiếm cô nhất thời lơ lửng, Chu Toán bèn thực hiện được gian kế.

Anh đã làm rất nhiều chuyện, cũng đã nói rất nhiều lời, có lúc Kỳ Thiện muốn bảo anh câm miệng, nhưng lại không thể kháng cự được khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy hân hoan của anh. Đến mãi khi đường mòn nhỏ bên ngoài phòng truyền đến tiếng quét dọn, một giây trước anh còn đang lải nhải, giây sau mới sức cùng lực kiệt lăn quay ra ngủ.

"Nếu mệt thì tối nay chúng ta nghỉ ngơi chút. Về phương diện này trước giờ anh đều thuận theo ý em." Chu Toán mờ ám nói.

Kỳ Thiện mắng anh: "Anh không sợ sét đánh hả! Không nghe thấy mẹ em nói, đây là chỗ nào sao? Hôm nay chúng ta đến để làm gì? Không trai giới tắm rửa thì thôi đi, vậy mà anh còn cứ nghĩ đến mấy chuyện lung tung."

Cô đã đánh giá quá cao về anh, những tưởng mấy ngày nay anh sẽ bứt phóng tưng lại. Không ngờ cho dù là biến cố đả kích, cảm khái chuyện cũ, thậm chí thánh địa phật môn ở bên cạnh, đều không ngăn được quyết tâm thừa cơ hội xông tới của anh.

"Mẹ em nói gì không quan trọng, đây là địa bàn của mẹ anh." Chu Toán chẳng hề có chút gánh nặng tâm lý nào, "Phỏng chừng mẹ anh còn đang thấy vui nữa đó."

Kỳ Thiện không được nghỉ ngơi đằng hoàng, trong quá trình leo núi lồng ngực dường như sắp nổ tung, không thể chịu được thêm bất kỳ sự kích thích nào nữa. Cô dùng tay đẩy mặt của Chu Toán ra, vẫn còn hơn một trăm bậc thang, cửa núi đang ở phía trước.

"Mệt như thế thật sao? Anh công em." Mục đích chọc ghẹo cô của Chu Toán đã đạt thành, dùng tay vuốt vuốt sống lưng của cô.

"Bốn mươi năm sau anh công em cũng không muộn." Kỳ Thiện nói.

Chu Toán nghe cô ngầm thừa nhận bốn mươi năm sau bọn họ vẫn còn ở cùng nhau, cười toe toét, "Bốn mươi năm sau anh không công nổi em đâu. Đừng nói nhiều nữa, lên đây."

Anh khom lưng đợi cô, Kỳ Thiện bước lên một bậc, anh lại kéo cô trở lại. Kỳ Thiện vừa thở hổn hển vừa cười, tiêu hao thể lực của anh cũng tốt.

Chu Toán công Kỳ Thiện đi lên, "Bây giờ anh được mấy điểm?"

Mặt Kỳ Thiện nóng bừng, anh vẫn nắm mãi chuyện tối qua không buông. Rạng sáng sau khi xong chuyện, anh truy hỏi cô: "Tiểu Thiện, em thấy... anh... có được hay không?" Kỳ Thiện chỉ muốn đi ngủ, bèn đáp qua loa, "Cũng tạm". Chu Toán rất không hài lòng với đáp án này, cứ bắt cô giải thích ý nghĩa của từ "cũng tạm" là gì. Kỳ Thiện thành thật đáp: "Mới bắt đầu khó chịu, sau đó mệt quá, giữa chừng cũng được. 79.5 điểm."

Chu Toán nhắc nửa người dậy, nhìn cô giống như nhìn quái vật, cô khiến anh nhớ đến cô giáo dạy ngữ văn hồi học cấp hai, nói năng thận trọng, nghiêm khắc vô cùng, dường như cho bài văn của anh thêm một

điểm là ân huệ trời ban, lại còn luôn thích dùng giọng điệu khích lệ thúc giục anh, "Nhóc con, tiếp tục cố gắng!"

Anh cuốn lấy mền của Kỳ Thiện, nói: "Anh khách sáo hỏi thử mà thôi, em còn chằm điếm hả."

Kỳ Thiện vừa vô tội vừa bất đắc dĩ: "Rõ ràng là anh hỏi em mà."

"Em không muốn khen anh, ngượng ngùng cười một cái không được à? Chẳng lẽ anh sẽ truy hỏi em tới cùng hay sao?" Chu Toán so đo, "79.5 điểm!"

"Vốn dĩ là 80 điểm, nếu anh không lái nhái."

"Hệ thống cho điểm của em có vấn đề rất lớn."

Kỳ Thiện vội vã muốn lấy mền lại, an ủi đáp: "Tốt hơn hồi trước."

Lần đầu tiên cô chủ động nhắc lại "hồi trước" trước mặt anh, không còn cắn chặt răng khăng khăng "không hề có chuyện gì xảy ra" nữa, lớp băng nằm giữa bọn họ bao nhiêu năm tan rã cũng là chuyện trong nháy mắt. Sắc mặt Chu Toán dịu lại, trong lòng càng thêm vững chắc. Anh không cần phải chấp nhất với trước đây, cho dù bây giờ vẫn chưa hoàn mỹ, nhưng sợ gì chứ, trong tay anh còn có ngày mai, ngày tháng còn dài. Anh cuốn Kỳ Thiện vào trong mền, một lúc sau lại hỏi: "Trước đây chắc là không đến nỗi không đạt tiêu chuẩn chứ..."

Thềm đá dốc đứng, công một người đi lại không dễ dàng, Chu Toán xốc người Kỳ Thiện lên. Anh hình như cảm giác được sự then thung của cô.

Quả là thú vị, cô ngại thảo luận chi tiết với anh, bị ép quá đà lại còn chằm điếm cho anh kỹ càng đến mức thêm cả một số ở đằng sau dấu phẩy.

Nhưng đây chính là Kỳ Thiện mà Chu Toán quen thuộc, cô giáo Thiện của anh.

"Chúng ta đúng là ngốc mà, lãng phí biết bao nhiêu năm. Nếu như có thể sớm thông suốt một chút, con của chúng ta chắc có lẽ đã biết chơi game online luôn rồi." Chu Toán vừa đi vừa nói, "Người ta là Romeo và Juliet, chúng ta là Chúc Anh Đài và Mã Văn Tài. Người nhà càng xem trọng, chúng ta lại càng giày vò lẫn nhau. Vì phản đối mà phản đối, ngẫm nghĩ lại thấy buồn cười."

Kỳ Thiện nghĩ ngợi, "Người phản đối sớm nhất cũng chẳng phải là em."

Chu Toán cười đáp: "Cho nên anh mới là Chúc Anh Đài, em là thiếu gia ác ôn Mã Văn Tài... cũng coi như em có chút lương tâm. Vốn dĩ anh còn nghĩ, lần này nếu em còn tiếp tục không chịu chấp nhận anh, thì anh sẽ ở trên núi làm hòa thượng luôn. Nhất định sẽ thu hút được rất nhiều nữ tín đồ."

"Ai cần tên hòa thượng trắng hoa như anh, em chấp nhận anh khi nào?" Kỳ Thiện không chịu thừa nhận.

Tiếng cười của Chu Toán chấn động nơi tiếp xúc giữa cơ thể của hai người, "Lần này mọi người đều nhìn thấy anh bị em lợi dụng, nếu em dám quỵt nợ, đừng nói là mẹ em sẽ xử lý em, mẹ anh cũng sẽ không tha cho em đâu!"

Kỳ Thiện chẳng buồn để ý đến anh. Trong thiền viện truyền đến tiếng chuông ngân vang, cô thở dài một hơi, tựa đầu vào hõm vai của anh, dường như anh muốn ngoảnh mặt lại nhìn cô, do dự một lúc, chỉ siết chặt lấy cô hơn.

Kỳ Thiện tự nhủ thầm với chính mình, được ngày nào hay ngày ấy. Cô yêu anh vì vậy hạ quyết tâm cứ để mặc anh, nếu một ngày không có Chu

Toán, e rằng cô sẽ đau buồn giống như chết đi một lần. Nhưng rốt cuộc đó chỉ là một phương thức tu từ, cô sẽ không chết thật. Năm tháng thoi đưa, cô sẽ từ đau lòng tột độ biến thành mỗi khi nhớ đến sẽ đau lòng, thỉnh thoảng đau lòng, không còn đau lòng mấy nữa... rồi sẽ có một ngày cô sẽ khỏi hẳn. Chu Toán là thuốc độc của Kỳ Thiện, cũng không phải là cô chưa từng cai được. Cô có công việc, có tiền tích góp, có sở thích, có bố mẹ tuyệt vời, có sức chịu đựng mạnh mẽ đối với nỗi cô đơn. Có anh tất nhiên là vui vẻ, không có anh cũng coi như xong, cùng lắm thì tất cả trở về con số không. Nếu cô đã có thể chấp nhận được kết quả xấu nhất, thì mỗi một phút giây vui vẻ khi có anh bên cạnh cứ coi như là được món hời.

Chu Khải Tú nhận lấy tro cốt của Phùng Gia Nam, đang nói lời cảm tạ với trụ trì và tăng nhân coi sóc nhang khói của vãng sinh điện. Thẩm Hiểu Tinh nhìn ảnh chụp của Phùng Gia Nam trên linh bài, đã lâu như thế, bà vẫn không thể nào thích ứng với việc bạn thân nhất của mình đã trở thành một nắm tro và một tấm ảnh. Năm ấy nếu không phải bà nhất thời nổi hứng, đưa Gia Nam đến trước mặt Chu Khải Tú, có lẽ bọn họ vẫn còn có thể khỏe mạnh, ít nhất thì vẫn còn sống, có đau buồn có vui vẻ. Bà ngồi xuống bồ đoàn, giống như năm ấy bà ngồi cạnh Phùng Gia Nam thủ thi tâm sự chuyện thiếu nữ ở bậc thềm của thư viện, "Đến bây giờ mình mới đến thăm cậu, cậu sẽ không giận mình chứ? Mình giúp cậu chăm sóc con trai, tên nhóc kia đỡ mất cô con gái của mình rồi."

Chu Toán và Kỳ Thiện đi vào. Thẩm Hiểu Tinh mỉm cười, tiếp tục thủ thi với bạn thân: "A Toán và Tiểu Thiện chắc hẳn sẽ đến với nhau. Trước đây cậu bảo chúng ta phải làm thông gia với nhau, cậu thông minh hơn mình, cũng nhìn chuẩn hơn mình. Bọn nhỏ sẽ tốt thôi, mình sẽ xem chừng chúng, cũng sẽ xem giúp cả phần của cậu nữa."

Lúc Thẩm Hiểu Tinh đứng dậy, Kỳ Định đứng bên cạnh bà, tự nhiên đỡ bà dậy. Ông sợ vợ mình đau buồn, đổi đề tài nói: "Ban này anh nhìn

thấy A Toán công Tiểu Thiện đi lên, động tay động chân, người bố vợ là anh đây vẫn chưa đồng ý đâu!"

"Vậy trước khi lên núi anh còn nói phải vẽ một bức "Loan phụng hòa minh" tặng cho bọn trẻ làm quà tân hôn?" Thẩm Hiểu Tinh bóc mẽ ông một cách không thương tiếc, Kỳ Định cười, bà thấy nếp nhăn hiện rõ nơi khóe mắt của ông. Bọn họ đều đang già đi, thưở thiếu thời đắm chìm vào giấc mộng, lúc tráng niên hối hả vì sự nghiệp, vì con cái, vì các cụ, đời người chỉ có những năm tháng cuối cuộc đời dường như mới thuộc về chính mình và người bạn đời bên cạnh, những thứ khác đều đã đi xa, người ấy mới là sự tồn tại chân thực và quan trọng nhất.

Rất lâu trước đây Chu Khải Tú đã mua một vườn trà ở cạnh chùa Vĩnh An. Ông từng nghĩ đợi đến khi ông và Gia Nam đều già đi, sẽ xây một căn nhà nhỏ rồi sống những ngày tháng còn lại ở đây, kết quả là ông tự tay chôn cất tro cốt của bà dưới gốc trà. Bọn họ không kinh động đến người bên cạnh, cũng không có nghi thức gì khác, nỗi đau về sự qua đời đột ngột của người thân cũng chẳng kéo dài mấy năm, sự nhớ nhung phần nhiều xuất phát từ thói quen và tự an ủi chính mình. Người còn sống không dám quên đi, nhưng có lẽ người qua đời đã quên rồi.

Chu Toán vẫn luôn nắm lấy tay của Kỳ Thiện, ngón tay cái của anh hơi mất bình tĩnh, vuốt lên làn da trên mu bàn tay của cô, xúc cảm hơi nham nhám, không đau, nhưng cảm giác tồn tại rất lớn. Kỳ Thiện lặng lẽ nắm lấy tay của anh, Chu Toán cười với cô, không biết ban nãy đang nghĩ gì, mà lộ ra vẻ mặt bối rối hiếm thấy. Kỳ Thiện còn chú ý đến, chú A Tú đã gầy đi rất nhiều, người đàn ông càng trở nên hấp dẫn hơn sau khi bước vào độ tuổi trung niên, lúc này đây trông có vẻ còn già nua hơn cả bố cô. Ông vô cùng bình tĩnh, giống như làm một chuyện đã từng lặp đi lặp lại hàng trăm ngàn lần ở trong lòng, thông dong bình thản, chỉ có dáng vẻ lúc vuốt ve tấm ảnh trước khi bỏ tro cốt vào đất, dịu dàng giống như người tình thưở yêu đương nồng thắm.

Trước khi Kỳ Thiện đến đã hỏi mẹ, tại sao chú A Tú lại chọn một nơi xa xôi như vậy để an táng dì Gia Nam. Thẩm Hiểu Tinh nói với cô, đây là nơi du lịch đầu tiên thời Chu Khải Tú và Phùng Gia Nam mới yêu nhau. Hồi đó chắc chắn bọn họ rất vui vẻ, phong nhã hào hoa, tình yêu vừa đủ chín muồi. Cho dù sau này có cảm hận hay đau khổ, cuối cùng thứ lưu lại vẫn là một đoạn ký ức đáng lưu luyến nhất.

Kỳ Thiện đi dạo trong chùa Vĩnh An, từng nghe tăng nhân tụng kinh buổi sáng - Yêu là lưới, là chất keo, là dòng suối, là rễ sen, những thứ này thường làm chướng ngại chúng sanh. Là che lấp, là giữ chặt, là che phủ, là đóng kín, là bế tắc, là tối tăm, như ruột chó, như cỏ rối, như tơ kén. Từ đời này sang đời khác, từ đời khác sang đời này, lưu chuyển qua lại, không lúc nào ngừng...***

***Người dịch chú thích: Nói về "Yêu": Tham khảo bản dịch "Kinh Tạp - A Hàm, quyển 35, Kinh 984 - Ái"

Tình yêu chẳng phải là gì cả, mà thứ gì cũng là nó, chẳng qua là cầu một nơi để ký thác, thấy lòng yên ổn tức quê hương.

***Người dịch chú thích: 此心安处是吾乡: Thấy lòng yên ổn tức quê hương

(Mượn bản dịch thơ của Điệp Luyến Hoa)

Chương 47: Chán ngấy nói lời xin lỗi.

Sau khi từ chùa Vĩnh An trở về chưa tới nửa tháng, có một đội điều tra tiến vào công ty của Chu Khải Tú, ông và Tử Khiêm đều bị liệt vào danh sách điều tra. Hai bố con đều bị đồng thời "mời" đi, mấy ngày sau, chỉ có

Tử Khiêm được tạm thời thoát thân. Có vẻ như Chu Khải Tú đã ôm hết mọi chuyện vào mình, Tử Khiêm chỉ là người chấp hành, không hề tường tận mọi chuyện trong công ty.

Tử Khiêm mất bò mới lo làm chuồng định lo liệu sổ sách của công ty, còn Chu Toán thì chạy đôn chạy đáo, muốn để bố ra ngoài trước rồi tính sau. Nhưng Chu Khải Tú và lão Tần vướng mắc quá sâu, bạn bè bên cạnh lo sợ bị cuốn vào chuyện này, nên đều không dám manh động. Chu Toán nghĩ đủ mọi cách cũng chỉ gặp được Chu Khải Tú một lần.

Tình trạng sức khỏe của Chu Khải Tú rất đáng lo ngại, trước khi xảy ra chuyện, dạ dày của ông cũng đã không ổn, nay không được tự do, ăn ngủ thất thường, cả người gầy đi trông thấy. Chu Toán nghe nhân viên điều tra bên cạnh Chu Khải Tú nói, ông hầu như chẳng ăn uống được gì, hy vọng người làm con như Chu Toán có thể khuyên nhủ vài câu. Chu Khải Tú nói với Chu Toán chỉ là dạ dày của ông không thoải mái, tất cả mọi việc vẫn như thường, lòng cũng bình thản, những gì nên phối hợp với bên phía đội điều tra ông cũng đều phối hợp cả, còn khuyên ngược lại Chu Toán đừng nên lo lắng quá nhiều về chuyện của ông, cứ sống như trước đây.

Tử Khiêm nghe được tình hình gần đây của Chu Khải Tú từ chỗ Chu Toán, anh không gặp được chú hai, Chu Khải Tú không cho. Tử Khiêm và Chu Toán không giống nhau, sau khi Chu Toán thành niên đã cách xa sự nghiệp của Chu Khải Tú, chuyện của công ty anh không đụng vào cũng không thăm hỏi, mặc dù lăn lộn ở bên ngoài chỉ coi như nửa vời, không có thành tựu gì to lớn, nhưng anh hoàn toàn sạch sẽ, đây cũng là nguyện vọng trong lòng của Chu Khải Tú. Tử Khiêm giống như cánh tay đắc lực của Chu Khải Tú, còn chưa biết có thể toàn thân rút lui được hay không, Chu Khải Tú sao có thể để anh tiếp tục bị cuốn vào vòng xoáy này.

Sự dày vò như lửa đốt khiến Tử Khiêm không đêm nào yên giấc, anh đã tìm gặp mấy luật sư, nhận được phản hồi đều không mấy lạc quan, chỉ cần chuyện của lão Tần không thể văn hồi, thì Chu Khải Tú khó mà thoát

khỏi liên quan. Tất cả những kiến nghị đều thống nhất khuyên Chu Khải Tú nên nắm vững thời cơ, chủ động khai báo, cố gắng giảm nhẹ tội trạng. Tử Khiếm thông qua luật sư gửi lời ám chỉ đến Chu Khải Tú, bảo ông tất thấy hãy ưu tiên bảo vệ chính mình.

Sau khi quan hệ của Tử Khiếm và A Lung được xác định, ở thường xuyên bên cạnh chú hai có nhiều điều bất tiện, vậy nên thông thường đa số đều sống ở căn hộ bên ngoài. Anh trở về căn hộ lấy đồ, lúc mở cửa đi vào, rõ ràng là ban ngày, nhưng ánh sáng trong phòng mờ昧, rèm cửa trong phòng khách rủ xuống. Trước khi bật đèn trong lòng Tử Khiếm đã có dự liệu, quả nhiên, trên sofa có người đang nằm, là A Lung người đã vài ngày không gặp.

"Em đến rồi à." Lúc Tử Khiếm nhìn rõ là A Lung thì bước chân hơi ngừng lại, rất nhanh lại đi vào trong phòng, "Dạo này anh sẽ hơi bận."

A Lung ngồi dậy, giọng nói vang lên trong phòng khách vắng lặng, cũng không biết Tử Khiếm có nghe thấy hay không.

"Là dạo này bận, hay là sau này em sẽ không gặp được anh nữa?"

Tử Khiếm đang vội vàng thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ, cố ý không để bản thân mình rảnh tay. Anh không dám nhìn dáng vẻ tiêu tụy của A Lung, cũng không muốn nghe cô nàng nói chuyện. A Lung nào đã từng trải qua biến cố như vậy, nói rằng trời long đất lở cũng chẳng sai. Tử Khiếm vừa thương vừa hận, bọn họ vốn dĩ có thể không cần phải xuất hiện cùng nhau, không cần phải nhìn đối phương đau khổ.

"Ngay cả tại sao em lại ở đây anh cũng không hỏi sao?" A Lung đứng ở cửa phòng ngủ. Mấy tháng trước, cô nàng không hề nghi ngờ bản thân mình là nữ chủ nhân của căn phòng này, mọi góc ngách của căn phòng này không có nơi nào là không có dấu ấn của cô nàng, nhưng nay nơi này lại trở thành chỗ lánh nạn tạm thời. Cô nàng không dám ở lại ngôi nhà

trước đây, mọi thứ của cô nàng trong thời gian ngắn ngủi bị người ta moi móc sạch sẽ, ánh mắt của những hàng xóm hiền lành trước đây bây giờ khi nhìn cô nàng cũng tràn ngập vẻ khinh thường, dường như tất cả những gập ghềnh lận đận và bất bình của cuộc đời đều là do người nhà cô nàng ban tặng. Bố mẹ cô nàng luôn rất bận, bình thường cũng rất ít khi ở nhà, nhưng sẽ không giống như hiện tại, vừa mở mắt ra liền hiểu rõ sâu sắc rằng chỉ còn lại mỗi một mình mình.

"Em có thể ở lại đây, chỉ cần em muốn." Tử Khiêm xách va li hành lý đơn giản đi ra ngoài.

A Lung thấy ra anh muốn đi, òa lên nước nở, "Chu Tử Khiêm, em là gì của anh?"

Tử Khiêm đứng quay lưng với cô nàng, nhả tâm đáp: "Anh còn có việc, em có thể ở đây ngủ một giấc."

"Anh đương nhiên có rất nhiều việc phải làm. Bố mẹ em, cậu em, ngay cả công ty nhà em cũng đều bị người ta mang đi rồi, còn chồng tương lai của em thì đang nghĩ cách làm thế nào để rũ sạch quan hệ với nhà em." A Lung gào lên, cô nàng ở bên cạnh Tử Khiêm lúc nào cũng ngọt ngào nhỏ nhẹ, lần đầu tiên dùng thái độ như vậy để nói chuyện với anh.

Sống lưng Tử Khiêm cứng đờ, giọng điệu bình thản: "Vì lợi tương giao, lợi tận tắc tán. Chẳng lẽ nhất quyết phải để tất cả mọi người đều vướng vào sao?"

"Chúng ta chỉ có "lợi ích" sao?" A Lung gào khóc, "Chú hai của anh là người, em cũng là người mà!"

"Xin lỗi, A Lung." Cổ họng của Tử Khiêm siết chặt, đau dài chi bằng đau ngắn, ngay cả A Lung cũng rõ ràng, chú hai mới là người quan trọng nhất đối với anh, quan trọng đến mức anh không rồi để quan tâm những thứ khác. Nhìn rõ con người của anh, có lẽ cô nàng mới có thể thoát khỏi u mê.

"Muốn bảo vệ chú hai của anh chẳng dễ dàng đến thế đâu. Có biết món quà bố tôi tặng vào sinh nhật lần thứ 24 của tôi là gì không? Ông ấy đã sớm dự liệu được ngày hôm nay, chỉ lo anh sẽ đối xử với tôi không tốt, muốn tôi mọi chuyện đều phải chừa đường lui, tôi còn mắng ông ấy đa nghi. Chú hai của anh cho dù có được khoan hồng, thì những chứng cứ trong tay tôi cũng đủ để khiến ông ấy ngồi trong tù an hưởng tuổi già, ngay cả anh cũng đừng mong thoát khỏi liên quan. Kể từ lúc chúng ta ở bên nhau, thì anh cũng nên nghĩ đến, chúng ta ai cũng đừng mong thoát khỏi ai!" A Lung vừa nói những lời cay độc, vừa thút tha thút thít giống như đứa trẻ.

Tử Khiêm mở cửa bước ra, nghe thấy trong phòng mang máng truyền tới một tiếng gào thét.

Việc điều tra của Chu Khải Tú bị tạm hoãn đột ngột. Sáng sớm một hôm nào đó ông bị nôn, người bên cạnh phát hiện bồn rửa mặt toàn bộ đều là máu. Rất nhanh sau đó ông được đưa đến bệnh viện, mấy ngày sau, có kết quả kiểm tra, ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Chu Toán và Tử Khiêm đoán rằng có lẽ ông đã có dự cảm từ trước rồi, ông đã sắp xếp xong tất cả hậu sự, không phải sợ hãi đối với lao ngục, mà là sợ cơ thể của mình không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, mà chết trong lao tù.

"Tất cả đều là số mệnh." Đây là lời của Chu Khải Tú nói với Chu Toán sau khi xác định bệnh tình của mình. Ông cười cay đắng, sau đó liền giống như lúc ông an táng tro cốt của Phùng Gia Nam, thản nhiên chờ đợi hồi kết.

Chu Toán lo liệu việc chăm sóc Chu Khải Tú, đây dường như là giai đoạn thân mật nhất từ trước đến nay của hai bố con. Chu Khải Tú không còn để ý đến chuyện của công ty, đối với kết quả điều tra ông càng chẳng quan tâm. Ông chỉ nghĩ đến việc sai khiến Chu Toán mỗi ngày, có đôi khi âm ỉ muốn ăn bánh cá chiên đặc sản ở quê, mặc dù hiện giờ rất ít người bán món này. Có đôi lúc ông lại bỗng nhiên muốn xem cuốn sách chuyên ngành hóa chất hiếm hoi hoặc là tấm ảnh cũ nào đó. Ông không thích mặc quần áo

của bệnh viện, thường đòi mặc chiếc áo sơ mi mà ông thích, khoác lên thân hình gầy gò ốm yếu. Thịnh thoảng nổi hứng, Chu Khải Tú nhớ đến một người bạn thuở thiếu thời đã nhiều năm không gặp, Chu Toán chưa từng nghe nhắc đến người kia lần nào, nhưng vẫn phải tìm cách liên lạc. Hai bố con họ mỗi ngày một kiểu, một người nghĩ đến cái gì thì phải có cho bằng được, một người không biết mệt mỏi đi tìm giúp bố mình. Những chuyện vặt vãnh này trông có vẻ không quan trọng nhưng đã bù đắp cho thời khắc tinh táo sau khi hết thuốc giảm đau, và cũng bao trùm lên hơi thở tuyệt vọng của mùi thuốc tiêu trùng.

Tử Khiêm của giờ phút này lại có một loại cố chấp dường như là ngây thơ, anh từ chối tận mắt nhìn Chu Khải Tú từng bước từng bước bị thần chết mang đi, anh không chịu được. Trong sự đau khổ tột cùng anh không nghe không nhìn, dường như làm như vậy, chú hai vĩnh viễn sẽ giống như hình ảnh mà anh ngóng nhìn từ xa thời còn ở quê, tựa như vẻ anh tuấn của người trẻ tuổi, sự dịu dàng của người trung niên và sự cơ trí của người lớn tuổi, thời gian và bệnh tật không thể ăn mòn. Tử Khiêm tập trung toàn bộ sự chú ý của mình lao đầu vào công việc. Trong thời gian điều tra, tài khoản của công ty bị đóng băng, những hạng mục quan trọng đang xây dựng cũng bị buộc đình công, trên có các ban phòng quản lý, dưới là công nhân các bộ phận, ai ai cũng lo lắng sợ hãi, lời đồn thổi lan truyền khắp nơi, giám đốc ngân hàng lần nữa nhắc nhở. Anh không muốn buông bỏ công ty, cho dù là nỗ lực vô ích, vì đó là tâm huyết cả đời của chú hai, không thể cứ như thế để nó đổ sông đổ biển được.

Dì giúp việc nhà họ Tần liên tục nhiều ngày gọi điện thoại cho Tử Khiêm, nói trạng thái của A Lung rất tệ, dù cho Tử Khiêm đi thăm cô nàng một lần cũng được. Tử Khiêm đồng ý, chuyện của anh và A Lung là do anh tự mình bắt đầu, cũng nên tự mình kết thúc.

A Lung tịnh dưỡng ở nhà bà ngoại dưới quê, lúc Tử Khiêm theo lời chỉ dẫn của bảo mẫu tìm thấy cô nàng, cô nàng đang câu cá ở đập chứa

nước. Trình độ câu cá của A Lung do đích thân lão Tần truyền dạy, Tử Khiếm cũng không bì được với cô nàng.

Chiếc phao trôi nổi trên mặt nước, cần câu đang ở trong tay A Lung, còn người cô nàng thì đang tựa vào chiếc ghế xếp ngủ gật, gương mặt từng tròn trịa trước kia nay đập vào mắt là chiếc cằm nhọn hoắt, nước mắt ở khóe mắt vẫn chưa khô hẳn. Tử Khiếm ngồi xổm xuống bên cạnh A Lung, làn gió hơi lành lạnh, anh giúp cô nàng kéo tấm chăn mỏng đang phủ ở đầu gối lên, cô nàng không tỉnh lại, khóe miệng hơi giương lên, là dáng vẻ nũng nịu trước đây.

A Lung từng trở thành người phụ nữ của Tử Khiếm, là một người thiết thực nhất. Lúc anh đồng ý chấp nhận cô nàng, cô nàng ôm lấy anh nháy nhót không ngừng, nếu như có đủ sức lực, có lẽ cô nàng sẽ nhắc bóng anh lên mà xoay mấy vòng. Cô nàng vui vẻ, đau buồn, yêu nồng nhiệt và oán hận đều dùng phương thức trực tiếp nhất để biểu đạt. Tử Khiếm sao có thể chưa từng động lòng bởi sự đáng yêu của A Lung, cô nàng nói, "Chu Tử Khiếm, em muốn sinh con cho anh". Thậm chí anh đã nghĩ rằng, tốt nhất là sinh một cô con gái, giống A Lung thì càng tốt. Anh sẽ trở thành người bố giống như lão Tần, bảo vệ con gái đến mức vô ưu vô lo, lúc cùng đường vẫn không quên chừa cho con gái một đường lui, chỉ cần con gái muốn, thì sẽ giúp nó đạt được.

Bọn họ bắt đầu sai lầm từ đâu? Từ khi anh lái xe làm ngã cô nàng, hay là vớt cô nàng từ dưới hồ bơi trong bữa tiệc một trăm ngày lên? Tử Khiếm từ từ đứng dậy, đi vòng ra phía sau A Lung, ý nghĩ xấu xa chợt lóe lên, mang theo nỗi tuyệt vọng bỗng chốc chiếm cứ lấy anh. Anh đã chán ngấy nói lời "xin lỗi" với bất kỳ người nào, sai thì sai, anh sinh ra đã là sai lầm, ít ra có thể kết thúc một trong những sai lầm.

A Lung bị đẩy vào đầm nước trong lúc không hề đề phòng, chẳng nổi lên bao nhiêu bọt nước, tiếng động còn chẳng bằng tiếng chiếc ghế lúc rơi vào trong nước. Tử Khiếm lùi về phía sau vài bước, sự bình tĩnh trên mặt

giống như một kẻ điên. A Lung dường như đang vùng vẫy trong nước, anh không nhìn thấy, nhưng biết rằng ngay tại lúc này đây cô nàng đang từ từ chìm xuống, cùng chìm xuống còn có cả trái tim của anh. Cô nàng là người duy nhất yêu anh mà không màng tất cả, không quan tâm hậu quả. Tử Khiêm không chịu thừa nhận, nhưng anh biết từ đầu chí cuối người chiếm cứ vị trí quan trọng nhất trong lòng chú hai là Phùng Gia Nam; Mẹ ruột của anh có gia đình mới và rất nhiều đứa con; Kỳ Thiện là của Chu Toán; Thanh Khê yêu tiền cũng yêu sự yên ổn... chỉ có Tần Lung yêu Chu Tử Khiêm.

Tử Khiêm phát hiện khoe mắt của mình lạnh lẽo, trước khi tư duy của anh thức tỉnh, cơ thể đã nhảy ùm vào trong nước. Anh đã tìm thấy A Lung, vớt cô nàng lên, ôm chặt vào trong lòng, giống như ôm lấy hơi ấm cuối cùng của anh.

A Lung khôi phục lại ý thức trong cảm giác nóng rát ở phổi, nhớ lại ký ức khủng hoảng ban nãy, ban đầu cô nàng vừa sặc nước vừa khóc lóc, sau đó nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Tử Khiêm, giống như nằm mơ. Anh cũng đang khóc, trong nước mắt có nụ cười. Là vui đến chảy nước mắt sao?

"Em biết là anh sẽ đến cứu em mà." Cả người A Lung đều đang run rẩy, cô nàng nhào vào lòng Tử Khiêm, dùng sức như muốn đâm sâu vào trái tim của anh.

Nghe nói A Lung vì rơi xuống nước mà phải nằm viện quan sát, Chu Toán và Kỳ Thiện đi thăm cô nàng. Cô nàng không biết chán kể cho bọn họ nghe chuyện cười nhếch nhác của bản thân vì ngủ gật mà bị rơi xuống nước, may mà Tử Khiêm đến kịp, nếu không cô nàng đã trở thành ma da rồi. A Lung nói Tử Khiêm là phúc tinh của cô nàng, cũng là anh hùng của cô nàng.

Vốn dĩ Kỳ Thiện cũng không quy toàn bộ nguyên nhân mình với Tử Khiêm chia tay cho A Lung, sau khi ở bên Chu Toán, cô càng chẳng có

khúc mắc gì với A Lung nữa. Đạo này A Lung cũng chẳng mấy dễ dàng, lần trước nằm viện, xung quanh giường bệnh toàn bộ là hoa tươi người khác mang đến, người thăm hỏi liên miên không dứt, bây giờ ngoài Tử Khiêm và bảo mẫu, cũng chẳng còn ai quan tâm đến sống chết của cô nàng nữa. A Lung kéo lấy Kỳ Thiện thao thao bất tuyệt, nhưng buổi chiều Chu Toán đã hẹn nhà thiết kế đi xem bản thiết kế của quán bar mới, Kỳ Thiện phải đi qua chỗ chú A Tú thay anh, bọn họ không thể nán lại quá lâu.

Trước khi rời khỏi, A Lung vỗ ngực vui vẻ nói: "Chị Kỳ Thiện, nếu chị và Chu Toán mà không êm xuôi, thì em quả thật chẳng dám gặp mặt hai người. Chị không biết là em đã thấy nhẹ nhõm đến thế nào đâu, mùi vị làm người xấu không dễ chịu chút nào."

Chu Toán cười nhạo một tiếng. Kỳ Thiện nói với Tử Khiêm: "Bảo cô ấy nói điện thoại ít thôi, không tốt cho cổ họng."

Tử Khiêm gật đầu.

Nhưng A Lung vẫn không khép miệng lại được, còn nháy mắt với Chu Toán, "Phải rồi, em còn phải cảm ơn anh nữa!"

Kỳ Thiện nghe không hiểu lời này, chưa kịp hỏi thì đã bị Chu Toán kéo đi.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, bác sĩ trực ban đến kiểm tra phòng, bảo A Lung không sao nữa rồi, buổi chiều có thể xuất viện. A Lung lập tức thả lỏng, cười nói với Tử Khiêm: "Anh có thể trở về công ty rồi."

Anh nói: "Được."

"Chu Tử Khiêm, em cho anh thời gian nửa ngày để suy nghĩ." Giọng nói của A Lung nhẹ nhàng, "Trước khi xuất viện anh đã em vẫn còn kịp. Bố mẹ em không biết sẽ bị phán mấy năm, em chẳng cho anh được thứ gì, mà sẽ liên lụy đến anh. Anh xem, anh lại cứu em một lần, chúng ta chẳng còn

nợ nần gì nhau. Em tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến anh, cũng sẽ không làm tổn thương người nhà của anh."

Tử Khiêm chau mày đáp: "Em quả thật nói nhiều quá rồi đó."

Anh đi lấy canh nóng cho cô nàng, A Lung dùng sức nhấn chuông trên đầu giường, hét lớn: "Y tá, y tá, bây giờ tôi muốn xuất viện!"

Tử Khiêm nói: "Ngày mai anh đến chỗ chú hai, nếu em muốn cũng có thể đi thăm chú ấy... không muốn đi cũng được, ở nhà đợi anh."

Anh đã ra khỏi phòng bệnh, nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hoa hợp hoan nhàn nhạt. Tử Khiêm dù sao cũng là đàn ông, không để ý đến những tiểu tiết, A Lung lại có khứu giác nhạy cảm. Cho dù là ở căn hộ của Tử Khiêm hay trong phòng để quần áo ở nhà Chu Khải Tú, A Lung đều đặt túi hương hoa hợp hoan, cô nàng thích mùi hương này, cũng muốn dùng mùi hương này lặng lẽ đánh dấu ấn của bản thân lên người anh.

Hôm ấy sau khi A Lung khóc mệt lả người, rồi ngủ gà ngủ gật, nhưng lúc Tử Khiêm đi đến bên cạnh mình, cô nàng đã cảm giác được. Cho dù không mở mắt ra, nhưng A Lung vẫn biết là anh, phụ nữ có trực giác bẩm sinh với người mà mình yêu sâu đậm, huống hồ trên quần áo của anh còn mang mùi hương quen thuộc.

Tử Khiêm điên rồi, A Lung điên cùng với anh. Nhưng nếu anh tỉnh táo lại, A Lung bằng lòng dùng một lời nói dối để đổi lấy đầu bạc răng long cho hai người.

Chương 48: Tác thành theo một kiểu khác.

Lúc Chu Toán đi vào phòng Kỳ Thiện, cô đang ngồi dưới đèn bàn chiến đấu với mấy bản hợp đồng bằng tiếng Anh, nghe thấy tiếng bước chân cũng chẳng ngẩng đầu lên, "Muộn thế này còn qua đây?"

Chu Toán mệt đến mức bán sống bán chết vẫn không quên chiếm lợi, ghé sát mặt qua kính găm cô một cái, suýt chút nữa bị lớp mặt nạ trắng bệch trên mặt cô dọa cho hết hồn, dựa vào bên cạnh mất hứng nói: "Đêm hôm khuya khoắt, anh còn tưởng gặp phải ma nữa chứ."

Kỳ Thiện không nói gì. Chu Toán không chịu ngồi yên, một chốc giờ cuốn từ điển bên cạnh cô, một chốc lại dùng ngón tay miết lớp mặt nạ trên mặt cô để nghiên cứu, rồi lại khom lưng xuống nhìn vào máy tính xem tiến độ của cô.

"Đi ra, đi ra." Kỳ Thiện đẩy cái mông của anh ra khỏi cạnh bàn.

"Có mấy trang hợp đồng thôi, cũng chẳng phải là dịch tác phẩm nổi tiếng thế giới gì cho cam." Chu Toán không cho là đúng nói.

"Uống công cho anh còn ở bên Anh mấy năm, "mấy trang hợp đồng" cũng phải nhờ đến tay người khác, em cũng thấy mất mặt thay cho anh."

"Mấy thuật ngữ đó anh nhìn thấy là đâu đâu, chuyện của anh chẳng phải cũng là chuyện của em sao?"

"Anh kiếm người khác làm ít nhiều gì cũng phải trả chút tiền công. Em một xu cũng không lấy, lại còn phải nghe anh cảm râm." Kỳ Thiện trợn mắt nhìn anh.

Chu Toán khoác tay lên vai cô, cười hì hì nói: "Nói chuyện tiền nong mất tình cảm lắm, đối với em, anh có thể lấy thịt để trả."

Lời này nói ra giống như đá chìm xuống biển, Kỳ Thiện tập trung vào chuyện của mình, hơn mười phút sau mới thở phào một hơi, cũng đã đến

lúc phải rửa lớp mặt nạ trên mặt. Cô phát hiện Chu Toán đang nằm chống vó trên giường, không nhận được cảnh cáo anh: "Lần trước bị mẹ em mắng chưa đủ hả?"

"Bọn họ ngủ lâu rồi."

Danh phận của Chu Toán nay đã định, nên càng có đầy đủ lý do để chạy đến nhà Kỳ Thiện, nếu không phải qua đêm ở bệnh viện, thì ba ngày hai bữa sẽ ngủ lại nhà cô. Thẩm Hiểu Tinh không cho bọn họ trắng trợn lộ liễu quá mức trước khi kết hôn, có một lần lại bắt gặp Chu Toán đi ra từ phòng Kỳ Thiện vào lúc sáng sớm, bà dạy dỗ cả hai người một trận, yêu cầu Chu Toán ngoan ngoãn ngủ ở phòng khách, nếu không thì cuốn xéo.

Thẩm Hiểu Tinh là một trong số ít người có thể đàn áp được Chu Toán, Chu Toán đã kín đáo lại rất nhiều. Nhưng quán bar đang sắp khai trương, bệnh tình của Chu Khải Tú càng ngày càng nghiêm trọng, anh bận đến mức thở không ra hơi, khó khăn lắm mới chạy về được, đêm hôm một mình ở chung với Kỳ Thiện, khó tránh khỏi ngứa ngáy.

"Chú A Tú mới đổi thuốc có tác dụng không?" Kỳ Thiện hỏi.

Chu Toán lắc đầu, "Hôm nay chỉ tỉnh táo có một lần. Phải rồi, Chu Tử Khiếm nói sau này sẽ luân phiên đến bệnh viện trông nom, để lỡ như lúc ông già tỉnh dậy muốn nói chuyện lại không tìm được người. A Lung buổi chiều cũng đã đến, Chu Tử Khiếm bây giờ vẫn còn định lấy cô ấy, quả thực khiến anh cảm thấy hơi bất ngờ."

Tuần trước A Lung bởi vì rơi xuống nước mà phải nhập viện, Chu Toán cảm thấy kỳ lạ, cô nàng hình như có thù oán với nước hay sao ấy. Nhưng chuyện chẳng liên quan đến mình, anh cũng lười gặng hỏi.

"Hôm đó A Lung cảm ơn anh vì chuyện gì?" Kỳ Thiện nhớ đến chuyện này.

Chu Toán hồi hận vì đã nhắc đến A Lung, anh nói: "Còn có thể là vì sao? Anh đích thân đến bệnh viện thăm hỏi, cô ấy có thể không cảm động à?"

"Thúi lắm!"

"Em là phần tử tri thức, nói chuyện phải chú ý." Chu Toán đổi lý do khác, "Đại khái là cô ấy đi ăn cơm với bạn, anh miễn phí cho cô ấy."

A Lung có tâm trạng đi ăn với bạn cũng không biết đã là chuyện từ đời thuở nào. Kỳ Thiện đuổi anh xuống giường, "Quần áo cũng chưa thay, bẩn chết đi được! Mau về phòng của anh đi."

Chu Toán đoán nếu anh không đưa ra được một đáp án đủ để khiến cô tin tưởng thì đêm này đừng mong được yên ổn, cười khan đáp: "Anh cho cô ấy một "kiến nghị nho nhỏ", về Chu Tử Khiêm."

"Nhỏ cỡ nào?"

"Cũng chẳng có gì, anh nói với cô ấy, Chu Tử Khiêm không thích phụ nữ quá mức lạnh nhạt ưạ cậy mạnh, còn có... rượu đế, rượu vang anh ta đều chẳng ngán, chỉ có mỗi không uống được rượu nếp."

Kỳ Thiện nghiền ngẫm ý nghĩa của mấy câu này, không nhịn được mắng anh: "Chu Toán, anh đúng là thất đức!"

"Đạo đức của anh đã cho em hết rồi, chúng ta là một đôi đức nghề vẹn toàn." Chu Toán chui vào phòng vệ sinh.

Kỳ Thiện ngồi một lúc, mặt nạ trên mặt đã khô. Cô đi vào rửa mặt, Chu Toán đang tắm.

"Phi lễ chó nhìn!" Anh nhắc nhở cô. Nhưng Kỳ Thiện làm xong đến bước chăm sóc da mặt cuối cùng cũng chẳng buồn nhìn đến anh một cái.

Sau khi Chu Toán đi ra không quên phê bình Kỳ Thiện người đang nằm trên giường đọc sách, "Tiêu chuẩn đạo đức của em không có điều "tôn trọng thân thể riêng tư" của người khác sao?"

"Được thôi, xin lỗi." Kỳ Thiện tỉnh bơ nói. Vừa nói xong, cuốn sách trên tay liền bị anh rút ra, lúc này cô mới bất đắc dĩ nói: "Anh mặc quần vào đã rồi nói."

"Đừng xem nữa, sách làm sao hay ho được bằng anh?" Chu Toán chen vào bên cạnh Kỳ Thiện, cố ý đề lên tóc của cô. Anh thích dáng vẻ mái tóc xõa tung của cô, nằm lên trên đó, giống như được bao bọc trong một cái kén an toàn mà êm ái. Anh giơ cao cuốn sách lên, không cho Kỳ Thiện giành lại, giọng điệu quái gở đọc một đoạn trong đó: "'Anh trao em: Ký ức về bông hồng màu vàng đã nhìn thấy lúc chạng vạng nhiều năm về trước khi em vừa mới sinh ra." Cái quái gì thế, câu cú cứ ngược ngược thế nào ấy."

"Người làm văn không đạt yêu cầu như anh hiểu thế nào được? Đưa sách đây cho em."

"Bụp!" Cho Toán ném cuốn sách lên bàn, trở mình tới bên cạnh cô, "Anh cũng có thể nói: Anh trao em nỗi nhớ nhung 28 năm về trước. Có phải càng có trình độ hơn không?"

Trái tim của Kỳ Thiện vô cớ rung động bởi câu nói bừa bãi của anh, người cũng mềm nhũn, "Anh nhớ nhung cái gì?"

"Suyt, còn nói nữa là đến giờ bố em dậy tập thể dục buổi sáng rồi đó." Chu Toán lăm bằm nói.

"Em biết rồi, anh chỉ nhớ có mỗi chờ kẽ hở để luồn kim se chỉ rồi làm chuyện xấu thôi."

"Kỳ Thiện, em nói cho rõ ràng, ai là "kim"?"

Chu Toán không trở về phòng theo thời gian đã định. Sau khi được như ý nguyện, anh dùng ngón tay quăn lấy tóc cô, hồi lâu vẫn chưa thể chợp mắt. Kỳ Thiện đã sớm cảm giác được tối nay trong lòng Chu Toán có tâm sự, nếu anh không muốn nói, thì cô sẽ đợi cho mọi chuyện cứ thế qua đi, nhưng bây giờ xem ra trong lòng anh vẫn chưa thể nguôi ngoai. Cô quay người lại để mặt đối mặt với Chu Toán rồi hỏi anh: "Tình hình của chú A Tú không ổn sao?"

"Không phải, bệnh tình của bố anh chẳng thể nặng thêm được nữa." Trán của Chu Toán kề sát vào trán của Kỳ Thiện, anh thở dài nói, "Là Long Huynh. Anh ta đánh nhau với người ta ở chỗ tạm giam bên kia, bị thương ở đầu, lúc ấy đã không ổn rồi."

Kỳ Thiện không nói nên lời. Đối với Long Huynh cô chưa đến mức nảy sinh hảo cảm, đôi khi còn liệt anh ta vào danh sách đám bạn bè lêu lổng của Chu Toán. Nhưng dù sao thì quen biết bao nhiêu năm, một người đang sống sờ sờ đó bỗng nhiên không còn nữa, cho dù là ai thì trong lòng cũng sẽ không hề dễ chịu. Tính cách của Long Huynh vừa nóng nảy vừa không câu nệ tiểu tiết, chẳng khác gì một quả bom hẹn giờ di động, trước đây người ta nể mặt anh rể của anh ta nên mới có đôi phần kiêng kỵ, nhưng nay đã thất thế, chuyện xui xẻo cũng vì thế mà lũ lượt kéo đến.

"Chỉ là đánh nhau?" Kỳ Thiện không dám nghĩ sâu xa hơn.

Chu Toán lắc đầu, "Anh không biết. Trước khi anh ta vào đó từng đến tìm anh một lần, bảo nếu như trong một thời gian ngắn mà anh ta không ra ngoài được, bảo anh giúp anh ta làm chút việc. Nhưng anh ta chắc chắn không ngờ được là sẽ chết ở trong đó."

Kỳ Thiện im lặng cùng anh một lúc lâu.

"Những chuyện anh ta dặn dò có một chuyện là bảo anh đưa Ngụy Thanh Khê rời khỏi đây. Căn phòng cô ấy ở đã bị niêm phong, thẻ tín dụng

thì dùng thẻ phụ của Long Huynh, bây giờ bị khóa hết cả. Anh đưa cho Ngụy Thanh Khê một số tiền, đáng vẻ lúc bấy giờ của cô ấy... Ôi, cô ấy cũng coi như là người phụ nữ cuối cùng của Long Huynh. Tiểu Thiện, em biết trong lòng anh nghĩ thế nào không? So với người khác, anh đúng là mẹ nó may mắn!" Thân hình anh cao hơn cô rất nhiều nhưng cứ như vậy cuộn tròn vào lòng cô. Nguyên cả ngày nay Chu Toán chỉ chờ mong giây phút này, nửa đêm nửa hôm vẫn phải chạy qua đây, anh còn có thể nép vào cơ thể ấm áp của cô, hơi thở giao hòa, tứ chi quấn quýt, cho dù sáng sớm ngày mai sẽ bị mẹ Thiện mắng xối xả, thì đây cũng là lối về mà anh có thể nhìn thấy được, chạm vào được.

"Ừm." Kỳ Thiện vuốt tóc sau đầu anh. Con người anh có chút xấu, nhưng tình yêu của anh không xấu.

Từ khi Chu Khải Tú nhập viện cho đến khi qua đời, trước sau chỉ vón vện ba tháng. Ban đầu Chu Toán muốn tìm bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc đắt tiền nhất, có thể giữ ông được ngày nào hay ngày ấy, nhưng sau đó Chu Toán đã nghĩ thông suốt, để ông ra đi thanh thản mới là chuyện phận làm con nên làm.

Những việc cần sắp xếp Chu Khải Tú đều đã cố gắng hết sức, những chuyện còn lại chỉ có thể phó mặc cho ông trời. Những ngày sau cuối ông dường như đều trong trạng thái hôn mê sâu, vào lúc đầu óc ông tỉnh táo lại lần nữa, mọi người đều biết đã đến lúc phải từ biệt.

Thời gian cuối cùng của bố Chu Toán dành riêng cho Tử Khiếm. Tử Khiếm quỳ bên giường, Chu Khải Tú mỉm cười với anh, "Những thứ chú để lại cho con không nhiều, nhưng A Toán có, con cũng đều có."

Trước khi đi vào, chú ba ở ngoài phòng bệnh trách móc Tử Khiếm không biết tranh giành cho bản thân, công ty bây giờ chỉ là một mớ bong bong, tài sản cá nhân của Chu Khải Tú vẫn đang còn bị niêm phong, sau này cũng chưa chắc đã thoát khỏi bị tịch thu, anh không có một người mẹ

như Phùng Gia Nam, nên phải sớm đưa ra quyết định. Nhưng đến khi Chu Khải Tú mở miệng nói lời này, trong lòng Tử Khiêm giống như bị người ta nện một cái thật mạnh.

"Chú hai, con không cần những thứ này." Tử Khiêm nức nở nói.

Chu Khải Tú nói nhỏ: "Chú biết, chú biết, con là đứa trẻ ngoan."

Mấy lần Tử Khiêm muốn mở miệng nhưng không thốt nên lời, con trước giờ chẳng phải là đứa trẻ ngoan gì cả, con chỉ muốn làm con trai của chú. Nhưng mí mắt của Chu Khải Tú đã chậm rãi khép lại, Tử Khiêm không thể nào đợi được nữa, nếu không cả đời này sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

"Bố..." Tử Khiêm run rẩy gọi một tiếng. Anh không biết người trên giường rốt cuộc có nghe thấy hay không, hô hấp của Chu Khải Tú đã yếu ớt vô cùng. Tử Khiêm nắm chặt lấy bàn tay gầy gò của Chu Khải Tú, không thể kết thúc như vậy được, anh vẫn chưa đợi được câu trả lời.

"Xin lỗi." Một lúc lâu sau, Chu Khải Tú lại lên tiếng, dường như nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

"Con không trách bố, bố!" Trán của Tử Khiêm dán lên cánh tay gầy gò của Chu Khải Tú.

"Em nói muốn anh phải hối hận cả đời, anh đã làm được rồi, chuyện gì anh cũng nghe theo em."

Tử Khiêm ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Chu Khải Tú nắm lấy tay của anh, nhưng lại vô lực lên tiếng, Tử Khiêm chỉ có thể từ khẩu hình của ông miễn cưỡng nhận ra được hai chữ cuối cùng ông nói ra: "Gia Nam..."

Tay của Chu Khải Tú rũ xuống, Tử Khiêm uể oải ngồi sụp xuống đất, ngay cả khóc anh cũng chẳng còn sức lực, nhắm chặt mắt lại, nước mắt

lặng lẽ tuôn rơi.

Bảy ngày sau tang lễ, Tử Khiêm và Chu Toán đưa tro cốt của bố đến vườn trà phía sau chùa Vĩnh An, đặt ngay bên cạnh nơi chôn cất Phùng Gia Nam. Vì A Lung đang mang thai, phản ứng thai nghén quá nghiêm trọng, nên ngày hôm sau Tử Khiêm phải vội vàng trở về. Kỳ Thiện không lên núi, cô ở khách sạn đợi Chu Toán. Chu Toán cố ý sắp xếp căn phòng bọn họ đã từng ở trước đây, anh nói "Thường Trú Chân Tâm" bức hoành phi này rất hay, nhưng "nhân" trong câu "mỹ cảnh mỹ ý trú mỹ nhân" này chỉ bản thân anh.

Lúc Chu Khải Tú còn tỉnh táo đã năm lần bảy lượt dặn dò, không cần bất kỳ người nào thủ hiếu vì ông, tất cả hãy cứ như bình thường, chuyện gì nên làm thì mau chóng sắp xếp cho ổn thỏa. Hôn sự của Chu Toán và Kỳ Thiện cũng được xác định vào lần trò chuyện cuối cùng của Chu Khải Tú và vợ chồng Thẩm Hiểu Tinh, qua hết năm nay sẽ tổ chức hôn lễ.

"Chú ba đi khắp nơi nói nhà chúng ta rồi tung rồi mù, làm gì có chuyện bố vừa mới mất mà con trai đã vội vã kết hôn. Chẳng ngờ Chu Tử Khiêm bên kia ngay cả đứa nhỏ cũng có luôn rồi!" Chu Toán vui vẻ khi người gặp họa.

Bọn họ đi dạo ở gần khách sạn, đang dịp cuối tuần nên du khách tới lui nhộn nhịp, Chu Toán không có kiên nhẫn với mấy chuyện này, nhưng Kỳ Thiện đang kéo tay của anh. Cũng phải, theo lý mà nói bọn họ vẫn đang trong thời kỳ yêu đương nồng thắm, cần gì lúc nào cũng phải bày ra vẻ như đã quen nhau cả đời cả kiếp, tuy bọn họ đúng là như thế thật, chuyện mà những cặp tình nhân khác có thể làm, bọn họ cũng có thể làm.

Kỳ Thiện đi mãi đi mãi, bỗng nhiên mím môi cười, "Anh nói xem, chú A Tú còn chẳng mang lễ sang nhà em, tại sao lại bắt em mỗi năm nhất định phải đến quét mộ với anh cơ chứ?"

"Em không biết thật? Ông ấy sợ sau này chúng ta xảy ra mâu thuẫn sau đó đường ai nấy đi. Mỗi năm em đều phải đi với anh một chuyến đến đây, thì chúng ta vẫn còn có cơ để mà quay lại, không đến mức phải trở mặt cả đời không qua lại với nhau." Chu Toán nói, "Giờ càng già càng cay mà!"

"Chú ấy vẫn thương anh nhất." Kỳ Thiện khẽ thở dài.

"Anh nói với em một chuyện." Chu Toán bứt chiếc lá ven đường, vò qua vò lại trong tay, "Anh định đưa hết mấy thứ bố anh để lại cho anh và cổ phần trong tay anh cho Chu Tử Khiêm, dù sao thì anh chưa từng lo chuyện công ty ngày nào, cũng chẳng lo nổi, những gì còn lại đều là của anh ta. Sau này có thể đi lại thì đi lại, không gặp mặt nữa thì cũng chẳng sao. Anh ta có nhà có cửa, A Lung sống trong nhung lụa quen rồi."

Kỳ Thiện liếc anh một cái, "Chẳng phải anh cũng là người sống trong nhung lụa quen rồi à?"

"Anh lẫn lộn có kém thế nào đi nữa cũng còn có thể về nhà ăn bám em." Chu Toán trêu ghẹo, "Của hồi môn nhà em chắc chắn không ít. Thực sự không sống nổi nữa thì chúng ta bán số trang sức của mẹ anh đi, dù sao thì bây giờ cũng đều nằm trong tay em cả. Bán sạch hết mọi thứ, có lẽ chúng ta cũng đã già rồi, đến lúc đó em dùng tiền lương hưu nuôi anh."

"Đồ phá của. Chẳng đến lượt em nuôi anh, mẹ em còn sống một ngày thì anh không đói được." Kỳ Thiện thờ ơ nói. Thẩm Hiểu Tinh mỉm Chu Toán thì mỉm, nhưng trong lòng vẫn luôn xem anh là con trai, bây giờ còn có thêm ánh hào quang của chàng rể. Trước đây Chu Toán là người không có mẹ, Kỳ Thiện phải nhường nhịn anh, bây giờ anh không cha không mẹ, cô còn có thể nói gì đây?

Chu Toán chê cười Kỳ Thiện, "Ai bảo em không bì kịp anh chứ?"

Tử Khiêm từng nói, Chu Toán chẳng qua là tốt số mà thôi. Chu Toán trước giờ chưa từng phủ nhận điểm này, thứ tốt nhất từ khi sinh ra đã ở bên cạnh anh. Cho nên anh đã nghĩ thông suốt, cũng không cần thiết phải so đo những thứ khác với Tử Khiêm. Suy cho cùng Chu Toán cũng không hận Tử Khiêm là bao, chỉ giống như chán ghét một loại sữa, không muốn nhìn thấy hộp của nó, trước đây Tử Khiêm chỉ là một vật dẫn phong lưu của Chu Khải Tú mà Chu Toán chán ghét, nhưng bây giờ ngay cả sữa cũng đã uống rồi, thì sao lại còn chướng mắt với hộp của nó nữa?

Trời quang đãng, một cơn gió mát thoảng qua, tâm trạng của Kỳ Thiện không tệ. Cô ngừng chân ngắm nghía tạo hình điêu khắc đá của khu tham quan, điêu khắc hơn 300 tượng bồ tát khác nhau. Chu Toán không hứng thú, đi lòng vòng xung quanh, có hai cô gái xinh đẹp đến đây du lịch chủ động bắt chuyện với anh, đứng trước cửa tiệm bán đồ lát vật trò chuyện sôi nổi.

"Buổi tối bọn em đi du hồ, anh..." Một trong hai cô gái nhảy nhót vui mừng, hỏi dò.

Chu Toán vừa ngoảnh đầu, không thấy bóng dáng Kỳ Thiện đâu nữa. Anh lượn một vòng quanh mỏm đá, tìm được người ở một cái hang nào đó, trong tay cô đang cầm kính viễn vọng nhìn chăm chăm vào bàn thờ của phật tổ ở trên cao. Chu Toán tức tối nói: "Có xong hay chưa, anh đói bụng lắm rồi."

"Anh ngồi đợi em hai phút." Kỳ Thiện chỉ vào một cục đá nhô ra trong hang động nói.

Chu Toán lia mắt đến chỗ hòn đá bám đầy bụi bặm kia, "Dựa vào cái gì mà bắt anh ngồi ở đây, ngoài kia có người hẹn anh đi du hồ mà anh chẳng thèm đi... con gái đó, hai người!"

"Cần thận em nấu cơm chiên mỡ heo cho anh ăn, ăn béo lên rồi thì anh khỏi phải lảm mưư lảm kể nữa." Kỳ Thiện nói.

Chu Toán kéo cô ra ngoài, "Cơm chiên mỡ heo món này khó làm lắm, muốn làm đến trình độ để anh cam tâm tình nguyện ăn vào không dễ đâu, em còn kém xa lắm, làm cơm chiên trứng trước đi."

Bọn họ nhìn chung quanh để tìm chỗ ăn cơm, trong đầu Chu Toán xoẹt qua một chuyện, "Cơm chiên mỡ heo là ai nói với em thế?"

"Là mẹ anh." Kỳ Thiện nói xong mau chóng giải thích bảo, "Em không phải đang mắng anh đâu nhé!"

Chu Toán thả lỏng, chẳng trách khẩu khí này nghe có vẻ quen tai, "Đừng học mẹ anh."

Kỳ Thiện nghĩ đến dì Gia Nam và chú A Tú đang hợp táng dưới vườn trà, "Dì Gia Nam cuối cùng vẫn ở bên cạnh bố anh, cho dù dì ấy có bằng lòng hay không."

Chu Toán "Hừ" một tiếng, vẻ mặt cổ quái.

Kỳ Thiện rất quen thuộc với vẻ mặt này của anh, hỏi: "Anh lại làm chuyện tốt gì rồi hả?"

Chu Toán chần chừ đáp: "Trong hủ tro cốt của mẹ anh là tàn nhang."

"VẬY MẸ ANH ĐÂU?"

"Anh đổ bà ấy xuống sông rồi!"

Chu Toán nắm lấy ngón tay đang chỉ thẳng vào mặt anh của Kỳ Thiện, "Mẹ anh sẽ không hợp táng cùng với bố anh đâu. Anh hiểu bà ấy, em cũng hiểu rõ con người bà ấy mà."

Ngón tay Kỳ Thiện hơi run rẩy, nhưng không thể phản bác lại được lời của anh. Dì Gia Nam từng nói, có lẽ bà sẽ không quên được chú A Tú, nhưng đến chết cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông. Bà là người nói được làm được. Đến chết cũng không tha thứ có nghĩa là gì? Sống không chung chả, chết không cùng mộ.

"Còn có gì mà anh không làm được nữa không hả?" Kỳ Thiện rầu rĩ rút tay về.

Chu Toán nói thầm vào tai cô, "Yên tâm đi, bố anh ông ấy không biết."

Đây có phải là một kiểu tác thành cho hai người họ hay không, Kỳ Thiện cũng không rõ nữa. Chu Toán thấy vẻ mặt của cô ảm đạm, kéo tóc cô, "Thế nên chúng ta phải sống cho tốt vào, cho bọn họ một tấm gương sống!"

Kỳ Thiện trợn mắt, "Ban nãy anh còn muốn đi du hồ."

"Trái tim của anh thật ra vững vàng hơn so với suy nghĩ của em, không tin em lấy ra xem thử." Chu Toán làm bộ kéo tay của cô đặt lên ngực. Cô mở cổ áo của anh ra, thò nửa cái đầu nhìn vào, nghiêm túc đáp: "Không thấy."

Chu Toán người vốn dĩ định ăn một bữa thịnh soạn quyết tâm ăn no rồi mới về, anh ôm lấy vai của Kỳ Thiện, hòa ái dễ gần nói: "Không sao, chút nữa về từ từ xem."

Vĩ thanh: Chuyện giữa chúng ta.

A Lung mang thai ba tháng, Tử Khiêm đi cùng cô nàng đến bệnh viện làm kiểm tra thai sản theo thông lệ, bất ngờ gặp được Thanh Khê với cái bụng đã nhô ra. A Lung néo mạnh lên người Tử Khiêm, một lúc sau Tử Khiêm mới lấy lại bình tĩnh, vỗ lưng A Lung nói, "Ngoan, em sang bên kia đợi anh. Anh có mấy lời muốn nói với cô ấy."

A Lung ngồi ở đằng xa, nhưng mắt lại nhìn về phía bọn họ.

"Là con của anh ta?" Tử Khiêm dứt lời, cảm thấy câu nói này của bản thân quả thực quá thừa thãi, sau khi làm bố anh cũng có thêm những hiểu biết về thai kỳ của phụ nữ, đứa trẻ này chỉ có thể là của Long Huynh.

Thanh Khê cúi đầu vỗ nhẹ lên bụng, "Đừng nhìn em như thế. Em giữ đứa nhỏ này lại, đều là vì nể mặt đồng tiền mà thôi."

Cô nàng mặt lên nhiều, không còn mang vẻ đẹp hoang dã như trước đây, trông có vẻ vừa bình thường mà vừa dịu dàng, vì vậy cực kỳ không tương xứng với vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt cô nàng vào lúc này.

Khi Long Huynh vừa bị bắt, Thanh Khê cũng quyết định cuốn gói ra đi. Căn phòng và thẻ ngân hàng đều không thuộc về cô nàng, nhưng những hàng hiệu xa xỉ và đồ đạc trong phòng vẫn còn có thể bán được. Cô nàng đã chuẩn bị hết tất cả, chỉ là muốn kéo dài đến ngày hết hạn dọn nhà. Bên ngoài thứ gì cũng đắt đỏ, có thể tiết kiệm chút nào hay chút ấy. Chính vào lúc này Chu Toán đến tìm cô nàng, nói cho cô nàng biết tin Long Huynh đã chết, còn nhét cho cô nàng một số tiền.

Trước đây Long Huynh từng khoác lác trước mặt Thanh Khê, bảo cho dù sau này cô nàng không còn đi theo anh ta nữa, thì anh ta cũng cam đoan cô nàng vẫn sẽ được sống yên ổn qua ngày. Thanh Khê chỉ cười cho qua chuyện, anh ta trước giờ cứ thích nói khoác. Cô nàng chưa từng yêu Long Huynh, chẳng qua chỉ là một màn giao dịch, anh ta không trở về nữa, cô nàng sẽ quên đi anh ta. Nhưng bây giờ anh ta đã chết, Thanh Khê mới bàng

hoàng nhớ lại, anh ta đối xử với cô nàng vẫn luôn không tệ. Ngoài đảm bảo cái ăn cái mặc không cần lo lắng, lần trước cô nàng bị viêm ruột thừa lúc giữa đêm, là anh ta đưa cô nàng vào bệnh viện, anh ta còn hào phóng tu sửa mộ phần cho bố cô nàng, bởi vì Thanh Khê muốn học vẽ tranh Long Huynh bèn đi tìm giáo sư của học viện mỹ thuật đến dạy... Mãi tới khi tự bản thân anh ta cũng khó bảo toàn, anh ta vẫn chừa một đường lui cho cô nàng.

Tiền là thứ Long Huynh không hề thiếu, cũng là thứ rẻ nhất mà anh ta cho Thanh Khê. Thanh Khê muốn nói đây chẳng là gì cả, nhưng nhắm mắt lại cô nàng vẫn không thể nghĩ ra được có ai đối xử với cô nàng tốt hơn Long Huynh. Anh ta chết rồi, cô nàng trở thành một cô gái quê không nơi nương tựa, thành phố này mỗi một con đường mỗi một ngọn đèn đều không liên quan đến cô nàng.

Một tuần sau, Thanh Khê gọi điện thoại cho Chu Toán, cô nàng phát hiện trong bụng mình có đứa nhỏ. Đây không phải là lần đầu cô nàng mang thai, nếu Long Huynh còn sống cũng sẽ bắt cô nàng phá nó đi, trước kia chuyện này chẳng là gì cả.

Chu Toán trầm mặc rất lâu, dường như đang phán đoán tính chân thật trong lời nói của cô nàng. Anh nói nhỏ với người bên cạnh vài câu, cuối cùng nói với Thanh Khê, tất cả mọi quyết định nằm ở cô nàng. Cô nàng còn trẻ, sẽ không có ai oán trách cô nàng tính toán cho bản thân. Nếu cô nàng sinh đứa con của Long Huynh ra, anh cũng không thể đảm bảo quá nhiều, nhưng ít nhất sẽ không để đứa trẻ phải chịu đói rét.

"Anh còn có thể làm gì cho em?" Tử Khiêm cúi đầu hỏi.

Anh cũng đã thay đổi, nhưng Thanh Khê không nói được là khác chỗ nào. Anh không còn là tên nhóc vô ưu vô lo trong ký ức, nhưng cũng không còn là người đàn ông vừa ần nhẫn vừa đau khổ gọi điện thoại cho cô nàng vào lúc nửa đêm.

Thanh Khê mỉm cười, "Hãy quên những chuyện góc ghech mà em đã từng làm trước đây"

Anh gật đầu.

Đây là chuyện duy nhất anh có thể làm cho cô nàng. Cô nàng đã không còn quan tâm đến niềm vui nỗi buồn của anh nữa, anh cũng sẽ không vì lời nói của cô nàng mà khó xử. Con người luôn nhớ rõ cái ngày mà mình bị ốm, còn lúc nào khỏi bệnh, thì lại không hay biết.

Thanh Khê cầm kết quả kiểm tra rời khỏi, Tử Khiêm trở về bên cạnh A Lung. Sắc mặt A Lung trắng bệch, nắm lấy áo Tử Khiêm hỏi: "Đó có phải con của cậu út em không?"

Tử Khiêm nắm chặt lấy tay của cô nàng xem như trả lời. A Lung khóc ngay tại chỗ. Bố của cô nàng đời này có lẽ không thể ra ngoài được nữa, mẹ bị phán mười lăm năm, cậu út ra đi quá đột ngột, quá đột ngột... Nhưng ông trời đã ban tặng một tia hy vọng.

Hôn lễ đến gần, Kỳ Thiện bận rộn viết thiệp mời. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong hôn lễ đều do Thẩm Hiểu Tinh lo liệu, Kỳ Thiện và Chu Toán một người chằng màng thế sự, một người vui mừng thành thoi. Viết thiệp mời trở thành "trọng trách" duy nhất rơi xuống trên đầu họ.

Chu Toán ngồi ở một bên chơi game, thỉnh thoảng liếc cô một cái. Anh hơi buồn ngủ, duỗi lưng hỏi Kỳ Thiện: "Xong chưa?"

"Anh đi ngủ trước đi." Kỳ Thiện vẫn vùi đầu khổ luyện. Chữ của cô rất đẹp, cũng viết rất chậm, một chữ mỗi nét đều viết rất nghiêm túc. Chu Toán đã tắt máy tính đang ngồi đợi cô đi ngủ, nên lại thúc giục vài lần.

Sau khi bọn họ lãnh giấy chứng nhận kết hôn, Thẩm Hiểu Tinh đã buông lỏng phòng bị với Chu Toán, chỉ cần bọn họ không lộ liễu giữa ban ngày ban mặt, bà và Kỳ Định sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Chu

Toán đã bán căn nhà bên cạnh mà mẹ anh để lại, căn hộ trong thành phố cũng cho thuê luôn, dọn vào nhà Kỳ Thiện bước đầu tiến vào trạng thái ở rể, ngày tháng trôi qua vô cùng thư thả, anh còn chủ động đề nghị sau này có con, họ Kỳ, họ Thẩm, họ Phùng đều được cả, không sinh cũng được, bố anh bên kia đã có Chu Tử Khiêm cúc cung tận tụy nối dõi tông đường rồi. Lời này khiến vợ chồng Thẩm Hiếu Tinh đã sống hơn nửa đời người cũng chẳng biết tiếp lời thế nào. Kỳ Thiện thế mà cảm thấy cũng có đạo lý, về mặt logic cũng chẳng có vấn đề gì lớn.

Số lượng thiệp mời không ít, Kỳ Thiện không thể viết xong trong chốc lát, Chu Toán dứt khoát kéo một cái ghế đến ngồi đối diện với cô. Anh không vội vàng làm chuyện xấu, bởi vì Kỳ Thiện đã là của anh, có chạy cũng không thoát, anh đã qua giai đoạn ban đầu hận không thể mọc lên trên người cô, hai người quả thực đã quá thân thuộc, không thể lúc nào cũng hừng hực như lửa. Chuyện khiến Chu Toán hưởng thụ nhất là ở cùng với Kỳ Thiện trong phòng của họ, ai làm việc nấy. Anh chơi game, nghịch điện thoại, hoặc nằm ườn trên giường chẳng làm gì cả, Kỳ Thiện ở bên cạnh đọc sách, hoặc là bận rộn ở trên bàn, trong lúc vô tình tay của cô sẽ thường sờ một khối ngọc, không cần nói quá nhiều, âm nhạc cũng thừa thãi. Cảnh tượng này người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ thấy quá mức buồn tẻ, nhưng người trong cuộc, thời gian giống như bị đổ chì, lại giống như nhớ nhung bước chân của một người, đi chậm thật chậm, trong lòng vừa bình lặng vừa thỏa mãn, hận không thể nhét một đời một kiếp vào chiếc bình chân không.

"Ồ, tấm này đưa cho Chu Tử Khiêm và A Lung." Chu Toán lấy ra một tấm thiệp mời nói, "Anh mới nghe chị dâu nói A Lung ngày nào cũng nôn ói liên tục, sắp dầy vào Chu Tử Khiêm chết đến nơi rồi, bọn họ quá nửa là không về được."

Tử Khiêm và A Lung đến Canada cậy nhờ cô của A Lung, thay đổi một môi trường sống là chuyện hai người họ đều mong muốn, bên này

cũng chẳng có gì để họ lưu luyến nữa. Tử Khiêm từng muốn cố hết sức lực ngăn cơn sóng dữ, anh có năng lực, nhưng không đấu tranh được với vận mệnh, sự nghiệp cả đời của Chu Khải Tú vẫn tan thành bọt nước, bây giờ chăm sóc A Lung ngược lại trở thành việc trọng tâm trong cuộc sống của Tử Khiêm.

Năm ngoái Chu Toán đi tham dự buổi họp mặt của bạn học ở Canada, đã gặp mặt Tử Khiêm một lần. Sau khi anh trở về nói với Kỳ Thiện, cuộc sống bên đó rất thích hợp với Chu Tử Khiêm, lúc anh đi Tử Khiêm đang tưới nước cho đám cỏ ở trước nhà, còn đích thân nấu cho Chu Toán một bữa cơm, quan hệ với hàng xóm cũng không tệ, cuộc sống có hương vị khói lửa hơn trước đây. Nghe nói Tử Khiêm còn dự định mở một nhà hàng Trung Quốc ở khu dân cư, vừa nghĩ đến Chu Tử Khiêm sắp trở thành ông chủ nhỏ của nhà ăn, Chu Toán bỗng thấy buồn cười.

"Em viết chậm quá đi!" Chu Toán không chịu nổi tốc độ của Kỳ Thiện, quyết tâm giúp một tay, "Thế này đi, em viết tên của anh, anh viết tên của em, chúng ta theo tuần tự thế nhé."

Chu Toán nói là làm, Kỳ Thiện nhận lấy bán thành phẩm của anh đưa qua, mực nước bên trên vẫn chưa khô hẳn, cô viết tiếp xuống rất dễ khiến mực bị lem. Cách làm này quả thực chẳng bớt được chút việc nào, tên oắt này toàn làm rách việc chứ chẳng giúp được gì. Nhưng Kỳ Thiện thấy Chu Toán viết rất nghiêm túc, cũng không nỡ đả kích sự nhiệt tình của anh, chỉ nghĩ thầm trong bụng, chữ của anh qua ngần ấy năm vẫn chẳng tiến bộ lên được chút nào, viết tên của cô xấu xí mất rồi.

Hai người mặt đối mặt, đầu cụng đầu chuyên tâm làm việc, Chu Toán viết xong chữ "Thiện" cuối cùng, thở phào một hơi, cười nói: "Anh nhớ đến cảnh chúng ta cùng nhau làm bài tập trước đây."

Kỳ Thiện nhìn xấp thiếp mời trước mặt, đây chẳng phải giống với xấp bài tập cô thu thời còn làm ủy viên học tập sao. Cô tức tối đáp: "Em mới là

người làm bài tập, anh gọi là "chép" bài tập."

"Của em chẳng phải là của anh sao? Biết sớm thế anh ngay cả chép cũng chẳng cần chép, để em viết hai phần." Tay của Chu Toán thân mật vuốt lên sau gáy của Kỳ Thiện. Tên của hai người họ đặt song song trên tấm thiệp mời khô ráo cuối cùng: Chúng tôi vào ngày 25 tháng 2 tổ chức hôn lễ, trân trọng kính mời, đến dự buổi tiệc rượu chung vui cùng gia đình chúng tôi!

Anh và cô, cuối cùng trở thành "chúng ta."

"Anh cho em xem thêm một thứ hay ho." Chu Toán mò cuốn notebook Kỳ Thiện thường dùng để ghi chú trong ngăn kéo ra, lật tới trang nào đó, đập đập vào ngực cô. Kỳ Thiện cầm lên xem, đó là vào lúc cô đang dao động không xác định đã tiện tay viết hai câu:

"Chu Toán là người đàn ông đáng yêu sao? Yes!"

"Chu Toán là người đàn ông đáng tin cậy sao? No!"

Không biết từ lúc nào anh đã bổ sung thêm hai dòng vào mặt sau của trang giấy, vẫn là nét chữ xiêu vẹo kia:

"Kỳ Thiện là người phụ nữ đáng yêu sao? No!"

"Kỳ Thiện là người phụ nữ tôi yêu sao? Yes!"

Anh chờ đợi phản ứng của cô, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Kỳ Thiện phụng phịu nói: "Không được đụng lung tung vào đồ của em."

Chu Toán đi theo cô một mạch đến tận giường, li mặt quần lấy cô ép cô xoay người lại, "Lỗ tai đã đỏ bừng lên cả rồi, cảnh giới của anh có phải đã cao đến mức khiến em đỏ mặt tía tai rồi không?"

"Hứ, chẳng qua là bắt chước bừa mà thôi." Ngoài miệng Kỳ Thiện nói như thế, nhưng trong đáy mắt đã có ý cười.

"Nếu như thực sự cảm động quá, thì lần cả người cho anh với... Ôi, phải văn lần, không được võ lần."

"Câm miệng!"

...

Rất nhiều lời, có những lời đã nói ra, có những lời thì không; Những năm ấy, có đôi lúc chúng ta đến gần, có đôi lúc lại rời xa. Là ai đã từng nói tình yêu là một giấc mộng nhất định sẽ tỉnh? Chúng ta cùng nhau nằm mơ, nhưng cầu mong hãy cùng nhau tỉnh giấc, và có thể đắp mền tựa vào nhau, trò chuyện đến khi ánh mai ló dạng.

Table of Contents

Mục lục

Mở Đầu: Chúng Ta Đều Từng Trải Qua Bể Dâu

Chương 1: Nhớ Kỹ Tiểu Kiều Mới Gặp

Chương 2: Thỏ Không Ăn Củ Gân Hang

Chương 3: Cha Nào Con Nấy

Chương 4: Khoảng Cách Của Bạn Bè

Chương 5: Trúng Độc, May Mắn Không Chết

Chương 6: Công Chúa Tóc Dài Và Chàng Thiếu Niên

Chương 7: Yêu Thương Càng Sâu, Tổn Thương Càng Nặng

Chương 8: Số Mệnh "Song Tử"

Chương 9: Thế Giới Bóng Ma Mờ Áo

Chương 10: "Em Cứ Tưởng Đã Giấu Kĩ Anh Rồi"

Chương 11: Đạo Cô Đeo Tràng Hạt

Chương 12: Người Xấu Không Cần Nước Mắt

Chương 13: Không Cần Tiến, Chỉ Cần Thủ

Chương 14: Ánh Trăng Vỡ Nát

Chương 15: Toà Thành Săn Lòng Mở Rộng Cổng

Chương 16: Kẻ Càng Ích Kì Sẽ Càng Vững Vàng

Chương 17: Tự Giác Của Kẻ Trộm

Chương 18: Có Nhà Như Không

Chương 19: Mì Ăn Liền Và Tình Yêu

Chương 20: Một Người Họ Chu Khác

Chương 21(1): Lửa Nồng Và Dao Sắt

Chương 21(2): Lửa Nồng Và Dao Sắt

Chương 22(1): Thuần Khiết Như Cậu

Chương 22(2): Thuần Khiết Như Cậu

Chương 23(1): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Chương 23(2): Chấp Nhận Và Từ Bỏ

Chương 24: Tình Yêu Làm Sao Không Có Trói Buộc

Chương 25: Không Chờ Được Tha Thứ
Chương 26: Một Khoảng Trời Cao Biển Rộng Khác
Chương 27: Châu Chấu Trên Cùm Một Sợi Dây
Chương 28: Nào Có Ai Không Thế Thay Thế Được.
Chương 29: Một Tán Lá Khác
Chương 30: Người Kia Vừa Xuống Thì Người Này Lên
Chương 31: Vùng Cấm Kỵ Không Thế Chạm Vào
Chương 32: Cần Phải Cố Gắng Thì Đều Chẳng Phải Thật Lòng
Chương 33: Từ A Khiêm Đến Tử Khiêm
Chương 34: Ý Nghĩa Của Thời Khắc Này.
Chương 35: Sự Điên Cuồng Trong Bóng Tối
Chương 36: Tên Ký Sinh Và Kẻ Xâm Nhập
Chương 37: Người Bạn Đời Định Mệnh
Chương 38: Thứ Có Được Mới Là Tốt Nhất
Chương 39: Hết